Brian Herbert & Kevin J. Anderson

CASA HARKONNEN

DUNE -PRELUDIUL
CARTEA A DOUA

Brian Herbert & Kevin J. Anderson

Dune
CASA HARKONNEN

Dune: House Harkonnen
2000

Kevin j.
Anderson

Brian
Herbert

Prietenului nostru comun Ed Kramer, fără de care acest proiect n-ar fi ajuns niciodată să dea roade. El ne-a dăruit scânteia care ne-a adunat laolaltă.

Mulţumiri

Lui Jan Herbert, cu preţuire pentru devotamentul neabătut şi sprijinul ei creator continuu.

Lui Penny Merritt, pentru ajutorul dat la administrarea moştenirii literare a tatălui său, Frank Herbert.

Lui Rebecca Moesta Anderson pentru ajutorul şi entuziasmul neobosit faţă de acest proiect; ideile, imaginaţia şi ochii ei ageri l-au îmbogăţit cu adevărat.

Lui Robert Gottlieb şi Matt Bialer de la agenţia William Morris, lui Mary Alice Kier şi Anna Cottle de la Reprezentanţa Cine/Lit – ei toţi n-au şovăit niciodată în credinţa şi devotamentul lor, văzând potenţialul întregului proiect.

Irwin Applebaum şi Nita Taublib de la Bantam Books şi-au oferit sprijinul şi atenţia unei întreprinderi atât de ample.

Pasiunea şi dăruirea lui Pat LoBrutto pentru acest proiect – încă de la început – ne-au ajutat să rămânem pe calea cea bună. El ne-a determinat să ne gândim la posibilităţile şi iţele intrigii care au făcut *Dune: Casa Harkonnen* încă şi mai puternică şi mai complexă.

Ţinând frâiele editoriale, Anne Lesley Groell şi Mike Shohl ne-au dat sfaturi şi sugestii excelente, chiar şi în ceasul al unsprezecelea.

Redactorului nostru din Marea Britanie, Carolyn Caughey, pentru că a continuat să găsească lucruri care au scăpat tuturor, şi pentru sugestiile ei privind amănuntele, mai mari sau mai mici.

Lui Anne Gregory, pentru munca de redactor la o ediţie de export din *Dune: Casa Atreides,* care s-a petrecut prea târziu pentru ca ea să apară în caseta tehnică.

Ca întotdeauna, Catherine Sidor de la WordFire, Inc. a

muncit neobosită să transcrie zeci de microcasete şi să bată la maşină multe sute de pagini pentru a ţine pasul cu ritmul nostru turbat de lucru. Susţinerea ei în toate etapele proiectului ne-a ajutat să ne păstrăm minţile, şi chiar i-a păcălit pe alţii să creadă că suntem organizaţi.

Diane E. Jones şi Diane Davis Herdt au muncit din greu ca cititori de testare şi cobai, oferindu-ne reacţii oneste şi sugerând scene suplimentare care au ajutat ca această carte să devină mai puternică.

Asociaţiei Herbert Limited Partnership, cuprinzându-i pe Ron Merritt, David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbert, Robert Merritt, Kimberly Herbert, Margaux Herbert şi Theresa Shackelford; toţi ne-au dăruit sprijinul lor entuziast, încredinţându-ne continuarea magnificei viziuni a lui Frank Herbert.

Lui Beverly Herbert, pentru aproape patru decenii de susţinere şi devotament pentru soţul ei, Frank Herbert.

Şi, mai ales, mulţumiri lui Frank Herbert, al cărui geniu a creat un asemenea univers atât de minunat, pentru ca noi toţi să-l putem explora…

Descoperirile sunt periculoase… dar la fel e şi viaţa. Un om care nu-i dispus să-şi asume riscuri e condamnat să nu înveţe, să nu evolueze, să nu trăiască niciodată.

platelogul Pardot Kynes,
Un manual de pe Arrakis, scris pentru fiul său Liet

Când furtuna porni să urle dinspre sud, Pardot Kynes era mai interesat să facă măsurători meteorologice decât să caute adăpost. Fiul său, Liet – în vârstă de numai doisprezece ani, dar crescut după căile aspre ale deşertului –, aruncă o privire cercetătoare străvechii capsule meteorologice pe care-o găsiseră în staţiunea de studii botanice, acum abandonată. Nu credea însă că maşinăria va funcţiona câtuşi de puţin… Apoi Liet privi în urmă, peste marea de dune, către furtuna care se apropia.

— Vântul demonului în largul deşertului… *Hulasikali Wala.*

Aproape instinctiv, îşi controlă legăturile distraiului.

— Furtuna Coriolis, îl corectă Kynes, folosind un termen ştiinţific în locul celui fremen pe care-l alesese fiul său. Vânturile din câmpiile deschise sunt amplificate de mişcarea de revoluţie a planetei. Rafalele pot atinge viteze de până la şapte sute de kilometri pe oră.

În timp ce tatăl său vorbea, tânărul era ocupat să sigileze capsula meteorologică în formă de ou, verificând capacele aerisirilor, uşa grea şi proviziile de urgenţă. Ignoră generatorul de semnale şi farul de avarie; paraziţii creaţi de furtună transformau orice transmisie în rămăşiţe electromagnetice fără sens.

Într-o societate lipsită de griji, Liet ar fi fost considerat doar un băieţel, dar viaţa printre fremenii aspri îi dăduse o maturitate severă pe care puţini o căpătau chiar şi la o vârstă de două ori mai mare. Era mai bine pregătit să se descurce într-o situaţie de urgenţă decât tatăl lui…

Kynes cel vârstnic îşi scărpină barba de culoarea nisipului.

— O furtună zdravănă ca asta se poate întinde pe patru

grade de latitudine… Porni ecranele întunecate ale aparatelor de analiză din interiorul capsulei.

— Ridică particulele până la o altitudine de două mii de metri şi le menţine în atmosferă, aşa încât multă vreme după trecerea furtunii, praful continuă să cadă din cer.

Liet mai trase o dată de zăvorul uşii, mulţumit că va rezista furtunii.

— Fremenii numesc asta El-Sayal, „ploaia de nisip”.

— Într-o zi, când vei deveni planetolog, va trebui să foloseşti un limbaj mai tehnic, spuse Pardot Kynes pe un ton didactic. Îi trimit încă rapoarte ocazionale împăratului, deşi nu atât de des pe cât ar trebui. Mă îndoiesc totuşi că le citeşte…

Ciocăni uşor unul dintre instrumente.

— A, cred că frontul atmosferic a ajuns aproape deasupra noastră!

Liet dădu la o parte oblonul unui hublou ca să vadă apropiindu-se zidul alb şi roşcat, brăzdat de descărcări electrice.

— Un planetolog trebuie să-şi folosească ochii, la fel de mult ca şi limbajul ştiinţific. Uită-te pur şi simplu pe fereastră, tată.

Kynes îi zâmbi fiului său.

— E timpul să înălţăm capsula.

Manevrând comenzile de mult adormite, reuşi să pună în funcţiune perechea de motoare suspensoare. Capsula se smuci să învingă gravitaţia, înălţându-se de pe sol.

Gura furtunii se repezi către ei şi Liet închise oblonul, sperând că bătrânul aparat meteorologic nu se va desface în bucăţi. Avea încredere, până la un punct, în intuiţia tatălui său, dar nu şi în simţul lui practic.

Capsula ovoidală se ridică lin pe suspensoare, lovită de adierile premergătoare.

— Ah, asta e, zise Kynes. Acum începe treaba…

Furtuna îi lovi ca o măciucă boantă şi îi aruncă în sus, spre inima vârtejului.

Cu câteva zile mai devreme, într-o călătorie în adâncul deşertului, Pardot Kynes şi fiul său descoperiseră semnele familiare ale unei staţiuni botanice experimentale, abandonate cu mii de ani în urmă. Fremenii scotociseră aproape toate avanposturile de cercetare cunoscute, adunând obiectele de valoare, dar această staţiune izolată în scobitura unei stânci scăpase nedescoperită, până când Kynes îi zărise primul urmele.

Împreună cu Liet, deschisese uşa acoperită de praf doar atât cât să arunce o privire înăuntru, ca nişte jefuitori de morminte pe cale să se furişeze într-o criptă. Fuseseră obligaţi apoi să aştepte, sub soarele fierbinte, ca aerul stătut, sufocant, din interior să lase locul celui de afară. După care Pardot Kynes păşise pe nisipul afânat, ţinându-şi respiraţia şi tot vârându-şi capul în întuneric, nerăbdător să intre şi să cerceteze.

Aceste staţiuni experimentale botanice fuseseră construite în epoca de aur a vechiului imperiu. Pe atunci, Kynes ştia foarte bine, această planetă-deşert nu însemna nimic special, fără nicio resursă demnă de menţionat şi deci fără vreun motiv să fie colonizată. Când pribegii zensunniţi ajunseseră aici, după generaţii de sclavie, speraseră să construiască o lume în care să poată fi liberi.

Dar asta era înainte de descoperirea melanjului de mirodenie, preţioasa substanţă care nu se găsea nicăieri în altă parte în univers. Apoi, totul se schimbase…

Kynes nu se mai referea la această lume ca la Arrakis, numele aflat în dosarele imperiale, ci folosea în schimb numele ei fremen: *Dune.* Deşi, prin natura lui, se simţea fremen, rămânea totuşi un slujitor al împăraţilor padişahi. Elrood al IX-lea îl însărcinase să dezvăluie misterul mirodeniei: de unde venea, cum se forma, unde putea fi găsită… Timp de treisprezece ani, trăise cu locuitorii deşertului; îşi luase o soţie fremenă şi crescuse un băiat pe

jumătate fremen ca să-i calce pe urme şi să devină următorul planetolog de pe Dune.

Entuziasmul lui Kynes pentru această planetă nu pălise niciodată. Se înfiora de emoţie când avea ocazia să înveţe ceva nou, chiar dacă pentru asta trebuia să se arunce în mijlocul unei furtuni…

Suspensoarele arhaice ale capsulei zumzăiau în furtuna Coriolis ca un cuib de viespi furioase. Vehiculul meteorologic sălta pe curenţii învolburaţi, aidoma unui balon îmbrăcat în oţel, în timp ce praful purtat de vânt îi răzuia carcasa.

— Asta îmi aminteşte de furtunile-auroră pe care le-am văzut pe Salusa Secundus. Uluitoare fenomene… foarte colorate şi foarte periculoase. Vântul-ciocan poate apărea din nimic şi te poate strivi cu totul. N-ai vrea să te prindă afară!

— N-aş vrea să fiu afară nici acum, răspunse Liet.

Forţat spre interior, unul dintre obloanele laterale se îndoi; vântul se strecură prin gaură cu un şuierat ascuţit. Liet se târî pe punte, către scurgerea de aer. Păstra la îndemână trusa de reparaţii şi spuma izolatoare, sigur că aparatul uzat se va rupe.

— Suntem în mâinile Domnului şi ne putem zdrobi în orice clipă…

— Asta ar spune mama ta, replică planetologul, fără să-şi ridice ochii de la şirurile de informaţii care se scurgeau prin aparatul de înregistrare către un vechi dispozitiv de înmagazinat date. Uite, a măsurat o rafală, are *opt sute* de kilometri pe oră! În vocea lui nu se simţea niciun pic de frică, doar exaltare. Ce monstru de furtună!

Liet întoarse privirea de la izolatorul tare ca piatra pe care îl întinsese peste crăpătura îngustă. Sunetul piţigăiat al aerului scăzu, înlocuit de vacarmul înfundat al

uraganului.

— Dacă eram afară, vântul ăsta ne smulgea carnea de pe oase.

Kynes se încruntă.

— Foarte probabil e adevărat, dar trebuie să înveţi să te exprimi obiectiv şi cantitativ. „Ne smulge carnea de pe oase” nu este o frază pe care s-o introduci într-un raport către Împărat…

Izbiturile vântului, scrâşnetul nisipului pe carcasă şi urletul furtunii atinseră un punct culminant; apoi, după o creştere bruscă de presiune în capsula de observaţie, totul se prăbuşi într-un clopot de tăcere. Liet clipi, înghiţind cu greutate, ca să-şi limpezească urechile şi gâtul. Liniştea intensă îi zvâcnea în ţeastă. Prin pereţii vehiculului care scârţâia din toate încheieturile, putea auzi încă vânturile Coriolis ca pe nişte şoapte dintr-un coşmar.

— Suntem în ochiul furtunii!

Cu chipul strălucind de încântare, Pardot Kynes se îndepărtă de instrumente.

— Un sietch în centrul furtunii, un refugiu acolo unde te aştepţi mai puţin!

Scântei albastre trosneau în jurul lor, nisipul şi praful se frecau între ele, generând câmpuri electromagnetice.

— În momentul ăsta, aş prefera să fiu în sietch, recunoscu Liet.

Capsula meteorologică plutea în derivă, liniştită şi în siguranţă după violenţa din peretele furtunii. Închişi laolaltă în micul aparat, cei doi aveau ocazia să stea de vorbă, ca între tată şi fiu.

Dar n-o făcură…

Zece minute mai târziu intrară în peretele opus al furtunii de nisip, aruncaţi înapoi în curentul dement de o izbitură scânteietoare a rafalelor dense de praf. Liet se împiedică şi se apucă zdravăn de ceva; tatăl său reuşi să rămână în picioare. Carcasa vibra şi zdrăngănea.

Kynes se uită la comenzi, la podea, apoi la băiat.

— Nu prea ştiu ce să fac în cazul ăsta. Motoarele… —

clătinându-se, începură să cadă, ca şi cum li s-ar fi rupt coarda de siguranţă – …cedează!

Liet îşi stăpâni o senzaţie stranie de imponderabilitate, pe când capsula avariată se prăbuşea către solul ascuns de obscuritatea prăfoasă. În timp ce se rostogoleau prin aer, planetologul continuă să lucreze la comenzi.

Motoarele capricioase bolborosiră şi porniră să funcţioneze din nou, chiar înainte de impact. Forţa iscată de generatorul de câmp Holtzman amortiză căzătura suficient cât să absoarbă partea cea mai rea a şocului. Apoi capsula se izbi de nisipul răscolit, iar vânturile Coriolis urlară pe deasupra sa ca o combină de mirodenie zdrobind un şoarece-cangur sub şenile. Un potop de praf se scurse peste ei, căzând din cer…

Plini de vânătăi dar altfel nevătămaţi, Pardot şi Liet Kynes se ridicară şi se priviră, cu sclipirea adrenalinei încă în ochi. Furtuna trecu pe deasupra şi peste ei, lăsând capsula în urmă.

După ce reuşiră să facă o aerisire prin hubloul astupat, Liet pompă aer proaspăt în cabina neaerisită. Când forţă uşa grea, un şuvoi de nisip se scurse în interior, dar Liet folosi nişte spumă izolatoare electric pentru ca să căptuşească pereţii. Folosind un căuş din fremkit, precum şi mâinile goale, începu să sape o ieşire prin nisip.

Pardot Kynes avea încredere deplină în capacitatea fiului său de a-i salva, aşa încât se apucă, în lumina slabă, să organizeze noile sale înregistrări meteorologice într-un singur dispozitiv de memorie de modă veche.

Clipind din ochi ca un nou-născut abia ieşit din pântece, Liet se târî afară, în aer liber, şi privi lung peisajul măturat de furtună. Deşertul renăscuse: dunele se mutaseră ca o turmă în mers; reperele familiare se schimbaseră; urmele de paşi, corturile şi chiar cătunele mai mici fuseseră şterse

de pe faţa pământului. Întregul bazin arăta proaspăt, curat şi nou.

Acoperit de pulberea albicioasă, Liet se căţără către o porţiune cu nisip mai stabil, de unde văzu depresiunea care ascundea capsula îngropată. Când se prăbuşiseră, vehiculul săpase un crater în suprafaţa răscolită a deşertului, chiar înainte ca furtuna care trecuse să arunce o pătură de nisip peste ei.

Cu instincte de fremen şi un simţ înnăscut al direcţiei, Liet reuşi să determine poziţia lor aproximativă, nu departe de Scutul Fals de Sud. Recunoscu formele stâncilor, conturul falezelor, piscurile şi albiile. Dacă vântul i-ar fi împins un kilometru mai departe, capsula s-ar fi strivit de munţii colţuroşi… un sfârşit umilitor pentru marele planetolog pe care fremenii îl venerau ca pe Umma, profetul lor.

Liet strigă în gaura care marca aparatul îngropat.

— Tată, cred că e un sietch printre stâncile din apropiere. Dacă mergem până acolo, fremenii ne pot ajuta să dezgropăm capsula.

— Grozav, răspunse Kynes, cu glasul înăbuşit. Du-te să verifici, să fii sigur. Eu rămân aici să lucrez. Am… o idee.

Cu un oftat, tânărul porni peste nisip către cotitura proeminentă a stâncii roşcate. Paşii săi erau lipsiţi de ritm, ca să nu atragă vreunul din viermii cei mari: pas, târşâit, pauză… târşâit, pauză, pas-pas… târşâit, pas, pauză, pas…

Camarazii lui Liet din sietchul Scutului Roşu, în special fratele său de sânge Warrick, îl invidiau pentru că petrecea atâta timp cu planetologul. Umma Kynes adusese poporului din deşert o viziune a paradisului – ei credeau în visul lui de a redeştepta Dune şi îl urmau.

Fără ştirea stăpânilor Harkonnen – care veniseră pe Arrakis doar ca să exploateze mirodenia şi îi vedeau pe oameni drept o resursă care trebuia stoarsă – Kynes supraveghea armate secrete de muncitori devotaţi, care plantau ierburi ca să fixeze dunele mişcătoare; aceşti fremeni puseseră pâlcuri de cactuşi şi desişuri de arbuşti

rezistenţi în canioanele adăpostite, udate de condensatoare de rouă. În regiunile neexplorate de la polul sud, sădiseră palmieri, care cuceriseră un cap de pod şi acum prosperau. Un proiect botanic demonstrativ din Bazinul de Ghips producea flori, fructe proaspete şi copaci pitici.

Totuşi, deşi planetologul putea orchestra planuri grandioase, pe întinderea unei lumi întregi, Liet nu avea destulă încredere în spiritul practic al tatălui său, încât să-l lase prea mult timp singur.

Tânărul merse de-a lungul crestei până când găsi urme subtile pe roci, o potecă răvăşită pe care nimeni din afară n-ar fi observat-o, mesaje ascunse în aşezarea pietrelor decolorate care promiteau hrană şi adăpost, după regulile respectate ale Binecuvântării Călătorilor *al'amyah.*

Cu ajutorul fremenilor puternici din sietch, puteau excava capsula meteorologică şi o puteau târî într-o ascunzătoare unde putea fi salvată sau reparată; într-o oră, fremenii puteau şterge toate urmele şi să lase deşertul să recadă în tăcerea lui melancolică.

Dar când se uită în urmă, la locul prăbuşirii, Liet se îngrijoră văzând vehiculul mişcându-se şi clătinându-se, ieşit deja cu o treime din nisip. Cu un huruit grav, capsula se înălţa şi se încovoia, ca un animal de povară prins într-o mlaştină de pe Bela Tegeuse. Dar motoarele suspensoare mai aveau doar atâta forţă cât să tragă aparatul în sus cu câţiva centimetri o dată…

Liet îngheţă când îşi dădu seama ce făcea tatăl său. Suspensoare! În largul deşertului!

Alergă, poticnindu-se şi şovăind, cu o avalanşă de nisip fin în urma lui.

— Tată, stai! Opreşte-le!

Strigă atât de tare încât i se irită gâtul. Cu groaza rozându-i adâncul stomacului, scrută oceanul auriu de dune, către groapa infernală a îndepărtatei depresiuni Cielago. Căută cu privirea încreţiturile prevestitoare, perturbarea care indica o mişcare în adâncuri…

— Tată, ieşi de-acolo!

Alunecă, frânând în faţa uşii deschise, în timp ce capsula continua să se mişte forţat încoace şi-ncolo. Câmpurile suspensoare vibrară. Apucând marginea tocului uşii, Liet se balansă şi sări în interiorul capsulei, făcându-l pe Kynes să tresară.

Planetologul surâse.

— E un soi de sistem automat… Nu ştiu peste ce comenzi am dat, dar capsula asta s-ar putea ridica singură în mai puţin de o oră!

Se întoarse către instrumente.

— Mi-a lăsat timp să organizez toate datele noi într-un singur dispozitiv de stocare…

Liet îşi înşfăcă tatăl de umăr şi îl trase din faţa comenzilor. Izbi butonul de oprire de urgenţă, iar suspensoarele se stinseră. Zăpăcit, Kynes încercă să protesteze, dar fiul său îl împinse către uşa deschisă.

— Afară, acum! Fugi cât poţi de repede către stânci!

— Dar…

Nările lui Liet fremătară de o exasperare furioasă.

— Suspensoarele funcţionează pe baza câmpului Holtzman, ca şi scuturile. Ştii ce se întâmplă când activezi un scut personal în mijlocul nisipului?

— Motoarele merg iar? clipi Kynes, apoi ochii i se luminară a înţelegere. Ah… Vine un vierme!

— *Întotdeauna* vine un vierme! Fugi!!!

Kynes-tatăl se clătină ieşind pe uşă şi căzu în nisip. Îşi recăpătă echilibrul şi îşi căută drumul prin soarele arzător. Zărind linia coastei pe care i-o arătase Liet, la un kilometru distanţă, porni să se târască cu un mers smucit, inegal, păşind, alunecând, oprindu-se, săltând înainte într-un dans complicat… Tânărul fremen ieşi pe uşă şi îl urmă, făcându-şi drum către siguranţa stâncilor.

După un timp, auziră din spate un foşnet ca de rostogolire. Liet privi peste umăr, apoi îşi împinse tatăl peste culmea unei dune.

— Mai repede! Nu ştiu cât timp mai avem!

Grăbiră pasul. Pardot se împiedică, se ridică la loc…

Dârele se îndreptau peste nisipuri direct către capsula pe jumătate îngropată. Către ei! Dunele se clătinară, se răsturnară, apoi se aplatizară din cauza tunelului inexorabil al unui vierme ridicându-se către suprafaţă din adâncuri.

— Fugi din tot sufletul!

Alergară către stânci, traversară creasta unei dune, alunecară în jos, apoi urcară din nou, cu nisipul moale împiedicându-le picioarele. Liet se învioră când zări siguranţa stâncilor la mai puţin de o sută de metri depărtare.

Şuieratul deveni mai puternic, pe măsură de viermele prindea viteză. Solul de sub tălpile lor tremura.

În cele din urmă, Kynes atinse primii bolovani şi se agăţă de ei ca de o ancoră, gâfâind şi respirând sacadat. Cu toate acestea, Liet îl împinse mai departe, către povârniş, ca să fie sigur că monstrul nu se poate ridica din nisip să-i lovească.

Câteva clipe mai târziu, stând pe o margine, tăcuţi, prea ocupaţi să tragă pe nas aerul fierbinte ca să-şi recapete răsuflarea, Pardot Kynes şi fiul său priveau înapoi, urmărind cum se formează un vârtej învolburat în jurul capsulei meteorologice. În pulberea din ce în ce mai afânată, pe măsură ce vâscozitatea nisipului agitat se schimba, aparatul se răsturnă şi începu să se scufunde.

Centrul vârtejului se înălţă, devenind o gură ca o prăpastie fără fund. Monstrul deşertului înghiţi capsula ofensatoare împreună cu tone de nisip, împingând toate sfărâmăturile într-un gât căptuşit cu dinţi de cristal. Viermele se cufundă înapoi în adâncurile aride, iar Liet urmări dârele trecerii lui, mai lente acum, întorcându-se în bazinul gol…

În liniştea vibrantă care urmă, Pardot Kynes nu păru deloc tulburat de atingerea atât de apropiată a morţii. În schimb, avea un aer abătut.

— Am pierdut toate datele acelea… Planetologul inspiră adânc.

— Puteam folosi înregistrările ca să înţeleg mai bine

furtunile…

Liet duse mâna la un buzunar din faţă al distraiului şi scoase vechiul dispozitiv de memorie pe care-l smulsese din panoul de control al capsulei.

— Chiar şi cu grija vieţilor noastre… tot pot să dau atenţie cercetării!

Kynes radia de mândrie paternă.

Sub soarele deşertului, păşiră pe poteca accidentată către siguranţa sietchului.

Priveşte, omule, poţi crea viaţa. Poţi distruge viaţa. Dar, iată, n-ai de ales decât să trăieşti viaţa. Şi în aceasta stă atât cea mai mare forţă, cât şi cea mai mare slăbiciune a ta.

Biblia Catolică Portocalie,
Cartea Kimla Septima, 5:3

Pe Giedi Prime, cel îmbibat de petrol, echipa de lucru părăsi câmpul la sfârşitul unei zile tipice, interminabile. Scăldaţi în sudoare şi murdărie, sub soarele roşu care cobora către orizont, muncitorii abia se târau dinspre parcelele mărginite de şanţuri, îndreptându-se către casă.

În mijlocul lor, Gurney Halleck, având pe cap o încâlceală de păr blond, transpirat, bătea ritmic din palme. Era singurul mod în care putea să meargă mai departe, felul său de a rezista opresiunii stăpânilor Harkonnen care, pentru moment, erau prea departe ca să-l audă. Compusese un cântec de lucru cu versuri fără sens, încercând să-şi determine companionii să i se alăture, ori cel puţin să fredoneze şi ei refrenul.

Trudim toată ziua, în felul Harkonnen,
Ceas după ceas, tânjim după un duş,
Doar muncim, şi muncim, şi muncim…

Oamenii îşi târau picioarele în tăcere. Prea obosiţi după unsprezece ore de lucru pe câmpurile pietroase, abia dacă-l observau pe trubadurul în devenire. Cu un oftat resemnat, Gurney renunţă în cele din urmă la eforturile lui; îşi păstră totuşi surâsul crispat.

— Chiar suntem nişte nenorociţi, prieteni, dar asta nu înseamnă că trebuie să fim trişti!

În faţa lor se întindea un sat scund, din clădiri prefabricate – o aşezare numită Dmitri în onoarea fostului patriarh Harkonnen, tatăl baronului Vladimir. După ce baronul preluase controlul Casei Harkonnen cu decenii în urmă, cercetase cu atenţie hărţile planete Giedi Prime, redenumind detaliile de pe teren după gustul său. În cursul acestui proces, adăugase un aer melodramatic

formaţiunilor dezolante: Insula Tristeţii, Pustiul Pierzaniei, Faleza Morţii…

Fără îndoială, peste câteva generaţii, cineva va schimba din nou numele locurilor de pe hartă.

Asemenea preocupări îl depăşeau pe Gurney Halleck. Deşi puţin educat, ştia că imperiul era uriaş, cu un milion de planete şi nenumăraţi oameni… dar era puţin probabil ca el să călătorească fie şi numai până la Harko City – metropola înghesuită, plină de fum, care răspândea o veşnică strălucire roşcată la orizontul dinspre nord.

Gurney cercetă echipa din jurul lui, oamenii pe care-i vedea în fiecare zi. Cu ochii plecaţi, mărşăluiau ca nişte maşini către casele lor mizere, atât de amărâţi încât Halleck începu să râdă zgomotos.

— Băgaţi nişte supă în burtă, şi mă aştept să porniţi să cântaţi diseară. Nu spune Biblia C. P.: „Înveseleşte-te în inima ta, pentru că soarele răsare şi apune potrivit perspectivei tale asupra universului”?

Câţiva muncitori murmurară cu un entuziasm anemic; era mai bine decât nimic. Cel puţin reuşise să învioreze câţiva. Cu o viaţă aşa de mohorâtă, orice strop de culoare merita efortul.

Gurney avea douăzeci şi unu de ani şi pielea deja aspră şi tăbăcită, din cauză că lucra la câmp încă de la opt ani. Din obişnuinţă, ochii lui albastru-deschis sorbeau orice amănunt… deşi satul Dmitri şi câmpiile dezolante îi ofereau puţine lucruri la care să se uite. Cu maxilarul ascuţit, nasul borcănat şi trăsăturile turtite, arăta deja ca un fermier bătrân şi, fără îndoială, avea să se însoare cu vreuna dintre fetele îmbătrânite şi obosite din sat.

Gurney îşi petrecuse ziua într-un şanţ, până la subsuori, mânuind o lopată ca să arunce grămezi de pământ pietros. După atâţia ani de lucrat acelaşi pământ, sătenii trebuiau să sape adânc dacă voiau să găsească ceva hrănitor în sol. Baronul cu siguranţă nu risipea solarii pe îngrăşăminte – nu pentru *aceşti oameni.*

În secolele de administrare a lui Giedi Prime, Harkonnenii

îşi făcuseră un obicei din a stoarce pământul de tot ceea ce se putea. Era dreptul lor – nu, datoria lor – să exploateze această lume, ca apoi să mute satele pe un teren nou, la gândul unor noi câştiguri. Într-o zi, când Giedi Prime avea să rămână doar o cochilie goală, conducătorul Casei Harkonnen urma să ceară fără îndoială un nou fief, o nouă răsplată pentru slujirea Împăraţilor Padişahi. În imperiu existau, la urma urmei, multe lumi dintre care să alegi…

Dar politica galactică nu-l interesa pe Gurney. Scopul lui era limitat acum la a se bucura de seara ce urma, împărtăşind puţină distracţie şi relaxare la locul de întâlniri. Căci mâine va fi o altă zi de muncă zdrobitoare.

Numai tuberculii fibroşi de krall, bogaţi în amidon, erau profitabili pe aceste câmpuri; deşi cea mai mare parte a recoltei era exportată ca hrană pentru animale, tuberculii dulci erau destul de hrănitori ca să ţină oamenii în stare de muncă. Gurney mânca din ei în fiecare zi, la fel ca şi toţi ceilalţi. *Pământul sărac duce la gusturi sărace.* Părinţii şi tovarăşii lui de muncă erau îndopaţi cu proverbe, multe extrase din Biblia Catolică Portocalie; Gurney le ţinea minte şi deseori le punea pe melodii. Muzica era singura comoară pe care-i era îngăduit s-o aibă şi o împărţea, de altfel, cu mărinimie. Muncitorii se împrăştiară pe la casele lor – separate, dar identice, unităţi prefabricate proaste pe care Casa Harkonnen le cumpărase cu preţ redus şi le aruncase acolo. Gurney privi lung spre locul unde locuia cu părinţii şi sora lui mai mică, Bheth.

Casa lui avea o notă mai luminoasă decât celelalte. În oale de bucătărie vechi şi ruginite, pline cu pământ, creşteau flori multicolore: pansele maronii, albastre şi galbene, o tufă de margarete şi chiar nişte cale cu înfăţişare sofisticată. Cele mai multe case aveau mici grădini în care oamenii cultivau plante – ierburi şi legume, cu toate acestea orice produs care arăta prea apetisant putea fi confiscat şi mâncat de patrulele rătăcitoare ale Harkonnenilor.

Era o zi caldă şi în aer plutea fum, dar ferestrele casei

erau deschise. Gurney putea auzi vocea dulce a lui Bheth cântând o melodie vioaie. Cu ochii minţii, îi vedea părul lung, de culoarea paiului; el se gândea că arată „ca inul" – un cuvânt din poemele Vechii Terra pe care îl memorase – deşi nu văzuse niciodată in tors în casă. În vârstă de numai şaptesprezece ani, Bheth avea trăsături delicate şi o personalitate plăcută, care nu fuseseră încă strivite de o viaţă de muncă.

Gurney porni robinetul de afară ca să-şi cureţe murdăria cenuşie, întărită, de pe faţă şi mâini. Îşi băgă capul sub apa rece, umezindu-şi părul blond zburlit, apoi îl pieptănă cu degetele boante, ca să-i dea o oarecare aparenţă de ordine. Îşi scutură capul şi păşi înăuntru, sărutând-o pe Bheth pe obraz, în timp ce-o stropea cu apa rece picurându-i din păr. Ea ţipă şi se dădu în spate, apoi se întoarse la gătit.

Tatăl lor se prăbuşise deja pe un scaun. Mama era aplecată peste nişte lăzi imense de lemn, dincolo de uşa din spate, pregătind krall-ul pentru piaţă; când observă că Gurney ajunsese acasă, se şterse pe mâini şi intră s-o ajute pe Bheth să servească. În picioare în faţa mesei, mama citi câteva versete dintr-o Biblie C.P. veche şi rufoasă, cu un ton profund respectuos (scopul ei era să le citească odraslelor volumul mamut în întregime, înainte să moară), apoi se aşezară să mănânce. El şi cu sora lui discutară în timp ce sorbeau din supa de legume aţoase, dreasă numai cu sare şi câteva fire de ierburi uscate. În timpul mesei, părinţii lui Gurney vorbeau puţin, de regulă doar în cuvinte monosilabice.

Când terminară, tânărul îşi duse vasele în lighean, unde le spălă şi le lăsă să se usuce pentru a doua zi. Cu mâinile ude, îl bătu pe umăr pe tatăl său.

— Vii cu mine la tavernă? E seara frăţiei…

Bătrânul dădu din cap.

— Mai degrabă mă culc. Uneori, cântecele tale mă fac să mă simt prea obosit.

Gurney ridică din umeri.

— Atunci… odihneşte-te!

Ajuns în cămăruţa lui, deschise dulapul şubred şi scoase de acolo bunul său cel mai de preţ: un vechi baliset, făcut să fie un instrument cu nouă coarde, deşi Gurney învăţase să cânte cu numai şapte, din moment ce două erau rupte şi nu găsise cu ce să le înlocuiască.

Găsise instrumentul aruncat, stricat şi de nefolosit, dar după ce lucrase la el cu răbdare vreme de şase luni, şlefuindu-l, lăcuindu-l şi potrivindu-i părţile, balisetul scosese cele mai dulci sunete auzite vreodată, chiar dacă nu avea gama tonală întreagă. Gurney petrecuse ore lungi din noapte zdrăngănind strunele, învârtind roata contrabalansoare. Învăţase apoi singur să cânte melodiile pe care le auzise la alţii sau să compună unele noi.

Când întunericul cuprinse satul, mama se lăsă pe un scaun. Îşi puse preţioasa Biblie în poală, alinată mai mult de greutatea decât de cuvintele ei.

— Să nu stai prea târziu, spuse cu o voce seacă, goală.

— N-o să stau!

Gurney se întrebă dacă ea ar fi observat cu adevărat dacă stătea toată noaptea.

— Am nevoie de toate puterile ca să atac mâine şanţurile alea…

Ridică un braţ musculos, mimând entuziasmul pentru corvoada despre care ştiau cu toţii că nu se va sfârşi niciodată. Apoi porni pe uliţele de pământ bătătorit, către tavernă.

Cu câţiva ani în urmă, din cauza unei febre mortale, patru dintre structurile prefabricate rămăseseră goale. Sătenii mutaseră clădirile laolaltă, dărâmaseră pereţii despărţitori şi făcuseră o casă mare pentru comunitate. Deşi nu era tocmai împotriva numeroaselor restricţii ale Harkonnenilor, autorităţile locale se încruntaseră văzând o asemenea iniţiativă. Dar taverna rămăsese…

Gurney se alătură micii mulţimi care se adunase deja pentru seara frăţiei. Câţiva îşi aduseseră nevestele. Un bărbat zăcea deja prăbuşit peste masă, mai mult extenuat decât beat, cu carafa de bere apoasă băută doar pe

jumătate. Gurney se strecură prin spatele lui, ridică balisetul şi zdrăngăni un acord disonant, care-l făcu pe individ să tresară, trezindu-l complet.

— Iată un cântec nou, prieteni. Nu-i tocmai un imn de care să-şi amintească mamele voastre, dar o să vă-nvăţ.

Surâse crispat.

— Apoi o să-l cântaţi o dată cu mine, şi probabil că o să faceţi praf melodia.

Niciunul dintre ei nu era un cântăreţ prea bun, dar cântecele erau distractive şi aduceau o rază de lumină în viaţa lor.

Cu tot elanul, Gurney înnădi cuvinte sardonice pe o melodie familiară:

O, Giedi Prime!
Nuanţele tale de negru n-au egal,
De la câmpiile de obsidian la mările uleioase,
La cele mai negre nopţi din ochiul împăratului.

Vino de peste mări şi ţări
Să vezi ce ascundem în inimi şi-n minte,
Să împărtăşeşti darurile noastre
Şi să ridici un târnăcop sau două…
Făcând totul mai încântător ca înainte.

O, Giedi Prime!
Nuanţele tale de negru n-au egal,
De la câmpiile de obsidian la mările uleioase,
La cele mai negre nopţi din ochiul împăratului…

Când Gurney termină cântecul, avea un rânjet pe faţa lui urâtă, colţuroasă. Se înclină în faţa aplauzelor imaginare. Unul dintre cei prezenţi exclamă răguşit:

— Ai grijă, Gurney Halleck… Dacă Harkonnenii îţi aud glăsciorul, or să te târască mai mult ca sigur la Harko – să poţi cânta chiar pentru baron!

Gurney scoase un sunet batjocoritor.

— Baronul n-are ureche muzicală, mai ales pentru cântece frumoase ca ale mele! Asta declanşă o explozie de râsete. El ridică o halbă de bere acră şi o dădu pe gât cu zgomot.

Dintr-o dată, uşa se deschise şi Bheth intră în fugă, cu părul despletit, roşie la faţă.

— Vine patrula! Am văzut luminile motoarelor suspensoare! Au un transportor de prizonieri şi doisprezece soldaţi…

Oamenii săltară în picioare. Doi alergară la uşă, ceilalţi însă rămaseră paralizaţi pe locurile lor, arătând deja capturaţi şi învinşi.

Gurney făcu să sune o notă liniştitoare la baliset.

— Calmaţi-vă, prieteni. Facem ceva ilegal? „Doar cei vinovaţi îşi ştiu şi-şi arată crimele”. Noi ne bucurăm doar de seara frăţiei… Harkonnenii nu ne pot aresta pentru asta. De fapt, demonstrăm cât de mult ne place situaţia noastră, cât de fericiţi suntem să muncim pentru baron şi pentru favoriţii săi. Aşa-i, băieţi?

Un mormăit posomorât fu tot ce reuşi să scoată de la ei. Gurney puse balisetul de-o parte şi se duse la fereastra trapezoidală a sălii comune, chiar când un transportor de prizonieri trase în mijlocul satului. Câteva forme umane se puteau vedea în întunericul din spatele ferestrelor de plaz ale vehiculului, dovadă că Harkonnenii fuseseră ocupaţi să aresteze oameni – numai femei, după cum se părea. Deşi îşi bătu sora pe mână, liniştitor, şi îşi păstră buna dispoziţie ca să-i încurajeze pe ceilalţi, Gurney ştia că soldaţii nu aveau nevoie de prea multe scuze ca să mai ia şi alţi captivi.

Proiectoare puternice se aţintiră asupra satului. Siluete întunecate, încorsetate în armuri porniră grăbite pe uliţele bătătorite, bătând la uşi. Apoi uşa clădirii comunale se trânti de perete cu zgomot.

Şase bărbaţi păşiră înăuntru. Gurney îl recunoscu pe căpitanul Kryubi din garda baronului, omul însărcinat cu siguranţa Casei Harkonnen.

— Staţi pe loc pentru inspecţie, ordonă Kryubi.

Pe buza de sus i se zbârlea o umbră de mustaţă. Avea faţa îngustă şi obrajii păreau afundaţi, ca şi cum îşi încleşta fălcile prea des.

Gurney rămase lângă fereastră.

— N-am făcut nimic rău aici, domnule căpitan. Respectăm regulile Harkonnen. Ne facem treaba.

Kryubi îl privi de sus.

— Şi cine te-a numit conducătorul acestui sat?

Gurney nu gândi îndeajuns de repede încât să-şi ascundă sarcasmul.

— Şi cine v-a dat vouă ordine să hărţuiţi săteni nevinovaţi? Din cauza voastră n-o să ne mai putem face treburile mâine!

Camarazii săi din tavernă erau îngroziţi de obrăznicia lui Gurney. Bheth îl apucă de mână, încercând să-şi determine fratele să tacă. Gărzile Harkonnen făceau gesturi ameninţătoare cu armele.

Gurney smuci din bărbie, arătând vehiculul cu prizonieri de dincolo de fereastră.

— Ce-au făcut oamenii ăştia? Ce crime care să merite arestarea?

— Nu e necesară nicio crimă, răspunse Kryubi cu răceală, netemându-se să recunoască adevărul.

Gurney făcu un pas înainte, dar trei soldaţi îl apucară de mâini şi îl împinseră către podea. Gurney ştia că baronul îşi recruta deseori gărzile din satele de fermieri. Proaspeţii bătăuşi – salvaţi de vieţile lor mohorâte şi căpătuiţi cu uniforme noi, arme, locuinţe şi femei – deveneau deseori dispreţuitori la adresa vechii lor existenţe şi se dovedeau chiar mai cruzi decât profesioniştii din afara planetei. Gurney spera să recunoască vreun individ din satele vecine, ca să-l poată scuipa în ochi. Se lovi cu capul de podeaua dură, dar imediat sări la loc în picioare.

Bheth se duse repede lângă fratele ei.

— Nu-i mai provoca!

Era lucrul cel mai rău pe care l-ar fi putut face. Kryubi o

arătă cu degetul.

— Bine, luaţi-o şi pe asta!

Faţa îngustă a fetei păli când doi dintre cei trei soldaţi o apucară de braţele subţiri. Se zbătu în timp ce-o trăgeau spre uşa încă deschisă. Gurney îşi lăsă balisetul deoparte şi se repezi înainte, dar soldatul rămas îşi scoase arma şi, cu patul, îl lovi puternic pe tânăr peste frunte şi nas.

Gurney se clătină, apoi se aruncă din nou în faţă, balansându-şi pumnii ca pe nişte ciocane.

— Las-o-n pace!

Doborî unul dintre soldaţi şi îl trase pe al doilea de lângă sora lui. Ea ţipă când toţi trei se aruncară asupra lui Gurney, dându-i pumni şi izbindu-l atât de brutal cu armele, încât coastele îi trosniră; nasul îi era deja plin de sânge.

— Ajutaţi-mă! strigă Gurney către sătenii cu ochii cât cepele. Suntem mai mulţi decât ticăloşii ăştia!

Nimeni nu-i veni în ajutor.

Lovi în dreapta şi-n stânga, dar se prăbuşi într-un vârtej de cizme şi arme care-l zdrobeau. Luptându-se să ridice capul, îl zări pe Kryubi urmărindu-şi oamenii cum o trăgeau pe Bheth către uşă. Gurney împinse cât putu, încercând să se descotorosească de bărbaţii grei care-l ţineau la pământ.

Printre mâinile înmănuşate şi picioarele îmbrăcate în pantaloni vătuiţi, îi zărea pe săteni îngheţaţi pe locurile lor, ca oile. Îl priveau cu expresii şocate, dar rămâneau la fel de nemişcaţi precum pietrele din turnul unui castel.

— Ajutaţi-mă, blestemaţilor!

Un soldat îi dădu un pumn în plexul solar, tăindu-i respiraţia şi făcându-l să verse. Îşi pierduse vocea, respiraţia îi slăbea… Pete negre îi jucau în faţa ochilor. În cele din urmă, gărzile se retraseră.

Gurney se propti într-un cot, la timp ca să vadă chipul disperat al lui Bheth pe care Harkonnenii o târau în noapte.

Furios şi frustrat, se ridică din nou în picioare, clătinându-se, luptându-se să rămână conştient. Auzi transportorul pornindu-şi motoarele, în piaţa de-afară. Aureolat de lumina ferestrelor tavernei, vehiculul plecă huruind spre alt sat, să

mai culeagă nişte prizonieri.

Gurney clipi din ochii umflaţi către ceilalţi bărbaţi. Nişte străini… Tuşi şi scuipă sânge, apoi şi-l şterse de pe buze. În sfârşit, când reuşi să respire, rosti printre dinţi:

— Ticăloşilor, nu v-aţi mişcat din loc! N-aţi ridicat un deget să mă ajutaţi!

Cu un gest dispreţuitor, se uită furios la ei.

— Cum i-aţi putut lăsa să ne facă asta? Au luat-o pe sora mea!

Dar nu erau decât nişte oi, şi nu fuseseră niciodată altceva. N-ar fi trebuit să aştepte nimic de la ei nici acum…

Cu un dispreţ total, scuipă sânge şi salivă pe podea, apoi plecă clătinându-se spre uşă, apoi afară.

Secretele sunt un aspect important al puterii. Conducătorul eficace le răspândeşte cu scopul de a menţine oamenii disciplinaţi.

Prinţul Raphael Corrino,
Discursuri despre conducere într-un Imperiu Galactic,
ediţia a douăsprezecea

Bărbatul cu chip de dihor stătea ca un cioroi-spion la nivelul al doilea al reşedinţei din Arrakeen. Privea în jos, către atriul spaţios.

— Eşti sigur că toţi ştiu despre mica noastră… serată, ăăă… hmm? Avea buzele crăpate de la aerul uscat; erau aşa de ani de zile.

— Toate invitaţiile au fost înmânate personal? Toată gloata anunţată?

Contele Hasimir Fenring se aplecă înspre Geraldo Willowbrook – comandantul zvelt, cu bărbia moale, al gărzii sale, aflat chiar lângă el. Bărbatul în uniformă cu stacojiu şi aur încuviinţă, cu ochii întredeschişi din cauza luminii strălucitoare ce se răsfrângea prin ferestrele prismatice, protejate de scuturi.

— Va fi o mare sărbătoare pentru aniversarea dumneavoastră, domnule. Cerşetorii se adună deja la poarta din faţă.

— Hmmm… ăăă… bine, foarte bine. Soţia mea va fi mulţumită!

Dedesubt, la parter, un bucătar ducea către bucătărie un serviciu de cafea din argint. Mirosuri de mâncare pluteau spre înalturi, supe exotice şi sosuri preparate pentru festivităţile extravagante din acea seară, frigărui din carnea unor animale care nu trăiseră niciodată pe Arrakis.

Fenring apucă o balustradă sculptată din lemn de arbore de fier. Un tavan gotic boltit se înălţa două etaje mai sus, cu traverse din lemn de elacca şi luminatoare de plaz. Deşi musculos, contele nu era prea înalt şi se simţea micşorat de imensitatea acestei case. Comandase el însuşi tavanul, împreună cu încă unul în sala de mese.

Noua aripă de răsărit era tot concepţia lui, cu camerele elegante de oaspeţi şi piscinele private opulente.

În deceniul petrecut ca Observator Imperial pe planeta-deşert, declanşase în jurul lui un freamăt continuu de construcţii. Urmând exilului de la curtea lui Shaddam de pe Kaitain, trebuise să-şi pună cumva pecetea asupra lumii.

Dinspre sera aflată în construcţie lângă apartamentul privat pe care-l împărţea cu doamna Margot, auzea murmurul sculelor electrice şi cântecele muncitorilor tocmiţi cu ziua. Aceştia tăiau uşi în formă de arcadă, montau fântâni fără apă în alcovuri, împodobeau pereţii cu mozaicuri geometrice multicolore. Din nefericire, una dintre balamalele care susţineau o uşă ornamentală grea fusese modelată simbolic în forma mâinii lui Fatimah, fiica iubită a unui profet antic de pe vechea Terra.

Fenring se pregătea să-l lase pe Willowbrook să plece când o prăbuşire răsunătoare făcu podeaua etajului să se cutremure. Cei doi coborâră în fugă holul curbat, pe lângă dulapurile cu cărţi. Din camere şi liftuburi, servitorii curioşi scoteau capetele pe coridor…

…Uşa ovală a serei era deschisă, dezvăluind o masă de plaz şi fiare încâlcite. Unul dintre muncitori striga după medic, peste marea de ţipete. O schelă de suspensie complet încărcată se prăbuşise; Fenring jură să aplice personal pedeapsa potrivită, îndată ce o investigaţie avea să-l indice pe cel mai probabil ţap ispăşitor.

Făcându-şi drum prin încăpere, Fenring se uită în sus. Prin scheletul metalic, deschis, al tavanului boltit, zări cerul galben ca lămâia. Numai câteva dintre ferestrele de sticlă filtrantă fuseseră instalate; altele zăceau acum sparte în grămada de schelărie. Contele vorbi pe un ton de dezgust:

— Nefericit moment, hmmm? Voiam să fac un tur cu musafirii, diseară…

— Da, într-adevăr nefericit, conte Fenring. Willowbrook urmărea cum angajaţii casei începeau să sape în dărâmături ca să ajungă la cei răniţi.

Medicii casei, în uniforme kaki, se grăbeau pe lângă el

către zona distrusă. Unul îngrijea un bărbat cu faţa însângerată, abia scos dintre dărâmături, în timp ce alţi doi ajutau la înlăturarea unei plăci grele de plaz, care acoperise alte victime. Supraveghetorul lucrării fusese strivit de schela prăbuşită. *Un tâmpit,* gândi Fenring. *Dar norocos, având în vedere ce i-aş fi făcut eu pentru porcăria asta!*

Fenring se uită la ceas. Încă două ore până la sosirea oaspeţilor… Îi făcu semn lui Willowbrook:

— Izolează locul! Nu vreau să se audă nimic de-aici în timpul petrecerii. Asta ar transmite un mesaj cu totul greşit, hmmm? Doamna Margot şi cu mine am pregătit festivităţile serii cu foarte multă grijă, până la ultimul amănunt.

Willowbrook se încruntă dar, evident, se gândi mai bine înainte să-l sfideze pe conte.

— Se va face, domnule… În mai puţin de o oră!

Fenring fierbea. În realitate, nu-i păsa câtuşi de puţin de plantele exotice iar la început fusese de acord cu această remodelare costisitoare numai ca o concesie făcută soţiei sale Bene Gesserit, doamna Margot. Deşi ea ceruse doar o cameră modestă cu ecluză, care să conţină doar câteva plante, Fenring – întotdeauna ambiţios – extinsese proiectul la ceva mult mai impresionant. Plănuia să adune plante rare de pe tot cuprinsul imperiului.

Dacă sera putea fi terminată…

Stăpânindu-se, o salută pe Margot la intrarea boltită tocmai când se întorcea din labirinticele pieţe souk din oraş. O blondă mlădioasă cu ochi verzi-cenuşii, siluetă perfectă şi trăsături impecabile, era cu aproape un cap mai înaltă decât el. Purta o aba astfel croită încât să-i scoată în evidenţă silueta şi a cărei stofă neagră era pătată de praful de pe străzi.

— Aveau napi de pe Ecaz, dragă?

Contele fixă pofticios cu privirea două pachete înfăşurate în hârtie de mirodenie maro, groasă, duse de doi servitori. Auzind de sosirea unui negustor cu transspaţialul în acea după-amiază, Margot se grăbise să se ducă la Arrakeen să cumpere legumele atât de greu de găsit. Fenring încercă să

tragă cu ochiul sub ambalajul de hârtie, dar ea îl plesni în joacă peste mână.

— Aici e totul gata, dragul meu?

— Mmm… totul merge fără probleme, răspunse el. Totuşi, nu putem arăta diseară noua ta seră. E prea mare harababură acolo pentru invitaţii noştri.

*

Aşteptând să-şi salute importanţii oaspeţi pe măsură ce aceştia soseau la apusul soarelui, doamna Margot Fenring stătea în atriul casei, al cărui nivel de jos, acoperit cu panouri de lemn, era decorat cu portretele Împăraţilor Padişahi, mergând înapoi până la legendarul general Faykan Corrin, care luptase în Jihadul Butlerian, la conducătorul luminat Raphael Corrino, prinţ moştenitor, ca şi la „Vânătorul” Fondil al III-lea şi fiul său, Elrood al IX-lea.

În centrul atriului, o statuie de aur îl înfăţişa pe actualul împărat Shaddam al IV-lea în echipament complet de sardaukar, cu sabia de ceremonie ridicată. Era una din multele lucrări costisitoare pe care împăratul le comandase în primul deceniu al domniei sale. Prin toată reşedinţa şi în jurul ei se găseau numeroase alte exemple, daruri de la prietenul din copilărie al soţului ei. Deşi cei doi se certaseră la vremea urcării lui Shaddam pe tron, treptat se apropiaseră din nou.

Prin uşile duble, protejate contra prafului, se revărsau doamne elegant îmbrăcate, însoţite de bărbaţi purtând smokinguri post-butleriene, negre ca pana corbului şi uniforme militare de diferite culori. Margot purta o rochie de tafta lungă până la pământ, cu paiete de smarald pe corsaj.

Pe măsură ce un crainic anunţa invitaţii, Margot îi saluta. Treceau pe lângă ea şi intrau în Sala Mare, de unde se auzeau multe râsete, discuţii şi clinchete de pahare. Artişti din Casa Jongleur făceau scamatorii şi cântau cântece

amuzante pentru a celebra cei zece ani de şedere pe Arrakis ai familiei Fenring.

Contele Fenring coborî demn scara cea mare de la etajul al doilea. Purta un smoking retro, albastru închis, cu o eşarfă regală, stacojie, pe piept, costum croit special pentru el pe Bifkar. Margot se aplecă pentru a-i permite bărbatului mai scund să o sărute pe buze.

— Du-te acum şi salută invitaţii, dragule, înainte ca baronul să acapareze toate discuţiile!

Cu pas uşor, Fenring evită o ducesă îmbrăcată demodat, de pe una dintre subplanetele Corrino, foarte concentrată să treacă un spion de otrăvuri peste paharul cu vin, înainte să bea, şi apoi să strecoare discret dispozitivul într-un buzunar al rochiei de bal.

Margot îşi urmări soţul ducându-se către şemineu ca să stea de vorbă cu baronul Harkonnen, deţinătorul actual al siridar-fiefului Arrakis şi al rentabilului monopol al mirodeniei. Lumina unui foc dogoritor, amplificată de prismele care căptuşeau peretele căminului, dădeau trăsăturilor durdulii ale baronului un aer fantomatic. Nu arăta deloc bine.

În anii de când Fenring şi cu ea fuseseră trimişi în acest post, baronul îi invitase să cineze la fortăreaţa lui sau să asiste la luptele de gladiatori cu sclavi de pe Giedi Prime. Era un om periculos, care se gândea prea mult la el însuşi. Acum, baronul se sprijinea pe un baston aurit, al cărui mâner fusese făcut să semene cu gura unui uriaş vierme de nisip de pe Arrakis.

Margot observase cum sănătatea baronului se deteriorase dramatic în ultimul deceniu; suferea de o maladie musculară şi neurologică misterioasă, care-l făcuse să crească în greutate. De la surorile sale Bene Gesserit ştia motivul problemei lui fizice, cum îi fusese provocată atunci când o violase pe Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam. Baronul, totuşi, nu aflase niciodată cauza acestei suferinţe.

Mohiam însăşi, altă musafiră aleasă cu grijă pentru acest

eveniment, trecu prin faţa ochilor lui Margot. Cucernica Maică, acum femeie cu părul cărunt, purta o aba oficială cu gulerul încrustat cu diamante. Schiţă un zâmbet de salut, printre buzele strânse. Cu un tremur subtil al degetelor, trimise un mesaj şi o întrebare: „Ce veşti ai pentru Maica Superioară Harishka? Dă-mi detalii. Trebuie să-i raportez.”

Degetele lui Margot îi răspunseră: „Progres în problema Missionaria Protectiva. Numai zvonuri, nimic confirmat. Surorile dispărute nelocalizate încă. Mult timp. Pot fi moarte toate.”

Mohiam nu păru mulţumită. Ea însăşi lucrase cândva cu Missionaria Protectiva, o divizie nepreţuită a Bene Gesserit, care semăna superstiţii molipsitoare în lumea largă. Mohiam petrecuse aici decenii întregi, pe când era mai tânără, dându-se drept orăşeancă, împrăştiind informaţii, amplificând superstiţiile care puteau fi de folos comunităţii. Nu putuse niciodată să se infiltreze în închisa societate fremenă dar, de-a lungul secolelor, multe alte surori plecaseră în adâncul deşertului să se amestece cu fremenii – şi dispăruseră.

Din moment ce se afla pe Arrakis în calitate de soţie a contelui, lui Margot i se ceruse să confirme activitatea subtilă a Missionariei. Până acum auzise rapoarte neconfirmate despre Cucernice Maici care se alăturaseră fremenilor şi trecuseră în clandestinitate, ca şi zvonuri despre ritualuri religioase de tip Bene Gesserit printre triburi. Se presupunea că un sietch izolat avea o femeie sfântă; călători prăfuiţi fuseseră auziţi într-o cafenea din oraş vorbind despre o legendă mesianică inspirată clar de Panoplia Propheticus… dar niciuna dintre aceste informaţii nu venea de la fremenii înşişi. Oamenii deşertului, ca şi planeta lor, păreau impenetrabili.

Poate că fremenii omorâseră pe loc femeile Bene Gesserit şi le furaseră apa trupurilor.

„Acestea au fost înghiţite de nisipuri”, tremurară degetele lui Margot.

„Indiferent cum, găseşte-le!” Cu o aplecare a capului

care punea capăt conversaţiei tăcute, Mohiam alunecă prin încăpere către o uşă laterală.

— Rondo Tuek, anunţă crainicul, negustorul de apă…

Întorcându-se, Margot zări un bărbat slab şi musculos, dar cu faţa lată, traversând holul cu un mers ciudat, rostogolit. Avea smocuri de păr roşcat-cenuşiu de-o parte şi de alta a capului, şuviţe rărite în creştet şi ochi cenuşii, foarte depărtaţi. Se întoarse să-l salute.

— A, da… traficantul!

Obrajii turtiţi ai lui Tuek se întunecară, apoi un zâmbet larg îi brăzdă faţa pătrăţoasă. Flutură degetul dojenitor, ca un profesor către elev.

— Sunt un furnizor de apă care munceşte din greu să extragă umezeala din calotele polare murdare…

— Fără hărnicia familiei dumneavoastră sunt sigură că imperiul s-ar prăbuşi.

— Doamna este prea amabilă!

Tuek se înclină şi intră în Sala Mare.

În afara reşedinţei, cerşetorii săraci se adunaseră sperând în spectacolul rar al milosteniei din partea contelui. Alţi spectatori veniseră să vadă cerşetorii şi căscau gura pofticioşi la faţada ornamentată a casei. Vânzătorii de apă, în veşmântul lor tradiţional, viu colorat, îşi sunau clopoţeii şi strigau ciudatul anunţ „Soo-Soo Sook!”. Gărzile – împrumutate din trupele Harkonnen şi obligate să poarte uniforme imperiale pentru această ocazie – stăteau la uşi, ţinându-i la distanţă pe cei nedoriţi şi făcând loc doar invitaţilor. Era un adevărat circ…

Când sosi ultimul dintre oaspeţii aşteptaţi, Margot aruncă o privire la ceasul antic montat pe perete, împodobit cu figurine mecanice şi clopoţei delicaţi. Întârziaseră aproape o jumătate de oră… Se grăbi să ajungă lângă soţul ei şi-i şopti ceva la ureche. El trimise un mesager la Jongleuri, şi aceştia tăcură – un semnal familiar oaspeţilor.

— Îmi puteţi acorda atenţia dumneavoastră, vă rog, hmmm…? exclamă Fenring.

Lachei îmbrăcaţi fastuos apărură să conducă invitaţii.

— Ne vom reuni în sala de mese!

Potrivit tradiţiei, contele şi contesa Fenring rămaseră în urma ultimului dintre musafiri.

De-o parte şi de alta a uşii largi a sălii de mese se aflau lavoare decorate cu plăcuţe încrustate cu aur, formând un mozaic complicat, conţinând însemnele Caselor Corrino şi Harkonnen, potrivit necesităţii politice. Însemnele precedenţilor guvernanţi ai Arrakisului, Casa Richese, fuseseră răzuite cu multă strădanie pentru a fi înlocuite cu grifonul albastru al Harkonnenilor. Oaspeţii se opreau la lavoare, îşi înmuiau mâinile în apă şi împrăştiau o parte pe podea. După ce se ştergeau pe mâini, aruncau prosoapele în băltoaca din ce în ce mai mare.

Baronul Harkonnen sugerase acest obicei pentru a arăta că unui guvernator planetar nu-i păsa de lipsa de apă. Era o etalare optimistă a bogăţiei. Lui Fenring îi plăcuse cum sună, iar procedeul fusese instituit – cu o întorsătură binevoitoare, totuşi: doamna Margot vedea în el o cale de a ajuta cerşetorii, într-un fel simbolic, în general. Cu acordul reticent al soţului ei, anunţase că la sfârşitul fiecărui banchet, cerşetorii erau bineveniţi să se adune în faţa reşedinţei şi să primească toată apa care putea fi stoarsă din prosoapele îmbibate.

Scuturându-şi mâinile umede, Margot intră în sala mare, împreună cu soţul ei. Tapiserii antice împodobeau pereţii. Licurigloburi plutitoare hoinăreau prin cameră, toate reglate la aceeaşi înălţime, pe culoarea galbenă. Deasupra mesei de lemn lustruit atârna un candelabru de cuarţ verde-albastru de pe Hagal, cu un adulmecător de otrăvuri sensibil, ascuns în partea de sus a lanţului.

O mică armată de lachei ţineau scaunele pentru meseni şi întindeau un şervet în poala fiecăruia. Cineva se împiedică şi doborî pe podea un vas ornamental de cristal, care se sparse. Servitorii se grăbiră să cureţe cioburile şi să-l înlocuiască. Toţi ceilalţi se prefăcură că n-au observat nimic.

Margot, aşezată la unul dintre capetele mesei lungi, dădu

graţios din cap către planetologul Pardot Kynes şi fiul său de doisprezece ani, care îşi ocupau scaunele indicate, de o parte şi de alta a ei. Fusese surprinsă când omul deşertului, care se lăsa văzut atât de rar, îi acceptase invitaţia şi spera să afle câte dintre zvonurile care circulau despre el erau adevărate. Din experienţă, dineurile erau cunoscute pentru vorbe goale şi lipsă de sinceritate, deşi anumite lucruri nu aveau cum să scape puterii de pătrundere a unei observatoare Bene Gesserit. Îl privi cu atenţie pe bărbatul slab, observând un petic pe gulerul cenuşiu al hainei de gală, dar şi linia puternică a maxilarului acoperit de barba de culoarea nisipului…

Două locuri mai departe, Cucernica Maică Mohiam alunecă într-un scaun. Hasimir Fenring îşi luă locul la celălalt capăt al mesei, având-l în dreapta pe baronul Harkonnen. Ştiind cât de mult se detestau baronul şi Mohiam, Margot îi aşezase la mare distanţă unul de celălalt.

La un pocnet din degete al lui Fenring, servitorii ducând platouri cu bucate exotice apărură pe uşile laterale. Înconjurară masa, numind felurile şi servind mici porţii din fiecare platou.

— Mulţumim că ne-aţi invitat, doamnă Fenring, spuse fiul lui Kynes, privind-o pe Margot.

Planetologul îşi prezentase fiul cu numele de Weichih, ceea ce însemna „iubit”. Femeia putea vedea asemănarea cu tatăl lui, dar în timp ce Kynes cel vârstnic avea în ochi un aer visător, la Weichih se putea observa o asprime ivită din faptul că se născuse şi crescuse pe Arrakis.

Contesa îi zâmbi.

— Unul dintre bucătarii noştri este un fremen din oraş care a preparat special pentru banchet o specialitate din sietch, prăjituri de mirodenie cu miere şi susan…

— Bucătăria fremenă a ajuns acum de talie imperială? întrebă Pardot Kynes cu un zâmbet crispat. Părea să nu se fi gândit niciodată la mâncare ca la ceva mai mult decât un mijloc de subzistenţă şi să considere mesele oficiale ca pe o distragere de la alte treburi.

— Bucătăria este o problemă de… gust. Margot îşi alese cuvintele în mod diplomatic. Ochii îi sclipiră.

— O iau ca pe un nu, răspunse el.

Servitoare înalte, provenite din afara planetei, mergeau de la un loc la altul ducând sticle cu gâtul îngust, pline cu vin albastru dres cu mirodenie. Spre uimirea localnicilor, apărură platouri cu peşti întregi, înconjuraţi de midii de Bussel, desfăcute. Chiar şi cei mai bogaţi locuitori din Arrakeen gustau rareori produse ale mării.

— Ah, exclamă Fenring încântat, de la celălalt capăt al mesei, în clipa când un servitor luă capacul de pe o tavă. Voi savura aceşti napi de pe Ecaz, hmmm. Mulţumesc, draga mea!

Servitorul turnă cu polonicul peste legume un sos de culoare închisă.

— Nicio cheltuială nu e prea mare pentru onoraţii noştri oaspeţi, spuse Margot.

— Daţi-mi voie să vă spun de ce sunt atât de scumpe aceste legume, murmură un diplomat de pe Ecaz, atrăgând atenţia tuturor.

Bindikk Narvi era un omuleţ cu o voce joasă, tunătoare.

— Sabotarea recoltelor a redus drastic stocul pentru întreg imperiul. Am numit această nouă calamitate „mana grummaniană”!

Aruncă o privire peste masă, către ambasadorul de pe Grumman, un bărbat care bea mult – genul de om masiv, cu pielea întunecată, ridată.

— Am descoperit, de asemenea, acte de sabotaj biologic în pădurile noastre de arbori-de-ceaţă de pe continentul Elacca…

Tot imperiul preţuia sculpturile din lemn-de-ceaţă de pe Ecaz, făcute prin dirijarea creşterii de către puterea gândului uman.

În ciuda mărimii sale, omul Casei Moritani – Lupino Ord – vorbi cu voce piţigăiată:

— Încă o dată, Ecaz-ul falsifică o criză pentru a urca preţurile. Un truc străvechi, care se folosea încă de când

hoţomanii voştri de strămoşi au fost goniţi de pe Vechea Terra în mod ruşinos…

— Nu s-a întâmplat nici pe departe aşa!

— Domnilor, vă rog, interveni Fenring. Grummanienii fuseseră mereu nişte oameni foarte irascibili, gata să intre într-o frenezie a răzbunării la cea mai mică impresie de insultă. Fenring îi găsea pe toţi supărăcioşi şi plictisitori. Se întoarse către soţia lui:

— Am făcut o greşeală în aranjarea la masă, dragă, hmmm?

— Sau în lista invitaţilor, răspunse ea sarcastic.

Râsete politicoase, stânjenite, se auziră în jurul mesei. Certăreţii tăcură, deşi îşi aruncau priviri furioase.

— Ce amabil din partea eminentului nostru planetolog să-l aducă cu el pe încântătorul său fiu, spuse baronul Harkonnen pe un ton mieros. Un băiat chipeş… Te bucuri de distincţia de a fi cel mai tânăr oaspete la această masă!

— Sunt onorat să mă aflu aici, într-o companie atât de distinsă, răspunse băiatul.

— Ai fost crescut să-i urmezi tatălui tău, după cum am auzit, continuă baronul.

Margot detectă sarcasmul ascuns cu grijă în vocea de bas.

— Nu ştiu ce ne-am face fără un planetolog…

Într-adevăr, Kynes era rar văzut în oraş, şi aproape niciodată nu trimitea împăratului rapoartele cerute. Nu că Shaddam observa sau că îi păsa. Margot aflase de la soţul ei că împăratul era ocupat cu alte – deşi încă nedezvăluite – probleme.

Ochii atenţi ai tânărului se luminară. Ridică o carafă cu apă.

— Pot să propun un toast pentru gazdele noastre?

Pardot Kynes clipi văzând îndrăzneala fiului său, surprins parcă de faptul că amabilităţile sociale nu-i trecuseră lui mai întâi prin minte.

— O sugestie excelentă, izbucni baronul.

Margot recunoscu o înmuiere a vorbirii sale, ca urmare a

faptului că băuse prea mult vin cu melanj.

Băiatul de doisprezece ani vorbi cu glas hotărât, înainte să bea o înghiţitură:

— Fie ca bogăţia pe care o arătaţi pentru noi, aici, cu toată această mâncare şi abundenţă de apă, să fie doar o palidă reflectare a bogăţiilor din inimile voastre!

Oaspeţii adunaţi susţinură urarea, şi Margot detectă o scânteie de lăcomie în ochii lor. Planetologul se foi nervos şi, în sfârşit, spuse ce avea în minte, când clinchetul paharelor se mai potoli:

— Conte Fenring, am înţeles că aveţi aici, în construcţie, o seră cu plante de climă umedă, foarte îngrijit făcută. Aş fi foarte interesat s-o văd…

Margot înţelese dintr-o dată de ce acceptase Kynes invitaţia, motivul pentru care venise din deşert. Îmbrăcat în haina lui simplă, dar rezistentă şi pantaloni largi, acoperit cu pelerina maronie ca nisipul, bărbatul semăna mai mult cu un fremen murdar decât cu un slujitor imperial.

— Ai aflat micul nostru secret, hmmm… ah?

Vădit incomodat, Fenring strânse din buze.

— Intenţionasem să le-o arăt invitaţilor mei în seara asta dar, din păcate, anumite… hmmm… *întârzieri* au făcut acest lucru imposibil. Poate altă dată…

— Ţinând o seră privată, nu vă făliţi cu lucruri pe care oamenii de pe Arrakis nu le pot avea? întrebă tânărul Weichih.

— *Încă…,* spuse Pardot Kynes aproape în şoaptă.

Margot auzi. *Interesant.* Îşi dădu seama că ar fi o greşeală să-l subestimeze pe acest om necizelat sau chiar pe fiul său.

— Cu siguranţă, nu este un ţel admirabil să colecţionezi plante din întreg imperiul? sugeră ea, cu răbdare. Eu o văd mai degrabă ca pe o etalare a bogăţiilor pe care universul le are de oferit, decât ca pe o amintire a ceea ce lipseşte oamenilor.

Pe un ton scăzut, dar ferm, Pardot Kynes îşi mustră fiul:

— N-am venit aici să impunem altora ideile noastre…

— Dimpotrivă, fiţi vă rog atât de bun să ne explicaţi ideile dumneavoastră, îl îndemnă Margot, încercând să ignore privirile insultătoare pe care încă le mai schimbau peste masă ambasadorii de pe Ecaz şi Grumman. Nu ne vom simţi ofensaţi, vă promit.

— Da, zise un importator de arme din Carthag, care stătea pe la jumătatea mesei. Avea degetele atât de pline de inele cu pietre preţioase, încât abia reuşea să-şi ridice mâinile.

— Explicaţi-ne cum gândesc fremenii. Toţi vrem să ştim asta!

Kynes încuviinţă încet.

— Am trăit printre ei timp de mulţi ani. Ca să începeţi să înţelegeţi fremenii, trebuie să vă daţi seama că supravieţuirea este ideea lor fixă. Ei nu irosesc nimic. Totul este salvat, refolosit.

— Până la ultima picătură de apă, completă Fenring. Chiar şi apa din cadavre, hmmm?

Kynes se uită la fiul său şi, înapoi, la Margot.

— Iar sera dumneavoastră privată va avea nevoie de o mare cantitate din această apă preţioasă ca să fie întreţinută.

— Ah, dar ca observator imperial în aceste locuri, pot face tot ce doresc cu resursele naturale, sublinie Fenring. Eu consider sera soţiei mele o cheltuială care merită osteneala…

— Drepturile domniei voastre nu sunt puse la îndoială, replică Kynes, pe un ton la fel de ferm ca Scutul de Piatră. Iar eu sunt planetologul Împăratului Shaddam, aşa cum înainte am fost şi planetologul lui Elrood al IX-lea. Fiecare dintre noi este supus datoriilor sale, domnule conte. Nu veţi mai auzi de la mine discursuri despre probleme ecologice. Am răspuns doar întrebării doamnei voastre…

— Ei, atunci, planetologule, spune-ne ceva ce nu ştim despre Arrakis, interveni baronul, privind de-a lungul mesei. Ai stat cu siguranţă destul aici. Pe planeta asta mor mai mulţi oameni de-ai mei decât pe orice altă posesiune

Harkonnen. Ghilda nu reuşeşte nici măcar să pună pe orbită destui sateliţi meteorologici în stare de funcţionare, care să ofere o cercetare demnă de încredere şi să facă previziuni. E extrem de frustrant!

— Şi, datorită mirodeniei, Arrakis este de asemenea extrem de profitabilă, replică Margot. În special pentru domnia-ta, dragă baroane!

— Această planetă sfidează înţelegerea, spuse Kynes. Şi va fi nevoie de mai mult timp decât scurta mea viaţă ca cineva să stabilească ce se petrece aici. Atâta lucru ştiu şi eu. Va trebui să învăţăm să trăim cu deşertul, mai degrabă decât împotriva lui.

— Fremenii ne urăsc? întrebă ducesa Caula, o verişoară de-a împăratului. Rămăsese cu furculiţa plină de momiţe stropite cu brandy la jumătatea drumului spre gură.

— Sunt izolaţi şi neîncrezători faţă de oricine nu este fremen. Dar sunt oameni cinstiţi şi direcţi, cu un cod al onoarei pe care nimeni de la această masă – nici măcar eu însumi – nu-l înţelege pe deplin.

Ridicând cu eleganţă din sprâncene, Margot puse o nouă întrebare, urmărindu-i cu atenţie reacţia:

— Este adevărat ce-am auzit, că dumneata însuţi ai devenit unul dintre ei, domnule planetolog?

— Rămân un slujitor al Împăratului, doamnă, deşi am mult de învăţat de la fremeni.

Din diferite locuri de la masă se ridicară murmure, însoţite de discuţii separate, cu voce tare, când sosi primul desert.

— Împăratul nostru n-are încă un moştenitor, comentă Lupino Ord, ambasadorul de pe Grumman.

Vocea uriaşului suna vioi şi strident. Băuse zdravăn.

— Numai două fete, Irulan şi Chalice. Nu că femeile n-au nicio valoare… Îşi roti răutăcios ochii negru-cărbune, prinzând privirile dezaprobatoare ale câtorva doamne de la masă. Dar fără un moştenitor de sex masculin, Casa Corrino va trebui să se dea la o parte în favoarea unei alte Case Mari.

— Dacă trăieşte la fel de mult ca Elrood, împăratul nostru ar mai putea avea un secol la dispoziţie, sublinie Margot. Poate n-aţi auzit că doamna Anirul e din nou însărcinată?

— Îndatoririle mele mă ţin uneori departe de curentul principal al ştirilor, recunoscu Ord şi ridică paharul cu vin. Să sperăm că următorul e băiat!

— Auziţi, auziţi! exclamară câţiva meseni.

Exact atunci diplomatul de pe Ecaz, Bindikk Narvi, făcu un gest obscen cu mâna. Margot auzise despre animozitatea de lungă durată dintre arhiducele Armand Ecaz şi vicontele Moritani de pe Grumman, dar nu-şi dăduse seama cât de serioasă ajunsese problema. Îşi dori să nu-i fi aşezat pe cei doi rivali atât de aproape unul de celălalt.

Ord apucă o sticlă cu gât subţire şi-şi mai turnă nişte vin albastru, înainte ca un servitor s-o facă pentru el.

— Conte Fenring, aveţi multe opere de artă înfăţişându-l pe Împărat – picturi, statui, plachete purtându-i chipul. Nu canalizează Shaddam prea mulţi bani în asemenea comenzi egoiste? S-au răspândit prin tot imperiul...

— Iar cineva le tot desfigurează sau le dărâmă, observă importatorul de arme de pe Carthag, pufnind zgomotos.

Gândindu-se la planetolog şi la fiul lui, aşezat lângă ea, Margot alese din tava cu deserturi o prăjitură dulce cu mirodenie. Poate că oaspeţii nu auziseră celelalte zvonuri, şi anume că acele opere de artă dăruite cu atâta bunăvoinţă conţineau dispozitive de supraveghere menite să monitorizeze activităţile din imperiu. Cum ar fi, de exemplu, placa de pe peretele aflat chiar în spatele lui Ord.

— Shaddam doreşte să-şi pună pecetea în calitate de conducător al nostru, hmmm? comentă Fenring. Îl cunosc de multă vreme. El vrea să se delimiteze de politicile tatălui său, pe care le-a servit un timp interminabil de lung.

— Poate, dar neglijează instrucţia actualelor trupe de sardaukari, în timp ce permite ca generalii săi... Cum se numesc?

— Bursegi, răspunse cineva.

— Da, în timp ce permite bursegilor săi să crească în

rang, cu pensii exorbitante şi alte beneficii. Printre sardaukari, moralul trebuie să fie în declin, din moment ce sunt chemaţi să facă mai mult, cu din ce în ce mai puţine resurse.

Margot observă că soţul ei devenise periculos de tăcut. Cu ochii mari, îngustaţi până la dimensiunea unor crăpături, se uita fix la nesăbuitul beat.

O femeie îi şopti ceva ambasadorului de pe Grumman. Acesta plimbă un deget pe buza paharului de vin.

— A, da, îmi cer scuze că am afirmat lucruri evidente faţă de cineva care-l cunoaşte atât de bine pe împărat…

— Eşti un idiot, Ord, tună Narvi, ca şi cum aştepta cea mai mică ocazie să arunce o insultă.

— Iar tu eşti un neghiob şi un om mort!

Ambasadorul grummanian se ridică, răsturnând scaunul din spatele lui. Se mişca prea iute, prea precis. Fusese beţia doar o prefăcătorie, o scuză ca să-l provoace pe celălalt?

Lupino Ord scoase un pistol lucios cu lame-disc şi, cu împuşcături asurzitoare, îl descărcă de mai multe ori în adversarul său. Plănuise deja asta, provocându-şi rivalul de pe Ecaz? Discurile sfâşiară faţa şi pieptul lui Narvi, ucigându-l cu mult înainte ca otrăvurile de pe tăişurile ascuţite să fi putut avea vreun efect.

Mesenii începură să ţipe, împrăştiindu-se în toate direcţiile. Lacheii îl înşfăcară pe ambasadorul care se clătina şi se luptară să-i smulgă arma descărcată. Margot rămase ţeapănă pe locul ei, mai mult uluită decât îngrozită. *Ce mi-a scăpat? Cât de adânc merge această duşmănie dintre Ecaz şi Casa Moritani?*

— Încuiaţi-l într-unul din pasajele subterane, ordonă Fenring. Postaţi paznici lângă el tot timpul!

— Dar am imunitate diplomatică! protestă Ord, cu glasul şi mai piţigăiat. N-o să îndrăzneşti să mă reţii!

— Nu face niciodată presupuneri cu privire la ce îndrăznesc eu! Contele privi feţele şocate din jurul lui.

— Aş putea, pur şi simplu, să îngădui celorlalţi oaspeţi să te pedepsească şi să-şi exercite astfel propria lor…

imunitate, hmmm?

Fenring flutură mâna şi omul, devenit incoerent, fu scos afară până când avea să fie aranjat un transport sub protecţie.

Medicii se repeziră înăuntru – aceiaşi pe care Fenring îi văzuse mai devreme la dezastrul serei. Era limpede că nu puteau face nimic pentru ambasadorul mutilat al Ecazului.

Am numărat ceva cadavre azi prin preajmă, se gândi Fenring. *Şi eu n-am omorât niciunul dintre ei!*

— Hmmm… ah, vorbi către soţia lui, care stătea în picioare lângă el. Mă tem că acesta va deveni un… incident diplomatic. Arhiducele Ecaz e obligat să înainteze o plângere oficială, şi nu se poate spune cum va răspunde vicontele Moritani.

Ordonă lacheilor să îndepărteze corpul lui Narvi din sală. Mulţi dintre invitaţi se răspândiseră prin alte încăperi ale casei.

— N-ar trebui să chemăm oamenii înapoi?

Fenring strânse mâna soţiei sale.

— Detest să văd seara terminându-se aşa. Poate c-ar trebui să aducem Jongleurii, să-i punem să spună poveşti amuzante…

Baronul Harkonnen veni lângă ei, sprijinindu-se în bastonul lui cu cap de vierme.

— E jurisdicţia domniei tale, conte Fenring, nu a mea. Să trimiţi un raport Împăratului!

— Am eu grijă de asta, răspunse Fenring răspicat. Trebuie să plec pe Kaitain pentru altă problemă şi-atunci o să-i dau lui Shaddam toate amănuntele necesare. Oh, şi… scuzele de rigoare!

În zilele Vechii Terra existau experţi în materie de otrăvuri, persoane diabolic de inteligente care făceau negoţ cu ceea ce era cunoscut drept „praf de moştenire”.

Extras dintr-o filmocarte,
Biblioteca Regală de pe Kaitain

Zâmbind larg, plin de mândrie, şambelanul curţii, Beely Ridondo, păşi pe uşă.

— Maiestatea Voastră Imperială, aveţi încă o fiică! Soţia domniei-voastre tocmai a născut o fetiţă frumoasă şi sănătoasă…

În loc să se bucure, împăratul Shaddam al IV-lea înjură în şoaptă şi-l dădu afară pe şambelan. *Acum sunt trei! La ce-mi foloseşte încă o fiică?*

Era teribil de prost dispus. Nu mai fusese aşa de când se lupta să-l dea jos pe ramolitul de taică-su de pe Tronul Leului de Aur. Cu pas energic, intră în cabinetul său privat, trecând pe lângă o veche plachetă pe care scria „Legea este ştiinţa cea mai înaltă” – o frază fără sens a prinţului Raphael Corrino, un om care nici măcar nu-şi bătuse capul să poarte coroana imperială. Încuie uşa în urma lui şi-şi trânti silueta colţuroasă pe fotoliul cu suspensie, tapisat şi cu spătar înalt, de lângă birou.

Shaddam era de înălţime mijlocie, cu nas acvilin şi muşchi care începeau să-şi piardă fermitatea. Unghiile lungi îi erau atent îngrijite, iar părul roşu – pomădat şi pieptănat pe spate. Purta o uniformă cenuşie de sardaukar, cu epoleţi şi fireturi de aur şi argint, dar echipamentul militar nu-l mai făcea să se simtă la fel de bine ca pe vremuri.

Pe lângă naşterea a încă unei fiice, avea multe altele pe cap. De curând, la un concert de gală de pe unul dintre stadioanele în formă de piramidă inversată de pe Harmonthep, cineva dăduse drumul unei efigii gonflabile uriaşe a lui Shaddam al IV-lea. Insultătoare până la indecenţă, caricatura vulgară îl făcea să arate ca un bufon. Obiectul umflat plutise pe deasupra mulţimilor care râdeau, până când gărzile-dragoni de pe Harmontep trăseseră în el.

Atunci arătarea se prăbuşise în zdrenţe arzânde – şi orice tâmpit putea vedea simbolismul acestei întâmplări! În ciuda celor mai riguroase anchete şi interogatorii, nici măcar investigatorii sardaukari nu fuseseră în stare să afle cine fusese responsabil pentru crearea sau pentru eliberarea efigiei.

Cu ocazia altui incident, litere de o sută de metri fuseseră mâzgălite de-a curmezişul Canionului-Monument de pe Canidar II: „,Shaddam, coroana stă confortabil pe capul tău ţuguiat?” În lumi împrăştiate prin tot imperiul, zeci dintre noile sale statui comemorative fuseseră desfigurate. Şi nimeni nu văzuse vreodată făptaşii…

Cineva îl ura îndeajuns ca să facă asta. *Cineva.* Întrebarea îi rodea continuu inima imperială, laolaltă cu alte griji… incluzând vizita iminentă a lui Hasimir Fenring pentru a-i raporta despre experimentele secrete cu mirodenie sintetică desfăşurate pe Tleilaxu.

Proiectul Amal.

Iniţiat în timpul domniei tatălui său, acest program de cercetare era cunoscut doar de foarte puţină lume. Poate cel mai bine păzit secret din imperiu, proiectul Amal s-ar fi putut, dacă avea succes, să ofere Casei Corrino o sursă sigură, artificială, de melanj – cea mai preţioasă substanţă din univers. Dar blestematele de experimente Tleilaxu durau de prea mulţi ani, iar situaţia îl enerva din ce în ce mai mult, cu fiecare lună care trecea.

Şi acum… o a treia fiică! Nici nu ştia când – sau dacă – se va osteni să arunce o privire acestui copil nefolositor.

Ochii lui Shaddam alunecară de-a lungul peretelui lambrisat, către un corp de bibliotecă în care, pusă pe un raft, lângă un volum gros – o lucrare de referinţă despre mari dezastre ale istoriei – se afla o holofotografie a lui Anirul în rochie de mireasă. Femeia avea ochi mari de căprioară, care ascundeau ceva – căprui deschis într-o anumită lumină, căprui mai închis în alta… Ar fi trebuit să observe diferenţa mai de mult. Era a treia oară când această Bene Gesserit „de rang ascuns” nu reuşise să

producă moştenitorul masculin cerut, şi Shaddam nu-şi făcuse niciun plan de rezervă pentru o asemenea eventualitate. Faţa i se aprinse... Putea oricând să impregneze câteva concubine şi să spere că i se va naşte un fiu, dar – atâta vreme cât era căsătorit legal cu Anirul – ar fi întâmpinat dificultăţi politice extraordinare dacă ar fi încercat să proclame un bastard ca moştenitor al tronului imperial.

Putea, de asemenea, s-o ucidă pe Anirul şi să-şi ia altă soţie (tatăl său făcuse asta de destule ori), însă un asemenea curs al acţiunii ar fi riscat să atragă mânia comunităţii Bene Gesserit. Totul s-ar fi putut rezolva dacă Anirul i-ar fi dăruit un fiu, un băiat sănătos pe care să-l poată numi moştenitorul său.

Atâtea luni de aşteptare şi, acum, asta...

Auzise că vrăjitoarele chiar puteau să aleagă sexul copiilor, prin manipulări ale chimiei corporale; era foarte posibil ca aceste fiice să nu fie doar un accident... Fusese înşelat de traficantele de putere Bene Gesserit, care i-o băgaseră pe gât pe Anirul. Cum îndrăzneau să-i facă asta Împăratului unui milion de lumi? Care era adevăratul scop al prezenţei lui Anirul în casa imperială? Aduna informaţii care să poată fi folosite pentru a-l şantaja? Ar fi trebuit s-o dea afară?

Începu să bată cu tocul în biroul său din lemn de elacca, de culoarea sângelui, şi-şi aţinti ochii la portretul bunicului său dinspre tată, Fondil al III-lea. Cunoscut de obicei ca „Vânătorul” pentru înclinaţia sa de a ataca orice urmă de rebeliune, Fondil nu fusese mai puţin temut în propria sa casă. Deşi bătrânul murise cu mult înainte de naşterea lui Shaddam, el ştia câte ceva despre toanele şi metodele Vânătorului. Dacă Fondil ar fi avut de-a face cu o nevastă arogantă, ar fi găsit o cale să scape de ea...

Shaddam apăsă un buton de pe birou şi şambelanul său personal intră din nou în încăpere. Ridondo se înclină, arătându-şi marginea lucitoare a frunţii înalte.

— Sire?

— Aş dori s-o văd pe Anirul acum. *Aici.*

— Doamna este în pat, Sire…

— Nu mă face să repet ordinul!

Fără să mai spună nicio vorbă, Ridondo se strecură printre lambriuri, dispărând pe uşa laterală, cu mişcări largi, de păianjen.

Câteva clipe mai târziu, intră o doamnă de onoare palidă şi prea parfumată. Cu glas tremurat, rosti:

— Maiestate, doamna Anirul doreşte să vă transmit că este slăbită din cauza naşterii copilului. Vă imploră să aveţi indulgenţa de a-i permite să rămână în pat. Ar fi posibil, în schimb, să vă gândiţi s-o vizitaţi domnia voastră, pe ea şi pe bebeluş?

— Voi vedea. Mă imploră să am indulgenţa…? Nu mă interesează să văd încă o fiică nefolositoare sau să aud alte scuze. Acesta este un ordin direct din partea Împăratului vostru: Anirul va veni *acum!* Şi o va face sigură, fără ajutorul nici unui servitor sau dispozitiv mecanic. *S-a înţeles?*

Iar cu puţin noroc, se va prăbuşi moartă pe drum.

Îngrozită, doamna de onoare se înclină.

— Cum doriţi, Sire.

În scurt timp, Anirul, cu chipul cenuşiu, apăru în uşa cabinetului privat, ţinându-se strâns de coloana canelată de susţinere. Purta o robă încreţită, stacojie cu auriu, care nu ascundea cu totul cămaşa de noapte de dedesubt. Deşi se clătina pe picioare, ţinea capul sus.

— Ce-ai de spus în apărarea ta? îi ceru el socoteală.

— Tocmai am avut o naştere dificilă şi sunt destul de slăbită…

— Scuze, scuze! Eşti destul de deşteaptă ca să-ţi dai seama ce vreau să spun. Ai fost destul de deşteaptă să mă tragi pe sfoară în ăştia trei ani…

— Să te trag pe sfoară?

Clipi din ochii ei de căprioară, ca şi cum el şi-ar fi ieşit din minţi.

— Iartă-mă, maiestatea ta, dar sunt obosită. De ce

trebuie să fii atât de crud, chemându-mă aici în felul ăsta şi refuzând s-o vezi pe fiica noastră?

Buzele lui erau lipsite de culoare, ca şi cum sângele s-ar fi scurs din ele. În ochi nu i se putea citi nimic.

— Pentru că ai putea să-mi dai un moştenitor băiat, dar refuzi s-o faci!

— Nu e nimic adevărat în asta, maiestate, numai zvonuri...

Avea nevoie de tot antrenamentul ei de Bene Gesserit ca să rămână în picioare.

— Eu ascult rapoartele de spionaj, nu zvonurile.

Împăratul o cercetă cu un singur ochi, ca şi cum în felul ăsta ar fi putut-o vedea mai amănunţit.

— Vrei să mori, Anirul?

Lui Anirul îi trecu prin cap că ar putea s-o omoare, până la urmă. *Cu siguranţă nu există niciun pic de iubire între noi, dar va îndrăzni el să rişte mânia Comunităţii scăpând de mine?* La vremea când se urcase pe tron, Shaddam acceptase să se căsătorească cu ea pentru că avea nevoie de forţa unei alianţe Bene Gesserit în climatul politic instabil de atunci. Acum, după doisprezece ani, Shaddam se simţea prea sigur pe poziţia lui.

— Toţi murim, spuse ea.

— Dar nu în felul pe care l-aş putea aranja eu pentru tine!

Anirul încercă să nu arate nicio emoţie şi să-şi spună sieşi că nu e singură, că în spiritul ei se aflau amintirile colective ale nenumăratelor Bene Gesserit care trăiseră înaintea ei şi care rămăseseră în Cealaltă Memorie. Vocea ei răsună cu un calm desăvârşit.

— Nu suntem nişte vrăjitoare complicate, viclene, cum suntem considerate... Aceasta nu era adevărat, desigur, dar ea ştia că Shaddam nu putea avea altceva decât simple bănuieli în ceea ce priveşte contrariul.

Purtarea lui nu se îmblânzi.

— Ce e mai important pentru tine... surorile tale sau eu?

Ea dădu din cap speriată.

— N-ai niciun drept să mă întrebi aşa ceva. Nu ţi-am dat niciun motiv să crezi că aş putea fi altfel decât loială faţă de coroană.

Ridicându-şi capul cu mândrie, Anirul îşi aminti de poziţia ei în lunga istorie a Comunităţii. Nu va recunoaşte niciodată faţă de el că avea ordine de la ierarhia Bene Gesserit să nu dea niciodată naştere unui fiu Corrino. Înţelepciunea surorilor ei îi răsuna în minte. *Iubirea slăbeşte. Este periculoasă, pentru că înceţoşează raţiunea şi ne distrage de la îndatoririle noastre. E o aberaţie, o ruşine, o greşeală de neiertat. Noi nu putem iubi!*

Anirul încercă să abată mânia lui Shaddam.

— Acceptă-ţi fiica, Sire, pentru că poate fi de folos la cimentarea unor alianţe politice importante. Ar trebui să discutăm despre numele ei. Ce crezi de Wensicia?

Brusc neliniştită, îşi dădu seama de umezeala caldă de pe interiorul coapselor. Sânge? Se rupseseră copcile? Pe covoraş cădeau picături roşii.

Anirul îl văzu uitându-se atent la picioarele ei. O nouă mânie cuprinse trăsăturile împăratului.

— Familia mea are covoraşul acela de secole!

Nu arăta slăbiciune. E un animal... va ataca slăbiciunea şi va da înapoi în faţa forţei. Se întoarse încet, lăsând să mai cadă câteva picături, apoi porni să iasă, clătinându-se.

— Având în vedere istoria Casei Corrino, sunt sigură că s-a mai vărsat sânge pe el!

S-a spus că nu există nimic stabil, nimic echilibrat, nimic durabil în tot universul – că nimic nu rămâne în starea sa originară, că în fiecare zi, fiecare oră, fiecare clipă există schimbare.

Panoplia Propheticus a Bene Gesserit

Pe ţărmul accidentat de dedesubtul castelului Caladan, o siluetă singuratică stătea la capătul unui debarcader lung, conturată pe suprafaţa mării şi pe soarele abia răsărit. Avea un chip îngust, cu pielea măslinie şi nasul acvilin, dându-i înfăţişarea unui şoim.

Departe, pe apă, o flotă de bărci de pescuit tocmai pleca, lăsând dâre în urma ei. Bărbaţi în flanele şi haine groase şi cu căciuli împletite se agitau pe punţile pline de tot felul de lucruri, pregătindu-şi echipamentul pentru ziua respectivă. În satul din josul malului, şuviţe de fum se înălţau din hornuri. Localnicii îl numeau „oraşul vechi”, locul aşezării originare, cu secole înainte ca eleganta capitală şi spaţioportul să fie construite pe câmpia din spatele castelului.

Ducele Leto Atreides, îmbrăcat simplu, cu pantaloni albaştri de pescuit şi tunică albă împodobită cu un şoim roşu, trase adânc în piept aerul sărat şi înviorător. Deşi era conducătorul Casei Atreides, reprezentantul Caladanului în Landsraad şi pe lângă Împărat, lui Leto îi plăcea să se scoale devreme, o dată cu pescarii, pe mulţi dintre ei cunoscându-i după numele mic. Uneori, îl invitau pe duce la ei acasă şi, în ciuda obiecţiilor comandantului securităţii, Thufir Hawat, care n-avea încredere în nimeni, li se alătura din când în când la o masă bună, cu tocană de peşte şi creveţi.

Vântul sărat se înteţi, biciuind marea şi făcând să danseze valurile înspumate. Leto îşi dorea să fi putut să-i însoţească, dar avea responsabilităţi prea mari aici. Şi mai erau şi probleme care depăşeau ca importanţă lumea sa; datora loialitate imperiului, ca şi oamenilor pe care-i conducea, şi se găsea în mijlocul marilor evenimente.

Asasinarea şocantă a unui diplomat de pe Ecaz de către ambasadorul de pe Grumman nu era o problemă lipsită de importanţă, chiar dacă se petrecuse pe îndepărtatul Arrakis, dar vicontelui Moritani nu părea să-i pese de opinia publică. Deja Casele Mari solicitau intervenţia imperială, pentru a evita un conflict mai mare. Cu o zi înainte, Leto trimisese propriul său mesaj consiliului Landsraadului de pe Kaitain, oferindu-şi serviciile ca mediator.

Avea doar douăzeci şi şase de ani, dar, cu cei zece ani de domnie, era un veteran la cârma unei Case Mari. Îşi atribuia succesul faptului că nu pierduse niciodată legătura cu rădăcinile sale. Pentru asta, îi putea mulţumi tatălui, Paulus. La suprafaţă, bătrânul duce fusese un om lipsit de pretenţii, care se amesteca ori de câte ori putea cu poporul, exact cum făcea ducele Leto acum. Dar tatăl lui trebuie să fi ştiut – deşi n-ar fi recunoscut niciodată faţă de Leto – că asta era şi o tactică politică bună, una care îl făcea pe duce iubit de poporul său. Cerinţele funcţiei impuneau un amestec complex; uneori, Leto nu putea spune unde încep şi unde se termină rolurile pe care le juca, cel personal şi cel oficial.

La scurt timp după ce-şi preluase responsabilităţile, Leto Atreides năucise Landsraadul cu dramaticul său proces de confiscare, un joc îndrăzneţ menit să-l salveze de la a i se înscena un atac asupra a două nave Tleilaxu, în interiorul unui transspaţial. Gambitul lui Leto impresionase multe dintre Casele Mari, şi chiar primise o scrisoare de felicitare de la Hundro Moritani, ghiduşul şi antipaticul viconte de Grumman, care refuza deseori să coopereze – sau chiar să participe – la problemele imperiului. Vicontele spusese că admiră la Leto „neglijarea plină de tupeu a regulilor”, dovedind că „guvernarea este făcută de oameni puternici, având convingeri puternice, nu de funcţionari care studiază virgulele de pe tablele legii”. Leto nu era prea sigur că Moritani credea în nevinovăţia lui; în schimb, se gândea că vicontele era pur şi simplu încântat să-l vadă pe ducele Atreides scăpând nepedepsit, în ciuda obstacolelor care

păreau de netrecut.
De cealaltă parte a disputei, Leto avea în aceeaşi măsură o legătură şi cu Casa Ecaz. Bătrânul duce, tatăl său, fusese unul dintre marii eroi în timpul Revoltei de pe Ecaz, luptând alături de Dominic Vernius să-i înfrângă pe secesioniştii violenţi şi să-i apere pe conducătorii – recunoscuţi de Landsraad – ai lumii împădurite. Paulus Atreides însuşi stătuse lângă tânărul arhiduce Armand Ecaz, extrem de recunoscător pentru ajutor, în timpul ceremoniei victoriei care îl reinstala pe Tronul de Mahon. Undeva, printre obiectele care aparţinuseră bătrânului duce, se afla şi Lanţul Vitejiei, pe care Armand Ecaz îl pusese în jurul gâtului gros al lui Paulus. Iar avocaţii care îl reprezentaseră pe Leto în timpul procesului său din faţa Landsraadului veniseră din regiunea Elacca a Ecazului…
Din moment ce era respectat de ambele părţi învrăjbite, Leto credea că ar putea să le ajute să găsească o cale către pace. Politica! Tatăl său îl învăţase mereu să fie atent şi să ia în considerare întreg tabloul, de la cel mai mic la cel mai mare amănunt.
Din buzunarul tunicii, Leto scoase un transcriptor vocal şi compuse o scrisoare către vărul său, Shaddam al IV-lea, felicitându-l pentru naşterea fericită a încă unui copil. Mesajul avea să fie trimis, prin curier oficial, cu următorul transspaţial care va pleca spre Kaitain.
Când Leto încetă să mai audă zgomotul bărcilor de pescuit, urcă poteca abruptă care ducea în zig-zag către vârful stâncii…

*

Împărţi micul dejun, în curte, cu Duncan Idaho, ajuns acum la vârsta de douăzeci de ani. Tânărul cu faţă rotundă purta o uniformă verde cu negru, de soldat Atreides. Îşi tunsese părul negru şi aspru foarte scurt, ca să nu-i dea în ochi în timpul antrenamentelor intense cu armele. Thufir

Hawat petrecuse mult timp cu el, declarând că este un elev deosebit de talentat. Însă Duncan atinsese deja limitele a ceea ce putea să-l înveţe războinicul mentat.

În copilărie, evadase din robia Harkonnen şi ajunsese la castelul Caladan, unde se lăsase la mila bătrânului duce. Crescând, Duncan rămăsese unul dintre cei mai loiali membri din anturajul ducelui şi, cu siguranţă, cel mai bun învăţăcel într-ale armelor. Multă vreme aliaţi militari ai Casei Atreides, maeştrii spadasini din Ginaz acceptaseră de curând admiterea lui Duncan Idaho la renumita lor academie.

— O să-mi pară rău să te văd plecând, Duncan, îi spuse Leto. Opt ani e mult timp…

Duncan stătea drept, fără să arate niciun pic de teamă.

— Dar când mă voi întoarce, domnia-ta, voi fi în stare să vă slujesc mai bine din toate punctele de vedere. Voi fi încă tânăr şi nimeni nu va îndrăzni să vă ameninţe!

— O, tot or să mă ameninţe, Duncan. Să nu faci greşeala să crezi asta…

Tânărul se opri, înainte să schiţeze un zâmbet subţire şi hotărât.

— Atunci greşeala va fi *a lor.* Nu a mea!

Ridică la gură o felie de pepene paradan, muşcă din fructul galben, apoi şterse sucul sărat care începuse să i se scurgă pe bărbie.

— Îmi vor lipsi pepenii ăştia. Mâncarea la cazan nu se compară… Îşi tăie porţia în bucăţi mai mici.

Viţele de bougainvillieri se căţărau pe zidurile de piatră din jurul lor, dar era încă iarnă, aşa încât plantele erau lipsite de flori. Totuşi, datorită căldurii neobişnuite pentru acel anotimp şi a semnelor de primăvară, copacii începuseră deja să înmugurească. Leto oftă mulţumit.

— N-am văzut, pe toate întinderile nesfârşite ale imperiului, un loc mai frumos decât Caladan, primăvara…

— Cu siguranţă, Giedi Prime nu se poate compara.

Duncan înălţă garda, neliniştit să vadă cât de relaxat şi de mulţumit părea Leto.

— Trebuie să rămânem mereu în alertă, domnia-ta, să nu ne permitem nici cea mai mică slăbiciune. Să nu uităm de vechea vrajbă dintre Atreides şi Harkonneni!

— Acum vorbeşti ca Thufir…

Leto luă într-o lingură o gură de budincă dulce de orez pundi.

— Sunt sigur că nu există un om mai bun decât tine în serviciul Atreizilor, Duncan. Dar mă tem că, trimiţându-te de aici pentru opt ani de antrenament, s-ar putea să creez un monstru. Ce vei fi la întoarcere?

Mândria invadă ochii albaştri-verzui, nemişcaţi.

— Voi fi un maestru spadasin din şcoala Ginaz!

Pentru o clipă interminabilă, Leto se gândi la pericolele deosebite de la şcoală. Aproape o treime dintre elevi mureau în timpul instruirii. Duncan râsese de statistici, spunând că deja supravieţuise unor şanse mult mai rele împotriva Harkonnenilor. Şi avea dreptate…

— Ştiu că vei reuşi, zise Leto.

Simţea în gât un nod, o tristeţe adâncă la gândul de a-l lăsa pe Duncan să plece.

— Dar nu trebuie să uiţi niciodată compasiunea. Indiferent ce înveţi, nu te întoarce aici purtându-te de parcă ai fi mai bun decât alţii…

— N-am s-o fac, domnia-ta!

Leto întinse mâna sub masă, scoase un pachet lung, subţire, şi i-l întinse.

— Acesta este motivul pentru care te-am rugat să iei prânzul cu mine.

Surprins, Duncan îl deschise şi scoase o sabie ceremonială, bogat sculptată. Apucă mânerul încrustat cu un model de frânghie.

— Sabia bătrânului duce! Mi-o împrumuţi?

— Ţi-o *dau,* prietene. Îţi aminteşti când te-am găsit în sala de arme, chiar după ce tatăl meu a murit în arena cu tauri? Luaseşi sabia asta de pe panoplie. Era aproape la fel de înaltă ca şi tine, la vremea aceea, dar acum ai crescut…

Duncan nu putea găsi destule cuvinte de mulţumire. Leto

îl privi pe tânăr de sus până jos, evaluându-l.

— Cred că, dacă tatăl meu ar fi trăit să vadă ce bărbat ai devenit, ţi-ar fi dat-o el însuşi. Acum ai crescut, Duncan Idaho – eşti demn de sabia unui duce!

— Bună dimineaţa, se auzi un glas vesel.

Prinţul Rhombur Vernius se plimba prin curte, cu ochii încă împăienjeniţi de somn, dar îmbrăcat. Inelul cu piatră-de-foc de pe mâna lui stângă sclipea în plin soare. Sora sa, Kailea, mergea pe lângă el, cu părul arămiu strâns la spate. Rhombur îşi mută privirea de la sabie la lacrimile din colţul ochilor lui Duncan.

— Ce se petrece aici?

— Îi dau lui Duncan un cadou de rămas-bun…

Rhombur fluieră.

— Destul de extravagant pentru un băiat de la grajduri!

— Poate că darul e prea mult, răspunse Duncan, uitându-se la ducele Leto. Privi ţintă sabia, apoi se întoarse spre Rhombur.

— Cu toate acestea, n-o să mai lucrez niciodată la grajduri, prinţe Vernius. Data viitoare când mă veţi mai vedea, voi fi maestru spadasin…

— Sabia îţi aparţine, Duncan, zise Leto pe un ton hotărât, pe care-l copiase de la tatăl lui. Nu mai vreau să aud nimic pe tema asta!

— Cum doreşti, domnia-ta, se înclină Duncan. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă pregătesc de călătorie. Tânărul plecă traversând curtea.

Rhombur şi Kailea se aşezară la masă, unde fuseseră aşezate farfuriile lor pentru micul dejun. Kailea îi zâmbi lui Leto, dar nu cu obişnuita căldură. Ani de zile, cei doi îşi dăduseră târcoale, gata să înceapă o relaţie romantică, dar ducele nu voise să se apropie prea mult, din considerente politice, adică necesitatea de a se căsători cu fiica unei Case Mari puternice. Motivele sale erau strict cele pe care tatăl lui le sădise în el: responsabilitatea unui duce faţă de poporul de pe Caladan. O singură dată se ţinuseră de mână Leto şi Kailea; el nici măcar n-o sărutase vreodată.

Cu glas scăzut, Kailea întrebă:

— Sabia tatălui tău, Leto? Chiar era nevoie? E atât de valoroasă…

— Dar e numai un obiect, Kailea. Înseamnă mai mult pentru Duncan decât pentru mine. Eu n-am nevoie de o sabie ca să păstrez amintirile dragi despre tatăl meu.

Apoi Leto observă începutul de barbă blondă pe faţa prietenului său, ceea ce-l făcea pe Rhombur să arate mai mult a pescar decât a prinţ.

— Când te-ai bărbierit ultima oară?

— Iaduri purpurii! Are importanţă cum arăt?

Luă o înghiţitură de suc de cidrit şi se strâmbă din cauza acrelii.

— Nu se poate spune că am cine ştie ce de făcut…

Kailea, mâncând repede şi în tăcere, îşi cerceta fratele. Avea ochi verzi, pătrunzători; guriţa de pisică i se strâmbase dezaprobator.

Uitându-se peste masă la Rhombur, Leto observă că faţa prietenului său mai păstra rotunjimea copilăroasă, dar ochii căprui nu-i mai străluceau. În schimb, dezvăluiau tristeţea adâncă a pierderii căminului, a asasinării mamei, a dispariţiei tatălui… Acum, din toată familia lor cândva mare mai rămăseseră doar el şi sora lui.

— N-are nicio importanţă, presupun, replică Leto. Nu avem afaceri de stat de rezolvat astăzi, nici călătorii spre gloriosul Kaitain. De fapt, ai putea foarte bine să nici nu te mai speli…

Leto amestecă în castronul său cu budincă de orez pundi, apoi glasul îi deveni neobişnuit de tăios.

— Cu toate acestea, rămâi un membru al curţii mele – şi unul dintre sfătuitorii cei mai de încredere. Până acum, speram să fi reuşit să pui la cale un plan pentru a-ţi recâştiga poziţia şi posesiunile pierdute!

Ca o reamintire constantă a zilelor de glorie de pe Ix, când Casa Vernius guvernase lumea-maşină înainte de preluarea de către Tleilaxu, Rhombur încă mai purta spirala în arămiu şi violet pe gulerul fiecărei cămăşi. Leto observă

că cea de-acum era şifonată rău şi avea nevoie să fie spălată.

— Leto, dacă aş avea cea mai mică idee ce să *fac,* aş sări în următorul transspaţial şi aş încerca…

Arăta tulburat.

— Tleilaxu au ferecat Ix în spatele unor baricade impenetrabile. Vrei ca Thufir Hawat să trimită şi mai mulţi spioni? Primii trei nici măcar n-au găsit o cale să intre în subteran, iar ultimii doi s-au evaporat fără urmă…

Bătu nervos din degete.

— Îmi rămâne doar să sper că ixienii mei loiali luptă din interior şi că-i vor răsturna pe invadatori. Mă aştept să iasă totul bine!

— Prietenul meu, optimistul, comentă Leto.

Kailea se încruntă la mâncarea din farfurie şi, în cele din urmă, spuse cu voce tare:

— Au trecut doisprezece ani, Rhombur. De cât timp crezi că are nevoie orice, pe lumea asta, ca să se rezolve de la sine, ca prin farmec?

Stânjenit, fratele ei încercă să schimbe subiectul.

— Ai auzit că soţia lui Shaddam tocmai a născut o a treia fiică?

Kailea pufni.

— Cunoscându-l pe Shaddam, pariez că nu e câtuşi de puţin mulţumit că n-a fost un moştenitor de sex masculin.

Leto refuză să accepte asemenea gânduri negative.

— Probabil e în extaz, Kailea. În plus, soţia lui mai are mulţi ani în care poate da naştere unui copil…

Se întoarse către Rhombur.

— Ceea ce-mi aduce aminte, prietene – ar trebui să-ţi cauţi o nevastă…

— Ca să mă păstreze curat şi să aibă grijă să mă bărbieresc?

— Poate ca să-ţi refaci Casa… Să continui linia de sânge a familiei Vernius cu un moştenitor în exil!

Kailea fu pe cale să spună ceva, dar păru să se răzgândească. Termină un pepene şi ciuguli dintr-o felie de

pâine prăjită. Deodată, se ridică brusc şi ceru permisiunea să plece de la masă.

În lungul moment de tăcere care urmă, lacrimi sclipiră pe pleoapele prinţului ixian, apoi se scurseră pe obraji. Încurcat, se şterse la ochi.

— Da, m-am gândit şi eu la asta. De unde-ai ştiut?

— Mi-ai spus-o de mai multe ori, după ce-am golit împreună două sau trei sticle de vin.

— Ideea e complet nebunească. Casa mea e moartă, iar Ix e în mâna fanaticilor…

— Atunci, începe o nouă Casă Minoră pe Caladan, o nouă afacere de familie. Ne putem uita pe lista ramurilor industriale să vedem ce se cere. Kailea are din plin simţul afacerilor. Vă voi oferi resursele de care aveţi nevoie ca să puneţi bazele.

Rhombur îşi permise un surâs dulce-amar.

— Averea mea va rămâne întotdeauna legată îndeaproape de a ta, duce Leto Atreides. Nu, mai bine rămân aici să am grijă de tine, să mă asigur că nu faci cadou tot castelul!

Leto încuviinţă fără să zâmbească, şi îşi strânseră mâinile în salutul specific al imperiului.

Natura nu comite erori; corect şi greşit sunt categorii umane.

PARDOT KYNES,
Lecţii despre Arrakis

Monotone zile… Patrula Harkonnenilor, formată din trei oameni, plutea pe deasupra valurilor aurii ale dunelor, de-a lungul traseului de zbor de o mie de kilometri. În peisajul neîndurător al deşertului, până şi un norişor de praf stârnea emoţie.

Soldaţii îşi conduceau ornitopterul blindat într-un cerc larg, ocolind munţii, apoi cotind către sud, peste marile depresiuni şi şesuri. Glossu Rabban, nepotul baronului şi guvernatorul temporar al Arrakisului, le ordonase să facă zboruri regulate, să fie văzuţi – să arate jalnicelor aşezări că Harkonnenii veghează. Tot timpul.

Kiel, mitraliorul, considera însărcinarea ca pe un permis de a vâna orice fremen găsit hoinărind în preajma operaţiunilor legitime de recoltare a mirodeniei. Ce-i făcea să creadă pe vagabonzii ăştia murdari că puteau să încalce pământurile Harkonnen fără permisiunea biroului districtual din Carthag? Dar puţini fremeni erau vreodată prinşi dincolo de limite în timpul zilei, iar treaba devenise plicticoasă.

Garan pilota topterul, urcând şi coborând ca să prindă curenţii calzi ascendenţi, ca şi cum ar fi manevrat un montagne russe. Îşi păstra o expresie stoică deşi, din când în când, un rânjet i se furişa pe buze când aparatul se apleca şi sălta în aerul agitat. La sfârşitul celei de-a cincea zi de patrulare, continua să marcheze discrepanţele de pe hărţile topografice, bombănind dezgustat de fiecare dată când mai găsea o greşeală. Erau cele mai proaste hărţi pe care le folosise vreodată…

În compartimentul pentru pasageri din spate stătea Josten, transferat de curând de pe Giedi Prime. Obişnuit cu instalaţii industriale, cer gri şi clădiri murdare, Josten se uita pierdut la pustiul nisipos, cercetând modelele hipnotice ale

dunelor. Observă vârtejul de praf departe spre sud, adânc în Câmpia Funebră.

— Ce-i asta? O operaţiune de recoltare de mirodenie?

— Nici vorbă, răspunse mitraliorul Kiel. Combinele împrăştie în aer o şuviţă ca un con, dreaptă şi subţire.

— Prea scund pentru un demon de praf. Prea mic…

Ridicând din umeri, Garan smuci comenzile topterului şi pluti către norul jos, brun-roşcat.

— Să aruncăm o privire!

După atâtea zile anoste, s-ar fi abătut din drum să cerceteze chiar şi o piatră mai mare ieşind din nisip…

Când ajunseră la locul respectiv, nu găsiră nici urme, nici instalaţii mecanice, nici vreun semn de prezenţă umană – şi totuşi, hectare întregi de deşert arătau devastate. Ceva pestriţ, ruginiu, păta nisipul gălbui închis, ca şi cum sânge dintr-o rană s-ar fi uscat în soarele fierbinte.

— Arată de parcă cineva ar fi aruncat aici o bombă, zise Kiel.

— Ar putea fi urmarea unei explozii de mirodenie, sugeră Garan. Cobor ca să ne uităm mai de aproape.

Când topterul se aşeză pe nisipul devastat, Kiel deschise uşa. Atmosfera cu temperatura controlată ieşi şuierând, înlocuită de un val de căldură arzătoare. Mitraliorul tuşi din cauza prafului.

Garan se aplecă afară din cabină şi inspiră adânc.

— Miroase!

Parfumul de scorţişoară arsă îi izbi nările.

— Cu siguranţă, explozie de mirodenie…

Josten se strecură pe lângă Kiel şi căzu pe solul moale. Uluit, se aplecă, luă un pumn de nisip gălbui şi îl atinse cu buzele.

— Am putea să scormonim după nişte mirodenie proaspătă şi s-o luăm cu noi? Trebuie să facă o avere!

Kiel se gândea la acelaşi lucru, dar acum se întoarse către nou-venit cu dispreţ.

— Nu avem utilajul de prelucrare. Trebuie s-o separi din nisip, şi nu poţi face asta cu mâna!

Garan vorbi mai încet, dar mai ferm:

— Dacă te-ai întoarce la Carthag şi ai încerca să vinzi mirodenie brută unui negustor de pe stradă, ai fi târât în faţa guvernatorului Rabban – sau şi mai rău, ar trebui să-i explici contelui Fenring cum de o mostră din mirodenia Împăratului a ajuns în buzunarele unei patrule.

În timp ce soldaţii porniră către groapa răvăşită din mijlocul norului de praf pe cale să se împrăştie, Josten se uită în jur.

— Suntem în siguranţă aici? Viermii cei mari nu merg după mirodenie?

— Ţi-e frică, puştiule?

— Hai să-l aruncăm unui vierme dacă vedem vreunul, sugeră Garan. Asta ne va da nouă timp s-o ştergem…

Kiel zări o mişcare în groapa de nisip, umbre răsucindu-se, lucruri îngropate care săpau şi scormoneau, ca larvele în carnea putrezită. Josten deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

O creatură ca un bici se ivi din nisip, lungă de doi metri, cu pielea cărnoasă, segmentată. Avea mărimea unui şarpe mare, cu gura ca un cerc deschis, unde sclipeau dinţii ascuţiţi ca nişte ace care-i căptuşeau gâtul.

— Un vierme de nisip! exclamă Josten.

— Doar un pitic, zise Kiel cu dispreţ.

— Nou-născut – crezi? întrebă Garan.

Viermele îşi undui capul lipsit de ochi, dintr-o parte în alta. Alte creaturi târâtoare, un cuib întreg, se vânzoleau de parcă ar fi fost născute în explozie.

— De unde naiba vin? întrebă Kiel.

— Nu era în instructaj, răspunse Garan.

— Am putea… prinde unul?

Kiel se abţinu să facă o remarcă grosolană, dându-şi seama că tânărul recrut avea o idee bună.

— Hai!

Şi porni hotărât prin nisipul afânat.

Viermele simţi mişcarea şi dădu înapoi, nesigur dacă să atace sau să fugă. Apoi se arcui ca un şarpe de mare şi

plonjă în nisip, zvârcolindu-se şi scormonind.

Josten alergă şi plonjă cu capul înainte, reuşind să apuce corpul segmentat la trei sferturi din lungime, spre coadă.

— E aşa de puternic!

Luându-se după el, mitraliorul sări şi apucă – la rându-i – de coada biciuitoare. Viermele încercă să se smulgă, dar Garan ajunse în faţă, unde săpă în pământ şi îl apucă din dosul capului, sufocându-l. Toţi cei trei soldaţi se luptau şi trăgeau. Micul vierme se zbătea ca un ţipar pe o farfurie electrică.

Ceilalţi viermi de nisip, de la celălalt capăt al gropii, se ridicară ca o stranie pădure de periscoape încolţind din marea de dune, cu gurile rotunde aidoma unor cercuri negre întoarse spre oameni. Pentru un moment care-i îngheţă sângele în vine, Kiel se temu că s-ar putea repezi la ei ca un roi de lipitori, dar viermii imaturi plonjară înapoi şi dispărură sub pământ.

Garan şi Kiel îşi traseră prizonierul spre ornitopter. Fiind o patrulă Harkonnen, aveau tot echipamentul necesar să aresteze criminali, inclusiv dispozitive de modă veche pentru a lega un captiv ca pe un animal dus la tăiere.

— Josten, du-te şi ia frânghia din trusa de urgenţă, ceru pilotul.

Noul recrut se întoarse alergând cu funiile, pregătind un laţ pe care-l trecu peste capul viermelui şi-l legă strâns. Garan dădu drumul corpului ca de cauciuc şi apucă de funie, smucind în vreme ce Josten lega o a doua frânghie mai jos, pe corpul viermelui.

— Ce-o să facem cu el? întrebă Josten.

Odată, la începutul slujbei lui pe Arrakis, Kiel îl însoţise pe Rabban la o vânătoare de viermi neizbutită. Îşi luaseră un ghid fremen, trupe bine înarmate, chiar şi un planetolog… Folosindu-l pe ghid ca momeală, atrăseseră unul dintre viermii de nisip uriaşi şi-l uciseseră cu explozivi. Însă înainte ca Rabban să-şi poată lua trofeul, fiara se dizolvase, descompunându-se în creaturi asemănătoare unor amoebe care căzuseră în nisip, nelăsând în urmă decât un schelet

cartilaginos şi dinţi de cristal desprinşi. Rabban fusese furios.

Kiel simţi un nod în stomac. Nepotul baronului ar fi putut considera drept o insultă faptul că trei soldaţi simpli au putut captura un vierme, când el însuşi fusese incapabil s-o facă.

— Mai bine l-am îneca…

— Să-l înecăm? întrebă Josten. Şi de ce mi-aş irosi eu raţia de apă ca să fac aşa ceva?

Garan se opri ca lovit de trăsnet.

— Am auzit că fremenii o fac. Dacă îneci un pui de vierme, ei spun că scuipă un soi de otravă. E foarte rară.

Kiel încuviinţă.

— O, da. Smintiţii de oameni ai deşertului o folosesc în ritualurile lor religioase. Îi duce pe toţi la orgii turbate, sălbatice, şi mulţi dintre ei mor.

— Dar… avem doar două litrugene de apă în compartiment, spuse Josten, încă nervos.

— Atunci o să folosim numai una. Oricum, ştiu unde o putem reumple.

Pilotul şi mitraliorul său schimbară priviri semnificative. Patrulaseră împreună destulă vreme ca să se gândească la acelaşi lucru.

Ca şi cum şi-ar fi înţeles soarta, viermele lovi şi se agită şi mai tare, dar începea deja să fie slăbit.

— O dată ce căpătăm drogul, zise Kiel, să ne distrăm puţin.

*

La căderea nopţii, cu topterul mergând în modul greu detectabil, zburară peste munţii ascuţiţi ca un brici, apropiindu-se din spatele unei culmi şi aterizară pe un podiş accidentat, deasupra satului mizer cunoscut ca Tabăra Bilar. Sătenii trăiau în grote scobite în stâncă şi în structuri de suprafaţă care se întindeau până la şes. Mori

de vânt furnizau energia; pe hambarele cu provizii sclipeau luminiţe care atrăgeau câteva molii şi liliecii care se hrăneau cu ele.

Spre deosebire de fremenii izolaţi, aceşti săteni erau ceva mai civilizaţi, dar şi mai asupriţi – oameni care lucrau ca ghizi în deşert şi se alăturau echipelor de recoltare a mirodeniei. Uitaseră cum să supravieţuiască în lumea lor, fără să devină paraziţi ai guvernanţilor planetari.

Într-o misiune anterioară, Kiel şi Garan descoperiseră o cisternă camuflată pe podiş, o adevărată comoară de apă ascunsă. Kiel nu ştia de unde făcuseră rost sătenii de atâta umezeală; foarte probabil, comiseseră vreo escrocherie, umflându-şi numărul la recensământ, astfel ca generozitatea Harkonnen să le ofere mai mult decât meritau.

Oamenii din Tabăra Bilar acoperiseră cisterna cu pietre, încât să arate ca o formaţiune naturală, dar nu puseseră paznici în jurul proviziei lor ilegale. Dintr-un motiv oarecare, cultura deşertului interzicea furtul mai mult chiar decât crima; aveau încredere în siguranţa proprietăţilor lor faţă de bandiţii sau hoţii din noapte.

Desigur, soldaţii Harkonnen nu aveau nici cea mai mică intenţie să fure apa – adică, nu mai mult decât aveau ei nevoie.

Ascultător, Josten alergă cu containerul conţinând substanţa groasă, otrăvitoare, secretată de viermele înecat după ce încetase să se mai zbată şi să se răsucească în interiorul containerului. Speriaţi şi nervoşi din cauza a ceea ce făcuseră, aruncaseră carcasa moale lângă zona cu mirodenie şi plecaseră cu drogul. Kiel fusese îngrijorat că secreţia toxică a viermelui ar fi putut să roadă peretele litrugenei.

Garan manevră cepul inteligent ascuns al cisternei şi umplu unul dintre containerele lor goale. N-avea niciun sens să lase toată apa aceea să se irosească doar pentru o farsă jucată sătenilor! Apoi, Kiel luă containerul cu fiere de vierme şi îl goli în cisternă. Sătenii vor avea cu siguranţă o

surpriză data viitoare, când vor bea cu toţii din tezaurul lor ilegal de apă.

— Să le fie de bine!

— Ştii ce le va face drogul ăsta? întrebă Josten.

Garan dădu din cap.

— Am auzit tot felul de poveşti trăsnite.

— Poate că ar trebui să-l facem pe puşti să-l încerce primul, propuse mitraliorul.

Josten dădu înapoi, ridicând mâinile. Garan se uită din nou la cisterna contaminată.

— Pariez că-şi vor sfâşia hainele şi vor dansa goi în stradă, cârâind ca găinile.

— Hai să stăm să vedem distracţia cu ochii noştri, propuse Kiel.

Garan se încruntă.

— Vrei să fii tu cel care-i va explica lui Rabban de ce ne-am întors târziu din patrulare?

— Să mergem, răspunse Kiel îndată.

După ce otrava de vierme se vărsă în cisternă, soldaţii Harkonnen se întoarseră în grabă la ornitopter, mulţumiţi doar pe jumătate că aveau să-i lase pe săteni să descopere singuri farsa.

Înaintea noastră, toate metodele de învăţare erau contaminate de instinct. Înaintea noastră, cercetători dominaţi de instinct posedau un interval limitat de atenţie – de multe ori nu mai lung decât durata unei singure vieţi. Conceptul de antrenament total al muşchilor/nervilor nu intrase în conştiinţa lor. Noi am învăţat cum să învăţăm.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

Este cu adevărat un copil special? Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam o urmărea pe fetiţa perfect proporţionată executând exerciţiile musculare şi nervoase prana-bindu, pe podeaua din lemn de esenţă tare a modulului de antrenament al şcolii Maicilor.

Întoarsă de curând de la banchetul eşuat de pe Arrakis, Mohiam încerca să-şi privească imparţial eleva, înăbuşind adevărul. *Jessica. Propria mea fiică…* Ea nu trebuie să-şi cunoască niciodată moştenirea, nu trebuie să bănuiască niciodată. Chiar şi pe schemele genetice secrete ale Bene Gesserit, Mohiam nu era identificată prin numele adoptat în Comunitate, ci cu numele de la naştere: „Tanidia Nerus".

Fetiţa de doisprezece ani stătea în echilibru, cu braţele pe lângă corp, încercând să se relaxeze, încercând să împiedice mişcarea fiecărui muşchi din trup. Apucând o sabie imaginară în mâna dreaptă, privea drept înainte la un adversar himeric. Solicita adâncimi încă nefolosite ale păcii sale interioare şi ale concentrării.

Dar ochiul ager al lui Mohiam observă contracţiile abia vizibile ale muşchilor – la pulpă, în jurul gâtului, deasupra unei sprâncene… Va avea nevoie de şi mai mult exerciţiu ca să-şi perfecţioneze tehnicile, deşi copila făcuse progrese excelente şi arăta mari perspective. Jessica fusese binecuvântată cu o răbdare infinită, o abilitate de a se calma singură şi de a asculta ce i se spune.

Atât de concentrată, această fată… atât de plină de perspective. Aşa cum a fost născută să fie!

Jessica execută o fentă spre stânga, se echilibră, se roti – apoi înţepeni, devenind dintr-o dată iar statuie. Ochii ei,

deşi se uitau spre Mohiam, n-o vedeau pe mentora şi conducătoarea ei de antrenament.

Severa Cucernică Maică intră în modulul de antrenament, se uită în ochii verzi, limpezi, ai fetei şi văzu acolo un gol, ca privirea fixă a unui cadavru. Jessica lipsea, pierdută cum era printre fibrele ei musculare şi nervoase.

Mohiam îşi umezi un deget şi-l puse sub nasul fetei. Se simţea doar un curent slab de aer. Sânii înmuguriţi pe pieptul slab abia se mişcau. Jessica era foarte aproape de o suspensie *bindu* completă… dar nu tocmai.

Mai rămâne multă muncă grea de făcut…

În Comunitate, numai perfecţiunea totală valora ceva. În calitate de instructoare a Jessicăi, Mohiam trebuia să treacă prin străvechile rutine iarăşi şi iarăşi, reluând paşii necesar a fi făcuţi.

Cucernica Maică se dădu un pas înapoi, cercetând-o pe Jessica, dar fără să o trezească. În chipul oval al copilei, încercă să identifice propriile ei trăsături sau pe cele ale tatălui, baronul Vladimir Harkonnen: gâtul lung şi nasul mic reflectau genele lui Mohiam, dar linia părului, gura largă, buzele generoase şi pielea netedă veneau de la baron… de pe vremea când fusese sănătos şi atrăgător. Ochii verzi, depărtaţi, şi părul de culoarea bronzului lustruit erau moşteniri latente de la generaţii mai îndepărtate.

Dacă ai şti… Mohiam îşi aminti ce i se spusese despre planul Bene Gesserit. Fiica Jessicăi, atunci când va ajunge la maturitate, era destinată să dea naştere lui Kwisath Haderach – punctul culminant al unor milenii de reproducere atentă. Mohiam privi chipul fetiţei, căutând orice spasm, orice sugestie de mare semnificaţie istorică. *Încă nu eşti pregătită să descoperi asta.*

Jessica începu să vorbească, modelând cuvintele în timp ce recita o mantra la fel de veche precum şcoala Bene Gesserit însăşi: „Fiecare atacator e o pană care pluteşte pe un făgaş infinit. Când pana se apropie, e abătută din drum şi dată la o parte. Riposta mea e un suflu de aer care alungă pana.”

Mohiam se îndepărtă puţin, când fiica ei izbucni într-un vârtej de mişcări, încercând să-şi păstreze echilibrul printre gesturi reflexe. Dar Jessica se lupta încă să-şi *forţeze* muşchii să curgă tăcut şi liniştit, când ar fi trebuit să-i *lase* să facă asta…

Mişcările fetei erau mai bune decât înainte, mai concentrate şi mai precise. Progresele Jessicăi din ultima vreme fuseseră impresionante, ca şi cum trecuse printr-o epifanie de limpezire a minţii care-o ridicase la un nivel superior. Totuşi, Mohiam detecta încă prea multă energie tinerească şi ardoare neînfrânată.

Această fetiţă era produsul unui viol plin de răutate din partea baronului Harkonnen, după ce Comunitatea surorilor îl şantajase să le conceapă o fiică. Mohiam îşi pregătise răzbunarea chiar în momentul atacului sexual, controlându-şi chimia corporală în felul specific Bene Gesserit şi provocându-i o boală degenerativă chinuitoare. O tortură atât de încântător de lentă!… În ultimul an standard, pe măsură ce suferinţa sa progresase, baronul recursese la un baston. De fapt, în timpul banchetului lui Fenring, Mohiam se simţise teribil de ispitită să-i spună masivului bărbat ce-i făcuse. Dar, dacă *i-ar fi spus,* ar fi avut loc un alt act de violenţă în sala de mese a reşedinţei din Arrakeen, mult mai rău decât gâlceava dintre ambasadorii de pe Ecaz şi Grumman. Ar fi fost poate nevoită să-l ucidă cu talentele ei mortale de luptătoare. Chiar şi Jessica, în ciuda instruirii limitate, ar fi putut termina cu el – propriul său tată! — repede şi uşor.

Auzind un huruit de maşină, Mohiam văzu un manechin în mărime naturală ieşind din podea. Faza următoare a rutinei… Într-un vârtej, copila se roti şi îl decapită dintr-o singură lovitură.

— Mai multă fineţe! Atingerea ucigătoare trebuie să fie delicată, precisă…

— Da, Cucernică Maică.

— Cu toate acestea, sunt mândră de ceea ce ai realizat.

Mohiam vorbi pe un ton blând, neobişnuit pentru ea – un

ton pe care superioarele ei nu i l-ar fi iertat, dacă l-ar fi auzit. Dragostea, sub orice formă, era interzisă…

— Comunitatea are planuri mari pentru tine, Jessica.

„Xuttuh” este un cuvânt care înseamnă multe lucruri. Orice Bene Tleilax ştie că e vorba de numele primului Maestru. Dar, exact aşa cum omul respectiv era mai mult decât un simplu muritor, la fel sunt adâncimile şi complexităţile acestui apelativ. În funcţie de ton şi de inflexiunile vocale, „Xuttuh” poate însemna „salut” sau „fii binecuvântat”. Ori poate constitui o rugăciune cuprinsă într-un singur cuvânt, atunci când un închinat se pregăteşte să moară pentru Marele Crez. Pentru asemenea motive, am ales cuvântul drept noul nostru nume pentru planeta cucerită, cunoscută înainte ca Ix.

Disc de antrenament Tleilaxu

Un plan de rezervă este la fel de bun ca mintea care îl pune la cale.

Adânc în pavilionul labirintic de cercetări, Hidar Fen Ajidica înţelegea prea bine această maximă. Într-o zi, omul împăratului va încerca să-l omoare; de aceea, erau necesare pregătiri atente de apărare.

— Pe aici, vă rog, conte Fenring, spuse Ajidica cu glasul lui cel mai plăcut, în timp ce gândea: *Powindah necurat!* Se uită cu coada ochiului la conte. *Ar trebui să te omor acum!*

Dar Maestrul Cercetător nu putea realiza acest lucru în siguranţă, şi s-ar fi putut să nu aibă niciodată ocazia potrivită. Chiar dacă reuşea, împăratul şi-ar fi trimis investigatorii şi încă şi mai multe trupe de sardaukari ca să se amestece în munca lor delicată.

— Îmi pare bine să aud că faceţi, în sfârşit, progrese la proiectul Amal. Elrood al IX-lea l-a iniţiat cu mai bine de doisprezece ani în urmă, hmmm?

Fenring păşea tacticos prin oraşul subteran, de-a lungul unui coridor lipsit de semne distinctive. Purta o jachetă imperială stacojie şi pantaloni strâmţi, aurii. Părul castaniu îi era tuns perie, umflat în anumite porţiuni ca să nu-i scoată în evidenţă capul prea mare.

— Am fost extrem de răbdători.

Ajidica purta un halat alb de laborator, cu buzunare mari. Ţesătura, părul, pielea cenuşie ca de cadavru îi erau îmbibate cu mirosuri de chimicale.

— V-am avertizat pe toţi de la început că s-ar putea să treacă multă vreme până să realizăm un produs finit. Doisprezece ani sunt doar o clipă în sintetizarea unei substanţe pe care imperiul a vrut-o secole de-a rândul…

Nările i se strânseră când se forţă să zâmbească uşor.

— Cu toate acestea, sunt încântat să raportez că noile cuve axlotl modificate au crescut, că s-au făcut experimente preliminare şi s-au analizat datele. Pe baza acestora, am înlăturat soluţiile fără sorţi de izbândă, îngustând astfel posibilităţile rămase.

— Pe Împărat nu-l interesează „posibilităţile rămase”, Maestre Cercetător, ci *rezultatele,* vorbi Fenring cu glas îngheţat. Cheltuielile voastre au fost imense, chiar şi după ce v-am finanţat preluarea utilajelor ixiene.

— Registrele noastre vor face faţă oricărui audit, conte Fenring, spuse Ajidica.

Ştia foarte bine că Fenring n-ar fi putut niciodată permite unui bancher al Ghildei să se uite la cheltuieli; Ghilda Spaţială, mai mult decât orice altă entitate, nu trebuia să bănuiască scopul acestui proiect.

— Toate fondurile au fost utilizate aşa cum trebuie. Toate stocurile de mirodenie sunt în evidenţă, conform cu înţelegerea noastră iniţială.

— Înţelegerea a fost cu Elrood, mititelule, nu cu Shaddam, hmmm? Împăratul vă poate opri experimentele în orice clipă!

Ca toţi tleilaxu, Ajidica era obişnuit să fie insultat şi provocat de neghiobi; refuza să se simtă jignit.

— O ameninţare interesantă, conte Fenring, dacă ne gândim că domnia-voastră personal aţi iniţiat contactul dintre poporul meu şi Elrood. Avem înregistrări acasă, pe lumea de baştină a tleilaxu.

Fenring se zbârli şi-l împinse mai adânc în pavilionul de cercetări.

— Doar observându-te, maestre cercetător, am aflat ceva, spuse el cu glas onctuos. Ai căpătat o fobie la statul sub pământ, hmmm? Teama s-a pogorât asupra ta de curând, ca o lovitură bruscă.

— Absurd!

În ciuda negării, sudoarea năpădi fruntea lui Ajidica.

— Da, dar observ ceva nesincer în glasul şi pe chipul tău. Iei medicamente pentru boală… ai o sticluţă de pastile în buzunarul drept al hainei. Se vede umflătura!

Încercând să-şi ascundă furia, Ajidica se bâlbâi:

— Sunt perfect sănătos…

— Hmmm… ah, aş spune că sănătatea ta depinde în continuare de cât de bine merg lucrurile aici. Cu cât mai repede termini proiectul Amal, cu atât mai repede vei putea să tragi iarăşi în piept aer proaspăt, înapoi pe minunatul Tleilax. Când ai fost acolo ultima dată?

— Cu multă vreme în urmă, recunoscu Ajidica. N-aveţi cum să ştiţi cum arată. Niciun *powin…* — se abţinu brusc – niciun străin nu a fost vreodată admis dincolo de spaţioport!

Fenring răspunse doar cu un zâmbet exasperant, atotştiutor.

— Arată-mi doar ce-ai făcut aici, ca să-i pot raporta lui Shaddam.

În faţa unei uşi, Ajidica ridică mâna să-i oprească trecerea lui Fenring. Tleilaxul închise ochii şi sărută respectuos uşa. Scurtul ritual dezactivă sistemele mortale de securitate, iar uşa se topi în nişte crăpături înguste în perete.

— Puteţi intra fără grijă acum…

Ajidica se dădu la o parte ca să-l lase pe Fenring să treacă într-o încăpere albă, de plaz neted, unde Maestrul Cercetător pregătise câteva demonstraţii pentru a arăta progresul experimentelor. În centrul enormei încăperi ovale se aflau un microscop de înaltă rezoluţie, o etajeră de metal conţinând sticluţe de laborator şi fiole şi o masă roşie pe care stătea un obiect în formă de cupolă. Ajidica văzu

interesul puternic din ochii măriţi ai lui Fenring pe când se apropia de zona de demonstraţii.

— Nu atingeţi nimic, vă rog!

În aer pluteau trădări subtile, iar acest *powindah* nu le va vedea sau înţelege vreodată, decât când va fi prea târziu. Ajidica avea intenţia să rezolve misterul mirodeniei artificiale, apoi să evadeze cu sacrele cuve axlotl către o planetă sigură, de la marginile cele mai îndepărtate ale imperiului. Făcuse câteva aranjamente abile fără să-şi dezvăluie identitatea, folosindu-se de promisiuni şi mite, transferând fonduri… toate fără ca superiorii săi de pe lumile de baştină ale Bene Tleilax să ştie. Era singur în afacere.

Ajunsese la concluzia că existau eretici în propriul său popor, adepţi care îşi jucau rolul de ţap ispăşitor atât de bine încât uitaseră esenţa Marelui Crez. Erau ca un dansator-faţă care s-ar fi deghizat atât de bine încât ar fi uitat cine era de fapt. Dacă Ajidica le îngăduia cu supunere acestor oameni accesul la marea sa descoperire, amalul, ei vor ceda singurul lucru care le-ar fi câştigat supremaţia pe care o meritau.

Ajidica plănuia să-şi continue rolul până când termina. Apoi putea să plece cu mirodenia artificială, să o controleze el însuşi şi să-şi ajute poporul şi misiunea lui… fie că ei vroiau sau nu.

Contele Fenring murmură aplecându-se ca să se apropie de forma bombată de pe masă:

— Foarte curios. E ceva înăuntru, bănuiesc, hmmm… ah?

— E ceva înăuntrul a orice, răspunse Ajidica.

Zâmbi în sinea lui când îşi imagină o supraabundenţă de mirodenie artificială revărsându-se pe piaţa interplanetară, dezlănţuind prăpădul economic în CHOAM şi Landsraad. Ca o minusculă scurgere într-un baraj, un pic de melanj ieftin va deveni în cele din urmă un torent furios care va răsturna imperiul cu susul în jos. Dacă juca corect, Ajidica putea deveni pivotul noii ordini economice şi politice – nu pentru a se sluji pe el însuşi, desigur, ci pentru a-l sluji pe

Dumnezeu.

Magia Dumnezeului nostru e mântuirea noastră…

Ajidica îi zâmbi contelui Fenring, arătându-şi dinţii ascuţiţi.

— Fiţi liniştit, conte Fenring, scopurile noastre în această chestiune sunt comune.

Cu timpul, bogăţie dincolo de orice imaginaţie… Ajidica va elabora teste care să determine loialitatea faţă de noul său regim, şi va începe să asimileze Bene Tleilax. Deşi era prea periculos să-i aducă în schema sa acum, avea în minte câţiva candidaţi. Cu sprijin militar adecvat – poate chiar convertiţi dintre sardaukarii încartiruiţi aici – putea chiar să-şi stabilească cartierul general în fermecătoarea capitală Bandalong…

Fenring continuă să-şi bage nasul prin echipamentul de demonstraţie.

— Ai auzit vreodată de zicala „Ai încredere, dar verifică”? E de pe vechea Terra. Ai fi surprins de micile picanterii pe care le culeg. Soţia mea Bene Gesserit colecţionează obiecte, bibelouri şi alte asemenea lucruri. Eu colecţionez fragmente de informaţie.

Faţa îngustă a tleilaxului se încruntă, strâmbându-se.

— Înţeleg…

Trebuia să încheie inspecţia asta enervantă cât mai repede posibil!

— Dacă vreţi să vă uitaţi aici, vă rog…

Ajidica luă o fiolă opacă de plaz de pe etajeră şi-i scoase capacul, lăsând să iasă un parfum puternic, amintind de ghimbir, pere pergamute şi cuişoare. Îi întinse fiola lui Fenring, care examină suspicios substanţa vâscoasă, portocalie.

— Nu e chiar melanj, explică Ajidica, deşi, din punct de vedere chimic, are mulţi precursori ai mirodeniei.

Turnă siropul pe o plăcuţă, o introduse sub ocularul microscopului, apoi îi făcu semn lui Fenring să se uite pe vizor. Contele văzu molecule alungite legate între ele ca segmentele unui cablu.

— Un lanţ de proteine neobişnuit, zise Maestrul Cercetător. Ne apropiem de o breşă.

— Cât de aproape?

— Tleilaxu au şi ei zicale, conte Fenring… „Cu cât te apropii de un ţel, cu atât mai departe pare să fie”. În termeni de cercetare ştiinţifică, timpul are felul lui de a se dilata. Numai Dumnezeu cunoaşte îndeaproape viitorul. Breşa poate apărea în câteva zile sau în câţiva ani.

— Vorbe în doi peri, mormăi Fenring.

Tăcu din gură însă când Ajidica apăsă un buton la baza cupolei.

Suprafaţa ceţoasă de plaz se limpezi, dezvăluind nisip pe fundul containerului. Cercetătorul tleilaxu apăsă alt buton, umplând interiorul cu o pulbere fină. Nisipul se mişcă şi o mică gură în mişcare se ivi la suprafaţă, ca un peşte care iese dintr-o apă întunecată. Un vierme de mărimea unui şarpe mic, puţin mai lung de jumătate de metru, cu dinţi micuţi de cristal.

— Un vierme de nisip, forma imatură, spuse Ajidica, adus de pe Arrakis acum nouăsprezece zile. Nu ne aşteptăm să mai supravieţuiască mult…

Din vârful cupolei, o cutie căzu în nisip pe un suspensor ascuns, apoi se deschise, lăsând să se vadă încă puţin din gelatina portocalie sclipitoare.

— Amal 1522.16, preciză Ajidica. Una dintre multele variante – cea mai bună pe care am obţinut-o până acum.

Fenring urmări cum gura viermelui imatur căută în dreapta şi-n stânga, arătând ghimpi lucitori până în adâncul gâtului. Creatura se târî spre substanţa portocalie, apoi se opri încurcat şi nu se atinse de ea. Se întoarse brusc şi se cufundă înapoi în nisip.

— Ce relaţie există între viermii de nisip şi mirodenie? întrebă Fenring.

— Dacă am şti asta, enigma ar fi rezolvată. Dacă aş fi pus mirodenie adevărată în acea incintă, viermele ar fi mâncat-o cu frenezie sălbatică. Totuşi, deşi viermele poate identifica diferenţa, măcar s-a apropiat de mostră. Am

ispitit animalul, dar nu l-am satisfăcut.

— Nici pe mine nu m-a satisfăcut mica ta demonstraţie. Mi s-a spus că o mişcare clandestină ixiană continuă să existe, provocând dificultăţi. Shaddam e preocupat de interferenţele cu cel mai important plan al său.

— Câţiva rebeli, conte Fenring – insuficient finanţaţi, cu resurse limitate. Niciun motiv de îngrijorare.

Ajidica îşi frecă mâinile.

— Dar v-au sabotat sistemele de comunicaţii şi au distrus câteva instalaţii, hmmm?

— Ultimele zvâcniri ale Casei Vernius înainte de moarte, nu mai mult… A trecut mai bine de un deceniu şi în curând se va stinge. Nu pot nici măcar să se apropie de pavilionul de cercetări.

— Ei bine, grijile tale pentru securitate s-au sfârşit, Maestre Cercetător. Împăratul a acceptat să trimită încă două legiuni de sardaukari, pentru menţinerea păcii, conduşi de basharul Cando Garon, unul dintre cei mai buni.

Un val de alarmă şi de surpriză se abătu asupra micului tleilaxu. Faţa lui ciupită se înroşi.

— Dar nu e nevoie, domnule. Jumătatea de legiune deja prezentă e mai mult decât suficientă…

— Împăratul este de altă părere. Aceste trupe vor accentua importanţa acestui proiect pentru el. Shaddam va face orice ca să protejeze programul Amal, dar răbdarea sa a ajuns la capăt.

Ochii contelui se îngustară.

— Ar trebui să te gândeşti la asta ca la o veste bună.

— Cum aşa? Nu înţeleg…

— Pentru că Împăratul n-a ordonat încă să fii executat!

Un centru pentru coordonarea unei rebeliuni poate fi mobil; nu trebuie să fie un loc permanent unde se întâlnesc oamenii.

CAMMAR PILRU, Ambasador în exil:
Tratat despre căderea guvernelor nedrepte

Invadatorii tleilaxu instituiseră o interdicţie brutală pentru oricine nu trebuia să lucreze în schimbul de noapte. Pentru C'tair Pilru, faptul de a se furişa ca să asiste la întâlnirile rebeliunii secrete era încă o cale de a da cu tifla restricţiilor.

La adunările neregulate, păzite cu grijă, ale luptătorilor pentru libertate, C'tair putea în sfârşit să renunţe la măşti şi deghizări. Devenea iar persoana care fusese cândva, aceea care rămăsese în adâncul său.

Ştiind că ar fi fost ucis dac-ar fi fost prins, bărbatul scund se apropia de locul de întâlnire. Fără să scoată niciun sunet, se ţinea aproape de umbrele ca de păcură pe care le aruncau pe solul cavernei clădirile masive. Tleilaxu reparaseră cerul proiectat pe bolta de stâncă, dar reconfiguraseră scânteierea stelelor pentru a arăta constelaţiile de deasupra propriei lor lumi. Aici, pe Ix, până şi cerul era greşit…

Acesta nu era locul glorios care ar fi trebuit să fie, ci o închisoare infernală sub suprafaţa planetei. *Vom schimba toate astea. Într-o zi.*

De-a lungul a mai mult de un deceniu de represiune, traficanţii de pe piaţa neagră şi revoluţionarii îşi construiseră reţeaua secretă. Grupurile împrăştiate ale rezistenţei interacţionau pentru a schimba provizii, echipamente şi informaţii. Însă fiecare adunare îl făcea pe C'tair nervos. Dacă erau prinşi împreună, rebeliunea abia înmugurită putea fi distrusă în câteva clipe de tras cu laserul.

Când se putea, prefera să lucreze singur – aşa cum făcuse mereu. Neavând încredere în nimeni, nu divulga amănunte ale vieţii sale clandestine nici măcar altor rebeli.

Îşi făcuse contacte personale cu puţinii străini din afara planetei la canionul portului de intrare – acele deschideri şi rampe de aterizare din zidul vertical unde nave bine păzite transportau produse tleilaxu către transspaţialele care aşteptau pe orbită.

Imperiul solicita articole vitale de tehnologie ixiană, care se produceau acum sub control tleilaxu. Invadatorii aveau nevoie de profituri ca să-şi finanţeze propria lor muncă, şi nu puteau risca priviri prea insistente din afară. Deşi nu puteau izola complet Ix de restul imperiului, tleilaxu foloseau serviciile a foarte puţini străini.

Uneori, în împrejurările cele mai grele şi cu un risc enorm pentru el însuşi, C'tair reuşea să mituiască unul dintre lucrătorii de la transporturi să ciupească ce e mai bun dintr-un transport sau să deturneze vreo componentă vitală. Alţi traficanţi aveau propriile lor contacte, dar refuzau să împărtăşească aceste informaţii între ei. Era mai sigur aşa.

Acum, strecurându-se prin noaptea claustrofobică, trecu pe lângă o fabrică abandonată, coti pe o stradă încă şi mai întunecoasă şi grăbi pasul. Întâlnirea era pe cale să înceapă. Poate în noaptea asta...

Deşi părea fără speranţă, C'tair continua să găsească metode de a da lovituri stăpânilor de sclavi tleilaxu; şi alţi rebeli făceau la fel. Înfuriaţi că nu puteau captura niciun sabotor, stăpânii dădeau „exemple” dintre nefericiţii suboizi. După tortură şi mutilări, ţapii ispăşitori erau azvârliţi de la balconul Marelui Palat până pe fundul îndepărtat al cavernei unde se construiseră cândva marile transspaţiale. Fiecare expresie a chipului victimei, fiecare rană sângerândă erau proiectate pe holo-cer, în timp de aparatele de înregistrat îi transmiteau vaietele şi ţipetele.

Dar tleilaxu înţelegeau prea puţin din sufletul ixienilor. Brutalitatea lor provoca doar şi mai multă nelinişte, şi mai multe incidente de revoltă sângeroasă. De-a lungul anilor, C'tair îi putea vedea pe tleilaxu epuizaţi, în ciuda eforturilor de a zdrobi rezistenţa infiltrând dansatori-faţă schimbători de formă sau folosind navete de supraveghere. Luptătorii

pentru libertate continuau bătălia.

Puţinii rebeli care aveau acces la ştiri din afară, necenzurate, relatau despre activităţile din imperiu. De la ei, C'tair află despre discursurile pasionate ţinute în faţa Landsraadului de tatăl lui, ambasadorul Ixian exilat – abia ceva mai mult decât gesturi inutile. Contele Dominic Vernius, care fusese detronat şi fugise, devenind renegat, dispăruse complet, iar moştenitorul său, prinţul Rhombur, trăia în exil pe Caladan, fără forţe militare şi fără sprijinul Landsraadului.

Rebelii nu puteau conta să fie salvaţi din afară. *Victoria trebuie să vină din interior. De pe Ix.*

Ocoli un alt colţ şi, pe o alee îngustă, călcă pe un grătar metalic. Îngustându-şi ochii negri, C'tair se uită dintr-o parte în alta, aşteptându-se mereu să sară cineva din întuneric. Mişcările lui erau tainice şi iuţi, radical diferite de rutina speriată şi cooperantă pe care o urma în public.

Dădu parola şi grătarul coborî, ducându-l sub nivelul străzii. Porni în grabă de-a lungul unui coridor întunecos.

În timpul schimbului de zi, C'tair purta o salopetă gri de lucru. De-a lungul anilor, învăţase cum să-i imite pe suboizii simpli şi necizelaţi: mergea adus de spate, cu ochii goi, lipsiţi de orice scânteie de interes. Avea cincisprezece cartele de identitate şi nimeni nu-şi bătea capul să cerceteze feţele în masele de muncitori mereu în mişcare. Era uşor să devii invizibil.

Rebelii îşi puseseră la punct propriile lor controale de identitate. Puseseră paznici ascunşi în afara fabricii părăsite, sub licuriglobur în infraroşu. Trans-ochi şi detectoare sonice formau încă un nivel de protecţie – însă niciunul dintre acestea n-ar fi fost de vreun ajutor în cazul în care ar fi fost descoperiţi.

La acest nivel, paznicii erau vizibili. Când C'tair murmură răspunsul la parolă, îi făcură semn să intre. Prea uşor. Trebuia să-i suporte pe oamenii ăştia şi jocurile lor prosteşti de securitate ca să facă rost de echipamentele de care avea nevoie, dar nu trebuia să se simtă bine cu ei.

C'tair examină locul de întâlnire – măcar acesta fusese ales cu grijă. Fabrica închisă montase cândva manechine de luptă pentru antrenarea luptătorilor împotriva unui întreg spectru de tactici şi arme. Dar stăpânii tleilaxu hotărâseră cu de la sine putere că asemenea maşini „conştiente de sine” violau rigorile Jihadului Butlerian. Deşi toate maşinile gânditoare fuseseră nimicite cu zece mii de ani în urmă, erau încă în vigoare interdicţii severe, iar emoţiile se aprindeau uşor. Locul acesta, ca şi altele asemenea lui, fuseseră abandonate după revolta de pe Ix, iar liniile de producţie lăsate să cadă în paragină. O parte din utilaje fusese demontată pentru alte întrebuinţări, restul se transformase în fier vechi.

Alte scopuri îi preocupau pe tleilaxu. Lucrări secrete, un proiect la care aveau acces numai propriii lor oameni... Nimeni, nici măcar membri ai grupului de rezistenţă al lui C'tair, nu fusese în stare să afle ce aveau în minte stăpânii.

În fabrica plină de ecouri, luptători din rezistenţă cu ochi de cremene vorbeau în şoaptă. Nu exista niciun program oficial, niciun lider, niciun discurs. C'tair le putea mirosi transpiraţia nervoasă, auzea inflexiunile ciudate din glasurile lor scăzute. Indiferent câte măsuri de siguranţă luau, câte planuri de evadare născoceau, era încă periculos să fie atât de mulţi adunaţi într-un singur loc. C'tair ţinea ochii deschişi, ştiind bine unde se află cea mai apropiată ieşire.

Avea afaceri de rezolvat. Adusese cu el un rucsac mascat în care ţinea obiectele cele mai importante pe care le adunase. Avea nevoie să facă schimb cu alţii care adunau resturi, ca să găsească piese pentru transmiţătorul lui inovator, dar problematic, rogo-ul. Prototipul îi permitea să comunice prin transspaţiu cu fratele său geamăn D'murr, navigator al Ghildei. Dar C'tair reuşea foarte rar să stabilească contactul, fie pentru că fratele său suferise mutaţii care-l îndepărtaseră prea mult de oameni... fie pentru că transmiţătorul însuşi se strica treptat.

Pe o masă metalică plină de praf, scoase piese de armă,

surse de alimentare, dispozitive de comunicaţii şi de scanare – lucruri care l-ar fi dus la execuţia imediată dacă vreun tleilaxu s-ar fi oprit să-l întrebe cu ce se ocupă. Dar C'tair se înarmase bine, şi mai ucisese pitici tleilaxu şi înainte…

C'tair îşi etală mărfurile. Cercetă feţele rebelilor, deghizările rudimentare şi petele intenţionate de murdărie, până când descoperi o femeie cu ochi mari, pometţi proeminenţi şi bărbie îngustă. Părul îi fusese ciopârţit neglijent într-un efort de a distruge orice urmă de frumuseţe. O cunoştea sub numele de Miral Alechem, deşi s-ar fi putut să nu fie numele său adevărat.

Pe chipul ei, C'tair găsea trăsături care-i aminteau de Kailea Vernius, drăgălaşa fiică a contelui Vernius. Împreună cu fratele lui geamăn, visaseră la Kailea, flirtaseră cu ea… pe vremea când credeau că nimic nu se va schimba vreodată. Acum, Kailea era exilată pe Caladan şi D'murr era navigator al Ghildei. Mama gemenilor, bancher al Ghildei, fusese ucisă în timpul preluării planetei, iar C'tair însuşi trăia ca un şobolan ascuns, furişându-se dintr-o ascunzătoare în alta…

— Am găsit cristalpac-ul pe care l-ai cerut, îi spuse el lui Miral.

Dintr-un săculeţ prins în talie, femeia scoase un obiect învelit cu grijă.

— Iar eu am făcut rost de tijele pentru modulul de care aveai nevoie, precis calibrate… Sper, n-am avut cum să verific!

C'tair luă pachetul, fără să simtă nevoia să verifice marfa.

— Pot s-o fac şi singur.

Îi dădu lui Miral cristalpac-ul, dar n-o întrebă la ce-avea de gând să-l folosească. Toţi cei de faţă căutau metode de a da lovituri împotriva tleilaxu. Nimic altceva nu conta… Schimbând cu Miral o privire nervoasă, se întrebă dacă era posibil cumva să gândească la fel ca el, şi anume că – în împrejurări diferite – ei doi ar fi putut avea o relaţie

personală. Dar acum n-o putea accepta atât de aproape. Nici pe ea, nici pe nimeni altcineva. L-ar fi slăbit şi l-ar fi abătut de la hotărârile lui. Trebuia să rămână concentrat, pentru binele cauzei ixiene.

Unul dintre paznicii de lângă uşă şuieră un semnal de alarmă şi toţi tăcură speriaţi, făcându-se mici. Licurigloburile amuţite scăzură în intensitate. C'tair îşi ţinu respiraţia.

Un bâzâit trecu pe deasupra, provocat de o navetă de supraveghere care patrula peste clădirile abandonate, încercând să capteze vibraţii sau mişcări neautorizate. Umbrele acopereau rebelii ascunşi. C'tair rememoră în minte aşezarea fiecărei căi posibile de evadare din această fabrică, în caz că trebuia să se strecoare afară, în întunericul care învăluia totul.

Dar aparatul zgomotos trecu înainte, de-a lungul grotei care adăpostea oraşul. Scurt timp după aceea, rebelii agitaţi se ridicară iar în picioare şi începură să şoptească între ei, ştergându-şi sudoarea de pe faţă şi râzând nervos.

Cuprins de panică, C'tair se hotărî să nu mai rămână. Memoră coordonatele următoarei adunări a grupului, împachetă ce-i mai rămăsese din piese şi se uită în jur, scrutând încă o dată chipurile şi însemnându-şi-i pe toţi în minte. Dacă erau prinşi, se putea să nu-i mai vadă niciodată pe aceşti oameni.

Îi făcu un ultim semn lui Miral Alechem, apoi ieşi în noaptea Ixiană, furişându-se pe sub stelele artificiale. Se hotărâse deja unde-şi va petrece timpul care-i mai rămăsese din schimbul de noapte… Şi ce identitate îşi va alege în ziua următoare.

Se spune că fremenii n-au conştiinţă, că au pierdut-o în dorinţa arzătoare de răzbunare. Asta e o prostie! Numai cei mai simpli primitivi şi sociopaţii nu au conştiinţă… Un fremen are o viziune asupra vieţii extrem de evoluată, centrată pe bunăstarea alor săi. Simţul său de apartenenţă la comunitate aproape că este mai puternic decât simţul propriului eu. Numai celor din afară aceşti locuitori ai deşertului li se par sălbatici… aşa cum şi cei din afară li se par fremenilor.

PARDOT KYNES,
Poporul Arrakisului

— Luxul e pentru vlăstarele nobile, Liet, spuse Pardot Kynes în timp ce maşina de teren se hurduca pe solul inegal. Aici, în particular, putea folosi numele secret din sietch al fiului său, în loc de *Weichih,* numele rezervat pentru cei din afară.

— Pe această planetă, trebuie să devii brusc conştient de ceea ce te înconjoară şi să rămâi tot timpul în alertă. Dacă nu reuşeşti să înveţi lecţia asta, nu trăieşti prea mult. În timp ce Kynes manevra comenzile simple, gesticula către lumina lăptoasă a dimineţii care se topea pe dunele sterpe.

— Sunt şi aici compensaţii. Am crescut pe Salusa Secundus, şi chiar şi acel loc distrus şi rănit are frumuseţea lui… deşi nimic nu se compară cu *puritatea* Dunei.

Kynes expiră îndelung printre buzele uscate şi crăpate.

Liet continuă să se uite afară prin fereastra de plaz zgâriată. Spre deosebire de tatăl lui, care dădea glas oricăror gânduri întâmplătoare care-i treceau prin cap, gânduri cărora fremenii le dădeau atenţie ca şi cum ar fi fost chestiuni spirituale cu greutate, Liet prefera tăcerea. Îşi îngustă ochii să cerceteze peisajul, căutând orice lucruşor nelalocul lui. Mereu în alertă…

Pe o asemenea planetă aspră, trebuia să-ţi dezvolţi intuiţii ascunse, legate de fiecare moment al luptei pentru supravieţuire. Deşi tatăl său era mult mai în vârstă, Liet nu era sigur că planetologul înţelege atât de mult ca el însuşi.

Mintea lui Pardot Kynes era plină de concepte puternice, dar pe care le trăia doar ca pe nişte date ezoterice. El nu înţelegea deşertul cu inima sau cu sufletul…

Ani de zile, Kynes trăise printre fremeni. Se spunea că împăratul Shaddam al IV-lea se interesa prea puţin de activităţile sale şi, din moment ce Kynes cerea puţine provizii şi deloc bani, era lăsat în pace. Cu fiecare an care trecea se îndepărta şi mai mult de centrul atenţiei. Shaddam şi consilierii săi încetaseră să mai aştepte mari revelaţii de la rapoartele periodice ale planetologului.

Asta îi convenea lui Pardot Kynes, ca şi fiului său…

În hoinărelile lui, Kynes făcea deseori călătorii în satele îndepărtate, unde oamenii din albii şi grabene îşi duceau vieţile mizere. Adevăraţii fremeni se amestecau rareori cu orăşenii şi îi priveau cu un dispreţ abia mascat, ca fiind prea slabi, prea civilizaţi. Liet n-ar fi locuit în aceste aşezări patetice nici pentru toţi solarii din imperiu. Cu toate astea, Pardot îi vizita.

Ocolind drumurile şi potecile cele mai folosite, îşi continuară drumul în maşina de teren, verificând staţiile meteorologice şi colectând date, deşi trupele de fremeni devotaţi ai lui Pardot ar fi făcut cu plăcere această muncă de rutină pentru „Umma” al lor.

Trăsăturile lui Liet Kynes le reflectau în mare măsură pe ale tatălui său, deşi avea faţa mai slabă şi ochii apropiaţi ai mamei sale fremene. Părul era blond şi bărbia încă netedă, deşi mai târziu îşi va lăsa barbă, ca marele planetolog. Ochii lui Liet aveau albastrul intens al dependenţei de mirodenie, datorită faptului că fiecare fel de mâncare şi fiecare gură de aer din sietch era saturat de melanj.

Liet îşi auzi tatăl trăgând energic aer în piept, când trecură de cotul accidentat al unui canion în care capcane de apă camuflate îndreptau umezeala către plantaţiile de gălbenele şi iarba-săracului.

— Vezi? Încep să-şi ducă viaţa pe cont propriu. Vom trece planeta prin faza de preerie până la cea de pădure în câteva generaţii. Nisipul are un conţinut ridicat de sare,

indicând că altădată au existat oceane, iar mirodenia este ea însăşi alcalină.

Chicoti.

— Oamenii din imperiu ar fi îngroziţi să afle că noi folosim derivate ale mirodeniei pentru ceva atât de prozaic precum îngrăşământul!

Surâse către fiul său.

— Dar noi ştim valoarea unor asemenea lucruri, ei? Dacă descompunem melanjul, putem iniţia digestia proteinelor. Chiar şi acum, dacă zburăm destul de sus, putem zări petice verzi, acolo unde plantele care cresc încâlcite fixează versanţii dunelor...

Tânărul oftă. Tatăl său era un om mare, cu visuri magnifice pentru Dune – şi totuşi Kynes se concentra atât de mult asupra unui singur lucru, încât nu reuşea să vadă universul din jurul lui. Liet ştia că dacă patrulele Harkonnen găseau plantaţiile, le vor distruge şi apoi îi vor pedepsi pe fremeni.

Deşi avea doar doisprezece ani, Liet ieşea deja în raiduri de pedeapsă cu fraţii săi fremeni şi omorâse deja Harkonneni. Mai mult de un an de zile, el şi prietenii săi – conduşi de nesăbuitul Stilgar – loviseră ţinte pe care alţii refuzau să le ia în considerare. Doar cu vreo săptămână în urmă, camarazii lui Liet aruncaseră în aer o duzină de toptere de patrulare la un post de aprovizionare. Din păcate, trupele Harkonnen se răzbunaseră pe bieţii săteni, nevăzând nicio diferenţă între populaţia sedentară şi nălucile deşertului, fremenii.

Nu-i spusese tatălui său despre activităţile sale de gherilă, căci Kynes-tatăl n-ar fi înţeles necesitatea acestui lucru. Violenţa premeditată, indiferent de motiv, era un concept străin planetologului. Dar Liet avea să facă ceea ce trebuia făcut.

Acum, maşina de teren se apropia de un sat îngrămădit la poalele stâncoase ale munţilor; pe hărţile lor era denumit Tabăra Bilar. Pardot continua să vorbească despre melanj şi despre calităţile sale neobişnuite.

— Au găsit prea devreme mirodenia pe Arrakis. A deviat cercetarea ştiinţifică… A fost atât de folositoare chiar de la început, încât nimeni nu şi-a bătut capul să-i sondeze misterele.

Liet se întoarse să-l privească.

— Credeam că în primul rând de aceea ai fost numit aici – să înţelegi mirodenia?…

— Da… dar aveam lucruri mai importante de făcut. Încă mai trimit rapoarte în imperiu, destul de des ca să-i conving că-mi fac treaba… deşi nu cu foarte mult succes. În timp ce vorbea despre prima dată când fusese în această regiune, conduse maşina către un grup de clădiri murdare, de culoarea nisipului şi a prafului.

Maşina săltă peste o piatră colţuroasă, dar Liet o ignoră şi continuă să se uite în faţă, către sat, făcând ochii mici în lumina crudă a dimineţii din deşert. Aerul zorilor avea fragilitatea cristalului fin.

— Ceva nu e-n regulă, zise el, întrerupându-şi tatăl.

Kynes continuă să vorbească pentru câteva secunde, apoi opri vehiculului.

— Cum adică?

— Ceva nu e-n regulă, repetă Liet arătând satul.

Kynes îşi umbri ochii ca să se apere de lumină.

— Nu văd nimic…

— Totuşi… să continuăm cu atenţie!

*

În mijlocul satului, fură întâmpinaţi de un carnaval al ororilor.

Victimele încă în viaţă umblau de colo-colo cuprinse de nebunie, ţipând şi mârâind ca animalele. Zgomotul era oribil, ca şi mirosul. Îşi smulseseră părul din cap în smocuri însângerate. Unii îşi folosiseră unghiile lungi ca să-şi scoată ochii din orbite şi umblau cu globii oculari scoşi în palmă; orbi, se clătinau sprijinindu-se de pereţii cafenii ai

locuinţelor, lăsând urme umede, sângerii.

— Pe Shai-Hulud! şopti Liet cu răsuflarea tăiată, în timp ce tatăl lui dădu drumul cu voce tare unei înjurături în graiul galach imperial comun.

Un bărbat cu orbitele sfâşiate ca nişte guri însângerate apărute deasupra pomeţilor se ciocni cu o femeie care se târa pe jos; ambele victime fură cuprinse de furie şi începură să-şi smulgă pielea unul altuia, cu mâinile goale, muşcând şi scuipând şi urlând. Pe stradă se întindeau pete noroioase, recipiente de apă zăceau răsturnate… Numeroase corpuri zăceau împrăştiate pe jos, ca nişte insecte strivite, cu braţele şi picioarele înţepenite în unghiuri ciudate. Unele case erau încuiate şi cu obloanele trase, baricadate împotriva nenorociţilor înnebuniţi de afară, care băteau în pereţi implorând fără cuvinte să intre. La un etaj superior, Liet văzu chipul îngrozit al unei femei în spatele ferestrei de plaz prăfuite. Alţii se ascundeau, neatinşi de nebunia ucigaşă dintr-un motiv oarecare.

— Trebuie să-i ajutăm pe oamenii ăştia, tată! Liet sări din maşina etanş închisă, înainte ca tatăl său s-o oprească de tot.

— Adu-ţi armele! S-ar putea să trebuiască să ne apărăm!

Aveau nişte pistoale maula vechi, dar şi cuţite. Tatăl său, deşi om de ştiinţă în fundul sufletului, era şi un bun luptător – talent pe care şi-l rezerva pentru apărarea viziunii sale despre Arrakis. Era cunoscută legenda despre cum nimicise câţiva asasini Harkonnen care încercau să omoare trei tineri fremeni. Aceşti fremeni salvaţi erau acum cei mai loiali locotenenţi ai săi, Stilgar, Turok şi Omun. Dar Pardot Kynes nu luptase niciodată în aşa ceva…

Sătenii cuprinşi de nebunie îi observară şi scoaseră un geamăt. Începură să înainteze.

— Nu-i omorî decât dacă trebuie neapărat, spuse Kynes, uimit de cât de repede se înarmase fiul său cu un cristai şi un pistol maula.

— Ai grijă de tine!

Liet se aventură pe stradă. Primul lucru care-l izbi fu

mirosul teribil, ca şi cum respiraţia puturoasă a unui lepros fusese capturată într-o sticlă şi eliberată cu încetul.

Cu ochii mari, nevenindu-i să creadă, Pardot se mai îndepărtă câţiva paşi de maşina de teren. Nu văzu urme de laser în sat, nici cicatrice lăsate de arme cu proiectil, nimic din ceea ce ar fi putut să indice un atac deschis al Harkonnenilor. Era o boală? Dacă era aşa, putea fi contagioasă. Dacă o epidemie sau o nebunie molipsitoare de vreun fel oarecare era de vină pentru asta, nu-i putea lăsa pe fremeni să ia aceste trupuri pentru alambicurile morţii.

Liet continuă să înainteze.

— Fremenii vor pune asta pe seama demonilor…

Două dintre victimele cu feţe însângerate scoaseră strigăte diabolice şi se repeziră la ei, cu gurile căscate ca nişte găuri fără fund. Liet ţinti cu pistolul maula, rosti rapid o rugăciune, apoi trase de două ori. Împuşcăturile perfect trase îi loviră pe amândoi atacatorii în piept, ucigându-i pe loc.

Liet se înclină.

— Iartă-mă, Shai-Hulud…

Pardot îl privea. *Am încercat să-mi învăţ fiul multe lucruri, dar cel puţin a învăţat compasiunea. Toate celelalte informaţii pot fi învăţate din filmocărţi… dar nu compasiunea. Aceasta este înnăscută!*

Tânărul se aplecă deasupra celor două cadavre şi le cercetă îndeaproape, lăsându-şi la o parte teama superstiţioasă.

— Nu cred că e o boală…

Privi în urmă, spre Pardot.

— I-am ajutat pe vindecătorii din sietch, după cum ştii, şi…

Vocea i se stinse.

— Atunci ce?

— Cred că au fost otrăviţi!

Unul câte unul, sătenii torturaţi care cutreierau străzile pline de praf se prăbuşiră pe spate ţipând, cuprinşi de

convulsii, până când mai rămaseră în viaţă doar trei. Liet manevră iute cristaiul şi îi trimise pe lumea cealaltă eficient şi fără dureri. Niciun trib sau sat nu i-ar mai fi acceptat din nou, indiferent cât de mult şi-ar fi revenit, de teamă că fuseseră corupţi de demoni; până şi apa lor ar fi fost considerată contaminată.

Liet găsi ciudat cât de uşor preluase comanda în faţa tatălui său. Făcu semne către două dintre clădirile încuiate.

— Convinge oamenii dinăuntrul locuinţelor ăstora amărâte că nu le vrem răul. Trebuie să descoperim ce s-a întâmplat aici!

Coborî glasul, care căpătă un ton îngheţat.

— Şi trebuie să aflăm cine-i de vină…

Pardot Kynes se apropie de clădirea prăfuită. Zgârieturi de unghii şi amprente însângerate se vedeau pe pereţii de chirpici şi pe uşile metalice pline de lovituri, unde victimele nebuniei încercaseră să-şi facă drum înăuntru. Înghiţi cu greu şi se pregăti să-şi susţină cauza, să-i convingă pe supravieţuitorii îngroziţi că încercarea lor luase sfârşit. Se întoarse către fiul său.

— Tu unde te duci, Liet?

Tânărul privi un recipient de apă vărsat. Ştia un singur fel în care otrava putea afecta atâţia oameni deodată.

— Să verific provizia de apă!

Cu îngrijorarea întipărită pe faţă, Pardot încuviinţă.

Liet cercetă terenul din jurul satului şi văzu o urmă ştearsă care ducea în sus, pe o latură a podişului care domina satul. Mişcându-se cu viteza unei şopârle încălzite la soare, alergă pe potecă şi ajunse la cisternă. Locul unde se afla fusese ascuns cu destulă abilitate, dar sătenii făcuseră multe greşeli. Chiar şi o patrulă nepricepută a Harkonnenilor ar fi putut descoperi rezervorul ilegal. Studie repede zona, observând urmele de pe nisip.

Simţind un miros aspru de alcaloid în preajma deschizăturii de sus a cisternei, încercă să-şi amintească de unde îl ştia. Îl mai simţise doar rareori, şi numai în timpul marilor sărbători ale sietchului. *Apa Vieţii!* Fremenii

consumau o asemenea substanţă numai după ce o Sayyadină transforma secreţia unui vierme înecat, folosind propria ei chimie corporală ca pe un catalizator pentru a crea un drog suportabil care arunca sietchul într-o frenezie extatică. Netransformată, substanţa era o toxină violentă.

Sătenii din Tabăra Bilar băuseră Apa Vieţii pură, *înainte* de a fi schimbată. Cineva făcuse asta intenţionat… ca să-i otrăvească.

Apoi zări urmele tălpicilor unui ornitopter în solul moale din vârful platoului.

Trebuie să fi fost un topter Harkonnen. Una dintre patrulele regulate… Sau o farsă? Încruntându-se plin de îndârjire, Liet coborî către satul devastat, unde tatăl lui reuşise să scoată afară supravieţuitorii care se baricadaseră în case. Printr-o întâmplare norocoasă, aceşti oameni nu băuseră apa otrăvită. Acum, căzură în genunchi pe străzi, înconjuraţi de oribilul masacru. Strigătele pătrunzătoare de durere pluteau ca nişte vaiete subţiri ale unor fantome de-a lungul coastei abrupte.

Harkonnenii au făcut asta!

Pardot Kynes umbla de la unul la altul, făcând tot ce putea ca să-i consoleze, însă, judecând după expresia sarcastică de pe chipurile sătenilor, Liet îşi dădu seama că tatăl său spunea probabil ceea ce nu trebuia, exprimându-şi compătimirea în concepte abstracte, pe care ei nu erau capabili să le înţeleagă.

Liet coborî panta, cu planuri deja construindu-i-se în minte. Îndată ce se vor întoarce în sietch, se va întâlni cu Stilgar şi cu trupa lui de comando.

Şi vor plănui represaliile împotriva Harkonnenilor…

Un imperiu clădit pe forţă nu poate atrage afecţiunea şi loialitatea pe care oamenii le acordă de bunăvoie unui regim de idei şi frumuseţe. Împodobiţi Marele vostru Imperiu cu frumuseţe şi cultură.

Dintr-un discurs al
Prinţului Moştenitor Raphael Corrino:
Institutul Arhivelor de pe Kaitain

Anii nu fuseseră blânzi cu baronul Vladimir Harkonnen.

Într-un acces de furie, dădu o lovitură cu bastonul său cu cap de vierme peste poliţa din sala de tratament. Recipiente de alifii, balsamuri, pastile şi hipo-injectoare se sparseră pe podeaua de gresie.

— Nimic nu merge!

Cu fiecare zi se simţea tot mai rău, arăta tot mai revoltător. În oglindă, vedea o caricatură umflată, cu obrajii roşii, a chipului său de Adonis, abia recognoscibilă ca persoana care fusese odată.

— Arăt ca o tumoare, nu ca un om!

Cu mişcări repezite, Piter de Vries intră în cameră, gata să ofere ajutor. Baronul aruncă după el cu bastonul greu, dar mentatul evită lovitura cu graţia unui şarpe cobra.

— Piei din ochii mei, Piter!

Baronul se clătină, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Sau de data asta chiar o să mă gândesc la o metodă să te omor!

— Cum doreşte domnul baron, răspunse de Vries cu vocea excesiv de mieroasă. Se înclină şi se retrase către uşă.

Baronul nutrea afecţiune pentru puţini oameni, dar aprecia calculele întortocheate ale minţii mentatului „strâmb”, planurile sale încâlcite, gândirea lui pe termen lung – în ciuda familiarităţii lui nesuferite şi lipsei de respect.

— Aşteaptă, Piter… Am nevoie de creierul tău de mentat. Înaintă greoi, sprijinindu-se în baston.

— E aceeaşi veche întrebare. Află de ce degenerează

corpul meu, sau te trimit în cea mai adâncă groapă a sclavilor.

Bărbatul subţire ca un bici aşteptă ca baronul să-l ajungă din urmă.

— Am să fac tot ce pot, baroane. Ştiu prea bine ce s-a întâmplat cu toţi doctorii tăi…

— Incompetenţi, bombăni baronul. Niciunul nu ştia nimic!

Pe vremuri sănătos şi plin de o formidabilă energie, baronul suferea acum de o boală degenerativă ale cărei manifestări îl dezgustau şi-l speriau. Câştigase enorm în greutate. Exerciţiile nu ajutaseră la nimic, nici explorările medicale, nici măcar chirurgia exploratorie. Ani de zile încercase toate procedeele de vindecare şi tratamentele experimentale bizare – fără niciun folos…

Pentru eşecurile lor, o mulţime de doctori ai Casei muriseră torturaţi de mâinile lui Piter de Vries, deseori prin aplicarea plină de imaginaţie a propriilor lor instrumente. În consecinţă, niciun practicant al medicinei nu mai rămăsese pe Giedi Prime – sau cel puţin niciunul la vedere; cei care nu fuseseră executaţi se ascunseseră sau fugiseră către alte lumi.

Şi mai enervant, începuseră să dispară şi servitorii – şi nu întotdeauna pentru că baronul ordonase execuţia lor! Fugiseră dintre zidurile castelului în Harko City, dispărând printre muncitorii nenumăraţi şi nebăgaţi în seamă. Când se încumeta pe străzi însoţit de căpitanul gărzii sale, Kryubi, baronul se surprindea mereu uitându-se după oameni care doar *semănau,* fie şi pe departe, cu slujitorii care-l abandonaseră. Oriunde mergea, lăsa şiruri de cadavre. Omorurile îi ofereau totuşi prea puţină plăcere; ar fi preferat un răspuns la problema lui.

De Vries îl însoţi pe baron, care intră şchiopătând pe coridor; bastonul lovea ritmic podeaua. În curând, gândea bărbatul cel corpolent, va trebui să poarte mecanisme suspensoare pentru a uşura povara încheieturilor sale dureroase.

O echipă de muncitori îngheţă la apropierea celor doi.

Baronul observă că reparau peretele stricat de el cu o zi în urmă, într-un acces de furie. Se înclinară cu toţii când baronul trecu pe lângă ei, ţăcănind cu bastonul, şi oftară de uşurare când îl văzură dispărând după un colţ.

Când el şi de Vries ajunseră în salonul cu perdele albastre ca cerul, baronul se lăsă pe o canapea de piele neagră.

— Stai lângă mine, Piter.

Ochii de cerneală ai mentatului se rotiră iute, ca ai unui animal încolţit, dar baronul mormăi nerăbdător:

— Probabil că n-am să te ucid azi, cu condiţia să-mi dai un sfat bun…

Mentatul îşi păstră aerul nepăsător, nedezvăluind nimic din gândurile sale personale.

— Să-ţi dau sfaturi este singurul scop al existenţei mele, baroane!

Rămase rezervat, chiar arogant, pentru că ştia că ar fi fost mult prea costisitor pentru Casa Harkonnen să-l înlocuiască, deşi Bene Tleilax puteau oricând să crească un alt mentat din aceeaşi rezervă genetică. De fapt, probabil că aveau deja înlocuitori pregătiţi…

Baronul bătu darabana cu degetele pe braţul canapelei.

— Destul de adevărat, dar nu-mi dai întotdeauna sfatul de care am nevoie.

Uitându-se mai îndeaproape la de Vries, adăugă:

— Eşti foarte urât, Piter. Chiar şi cu boala mea, tot arăt mai bine decât tine.

Limba de salamandră a mentatului trecu iute peste buzele pătate cu sapho.

— Dar, dragul meu baron, ţi-a plăcut întotdeauna să te uiţi la mine!

Chipul baronului se înăspri, şi se aplecă mai aproape de bărbatul înalt, subţire.

— M-am încrezut destul în amatori. Vreau să obţii pentru mine un doctor Suk.

Surprins, de Vries inspiră scurt.

— Dar ai insistat să menţinem secretul absolut asupra

naturii stării tale. Un doctor Suk trebuie să raporteze toate activităţile Cercului său Interior – şi să le trimită cea mai mare parte a onorariului…

Vladimir Harkonnen îi făcuse pe membrii Landsraadului să creadă că se îngrăşase din cauza propriilor lui excese – ceea ce era un motiv acceptabil pentru el, unul care nu presupunea slăbiciune. Şi, având în vedere gusturile baronului, era o minciună uşor de crezut. Nu dorea să devină un jalnic obiect al batjocurii printre ceilalţi nobili. Un mare baron nu trebuia să sufere de o *boală* simplă, stânjenitoare.

— Găseşte doar o cale s-o faci. Nu urma canalele obişnuite. Dacă un Suk mă poate vindeca, atunci n-am nimic de ascuns.

Câteva zile mai târziu, Piter de Vries află că un doctor Suk talentat, deşi cam narcisist, se stabilise pe Richese, o aliată a Harkonnenilor. În mintea mentatului începură să se învârtă rotiţele. În trecut, Casa Richese ajutase comploturi inspirate de Harkonneni, inclusiv asasinarea ducelui Paulus Atreides în arena de tauri, însă aliaţii fuseseră deseori în dezacord în legătură cu priorităţile. Pentru această chestiune extrem de sensibilă, de Vries îl invită pe premierul richesian, Ein Calimar, să viziteze fortăreaţa baronului de pe Giedi Prime, pentru a discuta „o afacere reciproc avantajoasă”.

Bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu meticulozitate şi păstrându-şi perfect ţinuta atletică, tinerească, Calimar avea pielea întunecată şi purta, sprijiniţi pe nasul lat, ochelari cu ramă metalică. Sosi la spaţioportul din Harko City purtând un costum alb, cu revere aurii. Patru soldaţi în uniformă albastră Harkonnen îl escortară în apartamentul privat al baronului.

Îndată ce păşi în cameră, nasul premierului tresări din

cauza unui miros care nu putea să scape atenţiei uluite a proprietarului său. Trupul gol al unui tânăr atârna într-un dulap, la numai doi metri distanţă; baronul lăsase intenţionat uşa puţin deschisă. Duhoarea de putreziciune a cadavrului se amesteca şi se îmbina cu alte mirosuri mai vechi care se îmbibaseră în camere într-o asemenea măsură, încât nici măcar parfumurile puternice nu reuşeau să le ascundă.

— Te rog, ia loc…

Baronul arătă spre o canapea pe care se mai puteau vedea pete slabe de sânge. Presărase întreaga întâlnire cu ameninţări şi neplăceri subliminale doar pentru a-l scoate din sărite pe conducătorul richesian.

Calimar ezită – moment care-l încântă pe baron –, apoi acceptă să se aşeze, dar refuză oferta de brandy kirana, deşi gazda sa îşi luă un pahar. În spatele său, stătea neastâmpăratul mentat personal care-l înştiinţă de ce Casa Harkonnen solicitase întâlnirea.

Surprins, Calimar dădu din cap.

— Vrei să-l închiriezi pe doctorul meu Suk?

Nasul lui fremăta în continuare, şi căută cu privirea prin cameră sursa mirosului. Ochii i se opriră pe uşa dulapului. Îşi aşeză mai bine ochelarii aurii.

— Îmi pare rău, dar nu pot fi de acord. Un doctor Suk personal este o responsabilitate şi o obligaţie… ca să nu mai pomenim de cheltuiala enormă.

Baronul se îmbufnă.

— Am încercat alţi doctori, şi aş prefera ca această chestiune să rămână privată. Nu pot să dau pur şi simplu anunţ pentru unul dintre aceşti specialişti aroganţi. Doctorul tău Suk, pe de altă parte, ar fi legat de jurământul de confidenţialitate, şi nimeni nu trebuie să ştie că a plecat din serviciul tău pentru o scurtă perioadă de timp.

Auzi singur tonul plângăreţ din propria-i voce.

— Hai, hai, unde-ţi este compasiunea?

Calimar îşi mută privirea de la dulapul întunecat.

— Compasiune? Interesant comentariu din partea ta,

baroane. Casa Harkonnen nu s-a chinuit să ne ajute cu problema *noastră,* în ciuda rugăminţilor stăruitoare din ultimii cinci ani…

Baronul se înclină în faţă. În poală ţinea bastonul cu cap de vierme, având vârful – plin cu mici săgeţi otrăvite cu venin de şarpe – îndreptat spre omul îmbrăcat în alb. Ispititor, atât de ispititor…

— Poate că reuşim să ajungem la o înţelegere, continuă premierul.

Baronul se uită întrebător la mentatul său, aşteptând o explicaţie.

De Vries spuse:

— Într-un cuvânt, se referă la *bani,* baroane. Economia richesiană abia se menţine pe linia de plutire…

— …după cum a explicat în mod repetat ambasadorul nostru emisarilor voştri, adăugă Calimar. Din moment ce Casa mea a pierdut controlul asupra operaţiunilor cu mirodenie de pe Arrakis – voi ne-aţi înlocuit, nu uitaţi! — am încercat să reclădim fundaţia economică…

Premierul ridică bărbia, pretinzând că i-a mai rămas o urmă de mândrie.

— La început, căderea Ixului a fost o binecuvântare pentru noi, înlăturând competiţia. Cu toate acestea, finanţele noastre rămân oarecum… strâmtorate.

Ochii negri ca de păianjen ai baronului scânteiară, sporind stânjeneala lui Calimar. Casa Richese, fabricanţi de armament exotic şi maşini complexe, experţi în miniaturizare şi în oglinzi richesiene, câştigase o cotă de piaţă importantă împotriva companiilor Ixiene rivale, în timpul răsturnărilor de pe Ix.

— Acum cinci ani, tleilaxu au început să expedieze din nou produse ixiene, zise de Vries cu o logică rece. Aţi început deja să pierdeţi ceea ce aţi câştigat în ultimii zece ani. Vânzările de produse richesiene au scăzut drastic, o dată cu reapariţia pe piaţă a tehnologiei ixiene…

Calimar continuă cu glas ferm.

— Aşa încât, vedeţi, avem nevoie de resurse ca să ne

sporim eforturile şi să investim în instalaţii noi.

— Richese, Tleilax, Ix… încercăm să nu ne amestecăm în certurile dintre alte Case.

Baronul oftă.

— Aş dori doar să fie pace în tot Landsraadul…

Pe trăsăturile premierului apăru furia.

— E mai mult decât o *ceartă,* baroane. Este vorba despre *supravieţuire.* Mulţi dintre agenţii mei au dispărut pe Ix şi se presupune că sunt morţi. Mă dezgustă până şi să mă gândesc la ce le-ar putea folosi tleilaxu organele!

Îşi aşeză din nou ochelarii pe nas; pe fruntea lui sclipea transpiraţia.

— În plus, Bene Tleilax nu sunt o Casă de niciun fel. Landsraadul nu-i va accepta niciodată!

— Un simplu amănunt tehnic…

— Atunci ajungem într-un impas, declară Calimar, schiţând gestul de a se ridica.

Mai privi o dată la uşa de rău augur a dulapului.

— Nu cred că doriţi să faceţi cunoştinţă cu preţul nostru pipărat, indiferent cât de bun este doctorul nostru Suk…

— Stai, stai…, ridică baronul o mână. Acordurile comerciale şi militare sunt una. Prietenia este alta. Tu şi Casa ta aţi fost aliaţii noştri fideli în trecut. Poate că n-am înţeles eu pe deplin sfera de cuprindere a problemei voastre până acum.

Calimar îşi dădu capul pe spate, privindu-l pe baron în lungul nasului.

— Sfera de cuprindere a problemei noastre conţine multe zerouri şi nicio zecimală.

Dintre cutele de grăsime, ochii negri ai baronului căpătară o expresie vicleană.

— Dacă mi-l trimiţi pe doctorul Suk, domnule premier, vom regândi situaţia. Sunt sigur că vei fi foarte mulţumit să auzi detaliile financiare ale ofertei noastre. O poţi considera o plată pe loc…

Calimar refuză să se mişte.

— Aş dori să aud oferta chiar acum, vă rog!

Văzând expresia împietrită a feţei premierului, baronul încuviinţă.

— Piter, spune-i propunerea noastră…

De Vries menţionă un preţ mare pentru închirierea doctorului, plătibil în melanj. Indiferent cât de mult costa acest doctor Suk, Casa Harkonnen putea extrage venitul suplimentar lichidând o parte din rezervele ascunse, ilegale, de mirodenie, sau forţând creşterea producţiei pe Arrakis.

Calimar pretinse că se gândeşte la ofertă, dar baronul ştia că nu are altă soluţie decât să accepte.

— Doctorul Suk vă va fi trimis imediat! Acest doctor, Wellington Yueh, lucra la nişte cercetări legate de ciborgi, elaborând o interfaţă om-maşină pentru a reface, prin mijloace artificiale, membre pierdute. O alternativă la înlocuirea lor de către tleilaxu prin creşterea în cuvele axlotl…

— „Să nu-ţi faci maşină după asemănarea minţii omului”, cită de Vries – prima poruncă născută din Jihadul Butlerian.

Calimar răspunse ţeapăn:

— Avocaţii noştri specialişti în brevete au studiat acest lucru în detaliu şi nu există nicio încălcare, de niciun fel…

— Ei, nu-mi pasă care este specialitatea lui, zise baronul nerăbdător. Toţi doctorii Suk au resurse imense de cunoaştere din care pot scoate orice. Înţelegi că acest lucru trebuie să rămână strict confidenţial?

— Nu ai niciun motiv de îngrijorare. Cercul Interior Suk a păstrat informaţii medicale stânjenitoare despre fiecare familie din Landsraad timp de generaţii. Nu trebuie să-ţi faci griji!

— Îmi fac griji mai mult pentru faptul că oamenii tăi ar putea vorbi. Am cuvântul tău că nu vei divulga niciun amănunt al târgului nostru? S-ar putea dovedi la fel de jenant şi pentru voi.

Ochii întunecaţi ai baronului păreau că se scufundă şi mai mult în faţa lui dolofană. Premierul dădu din cap cu răceală.

— Sunt încântat să fiu de folos, baroane... Am avut privilegiul rar de a-l observa îndeaproape pe acest doctor Yueh. Dă-mi voie să te asigur că este într-adevăr impresionant!

Victoriile militare sunt lipsite de sens dacă nu reflectă dorinţele gloatei. Un împărat există doar pentru a limpezi aceste dorinţe. El execută voinţa populară, sau domnia lui e scurtă.

Principiu,
Academia Imperială de Comandă

Sub o cască neagră de siguranţă, Împăratul stătea pe scaunul său cu suspensie, îngrijit lucrat, şi primea informaţii de pe un cristal ridulian de raport. După ce adusese rezumatul, Hasimir Fenring rămăsese lângă el, în picioare, în timp ce cuvintele curgeau prin mintea lui Shaddam. Împăratului nu-i plăceau ştirile.

La încheierea rezumatului despre progrese, Fenring îşi drese glasul.

— Hidar Fen Ajidica ne ascunde multe, Sire. Dacă n-ar fi avut o importanţă vitală pentru proiectul Amal, l-aş fi *trimis pe lumea cealaltă,* hmmm?

Împăratul dădu la o parte casca de pe cap şi scoase cristalul sclipitor din lăcaşul lui. Adaptându-şi ochii la soarele strălucitor de dimineaţă, care intra printr-un luminator în apartamentul lui privat din turn, se uită lung la Fenring. Acesta se tolăni la biroul de lemn auriu de pe Chusuk, încrustat cu pietre-de-apă lăptoase, ca şi cum ar fi fost al lui.

— Înţeleg, cugetă Shaddam. Micului gnom nu-i convine să mai capete două legiuni de sardaukari. Comandantul Garon va face presiuni asupra lui să facă treabă şi simte că se strânge şurubul.

Fenring se ridică să păşească în faţa ferestrei, care domina o bogăţie de flori de portocal şi lavandă, dintr-o grădină de pe acoperiş. Culese un pic de mizerie de sub o unghie şi o scutură.

— Nu simţim cu toţii acelaşi lucru?

Shaddam observă că privirea contelui se abătuse spre holofotografiile celor trei fete pe care Anirul i le pusese pe perete – iritantă amintire a faptului că nu avea încă un

moştenitor masculin. Ostentativ, stinse imaginile şi se întoarse către prietenul său.

— Tu reprezinţi ochii mei în deşert, Hasimir. Mă deranjează faptul că tleilaxu au luat pe furiş pui de viermi de nisip de pe Arrakis. Credeam că nu se poate…

Fenring ridică din umeri.

— Ce mare lucru poate să fie dacă iau şi ei un viermişor sau doi? Creaturile mor repede după ce sunt scoase din deşert, în ciuda oricărui efort de a avea grijă de ele.

— Poate că n-ar trebui deranjat ecosistemul…

Tunica stacojie cu auriu a împăratului alunecă de pe marginea scaunului cu suspensii pe podea. Ciuguli o felie de fruct sângeriu dintr-un platou de lângă el.

— În ultimul raport, planetologul nostru din deşert afirmă că reducerea numărului anumitor specii poate avea consecinţe devastatoare asupra lanţurilor trofice. El spune că generaţiile viitoare vor plăti scump greşelile de azi.

Fenring făcu un gest de respingere.

— N-ar trebui să-ţi baţi capul cu rapoartele astea. Dacă mă readuci din exil, Sire, aş putea să-ţi scot asemenea griji din minte. Aş putea gândi în locul tău, hmmm… ah?

— Numirea ta ca observator imperial nu poate fi considerată exil. Eşti conte şi, în plus, eşti Ministrul Mirodeniei!

Cu mintea în altă parte, Shaddam se gândi să comande ceva de băut, poate şi nişte muzică, dansatoare exotice, chiar şi o paradă militară în aer liber… Trebuia doar să dea ordinul. Dar asemenea lucruri nu păreau interesante pe moment.

— Mai doreşti vreun titlu în plus, Hasimir?

Întorcându-şi ochii prea mari, Fenring zise:

— Asta ar atrage şi mai mult atenţia asupra mea. Deja e greu să ascund faţă de ghildă cât de des călătoresc pe Xuttuh. În plus, titlurile fără importanţă nu înseamnă nimic pentru mine…

Împăratul aruncă sâmburele în fructieră, încruntându-se. Data viitoare va porunci bucătarilor să scoată seminţele

înainte să le servească.

— Împărat Padişah e un titlu fără importanţă?

La auzul a trei semnale, cei doi se uitară în sus, către tavan, din care un tub de plaz transparent cobora în spirală până la un lăcaş de pe biroul de lemn chusuk al împăratului. Un cilindru conţinând un mesaj urgent alunecă pe tub şi căzu pe locul lui. Fenring luă cilindrul, rupse sigiliul curierului şi scoase două foi rulate de hârtie *instroy,* pe care le dădu împăratului, abţinându-se să le examineze primul. Shaddam le derulă, scrută paginile cu o expresie de supărare crescândă.

— Hmmm? întrebă Fenring, în stilul său nerăbdător.

— O altă scrisoare oficială de protest din partea arhiducelui Ecaz, şi o declaraţie de kanly împotriva Case Moritani de pe Grumman. Foarte serios, într-adevăr!

Îşi şterse sucul roşu de pe vârful degetelor pe roba stacojie, apoi citi mai departe. Se înroşi la faţă.

— Stai puţin… Ducele Leto Atreides şi-a oferit deja Landsraadului serviciile ca mediator, dar cei de pe Ecaz iau afacerea pe cont propriu.

— Interesant, comentă contele.

Furios, Shaddam aruncă scrisoarea în mâinile lui Fenring.

— Ducele Leto a aflat înaintea mea? Cum e posibil? Eu sunt Împăratul!

— Sire, scandalul nu mă surprinde, având în vedere comportamentul ruşinos de la banchetul meu oficial…

Văzând privirea inexpresivă, continuă.

— Ambasadorul de pe Grumman asasinându-şi rivalul la cină? Îţi aduci aminte?

Shaddam se chinuia să-şi adune amintirile. Flutură mâna neglijent către un raft de plaz negru, de lângă birou.

— Poate că e undeva pe-acolo. Nu le-am citit pe toate…
Ochii negri ai lui Fenring se aprinseră de supărare.

— Ai timp să citeşti rapoarte ezoterice de la un planetolog, dar nu şi de la mine? Ai fi fost pregătit pentru această discordie dacă ai fi acordat atenţie comunicatului meu. Te-am avertizat că cei de pe Grumman sunt periculoşi

şi au nevoie de supraveghere.

— Înţeleg… Spune-mi doar ce spunea raportul, Hasimir. Sunt un om ocupat!

Fenring relată cum a fost nevoit să-l elibereze pe arogantul Lupino Ord, din cauza imunităţii diplomatice. Cu un oftat, Împăratul îşi chemă slujitorii şi convocă o întâlnire de urgenţă a consilierilor săi.

*

În sala de conferinţe de lângă biroul imperial al lui Shaddam, o echipă de consilieri juridici mentaţi, purtători de cuvânt ai Landsraadului şi observatori ai Ghildei revedeau amănuntele tehnice ale kanlyului, baletul prudent al războiului proiectat să nu afecteze decât combatanţii efectivi, cu pagube colaterale minime pentru civili.

Marea Convenţie interzicea folosirea armelor atomice şi biologice; Caselor aflate în dispută li se cerea să ducă o luptă controlată prin metode acceptate, directe şi indirecte. De milenii, regulile rigide formaseră scheletul imperiului. Consilierii analizară fundalul actualului conflict, faptul că Ecaz acuzase Casa Moritani de sabotaj biologic în delicatele lor păduri de arbori de ceaţă, modul cum îl ucisese ambasadorul de pe Grumman pe omologul său de pe Ecaz la banchetul lui Fenring, şi cum arhiducele Ecaz declarase oficial kanly împotriva vicontelui Moritani.

— Un alt fapt de observat, spuse şeful Comerţului Imperial, fluturând prin aer un deget noduros ca pe o rapieră, este că am aflat că un întreg transport de monede comemorative – bătute, dacă vă mai amintiţi, Sire, pentru a sărbători a zecea aniversare a voastră pe Tronul Leului de Aur – a fost furat într-un raid îndrăzneţ asupra unei fregate comerciale. De către nişte aşa-zişi piraţi spaţiali, dacă ne putem încrede în rapoarte…

Shaddam se încruntă, nerăbdător.

— Ce relevanţă are un furt mărunt pentru situaţia de

aici?

— Transportul era destinat Ecazului, Sire.

Fenring înălţă capul.

— Hmmm, s-a mai furat şi altceva? Material de război, arme de orice fel?

Şeful Comerţului îşi verifică notiţele.

— Nu, presupuşii corsari au luat doar monedele comemorative imperiale, lăsând pe loc alte obiecte de valoare.

Coborî vocea şi mormăi, ca pentru sine:

— Totuşi, din moment ce am folosit materiale inferioare la baterea acestor monede, pierderile financiare nu sunt semnficative…

— Recomand să trimitem imediat observatori imperiali pe Ecaz şi pe Grumman, spuse şambelanul curţii Ridondo, ca să impunem respectarea formalităţilor. Casa Moritani este cunoscută pentru obiceiul de a… lărgi interpretarea regulilor oficiale.

Ridondo era un bărbat slab ca un schelet, cu pielea gălbuie şi un fel alunecos de a-şi face treburile, lăsându-l pe Shaddam să-şi asume meritele; o dusese bine în funcţia de şambelan.

Înainte totuşi ca sugestia lui Ridondo să poată fi discutată, un alt cilindru de mesaje căzu în lăcaşul de lângă scaunul împăratului. După ce citi mesajul, Shaddam îl trânti pe masa de conferinţe.

— Vicontele Hundro Moritani a răspuns la insulta diplomatică aruncând un covor de bombe asupra palatului Ecaz şi asupra peninsulei înconjurătoare. Tronul de Mahon este distrus fizic. O sută de mii de necombatanţi sunt morţi şi câteva păduri sunt în flăcări. Arhiducele Ecaz abia a scăpat cu cele trei fiice ale sale…

Împăratul mai aruncă o privire cu coada ochiului la hârtia *instroy* rulată, apoi se uită scurt la Fenring, dar refuză să ceară un sfat.

— N-au ţinut seama de restricţiile kanlyului? întrebă şocat şeful Comerţului. Cum pot face asta?

Pielea gălbuie de pe fruntea impozantă a şambelanului Ridondo se încreţi de îngrijorare.

— Vicontele Moritani nu este un om de onoare ca bunicul său, care a fost prieten cu Vânătorul. Ce se poate face cu asemenea câini?

— Grumman a urât dintotdeauna faptul că face parte din imperiu, Sire, sublinie Fenring. Ei caută mereu ocazii să ne scuipe în faţă…

Discuţia din jurul mesei căpătă un ton frenetic. În timp ce Shaddam asculta vorbele, încercând să arate impunător, reflectă ce diferenţă exista între cum era să fie împărat şi cum îşi imaginase. Realitatea era excesiv de complicată, cu prea multe forţe aflate în competiţie.

Îşi aminti cum juca jocuri de război cu tânărul Hasimir şi-şi dădu seama cât de mult îi lipsea tovărăşia şi sfaturile prietenului său din copilărie. Dar un împărat nu-şi putea schimba deciziile importante prea uşor – Fenring va rămâne în funcţia sa de pe Arrakis şi cu sarcina, legată de prima, de a supraveghea programul mirodeniei artificiale. Era mai bine dacă spionii credeau poveştile despre fricţiunile dintre ei, deşi poate că Shaddam ar putea programa mai multe vizite ale camaradului său din copilărie…

— Formalităţile trebuie îndeplinite, Sire, continuă Ridondo. Legea şi tradiţia unesc imperiul. Nu putem îngădui unei Case nobile să ignore restricţiile după bunul ei plac. E limpede, Moritani vă consideră slab şi prea puţin dornic să intraţi în această ceartă. Vă ia peste picior!

Imperiul nu-mi va scăpa printre degete, jură Shaddam. Se hotărî să dea un exemplu.

— Lăsaţi să se ştie în tot imperiul că o legiune de sardaukari va staţiona pe Grumman pentru o perioadă de doi ani. Vom pune lesă acestui viconte!

Se întoarse către observatorul Ghildei Spaţiale de la capătul cel mai îndepărtat al mesei.

— Mai mult, doresc ca Ghilda să pună un tarif pipărat pe toate bunurile transportate spre sau dinspre Grumman. Acest venit va fi folosit pentru reparaţii pe Ecaz…

Reprezentantul Ghildei rămase tăcut pentru o clipă lungă, îngheţată, ca şi cum ar fi cântărit „decizia”, care era de fapt doar o cerere. Ghilda era dincolo de controlul Împăratului Padişah. În cele din urmă, încuviinţă.

— Se va face…

Unul dintre mentaţii curţii îşi îndreptă spatele ţeapăn pe scaun.

— Vor face apel, Sire!

Shaddam pufni.

— Dacă Moritani au argumente, să-l facă.

Fenring bătu darabana cu degetele pe masă, cântărind consecinţele. Shaddam trimisese deja două legiuni de sardaukari pentru a-i supraveghea pe tleilaxu pe Ix, şi acum trimitea încă una pe Grumman. În alte puncte dificile de pe cuprinsul imperiului, sporise prezenţa vizibilă a trupelor sale militare de elită, sperând să înăbuşe orice idei de rebeliune. Mărise privilegiile bursegilor pretutindeni în armată, adăugând mai mulţi comandanţi de nivel mediu care să fie trimişi cu trupele unde era nevoie.

Chiar şi aşa, exemple mici şi enervante de sabotaj sau desfigurări continuau să apară ici şi colo, cum ar fi furtul monedelor comemorative trimise spre Ecaz, efigia pneumatică a lui Shaddam plutind pe deasupra stadionului de pe Harmonthep, cuvintele insultătoare pictate pe stâncile Canionului-Monument…

Ca rezultat, loialii sardaukari erau împrăştiaţi prea mult şi, din cauza costisitorului proiect Amal, trezoreria imperială avea fonduri insuficiente pentru a instrui şi aproviziona noi trupe. Astfel, rezervele militare erau secate, iar Fenring vedea înainte vremuri tulburi. Aşa cum dovedeau acţiunile Casei Moritani, unele forţe din Landsraad simţeau slăbiciunea, adulmecau sânge…

Fenring se gândi să-i aducă aminte lui Shaddam de toate astea, dar preferă să-şi păstreze părerea pentru el, în timp ce întâlnirea continua. Vechiul său prieten părea să creadă că putea dirijeze totul singur – aşa că lasă-l să arate…!

Împăratul avea să intre tot mai mult în încurcătură şi, în

cele din urmă, va trebui să-l cheme pe exilatul său „ministru al mirodeniei”, înapoi pe Kaitain. Când se va întâmpla, Fenring îl va face să se târască în genunchi în faţa lui… înainte să accepte, în sfârşit.

Structura organizatorică este crucială pentru succesul unei mişcări. Ea este, de asemenea, prima ţintă a unui atac.

CAMMAR PILRU,
Ambasador ixian în exil:
Tratat despre căderea guvernelor nedrepte

Înainte de următoarea întâlnire a grupului de rezistenţă, C'tair se deghiză ca un muncitor suboid închis în sine. Sub această înfăţişare, petrecu zile întregi în recunoaşterea subsolului blocului pentru suboizi, unde plănuiau rebelii să se adune.

Presărat cu insule de clădiri-stalactite, cerul holo-proiectat arăta fals, imitând lumina unui soare care nu aparţinea planetei Ix. Pe C'tair îl dureau mâinile de la cât pusese lăzi grele pe transportoarele automotoare care livrau provizii, echipamente şi materii prime în pavilionul de cercetare închis ermetic.

Invadatorii rechiziţionaseră un grup de instalaţii industriale şi modificaseră clădirile, construind pe acoperişuri şi conectând pasaje laterale. În timpul Casei Vernius, uzinele fuseseră construite cu măiestrie să fie atât frumoase, cât şi funcţionale. Acum semănau a cuiburi de rozătoare, numai baricade înclinate şi acoperişuri blindate care luceau sub scuturi defensive. Ferestrele acoperite arătau ca nişte ochi orbi.

Ce fac tleilaxu acolo?

C'tair purta haine mohorâte, îşi lăsa faţa să atârne obosită şi ochii să devină lipsiţi de expresie. Se concentra asupra monotoniei plictisitoare a sarcinilor sale. Când praful sau murdăria îi mânjeau obrajii, când unsoarea îi umplea degetele, nu făcea nimic să se cureţe, doar robotea ca un mecanism de ceas.

Deşi tleilaxu nu considerau suboizii demni de atenţie, îşi raliaseră aceşti muncitori în timpul preluării Ixului. În ciuda promisiunilor de condiţii mai bune şi tratament mai uman, tleilaxu îi ţineau pe suboizi sub călcâi mult mai aspru decât

trăiseră aceştia sub Dominic Vernius.

Când ieşea din schimb, C'tair locuia într-o cameră cu pereţii de piatră, în blocurile suboizilor. Muncitorii aveau o viaţă socială săracă, nu prea vorbeau între ei. Puţini îl observară pe noul venit sau îl întrebară cum îl cheamă; niciunul nu făcu vreo tentativă de a se împrieteni cu el. Se simţea acolo mai puţin vizibil decât atunci când se ascunsese luni de zile într-o cameră ecranată, în timpul revoltei iniţiale…

C'tair prefera să fie invizibil. Putea realiza mai multe în felul ăsta.

Strecurându-se afară de unul singur, evalua dinainte locul secret de întâlnire. Îşi luase echipamentul de contrabandist în camera goală de provizii, pentru a depista instrumentele de supraveghere. Nu îndrăznea să-i subestimeze pe tleilaxu – în special de când alte două legiuni de sardaukari imperiali fuseseră trimişi aici să ţină totul sub un control încă şi mai strâns.

Stătea în centrul camerei şi se învârtea încet, preocupat de cele cinci tunele care duceau în încăpere. *Prea multe intrări, prea multe locuri pentru o ambuscadă.* Cumpăni o clipă, apoi surâse când îi veni o idee.

În după-amiaza următoare fură un mic holoproiector cu care realiză imaginea unei porţiuni de piatră oarecare, asemănătoare cu cea din jur. Mişcându-se fără zgomot, instală proiectorul într-una din deschizături şi-l porni. O barieră falsă de piatră bloca acum unul dintre tuneluri – o iluzie perfectă.

C'tair trăise printre suspiciuni şi teamă atâta vreme, încât nu se aştepta niciodată ca planurile lui să meargă bine. Asta nu însemna însă că încetase să mai spere…

*

Luptătorii pentru libertate soseau unul câte unul, pe măsură ce se apropia momentul stabilit. Nimeni nu risca să

vină alături de alt rebel; cu toţii erau deghizaţi şi aveau pregătită o scuză pentru treburile pe care le-ar avea jos, în tunelele suboizilor.

C'tair ajunse târziu – atât de târziu, cât să fie în siguranţă. Luptătorii tainici din rezistenţă schimbară aparatură vitală şi discutară planuri în şoapte aspre. Niciunul nu avea o strategie cuprinzătoare. Unele dintre schemele lor erau imposibile, încât C'tair trebuia să facă eforturi să nu râdă, în timp ce altele păreau sugestii pe care le-ar putea imita.

Avea nevoie de mai multe vergele cristaline pentru transmiţătorul său rogo. După fiecare încercare de a comunica cu îndepărtatul său frate, navigatorul, cristalele crăpau şi se spărgeau, lăsându-l cu dureri de cap.

Ultima dată când încercase rogo-ul, C'tair nu reuşise să-l contacteze pe D'murr, simţind prezenţa fratelui său geamăn şi câteva gânduri parazite, dar fără să stabilească legătura. După aceea, zăcând treaz ore întregi în camera sa întunecoasă, C'tair se simţise pierdut şi deprimat, complet singur. Îşi dăduse seama cât de mult conta pe bunăstarea fratelui său şi pe veştile despre alţii de pe Ix, care evadaseră şi supravieţuiseră.

Din când în când, C'tair se întreba exact ce realizase în toţi aceşti ani de zbatere. Voia să facă mai mult, voia să lovească mai eficace în tleilaxu – dar ce putea face? Se uită la rebelii adunaţi dinaintea lui, oameni care spuneau lucruri mari dar realizau puţine. Le privi feţele, observând lăcomia traficanţilor şi nervozitatea de dihor a celorlalţi. C'tair se întrebă dacă *aceştia* erau într-adevăr aliaţii de care avea nevoie. Se cam îndoia…

Miral Alechem era şi ea acolo, târguindu-se cu înverşunare pentru a obţine mai multe piese necesare misteriosului ei plan. Părea altfel decât ceilalţi, hotărâtă să ia măsurile necesare.

Cu discreţie, îşi croi drum până la Miral şi prinse privirea ochilor ei mari, precauţi.

— Am studiat componentele pe care le cumperi – făcu

semn către cele câteva obiecte pe care le ţinea în mână – şi nu reuşesc să-ţi înţeleg planul. Poate… poate c-aş putea să te ajut. Am şurubărit şi eu destul de mult…

Ea făcu un pas înapoi, ca un iepure bănuitor, încercând să descifreze semnificaţia din spatele vorbelor lui. În final, vorbi printre buzele palide, dar gura îi rămase nemişcată.

— Am o… idee. Trebuie să caut…

Înainte să poată continua, C'tair auzi o mişcare în tunel, zgomot de paşi care se auzea mai întâi slab, apoi tot mai puternic. Paznicii strigară. Unul dintre ei se prăbuşi în încăpere, când izbucniră focurile de arme cu proiectil.

— Suntem trădaţi! strigă unul dintre rebeli.

În confuzia care urmă, C'tair văzu soldaţi sardaukari şi războinici tleilaxu intrând pe cele patru treceri, blocând tunelele. Aceştia traseră în luptătorii din rezistenţă adunaţi acolo ca şi cum ar fi fost la un stand de tir.

Ţipetele, fumul şi sângele umplură aerul. Sardaukarii intrară în fugă cu armele scoase; unii îşi folosiră doar pumnii şi degetele ca să ucidă. C'tair aşteptă ca fumul să se îngroaşe şi ca rebelii să fugă cu şi mai mare frenezie – apoi sări înainte.

Nevăzând nicio scăpare, Miral se ghemui cât mai jos. C'tair o apucă de umeri. Ea începu să-l lovească, ca şi cum ar fi fost unul dintre duşmani, dar C'tair o împinse în spate, către peretele solid de stâncă.

Căzu de-a dreptul prin acesta… C'tair se aruncă după ea prin deschizătura mascată de hologramă. Simţi un ghimpe de vinovăţie pentru că nu-i chema şi pe ceilalţi, dar dacă toţi rebelii ar fi dispărut prin acelaşi loc, sardaukarii ar fi venit după ei în câteva clipe.

Miral privi în jur ameţită. C'tair o apucă de mână şi o trase după el.

— Am plănuit din timp o evadare. O hologramă!

Începură să alerge prin tunel. Miral se poticni lângă el.

— Grupul nostru e mort.

— N-a fost niciodată grupul *meu,* zise C'tair gâfâind. Nişte amatori… Ea îl privi în timp ce fugeau, ochii ei negri

sfredelindu-i pe ai lui.

— Trebuie să ne despărţim.

El încuviinţă, apoi o luară pe tunele separate.

Mult în urma lui, auzi strigătul sardaukarilor la descoperirea trecerii deghizate. C'tair grăbi pasul, luând-o pe un tunel dinspre stânga, apoi pe o ramură care urca, arcuindu-se înapoi spre o altă grotă. În sfârşit, ajunse la un liftub ce urma să-l scoată afară, în imensa cavernă a oraşului.

Ca un suboid care merge la lucru în schimbul de noapte, cotrobăi după una dintre cartelele lui de identitate şi o trecu prin cititor. Liftubul îl duse repede către clădirile-stalactită, locuite cândva de birocraţii şi nobilii care slujeau casa Vernius.

La nivelele dinspre boltă, alergă pe pasarelele de legătură, alunecă printre clădiri şi privi în jos către luminile scânteietoare ale uzinelor corupte. În sfârşit, ajuns la nivelele aflate chiar pe boltă şi care fuseseră cândva Marele Palat, îşi croi drum către capsula ecranată pe care-o abandonase cu multă vreme în urmă.

Se strecură în cameră şi o încuie. Nu mai socotise necesar să se ascundă aici de multă vreme – dar azi fusese mai aproape ca niciodată de pericolul de a fi capturat. În întunericul tăcut, C'tair se rostogoli în patul pliant, cu miros de mucegai, care fusese al lui pentru atâtea nopţi încordate. Gâfâind, rămase cu ochii aţintiţi la tavanul scund şi negru de deasupra lui. Inima îi bătea cu putere. Nu reuşea să se liniştească…

Îşi imagină că vede stele deasupra camerei, un vifor de luminiţe care curgeau asemenea unui torent pe cerul deschis al nopţii către suprafaţa virgină a planetei Ix. Pe măsură ce gândurile lui călătoreau prin întinderea fără margini a galaxiei, îl vedea cu ochii minţii pe D'murr, pilotând nava Ghildei… în siguranţă, departe de toate astea.

C'tair trebuia să-l contacteze cât mai curând.

Universul este reprezentarea noastră. Numai imaturii îşi imaginează cosmosul ca fiind ceea ce cred ei că este.

SIGAN VISEE, Prim Instructor Şef,
Şcoala de Navigatori a Ghildei.

D'murr, se auzi o voce la marginea conştiinţei sale. *D'murr…*

În cabina sigilată, de navigaţie, din vârful transspaţialului său, D'murr înota în gazul de mirodenie, dând din picioarele lui palmate. Vârtejuri portocalii se roteau în jurul său. În transa navigaţiei, toate sistemele stelare şi planetele erau ca o imensă tapiserie, iar el putea călători de-a lungul oricărui fir pe care-l voia. Simţea plăcerea supremă intrând în pântecele universului şi punând stăpânire pe secretele lui.

Era atâta pace în adâncul spaţiului deschis. Strălucirea sorilor venea şi trecea… o noapte vastă, eternă, presărată cu punctişoare de lumină.

D'murr efectuă calculele mentale de ordin superior de care avea nevoie ca să prevadă un traseu sigur prin orice sistem solar. Călăuzea nava uriaşă prin vidul fără margini. Putea măsura întinderea universului şi putea transporta pasagerii şi încărcătura în orice loc pe care-l dorea. Zărea viitorul şi se conforma lui…

Datorită calităţilor ieşite din comun pe care le demonstrase, D'murr se număra printre cei foarte puţini mutanţi umani care urcaseră atât de repede în ierarhia navigatorilor. *Uman.* Cuvântul abia dacă era pentru el ceva mai mult decât o amintire care întârzia să dispară.

Emoţiile – deşeuri ciudate ale formei sale fizice originare – îl tulburau într-un fel la care nu se aşteptase. În cei şaptesprezece ani standard pe care-i petrecuse pe Ix crescând împreună cu fratele său geamăn C'tair, nu avusese nici timpul, nici înţelepciunea, nici dorinţa de a înţelege ce însemna a fi uman.

Iar în ultimii doisprezece ani, din propria sa voinţă, într-adevăr, fusese scos din acea realitate îndoielnică şi făcuse

un salt către altă existenţă, în parte vis, în parte coşmar. Cu siguranţă, noua lui înfăţişare putea înspăimânta pe oricine care era nepregătit pentru privelişte.

Dar avantajele, motivele pentru care intrase în Ghildă de la început, compensau din plin toate astea. Trăia frumuseţea cosmică necunoscută altor forme de viaţă; ceea ce alţii îşi puteau doar imagina, el chiar *ştia.*

Oare de ce îl acceptase Ghilda Spaţială? Foarte puţini din afară erau admişi în acest corp de elită; Ghilda favoriza proprii săi candidaţi navigatori – pe cei născuţi în spaţiu în familiile de angajaţi şi de supuşi credincioşi, dintre care unii nu călcaseră niciodată pe pământul tare.

Sunt doar un experiment, un monstru printre monştri? Câteodată, cu tot timpul petrecut în contemplaţie în marile călătorii, mintea lui D’murr hoinărea. *Sunt testat chiar în clipa asta, prin cine ştie ce mijloace care îmi pot citi gândurile aberante?* De câte ori conştiinţa nestăpânită a fostului său eu uman venea asupra lui, D’murr se simţea ca şi cum ar fi stat pe marginea unei prăpăstii, hotărându-se dacă să sară sau nu în vid. *Ghilda e întotdeauna de pază.*

Plutind în cabina de navigaţie, călătorea printre rămăşiţele emoţiilor sale. Îl învăluia un sentiment neobişnuit de melancolie. Sacrificase atât de mult pentru a deveni ceea ce era… Nu putea coborî pe nicio planetă dacă nu ieşea într-un container închis, cu roţi, plin cu gaz de mirodenie…

Se concentră intens, îşi readuse gândurile la ceea ce avea de făcut. Dacă îngăduia părţii sale umane să devină prea puternică, D’murr putea trimite transspaţialul în derivă, în afara cursului său.

— D’murr, spuse iar vocea sâcâitoare, ca durerea intermitentă a unei migrene crescânde. D’murr…

O ignoră. Încercă să se convingă singur că asemenea gânduri şi regrete trebuie să fie obişnuite printre navigatori, că şi alţii aveau parte de ele la fel de des ca şi el. Dar de ce nu-l avertizaseră instructorii?

Sunt puternic. Pot trece peste asta.

Aflat într-un zbor de rutină către lumea Bene Gesserit, Wallach IX, pilota unul dintre ultimele transspaţiale construite de ixieni, înainte ca tleilaxu să preia planeta şi să se întoarcă la un model mai vechi şi mai puţin eficient. Revăzu în minte lista pasagerilor, imaginându-şi cuvintele ca şi cum ar fi fost scrise pe pereţii capsulei de navigaţie.

La bord era un duce – Leto Atreides. Şi prietenul său Rhombur Vernius, moştenitorul exilat al bogăţiilor pierdute de pe Ix. Chipuri şi amintiri familiare…

Trecuse parcă o viaţă de când D'murr fusese prezentat tânărului Leto în Marele Palat. Navigatorii mai prindeau frânturi de ştiri imperiale şi puteau trage cu urechea la afacerile dirijate prin canalele de comunicaţii, dar dădeau prea puţină atenţie măruntişurilor. Acest duce câştigase un proces prin confiscare, un act monumental care-i asigurase respectul pe tot cuprinsul imperiului.

De ce mergea ducele Leto pe Wallach IX? Şi de ce îl luase pe refugiatul ixian? Glasul îndepărtat, întrerupt, interveni din nou:

— D'murr… răspunde-mi!

Cu o limpezime bruscă, îşi dădu seama că este o manifestare a fostei sale vieţi. Loialul, bunul C'tair, încercând să păstreze legătura, deşi, de luni de zile, D'murr nu putuse să-i răspundă… Poate fusese o distorsiune provocată de evoluţia continuă a creierului său, lărgind prăpastia dintre el însuşi şi fratele lui.

Coardele vocale atrofiate ale unui navigator mai puteau pronunţa cuvinte, însă gura era folosită în principal pentru a consuma tot mai mult melanj. Expansiunea mentală a transei mirodeniei risipi viaţa şi legăturile din trecut ale lui D'murr. Nu mai putea simţi dragostea, decât ca pe o amintire care abia mai pâlpâia. Nu va mai putea atinge niciodată o fiinţă umană…

Cu mâna palmată şi butucănoasă scoase o pastilă de melanj concentrat dintr-un container şi o aruncă în gură, mărindu-şi fluxul de mirodenie prin sistem. Mintea se relaxă puţin, dar nu de ajuns ca să potolească durerea trecutului şi

a încercării de contact mental. De data aceasta, emoţiile fuseseră prea puternice pentru a le învinge.

Fratele său încetă în cele din urmă să-l cheme, dar va reveni curând. Revenea întotdeauna…

Acum, singurul sunet pe care-l mai auzea D'murr era şuieratul constant al gazului intrând în cabină. *Melanj, melanj…* Continua să curgă în trupul lui, copleşindu-i în întregime simţurile. Îşi pierduse individualitatea, abia mai putea îndura să-i vorbească fratelui său…

Reuşea doar să audă şi să-şi amintească.

Războiul este o formă de comportament organic. Armata este un mijloc de supravieţuire pentru grupul exclusiv masculin. Grupul exclusiv feminin, pe de altă parte, este orientat în mod tradiţional spre religie. Femeile sunt păstrătoarele misterelor sacre.

Învăţătură Bene Gesserit

După coborârea de pe transspaţialul de pe orbită şi trecerea printre complicatele sisteme defensive din atmosferă, ducele Leto Atreides şi Rhombur Vernius fură întâmpinaţi pe spaţioportul Şcolii Maicilor de un grup de trei femei în robe negre.

Soarele alb-albastru al planetei Wallach IX nu se vedea de la sol. O adiere pătrunzătoare biciuia porticul situat în aer liber unde stăteau femeile. Leto o simţea prin haine şi putea vedea vălătucii albi ai respiraţiei ieşindu-i printre buze. Lângă el, Rhombur îşi strânse gulerul de la jachetă.

Conducătoarea comitetului de întâmpinare se prezentă ca fiind Maica Superioară Harishka – o cinste la care Leto nu se aşteptase. *Ce-am făcut ca să fiu îndreptăţit la o asemenea atenţie?* Când fusese închis pe Kaitain, aşteptându-şi procesul prin confiscare, Bene Gesserit-ul îi oferise în secret ajutor, dar nu-şi explicase niciodată motivele. *Bene Gesserit-ul nu face nimic fără un scop clar…*

În vârstă, dar plină de energie, Harishka avea ochi căprui închis şi un stil direct de a vorbi.

— Prinţe Rhombur Vernius…

Se înclină către tânărul cu faţa rotundă, care îşi flutură pelerina cu violet şi arămiu cu un gest elegant, specific numai lui.

— E păcat ce s-a întâmplat cu Marea ta Casă, mare păcat! Chiar şi Comunitatea găseşte Bene Tleilax… de neînţeles.

— Mulţumesc, dar… ăă… sunt sigur că totul va merge bine. Chiar ieri ambasadorul nostru în exil a trimis încă o petiţie Consiliului Landsraadului.

Surâse cu un optimism forţat.

— Nu caut compătimire…

— Cauţi doar o concubină, corect?

Bătrâna se întoarse să-i conducă de sub portic către curtea complexului Şcolii Maicilor.

— Suntem încântate de ocazia de a instala una dintre surorile noastre la castelul Caladan. Sunt sigură că vă va fi de folos, ţie şi Casei Atreides.

Urmară o potecă pietruită printre clădirile legate între ele, acoperite cu stuc şi având acoperişuri din ţigle de teracotă, aranjate ca solzii unei şopârle de recif. Într-o curte plină de flori, se opriră în faţa unei statui stilizate de cuarţ negru, reprezentând o femeie îngenuncheată.

— Fondatoarea străvechii noastre şcoli, spuse Harishka, Raquella Berto-Anirul. Manipulându-şi propria chimie corporală, Raquella a supravieţuit unei otrăviri care ar fi trebuit să fie mortală.

Rhombur se apleca să citească placa de alamă.

— Scrie că toate înregistrările scrise şi imaginile acestei femei s-au pierdut cu multă vreme în urmă, când nişte invadatori au dat foc clădirii bibliotecii şi au distrus statuia originară. Ăă…, de unde ştiţi cum arăta?

Cu un zâmbet încreţit, Harishka spuse criptic:

— Ei, doar suntem vrăjitoare…

Fără alte vorbe, bătrâna îmbrăcată în robă îi conduse în jos pe o scară scurtă şi printr-o seră umedă, unde adeptele şi surorile îngrijeau plante şi ierburi exotice. Poate leacuri, poate chiar otrăvuri…

Şcoala Maicilor era un loc al legendelor şi mitologiei, văzut de puţini bărbaţi, şi Leto fusese uimit de acceptarea călduroasă pe care-o primise cererea sa pripită. Ceruse Comunităţii să aleagă o parteneră talentată, inteligentă, pentru Rhombur, iar ciufulitul său prieten fusese de acord să meargă la „negocieri”.

Cu pas sprinten, Harishka traversă un câmp acoperit cu iarbă unde femei cu robe scurte, uşoare, făceau exerciţii imposibile de întindere pe cadenţa vocală strigată de o bătrână ridată, gârbovită, care le armoniza, mişcare după

mişcare. Leto găsea controlul lor corporal uluitor.

Când intrară, în sfârşit, într-o clădire mare de stuc, cu grinzi întunecate şi podele de lemn extrem de lustruite, Leto se bucură să scape de vântul rece. Clădirea avea un miros de praf de cretă din cauza vechilor pereţi tencuiţi. Holul dădea într-o sală de exerciţii, unde douăsprezece tinere în robe albe stăteau nemişcate în mijloc, la fel de drepte ca nişte soldaţi aşteptând inspecţia. Toate aveau glugile date pe spate.

Maica Superioară se opri în faţa adeptelor. Cele două Cucernice Maici care-o însoţeau se duseră în spatele tinerelor.

— Cine, dintre cei de aici, caută o concubină? întrebă Harishka. Era o întrebare tradiţională, parte din ritual.

Rhombur păşi în faţă.

— Eu, ăăă… prinţul Rhombur, fiul cel dintâi născut şi moştenitorul Casei Vernius. Sau poate caut chiar o soţie…

Aruncă o privire către Leto şi coborî vocea.

— Din moment ce Casa mea e renegată, nu trebuie să fac jocuri politice stupide. Spre deosebire de alţii pe care-i cunosc!

Leto se înroşi, amintindu-şi lecţiile învăţate de la tatăl său. *Găseşte dragostea unde doreşti, dar nu te însura niciodată din dragoste. Titlul tău aparţine Casei Atreides – foloseşte-l ca să închei cel mai bun târg.*

De curând, călătorise pe împăduritul Ecaz ca să se întâlnească cu arhiducele Armand în capitala sa provizorie, după ce castelul lui ancestral fusese ras de pe faţa pământului de bombardamentul Casei Moritani. Sub autoritatea împăratului, care trimisese o legiune de sardaukari pe Grumman să-l ţină pe aprinsul viconte la locul cuvenit, ostilităţile deschise dintre cele două case se opriseră, cel puţin pentru moment. Arhiducele Armand Ecaz ceruse o echipă de investigaţii pentru a studia presupusul sabotaj al faimoaselor păduri de arbori de ceaţă şi al altor culturi, dar Shaddam refuzase. „Lasă în pace câinii adormiţi!” – fusese răspunsul său oficial. Şi se aştepta ca

problema să se încheie acolo.

Recunoscând încercările pline de sârguinţă ale lui Leto de a calma tensiunile încă existente, arhiducele menţionase neoficial că fiica sa cea mai mare, Sanya, ar putea fi o perspectivă matrimonială pentru Casa Atreides. Auzind sugestia, Leto luase în considerare proprietăţile Casei Ecaz, puterea lor comercială, politică şi militară, şi cum puteau completa resursele Caladanului. Nici măcar nu se uitase la fata despre care era vorba. *Studiază avantajele politice ale unei alianţe matrimoniale.* Tatăl lui ar fi fost mulţumit…

Acum, Maica Superioară zise:

— Aceste tinere sunt bine antrenate să cunoască numeroasele căi de a mulţumi nobilimea. Toate au fost alese potrivit profilului tău, prinţe.

Rhombur se apropie de şirul de femei şi se uită de aproape la chipurile lor. Blonde, brunete, roşcate, unele cu pielea albă ca laptele, altele mătăsoase şi întunecate ca abanosul. Toate erau frumoase, toate inteligente… şi toate îl cercetau cu calm şi cu speranţe.

Cunoscându-şi prietenul de atâta timp, Leto nu se miră să-l vadă pe Rhombur oprindu-se în faţa unei fete destul de oarecare, cu ochii depărtaţi, căprui, şi cu părul castaniu, ca de şoricel, tuns la fel de scurt ca al unui bărbat. Susţinu privirea cercetătoare a lui Rhombur fără să se uite în altă parte, fără să mimeze sfiala, aşa cum ar fi făcut unele dintre celelalte. Leto observă zâmbetul abia schiţat care-i ridica în sus colţurile buzelor.

— Se numeşte Tessia, spuse Maica Superioară. O tânără foarte inteligentă şi talentată. Poate să recite perfect din vechii clasici şi să cânte la câteva instrumente.

Rhombur o luă de bărbie şi o privi în ochii căprui închis.

— Dar poţi să râzi la o glumă? Şi să răspunzi cu una chiar şi mai bună?

— Jocuri de cuvinte, domnia-ta? răspunse Tessia. Preferaţi un calambur catastrofal de prost sau o glumă atât de picantă încât să vă facă să ardă obrajii?

Rhombur râse în hohote, încântat.

— Pe ea o vreau!

Când atinse braţul Tessiei, ea ieşi din rând şi păşi lângă el pentru prima dată. Leto era mulţumit să-şi vadă prietenul atât de fericit, dar în acelaşi timp avea inima grea, gândindu-se la cât îi lipsea lui însuşi o relaţie. Rhombur făcea deseori lucrurile din impuls, dar avea tăria de caracter să le facă să meargă bine.

— Veniţi, copii, îi chemă Harishka pe un ton solemn. Staţi în faţa mea şi plecaţi capetele.

Ei se supuseră, luându-se de mână.

Încruntându-se patern, Leto făcu un pas înainte să-i îndrepte gulerul şi netezi o cută obraznică de pe umăr. Prinţul ixian se înroşi, apoi mulţumi cu voce scăzută.

Harishka continuă:

— Fie ca amândoi să aveţi viaţă lungă şi prosperă şi să vă bucuraţi de timpul petrecut împreună cu cinste! Acum sunteţi legaţi… Dacă, în anii care vin, veţi alege să vă căsătoriţi şi să vă pecetluiţi legătura dincolo de concubinaj, aveţi binecuvântarea Bene Gesseritului. Dacă nu eşti mulţumit de Tessia, se poate întoarce aici, la Şcoala Maicilor.

Leto era surprins să fie martor la atâtea detalii ceremonioase pentru ceea ce era, în esenţă, o înţelegere de afaceri. Prin curier trimis de pe Caladan, stabilise deja o marjă de preţuri. Totuşi, cuvintele Maicii Superioare imprimau relaţiei o structură şi puneau bazele pentru lucrurile bune care urmau să vină.

— Prinţe Rhombur, aceasta este o femeie deosebită, instruită în domenii care s-ar putea să te surprindă. Ţine seama de sfaturile ei, pentru că Tessia e mai înţeleaptă decât te-ai aştepta la vârsta ei.

Maica Superioară făcu un pas în spate.

Tessia se aplecă să şoptească în urechea lui Rhombur, iar prinţul exilat izbucni în râs. Uitându-se la prietenul său, spuse:

— Tessia are o idee interesantă, Leto. De ce nu-ţi iei o concubină şi pentru tine? Ai de unde alege…

Făcu un semn spre celelalte adepte.

— În felul ăsta nu va mai trebui să-i faci ochi dulci surorii mele!

Leto roşi furios. Vechea lui atracţie pentru Kailea trebuie să fi fost evidentă, deşi se străduise de-a lungul anilor s-o ascundă. Refuzase s-o ia pe fată în patul lui, sfâşiat aşa cum era între datoria de duce şi avertismentele tatălui său.

— Am avut alte iubite, Rhombur. Ştii asta. Fetele din oraş şi din sate îl socotesc destul de atrăgător pe ducele lor. Nu-i nicio ruşine în asta – şi îmi pot păstra onoarea faţă de sora ta…

Rhombur îşi roti ochii.

— Aşa deci, fata vreunui pescar de pe docuri e destul de bună pentru tine, iar sora mea nu e?

— Nu-i deloc aşa. Am făcut asta din respect pentru Casa Vernius şi pentru tine.

Harishka interveni.

— Mă tem că femeile pe care le-am adus aici nu sunt potrivite pentru ducele Atreides. Au fost alese pentru compatibilitatea cu prinţul Rhombur. Pe buzele ei ca de prună uscată apăru un zâmbet.

— Cu toate acestea, se pot face alte aranjamente…

Aruncă o privire în sus, către un balcon interior, ca şi cum cineva ascuns i-ar fi urmărit de sus.

— N-am venit aici pentru o concubină, replică Leto morocănos.

— O, e genul independent, comentă Rhombur către Maica Superioară, apoi ridică o sprânceană la Tessia. Ce-i de făcut cu el?

— Ştie ce vrea, dar nu ştie cum să recunoască faţă de el însuşi, zise Tessia cu un surâs ager. Prost obicei pentru un duce!

Rhombur îl bătu pe spate pe Leto.

— Vezi, deja îţi dă sfaturi bune. De ce n-o iei pur şi simplu pe Kailea drept concubină, şi să termini o dată cu asta? M-am săturat de temerile tale de şcolar. Este, cu siguranţă, în limitele drepturilor tale şi, ăă… amândoi ştim că e cel mai

bun lucru la care poate să aspire.

Râzând stânjenit, Leto respinse ideea, deşi se gândise la asta de multe ori. Ezitase să o abordeze pe Kailea cu o asemenea sugestie. Care ar fi putut fi reacţia ei? Ar fi cerut să fie mai mult decât concubină? Asta era imposibil.

Totuşi, sora lui Rhombur înţelegea realităţile politice. Înainte de tragedia ixiană, fiica contelui Vernius ar fi fost o partidă acceptabilă pentru un duce (poate că asta avusese în minte bătrânul Paulus). Dar acum, în calitate de şef al Casei Atreides, Leto nu putea intra într-o familie care nu mai deţinea niciun titlu sau domeniu imperial.

Ce e această Dragoste de vorbesc atât de mulţi despre ea cu o asemenea aparentă familiaritate? Înţeleg ei cu adevărat cât este de imposibil de obţinut? Nu există oare la fel de multe definiţii ale Dragostei pe cât de multe stele sunt în univers?

Cartea Întrebărilor a Bene Gesserit

Dintr-un balcon interior, de deasupra adeptelor care aşteptau, Jessica cea de doisprezece ani urmări întreg procesul de alegere a concubinei cu ochi stăruitori şi o curiozitate pătrunzătoare. În picioare lângă fetiţă, Cucernica Maică Mohiam o instruise să observe, aşa încât Jessica absorbea fiecare amănunt cu acuitatea antrenată a unei Bene Gesserit.

Ce vrea instructoarea să văd?

Pe podeaua lustruită, de lemn tare, Maica Superioară stătea de vorbă cu tânărul nobil şi cu nou-aleasa lui concubină, Tessia al-Reill. Jessica nu prevăzuse această alegere; câteva dintre celelalte adepte erau mai frumoase, mai bine proporţionate, mai fermecătoare… dar Jessica nu-l cunoştea pe prinţ şi personalitatea sa, nu era familiarizată cu gusturile sale.

Îl intimida frumuseţea, ceea ce ar fi fost un indiciu de stimă de sine scăzută? Din întâmplare Tessia îi amintea de altcineva cunoscut pe vremuri? Sau poate că era atras pur şi simplu de ea pentru vreun motiv greu de definit… zâmbetul, ochii, râsul ei…

— Nu încerca niciodată să înţelegi dragostea, o preveni Mohiam cu o şoaptă dirijată, simţind gândurile fetei. Încearcă doar să-i înţelegi efectele asupra oamenilor inferiori.

Dedesubt, una dintre celelalte Cucernice Maici aduse un document pe o planşetă cu clemă şi i-o dădu prinţului pentru semnătură. Însoţitorul lui, un nobil cu părul negru şi trăsături ca de şoim, privi peste umărul prinţului ca să revadă tipăritura delicată. Jessica nu le putea distinge vorbele, dar vechiul Ritual al Datoriei îi era familiar.

Ducele cel brunet întinse mâna să aşeze gulerul companionului său. Jessica găsi gestul ciudat de înduioşător şi zâmbi.

— Voi fi şi eu prezentată într-o zi unui nobil, Cucernică Maică? şopti ea. Nimeni nu-i explicase vreodată care putea fi rolul ei în Bene Gesserit, şi asta era o sursă constantă de curiozitate pentru Jessica – una care-o irita deseori pe Mohiam.

Pe chipul neatrăgător, începând să îmbătrânească, al Cucernicei Maici apăru o privire mânioasă, aşa cum bănuise fetiţa că se va întâmpla.

— Când va veni timpul, vei şti, copilă. Înţelepciunea înseamnă să ştii când să pui întrebări.

Jessica mai auzise această mustrare.

— Da, Cucernică Maică. Nerăbdarea înseamnă slăbiciune.

Bene Gesserit avea multe asemenea zicale, iar Jessica le păstrase pe toate în memorie. Oftă exasperată, apoi îşi controlă reacţia, sperând că profesoara ei nu văzuse. Comunitatea surorilor avea, evident, un plan pentru ea – de ce nu-i dezvăluiau viitorul? Multe alte adepte aveau o idee vagă despre căile lor predeterminate, dar Jessica vedea înaintea ei doar un zid gol, fără nimic scris pe el.

Sunt crescută pentru ceva. Pregătită pentru o însărcinare importantă.

De ce o adusese profesoara ei în acest balcon, exact în acest moment? Nu era niciun accident în asta, nicio coincidenţă; Bene Gesserit planifica totul, concepea totul cu extremă precauţie.

— Mai există încă speranţă pentru tine, copilă, murmură Mohiam. Te-am pus să observi – dar eşti atentă la persoana care nu trebuie. Nu bărbatul care e cu Tessia.

Priveşte-l pe celălalt, priveşte-i pe amândoi, vezi cum interacţionează între ei. Spune-mi ce vezi…

Din poziţia ei avantajoasă, de sus, Jessica îi studie pe cei doi bărbaţi. Inspiră adânc, îşi lăsă muşchii să se relaxeze. Gândurile, ca mineralele suspendate într-un pahar cu apă, i se limpeziră.

— Amândoi sunt nobili, dar nu rude de sânge, judecând după diferenţele de îmbrăcăminte, atitudine şi expresii…
Nu-şi lua ochii de la ei.
— Sunt prieteni apropiaţi de mulţi ani. Depind unul de celălalt. Cel cu părul negru e preocupat de bunăstarea prietenului său…
— Şi?
Jessica auzea emoţie şi aşteptare în vocea profesoarei, deşi nu-şi putea închipui de ce. Ochii Cucernicei Maici erau aţintiţi asupra celui de-al doilea nobil.
— Pot să spun, după comportarea şi interacţiunile sale, că cel cu părul negru e un conducător şi îşi ia responsabilităţile în serios. Are putere, dar nu se scaldă în ea. Este probabil un conducător mai bun decât crede el însuşi…
Îi urmări mişcările, culoarea din obraji, felul în care se uită la celelalte adepte şi apoi se sili să-i întoarcă spatele.
— Este şi singur…
— Excelent!
Mohiam zâmbi încântată către eleva ei, dar ochii i se îngustară.
— Acela este ducele Leto Atreides – şi tu îi eşti destinată, Jessica. Într-o zi vei fi mama copiilor săi!
Deşi Jessica ştia că ar fi trebuit să primească vestea impasibil, ca pe o sarcină pe care trebuia s-o îndeplinească pentru Comunitate, simţi brusc nevoia să-şi liniştească inima care-i bătea cu putere.
În clipa aceea, ducele Leto aruncă o privire spre Jessica, ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa în umbra balconului – şi privirile lor se întâlniră. Văzu o flacără în ochii lui cenuşii, o forţă şi o înţelepciune care-i depăşeau anii, ca rezultat al unor poveri dificile. Se simţi atrasă de el.
Însă rezistă. Instincte… reacţii automate, răspunsuri… *Nu sunt un animal.*
Respinse alte emoţii, aşa cum o învăţase Mohiam de ani de zile.
Vechile întrebări ale Jessicăi dispărură şi, pe moment, nu

formulă altele noi. O respiraţie adâncă, liniştitoare o transpuse într-o stare de seninătate. Indiferent de motive, îi plăcea cum arată acest duce… dar datoria ei era faţă de Comunitate. Va aştepta să afle ce-o aşteaptă şi va face tot ceea ce era necesar.

Nerăbdarea înseamnă slăbiciune.

Mohiam surâse în sinea ei. Cunoscând urzelile genetice pe care i se ordonase să le ţeasă, Cucernica Maică înscenase această întâlnire scurtă şi la distanţă dintre Jessica şi ducele Atreides. Jessica era punctul culminant al multor generaţii de selecţie genetică atentă pentru a-l crea pe Kwisatz Haderach.

Experta programului, Maica Kwisatz Anirul, soţia împăratului Shaddam, afirma că cea mai mare probabilitate de succes apărea dacă o fiică Harkonnen din generaţia actuală producea o fiică Atreides. Tatăl secret al Jessicăi era baronul Harkonnen… şi când avea să fie pregătită, avea să fie unită cu ducele Leto Atreides.

Mohiam găsea de o supremă ironie faptul că duşmanele de moarte, Casa Harkonnen şi Casa Atreides, erau destinate să formeze o uniune de o importanţă incredibilă – una pe care niciuna dintre Case nu o va bănui vreodată… sau nu o va ierta.

Abia reuşea să-şi înfrâneze entuziasmul trezit de perspectivă: mulţumită Jessicăi, Comunitatea se afla la numai două generaţii de ţelul ei final!

Când pui o întrebare, vrei într-adevăr să ştii răspunsul sau îţi etalezi doar puterea?

DMITRI HARKONNEN,
Notiţe către fiii mei

Baronul Harkonnen trebui să plătească pentru doctorul Suk de două ori.

El crezuse că suma consistentă achitată premierului richesian Calimar avea să fie suficientă pentru a obţine serviciile doctorului Wellington Yueh, cel puţin atâta timp cât era necesar pentru a-i diagnostica şi trata boala degenerativă. Cu toate acestea, Yueh refuză să coopereze.

Palidul doctor Suk era complet absorbit de propria lui persoană şi de cercetările sale tehnice de pe satelitul-laborator orbital Korona. Nu arătă nici cea mai mică urmă de respect sau de teamă la menţionarea numelui baronului.

— Poate că lucrez pentru richesieni, spuse el cu glas hotărât, lipsit de simţul umorului, dar nu le *aparţin.*

Piter de Vries, trimis pe Richese să pună la punct detaliile confidenţiale pentru baron, cercetă trăsăturile îmbătrânite, uscate ca lemnul, ale doctorului, încăpăţânarea lui care nu ţinea cont de nimic. Stăteau împreună într-un mic birou al unui laborator de pe staţia artificială de cercetări, un satelit mare care strălucea pe cerul planetei Richese. În ciuda cererii stăruitoare a premierului Calimar, subţiraticul Yueh, cu mustăţi lungi, căzute, şi o coadă de păr negru strâns în inelul de argint al Şcolii Suk, refuză să meargă pe Giedi Prime. *Aroganţă plină de sine,* gândi de Vries. *Poate fi folosită împotriva lui…*

— Dumneavoastră, domnule, sunteţi mentat, obişnuit să vă vindeţi gândurile şi inteligenţa oricărui patron.

Yueh închise gura şi îl studie pe de Vries ca şi cum ar fi făcut o autopsie… sau ar fi vrut s-o facă.

— Eu, pe de altă parte, sunt membru al Cercului Interior Suk, absolvent cu deplină Condiţionare Imperială.

Îşi ciocăni cu degetul diamantul tatuat pe fruntea ridată.

— Nu pot fi cumpărat, vândut sau închiriat. N-ai nicio

autoritate asupra mea. Acum, te rog dă-mi voie să mă întorc la treburile mele importante.

Se înclină abia vizibil, înainte de a-şi lua rămas-bun ca să-şi continue cercetările în laboratoarele richesiene.

Omul ăsta n-a fost niciodată pus la locul lui, n-a fost niciodată rănit... niciodată doborât. Piter de Vries socoti acest lucru o provocare.

*

În clădirile guvernamentale de la centrul Triadei, scuzele şi pozele premierului richesian nu însemnau nimic pentru de Vries. Totuşi, se putu folosi cu uşurinţă de autorizaţia lui Calimar pentru a trece de porţile securizate şi de paznici, pentru a se întoarce pe staţia de cercetări de pe satelitul Korona. Neavând de ales, mentatul se duse la laboratorul medical steril al doctorului Yueh. De data asta, singur.

E momentul să renegociem pentru baron. Nu îndrăznea să se întoarcă pe Giedi Prime fără un doctor Suk pe deplin cooperant.

Intră cu paşi mărunţi într-o încăpere cu pereţi metalici plină de maşinării, cabluri şi organe păstrate în cuve – un amestec între cea mai avansată tehnologie electromecanică richesiană, echipament chirurgical Suk şi mostre biologice de la alte animale. Mirosurile de unsori, putreziciune, chimicale, carne arsă şi circuite încinse pluteau greu în camera friguroasă, chiar dacă instalaţiile de reciclare a aerului de pe staţie încercau să cureţe impurităţile. Câteva mese conţineau chiuvete, ţevărie de metal şi de plaz, cabluri şerpuitoare, maşini distribuitoare. Înălţându-se deasupra zonei de disecţii, planşe holografice luminoase reprezentau membrele umane ca pe nişte maşini organice.

În timp ce mentatul se uita prin laborator, capul lui Yueh apăru brusc din spatele unui contor – slab şi murdar de grăsime, cu oasele feţei atât de proeminente încât păreau

făcute din metal.
— Te rog nu mă mai deranja, mentatule, spuse cu voce tăioasă, prevenind altă conversaţie.
Nici măcar nu întrebă cum reuşise de Vries să se întoarcă pe satelitul cu acces limitat. Tatuajul în formă de diamant al Condiţionării Imperiale lucea pe frunte, acoperit de o dâră de unsoare de culoare închisă, lăsată de o ştergere neatentă cu mână.
— Sunt foarte ocupat.
— Totuşi, doctore, trebuie să-ţi vorbesc. Baronul mi-a ordonat!
Yueh privi printre gene, ca şi cum îşi imagina cum i s-ar fi potrivit mentatului unele dintre prototipurile de organe cyborg.
— Nu mă interesează starea medicală a baronului tău. Nu e specialitatea mea.
Se uită la rafturile şi mesele din laborator pline cu proteze experimentale, ca şi cum răspunsul ar fi trebuit să fie evident. Yueh rămase înnebunitor de rece, ca şi cum nu putea fi atins sau corupt de nimic.
De Vries se apropie la distanţa de la care îl putea sugruma pe omul mai scund, vorbind încontinuu. Nu se îndoia că va avea de înfruntat o pedeapsă serioasă dacă era obligat să-l omoare pe doctorul ăsta enervant.
— Baronul meu era sănătos, îngrijit, mândru de fizicul lui. Fără nicio schimbare în dietă şi exerciţii fizice, aproape că şi-a dublat greutatea corporală în zece ani. Suferă de o deteriorare gradată a funcţiilor musculare şi de umflarea corpului.
Yueh se încruntă, dar privirea i se întoarse către mentat. De Vries prinse licărirea de interes şi îşi coborî vocea, gata de atac.
— Simptomele acestea sună familiar, doctore? Ceva ce ai mai văzut altundeva?
Yueh deveni precaut. Făcu un pas lateral, aşa încât rafturile cu aparatură îl despărţiră de mentatul „strâmb”. Un tub lung de sticlă continua să bolborosească şi să

emane mirosuri grele în colţul cel mai îndepărtat al încăperii.

— Niciun doctor Suk nu dă sfaturi pe gratis, mentatule. Cheltuielile mele aici sunt exorbitante, iar cercetările – vitale.

De Vries chicoti când mintea sa antrenată depănă posibilităţile.

— Şi eşti atât de captivat de meştereala ta, doctore, încât n-ai observat că patronii tăi, Casa Richese, sunt aproape falimentari? Plata baronului Harkonnen îţi poate garanta finanţarea pentru mulţi ani…

Mentatul „strâmb” duse brusc mâna la buzunarul hainei, făcându-l pe Yueh să tresară, temându-se de o armă tăcută. În loc de asta, de Vries scoase un mic panou negru, plat, cu butoane. Apăru holoproiecţia unui cufăr de modă veche, făcut în întregime din aur, cu pietre preţioase încrustate pe capac şi pe laturi în forma grifonilor albaştri ai Casei Harkonnen.

— După ce-i pui diagnosticul baronului, îţi poţi continua cercetările oricum socoteşti potrivit.

Intrigat, Yueh întinse mâna până trecu prin imagine. Cu un scârţâit sintetizat, capacul imaginii holografice se deschise, lăsând să se vadă interiorul gol.

— Vom umple acesta cu orice doreşti. Melanj, pietre-de-apă, obsidian albastru, opafocuri, cuarţ de Hagal… imagini de şantaj. Toată lumea ştie că un doctor Suk poate fi cumpărat!

— Atunci du-te şi cumpără-ţi unul! Fă afacerea publică!

— Noi am prefera un aranjament… ăăă… confidenţial, aşa cum a promis premierul Calimar.

Palidul doctor îşi ţuguie buzele din nou, căzut pe gânduri. Întreaga lume a lui Yueh părea concentrată într-o mică sferă în jurul lui, ca şi cum nimeni altcineva nu mai exista, nimeni altcineva nu mai conta.

— Nu pot oferi o îngrijire pe termen lung, dar poate că aş reuşi să diagnostichez boala…

De Vries ridică din umerii osoşi.

— Baronul nu te vrea mai mult timp decât e nevoie.

Cu ochii aţintiţi la bogăţia considerabilă pe care i-o promitea mentatul, Yueh îşi imagină cu cât ar fi mai productivă munca lui aici, pe Korona, cu o finanţare adecvată. Totuşi, ezita încă.

— Am alte responsabilităţi. Am fost numit aici de către colegiul Suk în mod special pentru acest scop. Protezele cyborg vor fi o piaţă valoroasă pentru Richese şi pentru noi, o dată atestate.

Cu un oftat resemnat, de Vries apăsă o tastă şi cufărul deveni vizibil mai mare. Yueh îşi mângâie mustăţile.

— Ar fi posibil să călătoresc de pe Richese şi Giedi Prime – sub o identitate falsă, desigur. L-aş putea consulta pe baron, apoi m-aş putea întoarce aici să-mi continuu munca.

— O idee interesantă, zise mentatul. Accepţi deci termenii noştri?

— Sunt de acord să examinez pacientul. Şi mă voi gândi ce să pun în cufărul de comori pe care mi-l oferiţi.

Yueh arătă spre un contor de lângă el.

— Acum, dă-mi aparatul acela de măsură. Dacă tot m-ai întrerupt, mă poţi ajuta să construiesc un prototip de torace.

*

Două zile mai târziu, pe Giedi Prime, adaptându-se la atmosfera industrială şi la gravitaţia mai puternică, Yueh îl examină pe Baron în infirmeria fortăreţei Harkonnen. Toate uşile fură închise, toate ferestrele acoperite, toţi servitorii trimişi de acolo. Piter de Vries se uita prin gaura cheii, rânjind.

Yueh lăsă deoparte dosarele medicale pe care doctorii baronului le redactaseră de-a lungul anilor, urmărind progresul bolii.

— Amatori neghiobi! Nu mă interesează nici ei, nici rezultatele lor...

Deschizându-şi trusa de diagnostic, doctorul scoase propriul său set de scanere, mecanisme complexe pe care numai un doctor Suk de înaltă calificare le putea descifra.

— Scoate-ţi-vă hainele, vă rog.

— Vrei să te joci? încercă baronul să-şi păstreze demnitatea, controlul asupra situaţiei.

— Nu.

Baronul se detaşă de incomodele examinări şi împunsături, gândindu-se la căile de a-l ucide pe acest Suk înfumurat dacă nici el nu reuşea să descopere cauza bolii. Bătu darabana în masa de consultaţie.

— Niciunul dintre medicii mei nu mi-a putut propune un tratament eficace. Având de ales între o minte limpede şi un trup curat, a trebuit să-mi fac opţiunea.

Ignorând vocea de bas, Yueh îşi puse o pereche de ochelari speciali cu lentile verzi.

— Dacă sugerez să năzuiţi spre amândouă ar fi prea mult?

Porni sursa de energie şi rutinele de scanare, apoi privi atent la silueta dezbrăcată, masivă, a pacientului său. Baronul stătea pe burtă pe masa de consultaţie. Bombănea încontinuu, plângându-se de dureri şi disconfort.

Yueh petrecu câteva minute examinând pielea baronului, organele sale interne, orificiile, până când un mănunchi de indicii subtile începură să se aşeze la locul lor în mintea lui. În cele din urmă, delicatul scaner Suk detectă o cale de urmat.

— Starea dumneavoastră pare să fie de origine sexuală. Sunteţi capabil să folosiţi acest penis? întrebă Yueh, fără nici cea mai mică urmă de umor. Ar fi putut să-i dea o cotaţie la bursă…

— Să-l folosesc?

Baronul pufni grosolan.

— Pe toţi dracii din iad, încă e cea mai bună parte a mea!

— Ce ironie!

Yueh folosi un scalpel ca să răzuiască un eşantion din prepuţ, iar baronul scoase un strigăt de surpriză.

— Trebuie să fac o analiză…

Doctorul nu întreprinse nici cea mai mică încercare să se scuze.

Cu lama fină, Yueh întinse fragmentul de piele pe o lamelă subţire, pe care o introduse într-o fantă sub lentilele ochelarilor. Manevrându-i cu degetele, învârti eşantionul în faţa ochilor, sub diferite tipuri de lumină. Plazul ochelarilor îşi schimbă culoarea de la verde la stacojiu şi apoi la liliachiu. Doctorul trecu eşantionul printr-o analiză chimică în mai multe trepte.

— Chiar era nevoie de asta? mormăi baronul.

— E abia începutul…

Yueh scoase şi alte instrumente – multe dintre ele ascuţite – din trusă. Baronul ar fi fost intrigat dacă ar fi putut să folosească uneltele pe altcineva.

— Trebuie să fac multe teste.

*

După ce se strecură într-o robă, baronul Harkonnen se aşeză pe spate, cu pielea cenuşie şi transpirată, sâcâit în mii de locuri care nu-l mai duruseră înainte. De câteva ori şi-ar fi dorit să-l omoare pe acest arogant doctor Suk – dar nu îndrăznea să se amestece în diagnosticarea prelungită. Ceilalţi medici fuseseră neajutoraţi şi neghiobi; acum va îndura tot ce era necesar pentru a-şi obţine răspunsul. Baronul spera că tratamentul şi, dacă era cazul, vindecarea vor fi mai puţin agresive, mai puţin chinuitoare decât analiza iniţială a lui Yueh. Îşi turnă dintr-o carafă nişte brandy kirana şi dădu pe gât o înghiţitură.

— Am redus spectrul posibilităţilor, baroane, spuse Yueh, strângând din buze. Suferinţa domniei-tale aparţine unei categorii de boli rare, puţin explicate, cu ţintă specifică. Mai pot preleva încă un set complet de eşantioane, dacă vrei să verific şi a treia oară diagnosticul.

— Nu va fi nevoie.

Baronul se îndreptă, apucând bastonul, pentru cazul în care va fi nevoit să lovească pe cineva cu el.

— Ce-ai aflat?

Yueh continuă monoton:

— Vectorul de transmisie este, evident, prin raport sexual. Ai fost infectat de una dintre iubitele domniei-tale de sex feminin.

Exaltarea de moment a baronului datorat descoperirii în sfârşit a răspunsului se împrăştie, înlocuită de confuzie.

— Eu n-am iubite de sex feminin. Femeile mă dezgustă!

— Da, înţeleg.

Yueh auzise mulţi pacienţi negând evidenţa.

— Simptomele sunt într-un mod atât de subtil generale, încât nu mă mir că doctorilor mai puţin competenţi le-a scăpat. Nici chiar învăţăturile Suk nu au inclus iniţial vreo menţiune despre asta, iar eu am aflat despre asemenea boli şocante de la soţia mea, Wanna. E o Bene Gesserit, iar Comunitatea surorilor foloseşte uneori asemenea organisme patologice…

Baronul săltă brusc în capul oaselor, pe marginea patului de consultaţii. O furie aprinsă îi traversă faţa buhăită.

— Vrăjitoarele alea blestemate!

— A, acum îţi aminteşti, zise Yueh cu satisfacţie plină de sine. Când au avut loc contactele?

Baronul ezită, apoi răspunse.

— Acum mai mult de doisprezece ani.

Yueh îşi mângâie mustăţile lungi.

— Wanna mea îmi spune că o Cucernică Maică Bene Gesserit este capabilă să-şi modifice chimia internă astfel încât să reţină boli latente în interiorul corpului.

— Târfa! mugi baronul. Ea m-a infectat!

Doctorul nu părea interesat de nedreptate sau de jignire.

— Nu doar infectat în mod pasiv – un asemenea agent patogen este eliberat prin forţa voinţei. N-a fost un accident, baroane.

Cu ochii minţii, baronul o revăzu pe Mohiam cea cu faţă de cal, modul batjocoritor, lipsit de respect în care îl privise

în timpul banchetului contelui Fenring. Ştiuse, ştiuse tot timpul – urmărise cum i se transforma trupul în această masă dezgustătoare şi corpolentă.

Şi ea fusese cauza pentru toate astea…

Yueh îşi închise ochelarii şi-i puse la loc în trusa de diagnostic.

— Înţelegerea noastră s-a încheiat şi acum trebuie să plec. Am o mulţime de cercetări de terminat pe Richese.

— Ai acceptat să mă tratezi. Baronul îşi pierdu echilibrul încercând să se scoale în picioare. Se prăbuşi la loc, pe patul care gemu din încheieturi.

— Am acceptat să te consult. Niciun doctor Suk nu poate face nimic pentru starea ta. Nu există niciun tratament cunoscut, nicio vindecare, deşi sunt sigur că o vom studia până la urmă la Colegiul Suk.

Stând în sfârşit în picioare, baronul strânse bastonul. Clocotind, se gândi la săgeţile înmuiate în venin ascunse în vârful acestuia.

Înţelegea însă consecinţele politice ale uciderii unui doctor Suk, dacă fapta se afla vreodată. Şcoala Suk avea contacte puternice în tot imperiul; s-ar fi putut să nu merite plăcerea. În plus, omorâse deja destui doctori… măcar avea, în sfârşit, un răspuns.

Şi o ţintă legitimă a răzbunării. Ştia cine i-a făcut asta!

— Mă tem că va trebui să le întrebi pe Bene Gesserit, baroane.

Fără niciun cuvânt în plus, doctorul Wellington Yueh plecă în grabă din fortăreaţa Harkonnen şi zbură de pe Giedi Prime cu primul transspaţial, fericit că nu va mai trebui să aibă de-a face niciodată cu baronul.

Unele minciuni sunt mai uşor de crezut decât adevărul.
Biblia Catolică Portocalie

Chiar şi înconjurat de alţi săteni, Gurney Halleck se simţea complet singur. Stătea cu ochii aţintiţi în berea apoasă. Băutura era slabă şi acră deşi, dacă bea destul, durerea din corp şi din suflet amorţea. În cele din urmă însă rămânea numai cu o mahmureală care-i pulsa în cap şi fără nicio speranţă de a-şi găsi sora.

În cele cinci luni care trecuseră de când o luaseră căpitanul Kryubi şi patrula Harkonnen, coastele rupte, vânătăile şi tăieturile se vindecaseră. „Oase flexibile”, îşi spuse, o glumă amară.

În ziua de după răpirea lui Bheth, se întorsese pe câmp, săpând şanţuri şi plantând dispreţuiţii tuberculi de krall. Ceilalţi săteni, privindu-l cu coada ochiului, continuaseră să lucreze, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic. Ştiau că dacă scădea productivitatea, Harkonnenii se vor întoarce şi îi vor pedepsi şi mai mult. Gurney aflase că şi alte fiice fuseseră luate, dar părinţii despre care era vorba nu vorbeau niciodată despre asta în afara familiei.

La tavernă, Gurney mai cânta doar rareori. Deşi îşi lua cu el vechiul baliset, strunele rămâneau mute, iar muzica refuza să-i mai iasă de pe buze. Îşi bea berea amară şi stătea posac, ascultând conversaţiile obosite ale tovarăşilor lui. Aceştia se plângeau încontinuu de muncă, de vreme, de nevestele neinteresante… Gurney nu auzea nimic din toate astea.

Deşi imaginea a ceea ce ar putea îndura Bheth îl îmbolnăvea, spera că mai este încă în viaţă… Era probabil încuiată într-o casă de plăcere Harkonnen, învăţată să facă lucruri indescriptibile. Şi dacă refuza sau nu reuşea să corespundă aşteptărilor, avea să fie ucisă. După cum dovedise raidul patrulei, Harkonnenii puteau găsi oricând alte candidate care să umple bordelurile lor împuţite.

Acasă, părinţii îngropaseră amintirea propriei lor fiice undeva în adâncul minţii; fără grija stăruitoare a lui Gurney,

ar fi lăsat grădina lui Bheth să moară. Înscenaseră chiar o parodie de înmormântare şi recitaseră versete din rufoasa Biblie Catolică Portocalie. O vreme, mama lui Gurney aprinsese o lumânare şi stătuse cu ochii aţintiţi la flacăra licăritoare, cu buzele mişcându-se într-o rugăciune mută. Culeseseră cale şi margarete – florile favorite ale lui Bheth – şi puseseră afară un buchet, în amintirea ei. Apoi totul încetase şi toţi îşi continuaseră vieţile jalnice fără să mai pomenească de ea, ca şi cum n-ar fi existat vreodată.

Dar Gurney nu renunţase cu niciun chip.

— Chiar nu-ţi pasă? urlă el într-o seară, privind furios chipul ridat al tatălui său. Cum poţi să-i laşi să-i facă asta lui Bheth?

— Nu i-am *lăsat* să-i facă nimic.

Bătrânul părea să vadă prin fiul lui, ca şi cum ar fi fost făcut din sticlă murdară.

— Niciunul dintre noi nu poate face nimic – şi dacă încerci în continuare să lupţi împotriva Harkonnenilor, ţi-o vor plăti cu sânge.

Gurney se repezi afară, să jelească la tavernă, dar sătenii de acolo nu-l ajutau cu nimic mai mult. Noapte după noapte, devenea din ce în ce mai dezgustat de ei. Lunile trecură ca o ceaţă…

Vărsându-şi berea, Gurney se ridică brusc de la masă, dându-şi seama ce se întâmpla cu el. În fiecare dimineaţă, îşi vedea chipul colţuros în oglindă, cu conştiinţa faptului că încetase să mai fie *el însuşi.* El, Gurney Halleck – ins bun la suflet, plin numai de muzică şi fanfaronade – încercase să-i retrezească la viaţă pe aceşti oameni. În schimb, se transformase într-unul din ei. Deşi abia trecuse de douăzeci de ani, arăta deja îmbătrânit, ca tatăl său.

Zumzetul discuţiei lipsite de haz continua, şi Gurney se uită la pereţii netezi, prefabricaţi, apoi la sticla murdară a ferestrelor… Rutina asta monotonă nu se schimbase de generaţii. Mâna i se strânse pe halbă, în timp ce-şi făcea inventarul talentelor şi al capacităţilor. Nu putea lupta împotriva Harkonnenilor cu puterea braţelor sau cu arme,

dar avea altă idee. Putea să întoarcă lovitura baronului şi acoliţilor lui într-un fel mai subtil.

Simţindu-şi energia renăscând, rânji.

— Am un cântec pentru voi, băieţi – din cele de care n-aţi mai auzit niciodată!

Oamenii zâmbiră stânjeniţi. Gurney luă balisetul, zdrăngăni coardele atât de brusc de parcă ar fi curăţat legume tari, şi porni să cânte cu voce tare, aproape ca un răcnet:

Muncim pe câmp, muncim în oraşe,
Şi asta e partea noastră în viaţă.
Căci râurile-s late şi văile adânci,
Iar baronul – e gras.

Trăim fără bucurie, murim fără durere,
Şi asta e partea noastră în viaţă.
Căci munţii sunt înalţi şi oceanele adânci,
Iar baronul – e gras.

Surorile ne sunt furate, fiii zdrobiţi,
Părinţii ne uită, iar vecinii se prefac…
Şi asta e partea noastră în viaţă!
Căci munca e grea şi odihna e scurtă,
Când baronul se îngraşă – din carnea noastră.

Pe măsură ce strofele continuau, ochii ascultătorilor se lărgeau oripilaţi.

— Opreşte-te, Halleck! exclamă unul, ridicându-se de pe scaun.

— De ce, Perd? întrebă Gurney cu un rânjet batjocoritor. Îl iubeşti aşa de mult pe baron? Am auzit că-i place să aducă tineri vânjoşi ca tine în camerele lui de plăceri.

Temerar, Gurney mai cântă o melodie insultătoare, apoi alta, până când, în cele din urmă, se simţi eliberat. Aceste cântece îi dădeau o libertate pe care nici nu şi-o închipuise vreodată. Spectatorii erau neliniştiţi şi jenaţi. Mulţi se

ridicară să plece în timp ce el continua să cânte, dar Gurney era de neclintit. Rămase multă vreme după miezul nopţii.

Când în sfârşit se duse acasă în noaptea aceea, Gurney Halleck păşea mai sprinten ca de obicei. Se răzbunase pe călăii săi, deşi ei n-o vor şti niciodată.

Ducându-se la culcare la o asemenea oră, n-avea timp să doarmă destul, iar lucrul începea dimineaţă devreme. Dar nu-l deranja – se simţea revigorat. Gurney se întoarse în casa întunecoasă, în care părinţii lui se retrăseseră de mult. Îşi puse balisetul în dulap, se întinse pe salteaua de paie şi adormi cu zâmbetul pe buze.

Mai puţin de două săptămâni după aceea, o patrulă tăcută a Harkonnenilor intră în satul Dmitri. Mai erau trei ore până în zori.

Soldaţii înarmaţi bătură la uşa locuinţei prefabricate, deşi familia Halleck nu încuia niciodată. Intrând în casă, oamenii în uniformă aprinseră licurigloburi puternice şi începură să dărâme mobila şi să spargă vesela de lut. Smulseră toate florile pe care Bheth le plantase în oale vechi lângă uşa de la intrare. Sfâşiară perdelele care acopereau ferestrele mici.

Mama lui Gurney ţipă şi se ghemui în cel mai îndepărtat colţ al patului. Tatăl se sculă tremurând, se duse până la uşa camerei şi văzu soldaţii. În loc să-şi apere casa, dădu înapoi şi trânti uşa dormitorului, ca şi cum asta l-ar fi putut proteja.

Dar pe soldaţi nu-i interesa decât Gurney. Îl traseră din pat pe tânăr, care dădea sălbatic cu pumnii în toate părţile. Soldaţii găsiră amuzantă rezistenţa lui şi-l aruncară cu faţa în jos în vatra şemineului; Gurney îşi sparse un dinte şi îşi zgârie bărbia. Încercă să se ridice înapoi, sprijinindu-se în mâini şi genunchi, dar doi dintre Harkonneni îl loviră cu picioarele în coaste.

După ce răscoli un dulăpior, un soldat blond scoase balisetul crăpat şi peticit. Îl azvârli pe podea, iar Kryubi se asigură că Gurney era întors cu faţa spre instrument. În timp ce Harkonnenii apăsau obrazul victimei lor pe cărămizile vetrei, căpitanul gărzii călcă apăsat pe baliset cu bocancul, rupându-i nervura centrală. Coardele zdrăngăniră cu un sunet discordant.

Gurney gemu, simţind o durere mai ascuţită decât cea a loviturilor primite. Toată munca depusă pentru restaurarea instrumentului, toată plăcerea pe care i-o dăduse…

— Ticăloşilor! scuipă el, ceea ce-i aduse alţi pumni.

Se concentră să le vadă feţele şi recunoscu un săpător de şanţuri cu trăsături pătrăţoase şi păr castaniu pe care-l cunoscuse în satul vecin, acum strălucitor în noua sa uniformă de immenbrech, cu însemne de rang inferior. Mai văzu şi un altul, cu nas borcănat şi buză de iepure, despre care era sigur că fusese „recrutat” din Dmitri cu cinci ani în urmă. Dar pe chipurile lor nu se vedea nici urmă de recunoaştere sau de simpatie. Erau acum oamenii baronului şi n-ar fi făcut nimic prin care să rişte să fie trimişi înapoi la fostele lor vieţi.

Văzând că Gurney îi recunoscuse, cei doi îl scoaseră afară şi-l luară la bătaie cu un entuziasm sporit.

În timpul atacului, Kryubi rămase ţeapăn şi melancolic, evaluând situaţia. Îşi plimba un deget pe fărâma lui de mustaţă… Căpitanul gărzii urmări într-o tăcere cruntă cum oamenii lui îl băteau şi-l loveau pe Gurney cu pumnii şi cu picioarele, storcând energie din refuzul victimei de a ţipa atât de des pe cât le-ar fi plăcut lor. În cele din urmă, se dădură înapoi să-şi tragă răsuflarea.

Şi scoaseră bâtele…

În sfârşit, când Gurney nu se mai putu mişca pentru că avea toate oasele rupte, muşchii zdrobiţi şi carnea acoperită de cheaguri de sânge, Harkonnenii se retraseră. Sub strălucirea orbitoare a licurigloburilor, tânărul zăcea sângerând şi gemând.

Kryubi ridică mâna şi le făcu semn oamenilor săi să se

întoarcă la vehicul. Luară toate licurigloburile în afară de unul, care arunca o singură rază de lumină pâlpâitoare asupra omului schilodit.

Kryubi îl privi fix, cu aparentă preocupare, apoi îngenunche lângă el. Şopti câteva cuvinte menite să ajungă numai la urechile lui Gurney. Chiar şi în larma înceţoşată de durere din ţeasta lui, acesta le găsi ciudate. Se aşteptase ca ofiţerul Harkonnen să-şi proclame triumful, aşa încât să-l audă toţi sătenii. În schimb, Kryubi părea mai mult dezamăgit decât mândru de el însuşi.

— Oricine altcineva ar fi lăsat-o baltă de mult… Cei mai mulţi ar fi fost mai deştepţi. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, Gurney Halleck!

Căpitanul dădu din cap.

— De ce m-ai silit să fac asta? De ce insişti să aduci urgia pe capul tău? De data asta, ţi-am salvat viaţa. Cu greu. Dar, dacă îi mai sfidezi pe Harkonneni, s-ar putea să fim nevoiţi să te omorâm…

Ridică din umeri.

— Sau, poate, în schimb, să-ţi omorâm familia şi pe tine să te schilodim. Unul dintre oamenii mei are oarece talent la scos ochii cu degetele…

Gurney încercă de câteva ori să vorbească printre buzele sparte şi pline de sânge.

— Ticăloşilor, reuşi el în sfârşit. Unde-i sora mea?

— Soră-ta nu contează acum. Stai aici şi uit-o… Fă ce-ai de făcut. Cu toţii avem o treabă de făcut pentru baron şi dacă tu nu ţi-o faci pe-a ta – nările lui Kryubi fremătară –, atunci va trebui să mi-o fac eu pe a mea. Dacă te opui în gura mare baronului, dacă-l insulţi, dacă-l ridiculizezi ca să inciţi la nemulţumire, va trebui să acţionez. Eşti destul de deştept încât să ştii asta…

Cu un mârâit furios, Gurney îşi scutură capul. Numai mânia îl mai susţinea. Jură să răscumpere cu sânge Harkonnen fiecare picătură de sânge care-i cădea pe pământ. Va lupta până la ultima suflare să descopere ce s-a întâmplat cu sora lui – şi dacă, prin cine ştie ce miracol,

Bheth mai trăia, o va salva.

Kryubi se întoarse către transportorul de trupe, în care soldaţii se aşezaseră deja.

— Nu mă face să revin…

Privi peste umăr către Gurney şi adăugă ceva foarte ciudat:

— Te rog!

Gurney rămase liniştit, întrebându-se cât o să le ia părinţilor lui să se aventureze afară să vadă dacă mai trăia sau nu. Văzu cu ochii împăienjeniţi cum transportorul se ridică şi părăsi satul. Se întrebă dacă alte lumini se vor aprinde, dacă vreun alt sătean va ieşi să-l ajute, acum că Harkonnenii plecaseră.

Dar casele din Dmitri rămaseră în întuneric. Cu toţii se prefăceau că n-au văzut şi n-au auzit nimic…

Limitele cele mai stricte sunt autoimpuse.

FRIEDRE GINAZ,
Filosofia maestrului spadasin

Când Duncan Idaho ajunse pe Ginaz, credea că nu are nevoie de nimic în afară de preţioasa sabie a bătrânului duce pentru a deveni un mare războinic. Cu capul plin de aşteptări romantice, visa la viaţa aventuroasă pe care o va duce, la minunatele tehnici de luptă pe care le va învăţa… Avea doar douăzeci de ani şi privea înainte către un viitor de aur.

Realitatea era destul de diferită.

Şcoala Ginaz era un arhipelag de insule locuibile împrăştiate ca firimiturile de pâine pe apa de culoarea turcoazei. Pe fiecare insulă, diferiţi maeştri îi învăţau pe studenţi tehnicile lor particulare, care se întindeau de la lupta cu scuturile, tehnica militară şi abilităţile de luptă, la politică şi filosofie. În cursul celor opt ani de antrenament chinuitor, Duncan avea să se mute dintr-un mediu în altul şi să înveţe de la cei mai buni luptători ai imperiului.

Dacă supravieţuia…

Insula principală a şcolii servea ca spaţioport şi centru administrativ, fiind înconjurată de recife care opreau valurile mării schimbătoare. Clădiri înalte, grupate, îi aminteau lui Duncan de ţepii de pe spinarea unui şobolan ţepos, precum cel pe care-l ţinea ca animal favorit în fortăreaţa-închisoare Harkonnen.

Onoraţi în întreg imperiul, maeştrii spadasini din Ginaz îşi construiseră multe dintre structurile de bază ca pe nişte muzee şi memorialuri, mai degrabă decât ca pe nişte săli de clasă. Acest lucru reflecta încrederea supremă pe care o simţeau în abilităţile lor personale de luptători, o încredere în sine care atingea orgoliul. Neutri din punct de vedere politic, îşi slujeau arta şi le permiteau practicanţilor săi să-şi facă propriile alegeri în ceea ce priveşte imperiul. Contribuind la mitologie, absolvenţii Academiei incluseseră conducători ai multor Case Mari din Landsraad. Maeştrii

Jongleuri fuseseră însărcinaţi să compună cântece şi comentarii despre marile fapte ale eroilor legendari ai Ginazului. Zgârie-nori-ul central, unde Duncan va da testul final peste ani de zile, găzduia mormântul lui Jool-Noret, fondatorul Şcolii Ginaz. Sarcofagul lui Noret era aşezat la vedere – înconjurat de plaz armat transparent şi de un scut generat de un câmp Holtzman – şi totuşi numai celor „vrednici” li se îngăduia să-l vadă. Duncan jură că se va dovedi vrednic…

La spaţioport îl întâmpină o femeie subţire, rasă în cap, care purta un *gi* negru de arte marţiale. Energică şi cu un aer practic, se prezentă cu numele de Karsty Toper.

— Am fost trimisă să iau obiectele pe care le ai cu tine.

Întinse mâna după rucsacul lui şi după pachetul lung care conţinea sabia bătrânului duce.

Duncan apucă arma cu un gest protector.

— Numai dacă îmi garantaţi personal că aceste lucruri vor fi în siguranţă. Fruntea ei se încreţi, făcând să apară cute pe tot capul ras.

— Preţuim onoarea mai mult decât oricare altă Casă din Landsraad… Rămase cu mâna întinsă, fără să se clintească.

— Nu mai mult decât Atreizii, replică Duncan, încă refuzând să dea drumul sabiei.

Karsty Toper se încruntă gânditoare.

— Poate că nu mai mult decât ei… Dar ne putem compara.

Duncan îi dădu bagajele şi fu îndrumat către un topter-navetă de cursă lungă.

— Du-te acolo. Vei fi dus la prima ta insulă. Fă ce ţi se spune fără să te plângi şi învaţă din orice.

Strânse sub braţ bocceaua cu sabia şi rucsacul.

— Vom păstra astea pentru tine până la timpul potrivit.

Fără să vadă oraşul Ginaz sau turnul administraţiei şcolii, Duncan fu transportat departe, peste adâncul oceanului, până la o insulă joasă, luxuriantă, ca o frunză de nufăr care abia ieşea din apă. Jungla era deasă şi colibele puţine. Cei trei membri ai echipajului în uniformă îl lăsară pe plajă şi

plecară fără să-i răspundă la nicio întrebare. Duncan rămase complet singur, ascultând valurile oceanului izbindu-se de ţărmul insulei, ceea ce îi aducea aminte de Caladan.

Trebuia să creadă că era un soi de test.

Un bărbat foarte bronzat cu părul alb, creţ, şi membre subţiri, musculoase ieşi să-l întâmpine, dând la o parte ramurile de palmier. Purta o tunică neagră fără mâneci cu centură în talie. Chipul lui părea de piatră, privind cu ochii întredeschişi din cauza luminii care se revărsa pe plajă.

— Eu sunt Duncan Idaho. Sunteţi primul meu instructor, domnule?

— Instructor?

Bărbatul se încruntă.

— Da, şobolane, şi mă cheamă Jamo Reed – dar prizonierii nu folosesc nume aici, pentru că fiecare-şi ştie locul. Fă-ţi treaba şi nu isca necazuri. Dacă ceilalţi nu te pot ţine sub control, eu *o s-o fac.*

Prizonieri?

— Îmi pare rău, maestre Reed, dar eu sunt aici pentru antrenamentul de maestru spadasin…

Reed izbucni în râs.

— Maestru spadasin? Asta-i bună!

Fără să-i dea timp să-şi limpezească gândurile, bărbatul îl repartiză pe Duncan într-o echipă de inşi cu pielea întunecată – localnici de pe Ginaz. Duncan comunica prin semne, pentru că niciunul nu vorbea galach imperial.

Timp de câteva zile fierbinţi, pline de sudoare, echipa săpă canale şi fântâni pentru a îmbunătăţi sistemul de aprovizionare cu apă al unui sat din interiorul insulei. Aerul era atât de plin de umezeală şi de tăuni care ciupeau, încât Duncan abia mai putea respira. La apropierea serii, tăunii dispăreau, dar jungla viermuia de ţânţari şi muşte negre, iar pielea lui Duncan se acoperea cu muşcături umflate. Trebuia să bea cantităţi uriaşe de apă doar ca să înlocuiască ceea ce pierdea prin transpiraţie.

În timp ce tânărul trudea să mute bolovani grei cu mâna,

soarele îi încingea muşchii palpitându-i pe spatele gol. Supraveghetorul Reed îl privea de la umbra unui arbore de mango, cu mâinile încrucişate pe piept, într-una dintre ele ţinând un bici cu ţinte. Nu spunea niciodată nimic despre antrenamentul de maestru spadasin. Duncan nu dădu glas nici unei plângeri, nu pretinse niciun răspuns. Se aşteptase ca Ginaz să fie… neaşteptat!

Trebuie să fie un soi de test.

Înainte ca să ajungă la cea de-a noua aniversare, suferise torturi crunte în mâinile Harkonnenilor. Îl văzuse pe Glossu Rabban ucigându-i părinţii… Chiar şi când era doar un băieţel, omorâse vânători în Staţia Gărzii Forestiere şi evadase – în sfârşit – pe Caladan, doar ca să-şi vadă mentorul, ducele Paulus Atreides, măcelărit în arena de tauri. Acum, după un deceniu în slujba Casei Atreides, alese să privească efortul fiecărei zile ca pe un exerciţiu de antrenament, întărindu-se pentru bătăliile viitoare. *Avea să devină* maestru spadasin din Ginaz!

O lună mai târziu, alt topter lăsă fără ceremonie un tânăr roşcat şi palid. Noul venit părea nelalocul lui pe plajă, necăjit şi încurcat – exact la fel cum trebuie să fi arătat şi Duncan la propria lui sosire. Înainte totuşi ca cineva să poată vorbi cu roşcovanul, meşterul Reed trimise echipele de lucru să taie tufărişul des cu macete boante; jungla părea să crească la loc, la fel de repede cum o tăiau ei. Poate acesta era scopul trimiterii condamnaţilor aici, o însărcinare perpetuă dar fără scop, ca în mitul lui Sisif pe care-l auzise în timpul studiilor cu Atreizii.

Duncan nu-l mai văzu pe roşcovan decât după două nopţi, când încerca să adoarmă în coliba lui primitivă din crengi de palmier. Într-un adăpost de pe partea cealaltă a taberei de pe ţărm, noul venit zăcea gemând din cauza unor groaznice arsuri de la soare. Sub lumina stelelor Ginazului, Duncan se târî afară să-l ajute, frecându-l cu o alifie groasă pe băşicile cele mai rele, aşa cum îi văzuse şi pe localnici că fac.

Roşcovanul suspină de durere, înghiţindu-şi un strigăt. La

sfârşit, vorbi în galach, surprinzându-l pe Duncan.

— Mulţumesc, oricine-ai fi! Apoi se întinse la loc şi închise ochii. Jalnic mod de a conduce o şcoală, nu crezi? Ce-oi fi căutând eu aici?

Tânărul, Hiih Resser, venea dintr-una din Casele Minore de pe Grumman. Ca parte dintr-o tradiţie de familie, fiecare generaţie alegea un candidat care să fie instruit pe Ginaz, dar în timpul generaţiei sale el fusese singurul disponibil.

— Am fost socotit o alegere proastă, o farsă crudă de trimis aici, iar tatăl meu e convins că am să eşuez.

Resser tresări când se ridică în capul oaselor, pipăindu-şi pielea aspră, băşicată.

— Toţi au tendinţa să mă subestimeze.

Niciunul dintre ei nu ştia cum să-şi explice situaţia, aceea de prins pe o insulă populată de condamnaţi.

— Măcar ne căleşte, îşi dădu cu părerea Duncan.

În ziua următoare, când Jamo Reed îi văzu vorbind între ei, îşi scărpină părul alb şi creţ, se încruntă, apoi îi trimise la munci diferite, în părţi opuse ale insulei.

Duncan nu-l mai văzu pe Resser o bună bucată de vreme…

Pe măsură ce lunile treceau fără alte informaţii, fără exerciţii structurate, Duncan începu să se înfurie, iritat de timpul irosit, în care ar fi putut să servească altfel Casa Atreides. Cum avea să devină maestru spadasin în ritmul ăsta?

Într-o dimineaţă, pe când stătea întins în colibă, în locul chemării supraveghetorului Reed pe care-o aştepta, Duncan auzi bătaia regulată a aripilor unui topter şi inima îi tresări. Alergând afară, văzu un aparat aterizând pe plaja lată şi umedă, chiar lângă linia brizanţilor. Vântul stârnit de aripile articulate sufla în ramurile înfrunzite ca un ventilator…

O siluetă subţire, cu capul ras, înfăşurată într-un *gi* negru, coborî şi stătu de vorbă cu Jamo Reed. Supraveghetorul musculos zâmbi şi cei doi schimbară o strângere de mână călduroasă; Duncan nu observase

niciodată că dinţii lui Reed erau atât de albi. Karsty Toper păşi într-o parte, lăsându-şi ochii să rătăcească peste prizonierii curioşi care ieşiseră din colibe.

Supraveghetorul Reed se întoarse către condamnaţii care stăteau lângă colibele dărăpănate.

— Duncan Idaho! Vino-ncoace, şobolanule!

Duncan alergă pe plaja pietroasă către topter. Când se apropie de maşina zburătoare, îl văzu pe roşcatul Hiih Resser stând deja în cabină. Îşi ţinea faţa pistruiată şi zâmbitoare lipită de fereastra de plaz curbat.

Femeia înclină capul ras în faţa lui, apoi îşi plimbă ochii de sus în jos pe corpul lui, ca un scaner. Se întoarse către Reed şi vorbi în galach.

— Un succes, Maestre Reed?

Supraveghetorul ridică din umerii făcuţi parcă din coarde de bici, iar ochii umezi îi deveniră brusc expresivi.

— Ceilalţi prizonieri n-au încercat să-l omoare… N-a intrat în încurcături… Şi am scos din el o parte din grăsime şi din slăbiciuni!

— Aceasta este o etapă din antrenament? întrebă Duncan. O echipă de muncă pentru a mă întări?

Femeia rasă în cap îşi puse mâinile pe şoldurile înguste.

— Aceasta a fost o echipă adevărată de închisoare, Idaho. Aceşti oameni sunt criminali şi hoţi, trimişi aici pentru tot restul vieţii.

— Şi m-ai trimis aici? Cu ei?!

Jamo Reed făcu un pas înainte şi, spre surprinderea lui, îl îmbrăţişă.

— Da, şobolanule, şi ai supravieţuit. Ca şi Hiih Resser…

Îi dădu lui Duncan un pumn patern în spate.

— Sunt mândru de tine!

Stânjenit şi încurcat, Duncan pufni neîncrezător.

— Am trecut prin închisori mai rele când aveam opt ani.

— Şi vei avea parte de lucruri mai rele de azi înainte!

Cu un ton rezonabil, Karsty Toper explică:

— Acesta a fost un test de caracter şi obedienţă – şi răbdare… Un maestru spadasin trebuie să aibă răbdare să

studieze un adversar, să aplice un plan, să-şi atragă inamicul în ambuscadă.

— Dar un maestru spadasin are de obicei mai multe informaţii despre situaţia în care se găseşte, zise Duncan.

— Acum am văzut de ce eşti în stare, şobolanule.

Reed îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Nu mă dezamăgi – mă aştept să te văd în ziua examenului final.

— Peste opt ani, îi aminti Duncan.

Toper îl conduse către topterul care dădea încă din aripi; tânărul fu încântat să vadă că ea îi adusese înapoi sabia bătrânului duce. Femeia rasă în cap trebui să-şi ridice glasul ca să poată fi auzită peste zgomotul puternic al aeronavei, în clipa când îi încurajă:

— Acum e timpul să începeţi adevăratul antrenament…

Cunoştinţele speciale pot fi un dezavantaj teribil dacă te duc prea departe pe o cale pe care nu o mai poţi explica.

Avertisment al mentaţilor

Într-un alcov de meditaţie din cel mai întunecos subsol din fortăreaţa Harkonnen, Piter de Vries nu putea auzi scrâşnetul fierăstraielor de amputare sau strigătele victimelor torturii care ieşeau pe o uşă deschisă mai jos, pe coridor. Concentrarea sa mentatică era aţintită prea intens asupra altor probleme, mult mai importante.

Numeroase droguri puternice îi intensificau procesul de gândire.

Stând cu ochii închişi, evalua mecanismul imperiului, felul în care rotiţele se angrenau, alunecau şi se învârteau împreună. Casele Mari şi Minore ale Landsraadului, Ghilda Spaţială, Bene Gesserit şi conglomeratul comercial CHOAM erau rotiţele-cheie. Şi toate depindeau de un singur lucru.

Melanjul, mirodenia…

Casa Harkonnen culegea profituri uriaşe din monopolul mirodeniei. Cu ani în urmă, când aflase de proiectul secret Amal, baronul n-avusese nevoie de prea mult efort ca să-şi dea seama că va avea parte de ruină financiară dacă un înlocuitor ieftin de melanj va fi produs vreodată – unul care va face Arrakisul lipsit de orice valoare.

Împăratul (sau, mai probabil, Fenring), ascunsese bine schema mirodeniei artificiale. Îngropase extrem de costisitorul proiect în cotloanele capricioase ale bugetului imperial – impunerea unor taxe mai mari ici, amenzi născocite colo, datorii pe termen lung executate mai devreme, proprietăţi valoroase vândute… Dar Piter de Vries ştia unde să se uite. Consecinţe, planuri, pregătiri, ecouri de al treilea sau al patrulea nivel, care nu puteau rămâne invizibile. Numai un mentat le putea urmări pe toate, iar indiciile duceau către un proiect pe termen lung care avea să aducă după el ruina economică a Casei Harkonnen.

Cu toate acestea, baronul n-avea de gând să dispară în tăcere. Încercase chiar să stârnească un război între Bene

Tleilax şi Casa Atreides în scopul de a distruge munca la proiectul Amal… dar acest plan eşuase, mulţumită blestematului de duce Leto!

De atunci, infiltrarea spionilor pe planeta cunoscută înainte sub numele de Ix se dovedise dificilă, după cum era de aşteptat, iar proiecţiile mentatului său nu-i dădeau niciun motiv să creadă că tleilaxu îşi încetaseră experimentele. Într-adevăr, din moment ce împăratul trimitea încă două legiuni de sardaukari „pentru menţinerea păcii” pe Ix, cercetarea ar putea în sfârşit să-şi atingă ţelul.

Sau Shaddam ar fi putut să-şi atingă limita răbdării…

Acum, în transa mentatică, de Vries nu-şi mişca niciun muşchi, în afară de ochi. O tavă cu droguri de intensificare a minţii era suspendată în jurul gâtului său, o platformă care se rotea încet, ca o vază în mijlocul mesei. O muscă galbenă de hoit i se aşeză pe nas, dar el n-o văzu, nici n-o simţi. Insecta se târî anevoie către buza de jos şi gustă din stropul de suc amărui de sapho aflat acolo.

De Vries studie belşugul rotitor de droguri şi, cu o clipire din ochi, opri tava rotativă. Tava se înclină, turnându-i o în gură fiolă de sirop de tikopia… şi o dată cu ea şi musca ghinionistă, urmată de o capsulă de concentrat de melanj. Mentatul sparse în dinţi capsula de mirodenie şi înghiţi, simţind o explozie de esenţă dulce-arzătoare de cassia. Apoi luă o a doua capsulă, mai mult melanj decât consumase vreodată într-o singură şedinţă. Dar avea nevoie de limpezime acum…

Într-o celulă îndepărtată, o victimă a torturii urlă, bolborosind o mărturisire. Dar de Vries nu observă nimic. Impermeabil la orice ar fi putut să-i distragă atenţia, se cufundă mai adânc în propria sa minte. *Mai adânc.* Îşi simţi conştiinţa deschizându-i-se, o dezvăluire a timpului asemenea petalelor unei flori care se desface. Alunecă, de-a lungul unui continuum, spre fiecare parte accesibilă a creierului său. Îşi văzu locul exact în acesta.

În ochii minţii, una dintre cele câteva linii posibile de

viitor se limpezi, o proiecţie mentatică extraordinară, bazată pe o avalanşă de informaţii şi de intuiţie, sporită de consumul masiv de melanj. Viziunea era ca o serie de imagini dureroase de filmocarte, săgeţi vizuale trimise către ochii săi. Îl văzu pe Maestrul Cercetător tleilaxu ţinând mândru o fiolă de mirodenie sintetică şi râzând în timp ce o consuma el însuşi. Succes! Un nor de ceaţă… Îi văzu pe Harkonneni pe Arrakis, făcându-şi bagajele, lăsând în urmă toată producţia lor de mirodenie. Trupe de sardaukari înarmaţi duceau siluete neclare către un transportor imperial, luându-i de la proprietăţile lor de pe lumea deşertică. Văzu steagul cu grifon albastru al Harkonnenilor dat jos de pe fortăreaţa din Carthag şi de pe reşedinţa din Arrakeen.

Şi înlocuit cu cel verde cu negru *al Casei Atreides!*

Un sunet sugrumat îi ieşi din gât. Mintea sa de mentat începu să cearnă imaginile preştiente, forţându-le să intre într-o schemă, şi încercă să traducă ceea ce văzuse.

Harkonnenii vor pierde monopolul mirodeniei. Dar nu neapărat pentru că va fi realizat amalul de către tleilaxu în înţelegere cu împăratul.

Atunci cum?

Pe măsură ce strânsoarea tentaculară a drogurilor se întări, sufocându-l, mintea lui aluneca de-a lungul unui şir de sinapse după altul. De fiecare dată, nu găsea nimic, doar fundături. Înconjură şi încercă din nou, dar ajunse la aceeaşi concluzie.

Cum se va întâmpla?

Consumul masiv de droguri amestecate nu era o metodă acceptată de stimulare a puterilor minţii; dar el nu era un mentat normal, o persoană înzestrată, acceptată la şcoală şi instruită în metodele esoterice ale sortării şi analizei datelor. Piter de Vries era un mentat „strâmb” – crescut într-o cuvă axlotl tleilaxu din celulele unui mentat mort şi antrenat de alţii care fugiseră din şcoala mentaţilor. După ce administrau instruirea lor denaturată, tleilaxu nu mai păstrau niciun control asupra mentaţilor lor, deşi de Vries

nu se îndoia că mai aveau un ghola complet maturizat, identic cu el din punct de vedere genetic, pregătit pentru cazul în care s-ar fi întâmplat vreodată ca baronul Harkonnen să-şi piardă prea mult răbdarea cu el.

„Strâmbarea” tleilaxu producea o îmbogăţire care nu putea fi obţinută în niciun alt mod. Îi oferea lui de Vries puteri mai mari, mult dincolo de ceea ce puteau atinge mentaţii normali. Dar îi făcea de asemenea imprevizibili şi periculoşi, în principiu imposibil de controlat.

Timp de decenii, Bene Tleilax experimentaseră combinaţii de droguri asupra mentaţilor lor; în anii săi de formare, de Vries fusese unul dintre cobaii lor. Efectele fuseseră impredictibile şi neconcludente, având ca rezultat modificări – îmbunătăţiri, spera – ale creierului său.

De când fusese vândut Casei Harkonnen, de Vries îşi făcuse propriile sale teste, ameliorându-şi trupul, reglându-l în starea pe care o vroia *el.* Cu amestecul exact de chimicale, atinsese un grad înalt de claritate mentală pentru procesarea mai rapidă a datelor.

De ce va pierde Casa Harkonnen monopolul mirodeniei? Şi când?

Părea înţelept să-i sugereze baronului să-şi consolideze operaţiunile, să verifice din nou stocurile secrete de melanj ascunse pe Lankiveil şi în alte părţi. *Trebuie să ne protejăm contra acestui dezastru.*

Pleoapele grele clipiră, se ridicară. Particulele strălucitoare de lumină îi pătrunseră în ochi; cu dificultate, îşi concentră privirea. Auzi un ţipăt. Pe lângă uşa întredeschisă, doi oameni în uniformă împingeau o targă pe rotile care scârţâia, unde zăcea o movilă jalnică ce fusese cândva o formă umană.

De ce va pierde Casa Harkonnen monopolul mirodeniei? Cu tristeţe, îşi dădu seama că drogurile pe care le luase îşi pierdeau efectul, risipite de efortul de a dezlega viziunea preştientă tulbure. *De ce?* Trebuia să ducă toate astea la un nivel şi mai adânc. *Trebuie să aflu răspunsul!*

Îşi desprinse cu frenezie tava cu droguri prinsă de gât,

răsturnând pe jos sucurile şi capsulele. Căzând în genunchi, adună toate pilulele pe care le putea găsi şi le înghiţi. Ca un animal, linse sucul de sapho vărsat, înainte să se ghemuiască într-o movilă tremurândă pe podeaua rece. *De ce?*

Când un val de plăcere se revărsă asupra lui, se lăsă pe spate pe suprafaţa lipicioasă şi umedă, cu ochii aţintiţi în tavan. Funcţiile involuntare ale corpului încetiniră, dându-i aparenţa exterioară a morţii. Dar mintea alerga, activitatea electrochimică creştea, neuronii sortau semnale, procesau, căutau… Impulsurile electrice săreau spaţiile sinaptice mai repede, tot mai repede.

De ce? De ce?

Căile cognitive se aprindeau în toate direcţiile, se încrucişau, sfârâiau; ionii de potasiu şi sodiu se ciocneau cu alţi radicali în celulele creierului. Mecanismele interne se prăbuşiră, incapabile să mai dirijeze fluxul încins de date. Era în pragul saltului către haosul mental şi al căderii în comă.

În schimb, miraculoasa sa minte de mentat trecu în modul de supravieţuire, întrerupând funcţiile psihice, limitând stricăciunile…

*

Piter de Vries se trezi într-o baltă de resturi de droguri vărsate pe jos. Nările, gura şi gâtul îi ardeau.

Lângă mentat, baronul umbla încoace şi-ncolo, dojenindu-l ca pe un copil.

— Uite ce mizerie ai făcut, Piter. Tot melanjul ăsta risipit, şi aproape că a trebuit să cumpăr un mentat nou de la tleilaxu. Să nu mai fii niciodată aşa de nechibzuit şi risipitor!

De Vries se luptă să se ridice, voind să-i spună baronului despre viziunea sa, distrugerea Casei Harkonnen.

— Eu… am văzut…

Dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Avea să treacă mult timp până să fie în stare să lege coerent frazele.

Ba şi mai rău – chiar şi cu supradoza disperată, încă nu avea un răspuns pentru baron…

Prea multă cunoaştere nu duce niciodată la decizii simple.

PRINŢUL MOŞTENITOR RAPHAEL CORRINO,
Discursuri despre conducere

În interiorul cercului arctic, sufocat de gheaţă, de pe Lankiveil, balenierele comerciale erau ca nişte oraşe pe apă, instalaţii enorme de prelucrare care pluteau greoi pe apele cenuşii ca oţelul timp de luni de zile, înainte să se întoarcă la docurile spaţioportului şi să-şi golească încărcătura.

Abulurd Harkonnen, fratele vitreg mai tânăr al baronului, prefera vase mai mici, cu echipaje formate din localnici. Pentru aceştia, vânătoarea de balene era o provocare şi o artă, mai degrabă decât o industrie.

Vântul muşcător îi flutura bărbatului părul blond-cenuşiu pe lângă urechi şi pe umeri, în timp ce se uita în depărtare cu ochii întredeschişi. În ciuda palatelor fermecătoare şi costisitoare de pe alte proprietăţi planetare ale Casei Harkonnen, Abulurd alesese această lume îngheţată şi muntoasă pentru a şi-o face casă.

Fusese pe mare o săptămână întreagă, încercând cu dragă inimă să ajute echipajul brunet, deşi înfăţişarea sa era foarte diferită de cea a băştinaşilor de pe Lankiveil. Avea mâinile inflamate şi pline de băşici care, mai devreme sau mai târziu, urmau să se transforme probabil în bătături. Vânătorii de balene budislamici păreau uimiţi că guvernatorul lor planetar voia să iasă cu ei şi să muncească, dar îi cunoşteau excentricităţile. Abulurd nu fusese niciodată omul care să iubească pompa şi ceremoniile, care să abuzeze de putere sau să facă paradă de bogăţii.

În mările adânci din nord, balenele cu blană Bjondax înotau în turme ca nişte bizoni acvatici. Animalele cu blană aurie erau comune; cele cu pete exotice de leopard erau mult mai rare. Stând lângă steaguri şi roţile huruitoare de rugăciune, paznicii de pe platformele de observaţie scrutau

marea acoperită de gheaţă cu binoclurile, căutând balene singuratice. Marinarii care nu erau de serviciu se rugau cu rândul. Aceşti vânători localnici erau selectivi cu animalele pe care le ucideau, alegându-le numai pe cele cu cea mai bună blană, care le aduceau cele mai mari preţuri.

Abulurd mirosi aerul sărat şi izul omniprezent al lapoviţei iminente. Aştepta să înceapă acţiunea, o vânătoare rapidă în timpul căreia căpitanul şi secundul vor răcni ordine, tratându-l pe Abulurd ca pe orice alt marinar. Până acum n-avusese nimic de făcut decât să aştepte şi să se gândească la casa lui…

La noapte, când baleniera se va legăna şi se va zgudui, însoţită de răpăitul şi bufniturile sloiurilor de gheaţă lovindu-se de bordul întărit al vasului, Abulurd va cânta sau va juca un joc local de pariuri la care se foloseau grămăjoare de mărgele. El va recita sutrele cerute, împreună cu echipajul aspru, profund religios.

Sobele dogoritoare din cabinele vasului nu se puteau compara cu şemineele din locuinţa lui principală, fremătând de activitate, din fiordul Tula, sau cu acelea din romantica lui vilă privată situată la gura fiordului. Deşi îi plăcea vânătoarea de balene, lui Abulurd îi era deja dor de tăcuta şi puternica lui soţie. El şi cu Emmi Rabban-Harkonnen erau căsătoriţi de decenii, dar zilele de despărţire făceau doar şi mai dulce reîntâlnirea.

Emmi avea sânge nobil, însă provenea dintr-o Casă Minoră decăzută. Cu patru generaţii în urmă, înainte de alianţa cu Casa Harkonnen, Lankiveil fusese fieful unei familii lipsite de importanţă, Casa Rabban, care se dedicase îndeletnicirilor religioase. În loc să exploateze resursele lumii lor, construiseră mănăstiri şi seminare retrase în munţii stâncoşi.

Cu multă vreme în urmă, după moartea tatălui său, Dmitri, Abulurd o luase pe Emmi cu el ca să petreacă şapte ani neplăcuţi pe Arrakis. Fratele său vitreg mai vârstnic, Vladimir, consolidase în pumnul său de fier întreaga putere a Casei Harkonnen, dar testamentul tatălui lor lăsase

controlul operaţiunilor cu mirodenie lui Abulurd, fiul blajin şi pedant. Abulurd înţelegea importanţa acestei poziţii, câtă bogăţie aducea melanjul familiei sale, deşi nu pricepuse niciodată în întregime nuanţele şi complexităţile politice ale lumii deşertului.

Abulurd fusese silit să părăsească Arrakis într-o presupusă dizgraţie. Însă orice-ar fi spus ceilalţi, el *prefera* să trăiască pe Lankiveil cu responsabilităţi rezonabile, printre oameni pe care-i înţelegea. Îi părea rău pentru cei călcaţi în picioare de eforturile prea pline de zel ale baronului de pe planeta deşertică, dar Abulurd jurase să facă aici tot ceea ce-i stătea în putinţă, deşi nu-şi bătuse capul să-şi recapete titlul de guvernator de subdistrict, care i se cuvenea de drept. Politica plicticoasă i se părea o teribilă risipă de energie umană…

Emmi şi cu el aveau un singur fiu, Glossu Rabban, în vârstă de treizeci şi patru de ani, care, potrivit tradiţiei de pe Lankiveil, îşi primise numele după linia familiei mamei sale. Din nefericire, fiul lor avea o personalitate grosolană şi semănase cu unchiul mai mult decât cu propriii lui părinţi. Deşi Abulurd şi Emmi îşi doriseră întotdeauna mai mulţi copii, familia Harkonnen nu fusese niciodată deosebit de fertilă…

— Balenă albă! exclamă paznicul, un băiat cu ochi ageri al cărui păr negru cădea într-o coadă groasă, cârlionţată, peste parka lui călduroasă.

— Blană albă înotând singură – douăzeci de grade faţă de port!

Vasul deveni activ ca un stup. Neuroharponierii îşi înhăţară armele, iar căpitanul mări viteza motoarelor. Marinarii se căţărară pe scările punţii, umbrindu-şi ochii şi scrutând apa înţesată cu aisberguri semănând cu nişte molari albi, plutitori. Trecuse o zi întreagă de la ultima hăituială, aşa încât punţile erau curate, containerele de prelucrare deschise şi pregătite, oamenii – nerăbdători…

Abulurd aşteptă la rând să privească prin binoclu, uitându-se în zare, peste valurile înspumate. Văzu nişte

scânteieri care-ar fi putut fi o balenă albă, dar erau numai sloiuri de gheaţă duse de curent. În cele din urmă, zări creatura când ieşi la suprafaţă, un arc spumos de blană albă. Era tânără. Albă, dintre cele mai rare din specia ei, fusese ostracizată de turmă, lăsată liberă şi fără sprijinul mulţimii înotătoare. Rareori, cele asemenea ei supravieţuiau până la maturitatea deplină.

Marinarii se aplecară asupra armelor, în timp ce vasul porni la atac împotriva prăzii. Roţile de rugăciune continuau să se învârtă şi să clincăne în bătaia vântului. Căpitanul se aplecă peste marginea punţii şi strigă cu o voce îndeajuns de răsunătoare încât să crape gheaţa solidă:

— Dacă o prindem pe asta fără stricăciuni, o să avem destul de împărţit ca să mergem acasă!

Lui Abulurd îi plăcea la nebunie să vadă bucuria sinceră şi euforia de pe chipurile lor. Simţea şi el emoţia, iar inima îi bătea cu putere, ţinând sângele în mişcare în frigul intens. El nu lua niciodată o parte din profiturile vânătorii de balene, din moment ce nu avea nevoie de bani în plus, dar dădea voie oamenilor să împartă şi ceea ce i s-ar fi cuvenit lui.

Animalul alb, simţindu-se urmărit, înotă mai repede, îndreptându-se către un arhipelag de aisberguri. Căpitanul mări viteza motoarelor huruitoare, lăsând în urmă o dâră înspumată. Dacă balena Bjondax se scufunda, ar fi pierdut-o.

Balenele cu blană petreceau luni întregi sub platoşele groase de gheaţă. Acolo, în apele întunecate îmbogăţite de emanaţiile vulcanice pline de substanţe hrănitoare şi de căldură, balenele devorau roiuri întregi de krill, spori şi planctonul bogat de pe Lankiveil care nu avea nevoie de lumina directă a soarelui pentru fotosinteză.

Cu un pocnet puternic, una dintre puştile cu rază mare de acţiune plantă pe spinarea balenei albe o plăcuţă pulsantă. Ca răspuns la înţepătură, balena se scufundă. Marinarul care lucra la comenzi trimise un şoc electric prin plăcuţă, ceea ce o făcu pe balenă să iasă din nou la

suprafaţă.

Vasul viră, frecându-şi tribordul de un aisberg, dar carena întărită rezistă până când căpitanul acoperi gaura. Doi meşteri harponieri, mişcându-se cu precizie şi un calm desăvârşit, urcară în două bărci de urmărire separate – ambarcaţiuni netede, cu prova îngustă şi chilă care tăia gheaţa. Marinarii se legară înăuntru, închiseră acoperişul transparent deasupra şi coborâră barca în apa îngheţată.

Bărcile de urmărire săltară pe apa agitată, lovindu-se de sloiuri dar apropiindu-se de ţintă. Vasul principal înconjură, apropiindu-se din direcţia opusă. Fiecare dintre meşterii harponieri trecură prin faţa balenei albe, ridicând acoperişurile bărcilor şi ridicându-se în picioare în compartimentele lor. Într-un echilibru perfect, aruncară către balenă harpoane paralizante lungi, care eliberau un impuls de energie menit s-o amorţească.

Balena se răsuci şi porni către balenieră. Meşterii harponieri o urmăriră, dar vasul ajunsese destul de aproape şi patru alţi harponieri se aplecau deja peste punte. Ca o legiune romană bine antrenată, care aruncă suliţe, azvârliră harpoane paralizante cu destulă putere cât să aducă balena în stare de inconştienţă. Cele două bărci de urmărire se apropiară de corpul îmblănit şi, lucrând în echipă, meşterii harponieri îi dădură lovitura de graţie.

Mai târziu, când bărcile de urmărire fură urcate înapoi pe vas, blănarii şi jupuitorii îşi legară încălţămintea cu crampoane şi coborâră pe laturile vasului, până la carcasa plutitoare.

Abulurd mai văzuse de multe ori balene omorâte, dar avea o aversiune pentru procesul de măcelărire propriu-zis, aşa că traversă către puntea de la tribord şi se uită spre nord, la aisbergurile ca nişte lanţuri muntoase. Formele lor colţuroase îi aminteau de stâncile abrupte ce formau pereţii fiordului lângă care locuia.

Baleniera atinsese limita nordică dincolo de care nu vânau nici chiar băştinaşii. Echipajele de vânătoare ale CHOAMului nu se aventurau niciodată la aceste latitudini

înalte, căci vasele lor enorme nu puteau naviga prin apele înşelătoare.

Singur la prova, Abulurd se desfăta privind puritatea prismatică a gheţii arctice – strălucire cristalină care amplifica lumina învăluitoare a soarelui. Auzea scrâşnetul aisbergurilor care se ciocneau şi privea în gol, fără să-şi dea seama ce înregistra privirea sa periferică. Ceva îl rodea în adâncul subconştientului până când, în cele din urmă, privirea i se fixă pe unul dintre monoliţii de gheaţă, un munte pătrăţos care părea uşor mai cenuşiu decât ceilalţi. Reflecta mai puţină lumină.

Privi printre gene, apoi luă un binoclu uitat pe punte. Abulurd ascultă sunetele umede din spatele lui, oamenii strigând în timp ce-şi tăiau prada în bucăţi ca s-o ia acasă. Focaliză lentilele şi scrută aisbergul plutitor.

Bucuros că avea ceva care să-l distragă de la munca sângeroasă, Abulurd petrecu minute îndelungi examinând fragmentele care fuseseră tăiate din gheaţă. Cioburile erau prea precise, prea exacte ca să se fi spart în mod natural din câmpul de gheaţă plutind în derivă, lovind şi sfărâmând alte aisberguri.

Apoi, la nivelul apei, văzu ceva suspect de asemănător unei *uşi.* Se îndreptă către puntea superioară.

— Mai aveţi de lucru aici încă o oră, nu-i aşa, căpitane?

Bărbatul cu umeri laţi încuviinţă.

— Da. Apoi mergem acasă la noapte. Vreţi să coborâţi la munca din apă?

Abulurd îşi îndreptă spatele, cuprins de greaţă la perspectiva de a se sufoca în sânge de balenă.

— Nu… de fapt, aş dori să împrumut una dintre bărcile mici ca să merg să explorez… ceva ce am găsit pe un aisberg!

În mod normal, ar fi cerut o escortă, dar vânătorii de balene erau prea ocupaţi cu munca lor de măcelari. Chiar şi în aceste mări reci, neexplorate, Abulurd era încântat să stea departe de mirosul morţii.

Căpitanul ridică din sprâncenele stufoase. Abulurd îşi

dădu seama că bărbatul cel morocănos ar fi vrut să-şi exprime scepticismul, dar preferă să păstreze tăcerea. Pe chipul lui lat, turtit, se putea citi numai respect pentru guvernatorul planetar.

Abulurd Harkonnen ştia să mânuiască o barcă – deseori lua una în fiorduri şi explora linia coastei – aşa încât refuză oferta altor marinari de a-l însoţi. Singur, vâsli cu viteză mică, atent la gheaţa primejdioasă. În spatele lui, măcelărirea balenei continua, saturând aerul cu iz metalic cu un miros şi mai puternic, de sânge şi măruntaie.

De două ori, în timp ce-şi pilota barca prin labirintul de munţi plutitori, Abulurd pierdu ţinta din vedere, dar în cele din urmă o regăsi. Ascuns printre aisbergurile plutitoare, acest sloi părea să nu se fi mişcat. Se întrebă dacă fusese ancorat pe loc.

Aduse bărcuţa lângă marginea accidentată, apoi o priponi de gheaţă. Straniul monolit era înconjurat de un sentiment de irealitate şi de ceva nelalocul lui. Când sări sprinten din barcă pe cea mai apropiată suprafaţă plată, îşi dădu seama cât de exotic era de fapt obiectul.

Gheaţa nu era rece.

Abulurd se aplecă să pipăie ceea ce păreau a fi aşchii lăptoase de gheaţă. Ciocăni cu degetul: substanţa era un soi de cristal polimeric, o substanţă solidă transparentă care semăna cu gheaţa – aproape… Bătu mai tare cu piciorul şi aisbergul răsună sub el. Foarte ciudat, într-adevăr!

Înconjură un colţ zimţat către locul unde văzuse nişte perechi de crăpături în linie dreaptă, un paralelogram care-ar fi putut să fie o trapă de acces. Se uită până găsi o crestătură, un panou de acces ce părea să fi fost avariat, poate în ciocnirea cu un aisberg adevărat. Găsi un buton de activare şi capacul trapezoidal alunecă într-o parte.

I se tăie respiraţia când dinăuntru răbufni un miros puternic de scorţişoară, un miros înţepător pe care-l recunoscu instantaneu. Îl simţise destul în timpul petrecut pe Arrakis. Melanj…

Inspiră adânc, doar ca să se asigure, apoi porni prin coridoarele stranii. Podelele erau netede, ca şi cum ar fi fost tocite de multe tălpi de-a lungul timpului. O bază secretă? Un post de comandă? O arhivă ascunsă?

Descoperea camere după camere umplute cu containere nulentropice, lăzi sigilate care purtau grifonul albastru-deschis al Casei Harkonnen. O rezervă de mirodenie pusă aici de propria lui familie – şi nimeni nu-i vorbise despre asta! O hartă caroiată arăta cât de departe se întindea depozitul pe sub apă. Aici, pe Lankiveil, chiar sub nasul lui Abulurd, baronul tăinuise o imensă comoară ilegală!

O asemenea cantitate de mirodenie putea cumpăra întregul sistem planetar de mai multe ori. Mintea lui Abulurd se învârtea, incapabilă să înţeleagă tezaurul peste care dăduse. Avea nevoie să se gândească. Trebuia să vorbească cu Emmi. Cu înţelepciunea ei liniştită, îi va da sfatul de care avea nevoie. Împreună vor hotărî ce să facă…

Deşi considera echipajul balenierei ca fiind cinstit, oameni dintr-o bucată, o asemenea rezervă putea să-i ispitească chiar şi pe cei mai buni. Abulurd ieşi în grabă, încuie uşa în urma lui şi se urcă în barcă.

Întorcându-se pe balenieră, se asigură că a reţinut în minte coordonatele exacte. Când căpitanul îl întrebă dacă a găsit ceva, Abulurd dădu din cap că nu şi se retrase în cabina sa personală. N-avea încredere că reuşea să-şi controleze expresia feţei de faţă cu alţii. Avea să fie un drum lung până acasă, până când va ajunge înapoi la soţia lui. Cât de dor îi era de ea, câtă nevoie avea de înţelepciunea ei!

Înainte să părăsească docul la fiordul Tula, căpitanul îi oferi lui Abulurd ficatul balenei cu blană, ca răsplată, deşi valora puţin în comparaţie cu partea lui din blana

animalului pe care o dăruise tuturor membrilor echipajului.

Când Emmi şi cu el cinară împreună la reşedinţa principală pentru prima dată după o săptămână, Abulurd era distrat şi nu-şi găsea locul, aşteptând ca bucătăreasa să-şi termine marile isprăvi.

Ficatul de balenă, aburind şi apetisant, apăru pe două farfurii de argint aurit, înconjurat de grămăjoare de fasole verde sărată şi cu o garnitură separată de stridii. Lunga masă oficială putea cuprinde până la treizeci de oaspeţi, dar Abulurd şi Emmi stăteau unul lângă altul aproape de unul dintre capete, servindu-se singuri din farfurii.

Emmi avea o faţă plăcută, lată ca toţi cei de pe Lankiveil, şi o bărbie pătrată care nu era nici seducătoare, nici frumoasă – dar Abulurd o adora oricum. Avea părul cel mai negru posibil, drept, tăiat orizontal mai jos de umeri. Ochii rotunzi erau căprui închis ca jaspul lustruit.

Deseori, Abulurd şi soţia lui mâncau împreună cu ceilalţi în sala comună de mese, alăturându-se discuţiilor. Dar de când Abulurd se întorsese din lunga vânătoare de balene, toţi cei din casă ştiau că cei doi voiau să vorbească în linişte. Abulurd nu avea nicio jenă să-i spună soţiei sale marele secret pe care-l descoperise în marea îngheţată.

Emmi era tăcută, dar profundă. Se gândea înainte de a vorbi, şi nu vorbea decât dacă avea ceva de spus. Acum îşi ascultă soţul fără să-l întrerupă. Când Abulurd îşi termină povestea, Emmi nu scoase o vorbă, gândindu-se la ce auzise. El aşteptă destul timp ca ea să cântărească posibilităţile, apoi o întrebă:

— Ce-ar trebui să facem, Emmi?

— Toată bogăţia aceea trebuie să fi fost furată din cota împăratului. Probabil că stă acolo de ani de zile…

Dădu din cap, încercând să-şi întărească propriile convingeri.

— Nu ţi-ar plăcea să-ţi murdăreşti mâinile cu asta…

— Dar propriul meu frate vitreg m-a înşelat!

— Trebuie să aibă nişte planuri cu ea. Nu ţi-a spus pentru că ştia că simţul onoarei te va obliga să raportezi.

Abulurd mestecă o îmbucătură de fasole acrişoară şi o înghiţi, ajutând-o să alunece cu un vin alb de Caladan. După cele mai mici semne, Emmi putea întotdeauna să spună exact ce gândea el.

— Dar simţul onoarei mă obligă să raportez!

Femeia se gândi o clipă, apoi spuse:

— Dacă atragi atenţia asupra acestei rezerve, îmi vin în minte multe feluri în care vor apărea necazuri, fie pentru noi, fie pentru oamenii de pe Lankiveil, fie pentru familia ta. Aş fi vrut să n-o găseşti niciodată!

Abulurd privi în ochii ei de jasp ca să-şi dea seama dacă apăruse vreo scânteie de ispită, dar nu zări decât îngrijorare şi prudenţă.

— Poate că Vladimir evită taxele sau doar deturnează mirodenia pentru a umple cuferele Casei Harkonnen, presupuse Emmi, cu chipul înăsprindu-se. Dar e totuşi fratele tău… Dacă-l pârăşti împăratului, poţi aduce dezastrul asupra Casei tale.

Lui Abulurd îi veni în minte şi o altă consecinţă şi gemu:

— Dacă baronul e închis, eu va trebui să controlez toate proprietăţile Harkonnen. Presupunând că păstrăm fieful Arrakis, va trebui să mă întorc acolo sau să locuiesc pe Giedi Prime…

Nefericit, mai luă o gură de vin.

— N-aş putea îndura niciuna dintre soluţii, Emmi. Îmi place aici.

Emmi întinse mâna s-o atingă pe-a lui. O mângâie, iar el o duse la buze, sărutându-i degetele.

— Atunci ne-am hotărât, zise ea. Ştim că mirodenia e acolo… dar o lăsăm în pace.

Deşertul este un chirurg care îndepărtează pielea pentru a expune ceea ce este dedesubt.

Zicală fremenă

Când luna se înălţă, roşie ca arama, deasupra orizontului din deşert, Liet-Kynes împreună cu şapte fremeni părăsiră stâncile şi se îndreptară către curbele blânde ale dunelor, unde puteau fi văzuţi cu uşurinţă. Unul câte unul, făceau semnul pumnului, potrivit cu tradiţia fremenă la apariţia primei luni.

— Pregătiţi-vă, anunţă Stilgar după câteva clipe.

Chipul lui arăta în lumina lunii ca al unui şoim de deşert. Avea pupilele dilatate, fapt ce făcea ochii lui complet albaştri să pară negri. Se înfăşură în pelerina de camuflaj, ca şi ceilalţi luptători de gherilă, mai în vârstă.

— Se spune că atunci când cineva aşteaptă răzbunarea, timpul trece încet, dar plăcut.

Liet-Kynes încuviinţă. Era îmbrăcat în aşa fel încât să arate ca un băiat din sate, slab şi umflat de apă, dar ochii lui erau duri ca oţelul velan. Lângă el, Warrick – tovarăşul său de sietch şi frate de sânge –, un băiat puţin mai înalt, îl imită. În noaptea asta, cei doi se vor preface că sunt copii neajutoraţi prinşi în deşertul deschis… ţinte irezistibile pentru patrulele Harkonnen aşteptate.

— Facem ceea ce trebuie făcut, Stil.

Liet îi puse lui Warrick mâna pe umărul căptuşit. Aceşti băieţi de doisprezece ani vărsaseră deja sângele a mai mult de o sută de Harkonneni fiecare, şi poate că ar fi încetat să numere, dacă n-ar fi existat rivalitatea amicală dintre ei.

— Îmi pun viaţa în mâinile fratelui meu…

Warrick acoperi mâna lui Liet cu a lui.

— Liet s-ar teme să moară fără mine alături…

— Cu sau fără tine, Warrick, n-am plănuit să mor la noapte, răspunse Liet, ceea ce îl făcu să râdă în hohote pe prietenul său. Am plănuit să cer răzbunare.

După ce orgia morţii otrăvite se abătuse asupra Taberei Bilar, mânia fremenilor se împrăştiase din sietch în sietch

ca apa absorbită în nisip. Ştiau cine era de vină, de la urmele de topter găsite lângă rezervorul ascuns. *Toţi Harkonnenii trebuie să plătească!* În jurul oraşelor Carthag şi Arsunt, fusese trimisă vorbă muncitorilor cu înfăţişare timidă şi servitorilor plini de praf ce fuseseră plasaţi în interiorul fortăreţelor Harkonnen. Unii dintre cei infiltraţi frecau podelele în barăcile soldaţilor, folosind cârpe uscate şi abrazivi. Alţii treceau drept vânzători de apă care aprovizionau forţa de ocupaţie…

Pe măsură ce povestea satului otrăvit trecea de la un soldat Harkonnen la altul, sub formă de anecdote din ce în ce mai exagerate, informatorii fremeni erau atenţi la cine se desfăta cel mai mult auzind ştirea. Studiau misiunile echipajelor şi jurnalele traseelor pentru fiecare patrulă Harkonnen. Nu după multă vreme, aflară exact care soldaţi Harkonnen erau responsabili. Şi unde puteau fi găsiţi…

Cu un chiţăit ascuţit şi o învolburare a aripilor, un mic liliac distrans coborî în picaj de la punctele de observaţie de pe munţii din spatele lor. Când Stilgar întinse o mână, liliacul ateriză pe braţul lui, împăturindu-şi aripile şi aşteptând o răsplată.

Stilgar sorbi o picătură mică de apă din tubul de la gât şi lăsă umezeala să cadă în gura deschisă a liliacului. Apoi scoase un cilindru subţire şi îl puse la ureche, ascultând cum emitea liliacul ţipete complexe, modulate. Stilgar mângâie liliacul pe cap, după care îi dădu drumul înapoi în noapte, ca un şoimar îndemnându-şi pasărea.

Se întoarse către trupa în aşteptare, cu un surâs de animal de pradă pe chipul luminat de lună.

— Ornitopterul lor a fost văzut dincolo de creastă. Harkonnenii zboară pe un traseu predictibil când cercetează deşertul. Dar au patrulat atâta vreme, încât au devenit prea siguri de ei. Nu-şi văd propriile scheme…

— În noaptea asta, vor zbura într-o plasă a morţii, zise Warrick de pe vârful dunei, ridicându-şi pumnul cu un gest deloc copilăresc.

Fremenii îşi verificară armele, îşi aşezară mai bine

cristaiele în tecile de la brâu şi verificară rezistenţa laţurilor. Târându-şi pelerinele, şterseră toate urmele trecerii lor, lăsându-i singuri pe cei doi tineri.

Stilgar ridică ochii către cerul nopţii şi pe faţa lui zvâcni un muşchi.

— Asta am învăţat-o de la Umma Kynes. Când catalogam lichenii, am văzut o şopârlă de stâncă care părea să se evapore din faţa ochilor noştri. Kynes mi-a spus: „Îţi prezint cameleonul, a cărui abilitate de a se contopi cu fundalul îţi spune tot ce trebuie să ştii despre rădăcinile ecologiei şi despre fundamentul identităţii personale”.

Stilgar privi cu gravitate la oamenii săi şi ezită.

— Nu ştiu exact ce voia să spună… dar acum trebuie să devenim cu toţii cameleonii deşertului.

Purtând haine de culoare deschisă, Liet urcă pe suprafaţa alunecoasă a dunei, lăsând urme de paşi intenţionate, penibil de vizibile. Warrick îl urmă la fel de stângaci, în timp ce alţi fremeni se răspândiră pe nisipul plat. După ce scoaseră tuburi pentru respirat şi îşi acoperiră feţele cu glugi largi, fluturară frenetic din mâini. Nisipul fin îi înghiţi, apoi rămaseră nemişcaţi.

Liet şi Warrick alergară încoace şi-ncolo, netezind dârele de pe suprafaţa nisipului şi lăsând în urmă numai urmele lor. Terminară exact în momentul în care topterul trecu huruind peste linia stâncilor, luminând cu faruri roşii.

Cei doi fremeni îmbrăcaţi în alb încremeniră, perfect vizibili pe nisipul gălbui, luminat de lună. Niciun fremen adevărat nu s-ar fi lăsat prins într-o asemenea demonstraţie de stângăcie… dar Harkonnenii nu ştiau asta. Nu vor bănui nimic.

Îndată ce topterul ajunse în dreptul lor, Liet făcu un gest exagerat de alarmă.

— Hai, Warrick! Să facem un spectacol pe cinste! Cei doi alergară dezordonat, ca şi cum ar fi fost cuprinşi de panică.

Previzibil, topterul descrise un cerc ca să-i intercepteze. Un proiector puternic lumină în jos, apoi mitraliorul se aplecă spre ei din topter, râzând. Trase de două ori cu

laserul, trasând o linie de sticlă topită pe suprafaţa nisipului.

Liet şi Warrick se rostogoliră pe latura abruptă a unei dune. Mitraliorul mai trase trei focuri, ratând de fiecare dată.

Topterul ateriză pe suprafaţa largă a unei dune din apropiere, în vecinătatea locului unde se îngropaseră în nisip Stilgar şi oamenii lui. Liet şi Warrick schimbară un zâmbet şi se pregătiră pentru a doua parte a jocului…

*

Mitraliorul Kiel îşi puse pe umăr laserul încă fierbinte şi deschise uşa cu un pocnet.

— Hai să vânăm nişte fremeni!

Sări pe nisip, îndată ce Garan puse vehiculul la sol.

În spatele lor, recrutul Josten, cel cu chip proaspăt, bâjbâi după arma lui.

— Ar fi mai uşor să-i împuşcăm de sus…

— Ce sport ar mai fi şi ăsta? întrebă Garan, cu vocea răguşită.

— Sau e vorba că nu vrei sânge pe uniforma cea nouă, puştiule? exclamă Kiel peste umăr.

Stăteau lângă ornitopterul blindat, privind peste dunele luminate de lună, unde doi nomazi slăbănogi fugeau poticnindu-se – ca şi cum ar fi avut vreo speranţă să scape o dată ce un soldat Harkonnen se hotăra să-l ia drept ţintă…

Garan îşi înşfăcă arma şi cei trei porniră cu paşi mari pe nisip. Băieţii fremeni o luară la fugă ca gândacii, dar ameninţarea soldaţilor îi putea face să se întoarcă şi să se predea… sau şi mai bine, să lupte ca nişte şobolani încolţiţi.

— Am auzit tot felul de poveşti despre fremenii ăştia…

Josten gâfâia încercând să ţină pasul cu cei doi bărbaţi mai în vârstă.

— Despre copiii lor se spune că sunt ucigaşi, iar femeile

te-ar tortura în feluri pe care nici măcar Piter de Vries nu şi le-ar putea imagina!

Kiel pufni în râs cu grosolănie.

— Avem lasere, Josten. Ce-or să facă, să arunce cu pietre după noi?

— Unii dintre ei au pistoale maula.

Garan privi în urmă, către tânărul recrut, apoi ridică din umeri.

— Atunci de ce nu te duci înapoi la topter să iei paralizatorul? Putem folosi un câmp larg dacă lucrurile merg prost.

— Da, zise Kiel, în felul ăsta putem prelungi distracţia.

Cei doi fremeni în alb continuau să înoate cu greu prin nisip, în timp ce soldaţii Harkonnen micşorau distanţa cu paşi hotărâţi.

Încântat de ocazia de a sta departe de luptă, Josten alergă peste dune către topterul care aştepta. Din vârful dunei, se uită înapoi către camarazii săi, apoi se grăbi spre aparatul întunecat. Intrând înăuntru, dădu peste un om îmbrăcat în pelerină de deşert, manevrând controalele cu viteza unui şarpe într-o tigaie fierbinte.

— Hei, ce faci…? exclamă Josten.

În lumina cabinei, văzu că silueta avea faţa îngustă, ca de piele tăbăcită. Ochii îl captivară, albastru în albastru, cu intensitatea ageră a unui om obişnuit să ucidă. Înainte ca Josten să aibă timp să reacţioneze, braţul îi fu apucat cu forţa unei gheare de vultur şi se trezi tras mai adânc în cabină. Cealaltă mână a fremenului fulgeră, şi Josten zări un pumnal curbat, azuriu-lăptos, lovind de jos în sus. Un ţurţure dureros de lumină îi reteză gâtul până la vertebre – apoi pumnalul dispăru, înainte ca măcar o singură picătură de sânge să adere la suprafaţa lui.

Ca un scorpion care abia îşi slobozise acul, fremenul făcu un pas înapoi. Josten căzu în faţă, simţind deja moartea roşie pătrunzându-i în trup dinspre gât. Încercă să spună ceva, să pună o întrebare care părea de importanţă capitală pentru el, dar cuvintele ieşiră doar ca un gâlgâit.

Fremenul îşi smulse un obiect din distrai şi apăsă pe gâtul tânărului: o pânză absorbantă care înghiţea sângele în timp ce curgea.

Omul deşertului voia să-l salveze? Un bandaj? O scânteie de speranţă apăru în mintea lui Josten. Fusese totul o greşeală? Voia acest băştinaş slăbănog să dreagă ceva?

Dar sângele lui Josten răbufnea prea repede şi prea puternic pentru orice ajutor medical. În timp ce viaţa i se scurgea încet, îşi dădu seama că pânza absorbantă nu fusese niciodată menită să panseze rana, ci să capteze pur şi simplu fiecare picătură de sânge, pentru umezeala din el…

*

Când Kiel ajunse la distanţa de la care putea trage în cei doi fremeni, Garan privi înapoi în lumina lunii.

— Cred c-am auzit ceva dinspre topter…

— Probabil Josten, împiedicându-se la fiecare pas, răspunse mitraliorul, fără să-şi coboare arma.

Fremenii încolţiţi se opriră, clătinându-se, într-o adâncitură de nisip moale. Se ghemuiră şi scoaseră nişte cuţite mici, cu aspect grosolan.

Kiel izbucni într-un râs zgomotos.

— Ce vreţi să faceţi cu astea? Să vă culegeţi dinţii?

— O să culeg dinţii din cadavrele voastre, strigă unul dintre băieţi. Ai vreun molar de aur de modă veche pe care să-l putem vinde la Arrakeen?

Garan chicoti şi se uită la camaradul lui.

— O să ne distrăm.

Mişcându-se sincronizat, soldaţii merseră mai departe în zona plată de nisip.

Când ajunseră la vreo cinci metri distanţă, nisipul din jurul lor erupse. Siluete umane ţâşniră din praf, acoperite cu pietriş cafeniu, ca nişte cadavre animate năvălind dintr-un cimitir.

Garan scoase un inutil strigăt de avertisment, iar Kiel apucă să tragă o dată cu laserul, rănind unul dintre oameni la umăr. Apoi formele acoperite de nisip se năpustiră înainte. Strângându-se în jurul pilotului, îl presară atât de aproape încât nu reuşi să apuce laserul cum trebuie. Îl atacară ca păduchii pe o rană deschisă.

Când îl împinseră pe Garan în genunchi, acesta ţipa ca o babă. Fremenii îl ţinură strâns, în aşa fel încât nu putea face mare lucru în afară de a respira şi a clipi din ochi. Şi de a ţipa…

Una dintre „victimele" îmbrăcate în alb păşi repede în faţă. Tânărul – Liet-Kynes – întinse micul cuţit de care făcuseră haz Garan şi Kiel cu numai câteva clipe în urmă. Se aplecă, înfigând vârful lamei – cu o precizie controlată, delicat ca un sărut – pentru a-i scoate amândoi ochii lui Garan, transformându-i orbitele în găuri roşii, ca în povestea lui Oedip.

Stilgar dădu ordin, cu glas răstit:

— Legaţi-l şi ţineţi-l bine! O să-l ducem viu la sietchul Scutului Roşu şi o să lăsăm femeile să aibă grijă de el în felul lor.

Garan strigă iar…

Când fremenii se repeziră să-l atace pe Kiel, mitraliorul răspunse balansându-şi arma ca pe o măciucă. În momentul în care mâinile încleştate o apucară, Kiel îi surprinse dând drumul laserului. Fremenii care trăgeau de armă căzură pe spate, prinşi pe picior greşit de gestul neaşteptat.

Apoi Kiel o luă la fugă. Lupta nu i-ar fi folosit la nimic. Îl prinseseră deja pe Garan, şi presupunea că Joster era mort în topter. Aşa că se îndepărtă de fremeni, fugind cum nu mai fugise niciodată. Alergă prin noapte, peste nisipuri, departe de stânci, departe de topter… către deşertul deschis. S-ar putea ca fremenii să fie capabili să-l prindă, dar vor trebui să alerge pentru asta.

Gâfâind, lăsându-şi baltă colegii, Kiel goni printre dune, fără niciun plan şi fără alt gând decât să fugă tot mai

departe şi mai departe…

*

— Am capturat topterul intact, Stil, zise Warrick, îmbujorat de exaltare şi mândru de el însuşi. Conducătorul trupei de comando încuviinţă încruntat. Umma Kynes va fi extrem de mulţumit de veste. Avea oricând nevoie de un topter pentru inspecţiile sale agricole, şi nu trebuia să afle de unde venea.

Liet se uită în jos la prizonierul cu ochii scoşi, ale cărui orbite goale fuseseră acoperite cu o cârpă.

— Am văzut cu ochii mei ce-au făcut Harkonnenii la Tabăra Bilar… Rezervorul otrăvit, apa contaminată…

Celălalt cadavru fusese deja înfăşurat în spatele topterului, pentru a fi dus la alambicurile morţii.

— Asta nu compensează nici măcar a zecea parte din suferinţă…

Ducându-se lângă fratele său de sânge, Warrick se strâmbă dezgustat.

— Îi dispreţuiesc aşa de mult, încât nici măcar nu vreau să le iau apa pentru tribul meu.

Stilgar se uită la el furios, de parcă ar fi comis un sacrilegiu.

— Ai fi preferat să-i laşi să se mumifice în deşert, să le laşi apa să se irosească în aer? Ar fi o insultă pentru Shai-Hulud!

Warrick îşi plecă fruntea.

— Numai mânia mea a vorbit, Stil. N-am vrut să spun asta…

Stilgar ridică ochii către luna arămie care tocmai răsărea. Toată ambuscada durase mai puţin de o oră.

— Vom îndeplini ritualul *tal hai,* în aşa fel încât sufletele lor să nu se odihnească niciodată. Vor fi osândiţi să rătăcească prin deşert pentru veşnicie!

Apoi vocea îi deveni aspră şi temătoare.

— Dar trebuie să avem multă grijă să ne acoperim urmele, ca să nu le ducem fantomele la sietchul nostru…

Fremenii murmurară când teama le potoli bucuria răzbunării. Stilgar intonă cântarea străveche, în timp ce alţii făceau desene pe nisip, forme labirintice ale puterii care să lege pe vecie de dune sufletele celor blestemaţi.

Pe nisipurile luminate de lună puteau vedea încă silueta soldatului rămas, care alerga stângaci.

— Acesta este jertfa noastră către Shai-Hulud, spuse Stilgar, terminându-şi litania. Blestemul *tal hai* era complet.

— Lumea va fi în echilibru, iar deşertul va fi mulţumit.

— Pufăie ca o şenilă stricată… Liet stătea lângă Stilgar, îndreptându-şi spatele, deşi încă era scund în comparaţie cu conducătorul trupei de comando.

— Nu mai durează mult.

Îşi adunară proviziile. Îngrămădiră cât mai mult posibil în topterul patrulei, în timp ce fremenii rămaşi se furişară înapoi peste nisipuri. Foloseau un mers haotic, îndelung exersat, astfel încât paşii lor să nu facă niciun zgomot care să nu pară natural în deşert.

Mitraliorul Harkonnen continua să fugă, cuprins de o panică oarbă. Până acum, putea nutri o speranţă de scăpare, deşi direcţia în care fugea peste oceanul de dune nu-l ducea nicăieri.

…În câteva minute, un vierme veni după el.

Scopul disputei este să schimbe natura adevărului.

Precept Bene Gesserit

Cu toate isprăvile lui malefice, baronul Vladimir Harkonnen nu mai simţise niciodată un asemenea dezgust pentru nimeni.

Cum a putut târfa Bene Gesserit să-mi facă asta?

Într-una din dimineţile ceţoase de pe Giedi Prime, intră în sala de exerciţii din fortăreaţă şi încuie uşile, lăsând ordin să nu fie deranjat. Incapabil să folosească greutăţile sau aparatele cu scripeţi din cauza trupului din ce în ce mai mare, se întinse pe o saltea pe podea şi încercă să facă simple ridicări de membre. Odată, fusese perfecţiunea întruchipată – acum, abia mai putea ridica un picior… Îl cuprinse scârba.

În ultimele două luni, de când auzise diagnosticul doctorului Yueh, îşi dorise să-i extragă lui Mohiam organele interne unul câte unul. Apoi, ţinând-o trează, să se joace cu sistemele de întreţinere a vieţii, făcând tot felul de lucruri interesante în timp ce ea priveşte… Să-i ardă ficatul, s-o facă pe târfa-vrăjitoare să-şi mănânce splina, s-o sugrume cu propriile-i maţe…

Acum înţelegea expresia încrezută a lui Mohiam la banchetul lui Fenring.

Ea mi-a făcut asta!

Se privi într-o oglindă lungă până-n podea şi se dădu înapoi cu silă. Avea chipul gras şi umflat, monstruos de urât. Întinzând braţele groase, smulse oglinda de plaz de pe perete şi o trânti pe jos, îndoind şi deformând materialul incasabil până când reflexia sa deveni şi mai distorsionată.

Era de înţeles că Mohiam putea detesta violul, presupuse el. Dar vrăjitoarea îl şantajase prima ca să obţină un act sexual, cerându-i să furnizeze blestematei Comunităţi o fiică Harkonnen – de două ori! Nu era drept! *El* era victima aici!

Baronul fierbea şi clocotea de furie. Nu îndrăznea să lase pe niciunul dintre rivalii săi din Landsraad să afle pricina;

era diferenţa dintre forţă şi slăbiciune. Dacă ei continuau să creadă că devenise umflat şi gras din cauza exceselor, a prea marelui răsfăţ în a-şi etala succesul, putea păstra puterea. Dacă, totuşi, aflau că o boală dezgustătoare îi fusese provocată de o femeie care îl silise să facă sex cu ea… Baronul nu putea suporta aşa ceva.

Da, să audă ţipetele lui Mohiam va fi o dulce răzbunare, dar nu mai mult de o fărâmă, nu destul pentru un om de statura lui. Ea era numai o excrescenţă respingătoare a ordinului Bene Gesserit însuşi. Vrăjitoarele se socoteau atât de… superioare, capabile să zdrobească pe oricine – chiar şi pe conducătorul Casei Harkonnen… Trebuiau pedepsite – era o chestiune de mândrie de familie, o chestiune de a-şi impune puterea şi statutul în numele întregului Landsraad.

În plus, îi va face plăcere.

Dar dacă va acţiona pripit, nu va smulge niciodată vindecarea de la ele. Doctorul Suk pretinsese că nu există niciun tratament cunoscut pentru boala lui, că era la mâna Bene Gesserit. Comunitatea surorilor îi făcuse asta baronului, şi numai ele îi puteau reda trupul cândva frumos.

Lua-le-ar naiba!

Trebuia să schimbe rolurile, să intre în minţile lor diabolice şi să descopere ce zăcea acolo. Va găsi o cale să le şantajeze. Le va smulge robele negre, funerare (la figurat) şi le va lăsa goale, aşteptând judecata lui.

Azvârli oglinda îndoită pe podeaua de dale, apoi imediat derapă şi se izbi de un aparat de exerciţii. Fără baston, îşi pierdu echilibrul, alunecă şi se rostogoli pe saltea.

Era prea mult ca să mai poată îndura!

După ce se calmă, şchiopătă până în dezordonatul lui cabinet de lucru şi-l chemă pe Piter de Vries. Vocea lui tună pe coridoare şi servitorii o luară la fugă, căutându-l pe mentat…

De o lună întreagă, de Vries se refăcea după supradoza nebunească de mirodenie. Idiotul pretindea că ar fi avut o viziune a căderii Casei Harkonnen, dar fusese incapabil să ofere o informaţie cât de cât utilă despre cum ar putea

baronul să lupte împotriva unui asemenea viitor îngrozitor.

Acum, mentatul putea să-şi compenseze eşecul plănuind o lovitură împotriva Bene Gesserit. De câte ori de Vries mergea prea departe, enervându-l până în pragul execuţiei iminente, reuşea să se dovedească iarăşi indispensabil.

Cum să lovesc vrăjitoarele? Cum să le schilodesc, să le fac să se zvârcolească?

Încă aşteptând, baronul privi dincolo de fortăreaţă, studiind Harko City, cu clădirile sale mânjite de petrol şi pe ici, pe colo, câte un copac. De obicei îi plăcea priveliştea, dar acum îi sporea deznădejdea. Înghiţi în sec şi simţi dispărându-i lacrimile de autocompătimire.

Voi strivi Comunitatea!

Femeile astea nu erau proaste. Nici vorbă de asta… Cu programele lor genetice şi maşinaţiunile politice, cultivaseră inteligenţa în propriile lor rânduri. Ca să îmbunătăţească asta şi mai mult, doriseră genele lui Harkonnen, superioare, ca parte a ordinului lor. O, cum le ura!

Era nevoie de un plan foarte atent… trucuri în interiorul altor trucuri…

— Domnia-ta, baroane, rosti Piter de Vries, sosind fără zgomot. Glasul îi ieşea din gât ca o viperă târându-se afară dintr-o gaură.

Afară pe coridor, baronul auzi voci zgomotoase şi un clinchet de metal. Ceva bufni într-un perete şi nişte mobilă trosni. Se întoarse de la fereastră şi-şi văzu nepotul cel solid intrând pe uşă, imediat în spatele mentatului. Chiar şi păşind normal, Glossu Rabban părea să tropăie pe podea.

— Aici sunt, unchiule!

— Asta se vede… Acum, lasă-ne. L-am chemat pe Piter, nu pe tine!

În mod normal, Rabban îşi petrecea timpul pe Arrakis, îndeplinind dorinţele baronului, dar de câte ori se întorcea pe Giedi Prime vroia să participe la fiecare întâlnire, la fiecare discuţie.

Baronul inspiră adânc şi-şi schimbă decizia.

— Dacă mă gândesc mai bine, poţi să rămâi, Rabban. Oricum trebuie să-ţi spun şi ţie despre asta…

La urma-urmei, bruta era moştenitorul lui prezumtiv, cea mai bună speranţă de viitor a Casei Harkonnen. Mult mai bun decât imbecilul de Abulurd, tatăl lui Rabban. Cât de diferiţi erau, deşi fiecare dintre ei avea defectele lui!

Ca un căţeluş patetic, nepotul său zâmbi, fericit că era acceptat.

— Ce să-mi spui, unchiule?

— Că am să pun să fii omorât.

Ochii albastru-deschis ai lui Rabban se întunecară pentru o clipă, apoi se înseninară.

— Nici vorbă!

— Cum poţi fi aşa de sigur?

Baronul se încruntă, în timp ce ochii pătrunzători ai mentatului urmăreau jocul dintre cei doi.

Rabban răspunse prompt:

— Pentru că dacă puneai cu adevărat să fiu omorât, nu mă avertizai dinainte.

Un surâs se furişă pe faţa rotofeie a baronului.

— Până la urmă, poate că nu eşti chiar aşa de tâmpit…

Acceptând complimentul, Rabban se trânti într-un caniscaun, foindu-se până când creatura se mulă pe formele lui. De Vries rămase în picioare, observând, aşteptând…

Baronul repetă detaliile despre boala pe care i-o provocase Mohiam – şi despre nevoia lui de răzbunare împotriva Bene Gesseritului.

— Trebuie să găsim o cale de a fi chit cu ele. Vreau un plan, un plan încântător care să le întoarcă… hatârul… în favoarea noastră.

Cu chipul lui efeminat, De Vries stătea relaxat, ţinându-şi ochii aţintiţi în gol. Intrat în transa mentatică, răsucea în minte schemele cu o viteză uluitoare. Limba îi trecea repede peste buzele pătate cu roşu.

Rabban lovi caniscaunul cu piciorul, aranjându-l în altă poziţie.

— De ce să nu lansăm un asalt militar pe scară mare pe Wallach IX? Putem distruge toate clădirile de pe planetă…

De Vries tresări şi, pentru o fracţiune de secundă, păru să se uite la Rabban, dar totul se petrecu atât de repede încât baronul nu era sigur că văzuse bine. Nu suporta ideea ca gândurile primitive ale nepotului său să contamineze procesele mentale delicat reglate ale valorosului său mentat.

— Vrei să spui ca un taur de pe Salusa la un banchet? întrebă baronul. Nu, avem nevoie de ceva mai multă fineţe. Caută definiţia într-un dicţionar, dacă noţiunea nu-ţi este familiară.

În loc să se simtă jignit, Rabban se aplecă în faţă, privind printre gene.

— Avem… non-nava…

Surprins, baronul se întoarse spre el. Tocmai când se gândea că idiotul era prea încet la minte chiar şi ca să se înroleze în garda Casei Harkonnen, Rabban îl uimea cu o intuiţie neaşteptată.

Îndrăzniseră să folosească nava invizibilă experimentală o singură dată, ca să distrugă navele tleilaxu şi să pună atacul pe seama tânărului duce Atreides. Pentru că Rabban îl asasinase pe excentricul inventator richesian, n-aveau niciun mijloc să reproducă tehnologia. Chiar şi aşa, era o armă a cărei existenţă n-o bănuia nimeni, nici măcar vrăjitoarele.

— Poate… doar dacă Piter nu are altă idee.

— Am, domnia-ta. Pleoapele îi tremurară, iar ochii îşi recăpătară expresia concentrată.

— Rezumat mentatic, continuă el, cu o voce mai emfatică decât tonul lui calm, obişnuit. Am găsit o fisură foarte utilă în legea imperiului. Ceva de-a dreptul şocant…

Ca un jurist, cită legea cuvânt cu cuvânt, apoi recomandă un plan.

Pentru o clipă, toate durerile şi suferinţele baronului se risipiră, înlocuite de euforie.

— Acum vezi potenţialul, Rabban? Aş vrea să fiu

cunoscut mai degrabă pentru şiretenie decât pentru forţă brută…

Ranchiunos, Rabban dădu din cap.

— Dar tot cred că ar trebui să luăm non-nava. Pentru orice eventualitate!

El însuşi pilotase vehiculul de război şi lansase atacul care-ar fi trebuit să declanşeze un război pe scară mare între Casa Atreides şi Tleilaxu.

Nevrând să-l lase pe mentat să devină prea încrezut, baronul încuviinţă.

— Nu strică niciodată să ai un plan de rezervă…

*

Pregătirile fură rapide şi complete. Căpitanul Kryubi insistă ca oamenii săi să urmeze punct cu punct instrucţiunile lui Piter de Vries. Rabban defilă prin hangare şi barăci ca un senior al războiului, păstrând nivelul adecvat de tensiune printre soldaţi.

Transportul de către Ghildă fusese deja comandat, iar o fregată Harkonnen fusese golită de orice lucru în plus şi încărcată cu oameni şi armament peste efectivul normal, laolaltă cu nava ultrasecretă care fusese folosită numai o dată, cu mai mult de un deceniu în urmă.

Din punct de vedere militar, tehnologia invizibilităţii era un avantaj potenţial ca niciun altul în istoria consemnată până atunci. Teoretic, permitea Harkonnenilor să dea lovituri zdrobitoare duşmanilor lor, fără să fie detectaţi în niciun fel. Vicontele Moritani de pe Gruman ar fi plătit o sumă inimaginabilă pentru un asemenea atu.

Nava invizibilă funcţionase cu eficacitate în călătoria sa inaugurală, dar planurile ulterioare fuseseră amânate pentru ca tehnicienii să repare defectele mecanice apărute după aceea. Dacă cele mai multe probleme fuseseră minore, unele – legate de generatorul de non-câmp – se dovediseră mai încăpăţânate. Iar inventatorul richesian nu

mai era în viaţă să le acorde ajutor… Cu toate acestea, nava se comportase destul de bine la testele recente, deşi mecanicii cu voci tremurate avertizaseră că s-ar putea să nu fie total aptă de luptă.

Unul dintre cei mai înceţi muncitori de la încărcare trebuise strivit treptat într-o presă cu aburi, pentru a le da celorlalţi un imbold suficient ca să nu rateze momentul programat al plecării. Baronul se grăbea…

*

Fregata supraîncărcată se instală pe o orbită geostaţionară în jurul planetei Wallach IX, chiar deasupra complexului Şcolii Maicilor. Stând pe puntea fregatei cu Piter de Vries şi Glossu Rabban, baronul nu transmitea niciun semnal către cartierul general al Bene Gesserit. N-avea nevoie s-o facă.

— Declaraţi ce treburi aveţi aici, ceru o voce feminină prin sistemul de comunicaţii, rece şi fără bunăvoinţă.

Detecta oare o notă de surpriză? De Vries răspunse pe un ton oficial:

— Excelenţa sa baronul Vladimir Harkonnen de pe Giedi Prime doreşte să vorbească cu Maica voastră Superioară, pe un canal privat.

— Nu este posibil. N-au fost făcute aranjamente prealabile.

Baronul se înclină în faţă şi tună în siscom:

— Aveţi cinci minute să stabiliţi o conexiune confidenţială cu Maica Superioară, sau voi transmite pe o frecvenţă deschisă. Asta s-ar putea dovedi… ăă… stânjenitor.

Pauza dură mai mult de data asta. Cu câteva clipe înainte de termen, o altă voce, iritantă, se auzi prin difuzor.

— Sunt Maica superioară Harishka. Suntem pe canalul meu personal…

— Bun, atunci ascultă cu atenţie. Baronul zâmbi.

De Vries expuse cazul.

— Articolele Marii Convenţii sunt extrem de explicite în ceea ce priveşte anumite crime grave, Maică Superioară. Aceste legi au fost instituite în urma ororilor comise de maşinile gânditoare asupra omenirii. Una dintre crimele supreme este folosirea armelor atomice împotriva fiinţelor umane. Alta este atacul cu arme biologice…

— Da, da. Nu sunt istoric militar, dar pot aduce pe cineva să citeze frazele exacte, dacă doreşti. N-are grijă mentatul tău de asemenea detalii birocratice, baroane? Nu văd ce are asta de-a face cu noi. Vrei să-ţi spun şi o poveste de adormit copiii?

Sarcasmul ei nu putea însemna decât că începea să devină nervoasă.

— „Se vor respecta întocmai formulările”, cită baronul. Pedeapsa pentru violarea acestor legi este anihilarea imediată a făptaşului de către Landsraad. Fiecare Casă Mare a jurat să furnizeze o forţă combinată copleşitoare împotriva părţii vinovate…

Se opri, iar vorbele lui deveniră mai ameninţătoare.

— Formulările n-au fost respectate, nu-i aşa, Maică Superioară?

Piter de Vries şi Rabban se priviră rânjind.

Baronul continuă.

— Casa Harkonnen este pregătită să depună o plângere oficială în faţa Împăratului şi Landsraadului, acuzând Bene Gesserit-ul de folosirea ilegală a armelor biologice împotriva unei Case Mari!

— Vorbeşti în dodii… Bene Gesserit nu are aspiraţii de putere militară.

Părea complet nedumerită. Era posibil să nu ştie?

— Atunci, află asta, Maică Superioară – avem dovezi incontestabile că Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam a dezlănţuit în mod deliberat un agent biologic asupra persoanei mele, în timp ce îi ofeream un… serviciu solicitat de Comunitatea surorilor. Întreab-o chiar tu pe târâtură, dacă slugile tale îţi ascund o asemenea informaţie!

Baronul nu pomeni de faptul că surorile îl şantajaseră cu

informaţii despre activităţile ilegale de depozitare a mirodeniei. Era pregătit şi pentru acest subiect, din momente ce toate rezervele lui de melanj fuseseră mutate în regiuni neumblate de pe lumile Harkonnen cele mai îndepărtate, unde n-ar fi putut fi găsite niciodată.

Satisfăcut, baronul se lăsă pe spate, ascultând liniştea deplină. Îşi imagina oroarea îngrozitoare de pe chipul Maicii Superioare. Răsuci şi mai adânc cuţitul în rană.

— Dacă pui la îndoială interpretarea noastră, citeşte din nou formularea Marii Convenţii şi vezi dacă poţi să-ţi asumi riscul de a apărea la tribunalul public al Landsraadului. Mai ţine minte şi că instrumentul atacului vostru – Cucernica Maică Mohiam – mi-a fost trimisă pe o navă a Ghildei. Dacă Ghilda descoperă asta, nu va fi deloc mulţumită.

Bătu darabana cu degetele într-o consolă.

— Chiar dacă, să zicem, Comunitatea voastră nu se va vedea desfiinţată, veţi primi sancţiuni severe din partea imperiului – amenzi grele, chiar exil…

În sfârşit, cu un ton care aproape că reuşea să ascundă cât de tare o zguduise ameninţarea, Harishka vorbi:

— Îţi exagerezi cazul, baroane, dar vreau să-mi păstrez mintea deschisă. Ce doreşti de la noi?

Îi simţea agitaţia.

— Voi lua o navetă până jos, la suprafaţă, şi ne vom întâlni în particular. Trimite un pilot să ne dirijeze prin sistemele voastre de apărare planetară!

Nu se deranjă să sublinieze aranjamentul de a transmite dovezile şi acuzaţiile direct pe Kaitain, în caz că i se întâmpla ceva în această călătorie. Maica Superioară ştia deja.

— Desigur, baroane, dar vei constata în curând că totul e o neînţelegere îngrozitoare…

— Adu-o doar pe Mohiam la întâlnire. Şi pregăteşte-te să-mi oferi un tratament şi o vindecare eficiente – sau tu şi Comunitatea ta n-aveţi nicio şansă de a supravieţui acestui dezastru.

Bătrâna Maică Superioară nu se lăsă impresionată.

— Cât de mare este anturajul tău?

— Spune-i că avem o armată întreagă, îi şopti Rabban unchiului său.

Baronul îl împinse deoparte.

— Eu însumi şi încă şase oameni.

— Solicitarea pentru întâlnire este acordată.

Când legătura se întrerupse, Rabban întrebă:

— Pot să merg şi eu, unchiule?

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre fineţe?

— Am căutat cuvântul şi toate definiţiile lui, aşa cum ai ordonat.

— Rămâi aici şi gândeşte-te la el, în timp ce eu stau de vorbă cu maica vrăjitoarelor.

Furios, Rabban ieşi cu paşi apăsaţi.

…O oră mai târziu, o navetă uşoară Bene Gesserit se conectă la fregata Harkonnen. O tânără cu faţa îngustă şi păr castaniu, ondulat, păşi pe uşă. Purta o uniformă neagră, lucioasă.

— Sunt sora Cristane. Vă voi conduce către suprafaţă! Ochii îi scânteiau.

— Maica Superioară aşteaptă…

Baronul păşi înainte, alături de şase soldaţi înarmaţi, aleşi pe sprânceană. Piter de Vries vorbi cu glas scăzut, ca vrăjitoarea să nu-l audă.

— Nu subestima niciodată Bene Gesserit-ul, baroane…

Încruntat, baronul trecu pe lângă mentat şi se urcă în navetă.

— Nu-ţi face griji, Piter. Acum sunt la cheremul nostru.

Religia este imitarea adultului de către copil. Religia este închistarea în credinţe trecute: mitologie, care înseamnă presupuneri, ipotezele nedesluşite despre încrederea în univers, declaraţiile pe care le-au făcut unii oameni în căutarea puterii personale... totul amestecat cu fărâme de iluminare. Şi întotdeauna, cea din urmă poruncă nespusă este: „Să nu pui întrebări!” Însă noi punem oricum. Încălcarea acestei porunci e ceva firesc. Munca la care ne-am înhămat este eliberarea imaginaţiei, folosirea imaginaţiei în slujba celui mai adânc simţ al creativităţii omenirii.

Crez al Comunităţii Bene Gesserit

Femeie frumoasă închisă într-o lume stearpă, doamna Margot Fenring nu se plângea de dezolare, de căldura mizerabilă sau de lipsa de confort din prăfuitul oraş de garnizoană. Arrakeen era situat pe un platou de sare dură, cu deşertul inospitalier întinzându-se către sud şi zone mai înalte, incluzând accidentatul Scut de Piatră, ridicându-se către nord-vest. Pentru că se afla la câţiva kilometri distanţă de nesigura linie a viermilor, aşezarea nu fusese atacată niciodată de vreunul dintre marii monştri de nisip, dar acest lucru devenea totuşi subiect de îngrijorare, uneori. Dacă se schimba ceva? Viaţa pe planeta-deşert nu era niciodată cu totul sigură.

Margot se gândi la surorile care se pierduseră aici, în timp ce lucrau pentru Missionaria Protectiva. Cu multă vreme în urmă, plecaseră în deşert, urmând ordinele Maicii Superioare – pentru a nu mai fi văzute în veci.

Arrakeen era cufundat în ritmurile deşertului – uscăciunea şi preţul pus pe apă, furtunile teribile care se abăteau asupra lui ca vânturile puternice pe o mare imensă, legendele despre pericol şi supravieţuire... Margot simţea o mare seninătate şi spiritualitate aici. Era un paradis în care putea contempla natura, filosofia şi religia, departe de zarva găunoasă a Curţii imperiale. Avea timp pentru toate în acest loc, timp să se descopere pe sine.

Ce aflaseră acele femei pierdute?

În lumina galbenă ca lămâia a zorilor, stătea pe un balcon de la etajul al doilea al reşedinţei. Pulberea fină şi nisipul filtrau lumina soarelui la răsărit şi dădeau peisajului o înfăţişare nouă, lăsând umbre adânci în care se ascundeau creaturi ale pustiului. Urmări un şoim de deşert care zbură către orizontul potopit de soare, bătând alene din aripi. Răsăritul era ca o pictură în ulei a vechilor maeştri, o revărsare de pasteluri ce conturau cu precizie acoperişurile oraşului şi Scutul de Piatră.

Acolo, undeva, în nenumăratele sietchuri cuibărite în pustietatea pietroasă, locuiau ascunşi fremenii. Ei aveau răspunsurile de care avea nevoie, informaţia esenţială pe care Maica Superioară Harishka insistase s-o obţină. Ascultaseră nomazii deşertului învăţăturile Missionariei Protectiva sau doar uciseseră mesagerele şi le furaseră apa?

În spatele său, sera terminată de curând fusese etanşată cu o ecluză care se deschidea numai pentru ea. Contele Fenring, încă întins în dormitor, o ajutase să obţină câteva dintre cele mai exotice plante din imperiu. Acestea erau însă numai pentru ochii ei.

În ultima vreme, auzise zvonuri referitoare la un vis fremen despre Arrakisul verde – mituri edenice tipice, de felul celor răspândite deseori de Missionaria Protectiva. Ăsta ar fi putut fi un indiciu al surorilor dispărute. Totuşi, nu era nimic neobişnuit ca un popor care se lupta din greu cu mediul aspru să-şi creeze propriile lui visuri paradisiace, chiar şi fără imboldul Bene Gesserit. Ar fi fost interesant să discute poveştile cu planetologul Kynes, poate să-l întrebe cine-ar fi misteriosul „Umma” al fremenilor. Nu reuşea să-şi imagineze însă cum se puteau lega toate astea…

Şoimul de deşert se înălţă pe curenţii calzi şi se pierdu în zare.

Stând încă la fereastra balconului, Margot luă dintr-o ceşcuţă o înghiţitură de ceai cu mirodenie; căldura liniştitoare a esenţei condimentate îi umplu gura. Deşi

trăise pe Arrakis doisprezece ani, consumase melanj cu moderaţie, atentă să nu devină dependentă în asemenea măsură încât să i se schimbe culoarea ochilor. Dimineaţa, totuşi, melanjul îi sporea capacitatea de a percepe frumuseţea naturală a Arrakisului. Auzise spunându-se că mirodenia nu avea niciodată acelaşi gust de două ori la rând, schimbându-se de fiecare dată când cineva se împărtăşea din ea…

Schimbarea era un concept esenţial aici, o cheie pentru înţelegerea fremenilor. La suprafaţă, Arrakisul părea mereu la fel, un pustiu întinzându-se pe distanţe nesfârşite şi în timp infinit. Dar deşertul era mult mai mult decât atât… Menajera fremenă a lui Margot, shadouta Mapes, sugerase asta într-o zi: „Arrakis nu e ceea ce pare, doamnă!” Sâcâitoare vorbe!

Unii spuneau că fremenii erau ciudaţi, bănuitori şi urât-mirositori. Cei din afară vorbeau cu ochi critic şi limbă ascuţită, fără compasiune şi fără vreo încercare de a înţelege populaţia indigenă. Totuşi, pe Margot o intriga stranietatea fremenilor. Dorea să înveţe despre căile lor de o independenţă feroce, să înţeleagă cum gândeau şi cum supravieţuiau aici. Dacă reuşea să-i cunoască mai bine, îşi putea face treaba mai eficient.

Putea afla răspunsurile de care avea nevoie.

Studiind fremenii care lucrau în casă, Margot recunoştea semne abia perceptibile în limbajul trupului, în inflexiunile vocale, în miros… Dacă fremenii aveau ceva de spus şi dacă socoteau că meriţi să auzi, îţi spuneau. Altfel, îşi vedeau sârguincioşi de treabă, cu capetele plecate, dispărând după aceea în tapiseria societăţii lor ca firele de nisip în deşert.

În căutare de răspunsuri, Margot se gândise să pună întrebări direct, cerând orice informaţie despre surorile dispărute şi sperând că servitorii vor transmite solicitarea ei în deşert. Dar ştia că fremenii se vor evapora pur şi simplu, refuzând să fie constrânşi.

Poate că ar trebui să-şi dezvăluie propriile ei

vulnerabilităţi, pentru a le câştiga încrederea. Fremenii vor fi şocaţi la început, apoi încurcaţi… şi poate chiar dornici să coopereze cu ea, în cele din urmă.

Singura mea datorie este către Comunitate. Sunt o Bene Gesserit loială!

Dar cum să comunice fără să bată la ochi, fără să trezească bănuieli? Se gândi să scrie o notiţă şi s-o lase într-un loc unde să fie sigur găsită. Fremenii ascultau mereu, adunau mereu informaţii în felul lor tainic…

Nu, Margot va trebui să fie subtilă şi, de asemenea, să-i trateze cu respect. Va trebui să-i ispitească!

Apoi îşi aminti de un procedeu ciudat, care-i veni în minte prin secolele de Alte Memorii… sau era doar o fărâmă din fleacurile pe care le citise la vremea când studia pe Wallach IX? N-avea importanţă… Pe Vechea Terra, într-o societate bazată pe onoare, cunoscută sub numele de Japonia, existase o tradiţie a angajării de asasini ninja, tăcuţi dar eficienţi, pentru a evita complicaţiile legale. Când o persoană dorea să angajeze serviciile ucigaşilor din umbră, trebuia să se ducă la un anumit perete, să stea cu faţa la el şi să şoptească numele ţintei şi onorariul oferit. Deşi niciodată văzuţi, ninja ascultau întotdeauna şi un contract era încheiat.

Aici, la reşedinţă, fremenii ascultau, de asemenea, întotdeauna.

Margot îşi aruncă peste umăr părul blond, îşi lăsă mai larg veşmântul lucios, răcoros, şi păşi în holul din faţa biroului ei. În clădirea imensă, chiar şi în răcoarea dimineţii, oamenii umblau de colo colo curăţând, ştergând praful, lustruind…

Margot rămase în picioare în atriul central şi ridică ochii înspre tavanul cu arcuri înalte. Vorbi încet, într-o direcţie precisă, ştiind că arhitectura vechii reşedinţe crea o galerie a şoaptelor. Cineva urma s-o audă, din locuri aflate la întâmplare. Nu ştia cine şi nici nu se gândea să-l identifice.

— Surorile Bene Gesserit, pe care le reprezint aici, nutresc cel mai profund respect şi admiraţie pentru datinile

fremene. Iar eu, personal, sunt interesată în ceea ce vă priveşte…

Aşteptă să se stingă ecourile slabe.

— Dacă mă aude cineva… s-ar putea să am informaţii despre *Lisan al-Gaib* – informaţii pe care nu le ştiţi în acest moment.

Lisan al-Gaib, sau „Vocea din altă lume”, era un mit fremen despre o figură mesianică, un profet care avea asemănări izbitoare cu planurile Comunităţii. Evident, o reprezentantă mai veche a Missionariei Protectiva sădise legenda ca o precursoare a sosirii lui Kwisatz Haderach al Bene Gesserit. Asemenea pregătiri fuseseră făcute pe nenumărate lumi din imperiu; comentariile ei aveau să aprindă cu siguranţă interesul fremenilor.

Zări o umbră trecând în zbor, o robă cafenie, un petic de piele tăbăcită…

Mai târziu, în cursul zilei, după ce-i observă pe angajaţii fremeni agitându-se să-şi îndeplinească treburile casnice, Margot se gândi că o priveau altfel – cu încordare, mai curând evaluând-o decât să-şi întoarcă de la ea ochii albastru-în-albastru.

Acum începu să aştepte, cu răbdarea supremă a unei Bene Gesserit.

Umilirea e un lucru care nu se uită niciodată.

REBEC de pe Ginaz

Următoarea insulă a şcolii Ginaz era o rămăşiţă a unui vulcan străvechi, o crustă stearpă înălţată din apă şi lăsată să se usuce în soarele tropical. Aşezarea din adâncul craterului uscat arăta ca o altă colonie penală.

Duncan stătea în formaţie pe câmpul de exerciţii stâncos, împreună cu alţi o sută zece tineri, inclusiv recrutul roşcat de pe Grumman, Hiih Resser. Din cei o sută cincizeci de la început, treizeci şi nouă nu-şi încheiaseră primele teste.

Părul negru şi creţ de pe capul lui Duncan fusese ras, şi acum tânărul purta *gi-ul* negru al şcolii. Fiecare elev ţinea în mână arma pe care şi-o adusese pe Ginaz. Duncan avea cu el sabia bătrânului duce – dar curând urma să se bazeze, mai presus de toate, pe propriile sale abilităţi şi reacţii, şi nu pe un talisman care-i aducea aminte de casă. Tânărul se simţea în prezent liniştit, puternic şi pregătit. Era dornic să înceapă în sfârşit instrucţia.

În complexul din crater, maestrul pentru instrucţia începătorilor se prezentă cu numele de Jeh-Wu. Era un bărbat musculos, cu nasul rotund şi bărbia mică, dându-i înfăţişarea unei iguane. Părul lung şi negru era împletit în cozi ca nişte şerpi.

— Jurământul, zise el. La unison, vă rog!

— În inimă, suflet şi minte, intonară Duncan şi ceilalţi recruţi, ne închinăm pe noi înşine, necondiţionat, memoriei maeştrilor spadasini, în numele lui Jool-Noret. Onoarea este esenţa fiinţei noastre!

Urmă un moment de tăcere, în care meditară la marele om care stabilise principiile pe baza cărora se înfiinţase Ginaz şi ale cărui rămăşiţe sacre mai puteau fi încă văzute în clădirea înaltă a administraţiei, de pe insula principală a şcolii.

În timp ce stăteau în poziţie de drepţi, noul instructor se plimbă de la un capăt la altul pe fiecare rând, inspectând candidaţii. Jeh-Wu întinse capul înainte şi se opri în faţa lui

Duncan.

— Prezintă arma!

Vorbea ginaziană, ale cărei cuvinte erau traduse în galach de un guler subţire, violet, care-i înconjura gâtul.

Duncan făcu ce i se ceruse, înmânându-i – cu mânerul înainte – sabia bătrânului duce. Sprâncenele lui Jeh-Wu se arcuiră pe sub codiţele îngrămădite care-i atârnau pe cap ca un nor de furtună.

— Bună lamă. Minunată metalurgie. Damastoţel pur. Îndoi lama cu un gest expert, o încovoie până la capăt, apoi o eliberă. Sabia reveni brusc la forma ei cu un zumzet ca de diapazon.

— Se spune că fiecare lamă de damastoţel nou forjată e călită în trupul unui sclav…

Jeh-Wu se întrerupse; codiţele îi arătau ca nişte şerpi gata să atace.

— Eşti destul de nătărău să crezi asemenea prostii, Idaho?

— Depinde dacă e sau nu adevărat, domnule.

Asprul maestru de instrucţie scoase în sfârşit un zâmbet subţire, dar nu-i răspunse lui Duncan.

— Înţeleg că asta e sabia ducelui Paulus Atreides?

Îl privi printre gene şi continuă cu mai multă căldură în glas:

— Să vedem dacă eşti vrednic de ea. I-o puse la loc în teacă.

— Vei învăţa să lupţi cu alte arme până când vei fi gata pentru asta. Du-te la sala de arme şi ia-ţi o sabie lată, grea, apoi pune-ţi o armură completă – de metal, din vechiul ev mediu.

Zâmbetul lui Jeh-Wu părea acum şi mai sinistru pe faţa lui de iguană.

— Vei avea nevoie de ele pentru lecţia din după-amiaza asta. Intenţionez să te dau drept exemplu…

Pe câmpul de piatră ponce şi pietriş din crater, cu vârfuri ameninţătoare peste tot în jur, Duncan Idaho înainta zdrăngănind, în armură completă de metal. Coiful îi bloca vederea periferică, silindu-l să privească prin vizieră drept înainte. Metalul îl apăsa, atârnând de parcă ar fi cântărit sute de kilograme. Peste cămaşa de zale purta plăci pentru umeri, apărătoare pentru gât, platoşa de pe piept, cea pentru picioare, cuirasă şi apărătoare de genunchi. În mână avea o sabie enormă, pentru ambele mâini.

— Stai acolo!

Jeh-Wu arătă spre o porţiune cu pietriş adunat în grămadă.

— Gândeşte-te cum intenţionezi să lupţi în costumul ăsta. Nu-i o treabă uşoară.

În scurt timp, soarele insulei transformă costumul într-un cuptor claustrofobic. Deja transpirând, Duncan se luptă să păşească pe terenul accidentat. Abia reuşea să-şi îndoaie mâinile şi picioarele.

Niciunul dintre ceilalţi elevi nu purta o armură similară, dar Duncan nu se simţea norocos.

— Mai degrabă aş purta un scut personal, spuse, cu vocea înăbuşită în coiful ca o cutie de rezonanţă.

— Ridică arma, ordonă maestrul pentru instrucţia începătorilor.

Ca un prizonier în cătuşe, Duncan ridică stângaci sabia. Cu un efort conştient, strânse mănuşile ţepene de metal la locul lor, în jurul mânerului.

— Adu-ţi aminte, Duncan, ai cea mai bună armură… se presupune că e cel mai mare avantaj. Acum, apără-te.

Auzi un strigăt de dincolo de raza sa vizuală restrânsă şi dintr-o dată se trezi înconjurat de alţi recruţi. Aceştia îl loveau din toate părţile cu săbii convenţionale, zăngănind în platoşa de oţel. Suna ca o grindină brutală pe un

acoperiş subţire de metal.
Duncan se roti şi lovi cu sabia, dar se mişca prea încet. O izbitură se abătu asupra coifului, făcându-i urechile să ţiuie. Deşi se balansă din nou, abia reuşea să-şi vadă adversarii prin viziera coifului, iar ei se dădeau uşor la o parte din faţa loviturilor. O altă lamă nimeri platoşa de pe umăr. Căzu în genunchi, luptându-se să se ridice înapoi în picioare.
— Ei, întoarce loviturile, Idaho, îl îndemnă Jeh-Wu, ridicând sprâncenele a nerăbdare. Nu sta acolo degeaba!
Duncan şovăia să-şi rănească colegii cu sabia sa uriaşă, dar niciuna dintre loviturile sale cu latul lamei nu-şi atingea măcar ţinta. Elevii se întoarseră să-l ciocănească iar. Sudoarea i se scurgea pe piele şi pete negre îi dansau în faţa ochilor. Aerul din coif devenise sufocant.
Pot să lupt mai bine de-atât!
Duncan răspunse cu mai multă energie, dar elevii evitară împunsăturile şi rotirile. Armura grea îl împiedica să se mişte liber. Pentru urechile lui, şuieratul respiraţiei şi bătăile inimii erau asurzitoare.
Atacul continuă iarăşi şi iarăşi până când, în cele din urmă, tânărul se prăbuşi pe pietrişul neregulat. Maestrul de instrucţie veni lângă el şi-i scoase coiful greu. Duncan clipi în lumina orbitoare a soarelui. Gâfâia, scuturându-şi din ochi transpiraţia sărată. Armura grea îl ţintuia la pământ ca piciorul unui uriaş.
Jeh-Wu se aplecă deasupra lui.
— Aveai cea mai bună armură dintre noi toţi, Duncan Idaho. Aveai şi cea mai mare sabie…
Maestrul de instrucţie se uită în jos, către silueta lui neajutorată şi-l aşteptă să se gândească.
— Totuşi, ai eşuat complet. Crezi că poţi să ne explici de ce?
Duncan rămase tăcut; nu-şi căută nicio scuză pentru maltratarea şi stânjeneala pe care le suferise în timpul exerciţiului. Era limpede că existau greutăţi în viaţă pe care un bărbat trebuia să le înfrunte şi să le învingă. Va accepta ostilitatea şi o va folosi pentru a deveni mai puternic. Viaţa

nu era întotdeauna dreaptă…

Jeh-Wu se întoarse către ceilalţi elevi.

— Spuneţi-mi ce lecţie putem învăţa de aici…

Un recrut scund, cu pielea întunecată, de pe lumea artificială Al-Dhanab rosti imediat, pe un ton răstit:

— Apărarea perfectă nu este întotdeauna un avantaj. Protecţia completă poate deveni o piedică, pentru că te limitează din alte puncte de vedere.

— Bine.

Jeh-Wu îşi plimbă un deget de-a lungul cicatricei de pe bărbie.

— Altceva?

— Libertatea de mişcare e o apărare mai bună decât o armură împovărătoare, adăugă Hiih Resser. Şoimul e mai bine apărat împotriva unui atac decât broasca ţestoasă…

Duncan se strădui să se ridice în capul oaselor şi împinse sabia grea deoparte cu dezgust. Completă cu glas răguşit:

— Iar arma cea mai mare nu e întotdeauna cea mai mortală!

Maestrul îşi coborî privirea spre el, cu cozile atârnând, şi zâmbi cu sinceritate.

— Excelent, Idaho. Poate înveţi ceva de aici…

Învaţă să recunoşti viitorul în felul în care un timonier identifică stelele călăuzitoare şi corectează cursul vasului său. Învaţă din trecut; nu-l folosi niciodată pe post de ancoră.

SIGAN VISEE, Prim Instructor Şef,
Şcoala de Navigatori a Ghildei

Mult dedesubtul grotelor oraşului pe Ix, tunelele subterane fierbinţi erau luminate în roşu şi portocaliu. Cu multe generaţii în urmă, arhitecţii ixieni foraseră găuri căptuşite cu câmpuri de forţă în mantaua topită a planetei, puţuri fără fund care serveau drept guri flămânde pentru deşeurile industriale. Aerul dens mirosea a chimicale înţepătoare şi a sulf.

Muncitorii suboizi transpirau în schimburi de douăsprezece ore lângă benzile rulante care aruncau deşeurile peste marginea puţurilor, în focurile de pucioasă. Paznici tleilaxu în robe transpirau stând în picioare, plictisiţi şi neatenţi. Muncitorii cu chipuri inexpresive aveau grijă de benzi, scoţând obiectele de valoare, bucăţele sclipitoare de metal preţios, sârme şi componente de la resturile smulse din fabricile ajunse la fier vechi.

La slujbă, C'tair Pilru fura tot ce putea.

Neobservat pe marginea benzii, tânărul putea să pună mâna pe câteva cristale valoroase şi chiar pe o grilă de microsenzor. După raidul sardaukarilor împotriva luptătorilor pentru libertate, cu două luni în urmă, nu mai exista nicio reţea care să-l aprovizioneze cu componentele tehnice de care avea nevoie. Acum era complet singur în bătălie, dar refuza să se dea bătut.

Timp de două luni, trăise într-o continuă paranoia. Deşi mai avea câteva contacte periferice în peşterile portului de intrare şi la docurile unde se procesau resursele, toţi rebelii pe care-i ştia C'tair, toţi contrabandiştii cu care făcuse afaceri, fuseseră măcelăriţi.

Se ţinu cu disperare în umbră, evitând locurile pe unde mergea înainte, speriat că vreunul dintre rebelii capturaţi şi

interogaţi ar fi putut să ofere indicii privind identitatea sa. Lipsit chiar şi de contactul cu Miral Alechem, coborî – la propriu – şi mai adânc în subteran decât coborâse vreodată, lucrând într-o echipă de la puţurile de evacuare a deşeurilor.

Alături de el, unul dintre muncitorii de la evacuare se agita prea mult, arunca prea des priviri în jur. Simţise inteligenţa în C'tair, deşi tânărul brunet îl evita cu meticulozitate. Nu-i întâlni niciodată privirile, nu porni nicio conversaţie, deşi colegul său de muncă dorea în mod evident să stabilească o legătură… C'tair bănuia că bărbatul era un alt refugiat care pretindea că este mult mai puţin decât în realitate. Dar C'tair nu-şi putea permite să aibă încredere în nimeni.

Îşi păstra comportarea monotonă, gândindu-se să-şi schimbe slujba. Un coleg curios putea fi periculos, poate chiar un imitator dansator-faţă. C'tair putea fi nevoit să fugă înainte ca cineva să se apropie de el. Tleilaxu nimiciseră sistematic clasa mijlocie ixiană, ca şi pe nobili, şi nu aveau să se lase până când nu vor fi făcut una cu pământul până şi praful de pe tălpile lor.

Însoţiţi de un maestru, gardieni în robe se apropiară de ei într-o după-amiază, în mijlocul schimbului. Cu părul atârnându-i moale peste ochii obosiţi, C'tair era leoarcă de sudoare. Tovarăşul său cel curios încremeni, apoi se concentră cu furie asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

C'tair îngheţă şi i se făcu rău. Dacă tleilaxu veniseră după el, dacă ştiau cine e, îl vor tortura zile întregi înainte să-l execute. Încordă muşchii, gata de luptă. Poate reuşea să arunce vreo câţiva dintre ei în puţul de magmă fără întoarcere, înainte să fie ucis.

În schimb, gardienii se apropiară de omul agitat de lângă C'tair. Îndrumându-i, maestrul tleilaxu îşi frecă mâinile ca nişte păianjeni şi zâmbi. Avea nasul lung şi bărbia îngustă; pielea cenuşie arăta de parcă ar fi fost spălată cu leşie toată viaţa.

— Tu, cetăţene-suboid… sau orice-ai fi. Ţi-am descoperit adevărata identitate! Bărbatul ridică iute ochii, aruncă o privire spre C’tair ca şi cum i-ar fi implorat ajutorul, dar C’tair îi ocoli privirea cu grijă.

— Nu mai e nevoie să te ascunzi, continuă maestrul cu voce siropoasă. Am găsit înregistrări. Ştim că în realitate ai fost contabil, unul dintre cei care făceau inventarul produselor de fabricaţie ixiană.

Gardianul lăsă o mână pe umărul bărbatului. Acesta se zbătu, intră în panică. Toată prefăcătoria dispăru.

Maestrul tleilaxu se apropie, mai mult patern decât ameninţător.

— Ne judeci greşit, cetăţene. Am cheltuit mult efort să dăm de urma ta pentru că avem nevoie de serviciile tale. Noi, Bene Tleilax, noii tăi stăpâni, avem nevoie de muncitori inteligenţi care să ne ajute la cartierul general al guvernului nostru. Ne-ar fi de folos cineva cu talentul tău matematic.

Maestrul arătă cu un gest încăperea fierbinte, urât-mirositoare. Huruitul benzii rulante continua, aruncând pietre şi bucăţi răsucite de metal peste buza găurii arzânde.

— Munca aceasta este mult sub capacităţile tale… Vino cu noi şi-ţi vom da de făcut ceva mult mai interesant şi mai demn de atenţie.

Cu un surâs vag de speranţă, omul încuviinţă timid.

— Sunt foarte bun la contabilitate. Aş putea să vă ajut. Aş putea fi foarte valoros. Trebuie să conduceţi lucrurile ca pe o afacere, ştiţi…

C’tair ar fi vrut să strige un avertisment. Cum putea fi atât de prost? Dacă supravieţuise doisprezece ani sub dominaţia tleilaxu, cum putea să nu fie conştient de un truc atât de evident?

— Hai, hai, spuse maestrul. Vom avea o şedinţă a consiliului, şi ne poţi spune toate ideile tale.

Gardianul îl privi cu asprime pe C’tair, iar inima ixianului îngheţă din nou.

— Te interesează treburile noastre, cetăţene?

C'tair făcu toate eforturile să-şi păstreze expresia lâncedă, să nu lase teama să i se vadă în ochi, să vorbească încet şi indiferent.

— Acum o să fie mai mult de muncă pentru mine… Se uită amărât la banda rulantă.

— Atunci, munceşte mai mult!

Paznicul şi maestrul tleilaxu plecară împreună cu prizonierul. C'tair se întoarse la treburile lui, căutând în gunoaie, culegând fiecare obiect înainte să se rostogolească în puţul adânc…

Două zile mai târziu, C'tair şi schimbul său primiră ordinul să se adune la nivelul de jos al grotei principale, ca să poată urmări execuţia contabilului „spion”.

Când dădu din întâmplare peste Miral Alechem, în timpul rutinei sale zilnice, C'tair îşi ascunse bine surpriza.

Îşi schimbase iarăşi slujba, nervos din cauza arestării contabilului ascuns. Nu folosea niciodată aceeaşi cartelă de identitate mai mult de două zile în şir. Se muta de la o slujbă la alta, suportând câteva priviri curioase, dar muncitorii ixieni aveau grijă să nu pună prea multe întrebări. Orice străin putea foarte bine să fie un dansator-faţă care se infiltrase în echipele de lucru, încercând să surprindă zvonuri despre tulburări sau planuri secrete de sabotaj.

De data asta, C'tair trebuise să aştepte şi să-şi facă planuri noi. Frecventa staţii diferite de distribuire a hranei, stând la cozi lungi unde se împărţea muncitorilor mâncare gătită fără gust.

Tleilaxu îşi puseseră la lucru tehnologia lor biologică, producând în cuve ascunse hrană de nerecunoscut. Creşteau legume şi rădăcini prin diviziune celulară, astfel încât plantele produceau numai tumori informe de material comestibil. Masa devenise un proces oarecare, mai degrabă

decât o activitate plăcută, o corvoadă în aceeaşi măsură ca şi muncile de rutină din timpul unui schimb.

C'tair îşi amintea de vremurile petrecute în Marele Palat cu tatăl său, ambasadorul pe Kaitain, şi cu mama sa, o reprezentantă importantă a Ghildei. Gustau delicatese de pe alte lumi, cele mai fine aperitive şi salate, cele mai bune vinuri importate. Asemenea amintiri păreau acum doar fantezii. Nu reuşea să-şi readucă în minte gustul acelor mâncăruri…

Stătea deoparte la sfârşitul cozii, ca să nu trebuiască să se lupte cu ceilalţi muncitori care împingeau. Când îşi primi porţia de la cea care servea, observă ochii mari şi negri, părul ciopârţit neregulat şi chipul îngust, dar atrăgător, al lui Miral Alechem. Privirile li se întâlniră şi o scânteie de recunoaştere se aprinse între ei, dar amândoi ştiau că nu trebuie să vorbească. C'tair se uită în spate, către zona cu mese şi scaune, iar Miral ridică lingura.

— Stai la masa aceea. Tocmai s-a eliberat.

Fără să pună întrebări, C'tair se aşeză pe locul arătat şi începu să mănânce. Se concentră asupra mâncării, mestecând încet ca să-i lase ei tot timpul de care avea nevoie.

În scurt timp, coada şi schimbul de masă se terminară. Miral trecu pe lângă el, ducându-şi propria ei tavă cu mâncare. Deşi C'tair n-o privi direct, începură să vorbească în şoaptă, mişcând buzele cât mai puţin posibil.

— Lucrez la staţia asta de distribuţie, zise Miral. Mi-a fost teamă să-mi schimb slujba pentru că aş putea să atrag atenţia asupra mea.

— Eu am o mulţime de cartele de identitate, răspunse C'tair.

Nu-i dăduse niciodată numele lui adevărat, şi aşa avea de gând să lase lucrurile.

— Am rămas numai doi, spuse Miral. Din tot grupul.

— Vor mai fi şi alţii. Încă mai am unele contacte. Deocamdată însă, lucrez singur.

— Nu poţi face prea multe în felul ăsta…

— Nu pot face nimic dacă sunt mort!

Când ea îşi sorbi mâncarea fără să spună nimic, el continuă:

— Am luptat singur doisprezece ani.

— Şi n-ai realizat destul…

— N-o să fie niciodată destul până când tleilaxu nu vor pleca şi Ix nu va fi redat poporului nostru!

Strânse buzele, temându-se să nu fi vorbit prea vehement. Mai luă două îmbucături.

— Nu mi-ai spus niciodată la ce lucrezi, ce faci cu componentele acelea tehnice pe care le tot aduni. Ai un plan?

După ce îi aruncă o privire, Miral întoarse repede capul.

— Construiesc un dispozitiv de detecţie. Trebuie să aflu ce fac tleilaxu în pavilionul acela de cercetări pe care-l păzesc atât de bine.

— Este ecranat, murmură C'tair. Am încercat deja…

— De aceea am nevoie de un dispozitiv nou. Cred… cred că acele instalaţii sunt motivul din spatele întregii preluări.

C'tair era uluit.

— Ce vrei să spui?

— Ai observat că experimentele tleilaxu au intrat într-o nouă fază? Se întâmplă ceva foarte urât şi neplăcut.

C'tair se opri cu lingura în aer, îi aruncă o privire, apoi plecă ochii către castronul lui aproape gol. Va trebui să mănânce mai încet dacă voia să termine conversaţia fără ca cineva să observe.

— Femeile noastre dispar, explică Miral cu un ton tăios. Femei tinere, fertile şi sănătoase… Le-am urmărit cum dispar de la locurile lor de muncă.

C'tair nu rămăsese destul într-un loc ca să observe asemenea amănunte. Înghiţi cu greutate.

— Sunt răpite pentru haremurile tleilaxu? Dar ar lua ei femei ixiene „ne-curate"? După cum se presupunea, nimeni din afară nu văzuse vreodată o femeie tleilaxu; auzise că Bene Tleilax îşi păzeau femeile cu mult zel, protejându-le de stricăciunea şi perversiunile imperiului. Poate că femeile

tleilaxu erau ţinute ascunse pentru că erau la fel de urâte ca bărbaţii…

Putea fi doar o coincidenţă că femeile dispărute erau toate sănătoase şi la vârsta procreerii? Asemenea femei ar fi fost cele mai bune concubine… dar mohorâţii tleilaxu nu păreau genul care să se dedea la plăceri sexuale extravagante.

— Cred că răspunsul are ceva de-a face cu ceea ce se-ntâmplă în pavilionul acela ecranat, sugeră Miral.

C'tair lăsă lingura din mână. Mai avea în castron doar o înghiţitură.

— Atâta lucru ştiu şi eu: invadatorii au venit aici cu un scop teribil, nu numai să ne preia fabricile sau să cucerească această lume. Au alte intenţii. Dacă voiau să pună mâna pe Ix doar pentru profit, n-ar fi demontat atâtea fabrici. N-ar fi oprit producţia modelului nou de transspaţiale, a manechinelor de luptă reactive şi a altor produse care aduceau o avere Casei Vernius.

Încuviinţând, ea adăugă:

— De acord. Vor să realizeze altceva – şi o fac în spatele scuturilor şi al uşilor închise. Poate voi afla ce e…

Miral îşi termină mâncarea şi se ridică de la masă.

— Dacă aflu, o să-ţi spun.

După plecarea ei, C'tair simţi iar o scânteie de speranţă, pentru prima dată după multe luni. Măcar nu era singurul care lupta cu tleilaxu… Dacă o altă persoană era implicată în efort, ceilalţi trebuie să fi format şi ei, ici şi colo, mici celule de rezistenţă. Dar nu auzise să se mai fi întâmplat nimic de luni de zile.

Speranţele i se ofiliră. Nu putea suporta ideea să aştepte ocazia potrivită, zi după zi, săptămână după săptămână. Poate că gândise la scară prea mică. Da, trebuia să schimbe tactica şi să contacteze sprijin *din afară.* Va trebui să ajungă la cineva din afara planetei, cu orice risc. Avea nevoie să caute aliaţi puternici ca să-l ajute să-i răstoarne pe tleilaxu.

Şi ştia despre o persoană care avea mult mai mult în joc

decât el.

Necunoscutul ne înconjoară în orice moment dat. Acolo căutăm noi cunoaşterea.

Maica Superioară Raquella Berto-Anirul:
Discurs împotriva fricii

Sub ornamentatul Portic al Măştilor din palatul imperial, doamna Anirul Corrino stătea cu o delegaţie de la curtea lui Shaddam. Cu toţii purtau găteli extravagante, unii ridicol de împopoţonaţi, şi aşteptau sosirea a încă unui demnitar. Era o rutină zilnică, dar acest oaspete era diferit…

Contele Hasimir Fenring fusese întotdeauna periculos.

Anirul plecă pleoapele în lumina dimineţii veşnic fără cusur de pe Kaitain, urmări păsările colibri dresate zburând din floare-n floare… De pe orbită, vigilenţii sateliţi de control meteorologic manevrau curgerea maselor de aer cald şi rece pentru a menţine un climat optim în jurul palatului. Pe obraji, femeia simţea sărutul delicat al unei brize calde, exact accentul potrivit pentru o zi perfectă.

Perfectă… cu excepţia sosirii contelui Fenring. Deşi se însurase cu o Bene Gesserit la fel de ageră ca şi el, Fenring încă îi mai dădea fiori; îl înconjura o aură neliniştitoare de sânge vărsat. În calitate de Maică Kwisatz, Anirul ştia fiecare amănunt al schemei genetice, ştia că acest om se născuse ca un potenţial Kwisatz Haderach pe una dintre ramurile programului – dar fusese găsit cu deficienţe şi rămăsese o fundătură biologică.

Dar Fenring avea o minte extraordinar de ascuţită şi ambiţii periculoase. Deşi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Arrakeen ca ministru imperial al mirodeniei, îl avea la degetul mic pe prietenul său din copilărie, Shaddam. Anirul detesta această influenţă, pe care nici *ea,* ca soţie a Împăratului, n-o avea.

Cu un huruit pompos, o trăsură deschisă trasă de doi lei aurii de Harmonthep se apropie de porţile palatului. Soldaţii din gardă îi făcură contelui semn să intre, şi trăsura dădu roată pe aleea circulară, într-un freamăt de roţi şi labe enorme potcovite cu un aliaj preţios. Lacheii păşiră în faţă

să deschidă portiera smălţuită a trăsurii. Anirul aştepta împreună cu suita ei, surâzând ca o statuie.

Fenring coborî pe pardoseala de gresie a porticului. Se gătise pentru recepţie cu un frac negru şi joben, o eşarfă stacojiu cu aur şi însemnele ţipătoare ale slujbei. Pentru că împăratul admira podoabele regale, pe conte îl amuza să-i cânte în strună.

Îşi scoase pălăria şi se înclină, apoi ridică spre ea ochii mari, sclipitori.

— Doamnă Anirul, îmi pare atât de bine să vă văd, hmmm…

— Conte Fenring, răspunse ea plecând uşor capul şi zâmbind plăcut. Bine ai venit înapoi pe Kaitain!

Fără vorbe sau politeţuri în plus, îşi puse pălăria la loc pe capul nu prea arătos şi trecu pe lângă ea către audienţa imediată la Împărat. Anirul îl urmă la distanţă, încadrată de ceilalţi membri ai curţii, arătând ca nişte păuni.

Fenring avea acces direct la Shaddam, şi pentru Anirul părea evident faptul că-i păsa prea puţin de antipatia ei, nici nu se întrebase vreodată de ce-şi făcuse o asemenea părere. Iar contele nu ştia nimic despre locul său ratat din schema genetică, nici despre potenţialul pe care-l pierduse.

Lucrând cu sora Margot Rashino-Zea, cu care se măritase mai târziu, Fenring dăduse o mână de ajutor la aranjarea căsătoriei lui Shaddam cu o Bene Gesserit de rang ascuns – chiar doamna Anirul. La vremea aceea, noul Împărat avusese nevoie să-şi asigure o alianţă subtilă, dar puternică, în tranziţia agitată de după moartea bătrânului Elrood.

Nesăbuit, Shaddam nu reuşea să-ţi vadă poziţia precară, nici măcar acum. Scandalul cu Grumman era doar o manifestare a neliniştii din întreg imperiul, la fel ca şi gesturile continue de sfidare, vandalism şi desfigurare a monumentelor Corrino. Oamenii nu se mai temeau de el şi nici măcar nu-l mai respectau.

Pe Anirul o deranja faptul că Împăratul credea că nu mai are nevoie de influenţa Bene Gesserit şi îşi consulta rareori

bătrâna dreptvorbitoare, Cucernica Maică Lobia. Era şi din ce în ce mai enervat pe Anirul pentru că nu avea fii, ca urmare a ordinelor secrete din partea Comunităţii.

Imperiile se ridică şi se prăbuşesc, gândi Anirul, *dar Bene Gesserit rămâne.* Urmându-l pe Fenring, îi urmări paşii atletici în timp ce mergea spre sala tronului soţului ei. Nici Shaddam, nici Fenring nu înţelegeau toate subtilităţile şi activităţile de culise care ţineau imperiul unit. Bene Gesserit se distingeau în domeniul istoriei, unde strălucirea şi pompa ceremoniilor n-aveau nicio importanţă. Comparaţi cu Maica Kwisatz Anirul, atât Împăratul Padişah cât şi Hasimir Fenring erau simpli amatori – şi nici măcar n-o ştiau.

Surâse în sinea ei, împărtăşindu-şi amuzamentul cu mulţimea surorilor din Celelalte Memorii, însoţitoarele ei permanente din mii de vieţi trecute. Programul genetic vechi de mii de ani va culmina în curând cu naşterea unui mascul Bene Gesserit cu puteri extraordinare. Se va întâmpla peste două generaţii… dacă toate planurile dau roade.

Aici, în timp ce purta masca de soţie devotată a împăratului, Anirul trăgea toate sforile, controla fiecare efort. Ea o trimisese pe Mohiam înapoi pe Wallach IX, unde lucra cu fiica ei secretă, concepută cu baronul Harkonnen. Le urmărea pe celelalte surori cum ţeseau planuri înăuntrul altor planuri, pentru a o pune pe Jessica în contact cu Casa Atreides…

În faţa ei, Fenring mergea încrezător, cunoscându-şi drumul prin palatul imperial de mărimea unui oraş mai bine decât orice om, mai bine chiar şi decât împăratul Shaddam însuşi. Traversă un magnific vestibul tapetat cu giuvaieruri şi păşi în camera pentru audienţe imperiale. Încăperea imensă conţinea unele dintre cele mai preţioase comori ale artei dintr-un milion de lumi, dar Fenring le mai văzuse pe toate înainte. Fără să arunce nici măcar o privire în urmă, aruncă pălăria unui lacheu şi porni pe podeaua de piatră lustruită, către tron. Era un drum lung.

Anirul păşi lin către una dintre coloanele masive de susţinere. Curtenii se plimbau de colo-colo cu gesturi pline de sine, intrând din timp în timp în alcovurile particulare de unde puteau trage cu urechea la ultimele bârfe. Anirul ocoli sculpturi nepreţuite în drum spre un alcov mai bun din punct de vedere acustic, unde stătea deseori, la o distanţă de unde putea auzi totul mai uşor.

Pe tronul albastru-verzui, translucid, al Leului de Aur, stătea Împăratul Padişah Shaddam al IV-lea, al optzeci şi unulea din familia Corrino la cârma imperiului. Purta îmbrăcăminte în stil militar, garnisită cu medalii zornăitoare, insigne şi barete. Copleşit de greutatea însemnelor rangului, abia se mai putea mişca.

Ofilita lui dreptvorbitoare, Lobia, stătea într-un alcov lângă o latură a tronului de cristal. Lobia era cel de-al treilea suport al trepiedului de consilieri al lui Shaddam, care îi mai includea pe şambelanul Ridondo şi pe Hasimir Fenring (cu toate că, de la exilul puternic mediatizat al contelui, Împăratul îl consulta rareori în public).

Shaddam refuza să-şi bage în seamă soţia. Cincisprezece surori Bene Gesserit, stabilite la palat, pluteau ca nişte umbre tăcute între încăperi… prezente, dar în acelaşi timp absente. Aşa cum *intenţionase* el să fie. Loialitatea lor faţă de Shaddam nu era pusă la îndoială, în special după căsătoria sa cu Anirul. Unele slujeau ca doamne de onoare, în timp ce altele aveau grijă de fiicele regale – Irulan, Chalice şi Wensicia –, pe care într-o bună-zi urmau să le instruiască.

Observatorul imperial cu chip de dihor săltă de-a lungul unui covor roşu ca un fluviu, apoi în susul treptelor joase şi late, ale podiumului de la baza tronului. Shaddam se aplecă în faţă de pe postamentul său, iar Fenring se opri, se înclină adânc şi privi în sus, cu un surâs contractându-i buzele.

Nici chiar Anirul nu ştia de ce se grăbise contele să vină de pe Arrakis. Dar Împăratul nu părea mulţumit.

— Ca slujitor al meu, Hasimir, mă aştept să mă ţii la curent cu evenimentele din domeniul tău de activitate.

Ultimul tău raport e incomplet.

— Hmmm… ah, scuzele mele dacă Înălţimea Voastră este de părere că am omis ceva important.

Fenring vorbea repede, în timp ce mintea sa alerga printre posibilităţi, încercând să ghicească motivul mâniei lui Shaddam.

— Nu doresc să vă deranjez cu fleacuri de care mă pot ocupa foarte bine eu însumi.

Ochii îi fugeau dintr-o parte în alta, calculând.

— Ăăă… ce vă preocupă, Sire?

— Am auzit zvonuri că Harkonnenii suferă mari pierderi în oameni şi utilaje pe Arrakis, datorită acţiunilor de gherilă. Producţia de mirodenie a început iar să scadă şi am fost deranjat de plângeri din partea Ghildei Spaţiale. Cât de mult din toate astea e adevărat?

— Hmmm… ăă… Împărate, Harkonnenii se vaită prea mult. Poate că este un truc pentru a ridica preţul melanjului pe piaţa liberă sau pentru a justifica o cerere de scădere a tarifelor imperiale? Ce explicaţii a dat baronul?

— Nu l-am putut întreba, zise Shaddam, declanşându-şi propria capcană. Potrivit rapoartelor de pe un transspaţial abia sosit, s-a dus pe Wallach IX cu o fregată complet înarmată. Ce înseamnă toată chestia asta?

Alarmat, Fenring înălţă din sprâncene, apoi îşi scărpină nasul lung.

— Şcoala Maicilor Bene Gesserit? Eu… hmmm… ca să fiu cinstit, nu ştiam asta. Baronul nu pare genul care să se consulte cu Comunitatea surorilor!

La fel de uluită, Anirul se aplecă de la locul ei de ascultare. Ce motiv ar putea avea baronul să meargă pe Wallach IX? Cu siguranţă nu ca să obţină consiliere, pentru că nu făcea niciun secret din antipatia lui pentru Comunitate, după ce aceasta îl silise să le furnizeze o fiică sănătoasă pentru programul genetic. Atunci de ce ar aduce o navă militară? Îşi potoli pulsul accelerat. Asta nu suna deloc bine…

Împăratul pufni.

— Nu eşti cine ştie ce observator, nu-i aşa, Hasimir? Şi-atunci, de ce-a avut loc o desfigurare bizară a celei mai costisitoare statui ale mele din Arsunt? Asta-i chiar în curtea ta!

Fenring clipi din ochii mari şi negri.

— Nu ştiam de niciun act de vandalism la Arsunt, Sire. Când s-a întâmplat?

— Cineva şi-a luat libertatea de a adăuga organe genitale, corecte din punct de vedere anatomic, părţii din faţă a portretului meu imperial – dar, pentru că infractorul a făcut organul atât de mic, nici măcar nu l-a văzut nimeni până de curând!

Fenring reuşi destul de greu să-şi înăbuşe râsul.

— Asta e foarte… hmmm… neplăcut, Sire.

— Eu nu găsesc acest lucru atât de amuzant, în special dacă-l adăugăm altor jigniri şi insulte. Şi asta se întâmplă de ani de zile. Cine-o face?

Brusc, Shaddam se sculă de pe tron şi îşi netezi cu mâna partea din faţă a uniformei, făcând să sune medaliile şi insignele.

— Vino în bârlogul meu particular, Hasimir. Trebuie să discutăm despre asta mai amănunţit.

Când înălţă capul cu un gest trufaş, *imperial,* Fenring reacţionă prea calm. Anirul îşi dădu seama că, deşi afronturile pe care le menţionase Shaddam erau destul de adevărate, discuţia fusese doar un truc menit să-l aducă aici pe conte pentru alte scopuri. Ceva ce nu vor discuta de faţă cu alţii.

Bărbaţii sunt atât de neîndemânatici când încearcă să păstreze secrete!

Deşi ar fi găsit şi aceste secrete destul de interesante, Anirul era mult mai preocupată şi alarmată de intenţiile baronului pe Wallach IX. Ea şi cu dreptvorbitoarea Lobia, de pe laturi opuse faţă de tronul imperial, comunicau prin semne discrete ale mâinilor.

Un mesaj va fi trimis imediat către Şcoala Maicilor. Bătrâna, dar abila Harishka va avea posibilităţi ample de a

plănui un răspuns adecvat.

Gândirea şi metodele prin care gândurile sunt comunicate creează inevitabil un sistem îmbibat de iluzii.

Învăţătură zensunnită

În timp ce vrăjitoarea cu înfăţişare arogantă, Cristane, îl conducea pe baron prin labirintul de coridoare umbroase, bastonul acestuia ciocănea cu zgomot ca de împuşcături pe podeaua din lespezi de piatră. Cu cei şase soldaţi în spatele lui, şchiopăta tot înainte, încercând să ţină pasul.

— Maica voastră Superioară n-are de ales decât să asculte, zise baronul cu voce stridentă. *Dacă nu capăt tratamentul de care am nevoie, Împăratul va afla despre crimele Comunităţii!*

Cristane îl ignoră; îşi dădu la o parte de pe frunte părul scurt, castaniu, şi nu se uită în urmă.

Era o noapte umedă pe Wallach IX şi liniştea de afară era întreruptă doar de vântul rece. Globuri galbene luminau coridoarele complexului de clădiri al şcolii. Nu se ivi nicio soră şi nu se vedeau mişcând decât umbre. Baronul se simţea de parc-ar fi mers printr-un mormânt – ceea ce *putea* să ajungă, dacă el îşi va prezenta vreodată cazul în faţa Landsraadului. Încălcarea Marii Convenţii era cea mai gravă crimă pe care vrăjitoarele ar fi putut-o comite. El avea toate atuurile.

Aureolată de lumina pulsatorie a licurigloburilor prost reglate, Cristane continuă să meargă până când imaginea ei păru să se estompeze. Tânăra vrăjitoare se uită în urmă, dar nu-i aşteptă. Când unul dintre soldaţi încercă să-l ajute pe baron, el reacţionă dându-i mâna la o parte şi mergând mai departe singur, atât de bine cât putea să se descurce. Un fior îi traversă şira spinării, ca şi cum cineva i-ar fi şoptit un blestem în ureche.

Bene Gesserit aveau talente de luptă ascunse, şi trebuiau să fie roiuri întregi în vizuina asta. Şi dacă Maicii Superioare nu-i păsa de acuzaţiile lui? Dacă bătrâna cotoroanţă credea că sunt doar o cacialma? Nici măcar soldaţii săi înarmaţi nu puteau face nimic pentru a împiedica vrăjitoarele să-l ucidă

în propriul lor cuib, dacă s-ar fi hotărât să-l atace…

Dar baronul ştia că nu îndrăzneau să acţioneze împotriva lui.

Unde se ascund vrăjitoarele? Apoi rânji. *Trebuie să le fie frică de mine!*

Într-un acces de furie, baronul revăzu cererile pe care le va face: trei concesii simple şi nu va înainta acuzaţii oficiale în Landsraad – un tratament pentru boala lui, predarea lui Gaius Helen Mohiam, întreagă şi gata pentru a fi complet umilită… şi restituirea celor două fiice pe care fusese silit să le procreeze. Baronul era curios să afle cum se potriveau progeniturile lui în planurile vrăjitoarelor, dar presupunea că ar fi putut să renunţe la această pretenţie dacă era necesar. Oricum nu-şi dorea cu adevărat două puştoaice, dar împreună îi dădeau o marjă de negociere sporită.

Sora Cristane o luă înainte, iar soldaţii rămaseră în urmă ca să ţină pasul cu mersul lui greoi, dureros. Femeia coti după un colţ, undeva în faţă. Licurigloburile pulsânde păreau prea galbene, prea pline de paraziţi. Începeau să-i dea o durere de cap şi nici nu mai vedea prea limpede.

Când suita baronului dădu colţul, văzură doar un hol pustiu. Cristane dispăruse. Zidurile reci de piatră reflectau şoaptele deconcertate ale escortei Harkonnen. O adiere slabă, ca o respiraţie cadaverică, se prelingea prin aer şi se strecura pe sub hainele baronului. Fără să vrea, acesta avu un frison. Auzi o şoaptă slabă, ca tropăitul unor picioruşe de rozătoare, dar nu zări nicio mişcare.

— Ia-o înainte şi verifică! îl înghionti pe conducătorul escortei de lângă el. Unde s-a dus?

Unul dintre soldaţi luă în mână laserul de pe umăr şi porni în fugă de-a lungul coridorului luminat de licurigloburi. După câteva clipe strigă înapoi:

— Aici nu-i nimic, domnule baron!

Vocea lui avea un ton fantomatic, sec, de parcă locul acesta absorbea din aer sunetul şi lumina.

— Nu se vede nimeni, nicăieri!

Baronul aşteptă cu simţurile treze. Pe spate i se

prelingea o sudoare rece şi-şi strânse ochii negri ca de păianjen, cuprins mai curând de consternare decât de teroare.

— Cercetaţi toate coridoarele şi încăperile din jur şi întoarceţi-vă să-mi raportaţi! Baronul se uită de-a lungul coridorului, refuzând să avanseze mai departe în capcană.

— Şi nu fiţi atât de nervoşi încât să vă omorâţi unii pe alţii…

Oamenii lui dispărură din raza vizuală, apoi nu le mai auzi nici strigătele, nici sunetul paşilor. Se simţea aici ca într-un mausoleu. Şi era al naibii de frig! Şchiopătă până într-un alcov şi se rezemă cu spatele de un perete, gata să se apere. Scoase din toc un pistol cu săgeţi, verifică încărcătura de ace otrăvite… şi îşi ţinu respiraţia.

Un licuriglob pâlpâi deasupra capului, apoi se estompă. Hipnotic.

Se auzi zgomotul unor paşi alergând, apoi apăru unul dintre oamenii lui, cu respiraţia tăiată.

— Vă rog să veniţi cu mine, domnule baron. Trebuie să vedeţi asta…

Neliniştit, soldatul îl conduse în josul unei scări scurte şi pe lângă o bibiliotecă unde rulau încă filmocărţi, vocile lor şoptite zumzăind în gol, fără ascultători. Pe unele scaune mai rămăseseră adânciturile din pernele pe care stătuseră spectatorii, doar cu câteva clipe în urmă. Toată lumea dispăruse, fără să se ostenească să închidă programele. Difuzoarele în surdină sunau ca glasurile unor fantome pe cale să dispară…

Neliniştea baronului crescu pe măsură ce trecea şchiopătând, împreună cu soldaţii, de la o cameră la alta, apoi dintr-o clădire în alta. Nu găsiră pe nimeni, nici măcar când oamenii săi folosiră nişte scanere primitive pentru detectarea urmelor de viaţă. Unde erau vrăjitoarele? În catacombe? Unde dispăruse Cristane, însoţitoarea lui? Mânia aprinse obrajii baronului. Cum putea să-şi prezinte cererile maicii vrăjitoare dacă n-o putea găsi? Încerca Harishka să câştige timp? Evitând confruntarea, îi

scurtcircuitase răzbunarea. Credea ea că o să plece pur şi simplu?

Detesta să se simtă neajutorat. Balansând bastonul, zdrobi cel mai apropiat cititor din bibliotecă, apoi începu să lovească în dreapta şi-n stânga, spărgând tot ce putea nimeri. Încântaţi, soldaţii se apucară să răstoarne mese, să dărâme rafturi, să arunce volume grele prin ferestrele de sticlă…

Asta nu rezolva nimic.

— Ajunge! zise el, apoi îi îndrumă din nou pe coridor.

Dintr-o dată, se trezi într-un birou mare; inscripţia aurie de pe uşă o indica drept camera de lucru a Maicii Superioare. Biroul închis la culoare, puternic lustruit, era gol, nicăieri niciun dosar sau registru; scaunul stătea înclinat, ca şi cum fusese împins brusc în spate. Pe o farfurioară de ceramică mai ardea încă tămâie, răspândind un iz slab de cuişoare. O trânti pe podea, într-un nor de cenuşă aromată.

Vrăjitoare blestemate! Baronul se înfioră. Se retraseră din încăpere.

Ajuns din nou afară, deveni dezorientat, copleşit de sentimentul străin, deconcertant, de a fi pierdut. Nici el, nici soldaţii nu se puteau pune de acord cu privire la drumul corect, înapoi la navetă. Baronul păşi de-a curmezişul unui parc din exterior şi într-un pasaj care ocolea o clădire mare din lemn şi stuc, în care ardeau lumini.

În marea sală de mese, sute de mâncăruri încă aburinde stăteau pe mese lungi de scândură. Băncile erau aşezate ordonat la locul lor. În încăpere nu se afla nicio persoană. *Nimeni…*

Cu degetul, unul dintre soldaţi împinse o bucăţică de carne dintr-un castron cu tocană.

— Nu atinge aia, se răsti baronul. Ar putea fi otravă subdermică!

Şi exact genul de lucruri pe care l-ar încerca vrăjitoarele! Soldatul se dădu înapoi. Ochii de culoare deschisă ai comandantului trupei aruncară priviri de jur împrejur;

uniforma îi era jilavă de transpiraţie.

— Trebuie să fi plecat de-aici abia acum câteva minute. Mâncarea încă mai miroase…

Baronul înjură şi mătură masa cu bastonul cu cap de vierme, dărâmând pe podea farfurii, ceşti şi alimente. Zornăitul se răsfrânse pe pereţii şi tavanul sălii. Dar niciun alt sunet nu se auzi…

Soldaţii folosiră echipamentul de detecţie ca să controleze sub podea, în pereţi şi în tavan, îndreptându-l spre toate direcţiile, fără succes.

— Controlaţi calibrarea detectoarelor ălora! Vrăjitoarele sunt pe-aici, pe undeva, lua-le-ar naiba!

Urmărindu-şi oamenii lucrând febril, baronul clocotea de mânie. Simţea furnicături pe piele. Crezu că a auzit un râset slab, înăbuşit, dar acesta se topi în liniştea spectrală.

— Vrei să dăm foc locului ăstuia, baroane? întrebă comandantul escortei, nerăbdător să pornească incendiul.

Îşi imagină întreaga Şcoală a Maicilor în flăcări, înţelepciunea, şi istoria, şi înregistrările genetice întortochiate – consumate într-un infern de foc. Poate că vrăjitoarele îmbrăcate în negru vor fi prinse în capcană, în ascunzătorile lor zăvorâte, şi arse de vii. *Asta ar merita văzut.*

Scutură însă din cap, furios din cauza răspunsului pe care era silit să-l dea. Până când vrăjitoarele nu-i dădeau tratamentul de care avea nevoie cu disperare, baronul Harkonnen nu îndrăznea să lovească Bene Gesserit.

După aceea, totuşi, va recupera timpul pierdut…

Nu există nicio realitate – numai ordinea noastră impusă asupra oricărui lucru.

Dicton de bază al Bene Gesserit

Pentru Jessica era ca un joc de copii… doar că acesta era mortal de serios. Agitându-se ca liliecii, sute de surori umpleau sala de mese, amuzate să urmărească caraghioslâcurile baronului, evitându-l ca într-un joc de-a baba-oarba. Unele se ghemuiau sub mese; Jessica şi Mohiam stăteau lipite de perete. Toate femeile erau în modul de respiraţie tăcută, concentrându-se asupra iluziei. Nimeni nu vorbea.

Erau la vedere, dar Harkonnenii ameţiţi nu le puteau nici vedea, nici simţi. Baronul vedea numai ceea ce voia Bene Gesserit-ul să vadă…

În capul mesei principale, stătea bătrâna Maică Superioară, zâmbind ca o şcolăriţă în mijlocul unei farse. Harishka îşi încrucişase pe piept mâinile subţiri ca nişte beţe, în timp ce urmăritorii deveneau din ce în ce mai frustraţi şi vizibil agitaţi.

Un soldat trecu la numai câţiva centimetri prin faţa Jessicăi. Flutură un detector de urme de viaţă, aproape lovindu-i faţa. Dar soldatul nu vedea nimic în afară de indicaţii false. Pe cadranul scanerului, datele clipeau şi pâlpâiau când soldatul trecu pe lângă Jessica – şi cu toate acestea, pentru el nu se înregistra pe aparatul de măsură. Aparatele nu puteau fi păcălite cu uşurinţă… dar oamenii erau altfel.

Viaţa e o iluzie, care poate fi croită după nevoile noastre, gândi fetiţa, citând o lecţie pe care o învăţase de la profesoara ei, Mohiam. Orice adeptă ştia cum să păcălească ochiul, cel mai vulnerabil dintre simţurile umane. Surorile scoteau doar sunete abia perceptibile, îşi domoleau mişcările uşoare.

Ştiind că înfumuratul baron era pe drum, Maica Superioară chemase surorile în sala mare de mese.

— Baronul Harkonnen crede că deţine controlul, le

spusese cu vocea ei uscată. Se gândeşte să ne intimideze, dar trebuie să-i luăm puterea, să-l facem să se simtă neputincios.

— Trebuie de asemenea să câştigăm timp pentru noi ca să ne gândim la această problemă… şi să-i dăm timp baronului să facă propriile lui greşeli. Harkonnenii nu sunt cunoscuţi pentru răbdare.

Prin încăpere, stângacele baron aproape că dădu peste sora Cristane, care alunecă lin într-o parte.

— Ce naiba a fost asta?

Se răsuci, simţind mişcarea aerului, un scurt iz de ţesătură.

— Am auzit ceva foşnind, ca o robă. Soldaţii înălţară armele, dar nu văzură nicio ţintă. Bărbatul greoi se cutremură.

Jessica schimbă un surâs cu profesoara ei. Ochii, de obicei lipsiţi de emoţie ai Cucernicei Maici, jucau de încântare. De la masa ei înaltă, Maica Superioară privea de sus, ca o pasăre de pradă, la bărbaţii ameţiţi.

Pregătindu-se pentru hipnoza în masă care-i cuprinsese pe baron şi pe oamenii săi, sora Cristane îşi îngăduise să fie vizibilă pentru ei, astfel încât să-i poată atrage în plasă. Treptat însă, călăuza se estompase din faţa ochilor lor, pe măsură ce surorile se concentrau, aţintindu-şi eforturile către aceste victime maleabile.

Baronul se apropie şchiopătând, cu chipul devenit o mască a furiei nestăpânite. Jessica avea ocazia să-i pună piedică, dar preferă să n-o facă.

Mohiam se mişcă alunecând până lângă el, şi-i spuse ceva, încet şi fantomatic:

— Să te *temi,* baroane!

Cu o şoaptă direcţionată care ajunse numai la urechile bărbatului gras, acest om pe care-l dispreţuia atât de mult, Mohiam dădu drumul unui susur abia perceptibil care răsturna cuvintele litaniei împotriva fricii în ceva complet diferit:

— Să te temi! Frica este ucigaşa minţii… Frica este

moartea cea mică, aducătoarea distrugerii totale…

Se învârti în jurul lui, îi vorbi la ceafă.

— Nu-ţi poţi înfrunta frica! Va trece prin tine şi te va contamina!

El flutură violent mâna, ca şi cum ar fi vrut să alunge o insectă sâcâitoare. Arăta tulburat.

— Când ne vom uita pe unde-a trecut frica ta, nu va mai fi nimic din tine… Uşor, Mohiam se îndepărtă de el.

— Va rămâne numai Comunitatea.

Baronul se opri ca mort din rătăcirile sale, cu chipul palid şi fălcile tremurând. Ochii negri priveau spre stânga, unde stătuse Mohiam cu numai câteva secunde în urmă. Îşi flutură bastonul în acea direcţie, atât de energic încât îşi pierdu echilibrul şi căzu pe podea.

— Scoateţi-mă de aici! răcni el către soldaţi.

Doi dintre ei se grăbiră să-l ajute să se ridice în picioare. Comandantul trupei îi conduse către intrarea principală şi afară, prin pasaj, în timp ce soldaţii rămaşi continuară să caute ţinte, legănând încoace şi-ncolo nasurile cârne ale laserelor.

În prag, baronul ezită.

— Vrăjitoare blestemate! Se uită în jur.

— Pe unde ne întoarcem?

— Pe la dreapta, domnule baron, spuse comandantul cu voce hotărâtă. Fără ca el să ştie, Cristane mergea tiptil lângă el, şoptindu-i indicaţii în ureche. Ajungând la navetă, o găsiră deja pusă pe pilot automat, gata să-l ducă pe baron înapoi prin sistemele complexe de apărare ale planetei până la fregata de pe orbită.

Fără succes, frustrat, neajutorat… Baronul nu era obişnuit cu asemenea sentimente.

— Nu vor îndrăzni să se atingă de mine! bombăni el. În apropiere, câteva surori chicotiră.

În timp ce Harkonnenii fugeau ca nişte ogari cu coada între picioare, îi urmau râsetele spectrale din sala de mese.

Imobilitatea este deseori confundată cu pacea.

ÎMPĂRATUL ELROOD CORRINO AL IX-LEA

Cu bună dispoziţie, noua concubină a lui Rhombur, Tessia, îl însoţea în jurul parcului castelului Caladan. O amuza că prinţul exilat părea mai degrabă un copil stângaci, excitat, decât moştenitorul unei Case renegate. Era o dimineaţă însorită, cu nori de dantelă plutind în înalturi.

— E greu să ajung să te cunosc, prinţe, dacă te guduri aşa pe lângă mine. Se plimbau împreună pe o potecă de pe versantul terasat al unui deal.

El se simţea clar depăşit.

— Ăă… mai întâi, spune-mi Rhombur!

Ea înălţă din sprâncene, şi ochii căprui îi sclipiră.

— Să zicem că e un început…

El se înroşi puternic şi porniră mai departe.

— Cred că m-ai vrăjit, Tessia.

Culese o margaretă de câmp dintr-un pâlc de flori de pe un taluz înverzit şi i-o întinse.

— Din moment ce sunt fiul unui mare conte, presupun că n-ar trebui să îngădui asta, nu-i aşa?

Tessia acceptă darul şi învârti floarea cu sfială în dreptul chipului ei comun, dar inteligent. Îl privi printre petale; expresia îi deveni caldă şi înţelegătoare.

— Există şi unele avantaje când trăieşti în exil, bănuiesc. Nu observă nimeni cine te vrăjeşte…

Apoi îndreptă cu hotărâre degetul spre el.

— Cu toate acestea, te-aş respecta mai mult dacă ai face ceva să contracarezi dezonoarea care-a căzut asupra familiei tale. Doar să fii optimist n-a dus nicăieri până acum, nu-i aşa? Să ai încredere că totul se va sfârşi cu bine, să te gândeşti că nu poţi face nimic mai mult decât să stai aici şi să te plângi, asta e? Vorbele nu ţin loc de *fapte.*

Surprins de remarcă, Rhombur îngăimă un răspuns.

— Dar am… ăă… cerut ca ambasadorul Pilru să înainteze petiţie după petiţie. Poporul meu oprimat nu va încerca să

răstoarne invadatorii, aşteptându-mă să mă întorc? Mă aştept să mă duc înapoi şi să recâştig numele familiei… în orice clipă.

— Dacă stai aici în siguranţă şi aştepţi poporul să-ţi facă treaba, atunci nu meriţi să conduci asemenea oameni. N-ai învăţat nimic de la Leto Atreides?

Tessia îşi puse mâinile pe şoldurile subţiri.

— Dacă ai intenţia să ajungi vreodată conte, Rhombur, trebuie să-ţi urmezi pasiunile. *Şi* să obţii informaţii mai bune.

El se simţi indiscutabil stânjenit, izbit de adevărul din spusele ei, dar neştiind ce să spună.

— Cum, Tessia? N-am armată… Împăratul Shaddam refuză să intervină… La fel şi Landsraadul. Mi s-a acordat doar o amnistie limitată, când familia mea a devenit renegată. Ăă… ce altceva aş putea să fac?

Cu un gest hotărât, ea îl luă de braţ în timp ce-şi continuau plimbarea înviorătoare.

— Dacă îmi dai voie, ţi-aş putea sugera câte ceva… Ne învaţă multe lucruri pe Wallach IX, inclusiv politică, psihologie, promovarea strategiilor. Nu uita că sunt o Bene Gesserit, nu o fetişcană de la bucătărie. Sunt inteligentă şi bine educată, şi văd multe lucruri pe care tu nu le vezi…

Rhombur se împletici pe lângă ea, încercând să-şi recapete echilibrul mental. Bănuitor, întrebă:

— Pentru aşa ceva te-a pregătit Comunitatea? Ai fost desemnată să fii concubina mea doar ca să mă ajuţi să iau Ix înapoi?

— Nu, prinţe. Nu voi pretinde, totuşi, că Bene Gesserit n-ar prefera să aibă o Casă Vernius stabilă, înapoi la putere. E mult mai dificil să ai de-a face cu Bene Tleilax… şi mai tulburător.

Tessia îşi trecu degetele prin părul scurt, castaniu, făcându-l să arate la fel de încâlcit ca şi continua harababură din mintea lui Rhombur.

— În ceea ce mă priveşte, aş prefera să fiu concubina unui conte în legendarul Mare Palat de pe Ix, decât a unui

prinţ exilat care trăieşte prin favoarea unui duce generos…

El înghiţi cu greutate, apoi culese încă o margaretă de câmp şi o mirosi.

— Şi eu aş prefera să fiu o asemenea persoană, Tessia…

Privind dintr-un balcon al castelului, Leto îi urmărea pe Rhombur şi Tessia hoinărind mână-n mână, printr-un câmp de flori sălbatice care se legănau în briza oceanului. Leto simţi o durere grea în inimă, o invidie plină totuşi de căldură pentru prietenul său; prinţul ixian părea să plutească, de parcă uitase cu totul de necazurile de pe lumea lui de baştină, acum invadată.

Deşi nu-i auzise paşii, simţi parfumul lui Kailea în spatele lui, o mireasmă dulce, de flori, amintind de zambile şi lăcrămioare. Întoarse capul spre ea şi se întrebă de cât timp şedea acolo, privindu-l cum stă cu ochii aţintiţi la îndrăgostiţii inseparabili.

— E potrivită pentru el, observă Kailea. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult Bene Gesserit-ul până acum, dar Tessia e o excepţie…

Leto chicoti.

— Pare destul de prins de ea. O mărturie a antrenamentului Comunităţii în materie de seducţie…

Kailea îşi ridică fruntea; purta în păr un pieptene bătut cu pietre preţioase şi avusese o deosebită grijă să-şi facă machiajul cel mai atrăgător. Întotdeauna o găsise frumoasă, dar în această clipă părea… strălucitoare.

— E nevoie de mult mai mult decât de exerciţii de scrimă, parade şi partide de pescuit, pentru a-l face fericit pe fratele meu… sau pe oricare alt bărbat!

Kailea păşi în balconul scăldat în soare, alături de Leto, iar el deveni stânjenitor de conştient de faptul că erau foarte singuri.

Cândva, înainte de căderea planetei Ix, pe vremea când

Kailea Vernius era fiica unei Case Mari puternice, păruse partida perfectă pentru Leto. În timp, dacă lucrurile ar fi mers normal, bătrânul duce Paulus şi contele Dominic Vernius ar fi aranjat o căsătorie.

Acum însă lucrurile erau foarte diferite…

El nu-şi putea permite să se încurce cu o tânără dintr-o casă renegată, o persoană care – în teorie – era pândită de o condamnare la moarte, dacă încerca vreodată să se amestece în politica imperială. Iar ca fiică a unei familii nobile, Kailea nu putea deveni niciodată doar o iubită întâmplătoare, asemenea unei fete din satul de la poalele castelului Caladan.

Leto însă nu-şi putea tăgădui sentimentele…

Dar oare nu avea un duce dreptul de a-şi lua o concubină, dacă dorea? Nu era nimic ruşinos în asta, nici pentru Kailea, în special având în vedere lipsa ei de perspective.

— Ei, Leto… ce mai aştepţi?

Ea se apropie şi mai mult, aşa încât unul dintre sâni îi atingea braţul. Parfumul fetei îl ameţea cu feromoni.

— Tu eşti ducele. Poţi avea tot ce-ţi doreşti… Kailea prelungi ultimul cuvânt.

— Şi ce te face să crezi că există ceva ce-mi… doresc?

În propriile sale urechi, vocea îi suna ciudat de seacă.

Ridicând din sprâncene, ea zâmbi cu sfială.

— Cu siguranţă te-ai obişnuit până acum să iei decizii dificile.

El ezită, paralizat. *Într-adevăr,* gândi, *ce mai aştept?*

Se mişcară amândoi în acelaşi timp, şi el o luă tandru în braţe, cu un suspin de uşurare de mult reţinut şi cu o pasiune crescândă…

De când era copil, Leto îşi aducea aminte cum îşi privea tatăl petrecând zilele însorite în curtea castelului Caladan,

unde asculta petiţiile, preocupările şi urările de bine ale oamenilor. Tatăl, bărbos ca un urs, al bătrânului Paulus, numea asta „să ne vedem de munca de a fi duce”. Leto continua tradiţia…

Un şir de oameni urcau, târşâindu-şi picioarele, pe poteca abruptă către porţile larg deschise, pentru a participa la sistemul arhaic în care ducele rezolva disputele. Deşi existau instanţe juridice eficiente în toate oraşele mari, Leto făcea acest lucru pentru ocazia de a păstra contactul cu poporul său. Îi plăcea să răspundă personal la plângerile şi sugestiile oamenilor. Găsea procedeul mai bun decât orice anchete, sondaje de opinie şi rapoarte de la presupuşi experţi.

Stând sub soarele cald al dimineţii, asculta o persoană după alta, pe măsură ce coada înainta. O bătrână, al cărei soţ plecase pe mare pe timp de furtună şi nu se mai întorsese niciodată, solicita ca acesta să fie declarat mort şi continua prin a-i cere lui Leto binecuvântarea şi dispensa de a se mărita cu fratele soţului ei. Tânărul duce îi răspunse să aştepte o lună pentru ambele probleme, după care îi va aproba cererea.

Un băiat de zece ani voia să-i arate lui Leto un şoim de mare pe care-l crescuse de când era pui. Pasărea mare, cu creastă roşie, strângea în gheare încheietura înfăşurată într-o manşetă de piele a băiatului, apoi îşi luă zborul pe deasupra curţii, descrise un cerc (spre marea teroare a vrăbiilor care-şi făcuseră cuibul în streşini) şi se întoarse la băiat, când acesta fluieră…

Lui Leto îi plăcea teribil să-şi concentreze atenţia asupra detaliilor personale aici, acasă, unde putea într-adevăr să vadă cum hotărârile lui contau pentru vieţile oamenilor. Giganticul imperiu, presupus a cuprinde „un milion de lumi”, părea prea abstract, prea vast pentru a *conta* cine ştie ce pe Caladan. Cu toate acestea, conflictele sângeroase de pe alte lumi – cum era cel dintre Ecaz şi Grumman sau duşmănia străveche dintre Casa Atreides şi Casa Harkonnen – afectau populaţiile într-un mod la fel de

personal ca şi tot ceea ce vedea aici.

Leto era de mult candidat la căsătorie – un candidat foarte căutat, de fapt – şi mulţi membri ai Landsraadului doreau să intre în alianţă cu Casa Atreides şi să-şi unească linia de sânge cu a lui. Va fi vorba oare despre una dintre fiicele lui Armand Ecaz, sau o altă familie îi va face o ofertă mai bună? Trebuia să joace jocul dinastic pe care-l învăţase de la tatăl său.

Tânjea după Kailea Vernius de ani de zile, dar familia i se prăbuşise, Casa ei plecase renegată în exil. Un duce din Casa Atreides n-ar fi putut niciodată să se însoare cu o asemenea femeie. Ar fi fost sinucidere politică. Totuşi, asta nu o făcea pe Kailea mai puţin frumoasă sau mai puţin demnă de a fi dorită…

Rhombur, fericit cu Tessia, sugerase ca Leto să o ia pe Kailea drept concubina lui ducală. Pentru Kailea cu siguranţă n-ar fi fost nicio ruşine să devină iubita aleasă a unui duce. De fapt, i-ar fi întărit poziţia aici, pe Caladan, unde trăia sub o amnistie provizorie, fără garanţii…

În continuare, un bărbat saşiu, cu un început de chelie, deschise un coş urât mirositor. Doi membri ai gărzii Casei se apropiară de el, dar se dădură înapoi când omul ridică un peşte călduţ, puturos, care trebuie să fi fost mort de zile întregi. În jurul lui bâzâiau muşte. Când Leto se încruntă, întrebându-se ce insultă mai putea fi şi asta, pescarul se albi la faţă, dându-şi seama dintr-o dată ce impresie făcuse.

— O, nu, nu, domnule duce! Ăsta nu e un dar. Nu – uite! Peştele ăsta are *bube!* Tot ce-am prins în marea sudului are bube!

Într-adevăr, burta peştelui era aspră, de parcă ar fi avut lepră.

— Insulele plutitoare de varec de-acolo mor şi put pân-la cer. Ceva e rău, şi am zis că trebuie să ştiţi asta!

Leto se uită către Thufir Hawat, solicitându-l pe bătrânul războinic să-şi folosească talentele de mentat.

— O proliferare a planctonului, Thufir?

Hawat se încruntă, lăsându-şi mintea să alerge, apoi

încuviinţă.

— E probabil să fi distrus iarba de mare, care acum putrezeşte… împrăştiind boala printre peşti.

Leto se uită la pescar, care acoperi grăbit coşul şi-l duse la spate, ca să îndepărteze mirosul de scaunul ducelui.

— Mulţumesc, domnule, că ne-ai atras atenţia asupra acestui lucru. Va trebui să ardem insulele de varec, să adăugăm poate nişte îngrăşăminte în apă, ca să restabilim echilibrul potrivit între plancton şi alge.

— Iertaţi-mă pentru duhoare, domnule duce.

Pescarul se foi. Unul dintre soldaţii lui Leto luă coşul şi, ţinându-l cu mâna întinsă în faţă, îl duse afară pe poartă, într-un loc de unde briza mării putea să absoarbă mirosul.

— Fără dumneata, s-ar fi putut să nu aflu despre problema asta încă multe săptămâni de-acum încolo. Ai toată recunoştinţa noastră!

În ciuda sateliţilor şi a staţiilor meteorologice excelente ale Caladanului, Leto afla de multe ori informaţiile – mai exacte şi mai rapide – de la oameni, mai degrabă decât de la acele mecanisme.

Femeia care urma voia să-i dăruiască puiul ei premiat. Apoi, doi bărbaţi îşi disputau hotarele unor câmpuri de orez pundi şi se târguiau în legătură cu valoarea unei livezi pierdute în inundaţie când un dig sfărâmat lăsase apa să curgă în câmpie. O bătrână îi oferi lui Leto un pulover gros, pe care-l tricotase ea însăşi. În continuare, un tată mândru dorea ca Leto să atingă fruntea fiicei sale nou-născute.

Munca de a fi duce…

*

Tessia trăgea cu urechea lângă salonaşul apartamentului din castel pe care-l împărţea cu Rhombur, în timp ce Leto şi prinţul discutau politică imperială: vandalismul stânjenitor asupra monumentelor Corrino, sănătatea în declin a baronului Harkonnen, conflictul neplăcut – care se tot

înrăutăţea – între Moritani şi Ecaz (chiar şi cu trupele de sardaukari pentru menţinerea păcii staţionate pe Grumman) şi eforturile continue ale corpului diplomatic al lui Leto de a strecura un crâmpei de raţiune în toată această situaţie…

Conversaţia se întoarse în cele din urmă la tragediile care i se întâmplaseră Casei Vernius, la cât timp trecuse de la căderea planetei Ix. Exprimarea revoltei pricinuite de asta devenise o rutină pentru Rhombur, deşi el nu găsise niciodată curajul de a face pasul următor către recâştigarea dreptului său din naştere. În siguranţă şi mulţumit pe Caladan, renunţase la speranţa de a se răzbuna… sau cel puţin o lăsase pentru altă zi, cândva, în viitor….

Deja lui Tessia îi ajungea.

Pe când se mai afla încă la Şcoala Maicilor, citise dosare groase despre Casa Vernius. Cunoştinţele ei de istorie şi politică a tehnologiei constituiau o preocupare comună cu Rhombur. Chiar şi ştiind toate planurile din interiorul planurilor Comunităţii, se simţea făcută pentru el – şi, de aceea, obligată să-l înghiontească să treacă la acţiune. Detesta să-l vadă… *blocat.*

Purtând o rochie cu negru şi galben, în formă de calã, lungă până la pământ, Tessia puse pe masa dintre cei doi bărbaţi o tavă de argint cu halbe de bere neagră. Interveni în discuţie, surprinzându-i cu întreruperea ei:

— Ţi-am promis deja ajutorul, Rhombur. În afară de cazul în care ai intenţia să faci ceva legat de nedreptatea făcută Casei tale, să nu te plângi de asta cel puţin un deceniu de acum înainte…

Ridicându-şi trufaş bărbia, Tessia îi întoarse spatele.

— Eu, una, nu vreau să aud.

Leto văzu flacăra din ochii ei vii, depărtaţi. Plin de uimire, o urmări cum părăseşte încăperea, cu un foşnet abia auzit al rochiei.

— Ei, Rhombur, mă aşteptam ca o Bene Gesserit să fie mai… circumspectă. Mereu e aşa directă?

Rhombur arăta năucit. Apucă berea şi luă o înghiţitură.

— Cum, oare, în numai câteva săptămâni, şi-a dat seama exact ce aveam nevoie s-aud?

În ochii lui ardeau flăcări, ca şi cum concubina sa îi oferise doar scânteia pentru iasca adunată de mult în ei.

— Poate că ai fost prea amabil în toţi anii ăştia, Leto. Mi-ai oferit prea mult confort, în timp ce tatăl meu stă ascuns, iar poporul meu rămâne înrobit…

Clipi.

— Lucrurile *nu* se vor rezolva de la sine, nu-i aşa?

Leto îl privi fix pentru o clipă nesfârşită.

— Nu, prietene. N-o să fie aşa.

Rhombur nu-i putea cere lui Leto să trimită forţe masive în numele lui, pentru că asta ar fi dus la un război deschis între Casa Atreides şi Bene Tleilax. Leto riscase deja totul pentru a împiedica să se întâmple asta. În acest moment, era doar o epavă fără scop…

Chipul prinţului fu cuprins de hotărâre.

— Poate c-ar trebui să fac un gest măreţ… Să mă întorc pe lumea mea, să iau o fregată diplomatică oficială, cu escortă completă – ăă… aş putea închiria una, presupun – şi să aterizez în canionul portului de intrare de pe Ix. Aş putea să solicit în mod public restituirea numelui meu, să cer ca tleilaxu să renunţe la acapararea ilegală a planetei noastre…

Pufni mânios.

— Ce crezi c-ar spune despre asta?

— Nu fi absurd, Rhombur!

Leto dădu din cap, întrebându-se dacă prietenul său era serios sau nu.

— Te-ar lua prizonier şi-ar face experimente medicale pe corpul tău. Ai sfârşi tăiat în zece bucăţi şi în zece cuve axlotl diferite.

— Iaduri purpurii, Leto – ce altceva să fac?

Scos din minţi şi răvăşit, prinţul se ridică în picioare.

— Vrei să mă scuzi, te rog? Trebuie să mă gândesc…

Urcă greoi treapta joasă care ducea spre dormitorul lui privat şi închise uşa. Leto rămase pentru câteva clipe cu

ochii aţintiţi în urma prietenului său, sorbindu-şi băutura, înainte să se întoarcă la birou şi la documentele de inventar îngrămădite acolo, în aşteptarea inspecţiei şi a semnăturii lui…

Privind dintr-un balcon de la etaj, Tessia coborî iute scările în spirală şi deschise încet uşa dormitorului. Înăuntru, îl găsi pe Rhombur pe pat, privind fix la un portret de pe perete al părinţilor lui. Kailea îl pictase ea însăşi, tânjind după zilele fericite din Marele Palat. În tablou, Dominic şi Shando Vernius purtau însemnele complete ale rangului, contele cel chel în uniformă albă, cu spiralele ixiene violet-arămii împodobindu-i gulerul, iar ea într-o rochie liliachie, vaporoasă, de mătase *merh.*

Tessia îi masă umerii.

— Am greşit că te-am făcut să te simţi prost de faţă cu ducele. Iartă-mă!

El văzu tandreţea şi compasiunea din ochii ei căprui.

— De ce-ţi ceri scuze? Ai dreptate, Tessia, deşi mi-e greu să recunosc. Poate că mi-e ruşine. *Ar fi trebuit* să fac ceva ca să-mi răzbun părinţii…

— Să-ţi răzbuni întreg poporul – şi să-l eliberezi! Oftă adânc.

— Rhombur, adevăratul meu prinţ, vrei să fii pasiv, înfrânt şi mulţumit de tine… sau triumfător? Încerc să te ajut…

Rhombur îi simţi mâinile surprinzător de puternice lucrând experte asupra muşchilor lui încordaţi, relaxându-i şi încălzindu-i. Atingerea ei era ca un drog liniştitor şi el fu ispitit să adoarmă, ca să poată uita de necazuri.

Dădu din cap.

— Am renunţat fără luptă, nu-i aşa?

Degetele concubinei îi coborâră încet de-a lungul şirei spinării, până jos, excitându-l…

— Asta nu înseamnă că nu poţi să lupţi din nou.

Cu o expresie profund nedumerită, Kailea Vernius aduse fratelui ei un pachet negru, lucios.

— Are pe el stema familiei noastre, Rhombur. Tocmai a sosit cu un curier la Cala City.

Sora lui avea ochii verzi şi părul arămiu închis, prins la spate cu piepteni smălţuiţi. Faţa ei căpătase frumuseţea luxuriantă a feminităţii, păstrând delicateţea tinereţii; îi amintea lui Rhombur de mama lor, Shando, care fusese cândva concubina împăratului Elrood.

Perplex, prinţul se uită la spirala de pe pachet, dar nu văzu niciun alt semn. Îmbrăcată în haine obişnuite, comode, Tessia apăru în spatele lui Rhombur, care folosea un cuţitaş de pescar ca să deschidă pachetul. Sprânceana i se înălţă când scoase o foaie de hârtie riduliană acoperită cu linii, triunghiuri şi puncte. Apoi îşi ţinu respiraţia.

— Arată ca un mesaj secret, un cod de luptă ixian scris cu un cifru geometric.

Kailea strânse din buze.

— Tata m-a învăţat complexităţile afacerilor, dar prea puţin despre problemele militare. N-am crezut c-o să-mi trebuiască…

— Poţi să-l decodifici?

Tessia întrebă asta cu un ton care îl făcu pe Rhombur să se întrebe dacă nu cumva concubina sa Bene Gesserit are şi talente speciale pentru traduceri.

Prinţul se scărpină în părul blond ciufulit, apoi întinse mâna după un blocnotes.

— Ăăă… să vedem. Profesorul meu obişnuia să mă bată ca să-mi bage codurile în cap, dar au trecut ani de zile de când le-am învăţat.

Rhombur se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate, apoi începu să mâzgălească alfabetul galach în ordinea aleatorie pe care o memorase. Şterse liniile şi recopie

modelul cu mai multă grijă. Cu amintirile de demult revenindu-i în minte, se uită fix la hârtie şi pulsul i se acceleră. Cineva, având cunoştinţe din interior, pregătise fără îndoială asta. Dar cine?

În continuare, Rhombur luă o riglă şi, măsurând atent, desenă o reţea pe o foaie nouă. Pe marginea de sus, scrise alfabetul amestecat, câte o literă în fiecare pătrăţel, apoi adăugă o schemă de puncte de codare. Plasând mesajul misterios lângă foaia lui de decriptare, alinie punctele cu literele, apoi transcrise cuvânt cu cuvânt.

Şi exclamă:

— Iaduri purpurii!

Prinţului Rhombur Vernius, conte legitim de Ix,

Uzurpatorii tleilaxu ne torturează sau execută oamenii pentru infracţiuni recunoscute, apoi folosesc cadavrele pentru experimente oribile. Femeile tinere sunt răpite în întuneric. Industriile rămân dominate de invadatori.

Nu există dreptate pentru Ix – numai amintiri, speranţe şi sclavie. Tânjim după ziua în care Casa Vernius va putea zdrobi invadatorii şi ne va elibera din nou. Cu tot respectul cuvenit, vă cerem sprijinul. Vă rugăm, ajutaţi-ne!

Nota era semnată de C'tair Pilru, membru al Luptătorilor pentru Libertate de pe Ix. Rhombur sări în picioare şi-şi îmbrăţişă sora.

— E fiul ambasadorului – Kailea, îţi aduci aminte?

Cu ochii aprinşi de fericirea pe jumătate uitată, rememoră cum flirtau cu ea cei doi gemeni bruneţi.

— Drăguţ tânăr… Fratele lui a devenit navigator al Ghildei, nu?

Rhombur rămase tăcut. De-a lungul anilor, ştiuse că se întâmplă asemenea lucruri, dar evitase să se gândească la asta, sperând că problemele vor dispărea. Cum putea să-i contacteze pe rebelii de pe Ix? În calitate de prinţ exilat, fără Casă, cum putea să se ocupe de tragedie? Până atunci, nu fusese prea dornic să se gândească la toate posibilităţile…

— Luaţi aminte, promise Rhombur. Am să fac ceva în

privinţa asta. Poporul meu a aşteptat prea mult!

Se depărtă de sora lui, şi privirea i se mută spre Tessia, care-l fixa la rândul său.

— Mi-ar plăcea să te ajut, zise ea. Ştii asta…

Rhombur îşi trase concubina şi sora lângă el, într-o singură îmbrăţişare, ca de urs. În sfârşit, simţea că are un scop.

Ca să înveţe despre acest univers, cineva trebuie să se angajeze pe un curs al descoperirilor unde există pericole reale. Educaţia nu ne poate împărtăşi aceste descoperiri; ele nu constituie un lucru care poate fi predat şi folosit sau lăsat deoparte. Ele nu au ţeluri. În universul nostru, noi considerăm ţelurile ca fiind produse finale, şi acestea sunt mortale dacă cineva capătă o fixaţie pentru ele.

FRIEDRE GINAZ,
Filosofia maestrului spadasin

Ornitopterele de transport duceau elevii de pe Ginaz în grupuri, coborând – în timp ce zburau de-a lungul ţărmului unei noi insule ameninţătoare – lângă stâncile de lavă neagră, lustruite de-a lungul secolelor de cascade. Culmea stâncii abrupte se înălţa din apă ca un dinte stricat, fără jungle, fără verdeaţă, fără urme vizibile de locuire. Înconjurată de ape adânci, înşelătoare, insula muntoasă – lipsită de nume, în afara indicativului ei militar – se afla la capătul estic al arhipelagului.

— A, uite, alt paradis tropical, remarcă Hiih Resser, pe un ton sec. Uitându-se printr-unul din micile hublouri, înghesuit lângă colegii săi de clasă, Duncan Idaho ştia că acest loc conţine doar noi încercări pentru ei toţi.

Însă el era deja pregătit…

Topterul luă înălţime şi zbură pe lângă partea adăpostită de vânt a gurii curbate a unui crater prăpăstios. Prin găuri încă răbufneau fum şi cenuşă, adăugând un văl greu, fierbinte, peste aerul umed. Pilotul descrise un cerc, aşa încât putură să vadă cu toţii un singur topter strălucitor stând pe buza craterului; micul aparat avea să fie folosit, fără îndoială, într-o anumită parte a instruirii lor. Duncan nu reuşea totuşi să ghicească ce i-ar putea aştepta.

Topterul pluti către baza vulcanului, unde cotiturile proeminente ale crestelor sparte şi fumarolele aburinde constituiau tabăra lor. Corturi colorate, care se ridicau singure, pătau suprafaţa netedă de lavă solidificată, înconjurând un complex mai mare. Nu exista niciun fel de

confort. Când aterizară, mulţi dintre elevi fugiră să-şi aleagă corturile, dar Duncan nu vedea de ce-ar fi de preferat un cort altuia.

Maestrul spadasin care-i aştepta era înalt, avea pielea tăbăcită, o coamă de păr cărunt şi stufos care-i atârna până în talie şi ochi neliniştitori, înfundaţi adânc în orbitele osoase. Cu o tresărire de veneraţie, Duncan îl recunoscu pe legendarul războinic Mord Cour. Pe când era copil pe Hagal, Cour fusese singurul supravieţuitor din satul său minier masacrat; trăise ca un sălbatic pe costişele împădurite, învăţase singur să lupte, apoi se infiltrase în banda de tâlhari care-i distrusese satul. După ce le câştigase încrederea, îi jupuise cu mâna lui pe conducător şi pe toţi bandiţii, după care plecase să se alăture sardaukarilor împăratului. Slujise ani de zile ca maestru spadasin personal al lui Elrood, înainte să se retragă la academia de pe Ginaz.

După ce-i obligă să recite la unison jurământul maestrului spadasin, legendarul războinic spuse:

— Am omorât mai mulţi oameni decât a întâlnit vreodată oricare dintre voi, căţeluşilor. Rugaţi-vă să nu deveniţi unul dintre ei. Dacă învăţaţi de la mine, nu voi avea niciun motiv să vă omor…

— N-am nevoie de niciun stimulent ca să învăţ de la *el,* îi zise Resser lui Duncan, din colţul gurii. Bătrânul auzi cuvintele murmurate şi-şi mută brusc privirea către elevul roşcovan. În spatele grupului, Trin Kronos, unul dintre ceilalţi recruţi de pe Grumman (deşi mult mai puţin prietenos), chicoti, apoi tăcu mâlc.

În timp ce Mord Cour îl ţintuia pe Resser cu privirea lui pătrunzătoare, aşteptând, Duncan îşi drese glasul şi făcu un pas înainte.

— Maestre spadasin Cour, a spus că niciunul dintre noi n-are nevoie de stimulente ca să înveţe de la un mare om ca dumneavoastră, domnule. Apucă mânerul sabiei bătrânului duce.

— Nimeni nu are nevoie de o scuză ca să înveţe de la un

om măreţ!

Cour se roti să-i privească pe toţi elevii.

— Ştiţi de ce sunteţi aici? Adică, aici pe Ginaz?

— Pentru că aici a pornit Jool-Noret totul, răspunse prompt recrutul cu pielea întunecată de pe Al-Dhanab.

— Jool-Noret n-a făcut nimic, zise Cour, şocându-i pe toţi. A fost un maestru spadasin colosal, expert în nouăzeci şi trei de metode de luptă. Ştia totul despre arme, scuturi, tactici şi lupta corp la corp. O duzină de alţi luptători talentaţi l-au urmat ca discipoli, implorându-l să-i înveţe tehnici avansate, dar marele luptător refuza, amânându-i mereu cu promisiunea că îi va instrui atunci când va veni vremea potrivită. *Şi nu i-a instruit niciodată!* Într-o noapte, un meteor a căzut în largul oceanului şi a dat naştere unui val care a izbit insula unde locuia Jool-Noret. Apa a ras coliba şi l-a ucis în somn. Tot ce-au putut face a fost să-i recupereze trupul, acea relicvă mumificată pe care vor fi mândri să vi-o arate pe insula administraţiei…

— Dar, domnule, dacă Jool-Noret n-a învăţat pe nimeni nimic, de ce a fost şcoala fondată în numele lui? întrebă Resser.

— Pentru că discipolii lui au jurat să nu facă aceeaşi greşeală. Amintindu-şi toate tehnicile pe care voiau să le înveţe de la Noret, au înfiinţat o academie unde puteau să-i înveţe pe cei mai buni candidaţi toate tehnicile de luptă, de care-ar putea avea nevoie.

Adierile înecate de cenuşă îi răsfirau părul.

— Aşa, acum sunteţi cu toţii gata să învăţaţi cum să ajungeţi maeştri spadasini?

Elevii răspunseră cu un „Da!” răsunător.

Cour scutură din coama lungă şi cenuşie, apoi zâmbi. Rafalele vântului dinspre ocean sunau ca nişte gheare ascuţite scrâşnind coastele de lavă.

— Bun… Vom începe cu două săptămâni de studiu al poeziei!

În adăpostul sărac al corturilor lor colorate, recruţii dormeau pe pietre – reci în timpul nopţii, fierbinţi ca din cuptor ziua. Nori gri de cenuşă suspendată acopereau soarele. Tinerii şedeau pe unde puteau, fără scaune, mâncau hrană uscată şi sărată, beau apă călâie păstrată în butoaie vechi… Totul lăsa în gură un gust de sulf.

Nimeni nu se plângea de greutăţi. Până atunci, recruţii învăţaseră măcar atâta lucru…

În mediul aspru, învăţau despre metafore şi versuri. Chiar şi pe vechea Terra, războinicii samurai, dedicaţi onoarei, îşi preţuiau dibăcia în a compune haiku-uri la fel de mult pe cât îşi preţuiau îndemânarea de a mânui sabia.

Când Mord Cour stătea pe o piatră, lângă un izvor termal ce emana aburi, şi recita poeme epice străvechi, pasiunea din vocea lui tulbura inimile elevilor. La sfârşit, când bătrânul vedea că le adusese tuturor lacrimi în ochi, surâdea şi bătea din palme. Sărind jos de pe piatră, Cour anunţă:

— Succes! Buun, şi-acum e timpul să învăţăm să luptăm…

Îmbrăcat cu cămaşă de zale din flexoţel, Duncan călărea o imensă ţestoasă blindată care încerca încontinuu să-şi muşte hăţurile şi călăreţul. Zgâlţâit mereu în şa, cu picioarele desfăcute pentru a cuprinde carapacea metalică, lată, cumpănea o lance de lemn cu vârful bont din metal. Ţinea lancea peste încheietură şi privea pe deasupra ei la trei adversari asemănător înarmaţi.

Ţestoasele luptătoare erau eclozate din ouă furate şi crescute în ţarcuri în peşteri. Monştrii lenţi îi aminteau lui Duncan de momentul în care trebuise să lupte purtând

armura groasă de metal. Însă fălcile lor cornoase se puteau încleşta ca nişte uşi cu aer comprimat şi, dacă aveau chef, ţestoasele se puteau repezi înainte cu o viteză infernală. După plăcile ciobite şi crăpate de pe carapace, Duncan putea să-şi dea seama că fiarele erau veterane ale mai multor lupte decât văzuse el vreodată.

Duncan ciocăni cu lancea în carapacea groasă a ţestoasei bubuind ca un toboşar. Animalul porni către purtătorul lui Hiih Resser, dând din cap dintr-o parte în alta şi încercând să muşte tot ce putea atinge.

— Am să te dau jos din şa, Resser!

Dar ţestoasa lui Duncan alese exact acel moment să se oprească, şi niciun fel de îndemn n-o putu face să se mişte iar. Nici celelalte nu voiau să coopereze.

Turnirul ţestoaselor era a noua probă de luptă dintr-un decatlon pe care elevii trebuiau să-l treacă înainte să fie admişi la nivelul următor al clasei. De-a lungul a cinci zile istovitoare, respirând aerul încărcat de cenuşă, Duncan nu se plasase niciodată mai jos de locul trei – în lupta acvatică, săritura în lungime, trasul cu arbaleta, praştii, suliţe, ridicarea aerobică a greutăţilor, aruncarea cuţitelor şi târârea prin tunel.

Pretutindeni, stând pe piatra lui înaltă, Mord Cour urmărise procedurile.

Resser, care devenise prietenul şi rivalul lui Duncan, dobândise de asemenea un scor respectabil. Ceilalţi elevi grummanieni formaseră o clică numai a lor, adunaţi în jurul fanfaronului lor şef, Trin Kronos, care părea extrem de plin de sine şi de moştenirea sa (deşi calităţile de luptă pe care le demostrase nu-l situau prea departe de ceilalţi).

Kronos se fălea cu minunata lui viaţă în serviciul Casei Moritani, în timp ce Resser vorbea rar despre casa şi familia sa. Era mult mai interesat să stoarcă fiecare picătură de învăţătură de pe Ginaz.

În fiecare noapte, târziu în orele de întuneric, Duncan şi Resser se apucau de lucru în cortul-bibliotecă cu un teanc de filmocărţi. Elevii de pe Ginaz trebuiau să înveţe istorie

militară, strategii de bătălie şi tehnici de luptă personală. Mord Cour le impusese studiul eticii, literaturii, filosofiei şi meditaţiei… toate lucrurile pe care el nu le putuse învăţa ca băiat trăind în sălbăticie pe falezele împădurite de pe Hagal.

În sesiunile de seară cu maeştrii spadasini, Duncan Idaho memorase Marea Convenţie, ale cărei reguli pentru conflictele armate formau baza civilizaţiei imperiale de după Jihadul Butlerian. Inspirându-se din asemenea gândire morală şi etică, Ginaz formulase Codul Războinicului.

Acum, luptându-se să-şi controleze ţestoasa nărăvaşă, Duncan se frecă la ochii roşii şi tuşi. Nările îi ardeau de la cenuşa din aer şi îşi simţea gâtul iritat. În jurul lui, oceanul vuia spărgându-se de stânci; fumarolele şuierau şi aruncau în aer o duhoare de ouă stricate.

După împunsături repetate, fără efect, ţestoasa lui Resser reuşi, în sfârşit, un salt înainte şi roşcovanul trebui să facă tot posibilul să rămână în şa şi să-şi ţină lancea boantă îndreptată în direcţia corectă. În curând, toate ţestoasele se puseră în mişcare, cuprinse de o agitaţie lentă.

Duncan evită două atacuri simultane cu lăncile din partea lui Resser şi a celui de-al doilea adversar şi îl lovi pe al treilea cu arma sa. Capătul bont al lăncii îl izbi pe elev drept în armura de pe piept, făcându-l să se rostogolească cu mâinile şi picioarele în dezordine. Recrutul doborât căzu greoi pe solul accidentat, apoi se târî cât mai departe, pentru a evita muşcăturile ţestoaselor.

Duncan se aplecă peste carapacea animalului său, evitând o altă împunsătură din partea lui Resser. După care ţestoasa lui se opri din drum pentru a-şi face nevoile – ceea ce-i luă mult timp.

Uitându-se în jur, neajutorat pe spinarea ţestoasei, Duncan îl văzu pe celălalt adversar rămas în şa atacându-l pe Resser, care se apăra admirabil. În timp ce ţestoasa lui îşi termina treaba, Duncan aşteptă exact momentul potrivit, aşezându-se pe o parte a carapacei dure, atât de aproape

de luptători pe cât putea ajunge. În clipa în care Resser contraatacă şi îl doborî pe celălalt luptător, îşi ridică lancea în semn de triumf – aşa cum Duncan ştia că va face. Chiar în acel moment, Duncan se întinse şi îl izbi cu arma într-o parte, rostogolindu-l pe Resser de pe ţestoasă. Numai Duncan Idaho rămăsese călare – învingătorul…

Descălecă, apoi îl ajută pe Resser să se pună pe picioare şi-l scutură de nisipul de pe piept şi picioare. O clipă mai târziu, ţestoasa lui Duncan se mişcă în sfârşit din loc, învârtindu-se greoi în căutarea a ceva de mâncare.

— Trupul vostru este cea mai importantă armă, zise Mord Cour. Înainte de a putea deveni de încredere cu o sabie în mână, trebuie să învăţaţi să aveţi încredere în corpul vostru.

— Dar, maestre, ne-ai învăţat că mintea este cea mai importantă armă, îl întrerupse Duncan.

— Trupul şi mintea sunt una, răspunse Cour, cu glasul la fel de tăios ca şi sabia. Ce înseamnă una fără cealaltă? Mintea controlează trupul, trupul controlează mintea.

Păşi drept pe plaja denivelată, pe pietrele ascuţite care scârţâiau sub picioarele lui bătătorite.

— Daţi-vă jos hainele, cu toţii – jos şorturile! Scoateţi-vă pantofii… Lăsaţi toate armele pe jos!

Fără să pună la îndoială ordinele, elevii se dezbrăcară complet. Cenuşa gri continua să cadă în jurul lor, iar gazele sulfuroase şuierau din fumarole ca o respiraţie a diavolului.

— După acest ultim test, puteţi scăpa cu toţii de mine şi de insula asta. Mord Cour îşi strânse buzele cu o expresie severă.

— Următoarea voastră destinaţie are ceva mai multe flori şi înlesniri.

Unii dintre elevi scoaseră nişte urale răguşite, cuprinşi de nelinişte în legătură cu încercarea pe care trebuiau s-o

înfrunte în curând.

— Din moment ce toţi aţi trecut un test de competenţă în materie de pilotare a topterului, voi explica totul pe scurt.

Cour gesticula urcând panta abruptă până la buza înaltă a craterului, cufundată în întunericul cenuşiu şi ceţos.

— Un aparat vă aşteaptă în vârf. L-aţi văzut când aţi venit. Primul care ajunge la el poate zbura către noile barăci curate şi confortabile. Coordonatele sunt deja fixate pe consola de pilotaj. Restul... se vor întoarce jos de pe munte şi se vor instala din nou aici pe pietre, fără corturi şi fără mâncare.

Pe chipul lui bătrân, ochii se îngustară.

— Acum, porniţi!

Elevii o luară la fugă, folosindu-şi rezervele de energie ca să obţină un start avantajos. Deşi Duncan nu ajunse cel mai repede la semn, îşi alese drumul cu mai multă grijă. Fâşii terasate abrupte blocau unele poteci la jumătatea drumului către curbura conului, în timp ce alte culoare se îngustau, înfundându-se înainte de a ajunge în vârf. Unele făgaşe păreau tentante, dar pârâiaşele şi cascadele subţiri promiteau un urcuş alunecos, nesigur. După ce văzuse topterul sus pe marginea craterului la prima lor apropiere, studiase panta cu un interes lacom, pregătindu-se. Acum îşi aduse aminte de tot ce observase. Şi porni.

Pe măsură ce panta se accentua, Duncan câştiga teren faţă de cei din faţa lui, alegând cu dibăcie făgaşe sau culoare, căţărându-se pe pietre aglomerate, colţuroase şi denivelate, în timp ce alţii se abăteau din drum pe jgheaburi de pietriş care păreau uşor de urcat, dar care se năruiau sub picioarele lor şi îi trimiteau înapoi rostogolindu-se. El alerga de-a lungul crestelor legate între ele şi o lua pe cotituri care nu duceau direct în vârf, dar ofereau un teren mai uşor şi permiteau un urcuş mai rapid.

Cu ani în urmă, când alergase să supravieţuiască în Staţia Gărzii Forestiere de pe Giedi Prime, Rabban îl hăituise ca să-l omoare. Prin comparaţie, acum era foarte uşor. Roca aspră de lavă era tăioasă sub picioarele goale

ale lui Duncan, dar el avea un avantaj asupra celor mai mulţi dintre colegii săi: tălpile i se bătătoriseră datorită anilor de mers desculţ pe plajele Caladanului.

Ocoli un izvor fierbinte şi urcă o crăpătură care-i dădea locuri precare de prindere pentru mâini şi picioare. Trebuia să se înţepenească în crăpătură, căutând proeminenţe şi spărturi pe care le putea folosi ca să se mai târască încă o lungime de trup. Unele dintre pietrele friabile crăpau şi se rostogoleau.

În altă parte, n-avea nicio îndoială că Trin Kronos şi alţi candidaţi egoişti ar fi făcut tot ce le-ar fi stat în putinţă pentru a sabota competiţia, mai degrabă decât să se concentreze şi să grăbească pasul.

La apusul soarelui, atinse marginea vulcanului – primul din clasă. Alergase fără odihnă, suise pante de pietriş primejdioase, îşi alesese drumul cu grijă, dar fără să ezite. Cu alţi concurenţi nu prea departe în urmă, urcând pe toate părţile conului, sări peste un jet de abur şi alergă spre ornitopterul care aştepta.

Îndată ce identifică aparatul, se uită peste umăr, văzându-l pr Hiih Resser poticnindu-se nu cu mult în urma lui. Pielea roşcovanului era zgâriată şi acoperită cu cenuşă.

— Hei, Duncan!

Aerul era încărcat de fum şi pulbere azvârlită din crater. Vulcanul huruia.

Aproape de victorie, Duncan o luă la fugă, micşorând distanţa până la topter. Resser, văzând că n-are nicio şansă să câştige, rămase în urmă, gâfâind, şi recunoscu cu graţie victoria prietenului său.

Pe partea opusă a craterului, Trin Kronos ieşi la iveală de pe un traseu alternativ, cu chipul roşu şi mânios la vederea lui Duncan atât de aproape de topterul care aştepta. Când îl văzu pe Resser, colegul său de pe Grumman, clătinându-se fără suflu şi dându-se bătut, Kronos deveni şi mai furios. Deşi veneau de pe aceeaşi lume, Kronos făcea deseori tot posibilul ca să-şi arate dispreţul pentru Resser, să-l umilească pe roşcovan şi să-i facă viaţa amară.

În această clasă, relaţiile erau de genul supravieţuirii celui mai adaptat, şi mulţi dintre elevi ajunseseră să se deteste puternic unii pe alţii. Doar văzând cum Kronos îl hărţuia pe colegul său recrut de pe Grumman, Duncan îşi făcuse o părere foarte proastă despre fiul răsfăţat al unui nobil. O dată ce Duncan avea să decoleze cu topterul, Kronos îi va aştepta probabil pe prietenii lui grummanieni şi-l vor lua la pumni pe Resser pentru a-şi vărsa propriile lor frustrări.

Punând un picior în aparatul gol, Duncan luă o hotărâre.

— Hiih Resser! Dacă poţi ajunge aici înainte să-mi pun centura şi să decolez, sunt convins că topterul ne va duce pe-amândoi!

Încă departe, Trin Kronos porni în viteză spre ei.

Duncan prinse centura de siguranţă, apăsă bara retractoare ca să scurteze aripile pentru decolarea verticală, în timp ce Resser privea, nevenindu-i parcă să creadă.

— Hai o dată!

Zâmbind, roşcovanul găsi noi resurse de energie. Alergă spre el, când Duncan mută butonul de start în poziţia deschis. În anii petrecuţi în serviciul ducelui, învăţase să zboare de la unii dintre cei mai buni piloţi din imperiu. Acum făcu lin toate mişcările.

Dându-şi seama de hotărârea lui Duncan de a încălca regulile, Kronos începu să înjure şi mări viteza, ridicând bucăţi de pietre sparte. Panoul de instrumente al topterului se aprinse. O cutie luminată în portocaliu îi spuse lui Duncan că propulsoarele erau armate, apoi auzi şuieratul scăzut, puternic, al turbinelor.

Resser sări pe tălpicile topterului exact când Duncan ridică vehiculul cu ajutorul propulsoarelor. Gâfâind, roşcovanul apucă marginea uşii de la cabină şi se ţinu bine. Luă câteva înghiţituri mari de aer.

Văzând că nu va ajunge niciodată la aeronavă, Trin Kronos se aplecă să smulgă o piatră colţuroasă, de mărimea unui pumn, şi o aruncă, lovind şoldul descoperit al

lui Resser.

Duncan apăsă un buton declanşator luminos şi aripile fluturară în sus şi-n jos, urcând aparatul mult deasupra vârfului de lavă al vulcanului. Propulsoarele dădură un impuls şi aripile se aşezară în poziţia de urcare. Duncan mai coborî nivelul energiei. Resser se trase cu totul înăuntru, într-un talmeş-balmeş de mâini şi picioare. Gâfâind şi cu respiraţia tăiată, îşi făcu loc în puţinul spaţiu liber de lângă Duncan, în cabină, şi începu să râdă.

Vântul stârnit de aripile fluturânde ale ornitopterului răbufni peste dezamăgitul Kronos. Lăsat în urmă, tânărul mai aruncă o piatră, care ricoşă inofensivă de fereastra de plaz.

Duncan flutură vesel din mână şi îi aruncă lui Kronos o lanternă de mână din trusa de provizii a topterului. Grummanianul o prinse, fără să arate niciun pic de recunoştinţă pentru ajutorul dat în întunericul crescând. Mult în urma lui, ceilalţi elevi, istoviţi şi cu dureri în tot corpul, se întorceau în tabără pe jos ca să petreacă o noapte mizerabilă şi rece sub cerul liber.

Duncan crescu energia, întinzând aripile la anvergura lor maximă. Soarele se cufundă sub linia orizontului, lăsând o urmă roşiatică, strălucitoare, peste ape. Întunericul începu să coboare ca o cortină grea peste şiragul de insule dinspre apus.

— De ce-ai făcut asta pentru mine? întrebă Resser, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Trebuia să fie un test solo. Cu siguranţă că maeştrii spadasini nu ne-au învăţat să ne ajutăm unii pe alţii…

— Nu, răspunse Duncan cu un surâs. E ceva învăţat de la Atreizi.

Micşoră iluminarea panoului de instrumente până la nivelul unei licăriri abia vizibile şi se lăsă să zboare, la lumina stelelor, către coordonatele următoarei lor insule…

Nu subestima niciodată puterea minţii umane de a crede ceea ce vrea să creadă, indiferent de dovezile contrare.

CAEDMON ERB,
Politică şi realitate

Într-un efort de a înţelege cum îi scurtcircuitase Comunitatea cererile, baronul şi cu Piter de Vries discutau în secret în sala de conferinţe cu pereţi de metal de pe fregata militară Harkonnen. Nava se rotea pe orbită în jurul planetei Wallach IX, cu armele pregătite… dar fără nicio ţintă. De două zile, fuseseră trimise mesaje în fiecare oră pe canalul către Bene Gesserit, fără niciun răspuns.

De data asta mentatul nu avea niciun răspuns despre unde sau cum se ascunseseră vrăjitoarele; fără probabilităţi, fără proiecţii, fără totalizări… Dăduse greş. Baronul, care nu accepta nicio scuză pentru eşec (iar de Vries eşuase în ceea ce-l privea), era gata să ucidă pe cineva, într-un mod foarte neplăcut.

Simţindu-se ca un nechemat, Glossu Rabban, plin de gânduri negre, stătea într-o parte privindu-i, dorind să le ofere o idee pătrunzătoare.

— La urma-urmei, sunt vrăjitoare, nu-i aşa? spuse el în sfârşit, dar nimeni nu păru interesat de comentariu. Nimeni nu-i asculta vreodată ideile.

Dezgustat, Rabban ieşi din sala de conferinţe, ştiind că unchiul său era încântat să-l vadă plecând. De ce se chinuiau să discute situaţia? Rabban nu putea suporta să stea degeaba, fără să ajungă nicăieri. Îi făcea pe toţi să pară slabi…

Ca moştenitor prezumtiv al baronului, Rabban credea că se descurcase bine în serviciul Casei Harkonnen. Supraveghease operaţiunile legate de mirodenie pe Arrakis, lansase chiar primul atac secret în ceea ce ar fi trebuit să fie un război pe viaţă şi pe moarte dintre casa Atreides şi tleilaxu. De nenumărate ori fusese la înălţime, însă baronul îl trata de parc-ar fi fost încet la minte, numindu-l – în faţă chiar – „creier de tanc cu muşchi”.

Dacă m-ar fi lăsat pe mine să merg acolo, la şcoala vrăjitoarelor, le-aş fi adulmecat eu...

Rabban ştia exact ce trebuia făcut. De asemenea, ştia foarte bine că nu trebuia să ceară permisiunea. Baronul va zice doar nu... şi va greşi respingându-l. Rabban avea să rezolve problema de unul singur, apoi îşi va cere răsplata. În cele din urmă, unchiul îi va vedea priceperea.

Încălţat în ghete negre, grele, bărbatul solid porni pe coridoarele fregatei, concentrat asupra misiunii sale. În jurul său, nava înarmată zumzăia în îmbrăţişarea tăcută a gravitaţiei. Trecând pe lângă cabine şi posturi de lucru, auzea frânturi de conversaţii. Bărbaţi în uniforme albastre treceau în grabă pe lângă el, îndeplinindu-şi îndatoririle, întotdeauna plini de respect faţă de el.

Când le dădu ordinul, oamenii îşi lăsară treburile şi alergară să deschidă un perete despărţitor. Rabban îşi puse mâinile în şolduri, satisfăcut să aibă sub ochi camera ascunsă care adăpostea o navă lucioasă, bine lustruită, un aparat de luptă de o persoană.

Non-nava experimentală.

El condusese vehiculul invizibil în interiorul unui transspaţial, cu mai bine de un deceniu în urmă, iar acesta îşi făcuse datoria impecabil... complet tăcut şi nevăzut. Pilotajul său fusese fără cusur, deşi schema eşuase până la urmă. Eroarea fatală fusese, data trecută, faptul că făcuseră prea multe planuri. Iar Leto Atreides – lua-l-ar naiba! — refuzase să se poarte conform aşteptărilor...

De data asta însă, planul lui Rabban era simplu şi direct. Nava şi conţinutul său erau invizibile. Putea merge oriunde, putea observa orice – şi nimeni nu va bănui nimic. Va spiona ce puneau la cale vrăjitoarele, apoi – dacă dorea – putea să radă de pe faţa pământului toată Şcoala Maicilor.

Porni motoarele silenţioase ca o şoaptă ale navei de atac şi coborî prin podeaua fregatei aflate pe orbită. Cu speranţe din ce în ce mai mari, Rabban activă generatorul de non-câmp – şi vehiculul dispăru în spaţiul deschis.

În timpul coborârii către planetă, toate sistemele navei

funcţionară adecvat. Defecţiunile de la recentele zboruri de testare fuseseră reparate. Sus, deasupra unui şir de dealuri acoperite cu iarbă, Rabban viră către clădirile de stuc, cu acoperişuri roşcate, ale Şcolii Maicilor. Aşa deci, vrăjitoarele credeau că pot să dispară pur şi simplu când baronul cere o audienţă? Se amuzau de propria lor deşteptăciune? Iar acum vrăjitoarele refuzau să răspundă cererilor repetate de a avea o discuţie. Cât timp îşi imaginau ele că pot evita problema?

Atingând butonul unui senzor, Rabban armă sistemele ofensive. Un atac masiv, neaşteptat, va învălui în flăcări bibliotecile, clădirile administrative şi muzeele, făcându-le una cu pământul.

Asta le va atrage atenţia!

Se întrebă dacă baronul descoperise măcar plecarea lui.

În timp ce aparatul tăcut se năpustea asupra complexului şcolii, vedea mulţimi de femei umblând de colo colo în afara grupului de construcţii, crezând prosteşte că nu mai au nevoie să se ascundă. Vrăjitoarele socoteau că pot să dea cu tifla Casei Harkonnen!

Rabban zbură mai jos. Sistemul de armament se înfierbântă; ecranele de ochire se aprinseră. Înainte să le dărâme clădirile, poate că ar trebui să culeagă vreo câteva dintre muierile astea ca nişte vulturi, una câte una, doar de dragul sportului. Cu nava sa nevăzută şi neauzită, va părea ca un deget de foc al lui Dumnezeu doborându-le pentru aroganţa lor. Non-nava se apropie în raza de acţiune.

Dintr-odată, toate vrăjitoarele se uitară în sus, la el.

Simţi ceva apăsându-i mintea. Sub ochii lui, femeile pâlpâiră şi dispărură. Apoi vederea i se tulbură şi simţi în cap o pulsaţie... *durere.* Îşi apăsă tâmpla cu mâna, încercând să se concentreze. Dar presiunea din ţeastă crescu aidoma unui elefant furios care-i tropăia sub frunte.

Dedesubt, imaginile pâlpâiră din nou. Grupurile de surori Bene Gesserit apărură iarăşi, apoi se dizolvară în imagini-fantomă. Clădirile, reperele solului, suprafaţa planetei – toate tremurau. Rabban abia mai putea vedea comenzile.

Dezorientat, cu capul crăpându-i de durere, Rabban se prinse de consola de pilotaj. Non-nava sălta sub el ca un animal viu şi intră în vrie. Rabban scose un strigăt gâlgâit, ameţit, fără măcar să-şi dea seama de pericolul în care se află până când spuma anti-prăbuşire şi reţeaua de chingi se strânseră în jurul lui.

Non-nava se prăbuşi într-o livadă de meri, ricoşând şi tăind pe pământ o brazdă lungă, maronie, apoi se rostogoli pe spate. După o clipă în care se opri huruind, aparatul distrus alunecă pe un taluz, într-un pârâu puţin adânc.

Motorul zdrobit luă foc şi un fum albăstrui, uleios, umplu cabina. Rabban auzi şuieratul sistemelor de stingere a incendiilor, în timp ce se eliberă din spumă şi din chingile protectoare.

Sufocat de fumul amar, lăcrimând din cauza acizilor, Rabban activă o trapă de salvare din burta navei şi se târî afară din epavă. Se rostogoli printre resturile de metal încins, alunecos, şi căzu în genunchi, sprijinindu-se pe palme, în apa opărită a pârâului. Ameţit, scutură din cap. Uitându-se în spate, la non-navă, observă cum carcasa pâlpâia, când vizibilă, când invizibilă…

În spatele lui, femeile roiau în jos pe pantă, ca nişte lăcuste în robe negre…

Când baronul Harkonnen primi neaşteptatul mesaj de la Maica Superioară Harishka pe canalul de comunicaţii, îi veni s-o sugrume. De zile-ntregi, urletele şi ameninţările lui rămăseseră fără răspuns. Iar acum, în timp ce măsura cu pasul podeaua punţii de comandă a fregatei, bătrâna cotoroanţă iniţiase ea însăşi contactul. Apăru pe ecranul oval al sistemului.

— Îmi pare rău că n-am fost disponibilă când ai venit în vizită, baroane, şi-mi cer scuze că sistemele noastre de comunicaţii n-au funcţionat. Ştiu că aveai ceva de discutat

cu mine…

Tonul ei era înnebunitor de plăcut.

— Mă întreb însă dacă mai întâi n-ai vrea să-l primeşti înapoi pe nepotul tău…

Văzându-i buzele subţiri surâzând dedesubtul acelor malefici ochi migdalaţi, îşi dădu seama că faţa lui rotundă trebuie să fi reflectat confuzia lui totală. Se întoarse să se uite întâi la căpitanul trupelor sale, apoi la Piter de Vries.

— Unde-i Rabban?

Amândoi dădură din cap, la fel de surprinşi ca şi el.

— Aduceţi-l pe Rabban!

Maica Superioară făcu un gest şi câteva surori îl aduseră în faţa ecranului pe bărbatul îndesat. În ciuda zgârieturilor şi tăieturilor de pe faţă, Rabban părea sfidător. Una dintre mâini îi atârna inertă într-o parte; avea pantalonii rupţi în genunchi, dezvăluind dedesubt răni zdrenţuite.

Baronul înjură în şoaptă. *Acum ce-a mai făcut idiotul?*

— A suferit un soi de defecţiune la vehiculul său. Mă întreb dacă venea să ne viziteze. Poate să ne spioneze sau… chiar să atace?

În continuare, pe ecran apăru o imagine video a non-navei prăbuşite, arzând încă mocnit la marginea livezii distruse.

— Pilota un aparat extrem de interesant. Observaţi cum apare şi dispare… Vreun fel de mecanism de invizibilitate defect? Foarte ingenios!

Baronului aproape că-i ieşiră ochii din cap. *Zei infernali, am pierdut şi non-nava!* Nu numai că tâmpitul de nepotu-său fusese prins de Comunitate, dar lăsase şi non-nava – arma secretă cea mai puternică a Harkonnenilor – să cadă în mâinile vrăjitoarelor…!

Mişcându-se fără zgomot, Piter de Vries îi şopti la ureche, încercând să-l calmeze:

— Respiră încet şi adânc, baroane. Vrei să continuu eu negocierile cu Maica Superioară?

Cu un efort supraomenesc, baronul se adună, apoi se dădu deoparte şi se întoarse în faţa ecranului. Se va ocupa

mai târziu de Rabban.

— Nepotul meu e complet imbecil. Nu avea permisiunea mea să ia nava!

— O explicaţie convenabilă…

— Vă asigur că va fi aspru pedepsit pentru acţiunile sale nesăbuite. Desigur, va plăti şi pentru pagubele provocate şcolii voastre…

Se strâmbă, amărât la gândul că se recunoştea învins atât de uşor.

— Câţiva meri… Niciun motiv să formulăm vreo pretenţie sau să raportăm Landsraadului – dacă veţi coopera!

— Să cooperăm?

Nările îi fremătară. Făcu un pas înapoi clătinându-se, aproape să-şi piardă echilibrul. Avea dovezi împotriva lor!

— Şi raportul vostru va include un rezumat al modului în care Cucernica voastră Maică a dezlănţuit o armă biologică asupra persoanei mele, violând Marea Convenţie?

— De fapt, raportul nostru va include o mică speculaţie, răspunse Harishka cu un surâs crispat. S-ar putea să-ţi aduci aminte un incident interesant de acum câţiva ani, când s-a tras în mod misterios asupra a două nave tleilaxu în interiorul unui transspaţial al Ghildei. Ducele Leto Atreides a fost acuzat de această atrocitate, dar a negat acuzaţiile – ceea ce a părut absurd la vremea aceea, din moment ce nicio altă navă nu se afla în apropiere. Cel puţin, nicio navă *vizibilă…* S-a confirmat de asemenea că exista şi o fregată Harkonnen în vecinătate, în drum spre încoronarea împăratului Shaddam…

Baronul se sili să rămână nemişcat.

— N-aveţi nicio dovadă!

— Avem *nava,* baroane!

Imaginea epavei pâlpâitoare apăru din nou pe ecran.

— Orice curte competentă va ajunge la aceeaşi concluzie. Tleilaxu şi Atreizii vor fi extrem de interesaţi de această evoluţie a lucrurilor. Ca să nu mai pomenim de Ghilda Spaţială…

Piter de Vries se uită de la baron la ecranul

comunicatorului. Rotiţele se învârteau în mintea lui încâlcită, dar nu reuşi să găsească nicio soluţie acceptabilă.

— Te asiguri de o condamnare la moarte, vrăjitoareo, zise baronul cu un mârâit încet. Avem dovezi că Bene Gesserit a eliberat un agent biologic dăunător. Doar un cuvânt dacă spun şi…

— Şi noi avem dovezi pentru altceva, nu-i aşa? replică Harishka. Ce crezi, baroane – două dovezi se anulează una pe cealaltă? Sau dovezile noastre sunt mult mai interesante?

— Daţi-mi tratamentul pentru boala mea şi voi lua în considerare retragerea acuzaţiilor…

Pe ecran, Harishka îl privi ambiguu.

— Dragul meu baron, nu există tratament. Bene Gesserit foloseşte măsuri permanente. Nimic nu poate fi schimbat.

Părea fals compătimitoare.

— Pe de altă parte, dacă ne păstrezi secretul, noi îl vom păstra pe al tău. Şi s-ar putea să-l primeşti înapoi pe buclucaşul tău nepot – înainte să facem altceva care s-ar putea dovedi ireversibil.

De Vries întrerupse discuţia, ştiind că baronul era pe cale să explodeze:

— …În plus, insistăm să ne restituiţi vehiculul prăbuşit!

Nu puteau permite Comunităţii accesul la tehnologia non-câmpului, deşi Harkonnenii înşişi n-o înţelegeau.

— Imposibil! Nicio persoană civilizată n-ar dori să vadă reparat un asemenea aparat de luptă. Pentru binele imperiului, trebuie să împiedicăm dezvoltarea acestei tehnologii mortale!

— Mai avem şi alte nave! exclamă baronul.

— Este o dreptvorbitoare, baroane! şopti de Vries.

Bătrâna Bene Gesserit se uită la ei depreciativ, în timp ce baronul asuda căutând un răspuns mai bun.

— Ce veţi face cu epava?

Baronul îşi încleştă pumnii atât de tare, încât îi trosniră încheieturile.

— Ei… o vom face să dispară, desigur.

Când Rabban se întoarse, baronul îl ciomăgi zdravăn cu bastonul şi-l încuie în cabina lui, pe toată durata călătoriei înapoi pe Giedi Prime. În ciuda impulsivităţii sale nesăbuite, bărbatul cel solid rămânea moştenitorul prezumtiv al Casei Harkonnen.

Deocamdată…

Baronul se învârtea de colo colo şi izbea pereţii, încercând să-şi închipuie cea mai rea pedeapsă pe care i-o putea aplica nepotului său, o sancţiune potrivită cu paguba incredibilă pe care-o provocase stângaciul atac al lui Rabban. În cele din urmă, îi veni o idee şi surâse crispat.

Imediat după întoarcerea acasă, îl trimise pe Glossu Rabban pe îndepărtata planetă Lankiveil, unde să locuiască cu molâul său tată, Abulurd.

Este datina noastră, a Atreizilor, să fim exemple de onoare pentru copiii noştri, astfel încât ei să poată fi la fel pentru proprii lor urmaşi.

DUCELE LETO ATREIDES,
Primul discurs în faţa Adunării de pe Caladan

Trecuseră optsprezece luni…

Luna plină scălda castelul Caladan în argintiu, aruncând umbrele turnurilor de-a lungul marginii falezei ce se înălţa deasupra mării agitate. Din locul său – discret – de observaţie din grădina ornamentală, Thufir Hawat îi vedea pe ducele Leto şi pe Kailea Vernius plimbându-se pe marginea prăpastiei. Îndrăgostiţi născuţi sub o stea nenorocoasă…

Ea devenise concubina lui oficială, dar nelegată prin nicio obligaţie, de mai mult de un an, şi câteodată cei doi se bucurau de clipe liniştite, romantice, precum cea de faţă. Iar Leto nu se grăbea să accepte niciuna dintre numeroasele oferte de alianţă matrimonială pe care le primea de la alte Case ale Landsraadului…

Supravegherea permanentă a lui Hawat îl irita pe duce, care pretindea dreptul la propria intimitate. Dar, în calitate de comandant al securităţii Casei Atreides, mentatului nu-i păsa. Leto avea tendinţa sâcâitoare de a se pune în situaţii periculoase, de a fi prea încrezător în oamenii din jurul lui… Hawat prefera în schimb să-şi atragă dizgraţia ducelui, decât să îngăduie ca o greşeală fatală să scape cercetării sale atente. Ducele Paulus murise în arena de tauri pentru că Hawat nu supraveghease totul îndeajuns de aproape. De atunci, jurase să nu mai facă niciodată o asemenea greşeală.

În timp ce Leto şi Kailea se plimbau prin noaptea răcoroasă, Hawat îşi făcea griji că poteca era prea îngustă şi prea aproape pentru a evita o cădere mortală în valurile care se spărgeau de stânci. Leto, însă, refuzase să accepte balustrade. Dorea ca poteca să rămână exact aşa cum o lăsase tatăl său, pentru că şi bătrânul duce se plimbase pe

acel promontoriu, cugetând la treburile statului. Era o problemă de tradiţie, iar Atreizii erau oameni curajoşi.

Hawat scrută întunericul cu ochelarii lui în infraroşu, dar nu văzu nicio mişcare în umbră, în afară de propriii soldaţi înşiraţi pe potecă şi la poalele pantei stâncoase. Cu ajutorul unei mici lanterne, semnală către doi dintre oamenii lui să-şi schimbe poziţiile.

Trebuia să fie tot timpul în alertă…

Leto o luă pe Kailea de mână şi-i privi trăsăturile delicate şi părul arămiu-închis, care flutura în adierea nopţii. Îşi ridicase gulerul hainei în jurul gâtului subţire. La fel de izbitor de frumoasă ca orice doamnă din imperiu, sora lui Rhombur se purta ca o împărăteasă. Dar Leto nu se putea însura niciodată cu ea… Trebuia să rămână fidel tradiţiilor, aşa cum făcuseră tatăl său, şi bunicul său, înainte de asta. Căile onoarei… şi expedientele politicii!

Cu toate acestea, nimeni, nici măcar fantoma lui Paulus Atreides, n-ar fi putut protesta împotriva unei asemenea uniri dacă posesiunile Casei Vernius aveau să fie vreodată recuperate. Timp de luni de zile, sprijinit de Leto din toată inima, Rhombur trimisese lui C'tair Pilru şi Luptătorilor pentru Libertate de pe Ix fonduri modeste şi alte resurse, prin canale clandestine, şi primise în schimb fragmente de informaţie, programe, imagini de supraveghere… Acum, că avea în sfârşit ceva de făcut, Rhombur arăta mai vioi şi mai plin de viaţă decât oricând.

Oprindu-se la capătul potecii care ducea în jos, pe plajă, Leto zâmbi, ştiind că Hawat se afla pe undeva, prin preajmă, ca întotdeauna. Se întoarse către femeia de lângă el.

— Caladan a fost căminul meu încă din copilărie, Kailea, şi pentru mine este mereu minunat. Dar pot să-mi dau seama că tu nu eşti cu adevărat fericită aici…

Un pescăruş de noapte ţâşni în aer, făcându-i să tresară cu ţipetele lui ascuţite.

— Nu e vina ta, Leto. Ai făcut deja atât de mult pentru fratele meu şi pentru mine…

Kailea nu se uita în ochii lui.

— Doar că nu e chiar… locul în care mi-am imaginat că voi fi!

Cunoscându-i visurile, Leto îi răspunse:

— Aş fi dorit să te pot duce mai des pe Kaitain, ca să te poţi bucura de Curtea imperială. Am văzut cum te luminezi la faţă, când au loc evenimente de gală. Eşti atât de strălucitoare, încât mă întristează că trebuie să te aduc înapoi pe Caladan. Aici nu se întâmplă nimic fascinant, lipseşte viaţa cu care erai obişnuită…

Aceste cuvinte erau o scuză pentru toate lucrurile pe care nu i le putea oferi – luxul, prestigiul, legitimitatea de a aparţine din nou unei Case Mari… Se întrebă dacă ea înţelegea simţul datoriei care-l ţinea pe el aici.

Vocea dulce a lui Kailea suna nesigur. Fata păruse nervoasă toată ziua şi acum se opri pe cărare.

— Ix s-a dus, Leto, şi o dată cu ea toată fascinaţia. Am acceptat asta…

Se întoarseră să privească în tăcere către largul oceanului negru ca noaptea, înainte ca ea să vorbească din nou.

— Rebelii lui Rhombur nu vor putea niciodată să-i răstoarne pe tleilaxu, nu-i aşa?

— Ştim prea puţin despre ce se petrece acolo cu adevărat. Rapoartele sunt răzleţe. Crezi c-ar fi mai bine să nu încerce?

Leto se uită la ea cu asprime, cu ochii lui cenuşii ca fumul, încercând să-i înţeleagă neliniştea.

— Se poate întâmpla un miracol…

Ea prinse ocazia pe care-o aştepta.

— Miracole, da… Acum am şi eu unul despre care să-ţi spun, domnule duce!

El o privi lipsit de expresie. Buzele lui Kailea se curbară într-un surâs enigmatic.

— *Voi avea un copil cu tine!!!*

Încremenit, Leto se opri pe loc. Departe, pe mare, o turmă de murmoni cânta o melodie gravă, ca răspuns la

pulsaţiile balizelor sonice marcând recifele înşelătoare. Apoi, aplecându-se încet, Leto o sărută pe Kailea; îi simţi umezeala familiară a buzelor.

— Eşti mulţumit?

Glasul îi suna foarte fragil.

— Să ştii, n-am încercat să rămân însărcinată. S-a întâmplat, pur şi simplu…

El făcu un pas înapoi. O ţinu la distanţa unui braţ, ca să-i poată cerceta faţa.

— Sigur că da!

Îi atinse delicat pântecele.

— Îmi imaginam cum ar fi să am un fiu…

— Poate că acum ar fi momentul să mă gândesc să capăt încă o doamnă de onoare? întrebă Kailea, încordată. O să am nevoie de ajutor ca să mă pregătesc pentru naştere – ca să nu mai vorbim de statul cu copilul, după ce se va naşte?

O îmbrăţişă cu putere.

— Dacă vrei încă o doamnă de onoare, o vei avea.

Thufir Hawat urma să verifice toate candidatele pentru personalul casei, cu conştiinciozitatea lui obişnuită.

— Îţi aduc zece, dacă vrei!

— Mulţumesc, Leto…

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Însă una ar trebui să ajungă…

*

Praful şi căldura domneau peste tot. Sperând că o climă uscată ar fi putut să-l ajute la boala sa, baronul Harkonnen petrecea mult mai mult timp pe Arrakis. Dar tot se simţea mizerabil…

În camera sa de lucru din Carthag, baronul trecea în revistă rapoartele de la recoltarea mirodeniei, încercând să născocească noi metode de a-şi ascunde profiturile faţă de Împărat, de CHOAM, de Ghilda spaţială… Din cauza grăsimii

crescânde, biroul fusese adaptat, făcându-i-se o tăietură după forma burţii baronului. Braţele moi i se sprijineau acum pe biroul cu textură aspră.

Cu un an şi jumătate în urmă, Bene Gesserit-ul îl adusese într-un impas, prin ameninţări, contraameninţări şi şantaj în ambele direcţii. Rabban pierduse non-nava… El şi cu vrăjitoarele păstraseră de atunci, unii faţă de ceilalţi, o distanţă sigură, dar stânjenitoare.

Cu toate acestea, rana era încă vie, iar el devenea tot mai neputincios – şi mai gras – pe zi ce trecea…

Savanţii lui încercaseră să construiască o altă non-navă, fără ajutorul geniului richesian Chobyn, pe care-l omorâse Rabban. Baronul vedea roşu în faţa ochilor, de fiecare dată când se gândea la multele gafe ale nepotului său.

Planurile şi holoânregistrările procesului iniţial de construcţie fuseseră deteriorate, sau cel puţin aşa pretindeau cercetătorii baronului. Ca rezultat, primul lor nou prototip se prăbuşise pe Muntele de Abanos, omorând întregul echipaj. *Să le fie învăţătură de minte!*

Baronul se întrebă dacă n-ar fi preferat o astfel de moarte rapidă, în locul istovirii şi a descompunerii chinuitoare. Investise o sumă enormă de solari într-un centru de cercetări medicale ultimul răcnet pe Giedi Prime, pentru a se bucura de asistenţa lipsită de tragere de inimă, cu jumătate de normă, a doctorului Suk richesian Wellington Yueh – interesat mai mult de cercetările sale legate de ciborgi, decât de găsirea unor căi de a-l ajuta pe baronul suferind. Premierul de pe Richese încă nu-i trimisese o notă de plată pentru serviciile doctorului, dar baronului nu-i păsa.

În ciuda tuturor acestor eforturi, nu obţinuse niciun rezultat, iar ameninţările continue nu păreau să fie de vreun folos. Pentru baron, simplul act de a merge, pe care altădată îl făcea cu atât de puţin efort şi atât de multă graţie, era acum o povară majoră. În curând, bastonul cu cap de vierme nu va mai fi de ajuns.

— Am veşti despre evenimente interesante, domnule

baron, anunţă Piter de Vries, strecurându-se în biroul plin de praf din Carthag.

Întreruperea îl făcu pe baron să se încrunte. Slăbănogul mentat, îmbrăcat într-o robă albastru-deschis, îşi ascunse surâsul de pe buzele pătate cu sapho.

— Concubina ducelui Leto Atreides a trimis o solicitare la curtea imperială, căutând serviciile unei doamne de onoare. Am venit să vă informez cât de repede am putut… Totuşi, din cauza caracterului urgent al afacerii, mi-am… luat libertatea să pun în mişcare un plan.

Baronul ridică o sprânceană.

— Da? Şi care este planul ăsta interesant, despre care ai simţit tu că nu avea nevoie de aprobarea mea?

— Există o respectabilă matroană care trăieşte în casa lui Suuvok Hesban, fiul fostului şambelan al curţii Aken Hesban. A trecut ceva vreme de când ne furnizează informaţii excelente despre familia Hesban. La îndemnul meu, această doamnă, Chiara Rash-Olin, a dat de înţeles că ar fi interesată de slujba din casa Atreides şi va fi intervievată pe Caladan…

— În casa familiei Atreides? exclamă bărbatul corpolent. Zări un surâs viclean apărând pe chipul zveltului mentat, care oglindea încântarea baronului însuşi.

— Asta deschide nişte… posibilităţi interesante.

*

Kailea aştepta în holul Spaţioportului Municipal din Cala, măsurând cu pasul podeaua încrustată cu scoici şi fosile de calcar. În spatele ei, stătea elegantul căpitan Swain Goire, pe care Leto îl însărcinase să fie garda ei personală. Părul negru şi chipul slab aminteau de Leto…

Ajunsese devreme, ca să aştepte naveta şi pe pasagera ei de pe Kaitain. O întâlnise deja pe Chiara şi participase la interviul mai vârstnicei femei, aici pe Caladan. Noua doamnă de onoare venea cu referinţe impecabile, lucrase

chiar pentru familia şambelanului personal al împăratului Elrood. Era capabilă să spună poveşti interminabile despre splendida viaţă de curte de pe Kaitain. Kailea o acceptase imediat. De ce însă o femeie în vârstă şi inteligentă ar fi putut dori să plece din capitala imperială ca să vină într-o fundătură, cum era, prin comparaţie, Caladan-ul, nu putea înţelege…

— O, dar iubesc marea… Şi iubesc liniştea, răspunsese Chiara. Când vei mai îmbătrâni, fermecătoare copilă, s-ar putea să simţi la fel!

Kailea se îndoia, dar abia reuşea să-şi stăpânească entuziasmul stârnit de norocul de a fi găsit-o pe această femeie. Aşteptase nerăbdătoare câtă vreme Thufir Hawat investigase trecutul Chiarei Rash-Olin, punându-i întrebări despre anii anteriori de serviciu. Nici chiar bătrânul mentat nu fusese capabil să găsească vreun neajuns în pregătirea ei.

Pe măsură ce sarcina avansa, Kailea număra zilele până când Chiara avea să-şi înceapă serviciul. În ziua programată pentru sosire, Leto ţinea audienţe la castelul Caladan, ascultând plângerile şi disputele poporului său, dar Kailea plecase devreme către aerodromul din apropiere, presărat cu aeronave de agrement, toptere şi alte aparate de zbor.

Cu o nerăbdare abia reţinută, Kailea cerceta clădirea vastă a spaţioportului, înregistrând amănunte pe care nu le observase înainte. Forma iniţială de bulb fusese modificată cu muluri, ferestre moderne şi ornamente. Dar tot arăta veche şi demodată, spre deosebire de arhitectura splendidă de pe Kaitain…

Auzi un *bang* atmosferic, îl simţi chiar şi prin podea. O străfulgerare de lumină în albastru şi portocaliu, provocată de coborârea navetei supersonice în formă de glonţ, străpunse stratul de nori. Mica navă frână brusc pe suspensoarele setate la maximum, apoi se lăsă pe o ridicătură uşoară de pe câmpie. Scuturile pulsară, apoi se stinseră.

— Exact la timp, comentă Swain Goire lângă ea. Chipeşul căpitan stătea drept şi înalt, ca un erou dintr-o filmocarte.

— Ghilda se mândreşte cu punctualitatea sa.

— Nu destul de devreme pentru mine…

Kailea se grăbi să-i întâmpine pe călătorii care coborau.

Chiara se hotărâse să nu se îmbrace ca o servitoare. Pe silueta durdulie îşi pusese un costum de călătorie din zeetwill confortabil, iar părul cărunt, de nuanţa fierului, îi era coafat într-o elegantă buclă spirală şi acoperit cu o beretă cu pietre preţioase. Obrajii rozalii îi străluceau.

— Ce plăcere să te văd din nou, draga mea, toarse Chiara ca o pisică. Inspiră adânc aerul umed şi sărat. În spatele ei, pluteau pe suspensoare opt cufere umflate la catarame.

Aruncând o privire înspre pântecul abia rotunjit al lui Kailea şi apoi spre ochii ei verzi, comentă:

— Până acum, trebuie să fie o sarcină de rutină… Arăţi bine, draga mea. Puţin trasă la faţă, poate, dar am eu leac pentru asta…

Kailea radia de fericire. În sfârşit avea o însoţitoare inteligentă, pe cineva cu sofisticarea imperială necesară ca s-o ajute cu mărunţişurile sâcâitoare – probleme de gospodărie şi decizii de afaceri cerute de ducele ei pretenţios, dar iubitor.

Păşind lângă bătrâna doamnă de onoare, Kailea puse întrebarea cea mai importantă din mintea ei:

— Care-s ultimele noutăţi de la curtea imperială?

— O, draga mea! Am atât de multe să-ţi povestesc…

E adevărat că cineva se poate îmbogăţi practicând răul, dar forţa Adevărului şi a Dreptăţii este aceea că ele dăinuiesc… şi că un om poate spune despre ele: „Acestea sunt moştenirea de la tatăl meu”.

Calendar al celei de a cincea dinastii (Vechea Terra): Înţelepciunea lui Ptahhotep

Din punctul de vedere al lui Rabban, unchiul său n-ar fi putut concepe o pedeapsă mai crudă pentru dezastrul non-navei. Arrakis cel puţin era caldă şi cu cerul senin, iar Giedi Prime oferea tot confortul civilizaţiei.

Lankiveil însă era doar… mizerabilă.

Timpul se târa atât de încet, încât Rabban se surprinse apreciind avantajele geriatrice ale melanjului. Va trebui să trăiască mai mult decât durata normală a vieţii doar ca să compenseze pierderea asta colosală de timp…

N-avea nici cel mai mic interes pentru fortăreţele monastice, izolate adânc în munţi. În aceeaşi măsură, refuza să se ducă în satele presărate prin fiordurile întortocheate. Nu găsea nimic acolo, în afară de pescari împuţiţi, vânători băştinaşi şi câţiva cultivatori de legume care găseau teren fertil în crăpăturile munţilor negri, abrupţi. Rabban stătea cea mai mare parte a timpului pe cea mai mare dintre insulele din nord, în apropierea banchizei îngheţate şi departe de traseele de înot ale balenelor cu blană Bjondax. Nu putea fi vorba de civilizaţie după niciun standard, însă cel puţin avea fabrici, instalaţii de prelucrare şi un spaţioport de pe care se trimiteau pe orbită încărcăturile de blană de balenă. Acolo, putea fi în preajma unor oameni care înţelegeau că resursele şi materiile prime existau pentru folosul acelei Case care le deţinea…

Locuia în barăcile companiei CHOAM şi rechiziţionase câteva camere mari pentru el însuşi. Deşi, din când în când, mai juca jocuri de noroc cu alţi muncitori angajaţi cu contract, îşi petrecea timpul mai mult măcinat de gânduri negre, plănuind căi de a-şi schimba viaţa îndată ce s-ar fi

întors pe Giedi Prime. Cu alte ocazii, Rabban folosea un bici de viţă-de-cerneală pe care-l căpătase de la un angajat Harkonnen, şi-şi făcea singur de lucru şfichiuind cu şuviţele negre, împletite pietrele, sloiurile de gheaţă sau ra-focile leneşe care stăteau la soare pe debarcaderele de metal. Însă chiar şi asta devenea plictisitor…

În cea mai mare parte a sentinţei de doi ani, se ţinu departe de Abulurd şi Emmi Rabban-Harkonnen, sperând ca ei să nu afle niciodată de exilul lui. Până la urmă, când Rabban nu-şi mai putu ascunde prezenţa, tatăl lui făcu o călătorie la instalaţiile de prelucrare Choam, în aparenţă într-un tur de inspecţie.

Abulurd îşi întâlni fiul la barăci, cu o expresie optimistă pe faţa ca de câine bătut, de parcă s-ar fi aşteptat la un soi de reîntâlnire înlăcrimată. Îşi îmbrăţişă unicul fiu, iar Rabban se desprinse repede din braţele lui.

Glossu Rabban, cu umerii pătraţi, faţa butucănoasă, buze groase şi linia părului formând un vârf pe frunte, semăna mai mult cu mama lui decât cu tatăl, care avea braţe subţiri, coate osoase şi articulaţii mari. Părul blond-cenuşiu al lui Abulurd arăta tocit şi murdar, iar chipul îi era asprit de vreme, din cauză că petrecea prea mult timp în aer liber.

Singurul mod în care Rabban reuşise să-şi facă tatăl să plece, după ore întregi de pălăvrăgeală stupidă, fusese promisiunea că va veni cu adevărat la fiordul Tula, să stea un timp cu părinţii lui. O săptămână mai târziu, sosi la reşedinţa principală, simţind mirosul acru şi umezeala lipicioasă intrându-i în oase. Suportându-le răsfăţul, Rabban îşi înghiţea dezgustul şi număra zilele până la sosirea transspaţialului care urma să-l ducă acasă.

La reşedinţă, mâncară feluri sofisticate de peşte afumat, craboraci fierţi, paella cu fructe de mare, midii-de-zăpadă, calmar murat şi caviar *ruh* sărat, însoţite de legumele amărui, aţoase, care supravieţuiau în solul sărac al planetei Lankiveil. Nevasta pescarului, o femeie cu chipul lătăreţ, mâini roşii şi braţe solide, gătea un fel după altul şi i le servea mândră lui Rabban. Îl cunoscuse pe când era copil,

încercase să-l răsfeţe, iar acum făcea orice gest afectuos, mai puţin să-l ciupească de obraji… Rabban o detesta pentru asta.

Nu reuşea să scape cu niciun chip de gusturile neplăcute din gură sau de mirosurile de pe degete şi din haine. Numai fumul înţepător al lemnului din şemineele uriaşe reuşea să mai aducă un pic de uşurare nasului său chinuit. Tatăl lui găsea că e nostim să folosească foc adevărat, în loc de radiatoare termale sau globuri incandescente…

Într-o noapte, plictisit şi melancolic, lui Rabban îi veni o idee, prima scânteie de imaginaţie în cei doi ani petrecuţi aici. Balenele Bjondax erau docile şi uşor de ucis – iar Rabban simţea că putea trezi interesul nobililor din Casele Mari şi Minore pentru Lankiveil. Îşi amintea câtă bucurie găsise în vânătoarea de copii sălbatici în Staţia Gărzii Forestiere, cât de palpitant fusese să ucidă un vierme de nisip uriaş pe Arrakis… Poate că merita să lanseze o nouă industrie, a vânătorii de balene, urmărind uriaşele fiare acvatice pentru sport. Ar fi mărit profitul din trezoreria Casei Harkonnen şi ar fi transformat Lankiveil în ceva mai bun decât gaura mizerabilă şi primitivă care era acum. Cu două nopţi înainte de plecarea programată spre casă, le sugeră părinţilor ideea lui. Ca o familie ideală, stăteau împreună la masă, mâncând alte feluri de bucate provenite din mare. Abulurd şi Emmi se tot uitau unul la celălalt, cu suspine patetice de mulţumire. Mama lui, cu ochi de abanos, nu vorbea mult, dar îi oferea soţului un sprijin neclintit. Se atingeau cu afecţiune, se mângâiau pe braţ, de la umăr până la cot…

— Plănuiesc să aduc nişte vânători de calibru mare pe Lankiveil!

Rabban sorbi dintr-un pahar mare, plin cu vin dulce de la munte.

— Vom prinde balene cu blană – pescarii voştri localnici pot face pe călăuzele… Multă lume din Landsraad ar da bani frumoşi pentru un asemenea trofeu. Ar fi o afacere bună pentru noi toţi…

Emmi clipi şi întoarse capul să-l vadă pe Abulurd rămânând cu gura căscată, din pricina şocului. Îl lăsă pe el să spună ceea ce gândeau amândoi:

— Asta ar fi imposibil, băiete!

Rabban tresări auzind felul neceremonios în care acest molâu îl numise „băiete”. Abulurd explică:

— Tot ce-ai văzut sunt docurile de prelucrare de departe, din nord, etapa finală a afacerii cu blănuri de balenă. Însă vânarea exemplarelor potrivite este o treabă delicată, care se face cu grijă şi antrenament. Am fost de multe ori pe baleniere şi, crede-mă, nu e ceva ce să faci cu inima uşoară! Omorârea balenelor Bjondax n-a fost niciodată un… sport!

Buzele groase ale lui Rabban se strâmbară.

— Şi de ce nu? Dacă eşti guvernator planetar, ar trebui să înţelegi economia.

Mama lui dădu din cap.

— Tatăl tău înţelege planeta mai bine decât tine. Chiar nu putem îngădui asta! Părea înconjurată de un văl de încredere în sine, ca şi cum nimic nu putea s-o zdruncine.

Rabban clocotea pe scaunul lui, mai mult dezgustat decât furios. Oamenii ăştia n-aveau niciun drept să-i interzică lui ceva. Era nepotul baronului Vladimir Harkonnen, moştenitorul prezumtiv al unei Case Mari. Abulurd dovedise deja că nu poate face faţă responsabilităţii. Nimeni nu va asculta plângerile unui ratat…

Rabban îşi trase scaunul de la masă şi plecă în apartamentul său. Acolo, într-un bol făcut dintr-o cochilie de sidef, servitorii casei aranjaseră grămăjoare de licheni cu miros dulce, curăţaţi de pe scoarţa de copac, un buchet specific pe Lankiveil. Dintr-o lovitură, Rabban îl dădu la o parte, spărgând scoica de podeaua de scânduri tocite…

*

Sunetul scrâşnit al cântecului balenelor Bjondax îl trezi din somnul neliniştit. Dincolo de fereastră, în canalul adânc, balenele urlau şi gângureau cu un sunet atonal, care făcea să-i vibreze ţeasta lui Rabban.

Cu o seară înainte, tatăl său surâdea visător, ascultând animalele. Stătuse împreună cu fiul său afară, pe balconul din buşteni despicaţi, alunecos din cauza ceţii permanent lipicioase. Arătând către fiordurile înguste unde înotau forme întunecate, Abulurd spusese:

— Cântece de împerechere… Sunt îndrăgostite!

Rabban voia să omoare pe cineva.

După ce tocmai auzise refuzul tatălui său, nu-şi putea imagina cum de împărtăşea cu aceşti oameni o moştenire genetică. Petrecuse prea mult timp suportând neplăcerile de pe Lankiveil… Tolerase atenţiile sufocante ale mamei şi ale tatălui său, însă dispreţuia felul în care ei azvârliseră la gunoi măreţia la care-ar fi putut ajunge şi felul în care-şi găsiseră mulţumirea aici.

Sângele lui Rabban începu să fiarbă.

Ştiind că n-ar fi putut niciodată să doarmă datorită larmei balenelor, se îmbrăcă şi bocăni pe scări în jos, până în sala mare, acum cufundată în linişte. Tăciunii portocalii, din şemineul adânc, luminau încăperea ca şi cum vatra ar fi fost plină cu lavă. Câţiva servitori ar fi trebuit să fie deja treji – unii care făceau curăţenie în camerele din spate, vreun bucătar care pregătea ceva pentru ziua următoare… Abulurd nu punea niciodată paznici.

În schimb, locatarii reşedinţei principale dormeau, cu sforăitul încetişor al celor lipsiţi de ambiţii. Rabban îi ura pe toţi.

Culese o haină călduroasă, binevoi chiar să-şi ia nişte mănuşi, şi se strecură afară. Coborî treptele tocite până la malul apei, către docuri şi şopronul pescarilor. Ceaţa din aer se condensa din cauza frigului, formând chiciură…

În şopronul îngheţat şi urât mirositor, găsi ceea ce căuta: vibro-harpoane uzate, cu vârful zimţat, pentru vânat peşti. Cu siguranţă, destule ca să omori câteva balene îmblănite. Ar fi putut să ia arme mai grele, dar asta ar fi stricat toată plăcerea sportului.

Plutind în derivă în fiordul liniştit, balenele Bjondax cântau la unison; melopeele lor se răsfrângeau din pereţii falezei. Nori posomorâţi ascundeau lumina stelelor, dar în aer dăinuia o lucire spectrală, aşa că Rabban putea vedea ce face.

Dezlegă de la debarcader una dintre bărcile mijlocii – destul de mică, dacă voia s-o poată manevra singur, dar cu o carenă groasă şi masă destul de mare ca să reziste la ciocnirile cu balenele îndrăgostite. Se desprinse de ţărm şi porni motorul zumzăitor, ieşind în largul canalului adânc, unde animalele se bălăceau şi se jucau, cântându-şi nebunatice unele altora. Formele alunecoase se strecurau prin apă, ieşind la suprafaţă, mugind din membranele lor vocale vibrânde.

Apucând comenzile cu mâinile înmănuşate, îşi dirijă barca spre ape mai adânci şi se apropie de turma de balene. Acestea înotau de colo colo, nederanjate de prezenţa lui. Unele se ciocniră chiar, în joacă, de ambarcaţiunea lui…

Se uită în apele întunecate să zărească adulţii pătaţi ca nişte leoparzi – unii cu petice marmorate, alţii auriu catifelat. Îi însoţeau numeroşi pui mai mici. Îşi aduceau odraslele cu ele când veneau în fiorduri să se prăsească? Rabban pufni, apoi ridică snopul de vibro-harpoane zimţate.

Opri motorul şi pluti în derivă, ţinându-şi echilibrul, în timp ce creaturile Bjondax îşi vedeau de bufoneriile lor, nedându-şi seama de pericol. Monştrii tăcură, în aparenţă observând barca, apoi începură din nou să mugească şi să gâlgâie. *Animale proaste!*

Rabban aruncă primul din multele vibro-harpoane, apoi urmă o secvenţă rapidă de aruncări puternice. O dată măcelul început, cântecul balenelor îşi schimbă rapid

tonul…

Aruncând pe ei robe groase şi papuci ca să se acopere, Abulurd şi Emmi alergară spre docuri. Servitorii zăpăciţi aprinseră luminile în holul principal şi licurigloburile sclipiră în întuneric, alungând umbrele.

Mângâietoarele cântece ale balenelor se transformaseră într-o cacofonie aspră de răgete de animale. Emmi îşi apucă soţul de braţ, ajutându-l să-şi recapete echilibrul, în timp ce se poticnea în jos, pe scări, către ţărm, încercând să vadă ceva prin întuneric, dar luminile casei din spatele lor erau prea puternice. Distingeau doar umbre, balene care se zvârcoleau… şi încă ceva. În sfârşit, activară licurifarul de la capătul docului, care împrăştie lumina pe toată întinderea fiordului.

Emmi lăsă să-i scape un sunet îngrozit, ca o durere complet înăbuşită. În spatele lor, servitorii coborau pe scările abrupte, zdrăngănind, căci unii dintre ei duceau beţe sau arme brute, neştiind dacă n-ar putea fi chemaţi să apere reşedinţa principală.

O barcă cu motor se apropie peste ape, cu motorul zbârnâind ca şi cum trăgea spre debarcader o încărcătură grea. Când Emmi îl înghionti, Abulurd se aventură pe scânduri ca să afle cine putea fi la cârma ambarcaţiunii. Nu voia să admită ceea ce în inima lui ştia deja…

Vocea lui Glossu Rabban se auzi strigând:

— Aruncă-mi funia aia s-o pot lega aici!

Apoi apăru în lumină. Transpira din cauza eforturilor făcute în aerul rece şi îşi dăduse jos jacheta. Era plin de sânge pe braţe, pe piept, pe faţă…

— Am omorât vreo opt, cred… Am adus legate aici două dintre balenele cu blană mai mici, dar am nevoie de ajutor să recuperez celelalte carcase. Le jupuiţi chiar la docuri sau le duceţi la vreun soi de instalaţii?

Abulurd nu reuşea decât să privească totul fix, paralizat din cauza şocului. Parâma îi căzu din mână ca un şarpe sugrumat. Aplecându-se peste marginea bărcii, Rabban apucă frânghia şi o înnodă singur de un tachet de pe debarcader.

— Le-ai… omorât? întrebă Abulurd. Le-ai ucis pe toate?

Coborî privirea, tocmai bine ca să vadă cadavrele plutitoare a doi pui de Bjondax, cu blana încâlcită şi scăldată în sângele ce se scurgea din numeroase plăgi înţepate. Aveau pielea sfâşiată. Ochii lor priveau din apă fără să vadă, ca nişte farfurioare…

— Sigur că le-am omorât! Sprâncenele stufoase ale lui Rabban se încruntară. Asta-i ideea când mergi la vânătoare, nu?

Coborî de pe vasul care se legăna şi rămase în picioare, pe debarcader, ca şi cum se aştepta să fie felicitat pentru ceea ce făcuse.

Abulurd strângea şi desfăcea pumnii, în timp ce în interiorul său se aprindea o senzaţie nemaiîntâlnită, de indignare şi dezgust. Toată viaţa o înăbuşise, dar poate că avea şi el legendarul temperament Harkonnen…

Din anii de experienţă, ştia că încolţirea balenelor Bjondax trebuia făcută în anumite momente şi în anumite locuri, altfel marile turme vor ocoli regiunea cu pricina. Rabban nu-şi bătuse niciodată capul să înveţe măcar elementele de bază ale vânătorii de balene, nu practicase niciuna dintre tehnicile ei şi abia dacă ştia să conducă o barcă.

— Le-ai măcelărit în zona lor de împerechere, idiotule! strigă Abulurd, şi pe faţa lui Rabban apăru o expresie de jignire şocată. Tatăl lui nu-i mai vorbise niciodată în felul ăsta…

— Veneau de generaţii în fiordul Tula să-şi crească puii şi să se împerecheze, înainte de a se întoarce în mările adânci din zona arctică. Însă au o memorie lungă, o memorie care se întinde de-a lungul generaţiilor. O dată ce sângele a întinat apa, vor evita locul atât cât va dura amintirea!

Chipul lui Abulurd se întunecă de oroare şi frustrare. Propriul său fiu blestemase efectiv aceste zone de împerechere, risipind atât de mult sânge încât nicio balenă Bjondax nu se va mai întoarce aici vreme de decenii…

Rabban se uită la trofeele care pluteau moarte pe lângă barcă, apoi cercetă apele fiordului din spatele lui, ignorând ceea ce tatăl lui tocmai îi spusese.

— Mă ajută cineva sau trebuie să le aduc şi pe celelalte tot eu?

Abulurd îl plesni cu putere peste faţă – apoi îşi privi îngrozit şi neîncrezător mâna, uluit că-şi lovise fiul.

Rabban îi aruncă o privire furioasă. Numai un pic mai mult provocat, ar fi ucis pe oricine i-ar fi stat în faţă.

Tatăl lui continuă cu disperare în glas:

— Balenele nu se vor mai întoarce aici ca să se înmulţească. Nu înţelegi? Toate satele din fiord, toţi oamenii care trăiesc aici depind de comerţul cu blană. Fără balene, satele vor muri. Toate clădirile din fiord vor fi părăsite. Satele vor deveni peste noapte aşezări-fantomă. Balenele *nu se vor mai întoarce!*

Rabban dădu doar din cap, nevrând să înţeleagă severitatea situaţiei.

— De ce-ţi pasă aşa de mult de oamenii ăştia?

Se uită la servitorii din spatele părinţilor lui, bărbaţi şi femei care se născuseră pe Lankiveil, fără sânge nobil şi fără perspective: doar săteni, doar muncitori…

— N-au nimic special. Tu îi conduci. Dacă vremurile sunt grele, ei le suportă. E realitatea vieţii lor…

Emmi îl privi cu asprime, arătând în sfârşit emoţiile puternice pe care le ţinuse pentru sine.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa? A fost greu să te iertăm pentru multe lucruri, Glossu – dar ăsta-i cel mai rău!

Rabban tot nu dovedea nicio ruşine.

— Cum puteţi fi voi, amândoi, atât de orbi şi de neghiobi? Nu aveţi nicio noţiune despre cine sunteţi? Despre cine sunt eu? Noi suntem Casa Harkonnen! răcni el, apoi coborî iar vocea. Mi-e ruşine că sunt fiul vostru!

Păşi pe lângă ei fără să mai scoată niciun cuvânt şi se îndreptă spre clădirea principală, unde se spălă şi-şi strânse puţinele lucruri, apoi plecă. Mai era o zi până când avea permisiunea de a părăsi planeta. Îşi va petrece timpul la spaţioport…

Abia aştepta să se întoarcă într-un loc unde viaţa avea din nou un sens pentru el!

Un om care persistă în jocul pândei, într-un loc unde nu e nimic de pândit, poate aştepta o veşnicie fără să aibă niciun succes. Persistenţa în căutare nu este suficientă.

Înţelepciunea zensunnită a migraţiilor

Timp de patru ani, Gurney Halleck nu descoperi niciun indiciu despre locul unde putea fi sora lui, însă nu-şi pierdu niciodată speranţa.

Părinţii lui refuzau să mai pronunţe numele lui Bheth. În serile lor calme, lipsite de culoare, continuau să studieze Biblia Catolică portocalie, căutându-şi liniştea în găsirea de citate care vorbeau despre partea lor în viaţă…

Gurney era singur cu durerea lui.

În noaptea în care fusese bătut, şi niciunul dintre sătenii din Dmitri nu-l ajutase, părinţii lui îi trăseseră până la urmă trupul frânt şi învineţit în locuinţa lor prefabricată. N-aveau prea multe medicamente la îndemână, dar o viaţă de trudă grea îi învăţase măcar nişte rudimente de prim ajutor. Mama lui îl băgase în pat şi îl îngrijise cât de bine putuse, în timp ce tatăl stătuse pe după perdele, aşteptând plin de temeri să se întoarcă Harkonnenii.

Acum, patru ani mai târziu, cicatricele lăsate de acea noapte îi dădeau lui Gurney un profil mai aspru decât înainte; chipul său ars de soare avea un aer neliniştit. Când se mişca, simţea dureri ascuţite până în măduva oaselor. Îndată ce fusese în stare, se târâse afară din pat şi se dusese înapoi la lucru, îndeplinindu-şi partea lui. Sătenii îi acceptaseră prezenţa fără comentarii, fără măcar să arate cât de uşuraţi erau că îi ajuta din nou să-şi îndeplinească normele.

Gurney Halleck ştia însă că locul său nu mai era alături de ei.

Nu mai găsea nicio plăcere în serile de la tavernă, aşa că rămânea acasă. După luni întregi de eforturi chinuitoare, reuşise să-şi repare balisetul destul ca să poată cânta la el, deşi amplitudinea devenise şi mai limitată, iar tonul rămăsese distorsionat. Cuvintele căpitanului Kryubi i se

întipăriseră în minte ca arse cu fierul roşu, dar refuzase să înceteze să mai compună cântece sau să le cânte doar în camera lui, unde alţi oameni puteau pretinde că nu le-au auzit. Satira amară se evaporase totuşi din versurile lui; acum cântecele lui se concentrau pe amintirea lui Bheth.

Părinţii lui erau atât de palizi şi de lipsiţi de vlagă încât nu-şi putea aduce în minte o imagine a lor, deşi stăteau în camera de alături. Şi totuşi, chiar după atâţia ani, îşi amintea fiecare trăsătură a chipului surorii sale, fiecare nuanţă plină de graţie a gesturilor ei, părul de culoarea inului, expresiile, surâsul blând...

Plantase şi mai multe flori afară, îngrijind calele şi margaretele. Voia să ţină plantele în viaţă, ca să păstreze amintirea lui Bheth limpede şi luminoasă. În timp ce lucra, fredona cântecele ei favorite – şi o simţea alături. Îşi imagina chiar că s-ar putea gândi unul la celălalt în acelaşi timp.

Dacă mai trăia...

Târziu într-o noapte, Gurney auzi mişcare afară, dincolo de fereastră, şi zări o umbră furişându-se prin întuneric. Crezu că visează, până când auzi un foşnet mai puternic, o respiraţie şuierată. Se ridică iute şi auzi ceva luând-o la fugă.

Pe pervaz se afla o floare, o cală abia tăiată, ca un totem, un mesaj limpede... Cupa albă de petale ţinea fixat un petic de hârtie.

Gurney înhăţă cala, revoltat că cineva îl tachina cu floarea favorită a lui Bheth. Dar când mirosi parfumul ameţitor al cupei, aruncă o privire şi pe notiţă. Avea o jumătate de pagină, scrisă de o mână grăbită, dar feminină. Îl citi atât de repede încât prinse doar esenţa mesajului.

Primele cuvinte erau: „Spune-le mamei şi tatei că trăiesc!”

Strângând bucata de hârtie, Gurney se aruncă peste pervazul ferestrei deschise şi alergă desculţ pe străzile de pământ. Se uită dintr-o parte în alta, până când văzu o umbră între două clădiri. Silueta se grăbea către drumul

principal, care ducea la o substaţie de tranzit şi de acolo la Harko City.

Gurney nu-l strigă. Asta n-ar fi făcut decât să-l pună pe fugă pe străin. Alergă în urma lui cu pas lin, ignorând săgeţile de durere din trupul său peticit. Bheth trăia! Picioarele întipăreau urme adânci pe pământul aspru, uscat…

Străinul lăsă în urmă satul, tăind-o către câmpurile din margine; Gurney îşi dădu seama că trebuie să fi avut un mic vehicul personal parcat lângă parcelele cultivate. Când omul se întoarse şi văzu silueta neclară alergând spre el, o luă la fugă.

Deja şchiopătând, Gurney se grăbi să-l ajungă.

— Stai! Vreau doar să vorbesc cu tine!

Omul nu se opri. În lumina lunii, Gurney îi zări picioarele încălţate şi hainele relativ bune… în niciun caz nu era un fermier! În schimb, el dusese o viaţă grea, care-i păstrase corpul reglat ca un arc de ceas, aşa că reduse repede distanţa. Străinul se poticnea pe terenul accidentat, dându-i lui Gurney destul timp să se arunce asupra lui şi să-l pună la pământ ca un d-lup care-şi doboară prada.

Bărbatul se întinse în praf. Se ridică în patru labe, încercând să se târască spre câmp, dar Gurney îl placă. Se rostogoliră peste margine, într-un şanţ adânc de doi metri, în care sătenii sădiseră tuberculi pitici de krall.

Gurney apucă partea din faţă a cămăşii fine a bărbatului şi-l împinse într-o poziţie pe jumătate aşezată, cu spetele lipit de peretele de pământ al şanţului. În jurul lui cădeau bolovani, pietriş şi praf.

— Cine eşti? Mi-ai văzut sora? Se simte bine?

Gurney îi lumină faţa cu crono-lanterna. Palid, cu ochii depărtaţi rotindu-se în toate părţile… Trăsături fine.

Omul scuipă nisipul dintre dinţi şi încercă să se zbată. Avea părul tuns îngrijit şi hainele mult mai scumpe decât văzuse Gurney vreodată.

— Unde e?

Gurney îşi apropie şi mai mult faţa de a lui şi întinse

hârtia ca şi cum ar fi fost o probă acuzatoare.

— De unde-a venit asta? Ce ţi-a spus? De unde ştiai despre cală?

Bărbatul pufni pe nas, apoi îşi eliberă o mână ca să-şi maseze o gleznă dureroasă.

— Eu… eu sunt perceptorul Harkonnenilor în acest district. Merg dintr-un sat în altul. E treaba mea să ţin socoteala tuturor oamenilor care-l slujesc pe baron…

Înghiţi cu greutate.

Gurney îl strânse mai tare de cămaşă.

— Văd multă lume. Eu… Tuşi nervos.

— Am văzut-o pe sora ta. Era într-o casă de plăceri de lângă una dintre garnizoanele militare. Mi-a dat banii pe care-a reuşit să-i economisească de-a lungul anilor…

Gurney inspiră adânc, atent la fiecare cuvânt.

— I-am zis că inspecţiile mele mă vor duce prin satul Dmitri. Mi-a dat toţi solarii ei şi a scris biletul. Mi-a zis ce să fac şi am făcut.

Îl plesni pe Gurney peste mână şi se ridică indignat în picioare.

— De ce m-ai atacat? Ţi-am adus veşti de la sora ta!

Gurney mormăi către el:

— Vreau să ştiu mai mult! Cum pot să dau de ea?

Bărbatul dădu din cap.

— M-a plătit să strecor afară biletul ăsta. Am făcut-o cu mari riscuri pentru viaţa mea… şi acum o să fiu prins din cauza ta. Nu pot face nimic mai mult – nici pentru tine, nici pentru ea.

Mâinile lui Gurney urcară spre gâtul perceptorului.

— Ba da, poţi. Spune-mi care casă de plăceri, care garnizoană. Peferi să rişti ca Harkonnenii să afle… sau să te ucid eu chiar acum? Apăsă laringele omului, ca să-şi întărească vorbele.

În patru ani, erau primele veşti pe care le primea, şi nu putea lăsa să-i scape ocazia. Însă Bheth trăia… Îi creştea inima auzind ştirea asta.

Perceptorul icni.

— O garnizoană la Muntele de Abanos şi lacul Vladimir. Harkonnenii au în apropiere temniţe de sclavi şi mine de obsidian. Soldaţii păzesc prizonierii. Casa de plăceri…

Înghiţi cu greutate, temându-se să dezvăluie informaţia.

— Casa de plăceri e la dispoziţia tuturor soldaţilor. Sora ta lucrează acolo... Tremurând, Gurney încerca să se gândească în ce fel ar putea traversa continentul. Avea puţine cunoştinţe de geografie, dar putea să descopere mai mult. Ridică ochii înspre luna întunecată ascunzându-se în spatele norilor fumurii; deja mintea lui punea la cale un plan prost conceput de a o elibera pe Bheth.

Gurney dădu din cap, lăsându-şi mâinile să cadă. Perceptorul se căţără afară din şanţ şi alergă peste câmp, cu pas şchiopătat şi strâmb din cauza gleznei sucite, ridicând o dâră de praf şi pământ. Se îndreptă către un adăpost dintr-un pâlc de tufişuri, unde trebuie să-şi fi lăsat vehiculul.

Amorţit şi epuizat, Gurney căzu peste marginea şanţului. Trase adânc aer în piept, cu hotărâre. Nu-i păsa că omul fugise.

În sfârşit, avea un indiciu despre locul unde se afla sora lui…

Conducătorul eficient pedepseşte opoziţia în timp ce răsplăteşte sprijinul; îşi deplasează forţele în mod aleator; ascunde elementele majore ale puterii sale; stabileşte un ritm al mişcărilor de răspuns care îi ţine adversarii într-o stare de dezechilibru.

WESTHEIMER ATREIDES,
Elemente de guvernare

După ce Leto deveni tată, timpul păru să trecă şi mai repede.

Îmbrăcat în armură de jucărie şi purtând un scut de carton laminat, băieţelul tropăia nesigur, ataca cu ferocitate taurul salusan împăiat, folosindu-se de lancea *vara* împodobită cu pene, apoi se retrăgea. Victor, fiul de doi ani al ducelui, purta o bonetă tivită cu verde, şi brodată cu însemnul roşu al Casei Atreides.

În genunchi şi râzând, Leto trăgea taurul de jucărie cu cap spinos dintr-o parte în alta, aşa că băiatul cu părul negru, care încă se deplasa cu o stângăcie de bebeluş, nu avea o ţintă uşoară.

— Fă cum îţi arăt eu, Victor!

Încercă să-şi acopere zâmbetul cu o expresie de seriozitate extremă.

— Fii atent cu *vara!*

Ridică mâinile şi îi demonstră.

— Ţine-o aşa, apoi înfige-o dintr-o parte în creierul monstrului.

Ascultător, băiatul încercă din nou, abia putând să ridice arma micşorată. Vârful bont al *varei* ricoşă de capul împăiat, aproape de semnul făcut acolo cu cretă de către Leto.

— Mult mai bine!

Dădu deoparte taurul de jucărie, strânse băiatul în braţe şi-l ridică deasupra capului. Victor chicoti când Leto îl gâdilă între coaste.

— Iarăşi? zise Kailea, pe un ton dezaprobator. Leto, ce faci?

Stătea în uşă, cu doamna ei de onoare, Chiara.

— Nu-l creşte în aşa fel încât să-i placă absurditatea asta. Vrei să moară la fel ca bunicul lui?

Cu asprime pe chip, Leto se întoarse către concubina lui.

— Nu taurul a fost de vină, Kailea. Era drogat de trădători!

Ducele nu pomeni secretul pe care-l ascundea, acela că propria lui mamă fusese implicată în complot, şi că Leto o exilase pe doamna Helena, trimiţând-o să locuiască într-un refugiu primitiv împreună cu Surorile Izolării.

Kailea îl privi fără prea multă convingere. El încercă să-i vorbească pe un ton mai rezonabil.

— Tatăl meu credea că aceste animale sunt nobile şi magnifice. A învinge unul dintre ele în ring cere multă îndemânare şi onoare…

— Totuşi… e potrivit pentru fiul tău?

Kailea aruncă o privire spre Chiara, ca şi cum ar fi căutat ajutor de la respectabila matroană.

— Are numai doi ani!

Leto ciufuli părul băieţelului.

— Nu-i niciodată prea devreme să înveţi măiestria armelor – chiar şi Thufir e de acord cu asta. Tatăl meu nu m-a alintat niciodată, şi nici eu n-am să-l răsfăţ pe Victor!

— Sunt sigură că tu ştii mai bine, răspunse Kailea cu un oftat resemnat, dar privirea agitată din ochii ei spunea altceva. La urma urmei, tu eşti ducele…

— E timpul pentru ora de meditaţii, dragă.

Chiara se uită la ceasul de mână, o bijuterie antică richesiană pe care o adusese de pe Kaitain.

Cu o expresie dezamăgită, Victor ridică ochii la silueta impunătoare a tatălui său.

— Acum, du-te…

Leto îl bătu uşor pe spate.

— Un duce trebuie să înveţe multe lucruri, şi nu toate sunt la fel de distractive ca ăsta.

Băiatul se încăpăţână să stea pentru o clipă, apoi traversă încăperea, târându-şi picioruşele scurte. Cu un

zâmbet de bunică, matroana Chiara îl ridică în braţe şi-l duse într-o cameră de meditaţii privată, în aripa de nord a castelului. Swain Gore, soldatul din gardă însărcinat să-l supravegheze pe Victor, o urmă pe doamna de onoare. Kailea rămase în camera de joacă, în timp ce Leto rezemă de un perete taurul împăiat, se şterse pe gât cu un prosop şi bău apă dintr-o carafă.

— De ce fratele meu îţi face întotdeauna *ţie* confidenţe, înainte să-mi spună mie cel mai mic lucru?

Leto putea să vadă că era supărată şi nesigură.

— E adevărat că el şi femeia aceea se gândesc să se căsătorească?

— Nu, serios… — cred că era doar o idee care i-a trecut prin cap. Ştii cât timp îi ia lui Rhombur să facă ceva. Cândva, poate…

Strânse din buze cu o privire dezaprobatoare.

— Dar e doar o… o Bene Gesserit! Nicio picătură de sânge nobil…

— O femeie Bene Gesserit a fost destul de bună pentru vărul meu, Împăratul. Leto nu pomeni despre durerea din sufletul lui.

— E decizia lui, Kailea. Cu siguranţă, par să se iubească.

El şi Kailea începuseră să se îndepărteze de îndată ce se născuse copilul. Sau poate că totul începuse imediat după ce sosise Chiara, cu toate bârfele şi măreţele ei poveşti despre curtea imperială.

— Dragoste? A, ăsta e singurul ingredient necesar pentru căsătorie? Se întunecă la faţă.

— Ce-ar spune tatăl tău, marele duce Paulus Atreides, despre o asemenea ipocrizie?

Încercând să-şi păstreze calmul, se duse către uşa camerei de joacă şi o închise, aşa încât să nu-i audă nimeni.

— Ştii de ce nu te pot lua de soţie…

Îşi amintea certurile teribile dintre părinţii lui, în spatele uşilor groase ale dormitorului. Nu voia să se întâmple asta cu el şi Kailea.

Frumuseţea ei delicată era întunecată de nemulţumire.

Kailea îşi clătină capul, făcând buclele arămii să-i salte pe spate.

— Fiul nostru ar trebui să fie duce Atreides, într-o zi… Speram că s-ar putea să te răzgândeşti o dată ce ajungi să-l cunoşti.

— E vorba numai despre politică, Kailea, răspunse Leto înroşindu-se. Îl iubesc foarte mult pe Victor. Dar sunt ducele unei Case Mari. Trebuie să mă gândesc mai întâi la binele Casei Atreides…

La întâlnirile consiliului Landsraadului, alte Case defilau prin faţa lui Leto cu fiicele lor de măritat, sperând să-i atragă atenţia. Casa Atreides nu era nici cea mai bogată, nici cea mai puternică familie, dar Leto era foarte apreciat şi respectat, în special după curajul dovedit în timpul procesului prin renunţare. Era mândru de ceea ce realizase pe Caladan… şi îşi dorea ca tânăra femeie să-l poată aprecia mai mult pentru asta.

— Iar Victor rămâne un bastard!

— Kailea…

— Câteodată îl urăsc pe tatăl tău pentru ideile neghioabe pe care ţi le-a vârât în cap… Pentru că nu-ţi pot oferi nicio alianţă politică şi pentru că n-am nicio zestre, nicio *poziţie* socială, nu sunt acceptabilă ca soţie. Dar pentru că eşti duce, îmi poţi porunci să vin în patul tău când vrei tu!

Rănit la auzul felului în care îşi exprimase ea nemulţumirea, îşi putea închipui ce trebuia să-i spună Chiara lui Kailea în intimitatea apartamentului lor. Nu putea exista o altă explicaţie. Lui Leto nu-i plăcea în mod deosebit femeia din afara planetei, dar concedierea doamnei de onoare ar fi putut distruge şi ultimele punţi care-l mai legau de Kailea. Cele două femei îşi dădeau aere împreună, le plăcea să se joace de-a conversaţiile pretenţioase, imitând stilul imperial.

Se uită afară pe fereastra vărgată, de plaz, gândindu-se cât de fericiţi fuseseră numai cu câţiva ani înainte.

— Nu merit asta, mai ales după ce familia mea a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru tine şi fratele tău…

— O, mulţumesc mult de tot! Şi nici nu ţi-a stricat la imagine, nu-i aşa? Ajută-i pe bieţii refugiaţi de pe Ix, pentru ca iubitul tău popor să vadă ce conducător mărinimos eşti! Nobilul duce Atreides! Însă aceia dintre noi care-ţi sunt aproape ştiu că eşti doar un om, nu legenda în care încerci să te transformi. Nu eşti *cu adevărat* eroul oamenilor obişnuiţi, aşa cum îţi imaginezi că ai fi. Dacă erai, ai fi acceptat…

— Ajunge! Rhombur are toate drepturile să se însoare cu Tessia dacă-i place. *Dacă* asta hotărăşte el. Casa Vernius e distrusă şi pentru el nu pot exista căsătorii politice!

— În afară de cazul în care rebelii câştigă pe Ix, replică ea. Leto, spune-mi adevărul – tu speri în secret ca luptătorii pentru libertate să nu reuşească, aşa încât să ai mereu o scuză să nu te însori cu mine?

Leto se îngrozi.

— Sigur că nu!

Părând să creadă că a învins, Kailea ieşi din cameră.

Rămas singur, se gândi cât de mult se schimbase ea. Fusese îndrăgostit de ea ani de zile, cu mult înainte de a şi-o face concubină. O adusese aproape de el, deşi nu atât de aproape pe cât ar fi vrut ea să fie. La început fusese dornică să-l ajute şi să-l sprijine, dar ambiţiile ei crescuseră prea mult şi-şi complicase nemăsurat viaţa. În ultima vreme, o surprinsese mult prea des gătindu-se în faţa oglinzii, aranjându-se ca o regină – dar asta era ceva ce nu va putea fi niciodată. El nu putea să-i schimbe statutul social…

Dar bucuria pe care i-o dădea fiul său cântărea mai mult decât toate celelalte probleme. Îşi iubea băiatul cu o intensitate care-l surprindea până şi pe el. Voia pentru Victor numai binele, voia ca el să crească ajungând un om de ispravă, în stilul Atreides. Chiar dacă nu putea numi în mod oficial acest copil moştenitorul său ducal, Leto intenţiona să-i ofere toate avantajele, toate privilegiile. Iar, într-o zi, Victor va înţelege lucrurile pe care mama lui nu le putea înţelege acum…

În timp ce copilul stătea în faţa unei maşini de pregătire, jucând jocuri de recunoaştere a formelor şi de identificare a culorilor, Kailea şi Chiara vorbeau pe un ton scăzut. Victor apăsa butoanele foarte repede, acumulând scoruri mari pentru vârsta lui.

— Doamna mea, trebuie să descoperim cum să-l luăm pe duce. E încăpăţânat şi are intenţia să încheie o alianţă matrimonială cu o familie puternică. Arhiducele Ecaz îl pândeşte, după cum am auzit, oferindu-i una dintre fiicele sale. Bănuiesc că pretinsele lui eforturi diplomatice în conflictul Moritani-Ecaz sunt o perdea de fum menită să-i ascundă adevăratele intenţii.

Pleoapele lui Kailea aproape se închiseră în timp ce se gândea la asta.

— Leto pleacă pe Grumman săptămâna viitoare, să stea de vorbă cu vicontele Moriani. Casa lui nu are fete de măritat…

— Aşa zice el, că se duce acolo, dragă. Dar spaţiul e mare, şi dacă Leto face un ocol, cine va şti vreodată? După toţi anii petrecuţi la curtea imperială, înţeleg prea bine lucrurile astea. Dacă Leto va avea un moştenitor legitim, îl va mătura sub covor pe Victor… năruind şi poziţia ta!

Kailea plecă capul.

— Am spus tot ce m-ai învăţat tu, Chiara, dar mă întreb dacă n-am mers prea departe…

Acum, departe de ochii lui Leto, lăsa să i se vadă nesiguranţa şi teama.

— Mă simt atât de frustrată! Se pare că nu pot face nimic. Cândva, eram apropiaţi, dar totul a mers atât de prost! Sperasem că naşterea copilului ne va aduce din nou împreună…

Chiara îşi strânse buzele zbârcite.

— Ah, dragă, în vremurile de demult, acestor copii li se

spunea „mortar uman”, menit să ţină familiile unite…

Kailea dădu din cap.

— În schimb, Victor n-a făcut decât să scoată problemele la lumină, ca să le vadă toată lumea. Sunt momente când cred că Leto mă urăşte…

— Ceva tot se poate rezolva, dacă ai încredere în mine, doamna mea! Chiara îşi puse o mână liniştitoare pe umărul tinerei femei.

— Începe prin a vorbi cu fratele tău. Roagă-l pe Rhombur să vadă ce poate face… Glasul ei era dulce şi rezonabil.

— Ducele îl ascultă întotdeauna! Kailea se lumină la faţă.

— Asta s-ar putea să meargă. Nu strică să încerc!

Vorbi cu Rhombur în apartamentul lui din castel. El pierdea vremea prin bucătărie cu Tessia, ajutând-o să prepare o salată de legume locale. Cu un surâs înnebunitor, absent, Rhombur ascultă în timp ce tăia felii, pe o masă, o varză de mare violetă.

Nu păru să-şi dea seama de seriozitatea situaţiei surorii sale.

— N-ai niciun drept să te plângi de nimic, Kailea. Leto ne-a tratat regeşte… ăă… în special pe tine.

Ea pufni exasperată.

— Cum poţi spune asta? Sunt mult mai multe în joc acum, când îl am pe Victor.

Ezita între a o lua la fugă mânioasă sau a se prăbuşi cuprinsă de disperare. Tessia clipi din ochii căprui.

— Rhombur, cea mai bună soluţie pentru amândoi este să-i răstorni pe tleilaxu. O dată ce repui în drepturi Casa Vernius, toate celelalte probleme ale voastre devin irelevante…

Rhombur se aplecă să-şi sărute concubina pe frunte.

— Da, iubirea mea – nu crezi că încerc? Îi trimitem bani în secret lui C’tair de câţiva ani, dar încă nu ştiu cât de bine se

descurcă rebelii. Hawat a trimis acolo încă un spion, însă omul a dispărut. Ix e o nucă greu de spart, aşa cum am proiectat-o noi să fie…

Atât Tessia, cât şi Kailea se surprinseră una pe cealaltă răspunzând la unison:

— Trebuie să încerci mai mult!

Universul funcţionează conform unui principiu de bază al economiei: orice lucru are preţul său. Plătim ca să ne făurim viitorul, plătim pentru greşelile trecutului. Plătim pentru fiecare schimbare pe care o facem… şi plătim exact la fel de mult dacă refuzăm să facem schimbări.

Analele băncii Ghildei,
Registru filosofic

Se spunea, printre fremeni, că Shai-Hulud trebuie respectat şi temut. Însă chiar înainte de vârsta de şaisprezece ani, Liet-Kynes călărise de multe ori viermi de nisip.

În prima lor călătorie către zona polului sud, el şi cu fratele său de sânge, Warrick, chemaseră un vierme după altul, călărindu-i până la epuizare. Plantau un toboşar, îşi pregăteau cârligele de strunit şi-l chemau pe următorul. Toţi fremenii contau pe ei.

Multe ore fără sfârşit, cei doi tineri stătură îndesaţi în distraie pe sub robele cu glugă, îndurând căldura zilei emanată de cerul albastru prăfuit. Ascultau, sub tălpile lor, huruitul nisipului care radia din cauza frecării produse de trecerea viermelui.

Depăşind cu mult linia cartografică de şaizeci de grade a regiunilor locuite, traversară Marele Şes şi ergurile deschise, trecură mările de nisip lipsite de drumuri, atinseră însuşi ecuatorul şi continuară spre sud, către plantaţiile de palmieri interzise din apropierea calotei antarctice umede. Acele plantaţii fuseseră înfiinţate şi crescute de Pardot Kynes ca parte a marelui său vis de reînviere a Dunei.

Privirea lui Liet scruta imensitatea. Vânturile de iarnă băteau peste Marele Şes, netezindu-l ca pe suprafaţa unei mese. *Acesta este cu siguranţă orizontul eternităţii.* Cercetă formele austere de relief, gradaţiile subtile, protuberanţele de rocă. Tatăl său începuse să-i dea lecţii despre deşert de îndată ce tânăra lui minte putuse să înţeleagă limbajul. Planetologul îl numise un peisaj aflat dincolo de

compasiune, fără răgaz… nu-şi avea locul aici niciun pic de ezitare.

Când amurgul se lăsă asupra celei de a şasea zi a călătoriei, viermele lor dădu semne de agitaţie şi de oboseală, destul ca să fie dispus să se scufunde sub nisipul abraziv, chiar şi cu segmentele sensibile din faţă ţinute deschise de către cârlige. Liet îi făcu semn lui Warrick, arătând spre nişte stânci joase şi spre crăpăturile lor adăpostite.

— Ne putem petrece noaptea acolo…

Warrick folosi tijele de îmboldit pentru a-l face pe vierme să se apropie de stânci, apoi amândoi dădură drumul cârligelor şi se pregătiră să descalece. Din moment ce Liet chemase acest monstru, îl îndemnă pe prietenul său să coboare primul pe pielea aspră, segmentată.

— Primul urcat, ultimul coborât, anunţă Liet.

Warrick se lăsă să alunece în urma de pe nisip, de unde putea să sară departe de coadă. Dezlegă recipientele prevăzute cu suspensii, pline cu melanj brut, şi le împinse în afara razei de acţiune a monstrului. Sări apoi după ele şi se refugie în vârful unei dune. Rămase acolo nemişcat, gândind ca nisipul, la fel de liniştit ca deşertul…

Liet lăsă viermele să se îngroape în nisip şi sări de pe el în ultima clipă, înotând prin nisipul fin, afânat, de parcă ar fi fost o mlaştină. Tatăl lui îi povestea cu multă plăcere istorioare despre mlaştinile pestilenţiale de pe Bela Tegeuse şi Salusa Secundus, dar Liet se îndoia că aceste alte lumi aveau parte măcar de o fărâmă din farmecul şi vigoarea Arrakisului…

Ca fiu al lui Umma Kynes, Liet se bucura de anumite avantaje şi posibilităţi. Dar în timp ce se delecta cu această călătorie importantă către regiunea antarctică, ştia că drepturile sale prin naştere nu-i slujeau câtuşi de puţin la mărirea şanselor de succes. Tuturor tinerilor fremeni le erau date asemenea responsabilităţi.

Iar Ghilda spaţială îşi cerea mita ei obişnuită în mirodenie…

Pentru o răscumpărare regească plătită în esenţă de mirodenie, sateliţii Ghildei se făceau că nu văd activităţile secrete de terraformare, sau ignorau mişcările fremenilor. Harkonnenii nu pricepeau de ce era aşa de greu să obţină predicţii meteorologice şi analize cartografice detaliate, însă Ghilda găsea mereu scuze… pentru că fremenii nu uitau niciodată să-şi plătească taxa.

Când Liet şi Warrick găsiră printre stâncile de lavă un colţ adăpostit în care să-şi aşeze cortul, Liet scoase prăjiturile de mirodenie cu miere pe care le făcuse mama lui. Cei doi tineri se aşezară şi, în tihna vechii lor camaraderii, începură să facă observaţii despre fetele fremene din sietchurile pe care le vizitaseră.

De-a lungul anilor, cei doi fraţi de sânge făcuseră multe lucruri îndrăzneţe – ca şi multe lucruri nesăbuite… Unele se sfârşiseră cu un dezastru, în altele fuseseră la un pas de-a o lua la sănătoasa, dar Liet şi Warrick le supravieţuiseră tuturor. Amândoi luaseră numeroase trofee Harkonnen, alegându-se în schimb cu cicatrice.

Până târziu în noapte, se distrară amintindu-şi cum sabotaseră toptere Harkonnen, cum pătrunseseră în depozitul unui negustor bogat şi furaseră delicatese scumpe (care avuseseră un gust groaznic), sau cum urmăriseră un miraj printr-o vale largă, în căutarea unui fantomatic platou de sare albă, unde să-şi poată pune o dorinţă…

Satisfăcuţi în sfârşit, cei doi se duseră la culcare sub lumina celor două luni, gata să se trezească puţin înaintea zorilor. Mai aveau de mers câteva zile.

Dincolo de linia sudică a viermilor, unde umezeala din sol şi zonele mari de stânci făceau imposibilă călătoria viermilor, Liet-Kynes şi Warrick continuară drumul pe jos. Urmându-şi simţul instinctiv al direcţiei, găsiră calea prin

canioane şi câmpii reci. În strâmtorile stâncoase cu pereţi înalţi din roci conglomerate, recunoscură albii de râuri străvechi, acum secate. Nasul lor sensibil de fremeni putea detecta în aerul glacial umezeala crescândă.

Cei doi băieţi petrecură o noapte în sietchul Zece Triburi, unde oglinzi solare topeau permafrostul din sol, adăugând destulă apă ca să poată creşte nişte plante atent îngrijite. Aici fuseseră sădite livezi, la un loc cu palmieri pitici.

Warrick rămase în picioare, cu un zâmbet larg pe buze. Îşi scoase din nas filtrele distraiului şi trase adânc în piept aerul proaspăt.

— Miroase plantele, Liet! Aerul însuşi e viu!

Coborî vocea şi se uită solemn la prietenul său.

— Tatăl tău e un mare om!

Îngrijitorii aveau pe chip o expresie obsedată şi totuşi extatică, plină de fervoare religioasă, la vederea felului în care eforturile lor dădeau roade. Pentru ei, visul lui Umma Kynes nu era doar un concept abstract, ci întrezărirea unui viitor palpabil.

Fremenii de acolo îl venerau pe fiul planetologului. Unii făcură un pas înainte să-i atingă braţul şi distraiul, simţind că astfel sunt mai aproape de profetul însuşi.

— Iar deşertul se va înveseli şi va înflori ca un trandafir, rosti un bătrân, citând din înţelepciunea zensunnită a Migraţiilor.

Ceilalţi începură o cântare rituală.

— Ce este mai preţios decât sămânţa?

— Această apă care face sămânţa să încolţească…

— Ce este mai preţios decât piatra?

— Solul fertil care o acoperă…

Oamenii continuară cam în acelaşi fel, dar adoraţia lor îl stânjenea pe Liet. Împreună cu Warrick, hotărâră să plece îndată ce se îndeplineau cerinţele ospitalităţii – adică după ce băură o cafea cu naibul şi dormiră bine în noaptea rece.

Oamenii din sietchul Zece Triburi le dădură haine călduroase, de care nu avuseseră nevoie până atunci. Apoi Liet şi Warrick porniră din nou la drum, cu preţioasa lor

povară de mirodenie concentrată.

Când cei doi tineri ajunseră la fortăreaţa legendară a negustorului de apă Rondo Tuek, structura arăta mai mult ca o hală industrială murdară decât ca un palat fabulos aşezat între munţi sclipitori de gheaţă albă. Clădirea era pătrată, legată de cele din jur prin numeroase ţevi şi şanţuri. Maşini de sfărâmat săpaseră prin solul dur ca fierul pentru a fixa puţina gheaţă îngropată în pământ, lăsând în urmă movile urâte de sfărâmături.

Orice urmă de zăpadă curată fusese de mult îngropată sub straturi groase de praf şi pietre sparte, cimentate laolaltă de apa îngheţată. Extragerea umezelii era o operaţiune simplă – se excavau cantităţi imense de sol şi se încălzeau până se degajau vaporii de apă captaţi în spaţiu închis.

Liet rupse o bucată de sol îngheţat şi o linse, simţind sarea, ca şi gheaţa amestecată cu pietrişul. Ştia că apa e acolo, dar părea la fel de inaccesibilă pentru el ca şi cum s-ar fi aflat pe o planetă îndepărtată. Se îndreptară către uzina imensă, cu recipientele lor plutitoare de mirodenie distilată.

Structura era făcută din blocuri de pseudobeton fasonate din resturile de la extragerea gheţii. Zidurile ca de fortăreaţă erau goale, fără ornamente, presărate cu ferestre şi lărgite cu oglinzi şi colectoare de energie care absorbeau lumina soarelui aflat foarte jos pe cer. Cuptoarele de extragere a gheţii emiteau fuioare cafenii de reziduuri gazoase, împroşcând aerul cu praf şi pietriş.

Rondo Tuek avea o casă îmbelşugată la Carthag, dar se spunea că negustorul de apă îşi vizita rareori impunătoarea locuinţă din oraş. Tuek făcuse un profit frumuşel exploatând apa din sud şi vânzând-o în oraşele din nord şi în satele din prin grabene şi doline.

Cu toate acestea, clima groaznică din emisfera sudică, în special furtunile de nisip impredictibile, distrugeau trei sferturi din fiecare transport, iar Tuek trebuia să cumpere tot timpul utilaje noi şi să angajeze alte echipe. Din fericire pentru el, o încărcătură de apă antarctică aducea un profit suficient ca să compenseze pierderile. Puţini oameni de afaceri erau dispuşi să-şi asume asemenea riscuri, dar Tuek avea legături ascunse cu contrabandiştii, cu Ghilda şi fremenii. Se zvonea peste tot, de fapt, că operaţiunea obţinerii apei era doar o faţadă, o afacere legitimă care masca adevărata afacere aducătoare de bani: rolul de intermediar faţă de contrabandişti.

Umăr lângă umăr, Warrick şi Liet merseră pe lângă maşinăriile zgomotoase şi pe lângă străinii ocupaţi, către poarta de intrare. Tuek folosea în principal muncitori mercenari, care nu se aventurau niciodată în nord ca să-şi petreacă timpul în realitatea aridă a Dunei. Negustorul de apă prefera aşa, pentru că asemenea oameni păstrau mai bine secretele.

Deşi Liet era mai mic de statură decât Warrick, îşi îndreptă spatele şi păşi în faţă, preluând conducerea. Un bărbat în salopetă de lucru şi cu mănuşi izolatoare trecu târşâind picioarele pe lângă ei, către locul unde lucra, privindu-i pieziş pe cei doi.

Liet îl opri.

— Suntem o delegaţie a fremenilor, am venit să-l vedem pe Rondo Tuek. Sunt Liet-Kynes, fiul lui Pardot Kynes, iar acesta e Warrick…

Muncitorul gesticulă brusc spre spatele lui.

— E undeva înăuntru… Mergeţi să-l căutaţi singuri! Apoi se îndreptă către una dintre maşinile huruitoare care mestecau roca îngheţată, încrustată cu praf.

Respins în acest fel, Liet îşi privi prietenul. Warrick rânji şi-l bătu amical pe spate.

— Oricum n-avem timp de formalităţi. Să mergem să-l căutăm pe Tuek!

Intrară în clădirea imensă ca o peşteră, încercând să pară

la locul lor acolo. Aerul era glacial, deşi pe lângă pereţi şi în colţuri zumzăiau termogloburi. Liet obţinu îndrumări vagi din partea altor muncitori, care arătară de-a lungul unei săli şi apoi către următoarele – până când, în cele din urmă, cei doi se simţiră complet pierduţi într-un labirint de birouri de inventar, terminale de control şi depozite.

Un bărbat scund, cu umeri laţi, apăru în faţa lor, gesticulând din ambele mâini.

— Nu-i greu să observi doi fremeni pe-aici, remarcă el. Eu sunt Rondo Tuek. Veniţi la mine în cameră…

Bărbatul îndesat aruncă o privire peste umăr.

— Şi luaţi-vă proviziile. Nu lăsaţi încărcătura asta să zacă aiurea!

Liet îl văzuse doar pentru scurtă vreme, cu ani în urmă, la banchetul familiei Fenring de la reşedinţa din Arrakeen. Tuek avea ochi cenuşii depărtaţi, pometi plaţi şi părea lipsit de bărbie, ceea ce-i făcea chipul aproape pătrat. Părul de culoarea ruginei se rărea către creştet, dar ieşea în evidenţă sub formă de perciuni stufoşi la tâmple. Un om cu înfăţişare ciudată, cu un mers stângaci, era antiteza graţiei fluide, obişnuite, a fremenilor.

Tuek o luă grăbit înainte. Liet şi Warrick trăgeau după ei containerele pe suspensii, străduindu-se să ţină pasul. Totul în acel loc părea monoton şi banal, o dezamăgire pentru Liet. Chiar şi în sietchul cel mai sărăcăcios, fremenii puneau rogojini şi draperii colorate, sau figurine decorative sculptate din gresie. Tavanele erau gravate cu motive geometrice, câteodată încrustate cu mozaicuri.

Tuek îi conduse către un perete lat, la fel de gol ca toate celelalte. Se uită într-o parte şi-n alta, să se asigure că lucrătorii au plecat din zonă, apoi îşi lipi palma de un cititor. Încuietoarea se deschise, lăsând să se vadă o cameră încălzită, plină cu mai multe bogăţii decât îşi imaginase Liet că ar putea să existe.

Flacoane de cristal cu costisitorul brandy kirana şi cu vinuri de Caladan umpleau firidele. Un candelabru cu pietre preţioase lumina în faţete pe fundalul perdelelor stacojii

care dădeau pereţilor o moliciune estompată, la fel de confortabilă ca un pântece.

— Ei, da, acum vedem comorile ascunse ale negustorului de apă, comentă Warrick.

Fotoliile erau imense, de pluş. Holofilme distractive stăteau în teancuri pe o masă de ardezie lustruită. Oglinzile cu picăţele de pe tavan reflectau razele coloanelor corintice luminoase, făcute din alabastru opalescent de Hagal, aprins din interior de flăcărui moleculare.

— Ghilda aduce puţine produse de lux pe Arrakis. Harkonnenii nu apreciază lucrurile fine şi puţini alţii şi le pot permite…

Tuek ridică din umerii laţi.

— Şi nimeni nu vrea să le transporte prin iadul emisferei sudice doar ca să ajungă la fabrica mea!

Înălţă din sprânceana stufoasă.

— Dar din cauza înţelegerii mele cu poporul vostru – împinse un buton ca să închidă uşile în urma lui –, Ghilda trimite din când în când nave direct pe o orbită polară. Coboară navete cu proviziile pe care le cer…

Bătu uşor în containerele grele pe care le adusese Warrick.

— În schimbul… plăţii voastre lunare în mirodenie.

— Noi o numim mită de mirodenie, spuse Liet.

Tuek nu părea jignit.

— Semantică, băiete… Esenţa pură de melanj pe care fremenii voştri o iau din adâncul deşertului valorează mai mult decât toate resturile pe care echipele Harkonnenilor reuşesc să le găsească în nord. Ghilda păstrează aceste transporturi pentru uzul ei propriu, dar cine poate pricepe ce scot navigatorii din asta?

Ridică iarăşi din umeri, apoi atinse cu degetele o tastatură de pe masa de ardezie.

— Am notat că am primit plata pentru luna asta. L-am instruit pe şeful magazioner să vă aducă, înainte de plecare, destule provizii pentru călătoria de întoarcere…

Liet nu se aştepta la prea multe politeţuri din partea lui

Tuek şi acceptă stilul concis, practic. Nu voia să mai rămână aici, deşi orăşenii şi cei din sate ar fi zăbovit să admire ornamentele exotice şi amenajările luxoase. Liet însă nu era făcut pentru asemenea fineţuri.

Ca şi tatăl său, şi-ar fi petrecut timpul mai degrabă în deşert, acolo unde era locul lui.

*

Dacă se străduiau, Liet credea că puteau ajunge la sietchul Zece Triburi până la căderea nopţii. Îi era dor de căldura soarelui, dorea să-şi mişte mâinile îngheţate.

Pe Warrick însă îl impresionase frigul. Stătea cu braţele larg desfăcute, cu ghetele de deşert înţepenite pe sol.

— Ai mai simţit aşa ceva, Liet? întrebă el frecându-şi obrazul. Carnea parcă e gata să se spargă!

Trase adânc aer în piept, îşi privi ghetele.

— Şi poţi simţi apa. E aici, dar… captivă.

Se uită la munţii maronii de gheaţă amestecată cu praf. Warrick era impulsiv şi curios, şi-şi strigă prietenul să mai aştepte.

— Ne-am terminat treaba, Liet, hai să nu ne grăbim atât de tare să ne-ntoarcem!

Liet se opri.

— La ce te gândeşti?

— Suntem aici, în legendarii munţi de gheaţă. Am văzut palmierii şi plantaţiile pe care le-a iniţiat tatăl tău. Aş vrea să explorăm măcar o zi, să simt gheaţa solidă sub picioare. Să urc gheţarii aceia în trepte ar însemna pentru mine acelaşi lucru cu urcarea unor munţi de aur…

— Nu vei reuşi să vezi gheaţă curată. Umezeala este îngheţată toată în praf şi pământ.

Dar văzând dorinţa aprinsă de pe faţa prietenului său, nerăbdarea lui Liet se topi.

— Aşa e, Warrick. De ce-ar trebui să ne grăbim?

Pentru băieţii de şaisprezece ani, aceasta putea fi o

aventură mai măreaţă – şi mai sigură – decât raziile lor împotriva patrulelor Harkonnen.

— Să mergem să escaladăm gheţari!

Plecară la plimbare sub lumina mereu crepusculară a polului sud. Tundra avea o frumuseţe austeră, mai ales pentru cineva obişnuit cu realitatea deşerturilor.

Lăsând în urmă excavaţiile industriale ale lui Tuek, fuioarele de praf şi deşeuri aruncate de acestea răspândeau o ceaţă maronie deasupra orizontului. Liet şi Warrick urcau tot mai sus, sfărâmând pietrele ca să ajungă la stratul de gheaţă. Sugeau cioburi sparte din solul îngheţat, gustând chimicalele amărui, alcaline, scuipând pământul şi nisipul.

Warrick alerga înainte, bucurându-se de libertate. Ca fremeni, fuseseră învăţaţi toată viaţa lor să nu lase niciodată garda jos – dar vânătorii Harkonneni nu veneau la polul sud. Aici erau probabil în siguranţă. Probabil…

Liet continua să privească atent terenul şi vârfurile mişcătoare, ameninţătoare, care se înălţau într-un imens vălmăşag de pământ maroniu îngheţat. Se aplecă să examineze o zgârietură, o crestătură parţială.

— Warrick, ia uită-te la asta!

Observară o urmă de picior lăsată în pământul poros care se înmuiase în timpul ridicării temperaturii dintr-un anotimp mai cald. Cercetând mai îndeaproape, găsiră semne subtile indicând că alte urme fuseseră şterse intenţionat şi cu grijă.

— Cine-a fost pe-aici?

Warrick se uită la el şi adăugă:

— Şi de ce se ascund? Suntem departe de fabrica de apă a lui Tuek…

Liet adulmecă aerul, aruncă o privire către stânci şi formaţiunile de piatră şi zări o sclipire de gheaţă prin pătura apăsătoare de frig.

— Poate că sunt exploratori, îndreptându-se spre pol să caute gheaţă mai curată pentru excavat.

— Dacă-i aşa, de ce să-şi bată capul să-şi acopere urmele?

Liet privi în direcţia arătată de urme, în susul unei pante accidentate, presărate cu noroi îngheţat în forme neregulate. Atent la amănuntele terenului din jur, se uită îndelung, studiind fiecare umbră, fiecare crăpătură.

— Ceva nu pare în regulă!

Simţurile i se ascuţiră, în trupul său se declanşă starea de alertă şi îi făcu semn lui Warrick să stea liniştit. Pentru că nu auziră niciun sunet şi nu simţiră nicio mişcare, cei doi înaintară târâş. Încă din copilărie, Liet şi Warrick ştiau cum să se mişte fără zgomot şi fără urmă prin deşert.

Liet nu putea încă preciza exact ce anume îl izbise ca fiind nelalocul lui şi totuşi, pe măsură ce se apropiau, sentimentul de pericol creştea. Deşi frigul le amorţea simţurile delicate, se mişcau cu cea mai mare grijă. Păşind prudent pe treptele de pământ tare, îngheţat, văzură ceea ce pentru ochii unui fremen era în mod evident o potecă.

Pe aici trecuseră oameni, în susul pantei.

Cei doi băieţi încercară să se facă invizibili în spatele stâncii, devenind o parte a peisajului, mişcându-se ca nişte elemente naturale. La jumătatea povârnişului, Liet observă o uşoară decolorare a peretelui, un petic prea neted, prea artificial. Camuflajul fusese făcut bine, dar cu câteva greşeli stângace.

Era o uşă ascunsă, destul de mare pentru o navă spaţială. Un depozit secret al lui Rondo Tuek? O altă operaţiune a Ghildei sau o ascunzătoare a contrabandiştilor?

Liet rămase nemişcat. Înainte să poată spune ceva, alte porţiuni de perete se deschiseră lângă potecă, bucăţi de rocă şi gheaţă atât de atent camuflate, încât nici măcar el nu le observase. Patru bărbaţi cu înfăţişare aspră se repeziră afară. Erau musculoşi şi purtau nişte uniforme improvizate, cârpite din petice provenind surse diferite. Şi aveau arme…

— Vă mişcaţi bine şi fără zgomot, băieţi, remarcă unul dintre bărbaţi. Era înalt şi solid, cu ochi de culoare deschisă şi o chelie lucitoare. Avea o mustaţă brunetă şi

impresionantă deasupra buzei de sus, coborându-i pe obraz.

— Dar aţi uitat că aici, în frig, cineva vă poate vedea aburul respiraţiei. Nu v-aţi gândit la asta, nu?

Doi bărbaţi cărunţi le făcură prizonierilor semn cu armele să intre în tunelele din munte. Warrick puse mâna pe plăselele cristaiului şi privi întrebător spre însoţitorul lui. Erau dispuşi să moară spate în spate, dacă era nevoie.

Dar Liet dădu din cap. Aceşti oameni nu purtau culorile Harkonnen. La unii dintre ei, însemnele fuseseră smulse de pe brasarde şi de pe epoleţi. *Trebuie să fie contrabandişti.*

Bărbatul cel chel se uită spre unul dintre locotenenţii săi.

— E clar că avem de făcut nişte ajustări fine la camuflaj…

— Suntem prizonierii voştri? întrebă Liet, privind semnificativ spre arme.

— Aş vrea să aflu cu ce-am greşit de-aţi putut să ne descoperiţi atât de uşor ascunzătoarea.

Bărbatul voinic şi chel coborî arma.

— Numele meu este Dominic Vernius – iar voi sunteţi oaspeţii mei… deocamdată.

Varietatea şi abundenţa crescândă a vieţii înseşi multiplică enorm numărul nişelor disponibile pentru viaţă. Sistemul care rezultă este o reţea de făuritori şi utilizatori, de cei care mănâncă şi cei care sunt mâncaţi, de colaboratori şi competitori.

PARDOT KYNES,
Raport către împăratul Shaddam IV

Cu toate şiretlicurile şi uneltirile lui, şi chiar cu tot sângele care-i mânjise mâinile, Hasimir Fenring putea să se poarte atât de *minunat* cu ea! Doamna Margot îi simţea lipsa. Contele era plecat, se dusese în deşert cu baronul Harkonnen să inspecteze amplasamentele combinelor de mirodenie, după ce primise un mesaj furios de la Shaddam, despre scăderea producţiei de melanj.

Cu un devotament rece pentru scopurile lui bine stabilite, soţul ei comisese numeroase atrocităţi în numele împăratului. Margot bănuia că avusese un amestec în moartea misterioasă a lui Elrood IX. Însă educaţia ei Bene Gesserit o învăţase să preţuiască numai rezultatele şi consecinţele. Hasimir Fenring ştia cum să obţină ce dorea, iar Margot îl adora pentru asta.

Ofta de fiecare dată când intra în sera luxuriantă, cu plante de pe planete umede, pe care soţul său o comandase special pentru ea. Îmbrăcată într-o rochie de casă, confortabilă şi totuşi izbitor de strălucitoare, care-şi schimba culoarea în fiecare oră a zilei, Margot apăsă zăvorul cu amprentă al uşii etanşate pentru păstrarea umidităţii. Păşind – pe sub arcul ornamentat cu mozaicuri – în camera înverzită, inspiră adânc aerul încărcat de umezeală. Automat, porni să se audă o muzică liniştitoare, la baliset şi pian.

Pereţii radiau o lumină galbenă de după-amiază, în locurile în care panouri de sticlă filtrantă converteau soarele alb de pe Arrakis într-o culoare amintind de zilele de pe Kaitain. Frunze groase fluturau în circulaţia forţată a aerului, ca steagurile unor cetăţeni care aclamă. De-a

lungul ultimilor patru ani, plantele din această încăpere prosperaseră dincolo de aşteptările ei cele mai optimiste.

Într-o lume unde fiecare picătură de umezeală era preţioasă şi cerşetorii umblau pe străzi cerând resturi stoarse de apă, unde vânzătorii de apă în costume multicolore sunau din clopoţei şi cereau preţuri exorbitante pentru o înghiţitură, refugiul ei privat era o risipă exorbitantă. *Şi merita fiecare picătură!* Aşa cum spunea mereu soţul ei, Ministrul imperial al mirodeniei şi-l putea permite!

Adânc în trecutul ei, printre ecourile vieţilor străvechi la care mai putea ajunge, Margot îşi amintea de o soţie adăpostită într-o gospodărie islamică strictă, o femeie numită Fatimah, după unica fiică a lui Mahomed. Soţul ei fusese destul de bogat încât să aibă grijă de trei neveste, ţinându-le în casa lui, dându-i fiecăreia o curte numai a sa. După ceremonia căsătoriei, Fatimah nu mai ieşise niciodată din casă, la fel ca şi celelalte soţii. Întreaga ei lume era cuprinsă în interiorul curţii luxuriante, cu plantele şi cu florile ei, cu cerul deschis deasupra. Apa care picura în fântâna centrală oferea un acompaniament muzical instrumentelor cu coarde. Câteodată, fluturii şi păsările colibri coborau să se ospăteze cu nectar…

Acum, nenumărate generaţii mai târziu, pe o planetă care orbita în jurul unui soare mai îndepărtat decât şi-ar fi putut vreodată imagina acea femeie de demult, Margot Fenring se găsea într-un loc asemănător, adăpostit, frumos şi plin de plante.

Un servomecanism cu braţe lungi, formate din ţevi şi furtunuri, umplu aerul cu o ceaţă fină, pulverizând apă peste pomii retezaţi, peste ferigi şi flori. Umezeala răcoroasă o făcu pe Margot să se-nfioare; trase adânc în piept aerul jilav. Asemenea lux, după atâţia ani lungi! Ridică o frunză umedă în formă de evantai şi-şi înfipse degetele în solul argilos de la baza plantelor. Niciun semn al puricilor mutanţi care sugeau seva, purici pe care această plantă îi avea la sosirea de pe planeta sa de baştină, Ginaz.

În timp ce examina rădăcinile, vocea Cucernicei Maici Biana şopti către ea din Celelalte Memorii. Sora moartă de mult, care fusese îngrijitoarea terenurilor Şcolii Maicilor cu două secole în urmă, o sfătui pe Margot cu privire la metodele delicate ale ştiinţei horticole. Muzica – era cântecul preferat al Bianei, o melodie obsedantă de trubadur a Jongleurilor – stârnise fantoma interioară.

Chiar şi fără ajutorul amintirii Bianei, Margot se mândrea cu cunoştinţele ei despre plante. În seră creşteau specimene din întregul imperiu; ea se gândea la acestea ca la copiii pe care nu-i putuse avea cu soţul său, eunuc genetic. Se bucura urmărind plantele cum cresc şi ajung la maturitate într-o lume atât de ostilă.

Soţul ei se pricepea şi el să supravieţuiască împrejurărilor ostile. Mângâie o frunză lungă, mătăsoasă. *Te voi proteja.*

Margot pierdu măsura timpului, uitând chiar să iasă la ora mesei. O soră Bene Gesserit putea posti o săptămână, dacă era nevoie. Era singură cu plantele şi cu gândurile ei şi cu Celelalte Memorii ale surorilor de mult moarte.

Mulţumită, se aşeză pe o bancă lângă fântâna canelată din mijlocul încăperii. Puse lângă ea o filaroză cu rădăcină şi închise ochii, relaxându-se, meditând…

Când reveni la realitate, soarele coborâse la orizont, aruncând văpăi, lăsând urme lungi dinspre povârnişurile de piatră de la apus. Se aprinseseră luminile din interiorul serei. Perfect odihnită, duse filaroza către masa cu ghivece şi scoase planta din recipientul care devenise prea mic. Fredonă melodia Jongleurilor în timp ce îndesă pământul în jurul rădăcinilor, într-un nou ghiveci, cuprinsă de un sentiment de pace.

Întorcându-se, Margot tresări văzând – la mai puţin de doi metri distanţă – un om cu pielea bătătorită. Se uita la ea cu ochii complet albaştri… era ceva ciudat de familiar în legătură cu el. Purta o pelerină jubba, cu gluga dată pe spate. *Un fremen!*

Oare cum intrase, în ciuda tuturor măsurilor stricte de securitate şi a alarmelor din seră, în ciuda zăvorului cu

amprentă codat doar pentru mâna ei? Chiar şi cu simţurile sale dezvoltate de Bene Gesserit, nu-l auzise apropiindu-se.

Ghiveciul filarozei îi căzu din mâini, trosnind. Cu o mişcare lină, luă o poziţie de luptă Bene Gesserit, cu trupul relaxat şi în echilibru, cu muşchii antrenaţi gata să lanseze lovituri cu vârful piciorului în stare să strivească organele interne ale unui adversar.

— Am auzit de metodele voastre stranii de luptă, zise bărbatul fără să se mişte. Dar sunteţi antrenate să nu le folosiţi niciodată pripit.

Prudentă, Margot luă o gură rece de aer. De unde putea să ştie asta?

— Ţi-am primit mesajul. Voiai să vorbeşti cu fremenii.

În sfârşit, îşi dădu seama de unde-l ştia. Îl văzuse în Rutii, un sat periferic, în timpul uneia dintre călătoriile ei. Era un pretins preot al deşertului, care împărţea oamenilor binecuvântări. Margot îşi amintea stânjeneala preotului când observase că-l privea, şi cum se oprise din ceea ce făcea şi plecase…

Auzi un foşnet în tufişuri. O femeie zbârcită ieşi la vedere, tot fremenă, tot familiară. Era shadouta Mapes, menajera, prematur încărunţită şi ridată de soare şi de vântul deşertului. Şi Mapes renunţase la îmbăcămintea ei obişuită de casă şi purta în schimb o pelerină cafenie de călătorie, ca pentru un drum în deşert.

Mapes zise, cu voce guturală:

— Multă apă se risipeşte aici, doamnă… Etalezi bogăţia din alte lumi. Asta nu e calea fremenă.

— Eu nu sunt fremenă, răspunse Margot tăios, nefiind gata încă să lovească folosind comanda paralizantă a Glasului Bene Gesserit. Avea la dispoziţie arme mortale de neimaginat pentru aceşti primitivi.

— Ce vreţi de la mine?

— M-ai mai văzut înainte, observă bărbatul.

— Eşti preot.

— Sunt adept, unul dintre ajutoarele Sayyadinei, răspunse fără să se apropie.

Sayyadina, gândi Margot. Pulsul i se acceleră. Era un titlu pe care-l mai auzise, desemnând o femeie care semăna în mod ciudat cu o Cucernică Maică. Un asemenea nume provenea de la Missionaria Protectiva.

Dintr-o dată, totul se limpezi. Dar îşi formulase cererea către fremeni cu atât de mult timp în urmă, încât îşi pierduse speranţa.

— Aţi auzit întrebarea, mesajul meu şoptit…

Preotul plecă fruntea.

— Spui că ai informaţii despre *Lisan al-Gaib*.

Apelativul era pronunţat cu adâncă vibraţie şi respect.

— Am, într-adevăr. Trebuie să vorbesc cu Cucernica voastră Maică.

Calmă, trăgând de timp pentru a-şi aşeza gândurile, Margot ridică în palme planta pe care o scăpase. Lăsând pe podea cioburile şi pământul, puse filaroza în alt ghiveci, sperând că va supravieţui.

— Sayyadina din altă lume, trebuie să vii cu noi, anunţă Mapes.

Margot îşi scutură pământul de pe mâini. Deşi nu lăsă să se vadă nicio licărire de emoţie pe chip, inima îi bătea de nerăbdare. Poate că, în sfârşit, va căpăta informaţii solide pe care să i le transmită Maicii Superioare Harishka. Poate va afla ce s-a întâmplat cu surorile dispărute care, cu un secol în urmă, se evaporaseră în deşerturile Arrakisului.

Îi urmă, în noapte, pe cei doi fremeni.

Să ştii ce trebuie să faci nu e de ajuns.

PRINŢUL RHOMBUR VERNIUS

Valurile îngânau un cântec lent de leagăn, sub luntrea din lemn de răchită, născând un fals sentiment de pace care acoperea gândurile agitate.

Ducele Leto se întinse peste margine şi apucă o sferă plutitoare din mreaja groasă de frunze care aluneca pe lângă ei. Scoase din teaca aurită de la brâu un pumnal împodobit cu pietre preţioase şi tăie pepenele paradan de pe viţa sa subacvatică.

— Uite, Rhombur, ia un pepene!

Prinţul clipi surprins.

— Hei, nu-i ăsta pumnalul împăratului? Cel pe care ţi l-a dat Shaddam după procesul prin renunţare?

Leto ridică din umeri.

— Prefer utilitatea, luxului. Sunt sigur că vărul meu n-ar avea nimic împotrivă...

Rhombur luă pepenele ud leoarcă şi-l învârti în mâini, cercetând coaja aspră, în lumina înceţoşată a soarelui.

— Ştii, Kailea ar fi oripilată. Ar prefera să pui pumnalul împăratului pe o placă suspensoare în interiorul unui câmp ornamental.

— Păi, nu iese prea mult la pescuit cu mine…

Cum Rhombur nu făcea nicio mişcare să decojească pepenele, Leto îl luă înapoi, folosind vârful lamei împodobite a lui Shaddam să cureţe învelişul tare, apoi îi sparse coaja.

— Ăsta măcar n-o să izbucnească în flăcări dacă-l laşi afară în soare, îl tachină Leto, amintindu-i de dezastrul nestematei de coral care distrusese una dintre bărcile sale favorite şi-i aruncase pe cei doi tineri pe un recif îndepărtat.

— Nu-i amuzant, replică Rhombur, pentru că el fusese de vină.

Leto ţinu pumnalul sus, privind cum se reflecta lumina pe tăiş.

— Ştii, am purtat ăsta ca parte a uniformei mele oficiale,

când m-am dus să mă întâlnesc cu vicontele Moritani. Cred că i-am atras atenţia.

— E un om greu de impresionat, zise Rhombur. Împăratul şi-a retras în sfârşit sardaukarii şi totul e liniştit. Ăă… crezi că vrajba dintre Moritani şi Ecaz s-a terminat acum?

— Nu, nu cred. Tot timpul cât am stat pe Grumman, mi-am simţit nervii ţiuind. Cred că vicontele îşi aşteaptă doar vremea…

— Şi tu te-ai pus singur la mijloc!

Cu cuţitul lui, Rhombur tăie o bucată de pepene şi luă o înghiţitură. Se strâmbă şi scuipă peste margine.

— Mai e încă puţin acru!

Leto izbucni în râs văzându-i expresia, apoi luă un prosop dintr-un colţ. Ştergându-şi mâinile şi cuţitul de ceremonie, intră în cabină, la adăpost de soarele puternic, şi porni motoarele.

— Bine măcar că nu toate îndatoririle mele sunt atât de neplăcute. Mai bine am porni către deltă… Am promis să fiu în portul barjelor până la amiază, ca să salut primele încărcături din recolta de orez pundi de anul ăsta.

— Ah, pericolele şi cerinţele guvernării! comentă Rhombur, urmându-l în cabină. Uită-te în răcitor – am adus o surpriză pentru tine. Ştii berea aceea neagră care-ţi place atât de mult?

— Adică berea *Harkonnen?*

— Trebuie s-o bei aici, unde nu ne vede nimeni. Am căpătat-o de la un contrabandist. Fără să-ţi pomenesc numele, desigur.

— Rhombur Vernius de pe Ix, sunt şocat să te aflu înhăitat cu vânzători de pe piaţa neagră şi contrabandişti!

— Cum altfel crezi că reuşesc să strecor provizii rebelilor de pe Ix? N-am fost grozav de eficient până acum, dar am luat legătura cu câţiva oameni extrem de dubioşi…

Deschise răcitorul şi scotoci după sticlele fără etichetă.

— Iar câţiva dintre ei s-au dovedit… ăă… destul de descurcăreţi.

Ducele conduse barca în curent, urmând ţărmul

luxuriant. Thufir Hawat l-ar fi dăscălit probabil pentru că se dusese atât de departe, fără un soldat din garda de onoare Atreides.

— Atunci cred că aş putea bea o sticlă sau două. Câtă vreme Harkonnenii n-au niciun profit din asta!

Rhombur scoase două recipiente din răcitor şi le strânse de partea de sus, ca să scoată paiele de mirodenie.

— Niciun fel de profit. După cât se pare, a fost furată în timpul unui raid asupra fabricii de bere. O cădere de curent a provocat agitaţie la instalaţia de îmbuteliere şi… ăăă… cumva, două vaci Giedi au scăpat în interiorul fabricii. A fost o mare încurcătură şi s-a pierdut o grămadă de bere. O risipă tragică! Atâtea sticle sparte, încât ar fi fost imposibil să le ţii socoteala tuturor…

Stând la comenzile motorului bărcii, Leto adulmecă lichidul întunecat şi se opri înainte de a lua o înghiţitură.

— De unde ştim că nu-i otrăvită? N-am obiceiul să ţin un adulmecător de otrăvuri la bordul propriei mele bărci.

— Lotul ăsta a fost îmbuteliat pentru baronul însuşi. O singură privire la corpul lui gras, şi-ţi poţi imagina câtă chestie dintr-asta trebuie să bea!

— Ei, dacă-i destul de bun pentru baronul Harkonnen – *sănătate!*

Leto bău o gură din berea neagră amăruie, filtrată prin cristale de melanj ca să-i întărească aroma.

Strecurându-se pe bancheta din spatele lui Leto, Rhombur îl privi cum ocoleşte un promontoriu stâncos şi apoi se îndreaptă către o deltă largă, unde se adunau barjele încărcate cu orez pundi. Prinţul ixian nu gustase încă din berea lui.

— Asta e o mită, recunoscu el. Am nevoie de o favoare. De fapt, ce zici de două favoruri?

Ducele chicoti.

— Pentru o sticlă de bere?

— Ăă… sunt mai multe în răcitor. Uite, vreau să fiu deschis cu tine. Leto, eu te consider cel mai bun prieten al meu. Dacă spui nu, te înţeleg.

— O să mai fii prietenul meu şi dacă spun nu, la ambele favoruri? Leto continuă să bea cu paiul.
Rhombur plimbă sticla din mână în mână, pe masa din faţa lui.
— Vreau să fac ceva mai semnificativ pentru Ix, ceva mai serios.
— Ai nevoie de mai mulţi bani? Cum altfel aş putea să te-ajut?
— Nu bani, în fine, nu chiar. I-am trimis fonduri şi încurajări lui C'tair Pilru tot timpul de când m-a contactat, acum patru ani.
Ridică ochii încruntat.
— Am primit veşti că luptătorii pentru libertate au fost decimaţi şi că au rămas doar câţiva supravieţuitori. Cred că e chiar mai rău decât lasă el să se-nţeleagă. E timpul să încetez cu joaca…
Ochii lui Rhombur se înăspriră, căpătând o expresie pe care Leto o văzuse ultima oară la Dominic Vernius în timpul revoltei.
— Să le dăm ceva mai serios în materie de putere de foc, ca să poată schimba lucrurile cu adevărat.
Leto sorbi îndelung încă o înghiţitură de bere.
— Voi face orice, în limitele rezonabilului, ca să te-ajut să-ţi recapeţi dreptul prin naştere, şi asta ţi-am spus-o întotdeauna limpede. Mai exact, la ce te gândeşti?
— Aş vrea să trimit explozive, nişte mini-capsule din arsenalul tău. Sunt mici şi uşoare, aşa că pot fi ascunse şi transportate uşor.
— Câte capsule?
Rhombur răspunse fără ezitare:
— O mie.
Leto fluieră.
— Asta va provoca o mulţime de distrugeri.
— Ăă… asta-i *ideea,* Leto!
Ducele continuă să cârmească barca către gura râului, peste o răscruce încâlcită de curenţi. Mult în faţă, puteau zări navele-pilot şi zmeiele colorate care pluteau pe

deasupra docurilor pentru barje.

— Şi cum îţi propui să le duci pe Ix? Prietenii tăi contrabandişti pot ajunge cu transportul undeva, unde C'tair îl poate intercepta?

— Tleilaxu au preluat controlul acum şaisprezece ani. Acum fac din nou transporturi regulate, folosind propriile lor nave de transport şi dispense speciale din partea Ghildei. Au trebuit să mai slăbească restricţiile pentru că depind de furnizorii din afară pentru materii prime şi articole specializate. Toate navele coboară pe terasele de piatră din canionul-port de intrare. Grotele scobite de acolo sunt destul de mari să adăpostească fregate de marfă, iar tunelurile se intersectează cu oraşele subterane. Unii dintre căpitanii fregatelor au servit sub comanda tatălui meu cu multă vreme în urmă şi s-au… ăă… oferit să dea o mână de ajutor.

Leto se gândi la contele de Ix, chel şi zgomotos, care luptase alături de Paulus Atreides în revolta de pe Ecaz. Pe baza reputaţiei de erou de război a tatălui său, Rhombur avea probabil mai mulţi aliaţi secreţi decât îşi dădea măcar seama.

— Putem să facem containere marcate în mod special şi să-l anunţăm pe C'tair. Cred… cred că putem trece de toate punctele de control necesare.

Cuprins brusc de furie, dădu cu pumnul în banca de lemn de lângă el.

— Iaduri purpurii, Leto, trebuie să fac ceva! Aproape jumătate din viaţa mea n-am putut să pun piciorul pe propria mea planetă natală!

— Dacă mi-ar fi cerut asta oricine altcineva…

Leto se stăpâni şi continuă:

— E posibil… atâta vreme cât ascunzi implicarea Casei Atreides. Oftă.

— Înainte să mă hotărăsc, care e a doua favoare?

Acum, prinţul părea într-adevăr nervos.

— M-am gândit bine cum aş putea cere asta şi totuşi n-am reuşit să găsesc cuvintele potrivite. Totul părea… ăă…

fals şi… părea că vreau să te manipulez… dar trebuie să-ţi spun.

Inspiră adânc.

— E vorba de sora mea…

Leto, pe cale să deschidă a doua bere, se opri brusc. Chipul i se întunecă.

— Unele lucruri sunt private, chiar şi faţă de tine, Rhombur!

Prinţul surâse îngăduitor. De când îşi luase o Bene Gesserit drept concubină şi prietenă intimă, devenise mai înţelept.

— Voi doi v-aţi îndepărtat, fără să fie vina vreunuia. Aşa a fost să fie… Ştiu că mai ţii încă mult la Kailea – şi nu încerca să negi. A făcut multe pentru Casa Atreides, dând o mână de ajutor la socoteli şi la chestiunile comerciale. Tatăl meu spunea mereu că are cel mai bun cap pentru afaceri din familia noastră!

Dând din cap cu tristeţe, Leo spuse:

— Obişnuia să dea o mulţime de sfaturi bune… Însă de când a venit Chiara, a cerut din ce în ce mai multe găteli şi podoabe. Chiar şi când i le dau, Kailea pare nemulţumită. Nu e… nu mai e femeia de care m-am îndrăgostit.

Rhombur bău din berea lui, plescăind din buze la gustul amar.

— Poate că e din cauză că nu i-ai mai dat o şansă, ai încetat s-o mai laşi să-şi folosească talentele în materie de afaceri. Pune-o să se ocupe de una dintre industriile voastre – pepeni paradan, orez pundi, giuvaere-de-coral – şi urmăreşte cum creşte producţia. Nu pot să-mi închipui cât de departe ar fi ajuns dacă… ăă… n-ar fi avut loc revolta de pe Ix.

Leto puse sticla deoparte.

— Ea te-a pus să-mi ceri asta?

— Leto, sora mea e o femeie cum rar întâlneşti. Îţi cer asta ca prieten, şi ca frate al ei.

Rhombur îşi trecu o mână prin părul blond, încâlcit.

— Dă-i lui Kailea ocazia să fie mai mult decât

concubină…

Privindu-l fix pe prinţul exilat, Leto deveni la fel de rece şi ţeapăn ca o statuie.

— Vrei deci să mă însor cu ea?

Rhombur nu se folosise niciodată de prietenia lor ca să impună ceva, iar Leto nici nu visase vreodată că i-ar putea refuza ceva prietenului său. Dar asta… Muşcându-şi buza de jos, Rhombur încuviinţă.

— Da… ăă… presupun că asta cer…

Rămaseră amândoi tăcuţi pentru o clipă lungă, foarte lungă, în timp ce barca se legăna. O barjă uriaşă traversa greoi delta către docuri.

Într-o volbură de gânduri, Leto ajunse în sfârşit la o decizie dificilă. Inspiră adânc, cu nările fremătând.

— Voi spune da uneia dintre cererile tale – dar trebuie să alegi tu căreia dintre ele!

Rhombur înghiţi greu, observă expresia chinuită de pe chipul lui Leto. După un moment interminabil, întoarse privirile. Îşi îndreptă umerii, neliniştit de ce va spune prietenul său. Pusese totul la bătaie.

În sfârşit, prinţul exilat de pe Ix răspunse cu voce tremurată:

— Atunci aleg viitorul poporului meu. Tu m-ai învăţat importanţa acestui lucru. Am nevoie de explozivii aceia. Sper doar ca C'tair Pilru să-i folosească bine…

Se aplecă şi sorbi prelung din berea Harkonnen de contrabandă, apoi întinse mâna să strângă braţul lui Leto.

— Dacă am învăţat ceva de la Atreizi, este să pun pe primul loc poporul şi pe al doilea dorinţele personale. Kailea va trebui să înţeleagă asta…

Ducele dirijă luntrea în jurul bancurilor de nisip spre curentul principal al râului, în direcţia barjelor aliniate şi împodobite cu panglici verzi fluturând în bătaia vântului. Oamenii era adunaţi la docuri, încărcând sac după sac, plini cu principala cereală de export a Caladanului. Vagoanele făceau curse de-a lungul ţărmului, în timp ce bărci cu fundul plat soseau de pe câmpurile inundate. Cineva lansă

nişte artificii făcute în casă, care bubuiră şi sfârâiră, împrăştiind culori aprinse pe cerul înnorat.

Leto trase barca lângă docul principal, în apropierea unei barje complet încărcate, gata de lansare. Acolo îl aştepta un podium mare, ornamentat, înconjurat de panglici verzi şi albe.

Lăsând deoparte discuţia dificilă cu Rhombur, Leto îşi luă o figură nobilă şi se delectă cu festivităţile. Era una dintre îndatoririle sale în calitate de duce Atreides.

Faptele nu înseamnă nimic, atunci când sunt precedate de aparenţe. Nu subestimaţi puterea impresiei asupra realităţii.

PRINŢUL MOŞTENITOR RAPHAEL CORRINO,
Rudimentele puterii

Baronul Harkonnen şchiopătă până la cel mai înalt balcon din turnul fortăreţei familiei, care domina mocirla numită Harko City. Se sprijinea de bastonul cu cap de vierme de nisip – şi-l ura.

Fără baston, totuşi, nu putea să se mişte.

Blestemate fie vrăjitoarele şi ce mi-au făcut! Nu încetase niciodată să cugete la felul în care s-ar putea răzbuna, însă din moment ce atât Comunitatea surorilor cât şi Casa Harkonnen deţineau informaţii care permiteau şantajul reciproc, niciuna dintre ele nu putea face o mişcare deschisă împotriva celeilalte.

Trebuie să găsesc o cale mai subtilă!

— Piter de Vries! mugi el către oricine putea să-l audă. Trimiteţi-mi mentatul!

De Vries pândea tot timpul în preajma lui, zăbovind acolo, spionând şi uneltind. Baronul n-avea nevoie decât să strige şi mentatul strâmb îl auzea. Dacă şi ceilalţi l-ar fi ascultat la fel – Rabban, Maica Superioară, chiar şi încrezutul ăla de doctor Suk, Yueh…

După cum se aştepta, bărbatul funebru sosi în vârfurile picioarelor, mişcându-se de parcă ar fi avut membrele de cauciuc. Ducea în mână un pachet sigilat – chiar la timp. Inginerii baronului promiseseră rezultate şi fiecare dintre ei ştia că i-ar fi jupuit de vii dacă-l dezamăgeau.

— Noile voastre suspensoare, domnule baron!

De Vries se înclină şi întinse pachetul către trupul greoi, mătăhălos, al stăpânului său.

— Dacă le prindeţi în jurul taliei, vă vor scădea greutatea corpului şi vă vor îngădui să vă mişcaţi cu o libertate neobişnuită…

Întinzând mâinile durdulii, baronul sfâşie nerăbdător

ambalajul.

— Libertatea pe care-o aveam *cândva!*

Înăuntru, legate la un loc pe o centură de zale, erau mici globuri suspensoare autonome, fiecare cu propria lui sursă de energie. Deşi nu se aştepta să păcălească pe nimeni, cel puţin centura suspensoare îl va ajuta să ascundă gravitatea infirmităţii sale. Şi-i va face pe ceilalţi să se întrebe…

— S-ar putea să fie nevoie de puţin exerciţiu ca să le folosiţi!

— Mă vor face să mă simt din nou în formă şi sănătos… Baronul rânji ridicând sferele suspensoare în faţa lui, apoi strânse centura în jurul taliei umflate în mod grotesc – cum de-i crescuse burta atât de mare? Porni globurile unul câte unul. Cu fiecare zumzet care se adăuga, simţea reducându-se greutatea de pe picioare, din încheieturi, de pe umeri.

— Aaah!

Baronul făcu un pas mare şi săltă prin cameră ca un explorator într-o lume cu gravitaţie scăzută.

— Piter, uită-te la mine! Ha, ha!

Ateriză pe un picior, apoi ţâşni iar în aer, sărind până aproape de tavan. Râzând, mai ţopăi o dată şi se învârti pe piciorul stâng ca un acrobat.

— E aşa de bine!

Mentatul strâmb se strecură lângă uşă, cu un zâmbet mulţumit de sine.

Baronul coborî din nou pe podea şi flutură bastonul dintr-o parte în alta, cu un şuierat, ca un scrimeur de performanţă.

— Exact cum sperasem!

Plesni cu bastonul suprafaţa rigidă a biroului.

— S-ar putea să ia ceva timp să vă obişnuiţi cu parametrii, domnule baron. Nu vă extindeţi prea mult, îl preveni mentatul, ştiind că baronul va face exact contrariul.

Cu jocul de picioare al unui balerin obez, baronul Harkonnen traversă încăperea şi-l pălmui patern pe uimitul Piter de Vries pe obraji, apoi se îndreptă către balconul înalt, deschis.

Urmărind mişcările nesăbuit de temerare ale uriaşului, mentatul îşi imagină cum ar fi ca baronul să-şi aprecieze greşit paşii săltăreţi şi să se năpustească peste marginea turnului fortăreţei, către cerul larg. *Nu pot decât să sper…*

Suspensoarele ar fi împiedicat oarecum căderea, dar nu puteau decât să reducă greutatea imensă. Baronul ar fi izbit pavajul îndepărtat cu o viteză uşor micşorată – dar cu toate acestea s-ar fi împrăştiat pe caldarâm. *O răsplată neaşteptată…*

Din moment ce de Vries era responsabil cu supravegherea diferitelor bunuri ale familiei, inclusiv cu rezervele ascunse de mirodenie precum cea de pe Lankiveil, moartea baronului i-ar fi permis să-şi transfere lui însuşi proprietatea acestuia. Prostănacul de Rabban nici n-ar şti ce se întâmplă.

Poate un ghiont în direcţia potrivită…

Dar grăsanul se prinse de balustrada balconului şi ricoşă, oprindu-se, într-o pauză plină de entuziasm. Scrută străzile pline de fum şi clădirile întinse. Metropola arăta neagră şi murdară, cu construcţii industriale şi turnuri administrative care-şi înfipseseră rădăcinile adânc în Giedi Prime. Dincolo de oraş se întindeau satele agricole şi miniere încă şi mai murdare, locuri mizerabile care abia dacă meritau osteneala de a le lăsa să existe. Mult dedesubt, ca nişte păduchi târându-se pe străzi, muncitorii se învârteau de colo-colo între schimburile din fabrici.

Baronul cântări bastonul.

— Nu mai am nevoie de ăsta!

Se mai uită o dată la gura de argint a viermelui de nisip simbolic de pe mâner, îşi plimbă degetele umflate pe lemnul neted al tijei – apoi azvârli bastonul în spaţiul deschis.

Se aplecă peste balustradă să-l vadă căzând, rotindu-se şi micşorându-se, către străzile de dedesubt. Spera, copilăreşte, că ar putea lovi pe cineva în cap…

Susţinut de globurile de la centură, baronul se întoarse în camera principală, unde Piter de Vries, dezamăgit, privea

către marginea abruptă a balconului. Mentatul ştia că n-ar fi putut unelti niciodată împotriva baronului, pentru că ar fi fost descoperit şi executat. Baronul putea obţine oricând un alt mentat de la Bene Tleilax, poate chiar un nou ghola de Vries din propriile sale celule moarte. Singura sa speranţă zăcea într-un accident întâmplător… sau în accelerarea efectelor bolii Bene Gesserit.

— Acum nimic nu mă mai poate opri, Piter, zise baronul încântat. Imperiul ar face mai bine să se păzească de baronul Vladimir Harkonnen!

— Da, presupun că da, răspunse mentatul.

Dacă te predai, ai pierdut deja. Dacă refuzi să renunţi totuşi, indiferent ce şanse sunt împotriva ta, cel puţin ai reuşit să încerci.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Dacă voia să-şi salveze sora, Gurney Halleck ştia că trebuie să acţioneze singur. Făcu planuri timp de două luni, cu multă atenţie, având dureri la fiecare mişcare, ştiind că Bheth suferea în fiecare clipă, în fiecare noapte. Însă planul său era condamnat la eşec dacă nu ţinea cont de fiecare posibilitate. Făcu rost de hărţi rudimentare ale planetei Giedi Prime şi îşi fixă traseul către Muntele de Abanos. Părea foarte departe, mai departe decât fusese el vreodată în viaţă.

Era încordat, temându-se că sătenii îi vor observa activităţile, dar aceştia îşi duceau zilele cu ochii plecaţi. Chiar şi părinţii îi vorbeau puţin, fără să observe nimic din starea lui sufletească, ca şi cum fiul lor dispăruse o dată cu fiica.

În sfârşit, atât de pregătit pe cât putea să fie, Gurney aşteptă până la lăsarea întunericului. Apoi, pur şi simplu… plecă.

Cu un sac de tuberculi de krall şi legume atârnat pe un umăr şi un cuţit de recoltat înfipt la brâu, porni la drum peste câmpurile parcelate. Se ferea de drumuri şi de patrule, dormind ziua, călătorind sub lumina palidă a lunii. Se îndoia că vor veni poterele după el. Sătenii din Dmitri vor presupune că scandalagiul a fost răpit în mijlocul nopţii de torţionarii Harkonnen; cu puţin noroc, vor fi prea speriaţi ca măcar să-i raporteze dispariţia.

Câteva nopţi la rând, Gurney reuşi să se strecoare la bordul transportoarelor de mărfuri fără echipaj uman care se târau spre vest, brăzdând continentul, îndreptându-se în direcţia corectă. Siluetele lor mătăhăloase pluteau fără oprire, toată noaptea. Ele îl duseră sute de kilometri, îngăduindu-i să se odihnească, să mediteze şi să aştepte până când reuşea să găsească garnizoana militară.

În orele lungi, asculta duduitul motoarelor suspensoare care duceau produse agricole sau minerale la centrele de prelucrare. Tânjea după baliset, pe care fusese silit să-l abandoneze acasă, pentru că era prea voluminos ca să-l ducă după el în această misiune. Când avea instrumentul, nu conta cât de mult luau stăpânii familiei sale, încă îşi mai putea compune muzica lui. Îi era dor de acele zile. Acum se mulţumea să fredoneze de unul singur, doar pentru el.

În cele din urmă, zări conul ameninţător al Muntelui de Abanos, rămăşiţă dezolantă şi înnegrită dintr-un vulcan ale cărui pante se rupseseră în unghiuri ascuţite. Roca însăşi era neagră, de parcă ar fi fost acoperită cu catran.

Garnizoana era un mozaic de clădiri aşezate la intervale egale, toate pătrăţoase, toate fără decoraţiuni. Arăta ca un cuib de insecte plasat mai sus şi contra vântului faţă de gropile sclavilor şi faţă de minele de obsidian. Între gropile îngrădite şi tabăra militară ordonată se afla o amestecătură de construcţii, instalaţii auxiliare, hanuri… şi o casă de plăcere micuţă, pentru distracţia trupelor Harkonnen.

Până acum Gurney reuşise să treacă nedetectat. Stăpânii Harkonneni nu puteau concepe că un muncitor asuprit, fără prea multă educaţie şi resurse, ar îndrăzni să-şi croiască drum pe Giedi Prime de unul singur, că s-ar aventura să spioneze trupele având în minte un scop personal.

Însă trebuia să ajungă în locul unde probabil era închisă Bheth. Gurney se ascunse şi aşteptă, observând tabăra militară şi încercând să-şi alcătuiască planul. Găsi prea puţine alternative.

Totuşi, nu va lăsa asta să-l oprească.

*

Un om de origine modestă, fără educaţie, n-ar fi putut spera niciodată să treacă drept cineva care-şi avea locul acolo, prin urmare Gurney nu se putea strecura în casa de plăceri. În schimb, alese un raid îndrăzneţ. Apucă o ţeavă

de metal dintr-o grămadă de gunoaie şi ţinu în mâna cealaltă cuţitul de recoltat. Discreţia trebuia sacrificată în schimbul vitezei.

Se repezi printr-o uşă laterală a casei de plăceri şi alergă la administrator, un invalid legat de un scaun, la tejgheaua din faţă.

— Unde-i Bheth? răcni intrusul, surprins la auzul propriei sale voci, după atâta timp.

Împunse cu vârful lamei sub bărbia puternică a bătrânului.

— Bheth Halleck, unde-i?

Gurney se clătină pentru o clipă. Dacă în casele de plăcere ale Harkonnenilor nu-şi bătea nimeni capul cu numele femeilor? Tremurând, bătrânul zări moartea în ochii aprinşi ai lui Gurney şi cicatricele de pe faţa lui.

— Camera douăzeci şi unu, răspunse cu glas croncănit.

Gurney îl trase pe administrator, cu scaun cu tot, într-un dulap şi-l încuie înăuntru. Apoi alergă în sus, pe scară.

Câţiva clienţi morocănoşi se holbară la el, unii dintre ei pe jumătate îmbrăcaţi în uniforme Harkonnen. Auzea ţipete şi bufnituri din spatele uşilor închise, dar n-avea timp să cerceteze atrocităţile. Mintea sa era concentrată asupra unui singur lucru. *Camera douăzeci şi unu. Bheth.*

Vederea i se îngustă până la mărimea unui vârf de ac, atunci când găsi uşa. Îndrăzneala îl făcuse să câştige puţin timp, dar mai avea doar câteva clipe până când aveau să fie chemaţi soldaţii Harkonnen. Nu ştia cât de repede va reuşi s-o scoată afară pe Bheth şi s-o ducă într-o ascunzătoare. Împreună, puteau să fugă peste câmp, să dispară în sălbăticie. După asta, habar n-avea încotro vor merge…

Nu putea gândi. Ştia doar că trebuia să încerce.

Numărul era scris pe pragul de sus în galach imperial. Dinăuntru auzi o încăierare. Folosindu-şi umărul musculos, Gurney sfărâmă uşa. Aceasta se despică lângă toc şi se prăbuşi cu o bufnitură grea.

— Bheth!

Lăsând să-i scape un răcnet sălbatic, se năpusti în camera slab luminată, având cuţitul într-o mână şi ţeava de metal în cealaltă.

Din pat, ea scoase un strigăt înăbuşit. Gurney se întoarse şi văzu că era legată cu cabluri subţiri de metal. Sânii şi partea de jos a corpului erau mânjite cu o unsoare groasă, ca o vopsea de război, şi doi soldaţi Harkonnen goi se trăgeau înapoi tremurând de la ceea ce făceau, ca nişte şerpi speriaţi. Amândoi ţineau în mână unelte cu forme ciudate, dintre care una scotea scântei şi sfârâia.

Gurney nici nu voia să-şi închipuie ce-i făceau; se sili să nu se gândească la torturile sadice pe care Bheth le îndura zilnic. Răcnetul i se transformă într-un geamăt sugrumat când o văzu – şi îngheţă şocat. Vederea umilirii surorii sale, imaginea tragică a ceea ce se întâmplase cu ea în cei patru ani care trecuseră, îi condamnară la eşec tentativa de salvare.

Ezită doar o clipă, cu gura căscată. Bheth se schimbase atât de mult – era trasă la faţă şi îmbătrânită, cu trupul slab şi plin de vânătăi… atât de diferit de cel mătăsos al fetei de şaptesprezece ani pe care-o ştia el! În fracţiunea de secundă în care Gurney rămase nemişcat, impulsul său furios se pierdu.

Soldaţilor Harkonnen le luă doar o clipă să sară din pat şi să se repeadă la el. Chiar şi fără mănuşi, bocanci sau armură, cei doi îl doborâră la pământ cu pumnii.

Ştiau exact unde să lovească. Unul dintre ei îl atinse la gât cu un dispozitiv care scotea scântei şi toată partea stângă îi amorţi. Se zvârcoli fără să se poată controla.

Bheth nu reuşea să scoată decât sunete gâfâite, fără cuvinte, în timp ce se zbătea în sârmele care o ţineau legată de pat. Din întâmplare, observă o cicatrice lungă, subţire, trasând o linie albă pe gâtul ei. Nu mai avea laringe!

Gurney o pierdu din ochi, când privirea i se înceţoşă. Auzi paşi grei şi strigăte răsunând pe holuri. Întăriri… Nu se putu ridica.

Cu o strângere de inimă, îşi dădu seama că eşuase. Îl vor ucide şi probabil că o vor omorî şi pe Bheth. *Dacă n-aş fi ezitat...* Clipa aceea de nesiguranţă îl înfrânsese.

Unul dintre bărbaţi îl privi de sus, cu buzele crispate într-un rictus de furie. Azvârli un scuipat din colţul stâng al gurii, iar ochii albaştri, care ar fi putut fi frumoşi altă dată, pe alt chip, îl privi feroce. Soldatul Harkonnen smulse cuţitul de recoltat şi ţeava de metal din mâinile fără vlagă ale lui Gurney şi le arătă pe amândouă. Rânjind, aruncă deoparte cuţitul – dar păstră ţeava.

— Ştim noi unde să te trimitem, băiete, zise el.

Gurney auzi din nou şoaptele ciudate ale lui Bheth, care însă nu putea articula cuvinte.

Apoi ţeava din mâinile soldatului se abătu asupra capului lui Gurney.

Visurile sunt la fel de simple sau de complicate ca şi visătorul.

LIET-KYNES,
Pe urmele tatălui meu

În timp ce bărbaţii înarmaţi îi conduceau pe cei doi tineri fremeni printr-un labirint din coasta muntelui îngheţat, Liet-Kynes îşi ţinu gura. Cercetă amănuntele, încercând să înţeleagă cine erau aceşti fugari. Uniformele lor jerpelite, violet-arămii, păreau să fi fost croite în stil militar.

Tunelurile fuseseră scobite în pereţii de praf cimentat cu permafrost şi căptuşite cu un polimer transparent. Aerul rămânea destul de rece ca Liet să-şi poată vedea aburul respiraţiei, ceea ce-i amintea dramatic de cât de multă umezeală îi părăsea plămânii de fiecare dată când expira.

— Prin urmare… sunteţi contrabandişti? întrebă Warrick.

La început, ţinuse ochii plecaţi din cauza stânjenelii de a fi fost prins atât de uşor, dar curând deveni intrigat şi începu să se uite în jur.

Dominic Vernius întoarse capul spre cei doi, care ţineau pasul în urma lui.

— Contrabandişti… şi mai mult de-atât, băieţi. Misiunea noastră merge dincolo de simplul profit şi de propriul nostru interes.

Nu părea supărat. Pe sub mustaţă, dinţii săi albi străluceau într-un surâs sincer. Avea un chip deschis, iar creştetul chel îi lucea ca lemnul lustruit. Ochii lui scânteiau uneori, dar ceea ce ar fi putut fi o personalitate blajină era umbrită acum de un gol, ca şi cum o mare parte din acest om fusese furată şi înlocuită cu ceva mult inferior.

— Nu le-arăţi prea mult, Dom? întrebă un bărbat cu faţa ciupită de vărsat, a cărui sprânceană dreaptă era înlocuită cu o cicatrice lucioasă de arsură. Până acum am fost mereu doar noi, cei care ne-am dovedit loialitatea cu sânge – fără străini. Aşa-i, Asuyo?

— N-aş zice că am mai puţină încredere în fremeni decât în omul ăla, Tuek, şi facem afaceri cu el, nu? răspunse unul

dintre ceilalţi – un veteran uscăţiv cu o claie de păr cărunt şi ţepos. Peste uniforma uzată, adăugase sârguincios vechi însemne ale gradului şi câteva barete de decoraţii.

— Tuek vinde apă, dar are ceva… *unsuros* în el.

Contrabandistul chel continuă drumul mai adânc în interiorul complexului, fără oprire.

— Johdam, băieţii ăştia ne-au găsit fără să le arăt eu nimic. Am fost neglijenţi – bucură-te că au fost fremeni în loc de sardaukari. Fremenii nu-l iubesc pe împărat mai mult decât noi, aşa-i, băieţi?

Liet şi Warrick schimbară o privire.

— Împăratul Shaddam e departe, şi nu ştie nimic despre Dune.

— Nu ştie nimic nici despre onoare…

O furtună de emoţii se zări pe chipul lui Dominic, dar se calmă schimbând subiectul.

— Am auzit că planetologul imperial s-a dat cu băştinaşii, c-a devenit el însuşi fremen şi vorbeşte despre remodelarea planetei. E adevărat? Shaddam susţine asemenea activităţi?

— Împăratul nu e la curent cu niciun plan ecologic.

Liet ţinu pentru el adevărata lui identitate fremenă, nu pomeni nimic despre tatăl său şi se prezentă cu celălat nume.

— Mă numesc… Weichih.

— Ei, e bine să ai visuri grandioase, imposibile…

Dominic păru absent pentru o clipă.

— Cu toţii avem.

Liet nu era sigur ce voia să spună bărbatul solid.

— Atunci, ce ascundeţi aici? Cine sunteţi?

Ceilalţi se înclinară în faţa părerii lui Dominic.

— Se fac cincisprezece ani de când suntem aici, şi asta este una dintre bazele noastre. Avem şi una mai importantă în afara planetei, dar am încă o slăbiciune pentru primul nostru ascunziş pe Arrakis.

Warrick încuviinţă.

— V-aţi creat aici propriul sietch…

Dominic se opri la o răscruce largă, unde ferestre late de plaz se deschideau către o prăpastie adâncă dintre stâncile înalte. Pe fundul plat, acoperit cu pietriş, o flotă de nave diferite erau parcate într-o ordine cazonă. În jurul uneia dintre navele uşoare de transport, siluete mici se grăbeau să încarce lăzi cu mărfuri, pregătindu-se de decolare.

— Avem ceva mai multe înlesniri decât un sietch, băiete, şi o perspectivă mai cosmopolită!

Îi cercetă pe cei doi fremeni.

— Însă trebuie să ne păstrăm secretele. Ce v-a atras atenţia? De ce-aţi venit aici? Cum de ne-aţi văzut, cu tot camuflajul?

Când Warrick porni să vorbească, Liet îl întrerupse ca să întrebe:

— Şi ce primim în schimb dacă vă spunem toate astea?

— Vieţile voastre, ce zici? răspunse Asuyo ţâfnos. Părul cărunt i se zbârli.

Liet dădu din cap, rămânând neclintit.

— Ne puteţi omorî chiar şi după ce vă arătăm toate greşelile pe care le-aţi făcut. Sunteţi proscrişi, în afara legii, nu fremeni – de ce-aş avea încredere în cuvântul vostru?

— În afara legii?

Dominic râse cu amărăciune.

— Legile imperiului au provocat mai multe neajunsuri decât trădarea oricărui om… în afară poate de împăratul însuşi. Bătrânul Elrood şi acum Shaddam!

Ochii lui chinuiţi îşi păstrară privirea absentă, lipsită de concentrare.

— Blestemaţii de Corrino…

Îndepărtându-se cu un pas de ferestrele din peretele de stâncă, se opri din nou.

— Sper că nu vă gândiţi să mă daţi pe mâna sardaukarilor, nu? Sunt sigur că pe capul meu încă este pusă o recompensă incredibilă!

Warrick se uită către prietenul său. Amândoi aveau expresii nedumerite.

— Nici măcar nu ştim cine sunteţi, domnule…

Unii dintre contrabandişti chicotiră. Dominic lăsă să-i scape un oftat de uşurare, apoi arătă o scânteie de dezamăgire.

— Am fost erou al revoltei de pe Ecaz, m-am căsătorit cu una dintre concubinele împăratului. Am fost alungat, când invadatorii au preluat controlul asupra lumii mele…

Politica şi vastitatea imperiului erau mult dincolo de experienţa de fremen a lui Liet. Uneori îşi dorea să călătorească în afara planetei, deşi se îndoia că va avea vreodată ocazia.

Bărbatul chel mângâie pereţii acoperiţi cu polimer.

— Când sunt înăuntrul acestor tuneluri îmi amintesc întotdeauna de Ix…

Glasul lui, melancolic şi sec, se stinse.

— Înţelegeţi acum de ce-am ales locul ăsta, de ce mă tot întorc aici de la cealaltă bază a noastră.

Dominic se smulse din reverie, surprins parcă să-şi vadă camarazii contrabandişti încă acolo.

— Asuyo, Johdam, să-i ducem pe băieţii ăştia în biroul meu!

Cu un zâmbet crispat, privi peste umăr către cei doi tineri.

— E făcut după modelul unei camere din Marele Palat, atât de asemănător pe cât de bine am reuşit eu să mi-o amintesc. N-am avut timp să iau cu mine planuri când ne-am făcut bagajele şi am fugit.

Bărbatul chel o luă înainte, istorisindu-şi povestea vieţii, ca şi cum ar fi fost un text sec dintr-o filmocarte.

— Soţia mea a fost ucisă de sardaukari. Fiul şi fiica mea trăiesc în exil pe Caladan. La început, am făcut un raid pe Ix şi aproape că m-a costat viaţa. Am pierdut o mulţime de oameni şi Johdam abia m-a scos de acolo viu. De atunci, mă ascund, făcând tot ce pot ca să lovesc în limorcii ăştia, Împăratul Shaddam şi cameleonii din Landsraad care m-au trădat!

Trecură pe lângă hangare de depozitare în care echipamentul era ascuns sub prelate, bancuri de lucru şi

staţii mecanice unde erau împrăştiate maşinării în diferite stadii de demontare sau reparaţie.

— Însă munca mea abia dacă a însemnat ceva mai mult decât vandalism – stricarea monumentelor Corrino, desfigurarea de statui, înscenarea unor acrobaţii stânjenitoare… în general, am fost o pacoste pentru Shaddam. Desigur, cu nou-născuta lui fiică Josifa – asta înseamnă patru fete şi niciun fiu, niciun moştenitor – are mai multe probleme decât îi pot pune eu…

În spatele lui, Johdam cel cu faţa ciupită mormăi:

— A face probleme Casei Corrino a devenit modul nostru de viaţă. Asuyo îşi scărpină părul ciufulit şi adăugă cu voce aspră:

— Cu toţii îi datorăm contelui Vernius vieţile noastre, chiar de mai multe ori, şi nu vom lăsa să i se întâmple niciun rău. Am renunţat la funcţia mea, la beneficii, chiar şi la un grad frumuşel în armata imperială ca să mă alătur grupului ăstuia pestriţ. N-o să lăsăm nişte maimuţoi fremeni, cu caş la gură, să ne divulge secretele, ei?

— Poţi avea încredere în cuvântul unui fremen, replică Warrick indignat.

— Dar nu ne-am dat cuvântul, preciză Liet, privind cu asprime printre pleoape. *Nu încă.*

Ajunseră într-o încăpere înţesată stângaci cu ornamente de calitate, ca şi cum un om lipsit de fineţe în materie de cultură ar fi adunat acolo obiecte de care-şi putea aminti, dar care nu se potriveau cu totul între ele. Monede de aur false se revărsau din cufere, făcând camera să arate ca ascunzătoarea comorilor unui pirat. Tratamentul neglijent aplicat pieselor comemorative – bătute cu chipul lui Shaddam pe o faţă şi cu Tronul Leului de Aur pe cealaltă – dădea impresia că bărbatul cel chel nu ştia la ce altceva să folosească toţi banii pe care-i furase.

Dominic îşi trecu mâna bătătorită printr-un bol plin cu bile licăritoare de culoarea smaraldului, fiecare de mărimea unghiei de la degetul mic.

— Perle Moss de pe Harmonthep… Lui Shando i-au plăcut

întotdeauna, spunea că au o nuanţă perfectă de verde.

Spre deosebire de Rondo Tuek, contele nu părea să se desfete printre podoabele sale de dragul valorii lor, ci pentru amintirile pe care i le trezeau.

După ce-i trimise afară pe Johdam şi Asuyo, Dominic Vernius se instală într-un fotoliu violet, capitonat, arătându-le vizitatorilor săi nişte perne de partea cealaltă a unei mese joase. Pe suprafaţa lucioasă de lemn curgeau culori de la stacojiu la purpuriu, în pete amestecate.

— Lemn-sângeriu lustruit…

Dominic ciocăni masa joasă, provocând o explozie luminoasă care se propagă în lungul fibrelor.

— Seva încă mai curge, dacă e încălzită cu lumină în culori calde, chiar şi la ani de zile după ce a fost tăiat.

Rămase cu ochii aţintiţi la pereţi şi la lucrurile atârnate pe ei. Erau acolo câteva schiţe rudimentare ale unor oameni, puse în rame scumpe, care arătau de parcă Dominic le desenase după amintiri foarte limpezi, dar cu prea puţin talent artistic.

— Oamenii mei au luptat alături de mine în pădurile de lemn-sângeriu de pe Ecaz. Am omorât mulţi rebeli acolo şi le-am ars baza din adâncul pădurii. I-ai văzut pe Johdam şi Asuyo – erau doi dintre căpitanii mei. Johdam şi-a pierdut fratele în păduri…

Inspiră adânc, cuprins de un frison.

— Asta se întâmpla pe vremea când vărsam de bunăvoie sânge pentru Împărat, când juram credinţă lui Elrood al IX-lea şi mă aşteptam la o răsplată în schimb. Mi-a oferit orice vroiam, iar eu am luat singurul lucru care l-a înfuriat.

Dominic întinse mâna în lateral, căutând într-un vas smălţuit plin cu monede comemorative de aur.

— Acum fac tot ce-mi stă în putinţă împotriva Împăratului.

Liet se încruntă.

— Dar Elrood a murit de mulţi ani, când eram bebeluş. Acum Shaddam al IV-lea stă pe Tronul Leului de Aur…

Warrick se aşeză lângă prietenul său.

— N-auzim prea multe ştiri din imperiu, dar până şi eu ştiu asta.

— Vai, Shaddam e la fel de rău ca şi tatăl lui!

Dominic se juca cu câteva dintre monedele false, zornăindu-le în mână. Îşi îndreptă spatele, ca şi cum şi-ar fi dat seama dintr-o dată câţi ani trecuseră, de câtă vreme se ascundea.

— Foarte bine, atunci, ascultaţi-mă. Sigur că suntem indignaţi şi jigniţi că aţi încălcat ascunzătoarea noastră. Doi băieţi… câţi ani aveţi, şaisprezece?

Un surâs încreţi pielea bătătorită a obrajilor lui Dominic.

— Oamenii mei sunt jenaţi de faptul că ne-aţi descoperit. Aş dori foarte mult să mergem afară şi să ne arătaţi ce-aţi observat. Spuneţi-vă preţul şi eu îl achit!

Mintea lui Liet fu cuprinsă de un vârtej când socoti resursele şi abilităţile de care dispunea acest grup. Peste tot în jur erau împrăştiate comori, dar niciunul dintre ei n-avea ce face cu fleacuri precum perlele verzi. Unele dintre unelte sau utilaje puteau fi însă de folos…

Extrem de precaut şi gândindu-se la consecinţe, Liet făcu un lucru cât se poate de fremen.

— Suntem de acord, Dominic Vernius – dar cu condiţia ca obligaţia ta să rămână în suspensie. Când voi dori să primesc o favoare din partea ta, o voi cere – şi la fel şi Warrick. Deocamdată, îţi vom învăţa oamenii cum să facă ascunzătoarea invizibilă.

Liet zâmbi.

— Chiar şi pentru fremeni…

*

Îmbrăcaţi gros, contrabandiştii îi urmau pe cei doi tineri care le indicau urmele imperfect acoperite, decolorarea de pe coasta stâncii îngheţate, potecile prea vizibile care duceau în sus, pe panta de piatră. Chiar şi când fremenii le arătau aceste lucruri, unii dintre contrabandişti tot nu

puteau vedea ceea ce ar fi trebuit să le fie limpede. Cu toate acestea, Johdam privi încruntat şi promise să facă schimbările sugerate.

Dominic Vernius respira aerul rece şi dădea din cap uimit.

— Oricâte mijloace de siguranţă adaugă cineva unei case, întotdeauna rămân căi de a o sparge…

Buzele i se lăsară în jos într-o strâmbătură.

— Generaţii de proiectanţi s-au străduit să realizeze izolarea perfectă pe Ix. Numai familia noastră regală înţelegea întreg sistemul. Ce risipă monumentală de efort şi solari! Oraşele noastre subterane trebuiau să fie impenetrabile şi am devenit delăsători în materie de securitate. Exact ca oamenii ăştia de aici!

Bărbatul masiv şi chel oftă încă o dată.

— Măcar copiii mei au scăpat…

Chipul i se crispă într-o expresie de dezgust.

— La naiba cu jegoşii tleilaxu şi la naiba cu Casa Corrino!

Scuipă pe jos, făcându-l pe Liet să tresară. Printre fremeni, scuipatul – oferirea apei corpului – era un gest de respect acordat numai unor foarte puţini dintre cei mai onoraţi. Însă Dominic Vernius îl folosise ca pe un blestem!

Căi ciudate, gândi Liet.

Bărbatul se uită la cei doi tineri fremeni.

— Baza mea principală suferă probabil şi ea de puncte slabe asemănătoare…

Se apleacă înspre ei.

— Dacă vreunul dintre voi ar dori vreodată să vină cu mine, aţi putea inspecta şi celelalte amenajări. Facem curse regulate către Salusa Secundus.

Liet ciuli urechile.

— Salusa?

Îşi aminti poveştile tatălui său despre copilăria lui acolo.

— Am auzit că e o lume fascinantă…

Dintr-o parte, unde termina ceva de făcut, Johdam izbucni într-un râs neîncrezător. Îşi scărpină sprânceana însemnată care-l gâdila din cauza transpiraţiei.

— Cu siguranţă nu mai arată a capitală a imperiului.

Asuyo dădu din cap, încuviinţând.

Dominic ridică din umeri.

— Sunt conducătorul unei Case renegate şi am jurat să atac imperiul. Salusa Secundus părea un loc bun în care să mă ascund. Cine s-ar gândi să mă caute pe o planetă închisoare, sub paza cea mai apropiată a Împăratului?

Pardot Kynes vorbise despre groaznicul dezastru de pe Salusa, provocat de rebeliunea unei nobile familii fără nume. Deveniseră renegaţi şi dezlănţuiseră arme atomice interzise asupra planetei-capitală. Câţiva membri ai Casei Corrino supravieţuiseră, inclusiv Hassik al III-lea, care refăcuse dinastia şi restaurase guvernarea imperială într-o lume nouă, Kaitain.

Pardot Kynes fusese mai puţin interesat de istorie sau de politică decât de ordinea naturală a lucrurilor, de modul în care acea lume se schimbase din paradis în iad, datorită holocaustului. După cum pretindea planetologul, cu investiţii suficiente şi multă trudă, Salusa Secundus putea fi readusă la fostul ei climat şi la fosta glorie.

— Într-o zi, poate, mi-ar plăcea să văd un loc atât de… interesant. *O lume care l-a influenţat atât de mult pe tatăl meu…*

Cu un râs puternic, zgomotos, Dominic îl bătu pe spate pe Liet. Era un gest de camaraderie, deşi fremenii se atingeau rareori unul pe altul, cu excepţia luptelor cu cuţitul.

— Roagă-te să nu trebuiască niciodată s-o faci, băiete, zise conducătorul contrabandiştilor. Roagă-te să nu trebuiască niciodată s-o faci!

Apa este imaginea vieţii. Venim din apă, adaptaţi la prezenţa ei atotcuprinzătoare... şi continuăm să ne adaptăm.

PLANETOLOGUL IMPERIAL PARDOT KYNES

— Aici, noi, fremenii, n-avem nimic din confortul vostru, doamnă Fenring, zise shadouta Mapes în timp ce mergea grăbită cu picioarele ei scurte. Paşii îi erau atât de atenţi şi precişi, încât nici măcar nu stârnea praful pe solul tare, luminat de lună. În contrast cu sera umedă, noaptea extrem de uscată păstra prea puţin din fierbinţeala zilei.

— Ţi-e frig?

Se uită în urmă, la blonda şi zvelta Margot, care păşea demnă în faţa preotului din Rutii. Mapes purta pelerina jubba. Filtrele distraiului i se legănau în faţă, iar ochii întunecaţi reflectau lumina celei de-a doua luni.

— Nu mi-e frig, răspunse Margot cu simplitate. Purta doar rochia lucioasă de casă, dar îşi ajustase metabolismul pentru a compensa.

— Şi papucii ăştia cu talpă subţire pe care-i porţi..., bombăni preotul în spatele ei. Nepotriviţi pentru un drum în deşert.

— Nu mi-aţi dat timp să mă îmbrac pentru călătorie.

Ca toate Cucernicele Maici, avea tălpile îngroşate de la exerciţiile de luptă pe care li se cerea să le facă în fiecare zi.

— Dacă se strică, voi merge desculţă.

Pe cei doi fremeni, curajul ei calm îi făcu să surâdă.

— Păstrează un ritm bun, admise Mapes. Nu ca alţi imperiali umflaţi de apă!

— Pot să merg mai repede dacă doriţi, se oferi Margot.

Luând asta ca pe o provocare, shadouta Mapes porni mai repede, în cadenţă militară, fără să gâfâie câtuşi de puţin. Margot îi urmă fiecare pas, abia transpirând uşor. O pasăre de noapte trecu repede pe deasupra capetelor lor, scoţând un ţipăt pătrunzător.

Drumul nepavat ieşea din Arrakeen către satul Rutii, aflat

în depărtare, adăpostit printre dealurile de la poalele Scutului de Piatră. Evitând luminile oraşului, Mapes coti pe o potecă abia vizibilă care urca pe înălţimile de piatră.

În faţa lor se profila Bordura de Vest, un megalit colţuros care marca limita din această parte a Scutului de Piatră. Micul grup începu să urce, la început pe o pantă lină de piatră, apoi în sus pe o potecă abruptă, îngustă, care ocolea o imensă porţiune alunecoasă.

Fremenii se mişcau în întuneric cu viteză, siguri pe picioare. În ciuda antrenamentului ei în materie de echilibru şi rezistenţă, Margot se poticni de două ori pe terenul nefamiliar şi trebui să fie sprijinită de ceilalţi. Asta păru să le mulţumească pe călăuze.

Trecuseră mai mult de două ore de când părăsiseră confortul şi siguranţa reşedinţei din Arrakeen. Margot începu să recurgă la rezervele corpului ei, dar tot nu arătă niciun semn de slăbiciune. *Au călătorit surorile pierdute în acest fel?*

Mapes şi preotul rosteau cuvinte stranii într-o limbă despre care memoriile din adâncuri ale lui Margot îi spuneau că este chakobsa, o limbă vorbită de fremeni de milenii, încă de la sosirea lor pe Arrakis. Recunoscând una dintre frazele shadoutei, Margot îi răspunse:

— Puterea lui Dumnezeu este într-adevăr mare…

Preotul deveni agitat auzind remarca ei, însă însoţitoarea lui cea scundă surâse cu înţelepciune.

— Sayyadina va vorbi cu ea.

Cărarea se bifurcă de câteva ori şi femeia fremenă îi conduse în sus, apoi în jos sau lateral, cu schimbări strânse de direcţie, înainte să urce din nou. Margot recunoscu aceleaşi locuri în lumina îngheţată a lunii şi îşi dădu seama că o conduceau înainte şi înapoi într-un efort de a o zăpăci şi dezorienta. Cu abilităţile ei Bene Gesserit, Margot avea să-şi amintească însă drumul înapoi în cel mai mic amănunt.

Nerăbdătoare şi curioasă, ar fi vrut să protesteze pentru că o duceau pe un drum atât de inutil de plictisitor, dar se

hotărî să nu-şi dezvăluie talentul. După atâţia ani de aşteptare, era dusă în lumea lor secretă, într-un loc unde nimeni din afară nu fusese admis vreodată. Maica Superioară Harishka ar fi vrut ca ea să observe toate amănuntele. Poate că Margot avea să obţină informaţia pe care-o căutase atâta timp.

Pe o margine îngustă, Mapes se lipi cu pieptul de stâncă şi păşi cu grijă pe o potecă deasupra unei râpe abrupte, ţinându-se cu vârful degetelor. Fără ezitare, Margot făcu acelaşi lucru. Luminile Arrakeenului clipeau în depărtare, iar satul Rutii stătea înghesuit mult dedesubt.

Aflându-se cu câţiva metri înaintea ei, Mapes dispăru brusc în peretele de piatră. Margot descoperi intrarea unei peşteri, mare abia cât să intre o persoană. Înăuntru, spaţiul se lărgea spre stânga, iar în lumina slabă zări pe pereţi urmele de la unelte, în porţiunea în care fremenii lărgiseră caverna. Mirosul dens de trupuri nespălate îi atinse nările. În faţă, shadouta îi făcea semn cu mâna.

Când preotul o ajunse din urmă, Mapes descuie un zăvor etanş şi împinse spre interior o uşă camuflată. Acum, nemaifiind înăbuşite de zăvoare şi uşi, se puteau auzi voci, amestecate cu un zumzet de maşini şi cu foşnetul mai multor oameni. Licurigloburi reglate pe un galben pal pluteau în curenţii de aer.

Mapes trecu printr-o uşă acoperită cu pânză, unde nişte femei lucrau la războaie de ţesut electrice, făcând diferite materiale din şuviţe lungi de păr şi bumbac de deşert. Aerul cald păstra un miros greu de transpiraţie şi adieri de tămâie de melanj. Toţi ochii se întorseseră spre vizitatoarea blondă, cu înfăţişare regală.

Ţesătoria se deschidea spre o altă cameră, unde un bărbat avea grijă de o oală de metal suspendată deasupra unui foc. Lumina flăcărilor dansa pe chipul ridat al shadoutei şi dădeau un aer sălbatic ochilor ei complet albaştri. Margot observa totul, adunând detalii pentru raportul care avea să urmeze. Nu-şi imaginase niciodată că fremenii puteau ascunde asemenea populaţie, asemenea

aşezare.

În cele din urmă, pătrunseră într-o încăpere mai mare, cu pământ pe jos, plină cu plante de deşert despărţite de cărărui. Recunoscu saguaro, lucernă sălbatică, arbuşti şi iarba-săracului. Un întreg teren de testare botanică!

— Aşteaptă aici, doamnă Fenring!

Mapes îşi continuă drumul, însoţită de preot. Rămasă singură, Margot se aplecă să examineze cactuşii; văzu lăstari lucioşi, palizi, abia răsăriţi, cu carnea tare. De undeva, din altă cavernă, se auzeau voci şi cântece pătrunzătoare.

Ridică ochii, auzind un sunet uşor, şi zări o femeie foarte bătrână, în robă neagră. Stând singură pe una dintre poteci, cu mâinile încrucişate în faţă, ciudata femeie era ofilită şi slabă, trădând o forţă ca a filamentelor shiga. Purta un colier din inele sclipitoare de metal, iar ochii întunecaţi arătau ca nişte găuri umbroase scobite pe chipul ei.

Ceva din comportare, din prezenţa ei, îi amintea lui Margot de o Bene Gesserit. Pe Wallach IX, Maica Superioară Harishka se apropia de pragul de două secole, dar această femeie părea chiar mai bătrână, cu trupul saturat de mirodenie şi pielea îmbătrânită mai mult de climă decât de ani. Chiar şi vocea îi era seacă.

— Sunt Sayyadina Ramallo. Suntem pe cale să începem Ceremonia Seminţei. Vino cu noi, dacă eşti cu adevărat cea care spui că eşti!

Ramallo! Cunosc numele ăsta! Margot păşi înainte, gata să citeze frazele codului secret care arătau că este conştientă de munca Missionariei Protectiva. O femeie pe nume Ramallo dispăruse printre dune cu un secol în urmă… ultima dintr-o serie de Cucernice Maici care se evaporaseră.

— N-avem timp acum pentru asta, copilă, o întrerupse bătrâna. Toată lumea aşteaptă. Având-te printre noi, sunt la fel de curioşi ca şi mine.

Margot o urmă pe Sayyadina într-o peşteră imensă în care se îngrămădeau mii şi mii de oameni. Nu-şi imaginase niciodată o asemenea cavernă uriaşă printre stâncile înalte

– cum evitaseră detectarea din partea patrulelor permanente ale Harkonnenilor? Aceasta nu era doar o aşezare mizeră, ci un întreg oraş ascuns. Fremenii aveau mult mai multe secrete şi planuri mult mai vaste decât suspecta chiar şi Hasimir Fenring.

Un val de mirosuri neplăcute o asaltă. Strâns îngrămădiţi, unii dintre fremeni purtau pelerine prăfuite; alţii erau în distraie, deschise la guler în interiorul peşterii pline de umezeala trupurilor. Pe una dintre laturi stătea preotul care-o adusese din Arrakeen. *Sunt sigură că n-au lăsat niciun semn al plecării noastre din seră. Dacă vor să mă omoare acum, nimeni nu va şti vreodată ce s-a întâmplat – exact ca şi cu celelalte surori!* Apoi Margot surâse în sinea ei. *Nu, dacă păţesc ceva, Hasimir îi va găsi.* Fremenii puteau crede că secretele lor erau în siguranţă, dar nici măcar ei nu se puteau măsura cu contele ei, dacă îşi concentra eforturile şi mintea asupra descoperirii lor. Fremenii se puteau îndoi se asta, nu însă şi Margot.

După ce ultimii oameni ai deşertului se scurseră în cavernă pe alte câteva intrări, Ramallo o luă pe Margot de mână, în strânsoarea ei puternică.

— Vino cu mine…

Sayyadina cea ofilită o conduse în sus pe nişte scări tăiate în stâncă, spre o platformă de piatră, unde se întoarse cu faţa la mulţime.

Peştera se cufundă în tăcere, cu excepţia foşnetului hainelor, ca nişte aripi de liliac.

Destul de agitată, Margot se aşeză lângă bătrână. *Mă simt ca o jertfă.* Folosi exerciţiile de respiraţie pentru a se calma. Valuri după valuri de ochi fremeni impenetrabili o priveau stăruitor.

— Shai-Hulud veghează asupra noastră, rosti Ramallo. Să iasă în faţă acvarii! Patru bărbaţi îşi făcură loc prin mulţime. Fiecare pereche ducea câte un mic burduf de piele. Aşezară recipientele clipocitoare la picioarele Sayyadinei.

— Are sământă? întrebă Ramallo.

— Are sământă, răspunseră bărbaţii la unison. Se

întoarseră şi plecară. Deschizând partea de sus a unuia dintre burdufuri, Ramallo împrăştie lichid pe ambele mâini.

— Binecuvântată e apa şi sămânţa din ea! Scoase mâinile, strecurând lichidul albastru printre degete, de parcă picăturile erau safire lichide.

Cuvintele şi ceremonia o surprinseră pe Margot, pentru că semănau cu ordalia otrăvii prin care o soră era transformată în Cucernică Maică. Câteva substanţe chimice – toate otrăvuri mortale – puteau fi folosite pentru a induce unei surori agonia groaznică şi criza mentală. Fusese adaptată de Missionaria Protectiva? Dăduseră surorile Bene Gesserit dispărute fremenilor până şi acest secret? Dacă era aşa, ce altceva mai ştiau oamenii deşertului despre planurile Comunităţii?

Ramallo dezlegă tubul răsucit în jurul gâtului burdufului şi îndreptă capătul către Margot. Nearătând nicio frântură de îndoială, Margot se lăsă în genunchi şi luă tubul în mână, apoi ezită.

— Dacă eşti cu adevărat Cucernică Maică, şopti Ramallo, vei bea această secreţie a lui Shai-Hulud fără să-ţi facă rău.

— Sunt Cucernică Maică, răspunse Margot. Am mai făcut asta. Fremenii păstrau o linişte adâncă, respectuoasă.

— N-ai mai făcut asta niciodată, copilă, spuse bătrâna. Shai-Hulud te va judeca…

Burduful emana mirosul familiar al mirodeniei, dar cu un iz amărui pronunţat. Lichidul albastru înţepător părea să răspândească moarte. Deşi trecuse prin agonie pentru a deveni Cucernică Maică, Margot aproape că îşi pierduse viaţa în încercare.

Dar putea s-o facă din nou.

Lângă ea, Sayyadina desfăcu tubul celui de-al doilea burduf. Luă o înghiţitură din tub şi ochii i se dădură peste cap.

Nu trebuie să mă tem, gândi Margot. *Frica este ucigaşul minţii…* Recită în minte întreaga litanie împotriva fricii, apoi sorbi din tub, luând în gură doar o picătură. O simplă picătură de umezeală, atingându-i vârful limbii.

O izbi cu gustul şocant de neplăcut, ca un baros, până la ceafă. Otravă! Trupul îi tresări cu oroare, dar se forţă să se concentreze asupra propriei chimii, alteră o moleculă colo, adăugă sau extrase un radical dincolo… Avu nevoie de toate capacităţile ei.

Margot lăsă tubul din mână. Conştiinţa ei plutea, iar timpul îşi oprise curgerea eternă, cosmică. Îşi lăsă corpul, talentele ei antrenate de Bene Gesserit să preia controlul şi să înceapă să modifice compoziţia chimică a otrăvii mortale. Margot înţelese ce avea de făcut, descompunând substanţa în ceva folositor, creând un catalizator care urma să transforme restul lichidului din burdufuri…

În gura ei, lichidul deveni dulce.

Fiecare acţiune pe care o făcuse până în acest punct al vieţii se întindea în faţa ei ca o tapiserie pe care-o putea cerceta. Sora Margot Rashino-Zea, acum doamna Margot Fenring, se analiză pe ea însăşi în cel mai mic detaliu, fiecare celulă din corp, fiecare fibră nervoasă… fiecare gând pe care-l trăise vreodată. Adânc în miezul fiinţei sale, Margot descoperi acel teribil loc întunecat în care nu se putea uita, locul care le fascina şi le îngrozea pe toate cele de felul ei. Numai mult-aşteptatul Kwisatz Haderach putea privi acolo. *Lisan al-Gaib.*

Voi supravieţui acestei încercări, îşi spuse.

Capul lui Margot răsuna ca şi cum fusese lovit un gong înăuntru. Văzu o imagine distorsionată a Sayyadinei Ramallo, tremurând în faţa ei. Apoi, unul dintre acvari se apropie şi apăsă vârful tubului în gura lui Margot, culegând picătura de lichid transformat, pe care-o lăsă să cadă în burduf. Lângă ea, bătrâna dădu drumul celui de-al doilea tub, iar ceilalţi acvari amestecară otrava transformată de la un recipient la altul, ca licuricii atingând tăciunii aprinşi pe un câmp cu iarbă uscată.

Oamenii se îmbulzeau în jurul burdufurilor să primească picături din drogul catalizat, sorbindu-şi umezeala de pe buze. Ramallo zise, undeva în conştiinţa lui Margot:

— Tu ai făcut acest lucru posibil pentru ei…

Straniu. Era atât de diferit de orice altceva din experienţa sa… şi totuşi nu chiar atât de diferit!

Încet, ca o dansatoare care visează în interiorul propriei sale conştiinţe, Margot simţi cum se întoarce în sala cu pereţi de piatră, păstrând doar o amintire pâlpâitoare a viziunii induse de drog. Fremenii continuau să-şi atingă degetele după stropii care atârnau, gustând, dându-se la o parte astfel încât şi ceilalţi să se poată împărtăşi. Euforia se răspândi în cavernă ca lumina zorilor.

— Da, am fost cândva Cucernică Maică, îi spuse Ramallo în cele din urmă. Cu mulţi ani în urmă, am cunoscut-o pe Maica voastră Superioară…

Cu mintea încă înceţoşată de ecourile puternicului drog, Margot nu putea nici măcar să se prefacă şocată, iar bătrâna încuviinţă.

— Sora Harishka şi cu mine am fost colege de clasă… cu multă, multă vreme în urmă. Am intrat în Missionaria Protectiva şi am fost trimisă aici, împreună cu alte nouă Cucernice Maici. Multe din ordinul nostru se pierduseră înainte, înghiţite de triburile fremene. Altele au murit pur şi simplu în deşert. Eu sunt ultima… E o viaţă grea pe Dune, chiar şi pentru o Bene Gesserit antrenată. Chiar şi cu melanjul, pe care am ajuns să-l înţelegem şi să-l apreciem în moduri noi.

Margot se uită adânc în ochii lui Ramallo şi văzu acolo înţelegerea.

— Mesajul tău vorbea de *Lisan al-Gaib,* continuă Ramallo cu glasul tremurat. E aproape, nu-i aşa? După atâtea mii de ani…

Margot răspunse cu glas scăzut, în timp ce fremenii deveneau din ce în ce mai exaltaţi, cuprinşi de extazul ritualului.

— Noi sperăm că în următoarele două generaţii…

— Oamenii aceştia au aşteptat multă vreme.

Sayyadina aruncă o privire asupra euforiei din încăpere.

— Pot să-ţi dezvălui secrete Bene Gesserit, copilă, dar datorez loialitate atât surorilor, cât şi fremenilor. Acum sunt

şi eu una dintre ei, şi-am jurat să susţin valorile triburilor din deşert. Anumite chestiuni confidenţiale nu pot fi dezvăluite nimănui din afara planetei. Într-o zi, va trebui să-mi aleg o succesoare – fără îndoială, una dintre femeile de-aici.

Ramallo înclină capul.

— Orgia *tau* a sietchului este un punct de contopire dintre Bene Gesserit şi fremeni. Mult înainte ca Missionaria Protectiva să ajungă aici, aceşti oameni descoperiseră cum să se împărtăşească din drogul conştiinţei în moduri simple, primitive.

În umbra uriaşei săli, fremenii se agitau, fiecare în parte sau la un loc, ameţiţi de drog, unii dintre ei înălţaţi până la o pace interioară şi la extaz, alţii împinşi către cei de sex opus în împreunări frenetice. În faţa lor se aşternea un tablou haotic al realităţii, transformându-le vieţile aspre într-o imagine de vis.

— De-a lungul secolelor, surorile de felul meu i-au îndrumat să urmeze noile ceremonii, şi am adaptat vechile căi fremene metodelor noastre.

— Aţi realizat multe aici, Maică. Cele de pe Wallach IX vor fi foarte dornice să înveţe de la voi.

În timp ce orgia fremenilor continua, Margot se simţea ca şi cum ar fi plutit, amorţită şi despărţită de toate. Bătrâna înălţă mâna ca o gheară în semn de binecuvântare, dându-i voie lui Margot să se întoarcă în lumea exterioară.

— Du-te şi raportează-i lui Harishka…

Ramallo etală un zâmbet subţire.

— Şi dă-i acest dar!

Scoase o cărticică legată, dintr-un buzunar al robei.

Deschizând volumul, Margot citi pagina de titlu: *Manualul Deşertului-Prieten.* Dedesubt, cu litere mici, scria: „Ţinutul plin de viaţă. Aici sunt *ayat* şi *burhan* ale Vieţii. Crede, şi al-Lat nu te va mistui niciodată."

— Asta seamănă cu *Cartea Azhar,* exclamă Margot, surprinsă să vadă o ediţie adaptată culturii fremenilor. Cartea marilor noastre secrete!

— Dă-i exemplarul meu sacru lui Harishka. O să-i placă.

*

Plin de respect acum datorită prezenţei ei, preotul din Rutii o duse pe Margot înapoi la reşedinţa din Arrakeen. Ajunse cu puţin înainte de venirea zorilor, chiar când cerul începea să se lumineze, colorându-se în nuanţe portocalii pastelate, delicate, şi se strecură în pat. Nimeni din casă – în afară de shadouta Mapes – nu ştia că fusese plecată. Exaltată, rămase trează ore întregi…

Câteva zile mai târziu, cu mintea plină de întrebări, Margot urcă din nou pe cărarea care ducea la peşteră, urmându-şi harta întipărită în minte cu limpezimea cristalului. În lumina strălucitoare a soarelui, traversă poteca abruptă prin Bordura de Vest, îşi croi drum pe marginea îngustă către intrarea în sietch. Căldura o încetinea.

Strecurându-se în umbra răcoroasă a peşterii, descoperi că zăvorul de pe uşă fusese scos. Umblă prin încăperi, găsindu-le goale. Nici maşini, nici mobilier, nici oameni… Nicio dovadă. Numai mirosurile mai stăruiau…

— Aşa deci, până la urmă n-ai încredere cu totul în mine, Sayyadina, spuse cu voce tare.

Margot rămase multă vreme în caverna unde avusese loc orgia *tau.* Îngenunchie acolo unde consumase Apa Vieţii, simţind ecourile lungii locuiri din acest loc. Totul dispăruse acum…

În ziua următoare, contele Hasimir Fenring se întoarse din inspecţiile lui din deşert cu baronul Harkonnen. La cină, încălzindu-se de prezenţa ei, îşi întrebă încântătoarea soţie ce mai făcuse între timp.

— A, nimic, dragul meu, răspunse ea scuturându-şi părul auriu cu un gest lipsit de griji. Îşi lipi buzele de obrazul lui, într-un sărut tandru.

— Am avut doar grijă de grădină…

Stau drepţi în prezenţa sacră a omenescului. Ca şi mine acum, vei sta şi tu, într-o zi. Mă rog prezenţei tale ca asta să se împlinească. Viitorul să rămână incert, căci el este pânza pe care pictăm dorinţele noastre. Astfel, condiţia umană se află în faţa unei veşnice tabula rasa. Nu posedăm nimic mai mult decât acest moment în care ne consacrăm neîncetat prezenţei sacre pe care-o împărtăşim şi-o creăm.

Binecuvântarea Bene Gesserit

— Aşa testăm noi fiinţele umane, fetiţo!

În spatele barierei pe care-o forma biroul ei. Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam arăta ca o străină, cu chipul de piatră, ochii negri şi lipsită de îndurare.

— Este o provocare având ca alternativă moartea.

Brusc încordată, Jessica stătea în picioare în faţa Maicii Proctor Superior. Era o fetiţă slăbuţă, cu părul lung, în nuanţe de bronz; chipul ei purta germenii adevăratei frumuseţi care avea să înflorească în curând. În spatele său, adepta care-i transmisese chemarea Cucernicii Maici închise cu grijă uşa grea. Aceasta se încuie cu un clic ameninţător.

Ce fel de test pregăteşte pentru mine?

— Da, Cucernică Maică?

Adunându-şi toate puterile, Jessica îşi păstră vocea calmă şi liniştită, imaginându-şi un lac de sunete puţin adânc.

În urma unei promovări recente, Mohiam căpătase titlul suplimentar de Proctor Superior al Şcolii Maicilor de pe Wallach IX. Mohiam avea propriul ei birou privat, cu cărţi antice închise ermetic într-un dulap de plaz transparent, care păstra umiditatea constantă. Pe biroul lat stăteau trei tăvi de argint, fiecare conţinând un corp geometric: un cub verde de metal, o piramidă roşie strălucitoare şi o sferă aurie. Raze de lumină izvorau de pe suprafaţa obiectelor, reflectându-se de la unul la altul. Pentru o clipă lungă, Jessica rămase cu ochii aţintiţi la dansul hipnotic.

— Trebuie să mă asculţi cu foarte mare atenţie, fetiţo, să auzi fiecare cuvânt, fiecare inflexiune, fiecare nuanţă...

Însăşi viaţa ta depinde de asta!

Jessica plecă pleoapele. Privirea ochilor ei verzi se mută către ochii mici, ca de pasăre, ai femeii mai în vârstă. Mohiam părea nervoasă şi cuprinsă de teamă – dar de ce?

— Ce sunt astea?

Jessica arătă spre obiectele neobişnuite de pe birou.

— Eşti curioasă, nu-i aşa?

Jessica încuviinţă.

— Sunt orice crezi tu că sunt…

Vocea lui Mohiam era la fel de uscată ca şi vântul deşertului.

Sincronizate, corpurile se rotiră, astfel încât fiecare dintre ele dezvălui o gaură neagră în suprafaţă – o gaură corespunzând cu obiectul însuşi. Jessica se concentră asupra piramidei roşii, cu deschizătura ei triunghiulară.

Piramida începu să plutească spre ea. *E adevărat, sau totul e o iluzie?* Uimită, deschise ochii mari şi rămase cu ei aţintiţi, încremenită.

Celelalte două forme geometrice urmară piramida, până când toate trei plutiră în faţa Jessicăi. Raze strălucitoare săltau şi se uneau, licăriri spectrale de culoare scoţând pocnete şi murmure abia perceptibile.

Curiozitatea Jessicăi era amestecată cu frică.

Mohiam o lăsă să aştepte mai multe secunde, apoi întrebă cu o voce de fier:

— Care-i prima lecţie? Ce-ai fost învăţată încă de când erai mică?

— Fiinţele umane nu trebuie să se supună niciodată animalelor, desigur.

Jessica lăsă o nuanţă de mânie şi de nerăbdare să-i străbată vocea. Mohiam o să-şi dea seama că era intenţionată…

— După toată instrucţia pe care mi-ai dat-o, Proctor Superior, cum poţi să bănuieşti că nu sunt umană? Când ţi-am dat măcar un motiv…

— Taci! *Oamenii* nu sunt întotdeauna *umani.*

Ocoli biroul cu graţia unei pisici la vânătoare şi se uită

atent la Jessica, prin lumina scânteietoare dintre cub şi piramidă.

Fata simţi în gât un gâdilat nervos, dar nu încercă să tuşească sau să vorbească. Din experienţa ei cu această instructoare, Jessica ştia că urma să mai vină ceva. Şi veni…

— Cu multă vreme în urmă, în timpul Jihadului Butlerian, cea mai mare parte a oamenilor erau doar automate organice, urmând comenzile maşinilor gânditoare. Înfrânţi complet, nu puneau întrebări, nu rezistau, nu gândeau niciodată… Erau oameni, dar îşi pierduseră scânteia care-i făcea umani. Cu toate acestea, dintre ei, un nucleu a rezistat. Aceştia au luptat, au refuzat să cedeze şi până la urmă au triumfat. Doar ei îşi mai aminteau ce înseamnă să fii uman. Nu trebuie să uităm niciodată lecţiile acelor vremuri periculoase!

Roba Cucernicei Maici foşni când Mohiam se mişcă într-o parte şi, dintr-o dată, braţul ei se înălţă cu o viteză uluitoare. Jessica văzu în vârful degetului un ac otrăvit, chiar sub ochiul ei drept.

Fata nu se clinti. Buzele ca de hârtie ale Cucernicei Maici schiţară un zâmbet.

— Ai auzit despre gom jabbar, duşmanul arbitrar care ucide numai animale – adică pe aceia al căror comportament este dictat de instinct în loc de disciplină. Acest vârf e acoperit cu meta-cianură. Cea mai mică înţepătură, şi mori!

Acul rămase nemişcat, îngheţat parcă în aer. Mohiam se aplecă mai aproape de urechea fetei.

— Dintre cele trei obiecte din faţa ta, unul este durere, altul e plăcere, iar cel de-al treilea este eternitatea. Comunitatea foloseşte aceste lucruri în diferite moduri şi combinaţii. Pentru acest test, trebuie să-l alegi pe cel care te afectează cel mai mult şi să-l încerci, dacă îndrăzneşti. Nu vor exista alte întrebări. Acesta este tot testul!

Fără să mişte capul, Jessica plimbă privirea pentru a studia fiecare obiect. Folosindu-şi puterea de observaţie

Bene Gesserit – şi o abilitate în plus, a cărei sursă n-o cunoştea – simţi plăcerea în piramidă, durerea în cutie, eternitatea în sferă. Nu mai trecuse printr-un asemenea test până acum şi nici nu mai auzise de el, deşi cunoştea gom jabbar-ul, acul legendar inventat în vremuri străvechi.

— Acesta este testul, spuse Cucernica Maică Mohiam. Dacă eşuezi, te voi zgâria.

Jessica împietri.

— Şi voi muri…

Ca un vultur, femeia uscăţivă se înălţa ameninţător lângă fetiţă, urmărindu-i fiecare tremur al ochiului, fiecare spasm. Mohiam n-o putea lăsa pe Jessica să-i vadă chinul şi groaza, dar ştia că trebuia să ducă testul la bun sfârşit.

Nu trebuie să dai greş, copila mea.

Gaius Helen Mohiam o instruise pe Jessica din copilărie, dar fata nu-şi cunoştea ereditatea şi nici importanţa în programul genetic al Comunităţii. Nu ştia că Mohiam era mama ei…

Lângă Cucernica Maică, Jessica devenise palidă din cauza concentrării. Pe fruntea netedă îi sclipeau stropi de sudoare. Mohiam examină tiparele generate de formele geometrice, văzu că fetiţa mai avea câteva nivele de urcat în minte…

Te rog, copilă, trebuie să supravieţuieşti. Eu nu mai pot face asta încă o dată. Sunt prea bătrână…

Prima ei fiică zămislită de baron fusese slabă şi avusese deficienţe; urmând un vis profetic îngrozitor, Mohiam ucisese copilul cu mâna ei. Fusese o viziune adevărată, Mohiam era sigură de asta; îşi văzuse locul, pe culmea programului genetic al Comunităţii care dura de milenii. Aflase însă de asemenea, printr-o tulburătoare preştienţă, că imperiul va suferi multă durere şi moarte, cu planete arse, un genocid aproape total… dacă schema genetică

avea să meargă prost. Dacă în generaţia următoare se năştea copilul care nu trebuia.

Mohiam îşi omorâse deja una dintre fiice şi era dispusă s-o sacrifice şi pe Jessica… dacă era necesar. Mai bine s-o omoare pe ea, decât să îngăduie să aibă loc un alt Jihad îngrozitor!

Acul otrăvit din argint aştepta la un fir de păr de obrazul catifelat al Jessicăi. Fata tremura.

Jessica se concentră din toată puterea, cu privirea aţintită înainte, dar văzând în minte numai cuvinte, litania împotriva fricii. *Nu trebuie să mă tem. Frica e ucigaşul minţii. Frica este moartea cea mică, aducătoare a anihilării totale.*

Inspirând adânc ca să se calmeze, se întrebă: *Pe care-o aleg? Decizia greşită, şi mor…* Îşi dădu seama că trebuia să meargă mai adânc şi, ca într-o epifanie, văzu cum erau plasate cele trei corpuri geometrice în călătoria umană: durerea naşterii, plăcerea unei vieţi bine trăite, eternitatea morţii. Trebuia să o aleagă pe cea mai profundă, după cum spusese Mohiam. Dar numai una? Cum putea începe altfel decât cu începutul?

Mai întâi durerea.

— Văd că ai ales, spuse Mohiam, văzând mâna dreaptă a fetei ridicându-se.

Cu precauţie, Jessica băgă mâna în cubul verde, prin gaura de pe una dintre laturi. Într-o clipă, îşi simţi pielea arzând, scorojindu-se, oasele umplându-se cu lavă. Unghiile îi cădeau una câte una, dezlipite de căldura infernală. Nu-şi imaginase niciodată, în întreaga ei viaţă, o asemenea agonie. Şi continua să crească…

Voi înfrunta frica şi o voi lăsa să treacă peste mine şi prin mine.

Cu un efort suprem, se resemnă să trăiască fără mână,

blocându-şi nervii. O va face, dacă trebuia. Apoi însă logica se impuse, în ciuda agoniei. Nu-şi amintea să fi văzut surori cu cioturi în loc de mâini prin sălile Şcolii Maicilor. Şi dacă tuturor adeptelor li se cerea să înfrunte asemenea teste…

Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic.

O parte îndepărtată, analitică, a creierului ei, îşi dădu seama că nu simţea miros de carne arsă şi nu vedea şuviţe de fum cenuşiu, nici nu auzea trosnetul şi sfârâitul grăsimii de sub pielea mâinii.

Numai eu voi rămâne.

Luptând pentru controlul propriilor săi nervi, Jessica se separă de durere. De la încheietură până la cot, simţea numai o amorţeală rece. Mâna nu mai exista; suferinţa nu mai exista. Mai adânc, mai adânc… Câteva clipe mai târziu, nu mai avea niciun fel de formă fizică, separându-se complet de corpul său.

Din gaura cutiei verzi ieşi un fir de ceaţă. Ca tămâia.

— Bine, bine, şopti Mohiam.

Ceaţa – o manifestare a conştiinţei Jessicăi – pluti până în gaura de formă diferită, intrarea în piramida roşie. Acum, un val de plăcere o inundă, intens stimulatoare, dar atât de şocantă încât abia o putea îndura. Trecuse dintr-o extremă în alta. Tremură, apoi curse şi tălăzui, ca înălţarea unui tsunami pe întinderea mării. Tot mai înalt şi mai înalt, uriaşul val urcă, atinse apogeul…

Însă ceaţa conştiinţei sale, după ce săltase pe creasta puternicului val, se revărsă, se rostogoli la vale… căzând.

Imaginile se împrăştiară şi Jessica simţi pantofii de pânză subţire din picioare, o senzaţie lipicioasă de transpiraţie, de piele lipită de material, şi duritatea podelei de sub ea. Mâna dreaptă… Tot n-o putea simţi şi nici n-o vedea, nici măcar ciotul la încheietură, pentru că nu-şi putea mişca decât ochii.

Uitându-se cu coada ochiului spre dreapta, văzu acul otrăvit lângă obraz, gom jabbar-ul mortal şi sfera aurie a eternităţii dincolo de el. Mohiam ţinea ferm acul şi Jessica îşi concentră privirea asupra vârfului ascuţit din argint,

punctul central, sclipitor, al universului, plutind ca o stea îndepărtată. O înţepătură de ac şi Jessica va intra în sfera eternităţii, cu mintea şi cu trupul. Nu va mai fi cale de întoarcere. Fetiţa nu mai simţea durere sau plăcere, doar o linişte amorţită, aşa cum plutea pe marginea abisului unei decizii.

Înţelegerea coborî asupra ei: *Nu sunt nimic.*

— Durere, plăcere, eternitate… toate mă interesează, murmură Jessica în sfârşit, ca de la mare depărtare – pentru că ce înseamnă una fără celelalte?

Mohiam văzu că fata trecuse de criză, supravieţuise testului. Un animal n-ar fi putut să înţeleagă asemenea lucruri intangibile. Jessicăi i se înmuiară picioarele, vizibil zdruncinată. Acul otrăvit se retrase.

Pentru Jessica, încercarea se încheie brusc. Totul fusese doar în imaginaţie, durerea, plăcerea, nimicul… Totul săvârşit prin controlul mental Bene Gesserit, abilitatea teribilă a Comunităţii de a îndruma gândurile şi acţiunile altei persoane. Un test.

Intrase mâna ei cu adevărat în cubul verde? Se transformase în ceaţă? Raţional, nu credea asta. Dar când îşi îndoi degetele de la mână, erau ţepene şi o dureau.

Cu roba mirosind a transpiraţie încinsă, Mohiam tremură, apoi îşi recăpătă calmul. Îi dădu Jessicăi o îmbrăţişare scurtă, apoi comportarea ei redeveni protocolară.

— Bine ai venit în Comunitate, fiinţă umană!

Am luptat în mari războaie pentru apărarea imperiului şi am măcelărit mulţi oameni în numele Împăratului. Am îndeplinit funcţii în Landsraad. Am dirijat toate chestiunile plicticoase de afaceri care se cer pentru a guverna o Casă Mare. Şi totuşi, cele mai bune momente au fost cele petrecute cu fiul meu.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Când motonava ducală se desprinse de docuri şi ieşi pe mare, Leto se ridică în picioare la proră şi se întoarse să se uite la vechiul edificiu al castelului Caladan, unde Casa Atreides stăpânise timp de douăzeci şi şase de generaţii.

Nu putea recunoaşte feţele de la ferestrele boltite, dar vedea o siluetă mică într-un balcon înalt. *Kailea…* În ciuda faptului că se împotrivise ca el să-l ia în această călătorie pe micul Victor, care încă nu împlinise doi ani şi jumătate, venise totuşi, în felul ei tăcut, să-i vadă plecând. Leto prinse curaj văzând asta.

— Pot să iau cârma?

Pe chipul rotund al lui Rhombur apăruse un zâmbet plin de speranţă. Părul lui neascultător, de culoarea paiului, flutura bătut de briza răcoroasă.

— N-am mai pilotat niciodată până acum o motonavă mare.

— Aşteaptă până când ajungem în largul mării…

Leto se uită la prinţul exilat, cu un zâmbet poznaş.

— Ar fi mai sigur. Îmi aduc aminte că ne-ai izbit odată de recife…

Rhombur se înroşi.

— Am învăţat multe de-atunci. Ăă… simţul realităţii, în special.

— Aşa e… Tessia te-a influenţat în bine.

Când concubina Bene Gesserit cea cu părul ca de şoarece îl însoţise pe Rhombur la docuri, ţinându-l de mână, îl sărutase pătimaş la despărţire.

Dimpotrivă, Kailea refuzase să iasă din castel pentru Leto.

În spatele vehiculului în formă de „V”, micul Victor chicotea, plimbându-şi mâinile prin stropii reci, în timp ce mereu grijuliul căpitan al gărzii, Swain Goire, stătea de pază. Goire îl distra pe băiat, rămânând în acelaşi timp gata oricând să-l protejeze.

Opt oameni îi însoţeau pe Leto şi pe Victor în acest voiaj fără griji. Pe lângă Rhombur şi Goire, îi adusese pe Thufir Hawat, doi soldaţi din gardă, un căpitan de vas şi doi pescari, Gianni şi Dom – prieteni de la docuri ai lui Leto, cu care se jucase pe când era copil. Mergeau la pescuit; aveau să vadă pădurile de iarbă de mare şi insulele de varec. Leto voia să-i arate fiului său minunile Caladanului.

Kailea voise să-şi ţină băiatul închis în castelul Caladan, unde Victor n-ar fi fost expus la ceva mai rău decât o banală răceală sau un curent. Leto îi ascultase văicărelile în tăcere, ştiind că nu plimbarea cu barca constituia esenţa obiecţiilor ei, ci doar manifestarea lor de moment. Era aceeaşi veche problemă…

Probabil comentariile bombănite ale Chiarei o convinseseră în cele din urmă pe Kailea că Leto era de vină pentru situaţia ei inacceptabilă.

— Vreau să fiu mai mult decât o exilată! strigase ea în timpul ultimei lor seri petrecute împreună – ca şi cum asta avea ceva de-a face cu expediţia de pescuit!

Leto îşi înăbuşi impusul de a-i reaminti Kaileei că mama ei fusese asasinată, tatăl ei rămăsese un fugar hăituit, iar poporul ei era încă înrobit de tleilaxu – în timp ce ea însăşi era doamna unui duce, locuind într-un castel, cu un fiu frumos şi sănătos şi cu toate bogăţiile şi zorzoanele specifice unei Mari Case.

— N-ar trebui să te plângi, Kailea, îi răspunsese, cu glasul întunecat de mânie. Deşi pe ea n-o putea împăca, Leto dorea tot ce era mai bun pentru fiul lor.

Acum, sub cerul presărat cu nori, respirau aerul proaspăt al oceanului şi navigau departe de ţărm. Motonava tăia apa ca lama unui cuţit prin budinca de orez pundi.

Thufir Hawat stătea în cabina de pe punte cu atenţia

trează; scruta sistemele de semnalizare la distanţă şi modelele meteorologice, mereu îngrijorat că s-ar putea abate vreun pericol asupra iubitului său duce. Maestrul asasin se menţinea în formă, cu pielea înăsprită, cu muşchii aidoma unor cabluri de oţel. Mintea sa ascuţită, de mentat, putea vedea mecanismele dinăuntrul mecanismelor din intrigile inamice. Cerceta consecinţele de ordinul trei sau patru pe care Leto, sau chiar Kailea, cu mintea ei ageră, talentată la afaceri, nu le puteau înţelege.

După-amiază devreme, pescarii aruncară năvoadele. Deşi era pescar de-o viaţă, Gianni nu făcea niciun secret din faptul că prefera o friptură zdravănă la cină, împreună cu un vin bun de Caladan. Însă, aici, trebuiau să mănânce doar ceea ce le oferea marea.

Când plasele urcară pe vas, pline de creaturi agitate care se zbăteau, Victor alergă să inspecteze peştii cei frumoşi, cu solzi multicolori. Întotdeauna precaut, Goire stătea conştiincios alături de copil, îndepărtându-l de cei cu ţepi otrăvitori.

Leto alese patru bibani-de-unt graşi, iar Gianni şi Dom îi duseră în cambuză ca să-i cureţe. Apoi îngenunchie lângă fiul său, ajutându-l pe băieţelul curios să adune peştii rămaşi, care încă se mai zvârcoleau. Împreună, îi aruncară peste bord şi Victor bătu din palme când urmăriră cu privirea formele lucioase ţâşnind prin apă.

Traseul îi duse în continentele plutitoare de sargase înlănţuite unele de altele, un deşert verzui-maroniu care se întindea cât vedeai cu ochii. Râuri largi curgeau prin cărările tăiate printre ierburi. În jur bâzâiau muşte, depunând ouă în picăturile sclipitoare de apă; păsări colorate în alb şi negru ţopăiau din frunză în frunză, devorând creveţii care mişunau prin straturile calde de la suprafaţă. Mirosul înţepător al vegetaţiei intrate în putrefacţie umplea aerul.

Când vasul ancoră în iarba de mare, oamenii se aşezară la vorbă şi cântară diverse cântece. Swain Goire îl ajută pe Victor să arunce peste margine firul undiţei; peste puţin

timp, deşi cârligele se încurcau în sargase, băiatul reuşi să scoată, încântat, câţiva peştişori Mono argintii. Imediat, Victor alergă în cabină cu peştii alunecoşi ca să-i arate tatălui său, care-i aplaudă dibăcia pescărească. Curând după apusul soarelui, după o zi atât de istovitoare, băieţelul se strecură în cuşeta lui şi adormi.

Leto jucă vreo câteva jocuri de noroc cu cei doi pescari; deşi era ducele lor, Gianni şi Dom nu făcură nimic să-l ajute să câştige. Îl considerau un prieten… exact aşa cum îşi dorea Leto. Mai târziu, când trecură la poveşti triste sau cântece tragice, Gianni plânse la toate versurile mai sentimentale.

Apoi, târziu în noapte, Leto şi Rhombur rămaseră în întuneric pe punte, stând de vorbă. Rhombur primise de curând un mesaj concis, codificat, care spunea că explozivii fuseseră primiţi de C’tair Pilru, dar niciun cuvânt despre cum vor fi folosiţi. Prinţul tânjea să vadă ce făceau rebelii în cavernele Ixiene, deşi nu se putea duce acolo. Nu ştia ce-ar fi făcut tatăl lui în această situaţie…

Vorbiră despre eforturile diplomatice continue ale lui Leto legate de situaţia instabilă din conflictul Moritani-Ecaz. Totul mergea încet şi cu greutate. Se confruntau nu numai cu rezistenţa părţilor implicate în gâlceavă, dar şi cu cea a împăratului Shaddam însuşi, care părea să nu agreeze implicarea Atreizilor. Shaddam credea că prin staţionarea unei legiuni de sardaukari pe Grumman, timp de câţiva ani, rezolvase deja problema. În realitate, întârziase doar ostilităţile. Acum, cu trupele imperiale plecate, tensiunile creşteau din nou…

În timpul unui lung moment de tăcere, Leto îl privi pe căpitanul Goire, ceea ce-i aduse în minte încă unul dintre prietenii şi luptătorii săi.

— S-au făcut patru ani de când Duncan Idaho a plecat pe Ginaz…

— Va deveni un mare maestru spadasin.

Rhombur scrută deşertul de iarbă de mare, unde murmoni îmblăniţi formau un cor gâlgâit, cântând provocări

unii către alţii prin întuneric.

— Şi după atâţia ani de antrenament dur, va fi de o mie de ori mai valoros pentru tine. Ai să vezi…

— Cu toate astea, mi-e dor să-l văd prin preajmă.

*

În dimineaţa următoare, Leto se trezi în răcoarea cenuşie a zorilor. Inspirând adânc, se simţi înviorat şi plin de energie. Îl găsi pe Victor încă adormit, cu un colţ de pătură înfăşurat în jurul unei mâini strânse pumn. În cuşeta lui, Rhombur căsca şi se întindea, dar nu dădea niciun semn că avea intenţia să-l urmeze pe Leto afară pe punte. Chiar şi pe Ix, prinţul nu se scula niciodată devreme.

Căpitanul motonavei ridicase deja ancora. La indicaţia lui Hawat – dormea mentatul vreodată? — navigară de-a lungul unui canal lat, deschis în iarba de mare, îndreptându-se din nou către marea deschisă. Leto stătea pe puntea din faţă, bucurându-se de liniştea tulburată doar de murmurul motoarelor navei. Chiar şi păsările care ţopăiau pe sargase stăteau liniştite…

Leto observă nişte culori stranii în norii din largul mării, un mănunchi mişcător de lumini pâlpâitoare care nu semănau cu nimic din ceea ce mai văzuse el vreodată. De pe scaunul său din cabina aflată în mijlocul punţii, căpitanul mări puterea motorului şi motonava o luă la goană, prinzând viteză.

Leto adulmecă, simţind un iz metalic de ozon, dar cu un plus de aciditate. Îngustă ochii cenuşii, gata să-l cheme pe căpitan. Norul dens de activitate electrică se mişca împotriva vântului, la mică înălţime deasupra apei… ca şi cum ar fi fost viu.

Apropiindu-se de noi!

Cu un fior de nelinişte, se întoarse în cabină.

— Vezi asta, căpitane?

Bărbatul mai în vârstă nu-şi lua ochii de la timonă şi de la

fenomenul care alerga spre ei.

— Mă uit de zece minute, domnule duce, şi în timpul ăsta s-a apropiat la jumătate din distanţa de la început.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Leto se apropie de scaunul căpitanului.

— Ce e?

— Am unele bănuieli.

Expresia căpitanului trăda preocupare şi teamă; smuci de maneta carburatorului şi motoarele huruiră mai tare ca niciodată.

— Cred că ar trebui să fugim.

Arătă spre dreapta, departe de luminile care se apropiau.

Leto puse în glas o nuanţă de autoritate ducală, renunţând la tonul amical la care ajunseseră în cursul zilei precedente.

— Căpitane, explică ce vrei să spui!

— E un elecran, Sire. Dacă mă întrebaţi pe mine.

Leto pufni în râs, apoi se opri.

— Un elecran? Asta nu-i doar un mit?

Tatălui lui, bătrânul duce, îi plăcea să spună poveşti când stăteau la foc pe plajă, în noaptea luminată doar de flăcările pâlpâitoare. „Ai fi uimit văzând ce ascunde marea, băiete”, spusese Paulus, arătând apa întunecată. „Mama ta n-ar fi vrut să-ţi spun asta, dar cred că ar trebui să ştii.” Trăsese îndelung din pipă şi începuse povestea…

Acum, căpitanul motonavei dădu din cap.

— Sunt rare, domnule duce, dar există.

Şi dacă o asemenea creatură de materie elementară exista într-adevăr, Leto ştia câtă distrugere şi moarte putea să aducă.

— Atunci, întoarce vasul… Stabileşte cursul cât mai departe de lucrul ăsta. Viteză maximă!

Căpitanul viră către tribord, lăsând o dâră de spumă albă în apa liniştită, înclinând puntea într-un unghi destul de abrupt pentru ca oamenii din cuşetele de dedesubt să se rostogolească pe jos.

Thufir Hawat şi Swain Goire se grăbiră către cabina de pe

punte, cerând să afle motivul urgenţei. Când Leto arătă spre pupa, cei doi se uitară prin plazul stropit de valuri al ferestrelor. Goire înjură cu un limbaj colorat, pe care nu-l folosea niciodată în preajma lui Victor. Sprânceana lui Hawat se încruntă când mintea sa complexă de mentat analiză situaţia şi scoase informaţiile de care avea nevoie din depozitul lui de cunoştinţe.

— Suntem în încurcătură, domnule duce…

Fulgerele de lumină şi înfăţişarea furtunoasă a ciudatei creaturi se apropiau de pupa, mărind viteza şi făcând apa să scoată aburi. Pe fruntea căpitanului sclipeau stropi de sudoare.

— Ne-a văzut, Sire!

Apăsă maneta carburatorului atât de tare, că aproape i se rupse în mână.

— Nici măcar cu motonava nu-l putem depăşi. Mai bine pregătiţi-vă pentru un atac!

Leto declanşă alarma. În câteva secunde, apărură ceilalţi soldaţi, urmaţi de cei doi pescari. Rhombur îl ducea pe Victor care, înspăimântat de zarvă, se agăţa de unchiul lui.

Hawat privi în urmă, mijind ochii.

— Nu ştiu cum să luptăm cu un mit.

Îl privi pe duce, ca şi cum ar fi eşuat într-un anumit fel.

— Cu toate astea, o să încercăm.

Goire bătu cu palma peretele despărţitor al cabinei.

— Vasul ăsta n-o să ne apere, nu-i aşa?

Soldatul părea gata să se bată cu orice ar fi indicat ducele ca fiind duşman.

— Un elecran e un nor format din fantomele oamenilor care au murit în furtuni pe mare, spuse pescarul Dom, cu glasul nesigur, aplecându-se afară din cabină, pe când ceilalţi ieşiră pe puntea de la pupa să înfrunte creatura.

Fratele său Gianni dădu din cap.

— Bunica noastră zicea că e răzbunarea vie a unei femei dispreţuite. Cu multă vreme în urmă, o femeie a ieşit în timpul unei furtuni cu tunete şi fulgere şi a strigat blesteme la adresa bărbatului care o părăsise. A fost lovită de trăsnet

şi aşa s-a născut elecranul…

Pe Leto îl dureau ochii când se uita la elecranul dominator, o moluscă de electricitate formată din arcuri verticale de electricitate şi lujere de gaz. Pe suprafaţă alergau fulgere; ceaţă, abur şi ozon îl înconjurau ca un scut. Pe măsură ce creatura se apropia de motonavă, creştea în volum, absorbind apă de mare ca un gheizer uriaş.

— Am mai auzit şi că îşi poate păstra forma, se poate menţine în viaţă, atâta vreme cât rămâne în contact cu apa, adăugă căpitanul.

— Informaţia asta e mai folositoare, remarcă Hawat.

— Iaduri purpurii! N-o să scoatem porcăria aia din apă! exclamă Rhombur. Sper că mai e şi altă cale s-o omorâm!

Hawat lătră un ordin scurt şi cei doi soldaţi ai gărzii Atreides îşi scoaseră laserele, arme aduse la bord la insistenţa războinicului mentat. În acel moment, Leto se întrebase la ce-ar fi putut folosi o asemenea putere de foc într-o simplă excursie la pescuit; acum era bucuros. Dom şi Gianni aruncară o privire la nodul de energie ameninţător şi coborâră sub punte în patru labe.

Swain Goire, aruncând o privire să se asigure că Victor era cu Rhombur, îşi ridică şi el arma. Deschise primul focul din spatele vasului care accelera, trimiţând o explozie de lumină fierbinte, pulsândă. Energia izbi elecranul şi se împrăştie, fără să provoace nicio pagubă. Thufir Hawat trase şi el, la fel ca şi cel de-al doilea soldat Atreides.

— Niciun efect! răcni mentatul, acoperind bâzâitul tot mai intens. Domnule duce, rămâneţi în siguranţa cabinei!

Chiar şi în interior, Leto putea simţi fierbinţeala din aer, putea mirosi sarea arsă şi iarba de mare devenită crocantă. Fulgere de energie elementară pocneau prin trupul fluid al elecranului – un ciclon de energie brută, care se zărea tot mai aproape de motonavă. Cu o singură lovitură, putea să sfărâme vasul şi să electrocuteze pe toată lumea de la bord.

— Nu există siguranţă, Thufir, îi strigă Leto. N-am să las chestia aia să-l ia pe fiul meu!

Se uită spre băiat, care îl ţinea strâns, de gât, pe Rhombur.

Ca pentru a-şi arăta puterea, un tentacul trosnind de electricitate se aplecă spre ei şi atinse marginea de lemn a navei – exact ca un preot care dă o binecuvântare. O parte din ornamentele de metal ale navei săriră de la locul lor, în timp ce scântei fierbinţi dansau de-a lungul tuturor contactelor conductoare. Motoarele bolborosiră şi se opriră.

Căpitanul încercă să le repornească, dar fu răsplătit doar cu nişte sunete scrâşnite, metalice.

Goire părea gata să se arunce el însuşi, cu totul, în masa scânteietoare, dacă ar fi ajutat la ceva. Când vasul încetă să mai meargă, bărbaţii continuară să tragă cu laserele către miezul elecranului, deşi fără un efect mai mare decât dacă ar fi aruncat cuţite de bucătărie. Însă Leto îşi dădu seama că nu ţinteau unde trebuia. Vasul, rămas fără energie, se răsucea cu prova către monstru.

Prinzând ocazia, Leto ieşi din cabină şi alergă spre vârful ascuţit al provei. Hawat strigă încercând să-l reţină pe duce, dar Leto ridică o mână ca să-i prevină intervenţia. Îndrăzneala fusese întotdeauna o caracteristică a Atreizilor. Trebuia să se roage ca înţelepciunea populară a căpitanului vasului să nu fie alcătuită în întregime din poveşti ridicole.

— Leto! Nu fă asta! strigă Rhombur, ţinându-l pe Victor strâns la piept. Băiatul ţipa şi se zvârcolea, încercând să se elibereze cu pumnii din strânsoarea unchiului său, ca să poată fugi la tatăl lui.

Leto strigă către monstru şi flutură mâinile, sperând să distragă creatura, să facă pe momeala.

— Aici! La mine!

Trebuia să-şi salveze fiul, ca şi oamenii. Căpitanul tot mai încerca să pornească motorul, dar acesta nu voia să funcţioneze. Thufir, Goire şi cei doi soldaţi se grăbiră să i se alăture lui Leto, pe puntea din faţă.

Ducele urmări elecranul umflându-se. Aşa cum se înălţa în aer ca un tsunami gata să-i ajungă, creatura păstra doar un contact subţire cu apa sărată care-i dădea existenţa

corporală. O încărcătură de electricitate statică îi ridică lui Leto părul măciucă, ca şi cum un milion de mici insecte i se târau pe piele.

Sincronizarea trebuia să fie foarte precisă.

— Thufir, Swain, ţintiţi cu laserele către *apa de sub el.* Transformaţi oceanul în aburi!

Leto ridică ambele mâini, oferindu-se de bunăvoie. Nu avea armă, nimic cu care să ameninţe creatura…

Înfricoşătorul elecran străluci mai tare, o masă de pârâituri electrice compusă din energie primară care se înălţa mult deasupra apei. Nu avea nici faţă, nici ochi, nici colţi – întregul lui corp era alcătuit din moarte.

Hawat răcni ordinul chiar în clipa în care Leto se aruncă pe puntea de lemn cu faţa în jos. Două lasere transformară apa în spumă şi abur, la baza panglicii de fulgere. Nori de ceaţă albă fierbeau peste tot prin preajmă.

Leto se rostogoli la o parte, încercând să ajungă la adăpostul bordului înalt. Cei doi soldaţi deschiseră şi ei focul, evaporând valurile în jurul creaturii licăritoare.

Elecranul se zvârcoli, surprins parcă, încercând să se lase înapoi către apa de mare care fierbea sub el. Scoase un urlet nepământesc şi lovi nava încă de două ori cu arcuri electrice spasmodice. În cele din urmă, când legătura sa fu complet întreruptă, elecranul îşi pierdu integritatea.

Într-o explozie de fulgere şi scântei orbitoare, se risipi în neant, întorcându-se pe tărâmul mitului. Un val de apă împroşcă puntea, arzătoare şi efervescentă de parcă mai conţinea încă o fărâmă din prezenţa elecranului. Picături fierbinţi îl stropiră pe Leto. Mirosul greu de ozon făcea respiraţia dificilă.

Oceanul deveni din nou paşnic, calm şi liniştit…

*

În timpul întoarcerii domoale a motonavei la docuri, Leto se simţea istovit şi totuşi mulţumit că rezolvase problema şi-şi salvase oamenii – dar mai ales fiul – fără să piardă pe nimeni. Gianni şi Dom pregăteau deja poveştile pe care aveau să le spună în nopţile furtunoase.

Legănat de zumzăitul motoarelor, Victor adormi în poala tatălui său. Leto stătea cu privirea aţintită la apa care se încolăcea în urma lor. Mângâie părul întunecat al băiatului şi zâmbi văzându-i chipul inocent. În trăsăturile lui Victor putea distinge linia de sânge imperială care-i fusese transmisă lui Leto prin mama lui – bărbia îngustă, ochii vii, cenuşii-deschis, nasul acvilin...

Cercetând băiatul aţipit, se întrebă dacă îl iubea pe Victor mai mult decât îşi iubea concubina. Din când în când, se întreba dacă o mai iubea vreun pic pe Kailea – în special în timpul ultimului an dificil, când viaţa lor se înveninase... încet, inexorabil.

Simţise tatăl lui acelaşi lucru pentru soţia sa, Helena, prizonier fiind al unei relaţii cu o femeie ale cărei aşteptări erau atât de diferite de ale lui? Şi cum degenerase căsnicia lor atât de mult, până la nivelul cel mai de jos posibil? Puţini ştiau că doamna Helena Atreides plănuise moartea bătrânului duce, aranjând să fie ucis de un taur de pe Salusa.

Mângâindu-şi fiul cu blândeţe, ca să nu-l trezească, Leto jură să nu-l mai lase niciodată pe Victor să fie expus unui asemenea pericol. Inima îi creştea, gata să explodeze din dragoste pentru băiat. Poate Kailea avusese dreptate... N-ar fi trebuit să ia copilul în excursie la pescuit!

Apoi ducele făcu ochii mici şi îşi redescoperi forţa de conducător. Dându-şi seama de laşitatea din gândurile sale, Leto îşi schimbă părerea. *Nu pot fi exagerat de protector cu el!* Ar fi o mare greşeală să cocoloşească acest copil. Numai înfruntând pericole şi provocări – aşa cum îl pusese Paulus Atreides pe Leto să facă – tânărul putea deveni puternic şi

inteligent, conducătorul care trebuia să fie.

Privi în jos şi surâse iar către Victor. *La urma urmei,* gândi Leto, *acest băiat ar putea fi duce, într-o bună-zi…*

Zări linia cenuşie, abia vizibilă, a coastei, ivindu-se din ceaţa zorilor, apoi castelul Caladan şi docurile sale. Era fericit să fie din nou acasă!

Trupul şi mintea sunt două fenomene, observate în condiţii diferite, dar una şi aceeaşi realitate fundamentală. Trupul şi mintea sunt aspecte ale fiinţei vii. Ele funcţionează în interiorul unui principiu specific al sincronicităţii conform căruia lucrurile se întâmplă deodată şi se comportă ca şi cum ar fi una... şi totuşi pot fi concepute ca fiind separate.

Manualul personalului medical,
Şcoala Ginaz

În dimineaţa târzie şi ploioasă, Duncan Idaho aştepta împreună cu colegii lui de clasă pe un nou teren de antrenament, pe o altă insulă din lanţul întins al claselor izolate. Picături calde curgeau peste ei din norii tropicali apăsători. Aici părea să plouă încontinuu.

Maestrul spadasin era gras, transpira mereu şi se îmbrăca într-o uniformă kaki, voluminoasă. O basma roşie, înnodată în jurul capului său enorm, îi făcea părul de culoare roşcată ca lemnul de mahon să se ridice în sus, în ţepi udaţi de ploaie. Avea ochii asemenea unor mici săgeţi dure, atât de negri încât era greu să distingi pupilele de iris. Vorbea cu voce subţire, înaltă, care se auzea strident din amplificatorul îngropat sub maxilarul enorm.

Cu toate acestea, când se mişca, maestrul spadasin Rivvy Dinari o făcea cu graţia şi viteza unei păsări de pradă pe ultima porţiune a picajului ucigător. Duncan nu vedea nimic jovial la acest om şi ştia că nu e cazul să-l subestimeze. Înfăţişarea rotofeie era un truc cultivat cu grijă.

— Sunt o legendă aici, spusese uriaşul instructor, şi veţi ajunge s-o ştiţi şi voi...

În cea de-a doua serie de patru ani din programul de instrucţie de pe Ginaz, recruţii numărau mai puţin de jumătate din cei care fuseseră de faţă în prima zi, când Duncan se văzuse silit să poarte armura cea grea. Câţiva elevi muriseră deja în antrenamentele necruţătoare; mult mai mulţi abandonaseră şi plecaseră. „Numai cei mai buni

pot fi maeştri spadasini”, spuneau profesorii, ca şi cum asta explica toate greutăţile.

Duncan învingea alţi studenţi în luptă sau la exerciţiile de gândire care erau esenţiale pentru bătălii şi strategie. Înainte să plece de pe Caladan, fusese unul dintre cei mai buni tineri luptători pentru Casa Atreides – dar nu-şi imaginase niciodată că ştie atât de puţin.

„Luptătorii nu se modelează prin răsfăţ”, spusese maestrul spadasin Mord Cour într-o după-amiază, cu multă vreme în urmă. „În situaţii reale de luptă, oamenii sunt modelaţi prin provocările extreme care-i împing până la propriile lor limite.”

Unii dintre maeştrii spadasini teoreticieni petrecuseră zile întregi predând despre tactica militară, despre istoria războaielor sau chiar despre filosofie şi politică. Se angajau în bătălii retorice, mai curând decât în cele cu armele. Unii erau ingineri şi specialişti în echipamente, care-l instruiseră pe Duncan cum să monteze şi să demonteze orice tip de armă, cum să-şi creeze propriile dispozitive ucigătoare din cele mai sărace resurse. Învăţase folosirea şi repararea scuturilor, proiectarea facilităţilor defensive pe scară mare şi elaborarea planurilor de luptă pentru conflictele pe scară mare sau mică.

Acum, ropotul ploii lovea în cadenţa lui implacabilă plaja, stâncile, elevii... Rivvy Dinari nu părea să observe nici măcar o picătură.

— În următoarele şase luni veţi memora codul războinicilor samurai şi întreaga filosofie *bushido.* Dacă insistaţi să fiţi pietre unse cu ulei, voi turna apă. Vă voi toci rezistenţa până când veţi învăţa tot ceea ce sunt în stare să vă predau.

Îşi mută de la unul la altul privirea pătrunzătoare ca focul sacadat al unei arme de foc, părând astfel că se adresează fiecărui elev în parte. În vârful nasului îi atârna un strop de ploaie, care căzu, înlocuit de altul.

— Trebuie să învăţaţi onoarea, altfel nu meritaţi să învăţaţi absolut nimic.

Deloc intimidat, veşnic prost-dispusul Trin Kronos, cel cu aere aristocratice, îl întrerupse pe bărbatul rotofei.

— Onoarea nu-ţi câştigă nicio bătălie, în afară de cazul în care toţi combatanţii sunt de acord să respecte aceiaşi termeni. Dacă te ataşezi de nişte restricţii lipsite de sens, Maestre, poţi fi bătut de orice adversar dispus să încalce regulile.

Auzind asta, Duncan Idaho se gândi că înţelege unele dintre acţiunile obraznice, provocatoare, ale vicontelui Moritani din timpul conflictului cu Ecaz. Grummanienii nu jucau după aceleaşi reguli.

Chipul lui Dinari se făcu roşu închis.

— O victorie fără onoare nu se poate numi victorie.

Kronos dădu din cap, scuturând apa de ploaie.

— Spuneţi asta soldaţilor morţi din armata înfrântă!

Lângă el, prietenii lui murmurară felicitări pentru ripostă. Deşi uzi leoarcă şi plini de noroi, cumva îşi păstrau cu toţii mândria trufaşă.

Vocea lui Dinari deveni mai stridentă.

— Vreţi să abandonaţi toată civilizaţia umană? Preferaţi să ajungeţi animale sălbatice?

Uriaşul păşi spre Kronos, care ezită, apoi dădu înapoi, călcând într-o baltă.

— Războinicii Şcolii Ginaz sunt respectaţi pe tot cuprinsul imperiului. Noi furnizăm cei mai buni luptători şi cei mai mari tacticieni, mai buni chiar decât sardaukarii împăratului. Cu toate acestea, avem nevoie de o flotă militară pe orbită? Avem nevoie de o armată permanentă care să alunge invadatorii? Avem nevoie de un maldăr de arme ca să dormim bine noaptea? Nu! Pentru că noi urmăm un cod al onoarei şi întreg imperiul ne respectă.

Kronos fie că ignoră, fie că nu reuşi să observe sclipirea ucigaşă din ochii Maestrului Asasin.

— Atunci aveţi un punct slab: încrederea excesivă în sine…

Pentru o clipă lungă, se lăsă tăcerea, întreruptă doar de răpăitul constant al ploii. Dinari puse în vorbele sale o

greutate apăsătoare:
— Avem însă *onoarea*... Învaţă s-o preţuieşti!

*

Ploua din nou cu găleata, cum se întâmpla de luni de zile. Rivvy Dinari păşea agale printre rândurile de recruţi; în ciuda masivităţii lui, maestrul spadasin se mişca peste solul mocirlos precum zefirul.
— Dacă sunteţi nerăbdători să luptaţi, trebuie să vă eliberaţi de nerăbdare. Dacă sunteţi furioşi, trebuie să vă eliberaţi de furie. Animalele luptă ca animalele. Fiinţele umane luptă cu *fineţe!*
Îl ţintui pe Duncan cu privirea sa ascuţită ca o suliţă.
— Limpezeşte-ţi mintea!
Duncan nu sufla, nu clipea. Fiecare celulă a trupului său îngheţase, fiecare nerv se blocase în stază. O adiere umedă îi mângâia faţa, dar îi îngăduia să treacă peste el; ploaia continuă îi îmbiba hainele, pielea, oasele – dar îşi imagina că apa curge prin el.
— Stai în picioare fără nicio mişcare – niciun tremur al pleoapei, nicio ridicare a pieptului, nici cea mai mică tresărire a unui singur muşchi. *Fii o piatră. Scoate-te singur din universul conştient!*
După lunile de instrucţie riguroasă cu Dinari, Duncan ştia cum să-şi încetinească metabolismul până la o stare similară cu moartea, cunoscută sub numele de *funestus.* Maestrul asasin socotea această stare un proces de purificare menit să le pregătească mintea şi trupul pentru introducerea de noi discipline de luptă. O dată atinsă, starea de *funestus* îi dădea o senzaţie de pace deosebită de orice experienţă anterioară, amintindu-i de braţele mamei, de vocea ei dulce, şoptită.
Cuprins de transă, Duncan îşi concentră gândurile, imaginaţia, impulsurile. O strălucire intensă îi inundă ochii, dar îşi păstră stăpânirea de sine şi refuză să clipească.

Duncan simţi o durere ascuţită la gât, înţepătura unui ac.

— A, încă sângerezi, exclamă Dinari, ca şi cum ar fi fost treaba lui să distrugă cât mai mulţi candidaţi posibil. Asta înseamnă că vei sângera şi în bătălie. Nu eşti în stare perfectă de *funestus,* Duncan Idaho!

Făcu un efort să atingă starea meditativă în care mintea îşi stăpânea energia *chi,* rămânând într-o stare de repaus, în timp ce era total pregătit de luptă. Căută nivelul cel mai înalt de concentrare, fără a fi contaminat de gânduri inutile care să-l tulbure. Se simţi coborând tot mai adânc, auzind atacul verbal continuu al lui Rivvy Dinari.

— Porţi una dintre cele mai bune lame din imperiu, sabia ducelui Paulus Atreides. Se aplecă asupra candidatului, care se lupta să-şi păstreze concentrarea, seninătatea.

— Însă trebuie să câştigi dreptul de a o folosi în bătălie! Ai dobândit abilităţi de luptător şi totuşi n-ai demonstrat stăpânirea asupra propriilor tale gânduri. Hiperraţionalizarea încetineşte şi amorţeşte reacţiile, sufocă instinctele unui războinic. Mintea şi trupul sunt una – şi trebuie să lupţi cu amândouă…

Corpolentul maestru spadasin aluneca în preajma lui, înconjurându-l încet. Duncan îşi aţinti privirea drept înainte.

— Văd cea mai mică fisură, de care nici măcar tu nu eşti conştient. Dacă un maestru spadasin eşuează, nu este înfrânt doar el însuşi – îşi pune în pericol camarazii, îşi dezonorează Casa şi se face el însuşi de ocară!

Duncan simţi acul înţepându-i din nou gâtul şi auzi un mormăit satisfăcut.

— Mai bine…

Glasul lui Dinari slăbi în timp ce se depărtă pentru a-i inspecta şi pe ceilalţi, pe rând…

În timp ce ploaia neînduplecată şiroia peste el, Duncan menţinu starea de *funestus.* În jurul lui lumea deveni din ce în ce mai tăcută, ca liniştea dinaintea furtunii. Timpul încetă să mai aibă vreun înţeles pentru el.

— Aiii… Hei!

La strigătul lui Dinari, conştiinţa lui Duncan începu să

plutească, ca şi cum el ar fi fost o barcă într-un râu iute, iar greoiul maestru spadasin l-ar fi tras la remorcă. Se cufundă şi continuă să înainteze, împingând prin apa metaforică către o destinaţie aflată mult dincolo de mintea sa. Fusese în acest curent mental de multe ori… călătoria *partus*ului, a nou-născutului, în drumul spre al doilea pas al secvenţei de meditaţie. Înlătură tot ce era vechi, ca să poată începe din nou, ca un copil. În jurul lui, apa era proaspătă, curată şi caldă, ca într-un pântec.

Duncan acceleră prin lichid şi luntrea care era sufletul său se înclină în faţă. Întunericul se risipi şi dintr-o dată văzu o scânteie deasupra lui, devenind din ce în ce mai strălucitoare. Lumina sclipitoare se transformă într-un şuvoi orbitor şi se văzu pe sine ca pe un firicel înotând în sus.

— Aiii… Hei!

La al doilea strigăt al lui Dinari, Duncan se smulse din apa metaforică înapoi în ploaia tropicală şi în aerul parfumat. Trase aer în piept şi tuşi la un loc cu ceilalţi elevi – şi se descoperi în întregime uscat, hainele, pielea, părul. Înainte să-şi poată exprima uimirea, ploaia începu să-i ude iarăşi hainele.

Cu mâinile încleştate, obezul maestru spadasin ridică ochii spre cerul cenuşiu, lăsând picăturile de ploaie să-i curgă pe faţă ca un botez purificator. Apoi îndreptă capul şi îşi mută privirea de la un chip la altul, arătând o plăcere imensă. Elevii lui atinseseră *novellus* – stadiul final al renaşterii organice care se cerea înainte să poată începe un curs nou, complex.

— Pentru a stăpâni un sistem de luptă, trebuie să-l lăsaţi să vă stăpânească el pe voi. Trebuie să vă dăruiţi lui în întregime.

Capetele libere, ude, ale basmalei roşii a Maestrului Dinari, legate la spate, îi atârnau pe gât.

— Minţile voastre sunt ca lutul moale pe care se pot lăsa amprente.

— Vom învăţa acum, Maestre, intonă clasa de elevi.

Maestrul spadasin rosti solemn:

— *Bushido.* Unde începe onoarea? Vechii maeştri samurai atârnau oglinzi în fiecare dintre templele lor shintoiste şi le cereau adepţilor să privească adânc în ele pentru a-şi vedea propriile lor inimi, reflexiile multicolore ale lui Dumnezeu. În inimă onoarea este nutrită şi înfloreşte.

Cu o privire semnificativă către Trin Kronos şi ceilalţi recruţi de pe Grumman, continuă:

— Amintiţi-vă întotdeauna: dezonoarea e ca o tăietură pe trunchiul unui copac – în loc să dispară cu anii, se face tot mai mare.

Puse clasa să repete acest lucru de trei ori, înainte să treacă mai departe.

— Codul onoarei era mai preţios pentru un samurai decât orice comoară. Cuvântul unui samurai – *bushi no ichi-gon* – nu era niciodată pus la îndoială, ca şi al unui maestru spadasin din Ginaz.

În cele din urmă, Dinari le zâmbi cu mândrie.

— Tineri samurai, mai întâi veţi învăţa mişcările de bază cu mâinile goale. După ce veţi perfecţiona aceste tehnici, exerciţiilor voastre li se vor adăuga arme.

Cu ochii săi negri şi pătrunzători, îi privi pe toţi destul de tăios ca să-i facă să le fie frică.

— Arma e o extensie a mâinii…

O săptămână mai târziu, elevii istoviţi se retrăgeau pe paturile de campanie din corturi, pe ţărmul accidentat din nord. Ploaia le împroşca adăposturile şi alizeul bătea toată noaptea în rafale. Obosit de luptele aspre, Duncan se întinse să doarmă. Ancorele cortului zbârnâiau şi inelele metalice zornăiau pe legăturile de frânghie, într-un ritm constant, care-l adormea. Uneori, se gândea că n-o să se mai usuce de tot niciodată.

Un glas bubuitor îl făcu să tresară.

— Toată lumea afară!

Recunoscu vocea lui Dinari, însă tonul uriaşului conţinea ceva nou, ceva de rău augur. Alt exerciţiu surpriză?

Elevii se târâră de-a buşilea în ploaia torenţială, unii îmbrăcaţi în şorturi, alţii fără absolut nimic pe ei. Fără ezitare, se aliniară în formaţiile lor obişnuite. De acum, nici nu mai simţeau ploaia… Licurigloburile săltau în bătaia vântului, legănându-se la capetele ancorelor suspensoare.

Încă îmbrăcat în uniformă, maestrul spadasin Dinari, extrem de agitat, păşea în faţa clasei ca un animal la pândă. Călca apăsat şi furios, fără să-i pese că nimerea în băltoacele pline de noroi. În spatele lui, motorul unui ornitopter care abia aterizase şuiera în timp ce aripile sale articulate băteau aerul.

Un girofar de pe vârful aparatului lumina silueta femeii zvelte, chele, pe nume Karsty Toper, care-l întâmpinase pe Duncan la sosirea lui pe Ginaz. Purtând obişnuita ei salopetă de arte marţiale, acum înmuiată de ploaie, strângea în mână o placă diplomatică lucioasă, impermeabilă la umezeală. Avea o expresie dură şi iritată, ca şi cum abia reuşea să-şi stăpânească dezgustul sau indignarea.

— Cu patru ani în urmă, un ambasador de pe Grumman a asasinat un diplomat ecazian, după ce fusese acuzat că ar fi sabotat pădurile de arbori-de-ceaţă de pe Ecaz, apoi trupele grummaniene s-au angajat într-un bombardament criminal total al acestei planete. Agresiunile – odioase şi ilegale – au încălcat Marea Convenţie, iar împăratul a trimis o legiune de sardaukari pe Grumman pentru a preveni alte atrocităţi…

Toper se opri, aşteptând ca implicaţiile să-şi facă efectul.

— Formele vor fi respectate! exclamă Dinari, pe un ton extrem de ofensat.

Karsty Toper făcu un pas în faţă, ridicând documentul de cristal ca pe o bâtă. Ploaia i se scurgea pe pielea capului şi pe tâmple.

— Înainte să-şi recheme sardaukarii de pe Grumman, Împăratul a primit promisiuni de la ambele părţi, care s-au

arătat de acord să pună capăt oricărei agresiuni una împotriva celeilalte…
Duncan se uită în jur la ceilalţi elevi, căutând un răspuns. Nimeni nu părea să ştie despre ce vorbea femeia sau de ce părea maestrul spadasin atât de furios.
— Acum, Casa Moritani a lovit din nou. Vicontele a anulat pactul, continuă Toper, iar Grumman…
— Şi-au încălcat cuvântul! o întrerupse Maestrul Dinari.
— Iar agenţii de pe Grumman i-au răpit pe fratele şi pe fiica cea mai mare ai arhiducelui Armand Ecaz şi i-au executat în mod public.
Recruţii adunaţi murmurară alarmaţi. Duncan putea totuşi să-şi dea seama că aceasta nu era o simplă lecţie despre politica dintre Case, ca să înveţe ei. Era îngrozit de ceea ce avea să urmeze.
În dreapta lui Duncan, Hiih Resser se muta neliniştit de pe un picior pe altul. Avea pe el un şort, dar nu şi cămaşă. Două rânduri mai în spate, Trin Kronos părea extrem de satisfăcut de ceea ce făcuse Casa lui.
— Şapte membri ai acestei clase sunt de pe Grumman. Trei sunt de pe Ecaz… Deşi aceste Case şi-au jurat duşmănie, vouă, elevilor, nu vi se permite ca asemenea ostilitate să afecteze munca şcolii noastre. Acest lucru este spre binele vostru.
Toper puse placa diplomatică în buzunar.
Vântul făcea să fluture colţurile basmalei lui Dinari în jurul capului, dar acesta stătea neclintit ca un stejar enorm.
— Deşi noi n-am fost parte a acestei dispute şi evităm cu totul politica imperială, Şcola Ginaz nu poate tolera o asemenea dezonoare. E o adevărată ruşine pentru mine chiar şi să scuip pe numele Casei voastre. Toţi Grummanienii, un pas înainte! În faţă şi spre centru!
Cei şapte elevi făcură cum li se spusese. Doi (inclusiv Trin Kronos) erau goi, dar stăteau în poziţie de drepţi laolaltă cu colegii lor ca şi cum ar fi fost complet îmbrăcaţi. Resser arăta alarmat şi ruşinat; Kronos chiar îşi înălţă bărbia în semn de indignare.

— Sunteţi puşi în faţa unei decizii, le spuse Toper. Casa voastră a încălcat legea imperială şi s-a dezonorat. După anii petrecuţi aici, pe Ginaz, înţelegeţi seriozitatea teribilă a acestei ofense. Nimeni n-a fost dat afară vreodată din această şcoală pentru motive pur politice. De aceea, puteţi fie să denunţaţi procedeele demente ale vicontelui Moritani, aici şi acum, fie să fiţi eliminaţi imediat şi permanent din academie.
Arătă spre ornitopterul care aştepta. Trin Kronos se încruntă.
— Aşa deci, după toate vorbele voastre despre *onoare,* ne cereţi să renunţăm la loialitatea datorată Casei noastre, familiilor noastre? Aşa, pur şi simplu?
Îl privi furios pe grasul maestru spadasin.
— Nu există onoare fără loialitate. Credinţa mea eternă este pentru Grumman şi Casa Moritani!
— Loialitatea către o cauză nedreaptă înseamnă pervertirea onoarei.
— Cauză nedreaptă?
Kronos stătea în picioare, roşu la faţă şi cuprins de indignare în goliciunea lui.
— Nu-i treaba mea să contest hotărârile stăpânului meu, domnule – *şi nici a dumneavoastră!*
Resser privea drept înainte, fără să arunce nicio privire către tovarăşii săi.
— Aleg să fiu maestru spadasin, domnule. Voi rămâne aici!
Roşcovanul se retrase înapoi în linie, lângă Duncan, în timp ce grummanienii ceilalţi îl priviră ca şi cum ar fi fost un trădător.
La îndemnul lui Kronos, ceilalţi şase refuzară să cedeze. Micul aristocrat al Casei Moritani mârâi:
— Insultaţi Grumman-ul pe propriul vostru risc. Vicontele nu va uita niciodată amestecul vostru în toate astea…
Cuvintele lui erau pline de trufie, însă nici maestrul spadasin Dinari, nici Karsty Toper nu păreau impresionaţi.
Grummanienii stăteau mândri şi aroganţi, deşi vizibil

incomodaţi să fie puşi într-o asemenea situaţie. Duncan simţea simpatie pentru ei, dându-şi seama că şi ei aleseseră o cale onorabilă – o formă diferită de onoare – din moment ce refuzaseră să-şi abandoneze Casa, în ciuda oricăror acuzaţii. Dacă ar fi fost silit să aleagă între Şcoala Ginaz şi Casa Atreides, l-ar fi ales pe ducele Leto fără nicio ezitare…

După numai câteva minute în care se îmbrăcară şi îşi adunară lucrurile, elevii de pe Grumman urcară în topter. Aripile se întinseră la anvergură maximă, apoi începură să bată în ritm puternic, purtând aparatul prin ploaie, peste apa întunecată, până când girofarul roşu se stinse ca o stea muribundă.

Universul e un loc inaccesibil, ininteligibil, complet absurd... de care viaţa – în special viaţa raţională – este înstrăinată. Nu există niciun loc complet sigur, şi niciun principiu fundamental de care să depindă Universul. Există numai relaţii tranzitorii, mascate, îngrădite în interiorul unor dimensiuni limitate şi menite schimbărilor inevitabile.

Meditaţii de la Bifrost Eyrie,
text budislamic

Masacrarea balenelor îmblănite de către Rabban în fiordul Tula a fost doar primul dintr-un lanţ de dezastre care l-au lovit pe Abulurd Harkonnen.

Într-o zi însorită, când gheaţa şi zăpada începuseră să se dezgheţe după o iarnă lungă şi grea, o avalanşă teribilă îngropă Bifrost Eyrie, cel mai mare dintre refugiile din munţi construite de călugării budislamici. Era de asemenea şi căminul ancestral al Casei Rabban.

Zăpada se prăbuşea ca un ciocan alb, măturând totul în cale. Zdrobea clădiri, îngropa mii de credincioşi. Tatăl lui Emmi, Onir Rautha-Rabban, trimise o cerere de ajutor direct la reşedinţa principală a lui Abulurd.

Cu un nod în stomac, Abulurd şi Emmi luară un ornitopter, pornind în fruntea unor transportoare mai mari, pline cu voluntari locali. Bărbatul pilota cu o mână, strângând degetele soţiei lui în cealaltă. Pentru o clipă îndelungă, cercetă profilul puternic al chipului lat al femeii şi părul ei lung şi negru. Deşi nu era frumoasă în sensul clasic, nu se sătura niciodată s-o privească sau să fie alături de ea.

Străbătură linia cutată a coastei, apoi pătrunseră adânc în lanţurile colţuroase ale munţilor. Multe dintre refugiile izolate nu aveau drumuri care să ducă până la piscurile pe care se cuibăriseră. Toate materiile prime se extrăgeau din munţi; toate proviziile şi toţi oamenii veneau cu topterul.

Cu patru generaţii în urmă, Casa Rabban, slăbită, cedase Harkonnenilor drepturile industriale şi financiare ale planetei, cu condiţia să fie lăsaţi în pace. Ordinele religioase

îşi construiseră mănăstiri şi îşi concentraseră energiile asupra scripturilor şi sutrelor, în încercarea de a înţelege cele mai subtile nuanţe ale teologiei. Casei Harkonnen nu-i păsa de asta nici cât negru sub unghie…

Bifrost Eyrie fusese unul dintre primele oraşe construite ca un vis despre Shangri-La, pe spinările munţilor. Clădiri dăltuite în piatră erau situate pe stânci atât de înalte, încât rămâneau deasupra veşnicului strat de nori de pe Lankiveil. Privite din balcoanele pentru meditaţie, piscurile pluteau ca nişte insule pe o mare de nori albi cumulus. Turnurile şi minaretele erau acoperite cu aur extras cu multă osteneală din mine îndepărtate; fiecare porţiune plană de zid era gravată cu frize şi reliefuri care înfăţişau epopei străvechi şi metafore ale opţiunilor morale.

Abulurd şi Emmi fuseseră de multe ori la Bifrost Eyrie ca să-l viziteze pe tatăl ei sau doar să se retragă atunci când aveau nevoie de relaxare. După întoarcerea pe Lankiveil, la sfârşitul a şapte ani petrecuţi pe nisiposul Arrakis, el şi cu soţia lui avuseseră nevoie de o lună la Bifrost Eyrie doar ca să-şi limpezească mintea.

Iar acum, o avalanşă aproape că distrusese măreţul monument… Abulurd nu ştia cum avea să îndure vederea unei asemenea priveli şti.

Stăteau încordaţi, în timp ce Abulurd pilota ornitopterul tot mai sus, menţinând vehiculul stabil în curenţii săltăreţi de aer. Pentru că erau puţine puncte de reper şi niciun drum, se baza pe coordonatele oferite de sistemul de navigaţie al topterului. Aparatul ajunse deasupra unei creste ascuţite ca un brici şi apoi într-un crater care adăpostea un gheţar, după care o luă în sus de-a lungul unei pante accidentate, către locul în care ar fi trebuit să fie oraşul. Lumina soarelui îi orbea…

Cu ochii ei de jasp, Emmi privi în faţă, numărând piscurile şi orientându-se singură, apoi arătă cu degetul, fără să dea drumul mâinii lui din strânsoare. Abulurd recunoscu câteva turle aurii scânteietoare şi pietrele albe ca laptele care susţineau clădirile magnifice. Cel puţin o treime din Bifrost

Eyrie fusese rasă de pe faţa pământului, ca şi cum o mătură gigantică de zăpadă netezise totul, ştergând orice obstacol, fie el stâncă, sau construcţie, sau călugăr care se roagă.

Topterul coborî în ceea ce fusese piaţa oraşului, acum eliberată pentru a deveni platformă de aterizare pentru echipele de salvare şi recuperare. Călugării supravieţuitori şi vizitatorii se împrăştiaseră pe câmpul de gheaţă; siluetele înveşmântate în pelerine foloseau unelte improvizate şi chiar mâinile goale ca să salveze supravieţuitorii, însă reuşeau să recupereze mai degrabă nişte trupuri îngheţate.

Abulurd coborî din topter şi întinse mâna să-şi ajute soţia; se temea că s-ar putea să-i tremure picioarele la fel de mult ca şi lui. Deşi rafalele reci le aruncau în faţă cristale de gheaţă ca nişte grăunţe de nisip, lacrimile izvorând din ochii albastru-deschis ai lui Abulurd nu erau provocate de vânt.

Văzându-i sosind, burgomasterul cu pieptul cât un butoi, Onir Rautha-Rabban, păşi în faţă. Gura i se închidea şi i se deschidea deasupra bărbii stufoase, dar nu reuşea să scoată niciun sunet. Până la urmă, îşi puse mâinile groase în jurul fiicei sale şi o îmbrăţişă îndelung. Abulurd îşi îmbrăţişă şi el socrul.

Bifrost Eyrie fusese faimos pentru arhitectura sa, pentru ferestrele prismatice de cristal care reflectau curcubee către munte. Locuitorii de aici erau artizani care meştereau obiecte preţioase ce se vindeau în afara planetei, unor clienţi înstăriţi şi cu gusturi rafinate. Cele mai renumite dintre toate erau nepreţuitele cărţi cu caligrafie delicată şi manuscrisele cu miniaturi ale enormei Biblii Catolice Portocalii. Numai cele mai bogate Case Mari din Landsraad îşi puteau permite o Biblie scrisă de mână şi împodobită de călugării de pe Lankiveil.

De un interes cu totul special fuseseră sculpturile de cristal cântătoare, formaţiuni de cuarţ armonic culese din peşteri, aranjate cu grijă şi acordate cu lungimile de undă

potrivite, în aşa fel încât rezonanţa unui cristal, atunci când era ciocănit uşor, provoca o vibraţie în cel de lângă el, şi apoi în următorul, într-o undă armonică – o muzică deosebită de oricare alta din întreg imperiul…

— Sunt pe drum mai multe echipe şi transportoare, îi spuse Abulurd lui Onir Rautha-Rabban. Aduc echipament şi provizii de urgenţă.

— Tot ce putem vedea e durerea şi tragedia, continuă Emmi. Ştiu că e prea devreme ca să poţi gândi limpede, tată, dar dacă mai putem face ceva…

Bărbatul cu umeri laţi şi barbă cenuşie încuviinţă.

— Da, este, fata mea.

Onir îl privi pe Abulurd drept în ochi.

— Taxa noastră către Casa Harkonnen trebuie plătită luna viitoare. Am vândut destule cristale, tapiserii şi manuscrise caligrafice şi aveam suma de solari cerută pusă deoparte. Acum însă… — arătă spre ruinele lăsate de avalanşă –, totul e îngropat pe acolo pe undeva, iar banii pe care-i mai avem ne vor trebui ca să plătim pentru…

În acordul iniţial dintre Casele Rabban şi Harkonnen, toate oraşele religioase de pe Lankiveil fuseseră de acord să plătească o anumită sumă în fiecare an. În consecinţă, erau libere de alte obligaţii şi lăsate în pace. Abulurd ridică mâna.

— Nu vă faceţi griji!

În ciuda tradiţiei de asprime a familiei sale, Abulurd făcuse întotdeauna tot ce putea ca să trăiască aşa cum se cuvine şi să-i trateze şi pe ceilalţi cu tot respectul pe care-l meritau. Dar de când vânătoarea de balene a fiului său distrusese teritoriul de împerechere din fiordul Tula, se simţea alunecând într-o groapă adâncă, întunecată. Numai dragostea pe care o împărtăşea cu Emmi îl susţinea, oferindu-i putere şi optimism.

— Puteţi avea tot timpul care vă trebuie. Acum e mai important să găsim supravieţuitorii şi să vă ajutăm să refaceţi oraşul.

Onir Rautha-Rabban arăta prea devastat chiar şi să

plângă. Rămase cu privirea aţintită la oamenii care lucrau pe panta muntelui. Soarele strălucea deasupra capului, iar cerul era albastru şi senin. Avalanşa acoperise lumea cu un alb imaculat, ascunzând adâncimea mizeriei pe care-o adusese cu ea.

Pe Giedi Prime, în încăperea privată în care se ducea deseori să urzească planuri împreună cu nepotul şi cu mentatul său, baronul Harkonnen reacţionă la veşti cu indignarea corespunzătoare. În mijlocul harababurii, sălta în mecanismul său suspensor, în timp ce toţi ceilalţi stăteau pe caniscaune. Un baston nou, mai mult ornamental, stătea rezemat de scaun, la îndemână pentru cazul în care avea nevoie să-l înşface şi să lovească pe cineva. Acest baston avea un grifon Harkonnen pe post de mâner, spre deosebire de capul de vierme de nisip al celui pe care-l aruncase de pe balcon.

În fiecare colţ al camerei se înălţau pilaştri decorativi, aliniaţi într-un stil arhitectural amestecat. Într-o parte stătea o fântână arteziană fără apă. Nu existau ferestre – oricum baronul îşi bătea rareori capul să admire priveliştea – iar dalele lustruite se simţeau reci sub tălpile lui goale care atingeau podeaua ca o şoaptă, mulţumită suspensoarelor. Într-un colţ al camerei, un steag al Casei Harkonnen atârna înclinat pe un băţ, aruncat neglijent şi niciodată îndreptat.

Baronul se uita urât la Glossu Rabban.

— Tatăl tău îşi arată iar inima moale şi mintea slabă…

Rabban tresări, speriat că ar putea fi trimis înapoi să-i bage minţile-n cap lui Abulurd. Purta o jachetă matlasată, fără mâneci, care-i lăsa goale braţele musculoase. Părul lui roşcovan, tuns scurt, era lipit de cap din cauza coifului pe care-l purta de obicei.

— Aş vrea să nu-mi mai aminteşti tot timpul că-i tatăl

meu, răspunse el, încercând să abată mânia baronului.

— De patru generaţii, veniturile de la mănăstirile de pe Lankiveil au curs fără întrerupere. Asta a fost înţelegerea noastră cu Casa Rabban. Ei plătesc întotdeauna. Cunosc termenii… Şi acum, din cauza unei mici… — baronul pufni – *căderi de zăpadă,* vor să se sustragă de la plata taxei? Cum poate Abulurd să fluture vesel din mâini şi să-şi scutească supuşii de obligaţia impozitelor? E guvernator planetar şi are nişte responsabilităţi!

— Putem oricând să facem celelalte oraşe să plătească mai mult, sugeră Piter de Vries. Un tic îi strâmbă trăsăturile atunci când îi veniră în minte şi alte posibilităţi. Se ridică de pe caniscaun şi traversă camera către baron; roba largă se încolăcea în jurul lui, în timp ce aluneca cu graţia şi lipsa de zgomot a unui spectru răzbunător.

— Nu sunt de acord să stabilim un precedent ca ăsta, spuse baronul. Prefer ca finanţele noastre să fie curate şi în bună rânduială – iar Lankiveil a reuşit să rămână corectă până acum.

Întinse mâna către o masă laterală şi-şi turnă o înghiţitură de brandy kirana. Sorbi băutura, sperând că lichidul cu iz afumat îi va arde durerea din încheieturi. De când căpătase centura suspensoare, baronul câştigase încă şi mai mult în greutate, din cauza activităţii fizice reduse. Îşi simţea trupul ca pe o povară apăsând asupra oaselor.

Pielea baronului avea o aromă de eucalipt şi cuişoare de la uleiurile pe care le adăuga în baia sa zilnică. Băieţii maseuri îl frecaseră cu alifii până-i intraseră adânc în piele, însă trupul său pornit pe panta deteriorării se simţea tot mizerabil.

— Dacă tratăm cu mănuşi un oraş, asta o să ducă la o epidemie de dezastre inventate şi de scuze.

Îşi strânse buzele groase într-o strâmbătură, iar ochii lui negri ca nişte păianjeni clipiră către Rabban.

— Înţeleg de ce eşti nemulţumit, unchiule. Tatăl meu e un nătărău.

De Vries ridică degetul lung, osos.

— Pot să subliniez ceva, domnule baron? Lankiveil este rentabilă datorită comerţului cu blană de balenă. Practic, tot profitul nostru provine din această unică industrie. Cele câteva fleacuri şi suveniruri din mănăstirile astea aduc bani frumoşi, de acord... dar pe ansamblu, venitul este nesemnificativ. Ca principiu general, le cerem tuturor să plătească, dar n-avem *nevoie* de ei.

Mentatul făcu o pauză.

— Şi care-i ideea?

Baronul înălţă din sprâncenele stufoase.

— Ideea e, baroane, că în acest caz anume, ne putem permite... hai să zicem, să ne impunem punctul de vedere.

Rabban începu să râdă – un chicotit zgomotos, asemănător cu al unchiului său. Exilul pe Lankiveil încă îl mai rodea…

— Casa Harkonnen controlează fieful Rabban-Lankiveil, continuă baronul. Având în vedere fluctuaţiile de pe piaţa mirodeniei, trebuie să ne asigurăm controlul absolut asupra oricărei întreprinderi profitabile. Poate că am fost cam neglijenţi în ceea ce priveşte activităţile fratelui meu vitreg… S-ar putea să creadă că poate fi oricât de îngăduitor vrea şi că noi nu vom băga de seamă. Soiul ăsta de gândire trebuie să înceteze!

— Ce-ai să faci, unchiule?

Rabban se aplecă în faţă, şi ochii lui cu pleoape groase se închiseră pe jumătate.

— Întrebarea e ce-ai să faci *tu.* Am nevoie de cineva care să cunoască bine Lankiveil-ul şi care înţelege cerinţele puterii…

Rabban înghiţi în sec, nerăbdător, ştiind ce urmează.

— Te întorci acolo, ordonă baronul. Dar de data asta, nu în dizgraţie. De data asta, ai o treabă de făcut!

Bene Gesserit-ul nu spune minciuni ocazionale. Adevărul ne slujeşte mai bine.

Concluzie a unei scrieri Bene Gesserit

Într-o dimineaţă înnorată, ducele Leto stătea singur în curtea castelului Caladan, cu ochii aţintiţi la un mic-dejun neatins, cu peşte afumat şi ouă. Un blocnotes magnetic, plin cu documente pe hârtie impregnată cu metal, se odihnea pe mâna lui dreaptă. Kailea părea să se ocupe de tot mai puţine dintre chestiunile zilnice de afaceri. Atât de multe de făcut, şi nimic interesant!

Pe partea cealaltă a mesei zăceau resturile mesei lui Thufir Hawat. Mentatul mâncase grăbit şi plecase să aibă grijă de amănuntele legate de securitate, cerute de treburile statului din acea zi. Gândurile lui Leto se tot îndreptau către transspaţialul care intrase pe orbită şi către naveta care va coborî curând la suprafaţă.

Ce vrea Bene Gesserit-ul de la mine? De ce trimite o delegaţie pe Caladan? Nu mai avusese de-a face cu Comunitatea de când Rhombur o luase pe Tessia drept concubină. Reprezentanta lor dorea să-i vorbească despre o problemă „extrem de importantă”, dar refuzase să dezvăluie orice altceva.

Simţea un nod în stomac şi nu dormise bine noaptea trecută. Nebunia conflictului Moritani-Ecaz îi ocupa continuu mintea. Deşi câştigase prestigiu în Landsraad pentru eforturile sale diplomatice hotărâte, era revoltat de recenta răpire şi execuţie a membrilor familiei arhiducelui. Leto o cunoscuse pe fiica lui Armand Ecaz, Sanya, o găsise atrăgătoare şi chiar o considerase o partidă bună. Însă criminalii grummanieni o uciseseră pe Sanya şi pe unchiul ei.

Ştia că asta nu se va rezolva fără şi mai multă vărsare de sânge…

Leto urmări un fluture strălucitor, colorat în portocaliu şi galben, bătând din aripi pe deasupra unei vaze cu flori din mijlocul mesei. Pentru o clipă, drăgălaşa insectă îl făcu să-şi

uite necazurile, dar problemele i se strecurară înapoi în conştiinţă.

Cu ani în urmă, la procesul prin renunţare, Bene Gesserit-ul îi oferise asistenţă, deşi el ştia bine că n-avea de ce să se aştepte la generozitatea lor necondiţionată. Thufir Hawat îi dăduse lui Leto un avertisment pe care-l ştia şi el prea bine: „Bene Gesserit-ul nu sunt curiere pentru oricine. Ţi-au făcut oferta asta pentru că aşa au vrut, pentru că le foloseşte *lor* într-un fel oarecare.”

Hawat avea dreptate, desigur. Comunitatea surorilor era expertă în asigurarea informaţiilor, a puterii şi a avantajelor. O Bene Gesserit de rang ascuns era căsătorită cu împăratul; Shaddam ţinea tot timpul lângă el o dreptvorbitoare; o altă soră se căsătorise cu ministrul mirodeniei al lui Shaddam, contele Hasimir Fenring.

De ce au fost mereu atât de interesate de mine? se întrebă.

Fluturele se opri pe blocnotesul magnetic de lângă mâna lui, etalându-şi minunatele aripi pictate.

Chiar şi cu abilităţile sale dezvoltate, de mentat, Hawat nu reuşise să ofere nicio proiecţie utilă privind motivele Comunităţii. Poate că Leto ar fi trebuit s-o întrebe pe Tessia – concubina lui Rhombur dădea de obicei răspunsuri deschise. Însă chiar dacă Tessia făcea acum parte din cercul familiei Atreides, tânăra rămânea loială Comunităţii. Şi nicio organizaţie nu-şi păstra secretele mai bine decât Bene Gesserit.

Cu o străfulgerare de culori, fluturele dansa în aer, în faţa ochilor lui. Întinse o mână, cu palma în sus – şi, spre surpriza lui, creatura coborî pe ea, agăţându-se atât de uşor încât abia dacă simţi ceva.

— Ai tu răspunsurile pe care le caut? Asta încerci să-mi spui?

Fluturele îşi pusese toată încrederea în el, convins că Leto nu-i va face niciun rău. La fel era şi credinţa sacră pe care bunul popor al Caladanului şi-o pusese în el. Fluturele săltă şi căzu pe pământ, căutând roua din umbra mesei.

Dintr-o dată, apăru un servitor al casei, păşind în curte.

— Domnule duce, delegaţia a sosit mai devreme. Sunt deja la spaţioport!

Leto se ridică iute în picioare, dând blocnotesul jos de pe masă. Acesta căzu pe dalele reci. Servitorul se grăbi să-l ridice, dar Leto îl dădu deoparte când văzu că fluturele fusese strivit dedesubt. Neatenţia lui ucisese delicata fiinţă… Necăjit, îngenunchie lângă el pentru câteva secunde.

— Vă simţiţi bine, domnule? întrebă servitorul.

Leto se îndreptă, mătură blocnotesul cu mâna şi îşi luă o expresie stoică.

— Informează delegaţia că o voi primi în biroul meu, în loc de spaţioport.

După ce servitorul ieşi în grabă, Leto ridică fluturele mort şi-l puse între două foi ale blocnotesului magnetic. Deşi trupul insectei era strivit, aripile splendide rămăseseră intacte. Avea să pună să fie încastrat în plaz transparent, ca să-şi amintească mereu cât de uşor putea fi distrusă frumuseţea într-un moment de neatenţie…

Cu uniforma neagră, pelerina verde şi insigna ducală a funcţiei la locul ei, Leto se ridică de la biroul său din lemn de elacca. Se înclină la intrarea celor cinci surori în robe negre, conduse de o femeie căruntă cu chipul sever, cu obrajii traşi şi ochi strălucitori. Privirea lui se mută către tânăra frumuseţe cu părul de culoarea bronzului de lângă ea, apoi se concentră din nou asupra conducătoarei.

— Sunt Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam…

Chipul femeii nu arăta nici urmă de ostilitate, dar nici nu se îndulci într-un zâmbet.

— Mulţumim pentru că ne-ai îngăduit să vorbim cu domnia-ta, domnule duce Leto Atreides!

— De obicei nu accept vizite anunţate cu atât de puţin

timp înainte, replică el încuviinţând cu răceală.

Hawat îl sfătuise să le ţină în nesiguranţă, dacă se putea.

— Cu toate acestea, din moment ce Comunitatea nu-mi solicită prea des îngăduinţa, pot face o excepţie.

Un servitor al casei închise uşile biroului privat, în timp ce Leto îi făcea semn mentatului său războinic.

— Cucernică Maică, pot să ţi-l prezint pe Thufir Hawat, comandantul trupei mele de securitate?

— A, faimosul maestru asasin! exclamă ea, privindu-l în ochi.

— Doar un titlu neoficial... Ţeapăn din pricina suspiciunilor, Hawat se înclină uşor. Tensiunea plutea în aer, iar Leto nu ştia cum s-o reducă.

Când femeile luară loc în fotoliile cu perne adânci, Leto se trezi prins de tânăra cu părul ca bronzul, care rămăsese în picioare. În vârstă de vreo şaptesprezece ani, avea ochi verzi, depărtaţi pe faţa ovală, nasul puţin cârn şi buze generoase. Se purta într-o ţinută regală. O mai văzuse vreodată? Nu era sigur.

Când Mohiam privi spre fată, care stătea dreaptă şi rigidă, schimbară priviri aspre, ca şi cum între ele ar fi existat o tensiune.

— Aceasta este sora Jessica, o adeptă foarte talentată, instruită în multe domenii. Am dori să o oferim casei voastre, cu complimentele Comunităţii...

— Să ne-o oferiţi nouă? întrebă Hawat cu o nuanţă dură în voce. În calitate de servitoare sau de spioană a voastră?

Fata îl privi tăios, dar îşi ascunse repede indignarea.

— În calitate de consoartă sau doar de placă de rezonanţă pentru idei. Ducele este în măsură să hotărască asta...

Mohiam ignoră liniştită tonul acuzator al mentatului.

— Surorile Bene Gesserit şi-au dovedit valoarea ca sfătuitori pentru multe Case, inclusiv pentru Casa Corrino!

Îşi păstră atenţia îndreptată cu hotărâre asupra lui Leto, deşi era limpede că rămânea în alertă la fiecare mişcare pe care-o făcea Hawat.

— O soră poate să observe şi să tragă propriile ei concluzii… însă asta n-o face spioană. Mulţi nobili găsesc că femeile noastre sunt bune companioane, frumose, pricepute în artele…

Leto i-o reteză.

— Am deja o concubină, care este mama fiului meu.

Aruncă o privire către Hawat şi-l zări pe mentat analizând noile informaţii. Mohiam îi zâmbi semnificativ.

— Un om important ca domnia-ta poate avea mai mult de o singură femeie, duce Atreides. Încă nu ţi-ai ales o soţie…

— Spre deosebire de împărat, eu nu ţin un harem!

Celelalte surori păreau nerăbdătoare, iar Cucernica Maică lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Semnificaţia tradiţională a cuvântului „harem”, duce Atreides, include toate femeile pentru care este responsabil un bărbat, incluzând mama şi surorile lui, în aceeaşi măsură ca şi soţiile şi concubinele. Nu exista nicio conotaţie sexuală implicită…

— Jocuri de cuvinte, bombăni Leto.

— Vrei să faci jocuri de cuvinte, duce Leto, sau să închei un târg?

Cucernica Maică privi spre Hawat, ca şi cum socotea cât de multe poate spune în prezenţa mentatului.

— O problemă implicând Casa Atreides a ajuns în atenţia noastră. Se referă la un anumit complot urzit împotriva voastră cu ani în urmă!

Cu o tresărire abia perceptibilă, Hawat îşi concentră atenţia. Leto se aplecă în faţă.

— Ce complot, Cucernică Maică?

— Înainte de a vă dezvălui această informaţie vitală pentru domnia voastră, trebuie să ajungem la o înţelegere.

Leto nu era câtuşi de puţin uimit.

— Cerem chiar atât de mult în schimb?

Din cauza urgenţei situaţiei, Mohiam se gândi că ar putea fi necesar să folosească Glasul asupra lui, însă mentatul şi-ar fi dat seama cu siguranţă. Jessica stătea în continuare în picioare, într-o parte, la vedere.

— Orice alt nobil ar fi încântat să aibă această copilă fermecătoare ca parte a suitei sale… indiferent de atribuţii.

În mintea lui Leto se stârni un vârtej de gânduri. *E clar că vor să aibă pe cineva aici, pe Caladan. În ce scop? Doar ca să-şi exercite influenţa? De ce să-şi bată capul? Tessia e deja aici, dacă au atât de mare nevoie de o spioană… Casa Atreides se bucură de respect şi influenţă, dar nu e deosebit de puternică în Landsraad.*

De ce le-am atras atenţia?

Şi de ce insistă atât de mult tocmai asupra acestei fete?

Leto trecu în faţa biroului şi-i făcu semn Jessicăi:

— Vino-ncoace!

Tânăra femeie traversă micul birou parcă plutind. Cu un cap mai scundă decât ducele, cu piele luminoasă şi fără cusur, îl privi lung, insistent.

— Am auzit că toate surorile Bene Gesserit sunt vrăjitoare, spuse el, plimbându-şi un deget prin mătasea de bronz a părului ei.

Ea îl privi în ochi şi răspunse cu glas şoptit:

— Însă avem inimi şi trupuri…

Avea buze moi şi senzuale, îmbietoare.

— Da, dar ce au fost antrenate să facă inima şi trupul tău?

Ea pară întrebarea lui pe un ton liniştit.

— Antrenate să fie loiale, să ofere plăcerile dragostei… să aibă copii…

Leto privi scurt către Thufir Hawat. Ieşit din transa mentatică, luptătorul cu pielea aspră încuviinţă, arătând că n-are obiecţii legate de tranzacţie. Totuşi, în discuţiile lor particulare, cei doi plănuiseră o tactică agresivă faţă de delegaţie, pentru a vedea cum reacţionează surorile Bene Gesserit sub presiune, pentru a le ţine în nesiguranţă, aşa încât mentatul să le poată observa. Aceasta părea să fie ocazia despre care discutaseră.

— Nu cred că Bene Gesserit dau vreodată ceva fără să ia nimic în schimb, izbucni Leto, cuprins brusc de furie.

— Dar, domnule…

Jessica nu apucă să termine fraza, pentru că el scoase dintr-o teacă de la brâu un pumnal cu mânerul împodobit cu pietre preţioase şi i-l puse la gât, trăgând-o strâns lângă el în poziţie de ostatic.

Însoţitoarele ei Bene Gesserit nu făcură nicio mişcare. Se uitau la Leto cu o seninătate enervantă, ca şi cum credeau că Jessica l-ar fi putut omorî ea însăşi dacă voia. Mohiam privea cu ochi impenetrabili, ca de pasăre.

Jessica dădu capul pe spate, expunând şi mai mult din gâtul ei fin, neted. Era tactica d-lupilor, aşa cum învăţase la Şcoala Maicilor: arată-ţi gâtul cu supunere totală, şi agresorul dă înapoi.

Vârful lamei lui Leto apăsa pe pielea ei cât se poate de puţin, prea puţin ca să curgă sânge.

— N-am încredere în oferta ta!

Jessica îşi aminti ordinul pe care Mohiam i-l şoptise la ureche chiar înainte să coboare din navetă pe Spaţioportul Municipal din Cala. „Nu lăsa lanţul să se rupă”, spusese severa ei profesoară. „Trebuie să ne dăruieşti copilul de sex feminin pe care ţi-l cerem!”

Jessicăi nu i se spusese unde-i era locul în programele genetice ale comunităţii, şi nici nu era în măsură să întrebe. Multe tinere fuseseră trimise în calitate de concubine la diferite Case Mari, şi ea n-avea niciun motiv să creadă că era diferită în vreun fel de celelalte. Îşi respecta superioarele şi muncea din greu să arate acest lucru, însă uneori metodele inflexibile ale lui Mohiam o sâcâiau. Se certaseră pe drum, şi urmările încă mai pluteau în aer.

Leto îi şopti la ureche:

— Aş putea să te ucid acum!

Nu putea ascunde însă, nici faţă de ea, nici faţă de oricare dintre surori, că mânia lui era prefăcută. Cu ani în urmă, ca test, îl studiase pe acest bărbat brunet pe când se ascundea în umbra balconului, pe Wallach IX.

Îşi apăsă gâtul pe lamă.

— Tu nu ucizi la întâmplare, Leto Atreides.

El retrase tăişul, dar rămase cu braţul în jurul taliei ei, în

timp ce fata continuă:

— N-ai de ce să te temi de mine…

— Atinci ne-am înţeles, duce Leto? întrebă Mohiam, netulburată de purtarea lui. Te asigur, informaţiile noastre sunt destul de… revelatoare!

Lui Leto nu-i plăcea să fie încolţit, dar se îndepărtă de Jessica.

— Zici că s-a urzit un complot împotriva mea?

În colţurile ridate ale gurii Cucernicei Maici apăru un surâs.

— Mai întâi trebuie să fii de acord cu contractul. Jessica rămâne aici şi va fi tratată cu respectul cuvenit.

Leto şi mentatul său războinic schimbară priviri.

— Poate locui la castelul Caladan, răspunse el în sfârşit, dar nu sunt de acord s-o aduc în patul meu.

Mohiam ridică din umeri.

— Foloseşte-o cum vrei… Jessica e o resursă valoroasă şi utilă, dar nu-i risipi talentele!

Biologia o să-şi urmeze oricum cursul…

— Care este informaţia ta vitală, Cucernică Maică? ceru Hawat să afle.

Dregându-şi glasul, Mohiam răspunse:

— Vorbesc despre un incident petrecut cu nişte ani în urmă, când ai fost acuzat în mod fals de a fi atacat două nave tleilaxu. Am aflat că Harkonnenii au fost implicaţi!

Atât Leto, cât şi Hawat deveniră rigizi. Sprâncenele mentatului se încreţiră în semn de concentrare adâncă, aşteptând noi date.

— Aveţi dovada acestui lucru? întrebă Leto.

— Au folosit o navă de război invizibilă pentru a trage asupra vehiculelor tleilaxu, implicându-te pe tine, într-o încercare de a porni un război Atreides-Tleilaxu. Avem în posesie epava aparatului!

— O navă *invizibilă?* N-am auzit niciodată de aşa ceva…

— Cu toate acestea există. Avem prototipul, singurul de acest fel. Din fericire, Harkonnenii au avut probleme tehnice, care au contribuit la… prăbuşirea sa… în apropiere

de Şcoala Maicilor. Am stabilit de asemenea că Harkonnenii nu sunt în stare să fabrice o altă asemenea navă.

Mentatul o cercetă atent.

— Aţi analizat tehnologia?

— Natura a ceea ce am descoperit nu poate fi dezvăluită. O armă atât de groaznică ar putea dezlănţui un dezastru teribil asupra imperiului…

Leto izbucni într-un râs scurt, încântat că avea în sfârşit un răspuns la întrebarea care-l sâcâia de cincisprezece ani.

— Thufir, vom transmite informaţia asta Landsraadului şi îmi voi spăla numele o dată pentru totdeauna. Cucernică Maică, furnizaţi-ne toate dovezile şi documentele voastre!

Mohiam dădu din cap.

— Asta nu face parte din înţelegere. Furtuna a fost înlăturată, duce Leto… Procesul prin renunţare s-a terminat şi ai fost achitat de toate acuzaţiile.

— Dar nu şi limpezit! Unele dintre Casele Mari încă mai bănuiesc că am fost implicat. Aţi putea oferi dovezi concludente ale nevinovăţiei mele!

— Înseamnă asta atât de mult pentru tine, duce Leto?

Înălţă din sprâncene.

— Poate că ai putea găsi o cale mai eficientă de a juca acest atu. Comunitatea nu va sprijini un asemenea efort doar pentru a-ţi susţine mândria sau pentru a-ţi linişti conştiinţa…

Leto se simţi neajutorat şi foarte tânăr în faţa privirii intense a lui Mohiam.

— Cum poţi veni la mine cu o informaţie ca asta, aşteptându-te să nu fac nimic? Dacă n-am o dovadă a ceea ce spui, informaţia ta n-are nicio noimă!

Mohiam se încruntă şi ochii ei întunecaţi sclipiră.

— Ei, hai, duce Leto… Este Casa Atreides interesată numai de fleacuri şi documente? Credeam că preţuieşti adevărul pentru el însuşi. Ţi-am dăruit adevărul!

— Aşa spui tu, răspunse Hawat cu răceală.

— Conducătorul înţelept înţelege valoarea răbdării.

Gata de plecare, Mohiam făcu semn însoţitoarelor ei.

— Într-o zi, vei descoperi cel mai bun mod de a folosi cunoştinţele. Dar nu-ţi pierde curajul. Simpla înţelegere a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acel transspaţial ar trebui să valoreze mult pentru tine, duce Leto Atreides…

Hawat era pe punctul de a protesta, dar Leto ridică mâna.

— Are dreptate, Thufir. Aceste răspunsuri sunt extrem de preţioase pentru mine. O cercetă pe fata cu părul de bronz.

— Jessica poate să rămână!

Omul care cedează în faţa dependenţei de adrenalină se întoarce împotriva întregii umanităţi. Se întoarce împotriva lui însuşi. Fuge de lucrurile practice ale vieţii şi lasă loc unei înfrângeri la naşterea căreia au ajutat propriile lui acţiuni violente.

CAMMAR PILRU, Ambasador ixian în exil:
Tratat despre căderea guvernelor nedrepte

Transportul secret de explozivi ajunse intact, trecu – ascuns printre lăzi – de echipele de livrare din afara planetei care fuseseră mituite şi ajunse la un anumit doc de încărcare, din grotele deschise în canionul-port de intrare.

Lucrând cu încărcătorii, C'tair identifică semnele subtile şi devie containerul cu aspect inofensiv, cum mai făcuse de multe ori înainte. Când descoperi totuşi capsulele explozive împachetate cu iscusinţă, rămase uluit. Trebuiau să fie vreo mie! În afară de instrucţiunile de manevrare pentru încărcături, nu era niciun mesaj, codificat sau nu, şi nicio informaţie privind sursa, dar C'tair ştia oricum identitatea expeditorului. Era mai mult decât trimisese vreodată prinţul Rhombur. C'tair simţi renăscându-i speranţa, dar şi povara imensei responsabilităţi.

În subteran mai rămăseseră doar câţiva rebeli precauţi, independenţi, şi care se ţineau deoparte, neavând încredere în nimeni. În afară de Miral Alechem, se simţea complet singur în luptă, chiar dacă Rhombur – şi tleilaxu – credeau, se pare, că exista o mişcare de rezistenţă mult mai mare, mai organizată.

Aceşti explozivi aveau să suplinească asta…

În tinereţe, prinţul Rhombur fusese un băiat durduliu; C'tair şi-l amintea ca pe un soi de bufon cumsecade, care petrecea mai mult timp adunând mostre geologice decât învăţând arta guvernării sau procesele industriale ixiene. Mereu părea să fie timp mai târziu…

Însă totul se schimbase când veniseră tleilaxu. *Totul.*

Chiar şi în exil, Rhombur avea încă parole şi legături cu administraţia de transport prin care materiile prime intrau

în oraşul industrial. Reuşise să introducă în subteran, prin contrabandă, provizii vitale, iar acum – aceste capsule explozive. C'tair jură să facă în aşa fel încât fiecare să însemne ceva. Acum, preocuparea lui principală era să ascundă materialul de demolări înainte ca înceţii suboizi ixieni să descopere adevăratul conţinut al lăzii.

Purtând uniforma furată a unui muncitor de la nivelul superior, transportă încărcătura de explozivi în oraşul de stalactite cu ajutorul unui cărucior cu suspensii, împreună cu alte livrări zilnice. Nu se grăbi către ascunzătoare. Păstră tot timpul o expresie stupidă şi pasivă, având grijă să nu discute cu nimeni, abia răspunzând la comentarii sau insulte din partea Maeştrilor tleilaxu.

Când ajunse în sfârşit la nivelul potrivit şi trecu prin intrarea camuflată în camera sa ecranată faţă de senzori, C'tair aşeză în teancuri capsulele negre, cu suprafaţa aspră, apoi se întinse pe patul de campanie, respirând cu greutate.

Asta va fi prima lui mare lovitură, după ani de zile!

Închise ochii. Câteva clipe mai târziu, auzi un clic la uşă, zgomot de paşi şi un foşnet. Nu se mişcă, nici nu ridică ochii, pentru că sunetele erau familiare, un pic de mângâiere într-o lume lipsită de mângâiere. Adulmecă parfumul ei slab, dulce…

Trăia cu Miral Alechem de luni de zile. Se agăţaseră unul de compania celuilalt, după ce făcuseră dragoste într-un tunel întunecos, în tăcere şi nervoşi, în timp ce se ascundeau de o patrulă de sardaukari. În anii petrecuţi ca patriot ixian, C'tair rezistase nevoii de a avea orice fel de relaţie personală, respingând contactul apropiat cu alte fiinţe umane. Era prea periculos, l-ar fi distras prea mult de la scopurile lui. Dar Miral avea aceleaşi ţeluri arzătoare, aceleaşi nevoi. Şi era atât de frumoasă…

Acum o auzi punând ceva pe podea, cu o bufnitură uşoară. Îl sărută pe obraz.

— Am făcut rost de câteva lucruri, nişte cablu de înaltă tensiune, o baterie de laser, un…

O auzi cum i se taie respiraţia.

C'tair zâmbi, rămânând cu ochii închişi. Miral văzuse grămezile de capsule.

— Am făcut şi eu rost de câte ceva…

Se ridică brusc şi-i explică cum căpătase explozivii şi cum funcţionau. Fiecare capsulă neagră, de mărimea unei monede mici şi acoperită cu o reţea hexagonală de picături detonatoare comprimate, înmagazina destulă putere ca să arunce în aer o clădire mică. Doar o mână de asemenea capsule, amplasate corect, puteau provoca pagube teribile, pe scară largă.

Degetele ei se apropiară de grămadă, ezitară. Îl privi cu ochii ei mari, întunecaţi, şi când o făcu, el se gândi la ea aşa cum o făcea deseori. Miral era cea mai grozavă persoană pe care-o întâlnise vreodată. Felul în care îşi asuma riscuri comparabile cu ale lui era admirabil. Nu-l sedusese, nu-l ispitise câtuşi de puţin. Relaţia lor se întâmplase pur şi simplu… Erau potriviţi unul pentru celălalt.

Se gândi pentru o clipă la pasiunea lui de tinereţe pentru Kailea, frumoasa fiică a contelui Vernius. Fusese o fantezie, un joc ce-ar fi putut deveni real dacă Ix n-ar fi căzut în mâinile duşmanilor. Miral, pe de altă parte, era toată realitatea pe care-o putea suporta.

— Nu-ţi face griji, o asigură el. E nevoie de un detonator ca să explodeze. Arătă către o cutiuţă roşie, plină cu dispozitive de cronometrare fixate cu ace.

Femeia luă câte o capsulă în fiecare mână, cercetându-le ca un bijutier de pe Hagal, care are în faţă o nouă piatră-de-foc. C'tair vedea posibilităţile depănându-i-se prin minte, punctele de tensiune din oraş, locurile în care explozivii puteau provoca cele mai multe pagube şi suferinţe invadatorilor.

— Am ales deja câteva ţinte, zise el. Speram să mă ajuţi…

Miral puse la loc capsulele cu atenţie, apoi se lăsă să cadă lângă el pe pat, îmbrăţişându-l.

— Ştii bine că te-ajut!

Simţea în ureche răsuflarea ei fierbinte. Păru o veşnicie până se dezbrăcară… După ce făcură dragoste cu o înflăcărare sporită de planurile lor măreţe, C'tair dormi timp de mai multe ore decât îşi îngăduia de obicei. Când se simţi odihnit şi gata de treabă, repetă împreună cu Miral mişcările, ca să se asigure că toate conexiunile erau făcute, toate procedurile executate şi toate precauţiunile luate. După ce armară câteva încărcături în camera ecranată, luară explozivii rămaşi şi ieşiră pe uşă, verificând scanerele ca să se asigure că e liber coridorul de afară…

Cu tristeţe, C'tair şi Miral îşi luară un rămas-bun tăcut de la camera ecranată care fusese ascunzătoarea disperată a lui C'tair atât de multă vreme. Acum avea să servească unui ultim scop, permiţându-le să dea invadatorilor o lovitură usturătoare.

Bene Tleilax nu vor şti niciodată ce i-a lovit.

*

C'tair aşeză cutiile una câte una printre celelalte lăzi necesare cine ştie căror experimente pe care le făceau tleilaxu în interiorul pavilionului lor de cercetare de înaltă securitate. Una dintre cutii era plină cu capsule explozive, o încărcătură care arăta exact ca şi celelalte fiind urcată pe platformele automate pe şine. Pachetul avea să fie livrat chiar în inima bârlogului lor secret.

Nu irosi nicio privire pe lada-capcană. O aşeză pur şi simplu lângă celelalte, apoi reglă pe furiş cronometrul şi se grăbi să mai pună un container. Unul dintre muncitorii suboizi se împiedică şi C'tair ridică lada menită acestuia şi o puse pe platforma vagonetului, ca să evite plecarea lui cu întârziere. Îşi acordase o marjă suficientă de eroare, dar tot îi venea greu să nu-şi arate nervozitatea. Miral Alechem era în pasajul de dedesubtul altei clădiri. Urma să instaleze încărcăturile la baza structurii imense în care, la etajele de

sus, erau birourile tleilaxu; până acum, ar fi trebuit deja să fi fugit de-acolo…

Cu un huruit slab, platforma încărcată se urni tremurând şi alunecă pe şine, luând viteză în drumul către complexul de laboratoare. C’tair râvnea de mult să ştie ce se petrecea în spatele acelor ferestre opace; Miral nu reuşise să afle, şi nici el. Dar se mulţumea doar să provoace pagube.

Tleilaxu, în ciuda represiunii sângeroase, deveniseră neglijenţi după şaisprezece ani. Măsurile lor de securitate erau ridicole… şi acum avea să le arate greşeala făcută. Lovitura asta trebuia să fie destul de importantă ca să-i facă să se clatine, pentru că următoarea încercare nu va mai fi la fel de uşoară.

Urmărind vagonetul cu privirea, C’tail îşi stăpâni un zâmbet la gândul a ceea ce avea să urmeze. În spatele lui, muncitorii umpleau un nou vagonet, gol, cu alte provizii. Aruncă o privire către tavanul imensei grote, la clădirile ca de borangic care pătrundeau ca nişte insule cu capul în jos prin cerul simulat de proiectoare.

Sincronizarea era crucială. Toate cele patru bombe trebuiau să explodeze cât mai aproape una de alta.

Va fi o victorie psihologică, în aceeaşi măsură ca şi una materială. Invadatorii tleilaxu trebuiau să ajungă la concluzia că o mişcare coordonată, de mari dimensiuni, era responsabilă pentru aceste atacuri, că rebelii aveau oameni peste tot şi un plan organizat.

Nu trebuie să ghicească niciodată că suntem numai doi!

În trezirea care va urma atrocelui succes, alţii ar putea începe propria lor luptă. Dacă destui oameni treceau la acţiune, ar fi făcut din rebeliunea pe scară mare o profeţie care să se împlinească singură.

Trase adânc aer în piept şi se întoarse către celelalte lăzi care aşteptau. Nu îndrăznea să arate niciun fel de comportament neobişnuit. Deasupra capului, navetele de supraveghere se mişcau încontinuu de colo colo, cu luminiţele clipind şi camerele transfocatoare captând orice mişcare.

Nu se uită la cronometru, dar ştia că momentul se apropia.

Când prima explozie cutremură podeaua cavernei, venind din adâncuri, muncitorii înceţi la minte se opriră din treburi şi se uitară unul la altul, nedumeriţi. C'tair ştia că detonarea la gropile de evacuare ar fi trebuit să fie suficientă ca să facă încăperile să se prăbuşească şi să distrugă benzile rulante. Dărâmăturile vor astupa, probabil, gurile puţurilor adânci săpate în magmă.

Înainte ca cineva să apuce să observe expresia satisfăcută de pe chipul său, clădirile-stalactită din tavan explodară.

În interiorul adăpostului zăvorât şi ecranat de la nivelele administrative, un mănunchi de capsule explozive smulse etaje întregi ale complexului birocratic. O aripă a Marelui Palat se nărui şi rămase atârnată de grinzi lungi şi cabluri de întărire pe jumătate sfâşiate.

Rămăşiţele căzură în centrul cavernei şi muncitorii o luară la fugă, cuprinşi de panică. O lumină strălucitoare şi o trombă de rocă pulverizată se împrăştie din încăperile spulberate de pe tavan.

Alarme stridente se răsfrânseră ca tunetul de pereţii de piatră. Nu mai auzise o asemenea zarvă de la prima revoltă a suboizilor, cu ani în urmă. Totul mergea perfect!

Cu pretinsă oroare, dădu înapoi, o dată cu restul muncitorilor ixieni, stând printre ei pentru a se proteja, pierdut în mulţime. Simţea mirosul materialelor de construcţie şi duhoarea fricii din jurul lui.

Auzi o explozie îndepărtată, din direcţia clădirii la care lucrase Miral, şi ştiu că era destul de abilă ca să fi scăpat înainte ca totul să sară în aer. Apoi, în sfârşit, exact cum sperase, vagonetul încărcat ajunse în interiorul magaziei de încărcare al pavilionului de cercetări secrete. Ultimul pachet de capsule explozive erupse în văpăi şi nori negri de fum. Zgomotul detonării răsună între pereţii groşi ca o bătălie spaţială.

Flăcările începură să se răspândească. Trupe înarmate de

sardaukari năvăleau ca nişte gândaci înnebuniţi de căldură, încercând să găsească sursa atacului concertat. Traseră către tavanul-cer, doar ca să-şi exprime furia. Alarmele făcură pereţii să vibreze. Prin sistemul de adresare către populaţie, Maeştrii tleilaxu urlau ordine de neînţeles în limba lor privată, în timp ce echipele de lucru murmurau cuprinse de o frică supusă.

Însă chiar şi în acest haos, C'tair recunoştea o privire ciudată pe unele dintre feţele ixiene: un soi de satisfacţie, un sentiment de uimire că o asemenea victorie a putut avea loc. Îşi pierduseră de mult curajul de a lupta…

Acum, poate că şi-l vor recăpăta.

În sfârşit, gândi C'tair clipind din cauza şocului, încercând să-şi ascundă zâmbetul. Îndreptă umerii, dar îi lăsă repede să cadă, căutând să-şi recapete comportamentul unui prizonier înfrânt şi cooperant.

În sfârşit, fusese dată o lovitură adevărată împotriva invadatorilor.

Nu există nicio cale de a schimba informaţii fără a face judecăţi.

Axiomă Bene Gesserit

De la balconul apartamentului ei privat, Jessica o observa pe modesta ei doamnă de onoare cu obrajii ca merele, în terenul de antrenament de lângă corpul de gardă din partea de vest. Urmări cum femeia cu respiraţie scurtă flecărea cu Thufir Hawat, folosind prea multe gesturi în timp ce vorbea. Amândoi se uitau spre fereastra ei.

Mentatul mă crede proastă?

În luna pe care Jessica o petrecuse pe Caladan, toate necesităţile îi fuseseră îndeplinite cu o precizie rece, ca unui oaspete respectat, dar nimic mai mult. Thufir Hawat se ocupase personal de confortul ei, instalând-o în fostul apartament al doamnei Helena Atreides. După ce fuseseră sigilate atâţia ani, camerele avuseseră nevoie să fie aerisite, dar mobila fină, baia cu piscină, solarul şi garderoba completă erau mai mult decât pretindea ea. O Bene Gesserit avea nevoie de foarte puţin în materie de confort şi lux.

Mentatul aranjase şi angajarea băgăreţei doamne de onoare, care zburătăcea de colo colo ca o molie, găsindu-şi tot felul de trebuşoare care o ţineau tot timpul în preajma Jessicăi. Evident, una dintre spioanele lui Hawat…

Pe neaşteptate, Jessica o concediase pe femeie din serviciul ei în acea dimineaţă, fără să-i dea niciun motiv. Acum stătea şi aştepta repercusiunile. Va veni maestrul asasin în persoană sau va trimite un reprezentant? Va înţelege măcar mesajul pe care intenţionase ea să-l transmită? *Nu mă subestima, Thufir Hawat!*

De la balcon, îl văzu întrerupând discuţia cu femeia în dizgraţie. Păşind cu siguranţă şi forţă, plecă de lângă corpul de gardă către castelul propriu-zis.

Un om ciudat, mentatul ăsta! Când mai era încă la Şcoala Maicilor, Jessica memorase biografia lui Hawat – cum îşi petrecuse jumătate din viaţă la un centru de instruire a

mentaţilor, mai întâi ca student şi mai târziu ca filosof şi teoretician al tacticii, înainte să fie cumpărat pentru noul (pe atunci) duce Paulus Atreides, tatăl lui Leto.

Folosindu-şi talentul ei de Bene Gesserit în materie de observaţie, Jessica îl studiase pe bărbatul aspru şi încrezător. Hawat nu era la fel ca ceilalţi absolvenţi ai şcolilor de mentaţi, tipul introvertit care se fereşte de contactele personale. În schimb, primejdiosul bărbat era agresiv şi viclean, cu o loialitate fanatică faţă de Casa Atreides. Într-un fel, firea sa mortală semăna cu cea a mentatului strâmb tleilaxu Piter de Vries, dar Hawat era opusul etic al mentatului Harkonnen. Totul era foarte curios…

În acelaşi fel, îl observase pe bătrânul maestru asasin studiind-o prin filtrul logic mentatic, procesând biţi de date despre ea şi ajungând la concluzii neîntemeiate. Hawat putea fi, într-adevăr, foarte periculos!

Toţi voiau să ştie de ce era aici, de ce alesese Bene Gesserit-ul s-o trimită tocmai pe ea şi ce era destinată să facă…

Jessica auzi în uşă un ciocănit greu şi răspunse imediat. *Acum vom vedea ce are de spus… Destul cu jocurile!*

Buzele lui Hawat erau umezite cu suc de sapho şi ochii lui căprui, adânciţi în orbite, exprimau îngrijorare şi agitaţie.

— Te rog explică-mi de ce eşti nemulţumită de servitoarea pe care ţi-am ales-o, doamnă…

Jessica purta o salopetă de satin liliachiu, care etala curbele trupului ei zvelt. Era foarte discret machiată, doar puţin mov pe pleoape şi o nuanţă asortată de ruj. Pe chip nu i se zărea niciun pic de blândeţe.

— Având în vedere legendara ta dibăcie, credeam că eşti mai subtil, Thufir Hawat. Dacă voiai să mă spionezi, trebuia să alegi pe cineva un pic mai competent în josniciile spionajului!

Comentariul îndrăzneţ îl surprinse şi mentatul se uită la tânăra femeie cu un respect crescând.

— Sunt însărcinat cu securitatea ducelui, doamnă, şi am

grijă de siguranţa lui personală. Trebuie să iau măsurile care cred eu că se cer…

Jessica închise uşa, şi amândoi rămaseră în picioare în hol, destul de aproape pentru o lovitură mortală – din partea oricăruia dintre ei.

— Mentatule, ce ştii despre Bene Gesserit?

Un surâs abia schiţat apăru pe chipul asprit.

— Numai ceea ce Comunitatea permite celor din afară să afle…

Ridicând tonul, tânăra izbucni:

— Când Cucernicele Maici m-au adus aici, Leto a devenit şi stăpânul meu jurat. Crezi că reprezint un pericol pentru el? Că Bene Gesserit-ul ar acţiona în mod direct împotriva unui duce din Landsraad? În toată istoria imperiului, cunoşti un singur caz în care să se fi întâmplat aşa ceva? Ar fi adevărată sinucidere pentru Bene Gesserit!

Nările îi fremătau.

— Gândeşte, mentatule! Care-i proiecţia ta?

După un moment interminabil, Hawat răspunse:

— N-am cunoştinţă de un asemenea caz, doamnă.

— Şi totuşi ai pus precupeaţa asta stângace să mă ţină sub supraveghere. De ce te temi de mine? Ce bănuieşti?

Se stăpâni să folosească Glasul, ceea ce Hawat nu i-ar fi iertat niciodată. În schimb, adăugă o ameninţare cu voce mai scăzută.

— Te previn, nu încerca să mă minţi.

Aşa, lasă-l să creadă că sunt dreptvorbitoare.

— Îmi cer scuze pentru indiscreţie, doamnă. Poate că sunt puţin… prea zelos când e vorba să-mi protejez ducele.

E o femeie puternică, gândi Hawat. *Ducele putea să nimerească mult mai rău…*

— Îţi admir devotamentul pentru el.

Jessica observă că privirea lui se înmuiase, însă fără niciun semn de teamă, numai puţin mai mult respect.

— Sunt aici de puţin timp, în timp ce tu ai servit trei generaţii de Atreizi. Porţi pe picior o cicatrice de la un taur salusan, de la una dintre primele lupte ale bătrânului duce,

nu-i aşa? Nu-i uşor pentru tine să te obişnuieşti cu ceva nou…

Se îndepărtă de el cu un pas mic, lăsând un strop de regret să-i străbată vocea:

— Până acum, ducele tău m-a tratat mai mult ca pe o rudă îndepărtată, dar sper că în viitor nu mă va găsi neplăcută.

— Nu te găseşte neplăcută deloc, doamnă… Dar a ales-o deja pe Kailea Vernius ca parteneră. Este mama fiului său.

Nu-i luase mult Jessicăi să afle că existau fisuri în această relaţie.

— Ei, hai, mentatule, nu e concubina lui jurată şi nici soţia lui. În orice caz, nu i-a dat băiatului niciun drept prin naştere. Ce mesaj putem înţelege din asta?

Hawat rămase ţeapăn, ca şi cum ar fi fost ofensat.

— Tatăl lui Leto l-a învăţat să se folosească de căsătorie doar pentru a câştiga avantaje politice pentru Casa Atreides. Are perspective frumoase în Landsraad. Încă n-a calculat cea mai bună partidă… dar se gândeşte!

— Atunci, lasă-l să se gândească!

Jessica lăsă să se-nţeleagă că discuţia a luat sfârşit. Îl aşteptă să se întoarcă cu spatele, apoi adăugă:

— De aici înainte, aş prefera să-mi aleg singură doamnele de onoare!

— Cum doreşti…

După plecarea mentatului, Jessica evalua situaţia, gândindu-se mai degrabă la planurile pe termen lung decât la misiunea pentru Comunitate. Frumuseţea ei putea fi sporită prin tehnicile de seducţie Bene Gesserit. Însă Leto era mândru şi individualist; ducele îi putea ghici intenţiile şi atunci va refuza să fie manipulat. Chiar şi aşa, Jessica avea o treabă de făcut.

Din când în când, îl surprindea privind-o cu vinovăţie în ochi – în special după certurile cu Kailea. De câte ori Jessica încerca să câştige avantaje de pe urma acestor momente, el devenea rece şi dădea înapoi.

Nici instalarea ei în fostul apartament al doamnei Helena

n-o ajuta. Leto ezita să meargă acolo. După moartea lui Paulus Atreides, ostilitatea dintre Leto şi mama lui fusese extremă, iar Helena se dusese „să se odihnească şi să mediteze” într-un refugiu religios îndepărtat. Pentru Jessica, asta mirosea a surghiun, dar nu găsise motive limpezi în dosarele Atreizilor. Faptul că locuia în aceste încăperi putea acţiona ca o barieră emoţională între ei.

Leto Atreides era cu siguranţă atrăgător şi chipeş, iar Jessica n-ar fi avut nicio problemă să-i accepte compania. De fapt, *dorea* să fie cu el. Se mustra singură de câte ori o încercau asemenea sentimente – căci se întâmpla prea frecvent. Nu se putea lăsa stăpânită de emoţii: Bene Gesserit-ul nu preţuia câtuşi de puţin dragostea.

Am o treabă de făcut, îşi aminti sieşi. Va îndura trecerea timpului şi va aştepta momentul cel mai potrivit…

Infinitul ne atrage ca un reflector în noapte, orbindu-ne în faţa exceselor pe care le poate impune asupra finitului.

Meditaţii de la Bifrost Eyrie,
text budislamic

La patru luni după avalanşa dezastruoasă, Abulurd Harkonnen şi soţia lui porniră într-o vizită în oraşul de munte care se reconstruia. Tragedia de la Bifrost Eyrie lovise în inima Lankiveilului şi unise norodul.

Companioni statornici, Emmi şi cu el îşi arătaseră forţa pe care-o aveau împreună. De ani de zile, Abulurd preferase să fie un conducător de culise, renunţând chiar să pretindă titlul care i se cuvenea. Dorea ca oamenii de pe Lankiveil să se guverneze singuri, să se ajute unii pe alţii după cum le spunea inima. Îi vedea pe săteni, vânători şi pescari ca pe o mare familie, toţi cu interese comune.

În plus, vorbind cu o încredere calmă, Emmi îşi convinsese soţul că un pelerinaj public, în calitate de guvernator planetar în funcţie, va atrage atenţia asupra situaţiei dificile a fortăreţei din munţi. Burgomasterul, Onir Rautha-Rabban, urma să-i întâmpine cu bucurie.

Abulurd şi Emmi călătoriră într-un vehicul oficial, încadraţi de servitori şi membri ai suitei, dintre care mulţi nu fuseseră niciodată mai departe de satele vânătorilor de balene. Cele trei ornitoptere trecură încet peste gheţari şi munţi acoperiţi de zăpadă, către interiorul continentului şi spre şirul de piscuri în care era adăpostit oraşul-mănăstire.

Soarele scăpăra pe zăpada şi cristalele de gheaţă de pe vârfurile care se înălţau spre cer, făcând lumea să arate proaspătă şi liniştită. Întotdeauna optimist, Abulurd spera că locuitorii din Bifrost puteau acum să privească înainte, spre un viitor chiar mai puternic. Scrisese un discurs care împărtăşea în esenţă acelaşi mesaj; deşi avea puţină experienţă în a se adresa unor mulţumi mari, Abulurd abia aştepta să-şi rostească textul. Făcuse deja repetiţii de două ori în faţa lui Emmi.

Procesiunea guvernatorului ateriză pe un platou din faţa

stâncilor abrupte de la Bifrost Eyre, iar Abulurd şi anturajul său debarcară. Emmi păşea lângă soţul ei, având un aer regal cu pelerina grea, albastră. El o luă de braţ.

Echipele de constructori făcuseră progrese uimitoare. Tăiaseră evantaiul de zăpadă care se revărsase peste ei şi eliberaseră clădirile îngropate. Din cauză că cea mai mare parte a minunatei arhitecturi fusese distrusă sau deteriorată, construcţiile avariate erau acum acoperite cu o reţea de schele. Zidari pricepuţi la construcţiile din piatră lucrau fără întrerupere să adauge bloc după bloc, reconstruind şi împodobind refugiul. Bifrost Eyrie nu va mai fi niciodată acelaşi… dar poate că reuşea să fie chiar mai bun decât înainte, ca o pasăre phoenix înălţându-se din câmpul de zăpadă.

Îndesatul Onir Rautha-Rabban ieşi să-i întâmpine, îmbrăcat cu o robă aurită, tivită cu blană neagră de balenă. După dezastru, tatăl lui Emmi îşi răsese uriaşa barbă căruntă; voia să-şi amintească, ori de câte ori se uita în oglindă, cât de mult pierduse oraşul din munţi. De data asta, faţa lui lată, pătrăţoasă, părea mulţumită, luminată de o flacără care nu fusese acolo ultima dată când se întâlniseră.

La sosirea guvernatorului lor planetar, muncitorii coborâră de pe schele şi o luară pe cărările de zăpadă bătătorită, spre piaţa largă. O dată terminate, clădirile înalte aveau să domine piaţa, precum zeii din înaltul cerului; dar chiar şi neterminate, zidurile de piatră, avântate, arătau impresionant.

Vremea fusese prietenoasă de la avalanşă, însă dacă mai trecea o lună sau două, muşcătura aspră a iernii avea să-i silească să-şi înceteze eforturile şi să se înghesuie în casele de piatră, pentru jumătate de an. Bifrost Eyrie nu va fi terminat în acest anotimp. Având în vedere amploarea lucrărilor de construcţie, poate că nu avea să se termine niciodată. Însă oamenii vor continua să construiască, înălţându-şi rugăciunile de piatră către cerul Lankiveilului…

Când mulţimea se adună, Abulurd ridică mâinile,

pregătindu-se să vorbească şi repetând încă o dată în minte. Apoi toate vorbele îi zburară din minte, înlocuite de nervozitate. Arătând ca o regină lângă el, Emmi întinse mâna şi-l atinse, încurajându-l. Apoi îi şopti fraza de început, ajutându-l să-şi amintească ce trebuia să spună.

— Prieteni, rosti el cu voce tare, zâmbind stânjenit, învăţăturile budislamice încurajează caritatea, munca grea şi ajutorarea celor în nevoie. Nu poate fi exemplu mai bun pentru cooperarea din inimă decât ceea ce faceţi acum voi, voluntarii, ca să reconstruiţi…

Cei adunaţi începură să murmure, arătând către cer şi soptind între ei. Abulurd ezită iar, întorcându-se să privească peste umăr. Chiar atunci, Emmi scoase un strigăt. O formaţie de nave negre apăru pe cerul azuriu, năpustindu-se către munţi – aparate de luptă cu grifonul Casei Harkonnen. Abulurd încruntă din sprâncene, mai mult de uimire decât alarmat. Se întoarse către soţia lui.

— Ce înseamnă asta, Emmi? N-am chemat nicio navă! Dar nici ea nu ştia mai mult ca el.

Şapte nave de vânătoare huruiau la mică înălţime, cu motoarele bubuind prin aer din cauza bangurilor sonice. Abulurd simţi o scânteie de iritare, temându-se că zgomotul de tunete va provoca noi avalanşe – până când se deschiseră ambrazurile navelor. Oamenii din fortăreaţa de pe munte începură să se agite de colo colo în dezordine, strigând. Unii o luară la fugă, căutând adăpost. Abulurd nu reuşea să înţeleagă ce vedea.

Trei dintre aparatele lucioase încetiniră, planând deasupra pieţei unde erau adunaţi locuitorii. Tunurile laser ieşiră, apoi ţintiră.

Abulurd flutură mâinile, încercând să atragă atenţia piloţilor.

— Ce faceţi? Trebuie să fie o greşeală!

Emmi îl împinse de pe podium, unde era o ţintă vizibilă.

— Nu-i nicio greşeală!

Sătenii o luară la fugă în toate direcţiile, căutând adăpost, în timp ce vehiculele se aşezară în piaţă. Abulurd

era convins că piloţii ar fi aterizat chiar peste mulţime dacă spectatorii nu s-ar fi mişcat destul de repede.

— Stai aici, îi spuse lui Emmi şi păşi spre trio-ul de nave ca să ceară explicaţii. Cele patru aparate rămase se rotiră în aer şi se întoarseră. Cu pocnete şi bâzâit de electricitate statică, lansară raze laser fierbinţi care tăiară schelăria de pe construcţiile de piatră ca un pescar care-şi curăţă prada de măruntaie.

— Opriţi! strigă Abulurd spre cer, strângând pumnul – însă niciunul dintre militari nu-l putea auzi. Erau trupe Harkonnen, loiali propriei sale familii, însă atacau oamenii lui, cetăţenii de pe Lankiveil!

— Opriţi! repetă, făcând un pas înapoi şi clătinându-se din cauza undelor de şoc. Emmi îl înşfăcă şi-l trase deoparte când una dintre nave plonjă în jos, creând un curent tăios de aer fierbinte, la trecerea sa.

Tunurile laser traseră din nou, de data asta ţintind masa dezordonată de oameni. Exploziile măcelăriră zeci de oameni, la o singură trecere.

Din gheţari se rostogoliră sloiuri de gheaţă, blocuri cristaline alb-albăstrui care căzură într-un nor de aburi, tăiate cu laserul din masa principală. Clădirile pe jumătate terminate se prăbuşiră sub atac, razele laser ciopârţindu-le în bucăţi.

Cele patru nave de atac făcură al treilea tur, iar celelalte aparate opriră motoarele şi se fixară pe sol. Uşile se deschiseră şuierând şi trupele Harkonnen se revărsară afară, purtând uniforme albastru-închis de asalt şi comando, izolate împotriva frigului.

— Sunt Abulurd Harkonnen şi vă ordon să vă opriţi!

După ce aruncară priviri scurte în direcţia lui, soldaţii îl ignorară.

Apoi, din navă ieşi Glossu Rabban. Avea arme înfipte la brâu, iar umerii şi pieptul îi erau acoperite cu însemne militare. Un coif negru irizat îl făcea să arate ca un gladiator dintr-o arenă străveche.

Recunoscându-şi nepotul, Onir Rautha-Rabban alergă

spre el, cu mâinile încleştate, implorând. Chipul lui era răvăşit de furie şi oroare.

— Opreşte, te rog! Glossu Rabban, de ce faci asta?

De cealaltă parte a pieţei, trupele terestre scoaseră laserele şi deschiseră focul asupra sătenilor îngroziţi, care nu aveau unde să fugă. Înainte ca bătrânul burgomaster să poată ajunge la Rabban, pe rampa de acces a navei, soldaţii îl înşfăcară şi-l traseră deoparte.

Cu chipul înnegurat, Abulurd păşi spre Rabban. Soldaţii Harkonnen făcură o mişcare să-i blocheze calea, dar el se răsti:

— Lăsaţi-mă să trec!

Rabban îl măsură cu ochi reci, ca de oţel. Buzele groase desenau o linie satifăcută, deasupra bărbiei pătrăţoase.

— Tată, oamenii tăi trebuie să înveţe că sunt şi lucruri mai rele decât dezastrele naturale…

Înălţă uşor bărbia.

— Dacă găsesc scuze ca să evite plata taxelor, vor înfrunta un dezastru nenatural… Pe mine!

— Cheamă-i înapoi! Abulurd ridică vocea, chiar dacă se simţea complet neputincios. Eu sunt guvernator aici, iar ei sunt poporul meu!

Rabban îl privi cu dezgust.

— Şi au nevoie de un exemplu ca să înţeleagă genul de comportament care se aşteaptă de la ei… Nu-i o treabă complicată, însă e limpede că nu le oferi modelul potrivit!

Soldaţii Harkonnen îl târâră pe Onir Rabban, care se zbătea, către marginea unei stânci abrupte. Emmi îşi dădu seama ce aveau de gând să facă şi scoase un strigăt. Abulurd se răsuci şi văzu că îl duseseră pe socrul lui la prăpastia îngheţată, verticală. Abisul de dedesubt se sfârşea într-o perdea de nori.

— Nu poţi face asta! exclamă Abulurd îngrozit. Omul ăsta e conducătorul legitim al satului! E propriul tău bunic!

Zâmbind, Rabban şopti cuvintele fără emoţie, fără nici cel mai mic ton de comandă:

— O, staţi! Opriţi…

Nu era nici cea mai mică şansă ca soldaţii să-l audă. Îşi primiseră deja ordinele. Gărzile Harkonnen îl apucară pe burgomaster de braţe şi-l ţinură deasupra marginii ca pe un sac gol. Tatăl lui Emmi striga, dând din mâini şi din picioare. Se uită la Abulurd cu groază, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Ochii li se întâlniră.

— O, doamne, vă rog, nu! şopti Rabban din nou, cu un rânjet pe buze. Apoi soldaţii îl împinseră pe bătrân, care dispăru în gol.

— Prea târziu! ridică Rabban din umeri.

Emmi căzu în genunchi, cuprinsă de greţuri. Abulurd, care nu se hotăra dacă s-o consoleze sau să se repeadă să-şi lovească fiul, rămase paralizat.

Cu o bătaie din palmele groase, Rabban strigă:

— Destul! Strângeţi rândurile!

De la aparatele de luptă de pe sol se auziră sirene puternice. Cu precizie militară, trupele Harkonnen mărşăluiră înapoi pe navele lor în şiruri perfecte. Lăsară în urmă supravieţuitori care se tânguiau, căutându-şi însoţitorii, pe cei dragi sau pe oricine ar fi putut avea nevoie de îngrijire medicală.

De pe rampa de acces a navei-amiral, Rabban îşi măsură tatăl.

— Zi mersi că am fost dispus să-ţi fac treburile murdare. Ai umblat cu mănuşi de catifea cu oamenii ăştia şi s-au lenevit…

Cele patru vehicule zburătoare mai făcură un tur de atac, care mai distruse o clădire, făcând-o să se prăbuşească huruind într-un nor de pulbere de piatră. Apoi se îndepărtară, regrupându-se în formaţie pe cer.

— Dacă-mi mai forţezi mâna, va trebui să-mi arăt muşchii ceva mai mult – totul în numele tău, desigur…

Rabban îi întoarse spatele şi intră înapoi în nava sa de comandă.

Îngrozit şi dezorientat, Abulurd privi încremenit de oroare la distrugeri, la incendii, la trupurile oribil carbonizate… Auzi un ţipăt crescând ca un bocet – şi-şi dădu seama că

venea chiar din gâtul său.

Emmi se dusese, clătinându-se, până la marginea prăpastiei şi stătea acolo suspinând şi privind în jos, către norii fără fund în care dispăruse tatăl ei.

Ultimele nave Harkonnen se înălţară către cer, lăsând urme de arsură în poiana din faţa oraşului de munte, acum devastat. Abulurd se lăsă în genunchi, cuprins de disperare totală. Avea mintea plină de un murmur copleşitor de neîncredere şi de o agonie orbitoare, dominată de expresia satisfăcută a lui Glossu Rabban.

— Cum am putut să dau naştere vreodată unui asemenea monstru? Ştia că nu va găsi niciodată răspuns acestei întrebări.

Dragostea este cea mai înaltă realizare la care poate aspira orice fiinţă umană. Este o emoţie care cuprinde toată profunzimea inimii, a minţii şi a sufletului.

Înţelepciunea zensunnită a Migraţiilor

Liet-Kynes şi Warrick petrecură o seară împreună în apropiere de Piatra Despicată din Bazinul Hagga. Făcuseră o incursiune în altă veche staţiune botanică, în căutare de echipamente care mai puteau fi folosite, inventariind cele câteva unelte şi înregistrări pe care deşertul le conservase timp de secole.

Timp de doi ani după întoarcerea lor din regiunea polară de sud, tinerii îl însoţiseră pe Pardot Kynes din sietch în sietch, verificând progresul plantaţiilor mai vechi şi mai noi. Planetologul menţinea în secret o peşteră-seră la Bazinul de Ghips, un Eden captiv menit să demonstreze ce ar putea deveni Dune. Apa din capcanele de vânt şi colectoarele de rouă iriga arbuştii şi florile. Mulţi fremeni primiseră mostre crescute în cadrul proiectului experimental din Bazinul de Ghips. Luaseră bucăţile dulci de fruct ca pe o sfântă împărtăşanie, închizând ochii şi inspirând adânc, savurându-le gustul…

Pardot Kynes le promisese toate acestea… şi le *dăduse* toate acestea! Era mândru că viziunile lui deveniseră realitate. Era mândru şi de fiul său…

— Într-o zi, vei fi planetolog imperial aici, Liet! spunea el, dând solemn din cap. Deşi vorbea cu patimă despre deşteptarea deşertului, despre introducerea ierburilor şi a biodiversităţii pentru a crea un ecosistem autoîntreţinut, Kynes nu reuşea să predea niciun subiect într-o manieră ordonată, structurată. Lui Warrick nu-i scăpa niciun cuvânt pe care-l spunea, însă planetologul începea deseori cu o temă, apoi divaga spre altele, dus de fantezie.

— Suntem cu toţii o parte dintr-o uriaşă tapiserie, şi fiecare dintre noi trebuie să-şi urmeze firul propriu, spunea Pardot Kynes, mai încântat decât s-ar fi cuvenit să fie de propriile sale cuvinte.

De multe ori povestea despre zilele de pe Salusa Secundus, despre cum studiase un ecosistem sălbatic, de care nu-i mai păsa nimănui altcuiva. Planetologul petrecuse ani de zile pe Bela Tegeuse, văzând cum viguroasa viaţă vegetală creştea din abundenţă, în ciuda luminii slabe a soarelui şi a solului acid. Mai erau şi călătoriile pe Harmonthep, Delta Kaising III, Gammont şi Poritrin – şi orbitoarea curte de pe Kaitain, unde împăratul Elrood al IX-lea îl numise în funcţia de pe Arrakis…

Acum, în timp ce Liet şi Warrick îşi croiau drum dinspre Piatra Despicată, se porni un vânt puternic – un *heinali* sau „împingător de oameni”. Aplecându-se sub rafalele usturătoare, Liet arătă către adăpostul oferit de o stâncă ieşind din nisip.

— Hai să ne facem un refugiu acolo…

Cu părul negru legat într-o coadă de cal lungă până la umeri, Warrick se târî înainte, cu capul plecat, scoţându-şi deja de pe umeri fremkitul. Muncind amândoi, îşi ridicară repede un cort protejat, camuflat, apoi se ghemuiră şi se puseră pe vorbă până târziu în noapte.

În doi ani, cei doi tineri nu spuseseră nimănui nimic despre Dominic Vernius şi baza lui de contrabandişti. Îşi dăduseră cuvântul şi păstraseră totul secret…

Aveau amândoi optsprezece ani şi aşteptau să se însoare curând – însă Liet, tulburat de hormonii vârstei, n-avea de ales. Se simţea atras din ce în ce mai mult de Faroula – fiica zveltă, cu ochii mari, dar impetuoasă, a lui Heinar, naibul sietchului Scutului Roşu. Faroula fusese instruită în ştiinţa ierburilor şi avea să devină, într-o zi, o vindecătoare respectată.

Din nefericire pentru el, şi Warrick o dorea pe Faroula, iar Liet ştia că era mai probabil ca fratele lui de sânge să-şi adune curajul s-o ceară pe fiica naibului înainte ca el să-şi facă stângacea încercare.

Cei doi prieteni adormiră ascultând ghearele şopotitoare de nisip izbindu-le cortul…

În dimineaţa următoare, când se târâră afară, scuturând

pulberea fină de pe deschiderea-sfincter a cortului, Liet scrută întinderea Bazinului Hagga. Warrick clipi în lumina strălucitoare.

— *Kull wahad!*

Furtuna nocturnă măturase nisipul de pe un platou alb, lat, rămăşiţa sărată a unei mări străvechi, secate. Complet curăţată, albia lacului tremura din cauza căldurii crescânde a zilei.

— O câmpie de ghips! Privelişte rară, observă Liet, apoi adăugă mormăind: Tatăl meu ar alerga probabil jos şi ar face teste…

Warrick adăugă cu glas scăzut, plin de veneraţie:

— Se spune că cine zăreşte *Biyan,* Pământurile Albe, îşi poate pune o dorinţă şi i se împlineşte sigur…

Tăcu şi începu să-şi mişte buzele, exprimându-şi dorinţele cele mai adânci, cele mai intime.

Ca să nu fie întrecut, Liet îşi rosti în grabă propriile gânduri fervente. Se întoarse către prietenul său şi declară:

— Aş dori ca Faroula să fie soţia mea!

Warrick îi zâmbi fermecat.

— Ghinion, fratele meu de sânge – mi-am dorit acelaşi lucru!

Izbucnind în râs, îl bătu pe Liet pe umăr.

— Se pare că nu toate dorinţele ţi se pot împlini…

*

La apusul soarelui, cei doi se întâlniră cu Pardot Kynes, care tocmai ajunsese la sietchul Grotei de Piatră. Bătrânii sietchului îndepliniră o ceremonie de întâmpinare, mulţumiţi de ceea ce realizaseră. Kynes le acceptă salutul cu o bunăvoinţă repezită, uitând în grabă multe dintre răspunsurile protocolare, în graba de a vedea totul cu ochii lui.

Planetologul se duse să inspecteze semănăturile de sub licuriglobурile puternice care simulau lumina soarelui în

cavităţile de piatră. Nisipul fusese fertilizat cu chimicale şi fecale umane pentru a crea un sol bogat. Oamenii de la Grota de Piatră cultivau mesquite, salvie, gălbenele, chiar şi câţiva saguaro cu trunchiul în formă de acordeon, totul înconjurat de ierburi pitice. Grupuri de femei în robe mergeau de la o plantă la alta ca într-o ceremonie religioasă, turnând ceşti de apă pentru ca plantele să poată creşte viguroase.

Pereţii de stâncă ai canionului blocat de la Grota de Piatră păstrau un pic de umezeală în fiecare dimineaţă; capcanele de rouă, presărate de-a lungul canionului, capturau vaporii de apă pierduţi şi îi restituiau plantelor.

La lăsarea serii, Kynes mergea de la un strat la altul, aplecându-se să cerceteze frunzele şi tulpinile. Uitase deja că Warrick şi fiul lui veniseră să-l întâlnească. Escorta lui războinică, compusă din Ommun şi Turok, stătea de pază, dispusă să-şi dea viaţa dacă ceva l-ar fi ameninţat pe Umma al lor. Liet observă concentrarea intensă a tatălui său şi se întrebă dacă-şi dădea vreodată seama de loialitatea absolută pe care-o inspira acestor oameni.

La intrarea în canionul îngust, unde câţiva bolovani şi stânci ofereau singura barieră împotriva deşertului deschis, copiii fremeni ancoraseră licurigloburi strălucitoare, care luminau nisipul. Fiecare copil ţinea o vergea de metal îndoită, scoasă dintr-o groapă de gunoi din Carthag.

Savurând liniştea intimă a nopţii adunării, Liet şi Warrick se aşezară pe o piatră să-i privească pe copii. Warrick adulmecă prin aer şi se uită în spatele lor, către lumina solară artificială de deasupra tufişurilor şi a cactuşilor.

— Micii făuritori sunt atraşi de umezeală ca pilitura de fier de un magnet!

Liet mai văzuse activitatea asta înainte; o făcuse el însuşi în copilărie, dar mai era şi-acum fascinat să-i vadă pe cei mici scormonind în căutarea păstrăvilor de nisip.

— Sunt uşor de cules…

Una dintre fetiţe se aplecă şi lăsă o picătură mică de salivă să cadă pe capătul băţului ei de metal; apoi îl întinse

deasupra nisipului. Licurigloburile captive miniaturale aruncau umbre adânci pe solul accidentat. Creaturile mişunau pe sub suprafaţă, ridicându-se din nisip.

Păstrăvii de nisip erau fiinţe amorfe, cărnoase, moi şi flexibile. Trupurile lor erau maleabile când erau vii, dar deveneau tari şi rigide când mureau. Mulţi dintre micii făuritori puteau fi găsiţi împrăştiaţi în preajma locului unei explozii de mirodenie; şi mai mulţi se cufundau în nisip să îngrădească apa eliberată, izolând-o ca să-l protejeze pe Shai-Hulud.

Unul dintre păstrăvii de nisip întinse un pseudopod către vârful sclipitor al băţului. Când atinse saliva fetiţei, micuţa fremenă răsuci vergeaua de metal, ca pentru a prinde un şuvoi de caramel care se mişcă singur. Ridică băţul, luând păstrăvul de nisip de pe pământ, şi-l răsuci în aşa fel încât să ţină informul făuritor suspendat în aer. Ceilalţi copii chicotiră.

Un al doilea copil prinse încă un păstrăv de nisip; amândoi se întoarseră în fugă la stânci, să se joace cu prăzile lor. Puteau înghionti şi trage de carnea moale, sâcâind animalul să secrete câteva picături de sirop dulce, o delicatesă specială pe care Liet însuşi o savura în copilărie.

Deşi tentat să-şi încerce mâna în jocul celor mici, Liet îşi aminti că acum era adult, membru cu drepturi depline al tribului. Era fiul lui Umma Kynes; ceilalţi fremeni s-ar fi încruntat să-l vadă prins într-un joc frivol…

Warrick stătea lângă el pe piatră, căzut pe gânduri, privind copiii şi gândindu-se la propria lui familie viitoare. Ridică ochii către cerul vineţiu.

— Se spune că sezonul furtunilor e vremea pentru făcut dragoste…

Înălţă din sprânceană, apoi îşi sprijini în palme bărbia îngustă, profund concentrat. Începuse să-i crească o barbă încă rară…

Lit surâse; el încă îşi păstra faţa bine rasă.

— E vremea pentru amândoi să ne alegem perechea,

Warrick!

O păstrau pe Faroula în gândurile lor, iar fiica naibului îi încuraja, mimând răceala, în timp ce se delecta cu atenţiile lor. Liet şi Warrick îi aduceau din deşert mici comori speciale, ori de câte ori puteau.

— Poate că ar trebui să ne facem alegerea după obiceiul fremen…

Warrick scoase de la brâu două aşchii de os lustruite, lungi ca nişte cuţite.

— Să aruncăm beţe marcate ca să vedem cine îi poate face curte lui Faroula?

Liet avea şi el o pereche de marcaje pentru jocurile de noroc; cei doi prieteni petrecuseră multe nopţi în tabere, provocându-se unul pe altul. Beţele marcate erau oase cioplite subţire, cu o scală de numere aleatoare gravate pe laturi, numerele mari fiind amestecate cu cele mici. Fremenii aruncau în nisip oasele însemnate, apoi citeau numărul corespunzător adâncimii; cine aduna cel mai mare scor câştiga. Jocul cerea atât fineţe, cât şi noroc chior…

— Dacă jucăm beţe marcate, te voi bate, desigur, îi răspunse Liet lui Warrick.

— Mă îndoiesc…

— În orice caz, Faroula nu se va supune niciodată unei aruncări de oase.

Liet se rezemă de peretele rece de piatră.

— Poate că e timpul pentru ceremonia *ahal,* în care o femeie îşi alege partenerul?

— Crezi că Faroula mă va alege pe mine? întrebă Warrick meditativ.

— Sigur că nu!

— În cele mai multe cazuri am încredere în judecata ta, prietene, dar nu şi în acesta.

— Poate că ar trebui s-o întreb chiar eu la întoarcere, zise Liet. Nu şi-ar putea dori un soţ mai bun decât mine…

Warrick izbucni în râs.

— În cele mai multe încercări, eşti un om curajos, Liet-Kynes. Dar în faţa unei femei frumoase, eşti un laş jalnic!

Liet trase adânc aer în piept, indignat.

— Am compus un poem de dragoste pentru ea. Vreau să-l scriu pe hârtie de mirodenie şi să i-l las în cameră…

— Aşa? îl tachină Warrick. Şi vei avea îndrăzneala să-l semnezi cu propriul tău nume? Care-i poemul ăsta minunat pe care l-ai scris?

Liet închise ochii şi recită:

Multe nopţi visez lângă apa liberă, ascultând vântul suflând în înălţimi;

Multe nopţi zac lângă vizuina şarpelui şi visez la Faroula în dogoarea verii;

O văd cum coace pâine de mirodenie pe plite de fir înroşite,

Cu acverigi împletite în păr.

Parfumul de ambră al sânului ei îmi izbeşte simţurile cele mai adânci;

Deşi mă tulbură şi mă apasă, va fi a mea cu orice preţ:

Ea e Faroula, dragostea mea.

O furtună s-a dezlănţuit în inima mea;

Priveşte apa limpede a qanatului, calmă şi sclipitoare…

Liet deschise ochii, ca trezit dintr-un vis.

— Am auzit şi mai bune, comentă Warrick. Am *scris* eu unele mai bune… Dar promiţi. S-ar putea să găseşti până la urmă o femeie care să te accepte… Dar în niciun caz Faroula!

Liet se prefăcu ofensat. În tăcere, cei doi urmăriră copiii fremeni continuând să prindă păstrăvi de nisip. Mai adânc, în canion, ştia că tatăl lui ţinea discursuri despre căile de a stimula creşterea plantelor, despre cum să adauge vegetaţie suplimentară pentru a îmbunătăţi rata de înlocuire şi pentru a reţine nitraţii în sol. *Probabil că nu s-a jucat niciodată în viaţă cu un păstrăv de nisip,* gândi Liet.

Warrick şi cu el se gândeau la alte lucruri şi priveau fix în noapte. În cele din urmă, după o lungă tăcere, începură să vorbească amândoi deodată. Apoi izbucniră în râs şi se

înţeleseră.
— Da, *amândoi* o vom întreba când ne întoarcem la sietchul Scutului Roşu. Stăteau cu mâinile încleştate, sperând… dar uşuraţi, în taină, că decizia nu mai stătea în mâinile lor.

*

În zarva de la sietchul lui Heinar, fremenii salutară întoarcerea lui Pardot Kynes. Tânăra Faroula îşi puse mâinile pe talia îngustă, privind membrii grupului cum trec unul câte unul prin uşile etanşe. Părul lung şi negru îi cădea în bucle mătăsoase, prinse cu acverigi până la umeri; avea chipul îngust, ca de spiriduş. Ochii mari erau lacuri fără fund, sub sprâncenele izbitoare. O roşeaţă uşoară dansa pe obrajii ei bronzaţi…
Îl privi întâi pe Liet, apoi pe Warrick. Avea pe chip o expresie severă, doar colţurile gurii uşor înălţate arătând că – în taină – era mai degrabă încântată decât jignită de ceea ce tocmai o întrebaseră cei doi tineri…
— Şi de ce-ar trebui să aleg pe *oricare* dintre voi?
Faroula îi privi pe ambii pretendenţi timp de o clipă interminabilă, făcându-i să se foiască de nerăbdare.
— Ce vă face pe voi atât de încrezători?
— Dar…
Warrick se bătu cu pumnul în piept.
— Am atacat o mulţime de trupe Harkonnen! Am călărit viermele de nisip către polul sud! Am…
Liet îl întrerupse.
— Am făcut tot ce a făcut şi Warrick – şi sunt fiul lui Umma Kynes, moştenitorul şi urmaşul lui ca planetolog. Ar putea veni o zi în care să părăsesc această planetă ca să vizitez curtea imperială de pe Kaitain. Sunt…
Faroula le respinse, iritată, izbucnirea.
— Iar eu sunt fiica naibului Heinar. Pot avea orice bărbat vreau!

Liet oftă adânc, lăsând umerii în jos. Warrick îşi privi prietenul, dar îşi îndreptă spatele, încercând să-şi recapete cutezanţa.

— Ei, bine, atunci… alege!

Faroula începu să râdă, apoi îşi acoperi gura şi-şi reluă înfăţişarea severă.

— Amândoi aveţi calităţi admirabile… cel puţin unele dintre ele. Şi presupun că dacă nu mă hotărăsc repede, veţi sfârşi prin a vă sinucide încercând să faceţi pe grozavii pentru mine, ca şi cum eu aş fi cerut escapade ca astea…

Îşi scutură capul şi părul lung îi zornăi din cauza acverigilor legate în el.

Îşi duse un deget la buze, chibzuind. Cu o scânteie de veselie în ochi, continuă:

— Daţi-mi două zile să mă hotărăsc. Trebuie să mă gândesc la asta…

Când ei refuzară să se mişte, glasul ei deveni mai tăios.

— Nu mai staţi aici să-mi faceţi ochi dulci! Trebuie să aveţi ceva de făcut… Un lucru e sigur: n-o să mă mărit niciodată cu un bărbat leneş!

Atât Liet cât şi Warrick aproape că se împiedicară repezindu-se să-şi găsească ceva de făcut, care să arate important.

După o aşteptare de două zile lungi, ucigătoare, Liet descoperi în camera lui un bilet împăturit. Aproape că rupse hârtia de mirodenie deschizând-o, cu inima bătând şi în acelaşi timp făcându-i-se cât un purice; dacă Faroula l-ar fi ales pe el, n-ar fi venit să-i spună asta cu gura ei? Dar, pe măsură ce ochii descifrau cuvintele scrise de ea, respiraţia îi deveni rece şi precipitată.

„Aştept în îndepărtata Grotă a Păsărilor. Mă voi dărui aceluia care ajunge la mine primul…”

Asta era tot ce scria pe bilet. Liet îl privi fix pentru câteva

clipe, apoi o luă la fugă pe coridoarele sietchului, până la locuinţa lui Warrick. Trase deoparte perdeaua de la intrare şi-şi zări prietenul împachetând frenetic un rucsac şi un fremkit.

— A lansat o provocare *mihna,* zise Warrick peste umăr.

Se uitară unul la altul, încremeniţi pentru o clipă, privindu-se în ochi.

Apoi Liet se răsuci şi o luă la fugă înapoi către camera lui. Înţelegea prea bine ce avea de făcut.

Era o întrecere.

Este posibil să devii îmbătat de revoltă de dragul revoltei.

DOMINIC VERNIUS,

Memorii de pe Ecaz

Nici măcar doi ani în groapa cu sclavi a Harkonnenilor nu frânseseră spiritul lui Gurney Halleck. Paznicii îl socoteau un prizonier dificil, iar el purta acest lucru ca pe un titlu de onoare.

Deşi bătut şi luat la pumni cu regularitate, cu pielea învineţită şi carnea ciopârţită, Gurney se refăcea întotdeauna. Ajunsese să cunoască bine interiorul infirmeriei, să înţeleagă metodele miraculos de rapide prin care doctorul reuşea să peticească rănile, în aşa fel încât sclavii să poată munci din nou.

După capturarea sa la casa de plăceri, fusese aruncat în minele de obsidian şi în gropile unde se făcea şlefuirea, unde fusese silit să lucreze mai mult decât în cele mai rele zile de săpat şanţuri pentru tuberculii de krall. Cu toate acestea, Gurney nu ducea lipsa muncii mai uşoare. Măcar va muri ştiind că încercase să lupte!

Harkonnenii nu-şi băteau capul să întrebe cine era sau de ce ajunsese aici; nu-l priveau decât ca pe încă un trup în funcţiune care să îndeplinească diferite sarcini. Paznicii credeau că l-au îngenuncheat, şi nimic altceva nu mai conta pentru ei…

La început, Gurney fusese trimis pe pantele Muntelui de Abanos unde, împreună cu colegii lui de echipă, folosea blastere sonice şi pick-hammere cu laser pentru a sparge bucăţi de obsidian albastru – o substanţă translucidă care părea să absoarbă lumina din aer. Gurney şi ceilalţi muncitori erau legaţi laolaltă cu cătuşe care puteau scoate fibre shiga şi le puteau răni membrele dacă se zbăteau…

Echipa de lucru urca pe potecile înguste ale muntelui, în dimineţile îngheţate, şi muncea de-a lungul întregii zile, în soarele necruţător. Cel puţin o dată pe săptămână, unii dintre sclavi erau ucişi sau schilodiţi de căderile de sticlă vulcanică. Supraveghetorilor şi paznicilor nu le păsa. Din

când în când, făceau pur şi simplu noi raiduri pe Giedi Prime ca să culeagă alţi sclavi…

Supravieţuind schimburilor de pe munte, Gurney fu transferat la un post de lucru din gropile unde se făcea prelucrarea. Acolo se bălăcea în soluţiile emulsifiante ca să pregătească bucăţile mici de obsidian pentru expediere. Purtând numai nişte pantaloni scurţi şi groşi, muncea băgat până la brâu într-un lichid gelatinos, urât mirositor – un soi de leşie amestecată cu abraziv şi cu un component slab radioactiv, care activa sticla vulcanică. Tratamentul făcea produsul finit să sclipească cu o irizare de albastru întunecat ca noaptea.

Ca o ironie amară, află că atât de rarul „obsidian albastru” era vândut numai de către negustorii de nestemate de pe Hagal. Deşi se presupunea că provine din minele bogate în cristale aflate chiar pe Hagal, sursa valorosului obsidian era un secret păzit cu multă grijă. Casa Harkonnen furnizase tot timpul sclipitoarea sticlă vulcanică, scoţând un preţ frumuşel pentru resursele sale.

Trupul lui Gurney se acoperi de mici tăieturi şi julituri. Pielea neprotejată absorbea soluţia respingătoare şi corozivă. Fără îndoială că avea să-l omoare în câţiva ani, însă oricum şansele sale de supravieţuire în gropile sclavilor erau mici. După ce Bheth fusese răpită, cu şase ani în urmă, renunţase la orice fel de planuri pe termen lung. Cu toate acestea, în timp ce înota prin lichid, alegând cioburile de obsidian ascuţite ca nişte pumnale, ţinea faţa ridicată către cer şi către orizont, în vreme ce restul sclavilor stătea cu ochii aţintiţi în soluţia mucilaginoasă.

Într-o dimineaţă, foarte devreme, supraveghetorul schimbului se urcă pe podiumul lui, cu filtre pentru miros în nări. Purta o tunică albastră, strâmtă, care-i scotea în evidenţă pieptul costeliv şi burta rotundă.

— Gata cu visatul cu ochii deschişi, voi de colo! Ascultaţi aici cu toţii!

Ridică vocea şi Gurney auzi ceva ciudat în tonul cuvintelor.

— Un oaspete nobil vine să inspecteze activităţile noastre. Glossu Rabban, moştenitorul desemnat al baronului, ne va controla cotele şi probabil va cere mai multă muncă de la voi, viermi puturoşi! Azi întreceţi-vă pe voi înşivă, pentru că mâine veţi avea o vacanţă cât timp veţi sta aliniaţi la inspecţie…

Supraveghetorul se încruntă.

— Şi să nu vă gândiţi că asta nu e o mare cinste… Mă mir că Rabban este măcar dispus să vă suporte putoarea!

Gurney plecă pleoapele. Josnicul criminal Rabban venea aici? Începu să murmure un cântec numai pentru el, una dintre melodiile virulent satirice pe care le cântase la taverna din Dmitri înainte de primul atac Harkonnen:

Rabban, Rabban, bruta care zbiară,
Nici urmă de creier în capul lui, doar putregai.
Muşchii şi puterea lui
Îi fac să caşte pe un om inteligent.
Fără baron, ajunge la sapă de lemn!

Gurney nu se putu stăpâni să nu zâmbească, dar îşi ţinu faţa întoarsă de la supraveghetor. N-ar servi la nimic să-l lase pe acesta să observe amuzament pe chipul unui sclav…

Abia aştepta să-l vadă faţă în faţă pe butucănosul tiran!

*

Când Rabban şi escorta lui sosiră, duceau cu ei atâtea arme, încât Gurney fu nevoit să-şi reţină un chicotit. De ce se temea? O mână de prizonieri slăbiţi de trudă, care fuseseră zdrobiţi de ani de zile ca să se supună?

Paznicii activaseră miezul cătuşelor, astfel încât fibrele shiga, tăioase ca un brici, săpau în pielea încheieturilor, amintindu-le că la o smucitură bruscă puteau tăia carnea până la os. Legăturile perfecţionate erau menite să menţină

prizonierii cooperanţi, sau chiar respectuoşi, în faţa lui Rabban.

Bătrânul legat de Gurney avea nişte încheieturi atât de contorsionate, încât arăta ca o insectă. Părul îi cădea în smocuri şi tremura din cauza unor afecţiuni neurologice.

Nu înţelegea nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui. Gurney îl compătimea, întrebându-se dacă nu cumva asta ar putea fi şi soarta lui, într-o zi… dacă trăia atât!

Rabban purta o uniformă de piele neagră, căptuşită în aşa fel încât să-i scoată în evidenţă înfăţişarea musculoasă şi umerii laţi. Un grifon albastru al Casei Harkonnen îi împodobea partea stângă a pieptului. Cizmele lui negre erau lustruite ca oglinda, iar centura groasă era presărată cu ţinte de alamă. Chipul lat al lui Rabban avea o tentă roşcată, ca şi cum l-ar fi ars soarele prea des, iar pe cap avea o cască neagră care lucea în lumina voalată a soarelui. La brâu avea atârnat un pistol cu săgeţi, alături de încărcătoare cu ace suplimentare…

Un bici primejdios, din viţă-de-cerneală, îi era agăţat în talie; fără îndoială că Rabban profita de orice ocazie pentru a-l folosi. Fluidul roşu închis, din interiorul tulpinii de mult moarte, curgea ca sângele încă viu, făcând şuviţele ţepoase să se răsucească şi să se curbeze din reflex. Seva – o substanţă otrăvitoare care avea aplicaţii comerciale la coloranţi şi vopsele – putea provoca dureri intense.

Rabban nu ţinu discursuri monotone în faţa sclavilor. Treaba lui nu era să-i inspire, ci doar să înspăimânte supraveghetorii ca să-i facă să stoarcă mărirea productivităţii. Văzuse deja operaţiunile din gropile sclavilor şi acum se plimba de la un capăt la altul al şirului de prizonieri, fără a oferi nicio încurajare.

Conducătorul lucrărilor păşea în urma lui, pălăvrăgind cu o voce subţiată de filtrele pentru miros îndesate în nări.

— Am făcut tot posibilul ca să mărim eficienţa, stăpâne Rabban. Îi hrănim cu minimum de alimente, cât să-i ţină în funcţiune la cel mai înalt nivel de performanţă. Hainele sunt ieftine, dar durabile. Durează ani de zile şi le putem refolosi

când prizonierii mor…

Chipul împietrit al lui Rabban nu arăta niciun fel de plăcere.

— Am putea instala maşini, sugeră supraveghetorul de schimb, ca să facem unele dintre sarcinile de rutină. Asta ar îmbunătăţi rezultatul.

Bărbatul solid se încruntă.

— Obiectivul nostru nu este doar de a îmbunătăţi producţia. Distrugerea acestor oameni este cel puţin la fel de importantă!

Se uită cu asprime la toţi, chiar de lângă locul unde stăteau Gurney şi bătrânul cu membre de păianjen, care tremura. Ochii apropiaţi ai lui Rabban se fixară asupra pateticului prizonier.

Într-o singură mişcare fluidă, scoase pistolul cu săgeţi şi trase o încărcătură direct în bătrân. Prizonierul abia avu timp să ridice mâinile într-un gest de apărare; jetul de ace argintii străpunse încheieturile mâinilor şi se înfipseră în inimă, făcându-l să se prăbuşească mort înainte să poată măcar să ţipe.

— Oamenii slabi sunt o cheltuială inutilă de resurse! Rabban se îndepărtă cu un pas.

Gurney n-avea timp să gândească sau să facă planuri, dar într-un impuls de o clipă văzu ce-ar putea face să riposteze. Îndesând o bucată din tunica durabilă a prizonierului mort în jurul propriilor lui încheieturi, pentru a împiedica fibrele să-i taie pielea, Gurney se ridică răcnind, smucindu-se din toată puterea. Fibrele shiga înăbuşite cu cârpe săpau şi tăiau în încheietura înfăşurată şi ciopârţeau ce mai rămăsese din mâna sfâşiată, aproape retezată a mortului.

Folosind una dintre mâinile desprinse de trup ale prizonierului mort ca pe o manivelă, se aruncă spre uluitul Rabban, apucând fibra shiga ca pe un ştreang subţire ca o lamă. Înainte ca Gurney să poată tăia jugulara bărbatului corpolent, Rabban se dădu la o parte cu o viteză surprinzătoare. Gurney îşi pierdu echilibrul, reuşind doar să

azvârle pistolul cu săgeţi din cealaltă mână a bărbatului.

Supraveghetorul de schimb ţipă şi se trase înapoi. Rabban, văzându-se fără pistol, pocni din biciul de viţă-de-cerneală, lovindu-l pe Gurney peste faţă, pe obraz şi pe maxilar, ratând de puţin ochiul cu una dintre şuviţele cu ghimpi.

Gurney nu-şi imaginase niciodată că un bici poate să doară atât de mult, însă pe măsură ce tăieturile arzătoare îi erau recepţionate de nervi, seva roşie începea să roadă ca un acid puternic. Capul îi explodă într-o novă de durere care-i săpă prin craniu, până în miezul minţii sale. Scăpă mâna încă sângerândă a bătrânului, lăsând-o să atârne de propria lui mână, în legătura de fibră shiga.

Gurney se rostogoli înapoi. Paznicii din apropiere se repeziră spre el; ceilalţi prizonieri se dădură deoparte îngroziţi, eliberând o zonă largă. Paznicii îl înconjurară ca să-l ucidă, însă Rabban îşi ridică mâna lată ca să-i oprească.

Zvârcolindu-se, Gurney simţi doar durerea viţei-de-cerneală pe obraz şi pe gât, în timp ce chipul lui Rabban ardea în mintea lui. Putea fi măcelărit în curând – însă deocamdată, cel puţin, putea să se cramponeze de ura lui pentru acest… acest *Harkonnen!*

— Cine-i omul ăsta? De ce e aici, şi de ce m-a atacat?

Rabban se încruntă către supraveghetor, care îşi drese glasul.

— Eu… ăă… trebuie să verific dosarele, stăpâne!

— Atunci, verifică dosarele! Află de unde-a venit!

Rabban afişă un surâs pe buzele lui groase.

— Şi vezi dacă mai are familie în viaţă…

Gurney rechemă în minte cuvintele insipide ale cântecului său sarcastic: *Rabban, Rabban, bruta care zbiară…*

Dar când ridică ochii către faţa lătăreaţă, slută, a nepotului baronului, îşi dădu seama că Glossu Rabban va fi cel care va râde la urmă…

Ce este fiecare om, dacă nu o amintire pentru cei care vin după el?

Ducele Leto Atreides

Într-o seară, ducele Leto şi concubina lui strigaseră unul la altul mai mult de o oră, iar Thufir Hawat era neliniştit. Stătea în aripa ducală, chiar în sala în care dădea uşa închisă a dormitorului lui Leto. Dacă ieşea vreunul dintre ei, Hawat putea să se strecoare pe unul dintre coridoarele laterale care străbăteau castelul ca într-un fagure. Nimeni nu cunoştea culoarele secundare şi trecerile secrete mai bine decât mentatul.

Ceva se sparse în dormitor. Vocea lui Kailea se înălţă, acoperind tonurile mai grave, dar la fel de furioase, ale ducelui. Hawat nu auzea tot ce-şi spuneau… nici nu avea nevoie. În calitate de comandant al securităţii, era responsabil pentru bunăstarea personală a ducelui. Nu voia să se amestece, dar în atmosfera prezentă, principala lui preocupare era potenţialul de violenţă dintre Leto şi concubina lui.

Ducele strigă, exasperat:

— N-am intenţia să-mi petrec restul vieţii certându-mă cu tine despre lucrurile care nu pot fi schimbate!

— Atunci de ce nu pui să fim omorâţi, Victor şi cu mine? Asta ar fi cea mai bună soluţie! Sau să ne trimiţi undeva, într-un loc unde nu mai trebuie să te gândeşti la noi – cum ai făcut cu mama ta!

Hawat nu reuşi să audă răspunsul lui Leto, dar înţelegea prea bine de ce tânărul duce o exilase pe doamna Helena.

— Nu mai eşti bărbatul de care m-am îndrăgostit, Leto, continuă Kailea. E din cauza lui Jessica, nu-i aşa? Vrăjitoarea aia te-a sedus deja?

— Nu fi ridicolă. Într-un an şi jumătate de când e aici, n-am fost în patul ei niciodată – deşi aş avea toate drepturile s-o fac!

Urmară câteva momente de tăcere. Mentatul aştepta într-o stare de tensiune. Kailea spuse, în sfârşit, cu un oftat

sarcastic:

— Acelaşi vechi refren… Păstrarea Jessicăi aici e *doar politică…* Refuzul de a te însura cu mine e *doar politică…* Faptul că ascunzi implicarea ta în acţiunile lui Rhombur şi ale rebelilor de pe Ix e *doar politică…* M-am săturat de politica ta! Eşti la fel de intrigant ca oricine altcineva din imperiu!

— Nu sunt intrigant! Duşmanii mei sunt cei care complotează împotriva mea!

— Cuvintele unui adevărat paranoic… Acum înţeleg de ce nu te-ai însurat cu mine şi nu l-ai făcut pe Victor moştenitorul tău de drept. E un complot Harkonnen!

Tonul rezonabil al lui Leto se transformă în furie deschisă.

— Nu ţi-am promis niciodată căsătoria, Kailea, dar de dragul tău nici măcar nu mi-am luat o altă concubină!

— Ce contează, dacă n-am să fiu niciodată soţia ta?

Râsete înăbuşite subliniară dispreţul din vorbele lui Kailea.

— „Fidelitatea” ta e doar încă un spectacol pe care-l dai ca să pari onorabil – *doar politică!*

Leto trase adânc aer în piept, ca şi cum cuvintele îl loviseră fizic.

— Poate că ai dreptate, încuviinţă el cu o voce la fel de îngheţată ca iarna de pe Lankiveil. De ce-mi mai bat eu capul?

Uşa dormitorului se trânti de perete, iar Hawat se topi în umbră.

— Nu sunt nici căţeluşul tău, nici prost, Kailea – sunt *Ducele!*

Leto păşi de-a curmezişul sălii, bombănind şi înjurând. În spatele uşii întredeschise, Kailea începu să suspine. În curând o va chema pe Chiara, iar bătrâna dolofană o va consola de-a lungul nopţii…

Rămânând în umbră, Hawat îşi urmă ducele de-a lungul unui coridor, apoi al altuia – până când Leto intră cu îndrăzneală în apartamentul Jessicăi, fără să bată.

*

Trezită într-o clipă, datorită antrenamentului Bene Gesserit, Jessica aprinse lumina de la un licuriglob albastru. Coconul de umbră se retrase din jurul ei.

Ducele Leto!

Stând în capul oaselor, în patul cu baldachin care aparţinuse cu multă vreme în urmă Helenei Atreides, nu făcu nicio încercare să se acopere. Purta o cămaşă de noapte roz, de mătase *merh,* foarte decoltată. Un parfum slab de lavandă plutea în aer, de la un emiţător de feromoni ascuns cu abilitate la îmbinarea plafonului cu peretele. În noaptea asta, ca întotdeauna, se pregătise cu grijă… în speranţa că el va veni, în sfârşit!

— Stăpâne?

Văzu expresia lui tulburată, mânioasă, atunci când păşi în lumină.

— E totul în regulă?

Leto îşi aruncă în jur privirea cenuşie şi respiră adânc, încercând să-şi stăpânească adrenalina, să-şi controleze nesiguranţa, hotărârea care se zbătea în el. Picături de transpiraţie îi acopereau sprâncenele. Jacheta neagră cu însemnele Atreides îi atârna într-o parte, ca şi cum ar fi tras-o în grabă pe umeri.

— Sunt aici numai din motive greşite, spuse el.

Jessica alunecă afară din pat şi-şi puse pe umeri o robă verde.

— Atunci trebuie să accept aceste motive şi să fiu recunoscătoare pentru ele. Să-ţi aduc ceva? Cum pot să te ajut mai bine?

Deşi îl aşteptase atâtea luni, se simţea prea puţin triumfătoare – era doar îngrijorată văzându-l atât de nefericit…

Bărbatul înalt, cu trăsături de şoim, îşi scoase jacheta şi se aşeză pe marginea patului.

— Nu prea sunt în starea potrivită pentru a mă prezenta

în faţa unei doamne!

Mutându-se mai aproape de el, tânăra începu să-i maseze umerii.

— Eşti ducele, iar acesta e castelul tău. Te poţi prezenta în orice fel doreşti…

Jessica îi atinse părul negru şi-şi plimbă senzual degetele peste tâmplele lui.

Ca şi cum ar fi revăzut un vis, el închise ochii, apoi îi redeschise brusc. Ea coborî cu degetul pe obrazul lui şi i-l puse pe buze, ca să-l împiedice să spună vreun cuvânt. Ochii ei verzi dansau…

— Starea ta este perfect acceptabilă pentru mine, domnule duce!

Când îl descheie la cămaşă, el oftă şi îi îngădui să-l tragă spre pat. Extenuat fizic şi mental, sfâşiat de sentimentul de vină, se întinse cu faţa în jos pe aşternuturile care miroseau a petale de trandafir şi coriandru. I se părea că se scufundă în cearşafurile moi şi se lăsă să plutească…

Mâinile ei delicate alunecară pe pielea lui goală şi degetele începură să-i frământe muşchii încordaţi de pe spate, de parcă mai făcuse asta de o mie de ori până atunci. Pentru Jessica, era ca şi cum acest moment fusese menit de-o veşnicie, ca şi cum Leto era destinat să fie aici, cu ea.

În cele din urmă, ducele se rostogoli cu faţa la ea. Când ochii li se întâlniră, Jessica văzu din nou flăcări în ei, doar că de data asta nu mocneau de furie. Şi nici nu păliră. O luă în braţe şi-şi apăsă buzele pe ale ei, într-un sărut lung, pasionat…

— Mă bucur că eşti aici, domnule duce, şopti ea, amintindu-şi toate metodele de seducţie pe care le învăţase în Comunitate, dar dându-şi seama şi de faptul că îi păsa cu adevărat de el, că era sinceră în ceea ce spunea.

— Nu trebuia să aştept atât, Jessica! răspunse el.

În timp ce plângea, Kailea simţea mai degrabă furie din cauza propriului ei eşec, decât tristeţe la gândul că Leto îi alunecă printre degete. O dezamăgise atât de mult – Chiara îi amintea iarăşi şi iarăşi de valoarea ei, de originea ei nobilă, de viitorul pe care-l merita… Kailea era disperată că toate aceste speranţe dispăruseră pentru vecie.

Casa Vernius nu murise de tot, iar supravieţuirea ei putea foarte bine să depindă de ea. Era mai puternică decât fratele ei, al cărui ajutor către rebeli abia dacă era ceva mai mult decât un vis. În adâncul ei, simţea o voinţă de fier: Casa Vernius va supravieţui doar prin eforturile ei şi, în ultimă instanţă, prin linia de sânge a fiului ei, Victor!

Era hotărâtă să câştige pentru el un statut regal. Toată dragostea ei, toate visurile ei, se bazau pe soarta băiatului.

În cele din urmă, târziu în noaptea singuratică, căzu într-un somn agitat.

În săptămânile care urmară, ducele Leto o căută pe Jessica din ce în ce mai des şi începu s-o considere concubina lui. Uneori, venea în camera ei fără un cuvânt şi făcea dragoste cu ea cu o intensitate sălbatică. Apoi, satisfăcut, o ţinea în braţe ore întregi şi vorbea.

Folosindu-şi talentele Bene Gesserit, Jessica îl studiase vreme de şaisprezece luni, instruindu-se singură în ceea ce privea Caladanul. Cunoştea dificultăţile zilnice pe care le înfrunta Leto în conducerea unei planete întregi, în administrarea afacerilor unei Case Mari, în preocuparea pentru problemele Landsraadului, în efortul de a ţine pasul cu maşinaţiunile politice şi diplomatice din imperiu…

Jessica ştia exact ce să spună, cum să-l sfătuiască fără să facă presiuni. Treptat, el ajunse să vadă în ea mai mult

decât o simplă amantă…

Ea încerca să nu se gândească la Kailea ca la o rivală, însă cealaltă femeie greşise presându-l prea mult pe acest nobil mândru, încercând să-şi impună voinţa asupra lui. Ducele Leto Atreides nu era omul care să fie forţat să facă ceva!

El vorbea câteodată despre sentimentele sale din ce în ce mai aspre faţă de Kailea, pe când făcea împreună cu Jessica plimbări lungi pe poteca de pe faleză.

— E dreptul tău, stăpâne!

Tonul tinerei femei era blând ca o adiere de vară peste marea Caladanului.

— Însă pare atât de tristă… Aş vrea să putem face ceva pentru ea. Am fi putut fi prietene…

Leto se uită la ea cu un aer perplex, în timp ce vântul îi bătea în părul negru.

— Eşti mai bună decât ea, Jessica… Kailea nu simte decât venin pentru tine!

Ea văzuse durerea adâncă a femeii ixiene, lacrimile pe care încerca să le ascundă, privirile ucigătoare pe care i le arunca.

— Punctul tău de vedere ar putea fi deformat de împrejurări. De la căderea Casei Vernius, a avut o viaţă grea…

— Iar eu am încercat s-o îmbunătăţesc! Mi-am riscat proprietăţile familiei ca să-i pun în siguranţă, pe ea şi pe Rhombur, când Casa lor a devenit renegată. I-am arătat toată consideraţia, dar ea vrea mereu mai mult…

— Cândva ai simţit afecţiune pentru ea, continuă Jessica. A dat naştere copilului tău…

El zâmbi cu căldură.

— Victor… ah, băiatul ăsta a făcut să merite fiecare moment petrecut cu mama lui!

Pentru câteva minute, rămase cu ochii aţintiţi în largul mării, fără să spună niciun cuvânt.

— Eşti mai înţeleaptă decât anii tăi, Jessica. Poate că am să mai încerc o dată…

Nu ştia ce-o apucase, şi regretă că-l trimisese înapoi la Kailea… Mohiam ar fi pedepsit-o aspru pentru asta. Dar cum putea să nu-l încurajeze să aibă gânduri bune despre mama fiului său, o femeie pe care-o iubise? În ciuda antrenamentului ei Bene Gesserit, care-i cerea să-şi ţină strâns în frâu pasiunile, Jessica se simţea devenind profund ataşată. Poate prea profund…

Însă ea mai avea în aceeaşi măsură şi un alt ataşament, unul care apăruse mult mai devreme în viaţa ei. Cu abilităţile ei de reproducere Bene Gesserit, ar fi putut manipula sperma lui Leto şi ovulele ei încă din prima lor noapte împreună, concepând astfel fiica pe care superioarele ei o instruiseră s-o producă. Atunci de ce nu făcuse aşa cum i se ordonase? De ce întârzia?

Jessica se simţea răvăşită pe dinăuntru, când se gândea la asta. Două forţe interioare se luptau pentru control. Era limpede că Bene Gesserit-ul era de o parte, o prezenţă şoptită care insista să-şi îndeplinească obligaţiile, jurămintele. Dar ce i se opunea? Nu era Leto însuşi. Nu, era ceva mult mai vast şi mai semnificativ decât dragostea a doi oameni într-un univers infinit…

Însă nu avea nicio idee despre ce-ar putea fi.

În ziua următoare, Leto o vizită pe Kailea în apartamentul din turn unde ea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, lărgind prăpastia dintre ei. Când intră, femeia se întoarse, gata să izbucnească de furie, dar el se lăsă într-un fotoliu din apropiere.

— Îmi pare rău că vedem lucrurile atât de diferit, Kailea…

Îi luă cu hotărâre mâna într-a lui.

— Nu mă pot răzgândi în privinţa căsătoriei, dar asta nu înseamnă că nu ţin la tine…

Ea se trase înapoi, dintr-o dată bănuitoare.

— Ce s-a-ntâmplat? Te-a dat Jessica afară din patul ei?

— Câtuşi de puţin!

Leto se gândi să-i spună lui Kailea ce spusese cealaltă femeie, dar se răzgândi. Dacă ea ar fi crezut că Jessica e în spatele încercării lui, n-ar mai fi acceptat nimic.

— Am aranjat să-ţi trimit un dar, Kailea…

În ciuda supărarii, ea se lumină; trecuse multă vreme de când Leto nu-i mai adusese fleacuri costisitoare.

— Ce e? Bijuterii?

Kailea întinse mâna spre buzunarul jachetei lui, unde avea obiceiul să ascundă inele, broşe, brăţări şi coliere pentru ea; la începutul relaţiei lor, o punea să-l caute prin buzunarele de la haine după podoabe, un joc care se transforma deseori în preludiu.

— De data asta nu, răspunse Leto cu un zâmbet dulce-amărui. Eşti obişnuită cu o reşedinţă de familie mult mai elegantă decât castelul meu auster. Îţi aminteşti sala de bal din Marele Palat de pe Ix, cu pereţii indigo?

Kailea se uită la el încurcată.

— Da, obsidian albastru, atât de rar – n-am mai văzut aşa ceva de ani de zile. Vocea ei deveni nostalgică şi distantă.

— Îmi aduc aminte că, pe vremea când eram copil, mă îmbrăcam cu rochia de bal şi mă uitam la pereţii translucizi. Straturile aşternute peste alte straturi făceau imaginile să arate ca nişte stafii. Lumina candelabrelor strălucea ca stelele din galaxie…

— M-am hotărât să acopăr pereţii cu obsidian albastru, în sala de bal a castelului Caladan, anunţă Leto, şi de asemenea şi aici, în camerele tale. Toată lumea va şti că am făcut-o doar pentru tine!

Kailea nu ştia ce să creadă.

— Asta e ca să-ţi împaci conştiinţa? îl provocă ea, voind să vadă dacă îndrăzneşte s-o contrazică. Crezi că-i aşa de uşor?

El dădu încet din cap.

— Am trecut peste supărare, Kailea, şi simt numai afecţiune pentru tine. Obsidianul tău albastru a fost deja comandat la un negustor de pe Hagal, deşi va avea nevoie

de câteva luni să ajungă.

Porni către uşă, apoi se opri. Kailea rămase tăcută, apoi, în sfârşit, trase adânc aer în piept, ca şi cum trebuia să facă un mare efort să vorbească.

— Mulţumesc, spuse ea, când el ieşi pe uşă.

Un bărbat poate lupta cu cel mai mare duşman, poate face cea mai lungă călătorie, poate supravieţui celei mai cumplite răni – şi să fie totuşi neajutorat în mâinile femeii pe care o iubeşte!

Înţelepciunea zensunnită a migraţiilor

Cu răsuflarea tăiată de nerăbdare, Liet-Kynes se sili să se mişte metodic, să nu facă nicio greşeală. Deşi tulburat de gândul de a alerga pentru mâna lui Faroula, dacă nu se pregătea cum se cuvine pentru provocarea *mihna,* îşi putea găsi moartea în loc de o soţie.

Cu inima bătându-i puternic, se îmbrăcă în distrai, potrivindu-l în aşa fel încât să reţină fiecare picătură de umezeală, controlându-i toate legăturile şi izolaţiile. Îşi strânse rucsacul, inclusiv apa şi mâncarea de rezervă, şi inventarie pe îndelete obiectele din fremkit: distilcort, paracompas, manual, hărţi, nisipompă, unelte de consolidat nisipul, pumnal, binoclu, trusă de reparaţii… În cele din urmă, Liet adună cârligele de strunit şi toboşarii de care avea nevoie ca să cheme un vierme, pentru călătoria prin Marele Şes şi Ergul Habbanya până la Creasta Habbanya.

Grota Păsărilor era un loc de popas izolat al fremenilor care călătoreau, pentru aceia care nu aveau un sietch permanent. Faroula trebuie să fi plecat cu două zile în urmă, chemându-şi propriul vierme, aşa cum puţine femei fremene puteau face. Ştiuse că peştera va fi goală. Va sta acolo aşteptându-l pe Liet… sau pe Warrick – oricare ajungea primul!

Liet se agita de colo colo prin camera vecină cu încăperile părinţilor săi. Mama lui auzi mişcările frenetice la o oră atât de târzie şi dădu draperiile deoparte.

— De ce te pregăteşti de drum, fiule?

Liet se uită la ea.

— Mamă, plec să-mi câştig o soţie!

Frieth zâmbi, buzele ei subţiri ridicându-se pe chipul bronzat şi bătătorit de vreme.

— Aşa deci… Faroula a lansat provocarea!

— Da, şi trebuie să mă grăbesc.

Cu degete iuţi, îndemânatice, Frieth îi mai verifică o dată legăturile distraiului şi-i prinse fremkitul pe spate, în timp ce Liet despăturea harta imprimată pe hârtie de mirodenie, ca să revadă geografia cunoscută doar fremenilor. Studie topografia deşertului, aflorimentele de piatră, bazinele sărate… Înregistrările meteorologice arătau unde era mai probabil să lovească vânturile şi furtunile.

Warrick avea un avans, ştia asta, însă impetuosul său prieten nu-şi va fi luat atâtea precauţii. Warrick se va repezi să răspundă provocării şi se va baza pe instinctele lui de fremen. Însă problemele neaşteptate cereau timp şi resurse pentru a fi rezolvate, iar Liet investea aceste câteva minute în plus ca să economisească timp mai târziu.

Mama lui îl sărută scurt pe obraz.

— Aminteşte-ţi, deşertul nu ţi-e nici prieten, nici duşman… e pur şi simplu un obstacol. Foloseşte-l în avantajul tău!

— Da, mamă. Warrick ştie şi el asta…

Pardot Kynes nu era de găsit nicăieri… dar, pe de altă parte, rareori era de găsit. Liet putea să plece şi să se şi întoarcă la sietchul Scutului Roşu, înainte ca planetologul să înţeleagă măcar importanţa întrecerii fiului său.

Când ieşi pe uşile sigilate contra pierderii de umezeală ale sietchului şi se opri pe coasta accidentată, Liet evaluă priveliştea nisipurilor întinse, luminate de lunile abia răsărite. Putea auzi în depărtare bătaia regulată a unui toboşar…

Warrick era deja acolo.

Liet se grăbi să coboare poteca abruptă care ducea în largul bazinului, dar se opri din nou. Viermii de nisip aveau teritorii întinse, bine definite, pe care le apărau cu înverşunare. Warrick chema deja unul dintre monştrii uriaşi, şi avea să treacă multă vreme până când Liet avea să poată momi un al doilea vierme, în aceeaşi zonă.

Ştiind asta, urcă în schimb şi mai sus, traversă culmea şi coborî pe cealaltă parte a lanţului muntos, croindu-şi drum

către un bazin puţin adânc. Liet spera că va putea chema un făuritor bun acolo, mai bun decât cel obţinut de prietenul său.

În timp ce cobora panta accidentată, ţinându-se cu mâinile şi picioarele, Liet cercetă peisajul din faţa lui şi găsi o dună lungă care mărginea deşertul deschis. Era un loc bun de aşteptat. Plantă un toboşar la poalele dunei şi-i dădu drumul fără întârziere. Avea câteva minute să-şi taie drum prin nisipul afânat până în spatele dunei. În întuneric, va fi greu să vadă dârele de semn de vierme care se apropiau.

Ascultând *bum-bum-bum*-ul dispozitivului, scoase uneltele din kit, întinse ţepuşele telescopice flexibile de îmboldit şi cârligele de strunit, apoi legă ţepuşele la spate. De fiecare dată până acum, când chemase viermi, avusese ajutoare, oameni care urmăreau semnele de vierme, care să-l sprijine dacă apăreau greutăţi. Dar pentru această întrecere, Liet-Kynes trebuia să facă totul singur. Execută fiecare etapă potrivit cu ritualul familiar. Îşi strânse crampoanele la bocanci, scoase frânghiile – şi se ghemui să aştepte…

Pe partea cealaltă a crestei, Warrick probabil încălecase deja şi gonea peste Marele Şes. Liet spera că poate recupera timpul pierdut. Îi va lua două, poate trei zile să ajungă la Grota Păsărilor… şi se puteau întâmpla multe în timpul ăsta!

Înfipse vârfurile degetelor în nisip şi rămase absolut nemişcat. Era o noapte fără vânt, fără niciun sunet în afară de toboşar, până când auzi în sfârşit foşnetul ca de electricitate statică al nisipului în mişcare, huruitul unui leviatan adânc sub dune, atras de bătaia ritmică a toboşarului. Viermele veni din ce în ce mai aproape, având în faţă o coamă de nisip.

— Shai-Hulud a trimis un făuritor mare, remarcă Liet cu un oftat lung.

Viermele descrise un cerc către toboşar. Spinarea lui uriaşă, segmentată, se ridica mult deasupra nisipului,

încrustată cu sfărâmături; şanţurile late arătau ca nişte canioane.

Liet încremeni de uimire, apoi se târî pe nisipul alunecos, ţinând cârligele de strunit în ambele mâini. Chiar şi prin filtrele nazale ale distraiului, simţea mirosul de sulf, de piatră arsă şi esterii puternici, înţepători, ai melanjului, care emanau de la vierme.

Alergă cât putu de repede în timp ce monstrul înghiţea toboşarul. Înainte ca viermele să se poată scufunda din nou, Liet lansă cu putere unul dintre cârligele de strunit, fixând capătul lui sclipitor pe marginea din faţă a unui segment inelar. Trase cu toată puterea, desfăcând segmentul pentru a expune carnea rozalie, prea delicată pentru a atinge nisipul abraziv. Apoi se ţinu bine…

Evitând iritarea rănii usturătoare, viermele se rostogoli cu ea în sus, ridicându-l şi pe Liet. El întinse şi cealaltă mână, agăţând un al doilea cârlig şi înfigându-l mai adânc de-a lungul segmentului. Trase din nou, pentru a lărgi deschizătura.

Viermele se înălţă într-o mişcare reflexă, apărându-se de această nouă sâcâială. În mod normal, alţi călăreţi fremeni ar fi deschis mai multe segmente inelare, dar Liet era singur. Băgându-şi crampoanele în carnea dură a lui Shai-Hulud, urcă în continuare, apoi plantă depărtătoare ca să ţină segmentul deschis. Viermele se ridică din nisip, iar Liet lovi uşor cu prima ţepuşă ca să facă viermele să cotească şi să se îndrepte spre câmpia întinsă a Marelui Şes.

Liet apucă funiile, termină de plantat cârligele şi în sfârşit stătu să se uite în urmă, la arcul sinuos al viermelui. Făuritorul era imens! În jurul lui plutea un aer de demnitate, un sentiment de antichitate măreaţă, care mergea până la rădăcinile planetei înseşi. Nu mai văzuse niciodată o asemenea creatură. O putea călări multă vreme, cu viteză mare.

Ar putea avea chiar o şansă să-l întreacă pe Warrick…

Viermele lui goni deasupra nisipurilor mişcătoare pe când cele două luni urcau mai sus pe cer. Liet îşi verifică drumul

folosind stelele şi constelaţiile, urmând modelul de coadă de şoarece cunoscut sub numele de Muad'Dib, „cel ce arată calea", astfel încât îşi cunoştea mereu direcţia.

Se intersectă cu dâra vălurită a ceea ce ar fi putut fi un alt mare făuritor tăindu-şi calea prin Marele Şes – probabil chiar viermele lui Warrick, din moment ce Shai-Hulud rareori călătorea pe la suprafaţă dacă nu era provocat. Liet spera ca norocul să fie de partea sa.

După multe ore, cursa căpătă o familiaritate monotonă şi îl cuprinse somnolenţa. Ar fi putut moţăi dacă se lega strâns de vierme, dar nu îndrăznea. Trebuia să rămână treaz ca să dirijeze leviatanul. Dacă Shai-Hulud se abătea de la cursul direct, Liet ar fi pierdut timp – şi nu-şi mai putea permite asta.

Călări monstrul toată noaptea, până când nuanţa ca de lămâie a zorilor coloră cerul indigo, alungând stelele. Rămase cu atenţia trează, căutând toptere ale patrulelor Harkonnen, deşi se îndoia că ar veni atât de departe sub linia de şaizeci de grade.

Îşi continuă drumul toată dimineaţa, până când, în momentul cel mai fierbinte al zilei, enormul vierme tremură, se zvârcoli şi rezistă oricărei încercări de a-l face să meargă mai departe. Era gata să se prăbuşească extenuat... Liet nu îndrăznea să-l forţeze mai mult. Viermii puteau fi călăriţi până la moarte, şi asta chiar era de rău augur! Cârmi animalul lung, târâtor, către un arhipelag de piatră. Eliberând cârligele şi depărtătoarele, alergă de-a lungul segmentelor inelare şi sări la adăpost cu câteva secunde înainte ca viermele să se scufunde în nisip, huruind. Liet ţâşni către stâncile scunde, singura pată de culoare închisă în monotonia de alb, cafeniu şi galben – o baricadă care separa un bazin uriaş de un altul...

Se ghemui sub o pătură camuflată, care reflecta căldura, şi potrivi un ceas din fremkit să-l trezească, pentru a-şi îngădui o oră întreagă de somn. Deşi instinctele şi simţurile exterioare îi rămâneau treze, dormi adânc, recăpătându-şi energia.

Când se trezi, se căţără peste bariera de stânci, către marginea întinsului Erg Habbanya. Acolo, Liet plantă al doilea toboşar şi chemă al doilea vierme – unul mult mai mic, dar o creatură formidabilă totuşi, care avea să-l ducă mai departe în călătoria lui. Călări toată după-amiaza…

Către amurg, ochii ageri ai lui Liet prinseră o nuanţă slabă pe laturile umbrite ale dunelor, un verde-cenuşiu palid, acolo unde lujerele de iarbă îşi ţeseau rădăcinile pentru a stabiliza nisipurile mişcătoare. Fremenii puseseră aici seminţe şi le hrăniseră. Chiar dacă numai una dintr-o mie germina şi supravieţuia destul pentru a se reproduce, tatăl lui făcea progrese. Dune va fi iarăşi verde, cândva!

În zgomotul continuu, hipnotic, al deplasării viermelui, ceas după ceas, îl putea auzi pe tatăl lui ţinând prelegeri: „Fixează nisipul şi-i vei lua vântului una dintre cele mai importante arme. În unele centuri climaterice ale planetei, vânturile nu depăşesc o sută de kilometri pe oră. Numim aceste locuri *puncte de risc minim.* Plantaţiile pe partea opusă vântului vor întări dunele, creând bariere din ce în ce mai lungi şi mărind suprafaţa zonelor de risc minim. În acest fel, putem realiza încă un mic pas către scopul nostru aici."

Pe jumătate adormit, Liet scutură din cap. *Nici măcar aici, complet singur în acest pustiu fără capăt, nu pot scăpa de glasul marelui om… de visurile, de prelegerile lui!*

Dar Liet mai avea de mers ore întregi. Nu-l văzuse încă pe Warrick, dar ştia că erau multe drumuri prin pustiu. Nu se domoli şi nu micşoră viteza. În cele din urmă, zări în depărtare o pată întunecată, tremurătoare, pe linia orizontului: creasta Habbanya, unde se afla Grota Păsărilor.

Warrick lăsă în urmă ultimul său vierme şi alergă cu energie reînnoită în sus pe stânci, folosindu-şi mâinile şi ghetele *temag* ca să urce pe o cale nemarcată. Stâncile

erau negre-verzui şi ocru-roşcat, încinse şi roase de furtunile aspre de pe Arrakis. Nisipurile ridicate de vânt scobiseră suprafaţa stâncilor, lăsând ciupituri şi spărturi. Nu putea vedea intrarea peşterii din locul unde se afla – nici nu trebuia s-o vadă, din moment ce fremenii nu puteau risca s-o descopere ochi străini.

Călătorise bine şi chemase viermi buni. Nu se odihnise nicio clipă, simţind nevoia să ajungă primul la Faroula, să-i ceară mâna… dar şi să-l depăşească pe prietenul său, Liet. Avea să fie o poveste frumoasă pentru nepoţii lor. Deja, sietchurile fremene vorbeau despre marea cursă cu viermi, despre cum lansase Faroula o provocare atât de neobişnuită pentru *ahal*-ul ei.

Warrick se căţără punând mână după mână, găsind prize pentru picioare şi pentru degete, până când ajunse pe un prag. În apropierea deschizăturii camuflate, găsi o urmă de picior îngustă, ştearsă, de la o gheată de femeie. A lui Faroula, fără îndoială. Niciun fremen n-ar fi lăsat un asemenea semn din întâmplare; ea intenţionase să lase această urmă. Era mesajul ei că era acolo, aşteptând.

Warrick ezită, trase aer în piept. Fusese o călătorie lungă, şi spera că Liet e în siguranţă. Fratele lui de sânge putea să se apropie chiar acum, din moment ce stânci înalte blocau vederea lui Warrick spre deşertul înconjurător. Nu voia să-şi piardă prietenul, nici măcar pentru această femeie. Spera fierbinte că nu va avea loc o luptă.

Dar tot voia să fie primul…

Warrick păşi în Grota Păsărilor, apărând ca o siluetă clară lângă marginea intrării. În interiorul cavernei aspre de piatră, umbra îl orbea. În cele din urmă, auzi o voce de femeie, cuvinte mătăsoase plutind de-a lungul pereţilor peşterii.

— Era şi timpul, spuse Faroula. Te aşteptam…

Nu-i spuse numele, şi pentru o clipă Warrick rămase nemişcat. Apoi Faroula veni către el, cu chipul de spiriduş, cu mâinile şi picioarele lungi, subţiri şi puternice. Ochii imenşi păreau să-l sfredelească. Mirosea a ierburi dulci şi a

parfumuri puternice, altele decât melanjul.

— Bine-ai venit, Warrick… soţul meu!

Luându-i mâna, îl conduse mai adânc în peşteră.

Nervos, luptându-se să găsească vorbele potrivite, Warrick înălţă capul şi scoase filtrele distraiului din nări, în timp ce Faroula muncea la legăturile bocancilor.

— Aici răscumpăr zălogul pe care l-ai dat, spuse el, folosind cuvintele rituale ale ceremoniei fremene a căsătoriei. Torn apă dulce peste tine, în acest loc fără vânt!

Faroula preluă fraza următoare.

— Nimic în afară de viaţă nu va domni între noi…

Warrick se aplecă mai mult.

— Vei trăi într-un palat, dragostea mea…

— Duşmanii tăi se vor prăbuşi nimiciţi, îi promise ea.

— Fără îndoială, te cunosc bine.

— Într-adevăr, bine…

Apoi vorbiră împreună, la unison.

— Vom merge împreună pe acest drum pe care dragostea mea l-a deschis pentru tine.

La sfârşitul binecuvântării şi al rugăciunii, îşi zâmbiră unul altuia. Naibul Heinar avea să săvârşească o ceremonie oficială când se vor întoarce la sietchul Scutului Roşu, dar în ochii lui Dumnezeu şi în inimile lor, Warrick şi Faroula deveniseră căsătoriţi. Se priviră în ochi pentru mult timp, înainte să se retragă mai adânc în întunericul răcoros al peşterii.

*

Liet sosi gâfâind, cu ghetele împrăştiind pietricelele de-a lungul potecii, în timp ce urca spre intrarea grotei – doar ca să se oprească auzind înăuntru mişcare, voci. Speră să fie doar o însoţitoare pe care s-o fi adus Faroula, poate o servitoare, sau o prietenă… până când recunoscu a doua voce ca fiind a unui bărbat.

Warrick!

Îi auzi terminând rugăciunea de nuntă şi ştiu că, potrivit tradiţiei, erau căsătoriţi şi ea era acum soţia prietenului său. Indiferent cât de mult tânjise Liet după Faroula, în ciuda dorinţei pe care şi-o pusese la vederea misterioasei întinderi albe *Biyan,* acum era pierdută pentru el.

În tăcere, se întoarse şi părăsi pragul, aşezându-se în umbra stâncilor, la adăpost de soare. Warrick era prietenul lui, iar el acceptă înfrângerea cu graţie şi în taină, dar cu cea mai adâncă tristeţe pe care şi-o putea imagina. Îi va lua timp şi putere să treacă peste asta.

Liet-Kynes aşteptă o oră, cu ochii aţintiţi în largul deşertului. Apoi, fără să îndrăznească să intre în peşteră, coborî înapoi în nisip şi chemă un vierme care să-l ducă acasă.

Liderii politici de multe ori nu recunosc foloasele practice ale imaginaţiei şi ideile noi, inovatoare, până când asemenea modele nu le sunt vârâte sub nas cu mâini însângerate.

PRINŢUL RAPHAEL CORRINO,
Discursuri despre conducere într-un Imperiu Galactic

În locul unde se construiau transspaţiale, în cavernele adânci de pe Ix, licurigloburile aruncau umbre viu colorate şi reflexe aprinse asupra grinzilor. Bârnele sclipeau prin norul de fum caustic scos de sudura arsă şi aliajele topite. Şefii strigau ordine; plăci structurale se izbeau unele de altele, cu un zgomot care se răsfrângea de pereţii de stâncă.

Muncitorii asupriţi lucrau cât mai puţin posibil, întârziind avansul şi micşorând profiturile invadatorilor tleilaxu. Chiar şi la luni de zile după ce începuse construcţia, transspaţialul model vechi nu progresase dincolo de un schelet schematic…

Deghizat, C'tair se alăturase echipei de constructori, sudând grinzi şi bare de susţinere pentru a consolida peştera hală-de-construcţii. Astăzi însă, avea nevoie să iasă în marea grotă, acolo unde se putea zări cerul artificial deasupra capului.

Acolo unde putea să vadă ultimul pas al planului său disperat…

După marea serie de explozii pe care el şi cu Miral le puseseră la cale cu doi ani în urmă, Maeştrii deveniseră încă şi mai tiranici, dar ixienii erau imuni la noi greutăţi. În schimb, exemplul celor doi luptători din rezistenţă dăduse poporului lor puterea să îndure. Suficienţi „rebeli”, acţionând singuri sau în grupuri mici, cu destulă hotărâre, constituiau o armată formidabilă – şi era o forţă de luptă pe care niciun fel de represiune n-o putea opri.

Izolat şi necunoscător al situaţiei din interiorul Ixului, prinţul Rhombur continua să trimită explozivi şi alte provizii pentru rezistenţă, dar numai un mic transport suplimentar

îşi găsi drumul spre C’tair şi Miral. Maeştrii deschideau şi inspectau fiecare container. Muncitorii de la canionul-port de intrare se schimbaseră, iar piloţii de nave fuseseră înlocuiţi. Toate contactele clandestine ale lui C’tair erau acum pierdute; devenise din nou izolat…

Cu toate acestea, Miral şi cu el prinseseră curaj să vadă, pe ici pe colo, câte-o fereastră spartă, transporturi interne distruse şi productivitatea muncii micşorată într-un ritm încă şi mai mare decât cel deja ruşinos de până acum. Chiar cu o săptămână în urmă, un om care n-avea nicio legătură cu politica şi care nu atrăsese niciodată atenţia asupra lui, fusese prins pictând litere în culori ţipătoare pe toată lungimea unui coridor foarte circulat: MOARTE LIMORCILOR TLEILAXU!

Acum, C’tair o coti pe o pasarelă îngustă, de-a lungul unor grinzi încrucişate, ajungând la o platformă mobilă de unde luă un aparat sonic de sudură. Cu ajutorul platformei, urcă până în vârful scheletului transspaţialului şi privi în lungul grotei lungi de kilometri. Sub el, capsulele de supraveghere evitau schelele şi urmăreau echipele de lucru sub luminile cavernei. Ceilalţi din grupa lui de constructori îşi continuau sarcinile, fără să-şi dea seama de ceea ce avea să se întâmple. Un sudor în salopetă se mută mai aproape de C’tair; cu o privire rapidă cu coada ochiului, observă că era Miral, deghizată la rândul ei. Vor vedea asta împreună…

De acum, în orice clipă.

Holoproiectoarele înfipte în cerul artificial pâlpâiră; norii din lumea natală tleilaxu erau presăraţi cu insule de zgârie-nori care atârnau, sclipind din cauza luminilor aprinse. Cândva, aceste clădiri păreau stalactite de cristal; acum, structurile din poveşti arătau ca nişte dinţi bătrâni şi sparţi, înfipţi în piatra scoarţei ixiene.

Cu Miral stând lângă el, C’tair se aşeză pe grindă, ascultând sunetele de ciocan ale construcţiei, care se răsfrângeau în mici ecouri. Privi în sus, aidoma unui lup din vechime uitându-se la lună. *Aşteptând.*

Apoi imaginea iluzorie a cerului se mişcă, se deformă şi-şi schimbă culoarea, ca şi cum norii străini se adunau într-o falsă furtună. Holoproiectoarele clipiră şi schimbară imaginea, proiectând una complet diferită, luată de pe îndepărtatul Caladan. Prim-planul unui chip umplu cerul ca un cap de zeu gigantic.

Rhombur se schimbase mult în cei optsprezece ani de exil. Arăta mult mai matur, mai maiestuos, cu o nuanţă de duritate în privire şi cu mai multă hotărâre în vocea gravă.

— Sunt prinţul Rhombur Vernius! tună imaginea, şi toată lumea ridică ochii, cu fălcile căscate de uimire. Avea gura la fel de mare ca o fregată a Ghildei, iar buzele lui se deschideau şi se închideau pentru a lăsa să iasă cuvintele ca nişte porunci din ceruri.

— Sunt conducătorul legitim al planetei Ix şi mă voi întoarce să vă conduc spre eliberarea de suferinţă!

Suspine şi urale erupseră din piepturile tuturor ixienilor. De pe platforma lor, C’tair şi Miral îi văzură pe sardaukari învârtindu-se încurcaţi, iar pe comandantul Garon urlând la soldaţii lui să restabilească ordinea. În balcoanele de sus ieşiră Maeştrii tleilaxu, gesticulând. Paznicii se întorceau în fugă în clădirile administrative.

C’tair şi Miral savură momentul, îngăduindu-şi un schimb de zâmbete radioase.

— A făcut-o! zise ea, cuvinte pe care le auzi doar el, în confuzia din jurul lor.

Cei doi avuseseră nevoie de săptămâni întregi să studieze destul de bine sistemele ca să controleze comenzile proiectoarelor. Nimeni nu se gândise să se pregătească pentru un sabotaj atât de abil, o încălcare atât de manipulativă a ambianţei lor de zi cu zi.

În unicul transport care ajunsese până la ei, Rhombur Vernius strecurase mesajul înregistrat, sperând că ei l-ar putea răspândi în secret printre ixienii loiali. Prinţul sugerase afişe vorbitoare sau calupuri de mesaje codate în cadrul sistemelor regulate de comunicaţii ale oraşului subteran.

Însă întreprinzătorul cuplu de gherilă alesese să facă ceva mult mai memorabil. Spre lauda lui Miral, asta fusese ideea ei, iar C'tair perfecţionase multe dintre detalii.

Chipul lui Rhombur era lat şi pătrăţos, cu ochii arzând de o pasiune pe care-ar fi invidiat-o orice alt conducător exilat. Părul lui blond avea exact şuviţa potrivită, zbârlită cât să-i dea o înfăţişare nobilă, dar răvăşită. Prinţul învăţase multe despre arta guvernării în anii petrecuţi cu Casa Atreides…

— Trebuie să vă ridicaţi şi să răsturnaţi aceşti respingători stăpâni de sclavi! Ei n-au niciun drept legal să vă dea ordine sau să vă manipuleze vieţile de fiecare zi. Trebuie să mă ajutaţi să readuc Ix la fosta ei glorie. Înlăturaţi plaga numită Bene Tleilax! Uniţi-vă şi folosiţi orice mijloace sunt necesare ca să…

Vorbele lui Rhombur se întrerupseră, bolborosind, ca şi cum cineva ar fi reuşit să treacă peste comenzile din complexul administrativ principal, dar – cu un pârâit – vocea prinţului porni din nou, insistentă:

— …voi întoarce. Aştept doar momentul potrivit. Nu sunteţi singuri. Mama mea a fost ucisă! Tatăl meu a dispărut de pe teritoriul imperiului! Dar sora mea şi cu mine rămânem, iar eu urmăresc ce se întâmplă pe Ix. Intenţionez să…

Imaginea lui Rhombur se distorsionă şi se estompă în sfârşit, transformându-se în paraziţi. Un întuneric mai negru decât cea mai neagră noapte imaginabilă se aşternu peste grota subterană. Tleilaxu preferaseră să stingă întregul cer, mai degrabă decât să-l lase pe prinţul Rhombur să-şi termine discursul…

Însă C'tair şi Miral continuau să zâmbească în bezna de cerneală. Rhombur spusese destul, iar ascultătorii lui îşi vor imagina o chemare la unire mai măreaţă decât orice ar fi putut spune efectiv prinţul exilat.

În câteva secunde se aprinseră licurigloburi albe, orbitoare, lumini de urgenţă care ardeau ca nişte sori nemiloşi în interiorul cavernei. Sunară alarmele, dar ixienii asupriţi discutau deja între ei, însufleţiţi. Acum atribuiau

exploziile puterii prinţului Rhombur. Văzuseră acţiunile distrugătoare continue, iar acest discurs proiectat pe cer era cel mai măreţ act dintre toate. Era adevărat, gândeau ei. Poate că prinţul Rhombur chiar umbla deghizat printre ei! Casa Vernius se va întoarce şi-i va alunga pe maleficii tleilaxu. Rhombur va aduce înapoi fericirea şi prosperitatea pe Ix!

Chiar şi suboizii aclamau dedesubt. Cu o strâmbătură amară, C'tair îşi aminti că aceşti muncitori înceţi la minte, creaţi prin bioinginerie, fuseseră printre cei responsabili pentru alungarea contelui Vernius. Agitaţia lor nesăbuită şi credulitatea nechibzuită în promisiunile tleilaxu duseseră de la început la răsturnarea Casei Vernius.

Cu toate acestea, C'tair n-avea nimic împotriva lor. Avea să accepte orice aliat care era dispus să lupte.

Trupele de sardaukari se îngrămădeau să iasă, cu armele la vedere, strigând tuturor să se întoarcă la locuinţele lor. Difuzoare bubuitoare declarară stare de necesitate imediată şi aplicarea legii marţiale totale. Raţiile vor fi tăiate la jumătate, schimburile de lucru vor fi mărite. Tleilaxu mai făcuseră toate astea de multe ori înainte…

Urmând-o pe Miral şi pe ceilalţi, C'tair coborî de pe grinzile transspaţialului către siguranţa fundului cavernei. Cu cât storceau mai mult invadatorii, cu atât mai jigniţi aveau să devenă ixienii, până când vor atinge în sfârşit punctul în care vor exploda.

Comandantul Cando Garon, conducătorul trupelor imperiale de pe Ix, striga printr-un proiector de voce în limbajul de bătălie. Sardaukarii traseră în aer ca să-i înspăimânte pe muncitori. C'tair se mişcă printre colegii lui din detaşamentul de construcţii, îngăduind supus să fie mânat într-o zonă de detenţie. La întâmplare, unii vor fi reţinuţi şi interogaţi – dar nimeni nu putea dovedi implicarea lui sau a lui Miral. Chiar dacă amândoi ar fi fost executaţi pentru asta, marile lor isprăvi meritaseră totul.

C'tair şi Miral, destul de departe unul de altul în îmbulzeală, făceau ce li se spunea, urmând ordinele

furioase ale soldaţilor sardaukari. Când C'tair îi auzi pe muncitori şoptind unul către celălalt, repetând cuvintele lui Rhombur Vernius, bucuria şi încrederea lui ajunseră la culme.

Într-o zi… într-o zi apropiată, Ix va fi redat poporului său.

Duşmanii te întăresc; aliaţii te fac mai slab.

ÎMPĂRATUL ELROOD IX,
Intuiţii de pe patul de moarte

După ce-şi reveni din bătaia cu viţă-de-cerneală, Gurney Halleck munci timp de două luni cu un sentiment apăsător de groază interioară, mai rău decât încercase vreodată în gropile sclavilor. O cicatrice urâtă îi brăzda maxilarul, linii şerpuite care palpitau, roşii ca sfecla, şi continuau să-l doară. Deşi rana propriu-zisă se vindecase, reziduurile toxice încă mai pulsau ca un foc al nervilor, ca şi cum un fulger intermitent îi zăcea îngropat în obraz şi în falcă.

Dar asta era doar durere. Gurney putea s-o îndure. Rănile fizice nu mai însemnau pentru el decât foarte puţin; deveniseră o parte a existenţei lui.

Era mai speriat de faptul că fusese atât de *puţin* pedepsit după ce-l atacase pe Glossu Rabban. Corpolentul Harkonnen îl biciuise, iar paznicii îl bătuseră după aceea în aşa hal încât avusese nevoie de trei zile în infirmerie... dar o păţise mult mai rău pentru infracţiuni mult mai mici. Ce aveau în minte cu adevărat?

Îşi aminti lucirea insensibilă de cruzime calculată din ochii apropiaţi ai lui Rabban.

„Verifică dosarele. Află de unde-a venit. Şi vezi dacă mai are familie în viaţă...” Gurney se temea de ce era mai rău.

Trecea dintr-o zi în alta mecanic, împreună cu ceilalţi sclavi, scormonit de o nelinişte crescândă şi de groază. Lucra când pe coastele Muntelui de Abanos, când în cuvele de prelucrare a obsidianului. Nave de transport aterizau în apropiere de garnizoană şi de gropile sclavilor, cărând containerele pline cu sticla vulcanică sclipitoare, tăioasă, care uma să fie distribuită de Casa Hagal.

Într-o zi, doi paznici îl traseră din cuvă fără prea multă ceremonie. Fluidele întunecate picurau de pe el. Îmbrăcat doar pe jumătate, împroşcând lichidul uleios pe uniformele paznicilor, Gurney ieşi poticnindu-se în piaţa deschisă unde Glossu Rabban inspectase prizonierii şi unde-l atacase

Gurney.

Acum văzu o platformă joasă pe pământ, iar în faţa ei, un singur scaun. Fără lanţuri, fără legături de fibre shiga... doar scaunul. Priveliştea trezi teroarea în inima lui. N-avea nicio idee despre ce l-ar putea aştepta.

Paznicii îl împinseră pe scaun, apoi se îndepărtară. Un doctor de la infirmeria închisorii stătea drepţi în apropiere, iar un grup de soldaţi Harkonnen mărşăluiau prin piaţă. Ceilalţi sclavi continuau să lucreze în gropi şi în bazine, aşa încât Gurney ştia că evenimentul iminent era personal... un spectacol aranjat numai pentru el.

Asta-l făcea infinit mai rău!

Cu cât Gurney arăta mai agitat, cu atât mai multă plăcere simţeau paznicii în refuzul de a-i răspunde. Aşa încât rămase tăcut, în timp de lichidul gros de şlefuire se usca pe pielea lui, într-un strat sfărâmicios.

Medicul devenit deja familiar se apropie, ţinând o sticluţă galbenă cu un ac mic în capăt. Gurney mai văzuse aceste sticluţe la infirmerie, depozitate într-o vitrină transparentă, dar nu avusese niciodată ocazia să primească vreuna. Doctorul înfipse acul în gâtul prizonierului ca şi cum ar fi strivit o viespe. Gurney tresări, cu trupul crispat şi muşchii încordându-i-se.

O amorţeală caldă ca uleiul fierbinte se răspândi în corpul lui. Braţele şi picioarele căpătară greutatea plumbului. Se smuci de câteva ori, apoi nu se mai putu mişca deloc. Nu putea întoarce capul, nu se putea strâmba, nu putea clipi sau măcar mişca ochii.

Doctorul mişcă puţin scaunul şi răsuci capul lui Gurney ca şi cum ar fi aşezat un manechin, forţându-l să se uite spre platforma joasă din faţa lui. Gurney îşi dădu brusc seama ce era.

O scenă... Iar el va fi silit să privească ceva.

Dintr-una dintre clădirile exterioare ieşi Glossu Rabban, complet îmbrăcat în cea mai frumoasă uniformă a lui şi însoţit de supraveghetorul de schimb, care purta şi el o uniformă curată, de culoare închisă. Bărbatul slăbănog, cu

burtă proeminentă, renunţase la filtrele nazale cu această ocazie.

Rabban păşi în faţa lui Gurney, care nu-şi dorea nimic mai mult decât să sară în picioare şi să-l sugrume. Dar nu se putea mişca. Drogul paralizant îl ţinea ca într-o menghină, aşa încât puse în privire atâta ură câtă putea.

— Prizonierule, spuse Rabban cu un surâs obscen pe buzele groase. Gurney Halleck din satul Dmitri… După ce m-ai atacat, ne-am dat osteneala să-ţi găsim familia.

Am auzit de la căpitanul Kryubi despre cântecelele nesuferite pe care le cântai la tavernă. Chiar dacă nu te-au mai văzut prin sat de ani de zile, nu s-au gândit niciodată să-ţi raporteze dispariţia. Câţiva dintre ei, înainte să moară din cauza torturii, ziceau că au crezut că noi te-am luat, într-o noapte… Neghiobii!

Gurney se simţi cuprins de panică. Prin mintea lui parcă fâlfâiau aripi negre. Voia să ceară răspunsuri despre părinţii lui osteniţi şi lipsiţi de ambiţie… dar se temea că Rabban îi va spune oricum. Abia mai putea să respire. Muşchii pieptului îi erau cuprinşi de spasme, luptând cu paralizia. Pe măsură ce sângele lui fierbea şi mânia-i creştea, era incapabil să tragă în piept mai mult aer. Capul începu să-i ţiuie din lipsă de oxigen.

— Apoi toate piesele mozaicului au început să se aşeze. Am aflat cum sora ta a fost repartizată la casele de plăcere… iar tu n-ai putut accepta, pur şi simplu, ordinea naturală a lucrurilor!

Rabban ridică din umerii laţi; degetele mângâiară semnificativ biciul de viţă-de-cerneală, dar nu-l trase de la brâu.

— Oricine altcineva îşi cunoaşte locul pe Giedi Prime, numai tu pari să nu-l ştii pe-al tău. Aşa că ne-am gândit să-ţi oferim un avertisment… special pentru tine.

Oftă din greu, teatral, subliniindu-şi dezamăgirea.

— Din nefericire, soldaţii mei au fost puţin prea… entuziaşti… când i-au *rugat* pe părinţii tăi să ni se alăture. Mă tem că mama şi tatăl tău n-au supravieţuit întâlnirii. Cu

toate astea…
Rabban ridică o mână, iar gardienii se grăbiră spre baraca pentru provizii. În afara câmpului său vizual, Gurney auzi o încăierare, apoi ţipătul fără cuvinte al unei femei, însă nu se putu întoarce să vadă. Ştia că e Bheth…
Pentru o clipă, inima i se opri doar la gândul că sora lui e în viaţă. După ce fusese prins în casa de plăceri, se gândise că Harkonnenii ar fi putut s-o omoare. Dar acum ştia, în sinea lui, că o păstraseră pentru ceva mult mai rău.
O traseră, în timp ce se zbătea şi se lupta, până pe platforma de lemn. Purta doar o cămaşă largă, sfâşiată. Părul ei ca de in era lung şi ciufulit, ochii măriţi de spaimă, şi se măriră şi mai mult când îşi zări fratele. Gurney văzu din nou cicatricea albă de pe gâtul ei. Îi furaseră putinţa de a cânta şi de a vorbi… şi îi distruseseră puterea de a zâmbi.
Privirile li se întâlniră. Bheth nu putea vorbi. Paralizat, Gurney nu-i putea spune niciun cuvânt, ori măcar să clipească.
— Sora ta îşi cunoaşte locul, zise Rabban. De fapt, ne-a slujit destul de bine. Am căutat în dosarul ei ca să vin cu un număr exact. Fetiţa asta a oferit plăcere unui număr de 4620 dintre soldaţii noştri!
Rabban o bătu pe umăr pe Bheth. Ea încercă să-l muşte. El strânse degetele şi-i smulse cămaşa de noapte pe care o purta.
Paznicii o forţară să urce goală pe platformă – iar Gurney nu se putea mişca. Ar fi vrut să închidă ochii, dar paralizia îl împiedica. Deşi înţelegea ce fusese silită să facă în ultimii şase ani, faptul de a o vedea din nou goală îl rănea şi-l îngrozea. Avea trupul plin de vânătăi şi pielea numai petice întunecate şi cicatrice subţiri.
— Nu sunt prea multe femei în casele noastre de plăcere care să fi rezistat atât de mult ca ea, remarcă Rabban. Are o voinţă puternică de a trăi, dar vremea ei s-a încheiat. Dac-ar putea vorbi, ne-ar spune cât de fericită este să facă acest ultim serviciu Casei Harkonnen – să-ţi dea ţie o lecţie!
Gurney se încordă din toate puterile, încercând să-şi

forţeze muşchii să se mişte. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar căldura îi pulsa prin trup. Însă nu reuşi să-şi clintească nici măcar un deget.

Supraveghetorul de schimb se duse primul. Se descheie la haină, şi Gurney nu avu de ales decât să-l privească pe bărbatul cel burtos violând-o pe Bheth pe scenă. Apoi veniră cinci dintre ceilalţi paznici, jucându-şi rolul la ordinul lui Rabban. Bruta cu umeri laţi îl urmărea pe Gurney la fel de mult ca şi spectacolul de pe scenă. În mintea lui, Gurney explodă de furie, apoi îşi dori să i se îngăduie să se retragă, să cheme somnul de veci asupra lui. Dar nu avea această opţiune.

Rabban însuşi se duse ultimul, luându-şi cea mai mare plăcere. Era puternic şi brutal, deşi până atunci Bheth fusese adusă aproape în stare de inconştienţă. Când termină, Rabban îşi puse mâinile pe gâtul lui Bheth, peste cicatricea albă. Femeia se zbătu din nou, dar Rabban îi întoarse capul, silind-o să se uite bine la fratele său, când îşi strânse mâinile în jurul gâtului ei. O mai pătrunse încă o dată, cu răutate, apoi muşchii braţelor i se încordară. Strânse mai tare şi ochii lui Bheth ieşiră din orbite.

Gurney nu putea face altceva decât s-o privească cum moare în faţa lui…

De două ori satisfăcut, Rabban se ridică în picioare, făcu un pas în spate şi îşi puse la loc uniforma. Surâse către ambele sale victime.

— Lăsaţi cadavrul aici, ordonă el. Cât va dura paralizia fratelui ei?

Doctorul se apropie repede, neafectat de ceea ce tocmai văzuse.

— Încă o oră sau două, la doza asta mică. Mai mult *kirar* l-ar fi băgat în transă de hibernare, şi nu asta voiai!

Rabban dădu din cap.

— Să-l lăsăm aici, cu ochii la ea, până când se poate mişca din nou. Vreau să se gândească la greşelile pe care le-a făcut!

Râzând, Rabban plecă şi paznicii îl urmară. Gurney

rămase singur pe scaun, complet dezlegat. Nu se putea opri să nu privească silueta nemişcată a lui Bheth, întinsă pe platformă. Din gura ei curgea o şuviţă de sânge…

Însă nici măcar paralizia care încleştase trupul lui Gurney nu putea opri lacrimile ce-i curgeau din ochi.

Misterul vieţii nu este o problemă care trebuie rezolvată, ci o realitate care trebuie trăită.

Meditaţii de la Bifrost Eyrie,
text budislamic

Vreme de un an şi jumătate, Abulurd Harkonnen rămase un om distrus. Îşi ascundea faţa de ruşine, de groaza a ceea ce făcuse fiul lui. Accepta răspunderea şi vina, dar nu putea îndura să înfrunte ochii chinuiţi ai oamenilor cumsecade de pe Lankiveil.

Aşa cum se temuse, după ce Rabban măcelărise balenele Bjondax în fiordul Tula, pescuitul mersese prost; satele erau abandonate pe măsură ce pescarii şi vânătorii de balene cu blană se mutau. Lăsate la cheremul intemperiilor, aşezările de lemn rămâneau goale – un lanţ de sate-fantomă în golfuleţele stâncoase.

Abulurd îşi concediase servitorii. El şi cu Emmi închiseseră reşedinţa principală, lăsând-o ca pe o piatră de mormânt care să comemoreze viaţa lor cândva idilică. Plecară din clădirea veche şi impunătoare, în speranţa că într-o zi vremurile bune se vor întoarce. Deocamdată, locuia cu soţia lui în cabana cea mică aflată pe o limbă de pământ izolată, care se întindea înăuntrul apelor mânjite de sânge ale fiordului.

Emmi, care fusese atât de sănătoasă şi de veselă, cu ochi care râdeau tot timpul şi cu un zâmbet plin de bun-simţ, părea acum bătrână şi obosită, ca şi cum ceea ce aflase despre depravatul său fiu îi storsese şi ultima picătură de vlagă. Se arătase întotdeauna bine ancorată în lume, ca o stâncă, dar temelia ei fusese adânc măcinată… Glossu Rabban avea patruzeci şi unu de ani, era un adult responsabil pentru propriile sale acţiuni îngrozitoare. Cu toate acestea, Abulurd şi Emmi se temeau că ei greşiseră cu ceva, că nu reuşiseră să-i insufle cum trebuie sentimentul onoarei şi al dragostei pentru poporul pe care-l conducea.

Rabban condusese personal atacul care ştersese de pe

faţa pământului Bifrost Eyrie. Abulurd îl privise cum stătea deoparte, atunci când soldaţii îi aruncaseră propriul bunic de pe stânci. Masacrând balenele din fiordul Tula, distrusese de unul singur economia întregii coaste. De la un reprezentant al CHOAM, aflaseră cum se delecta Rabban torturând şi omorând victime nevinovate, în sinistrele gropi de sclavi de pe Giedi Prime.

Cum poate fi omul ăsta vlăstarul meu?

În timpul petrecut în cabana lor singuratică, Emmi şi Abulurd încercară să conceapă încă un fiu. Fusese o hotărâre grea, dar cei doi îşi dădură în sfârşit seama că Glossu Rabban nu mai era fiul lor. Se separase singur de dragostea lor. Emmi se hotărâse, iar Abulurd n-o putea refuza.

Dacă nu puteau desface daunele făcute de Rabban, poate că reuşeau să aibă un alt fiu, unul care să fie crescut corect. Deşi era puternică şi sănătoasă, Emmi trecuse de prima tinereţe, iar familia Harkonnen nu dăduse niciodată naştere unui număr mare de copii.

Victoria, prima soţie a lui Dmitri Harkonnen, îi dăruise un singur fiu, pe Vladimir. După un divorţ dureros, Dmitri se căsătorise cu tânăra şi frumoasa Daphne, însă primul lor copil, Marotin, fusese puternic retardat – un balast teribil, care murise la vârsta de douăzeci şi opt de ani. Al doilea fiu al lui Daphne, Abulurd, fusese un băiat sclipitor, devenind imediat favoritul tatălui său. Râseseră, citiseră şi se jucaseră împreună. Dmitri îl învăţase pe Abulurd arta guvernării, citindu-i din tratatele istorice ale prinţului moştenitor Raphael Corrino.

Dmitri nu petrecuse niciodată prea mult timp cu fiul său mai vârstnic, dar fosta lui soţie, Victoria, înverşunată împotriva lui, îşi învăţase fiul multe lucruri. Deşi aveau acelaşi tată, Vladimir şi Abulurd nu puteau fi mai diferiţi. Din nefericire, Rabban semăna mai mult cu baronul decât cu propriii săi părinţi…

După luni de zile de izolare autoimpusă, Abulurd şi Emmi porniră cu barca de-a lungul coastei şerpuite, până în cel

mai apropiat sat, unde intenţionau să cumpere peşte proaspăt, legume şi provizii care nu se găseau în cămările cabanei. Purtau şaluri toarse în casă şi tunici groase, căptuşite, fără podoabele ceremoniale sau ornamentele elegante ale rangului lor.

Când Abulurd şi soţia lui păşiră prin piaţă, sperau că vor fi trataţi ca nişte simpli săteni, fără să fie recunoscuţi. Dar poporul de pe Lankiveil îşi cunoştea prea bine conducătorul. Îi întâmpinară cu saluturi dureros de sincere.

Văzând înţelegerea cu care îl priveau sătenii, Abulurd îşi dădu seama că greşise izolându-se. Localnicii aveau nevoie să-l ştie printre ei, în aceeaşi măsură în care avea şi el nevoie de apropierea cetăţenilor săi. Ceea ce se întâmplase la Bifrost Eyrie era una dintre marile tragedii din istoria Lankiveilului, dar Abulurd Harkonnen nu putea renunţa complet la speranţă. În inimile acestor oameni continua să ardă o flacără strălucitoare. Bun-venitul lor făcu mult ca să umple golul din sufletul lui.

În următoarele câteva luni, Emmi stătu de vorbă cu femeile din sate; ele ştiau de dorinţa guvernatorului de a mai avea un fiu, unul care să fie crescut aici şi nu ca un… Harkonnen. Emmi refuza să renunţe la speranţă…

Un noroc straniu se ivi într-o săptămână în care făceau cumpărături, umplându-şi coşurile cu verdeţuri proaspete şi peşte afumat, înfăşurat în foi sărate de varec. În timp ce mergeau printre tarabe, stând de vorbă cu vânzătorii de peşte şi cioplitorii de scoici, Abulurd observă o bătrână aflată într-o margine a pieţei. Purta straiele albastru-deschis de călugăriţă budislamică; broderia aurită de pe tiv şi clopoţeii de aramă de la gât însemnau că această femeie atinsese gradul cel mai înalt de iluminare al religiei sale, fiind una dintre puţinele credincioase care ajungeau aici. Şedea rigidă ca o statuie, cu nimic mai înaltă decât ceilalţi săteni… şi totuşi, cumva, *prezenţa* ei o făcea să iasă în evidenţă asemenea unui monolit.

Emmi rămase ţintuită locului, privind-o fix cu ochii ei negri, şi în cele din urmă păşi înainte, cu speranţă şi uimire

pe chip.

— Am auzit de tine…

Abulurd se uită la soţia lui, întrebându-se ce voia să spună.

Bătrâna călugăriţă îşi dădu gluga pe spate, dezvelind un craniu proaspăt ras, roz şi pătat, ca şi cum era neobişnuit cu expunerea la frig; când înălţă sprânceana, pielea uscată ca pergamentul de pe faţa ei lungă se încreţi ca hârtia mototolită. Vorbi însă cu o voce având calităţi rezonante, hipnotice.

— Ştiu ce doreşti – şi mai ştiu că Budallah îndeplineşte uneori visele celor pe care îi socoteşte vrednici…

Bătrâna se aplecă, ca şi cum vorbele sale erau un secret menit să fie împărtăşit doar cu ei doi. Clopoţeii de aramă de la gât îi sunară încet.

— Mintea voastră e curată, conştiinţa fără pată, iar inima voastră merită o asemenea răsplată. Aţi suferit deja prea mult…

Ochii ei deveniră pătrunzători ca ai unei păsări.

— Dar trebuie să vă doriţi teribil de mult un copil!

— Ne dorim, răspunseră Abulurd şi Emmi într-un unison atât de perfect, încât îi surprinse şi pe ei. Se uitară unul la altul şi chicotiră nervos. Emmi apucă mâna soţului ei.

— Da, văd sinceritatea voastră. Un bun început…

Femeia murmură o binecuvântare scurtă asupra lor. Apoi, ca şi cum o încuviinţare supranaturală ar fi venit de la Budallah însuşi, stratul de nori cenuşii se subţie, lăsând o rază de soare să lumineze satul. Ceilalţi oameni din piaţă întoarseră capul spre Abulurd şi Emmi, cu un aer curios, plin de speranţă.

Călugăriţa băgă mâna în interiorul hainelor ei albastre ca cerul şi scoase câteva pacheţele. Le ţinu în sus, apucându-le de margine cu buricele degetelor.

— Extracte de crustacee, spuse ea. Sidef măcinat, la un loc cu praf de diamant, ierburi uscate care cresc numai la solstiţiul de vară, sus, pe câmpurile înzăpezite. Sunt foarte puternice… Folosiţi-le bine!

Îi întinse lui Abulurd trei pacheţele, şi la fel lui Emmi.

— Fierbeţi-le în ceai şi beţi tot, înainte să faceţi dragoste… Aveţi însă grijă să nu vă irosiţi. Urmăriţi lunile sau urmăriţi-vă calendarul, dacă norii sunt prea groşi!

Bătrâna călugăriţă explică minuţios care erau cele mai potrivite faze ale lunii, cele mai bune momente din ciclul lunar pentru conceperea unui copil. Emmi încuviinţă, apucând pacheţelele între degete ca pe o mare comoară.

Abulurd simţi un val de scepticism. Auzise despre leacurile populare şi despre tratamentele superstiţioase, dar încântarea şi speranţa de pe chipul soţiei sale erau atât de mari încât nu îndrăzni să dea glas nici unei îndoieli. Îşi promise că pentru ea va face tot ceea ce sugera această femeie ciudată.

Cu o voce şi mai înceată, dar fără nici cea mai mică stânjeneală, femeia cea veştejită le povesti cu amănunte explicite despre anumite ritualuri de intensificare pe care trebuiau să le îndeplinească pentru a-şi spori plăcerea sexuală şi a mări şansele spermei de a se uni cu un ovul fertil. Emmi şi Abulurd ascultară şi fură amândoi de acord să facă ceea ce fuseseră instruiţi.

Înainte să se întoarcă la ambarcaţiunea lor şi să lase în urmă piaţa satului, Abulurd, ca să fie sigur, cumpără de la un vânzător un calendar lunar curent.

*

În întunericul nopţii, la cabana lor izolată, luminară camerele cu lumânări şi aprinseră un foc duduitor în cămin, aşa încât casa lor se umplu de o lumină caldă, portocalie. Afară, vântul se potolise, lăsând în urmă o tăcere adâncă, de parcă cineva şi-ar fi ţinut respiraţia. Apa din fiord era o oglindă întunecată reflectând norii de deasupra. Munţii melancolici se înălţau direct din apă, cu vârfurile pierdute în cerul posomorât…

În depărtare, pe marginea curbată a golfuleţului, puteau

distinge silueta reşedinţei principale, ferestrele acoperite cu obloane, uşile zăvorâte. Camerele erau probabil reci, chiar îngheţate, mobila acoperită, dulapurile goale... Satele abandonate erau tăcute, amintiri mute ale vremurilor pline de zarvă dinainte ca toate balenele cu blană să dispară.

Abulurd şi Emmi stăteau întinşi pe patul lor de nuntă din lemn de elacca de culoarea chihlimbarului, sculptat cu splendide motive de ferigă. Se înveliră în blănuri pufoase şi făcură dragoste fără grabă, cu mai multă atenţie pasionată decât li se întâmplase de ani de zile. Gustul amar al ciudatului ceai al bătrânei călugăriţe le stăruia în gât şi le trezea amândurora o excitaţie păgână, care-i făcea să se simtă din nou tineri.

După aceea, în timp ce stăteau mulţumiţi unul în braţele celuilalt, Abulurd ciuli urechile la zgomotele nopţii. În depărtare, slab, dar răsunând peste apa liniştită şi peste pereţii abrupţi de piatră, i se păru că aude chemările balenelor Bjondax singuratice, plutind la intrarea în golf.

Abulurd şi Emmi luară asta ca pe un semn bun.

Misiunea ei fiind îndeplinită, Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam dezbrăcă veşmântul budislamic, împachetă clopoţeii ornamentali pe care-i purtase la gât şi le puse pe toate deoparte. Pielea capului o gâdila, dar părul avea să-i crească la loc în curând.

Îşi scoase lentilele de contact care-i schimbau culoarea ochilor şi machiajul care o făcea să arate mai bătrână, apoi se dădu cu loţiuni pe pielea aspră ca s-o ajute să-şi revină după vânturile aspre şi frigul de pe Lankiveil.

Era aici de mai bine de-o lună, adunând date, studiindu-i pe Abulurd Harkonnen şi pe soţia lui. Odată, când fuseseră în sat urmându-şi rutina lor zilnică mult prea previzibilă, se strecurase spre nord şi pătrunsese în cabana lor, adunând fire de păr, resturi de piele, unghii tăiate, orice putea s-o

ajute să determine biochimia exactă a celor doi… Asemenea lucruri îi furnizaseră toate informaţiile de care avea nevoie.

Expertele Comunităţii analizaseră toate probabilităţile şi stabiliseră cum să mărească şansele ca Abulurd Harkonnen să mai aibă un copil, un băiat. Programul genetic Kwisatz Haderach avea nevoie de aceste gene, iar acţiunile lui Glossu Rabban se dovediseră prea dezechilibrate – ca să nu mai spunem că era şi prea bătrân – ca să fie un partener potrivit pentru fiica pe care Jessica trebuia s-o aibă de la Leto Atreides. Bene Gesserit-ul avea nevoie de o altă alternativă masculină Harkonnen…

Se duse la spaţioportul Lankiveil şi aşteptă următoarea navetă programată. Măcar o dată, spre deosebire de experienţa ei cu josnicul baron, nu silea pe alţii să conceapă un copil pe care nu voiau să-l aibă. Abulurd şi soţia lui îşi doreau încă un copil mai mult decât orice altceva, iar Mohiam era încântată să folosească experienţa Comunităţii pentru a le influenţa şansele.

Acest nou copil, fratele mai mic al lui Glossu Rabban, avea în faţă un destin important.

Munca la care ne-am angajat singuri este eliberarea imaginaţiei şi înfrânarea imaginaţiei la nivelul creativităţii fizice a omului.

FRIEDRE GINAZ,
Filosofia maestrului spadasin.

Era după-amiază târziu, pe o altă insulă de pe Ginaz, cu porţiuni verzi în pantă, cu garduri din bolovani de lavă neagră şi cu vite la păscut. În poieni presărate cu movile de iarbă de pampas care unduia în vânt, se aflau colibe din stuf şi frunze; pe plajele netede erau canoe. În apă, petele albe ale pânzelor împestriţau lagunele.

Bărcile de pescuit îl făceau pe Duncan să se gândească afectuos la Caladan… casa lui.

Elevii rămaşi petrecuseră o zi de instrucţie istovitoare în arte marţiale, exersând arta echilibrului. Recruţii luptau cu pumnale scurte, stând printre pari ascuţiţi de bambus, înfipţi în pământ. Doi dintre colegii lui fuseseră deja serios răniţi când căzuseră peste aceştia. Duncan se tăiase la mână, dar ignora rana roşie, dureroasă. O să-i treacă…

— Rănile dau lecţii mai bune decât prelegerile, remarcase maestrul spadasin, fără nici cea mai mică urmă de simpatie.

Elevii luară o pauză pentru împărţirea corespondenţei. Duncan şi camarazii săi se aşezară în jurul unei platforme de lemn în faţa barăcilor lor provizorii, aşteptând ca Jeh-Wu, unul dintre primii lor instructori, să le strige numele şi să distribuie cilindri cu mesaje şi pachete nulentropice. Umezeala făcea codiţele lungi şi negre ale lui Jeh-Wu să atârne ca nişte viţe ofilite, în jurul chipului lui de iguană…

Trecuseră doi ani de la teribila noapte ploioasă în care Trin Kronos şi ceilalţi elevi de pe Grumman fuseseră excluşi din Şcoala Ginaz. Potrivit rarelor rapoarte de ştiri care ajungeau la recruţi, împăratul Shaddam şi Landsraadul nu fuseseră niciodată de acord asupra sancţiunilor care trebuiau să fie aplicate Grummanului pentru răpirea şi uciderea membrilor nobilei familii Ecaz. Neînfrânat,

vicontele Moritani îşi continuase zgomotoasele ameninţări belicoase, în timp ce alte câteva Case aliate începuseră maşinaţiuni subtile menite să-l prezinte ca fiind partea vătămată în conflict.

Din ce în ce mai mult, numele ducelui Leto Atreides era pomenit cu admiraţie. Leto încercase la început să fie intermediar în conflict, însă acum devenise un susţinător neabătut al arhiducelui Ecaz şi aranjase acorduri între Casele Mari pentru a pune frâu agresiunii grummaniene. Duncan era mândru de ducele lui şi îşi dorea să fi ştiut mai mult despre ce se întâmpla în galaxie. Voia să se întoarcă pe Caladan şi să fie alături de Leto.

În anii petrecuţi pe Ginaz, Duncan se apropiase de Hiih Resser, singurul grummanian care avusese îndrăzneala să condamne agresiunea comisă de planeta sa. Casa Moritani tăiase toate legăturile cu Resser pentru ceea ce ei considerau a fi trădarea lui. Taxa lui Resser era acum plătită dintr-un fond imperial de criză, din moment ce tatăl lui adoptiv îl renegase în mod public la curtea vicontelui.

Acum, în timp ce Duncan stătea lângă roşcovan la împărţirea corespondenţei, era limpede că tânărul ştia că nu va primi mesaje din afara planetei, nici atunci şi nici altă dată.

— S-ar putea să ai o surpriză, Hiih. N-ai nicio iubită de demult care să-ţi scrie?

— După şase ani? Puţin probabil…

După expulzarea loialiştilor moritani, Duncan şi Resser petreceau şi mai mult timp împreună, jucând şah piramidal şi poker invers, plimbându-se sau înotând în valurile agitate. Duncan îi scrisese chiar ducelui Leto, sugerându-i că tânărul recrut grummanian putea fi un bun candidat pentru serviciul Casei Atreides.

Resser, ca şi Duncan, rămăsese orfan înainte de vârsta de zece ani. Fusese adoptat de Arsten Resser, unul dintre principalii consilieri ai vicontelui Hundro Moritani. Resser nu se înţelesese niciodată prea bine cu tatăl său adoptiv, în special în timpul adolescenţei sale rebele. Urmând o tradiţie

de familie veche de generaţii, roşcatul fusese trimis pe Ginaz; Arsten Resser era convins că renumita academie va frânge spiritul dificilului său fiu adoptiv. În schimb, lui Hiih Resser îi mergea de minune şi învăţase multe.

Auzindu-şi chemat numele, Duncan păşi în faţă ca să primească un pachet greu.

— Prăjiturele cu melanj de la mămica? îl tachină Jeh-Wu.

Mai de mult, Duncan ar fi izbucnit de mânie şi l-ar fi atacat pentru zeflemea, smulgându-i codiţele una câte una, ca pe tulpinile de ţelină. Acum, folosi în schimb vorbe tăioase:

— Mama mea a fost ucisă de Glossu Rabban pe Giedi Prime!

Jeh-Wu arătă brusc stânjenit. Resser puse o mână pe umărul lui Duncan şi-l trase înapoi în rând.

— Ceva de acasă?

Împunse pachetul cu degetul.

— Eşti norocos că ai pe cineva căruia-i pasă de tine!

Duncan se uită la el.

— Am făcut din Caladan casa mea, după ceea ce mi-au făcut Harkonnenii.

Îşi aminti ce-i spusese Leto în ultima dimineaţă, la micul dejun, atunci când îi dăduse minunata spadă: „Nu trebuie să uiţi niciodată compasiunea”.

Într-un impuls, Duncan întinse pachetul, observând însemnul şoimului roşu de pe ambalaj.

— Orice-ar fi, e al tău. Cel puţin mâncarea – holofotografiile şi mesajele sunt ale mele…

Resser acceptă pachetul cu un surâs răutăcios, în timp ce Jeh-Wu continua să împartă cilindrii cu scrisori.

— Poate că o să împart cu tine, poate că nu…

— Nu mă provoca la duel, că o să pierzi!

Celălalt tânăr murmură bine-dispus:

— Sigur, sigur…

Cei doi se aşezară pe o scară a barăcii, privind în depărtare la bărcile de pescuit din lagună. Resser sfâşie ambalajul cu mai mult entuziasm decât ar fi putut arăta

Duncan. Scoţând unul dintre containerele sigilate, se uită prin plazul transparent la feliile de culoare portocalie din interior.

— Ce-i asta?

— Pepene paradan!

Duncan întinse mâna după container, dar Resser îl plesni şi-l privi sceptic.

— N-ai auzit de paradan? Cea mai dulce delicatesă din imperiu… Favoritul meu! Dacă ştiam că-mi trimit asta…

Resser îi dădu înapoi containerul, iar Duncan îl deschise.

— N-am mai văzut aşa ceva de un an. Au avut nişte pierderi de recoltă, o înmulţire excesivă a planctonului care a provocat o criză.

Îi dădu o felie din fructul conservat lui Resser, care luă o muşcătură mică şi se sili să înghită.

— E mult prea dulce pentru mine…

Lacom, Duncan gustă altă felie, urmată de alte două înainte să închidă containerul. Ca să-l înveselească pe Resser, găsi nişte pateuri delicioase de Cala, făcute din orez pundi cafeniu şi melasă, împăturite în hârtie de mirodenie.

La urmă, scoase de pe fundul pachetului trei mesaje scrise de mână pe pergament cu antetul Casei Atreides. Salutări de la Rhombur, încurajări să-şi păstreze speranţa… o notă de la Thufir Hawat exprimând nerăbdarea mentatului de a-l avea pe Duncan lângă el, pentru a împărţi munca la castelul Caladan… un mesaj de la Leto promiţând să se gândească la Hiih Resser pentru un post în garda Casei Atreides, dacă roşcovanul îşi termina satisfăcător instrucţia.

Resser avea lacrimi în ochi când prietenul lui îl lăsă să citească scrisorile. Se uită în altă parte, încercând să se ascundă de Duncan.

Cu un braţ petrecut în jurul umerilor colegului său, Duncan îi spuse:

— Indiferent ce face Casa Moritani, tot îţi vei găsi un loc. Cine va mai îndrăzni să provoace Casa Atreides, ştiind că

avem *doi* maeştri spadasini?

În noaptea aceea, lui Duncan îi fu atât de dor de casă, încât nu reuşi să adoarmă, aşa că luă sabia bătrânului duce, ieşi din baracă şi exersă la lumina stelelor, duelându-se cu adversari imaginari. Trecuse atâta timp de când văzuse ultima oară mările albastre şi înspumate ale Caladanului… dar încă îşi amintea căminul pe care şi-l alesese, şi cât de mult datora Casei Atreides!

În mod inexplicabil, natura s-a mişcat atât înapoi, cât şi înainte pentru a produce această minunată, subtilă mirodenie. Cineva ar putea fi tentat să sugereze că numai intervenţia divină ar fi putut produce o substanţă care pe de o parte prelungeşte viaţa umană, iar pe de alta deschide porţile interioare ale psihicului către miracolele Timpului şi ale Creaţiei.

HIDAR FEN AJIDICA,
Note de laborator asupra naturii melanjului.

La spaţioportul subteran de pe Xuttuh, directorul de cercetări Hidar Fen Ajidica urmărea naveta lui Fenring înălţându-se dintre pereţii canionului – o tăietură largă în scoarţa planetei. În aparenţă un defileu pitoresc, atunci când era privită de deasupra, fisura oferea acces către lumile sigure de dedesubt. Aparatul lui Fenring se micşoră, devenind un fir de praf pe cerul albastru, rece.

Bine c-am scăpat de el! Putea oricând spera ca băgăreţul observator imperial să moară într-o explozie a navetei, dar, din păcate, acesta atinse din nou orbita în deplină siguranţă.

Ajidica se întoarse în tuneluri, luând un liftub către nivelurile inferioare. Avusese destul aer curat şi cer deschis pentru o zi!

Inspecţia neanunţată a ministrului mirodeniei îi consumase două zile… timp pierdut, din punctul de vedere al Maestrului Cercetător. Era nerăbdător să se întoarcă la experimentele sale pe termen lung în legătură cu mirodenia artificială, care se apropiau de faza finală. *Cum să realizez ceva, cu omul ăsta respirându-mi în ceafă?*

Ca să facă lucrurile şi mai rele, un reprezentant tleilaxu era programat să sosească într-o săptămână – părea că nici măcar propriii lui oameni n-aveau încredere în el. Îşi duseseră rapoartele la Maeştrii de pe inviolabila planetă-mamă, care le discutaseră în *kehl*-ul central, cel mai înalt consiliu sacru al poporului său. *Iar inspecţii… Iar intervenţii nedorite…*

Dar aproape că mi-am atins scopul.

Potrivit instrucţiunilor precise ale Maestrului Cercetător, asistenţii săi de laborator pregătiseră o modificare importantă a noilor cuve axlotl, recipientele biologice sacre în care erau cultivate variantele de mirodenie contrafăcută. Cu aceste ajustări, putea trece la stadiul următor: testarea efectivă, apoi producţia de amal…

În interiorul pavilionului de cercetări izolat, Hidar Fen Ajidica şi echipa lui avuseseră mult mai mult succes decât îndrăzniseră să-i dezvăluie nevăstuicii de Fenring sau chiar propriului său popor. Într-un an, cel mult doi, se aştepta să rezolve enigma care-i scăpa printre degete. După aceea, va lansa planul pe care-l pusese deja în mişcare, furând secretul amalului şi folosindu-l în propriile lui scopuri.

La vremea aceea, nici măcar legiunile de sardaukari staţionate aici în secret nu-l vor mai putea opri. Înainte să-şi dea seama de ceva, Ajidica va dispărea cu trofeul său, distrugând laboratorul în urma lui… Şi păstrând mirodenia artificială pentru el însuşi!

Desigur, mai erau şi alte lucruri care puteau interfera cu marea schemă a lui Ajidica – lucruri necunoscute. Pe Xuttuh acţionau spioni; sardaukarii şi propriul serviciu de securitate al lui Ajidica descoperiseră mai mult de o duzină aparţinând diferitelor Case Mari. Existau însă zvonuri şi despre o femeie Bene Gesserit lucrând aici sub acoperire. Şi-ar fi dorit ca vrăjitoarele să-şi vadă de treburile lor…

Pe drumul înapoi cu vagonetul către complexul lui de înaltă securitate, Maestrul Cercetător aruncă o pastilă roşie în gură şi începu s-o mestece. Medicamentul, care-i trata fobia de a sta în subteran, avea gust de carne de limorc putredă, prelevată dintr-o cuvă împuţită. Se întrebă de ce farmaciştii nu puteau prepara medicamente cu gust mai bun. Sigur era doar o problemă de aditivi?

În faţa lui, pavilionul de cercetări era alcătuit din cincisprezece clădiri albe, legate între ele prin pasaje suspendate, benzi rulante şi reţele de şine, totul înconjurat de sisteme puternice de apărare şi ferestre întărite,

unidirecţionale. Trupele de sardaukari protejau complexul.

Ajidica adaptase ştiinţa genetică tleilaxu la echipamentele industriale avansate, lăsate în urmă atunci când Casa Vernius fusese alungată. Învingătorii rechiziţionaseră stocurile de materii prime şi, prin intermediari, obţinuseră resurse suplimentare din afara planetei. În schimbul propriilor lor vieţi, un număr de administratori de fabrici şi savanţi ixieni dăduseră o mână de ajutor în acest proces.

Vagonetul se opri lin lângă pereţii pavilionului. După ce trecu prin stânjenitoarele proceduri de securitate, Ajidica păşi pe o platformă şi de acolo luă un liftub către secţiunea cea mai mare, ecranată, unde noii „candidaţi” erau pregătiţi pentru cuvele axlotl modificate. Fiecare supravieţuitor ixian ar fi vrut să ştie ce se întâmplă în laboratorul secret, dar nimeni nu avea nicio dovadă. Numai bănuieli şi temeri crescânde…

În pavilionul de cercetări, Ajidica avea cele mai perfecţionate utilaje industriale din imperiu, inclusiv sisteme elaborate de manipulare a materialelor, pentru transportarea mostrelor. Natura experimentală a proiectului amal cerea un spectru larg de chimicale şi eşantioane, precum şi eliminarea unor mari cantităţi de deşeuri toxice, lucruri pe care era capabil să le ducă la bun sfârşit cu o eficienţă nemaiîntâlnită. Pe Tleilax nu avusese niciodată acces la ceva atât de avansat.

Ajidica trecu printr-o uşă biosecurizată şi intră într-o încăpere enormă, unde nişte muncitori terminau conexiunile brute din podea, pregătind locul pentru cuvele noi, aflate în viaţă suspendată, care trebuiau aduse.

Testele mele trebuie să continue. Când voi fi aflat secretul, voi controla mirodenia şi îi voi putea distruge pe toţi diavolii care depind de ea!

Libertatea e un concept ambiguu. Unii oameni se ţin pe ei înşişi captivi, chiar şi atunci când au puterea să facă ce poftesc şi să meargă unde vor, în timp ce alţii sunt liberi în inima lor, chiar ţinuţi legaţi cu cătuşe.

Înţelepciunea zensunnită a migraţiilor

Intenţionat, Gurney Halleck strică utilajul care amesteca lichidul din bazinul de prelucrare a obsidianului, ceea ce provocă o spărtură în container. Lichidul de şlefuire ţâşni peste tot, pe solul deja mocirlos. Se dădu înapoi şi încrucişă mâinile, aşteptând pedeapsa care ştia că va veni.

Primul pas în planul riscant, disperat, de evadare…

Previzibil, paznicii se repeziră la el, ridicând bâtele cu şocuri electrice şi pumnii înmănuşaţi. În cele două luni de la asasinarea lui Bheth, Harkonnenii erau convinşi că stinseseră orice scânteie de rezistenţă din acest bărbat blond. Gurney nu era prea sigur de ce nu-l ucideau, pur şi simplu. În niciun caz pentru că-i admirau curajul sau pentru că era atât de încăpăţânat. Mai degrabă simţeau o plăcere sadică torturându-l şi lăsându-l să se întoarcă după şi mai mult…

Acum avea nevoie să fie rănit destul de rău, ca să aibă nevoie de îngrijire medicală. Voia ca paznicii să-l lovească mai tare ca de obicei, poate rupându-i câteva coaste. Apoi medicii îl vor trata la infirmerie şi-l vor ignora în timp ce se va vindeca. Acesta va fi momentul în care Gurney îşi va face mutarea…

Ripostă când îl atacară paznicii, lovindu-i şi zgâriindu-i. Alţi prizonieri s-ar fi predat cu umilinţă – dar dacă Gurney nu s-ar fi luptat, ar fi devenit bănuitori. Aşa încât rezistă cu înverşunare şi, bineînţeles, paznicii învinseră. Îl bătură cu mâinile şi cu picioarele şi-l izbiră cu capul de pământ.

Durerea şi întunericul îl copleşeau ca un lichid greţos, dar paznicii, îmbătaţi de adrenalină acum, nu se domoleau… Îşi simţi oasele trosnind. Tuşi cu sânge.

În timp ce se prăbuşea în uitare, Gurney se temea că a mers prea departe, că s-ar putea chiar să-l omoare de data

asta…

De zile-ntregi, muncitorii din gropile sclavilor încărcau un transport de obsidian albastru. Transportorul de mărfuri având uşile deschise aştepta pe platoul de aterizare, cu plăcile carcasei pline de urmele lăsate de fluxurile de ioni, din cauza multelor călătorii până pe orbită şi înapoi. Paznicii urmăreau încărcătura, dar fără prea multă atenţie. Niciun om nu intra de bunăvoie în gropile sclavilor, iar din punctul de vedere al paznicilor, nicio comoară din univers nu merita să-l tenteze vreodată chiar şi pe cel mai lacom dintre hoţi.

Această comandă mare fusese comandată prin intermediul negustorilor de pe Hagal de către ducele Leto Atreides. Chiar şi Gurney ştia că Atreizii fuseseră adversari de generaţii ai Casei Harkonnen. Rabban şi baronul simţeau o satisfacţie îngâmfată ştiind că vindeau o marfă atât de costisitoare celui mai mare duşman al lor.

Pe Gurney îl interesa doar faptul că transportul trebuia să plece curând… şi că el intenţiona să-l urmeze cât mai departe de gropile sclavilor.

Când ieşi în sfârşit din amorţeala chinuitoare, se trezi într-un pat de la infirmerie. Cearşafurile erau pătate de pacienţii dinainte. Doctorii nu iroseau prea multe eforturi ca să ţină sclavii în viaţă; pur şi simplu, nu era eficient din punctul de vedere al costurilor. Dacă prizonierii răniţi puteau fi vindecaţi cu un minimum de timp şi îngrijiri, erau trimişi înapoi la muncă. Dacă mureau… raziile Harkonnenilor adunau destui înlocuitori.

Când îşi recăpătă cunştiinţa, Gurney rămase nemişcat, atent să nu geamă şi să nu atragă atenţia asupra lui. Pe un pat alăturat, un bărbat se zvârcolea de durere. Cu ochii întredeschişi, Gurney văzu că ciotul braţului stâng al bărbatului era plin de sânge. Se întrebă de ce-şi mai bătuseră capul doctorii. Îndată ce burtosul supraveghetor

de schimb avea să vadă sclavul mutilat, avea să ordone lichidarea lui.

Omul strigă, fie din cauza durerii oribile, fie ştiindu-şi soarta. Doi tehnicieni medicali îl imobilizară şi-l injectară cu un pulverizator – gata cu tranchilizantele! În câteva clipe, gâlgâi şi tăcu. Jumătate de oră mai târziu, oameni în uniformă scoaseră afară cadavrul, fredonând o melodie în ritm de marş, ca şi cum făceau asta cât era ziua de lungă.

Un doctor se aplecă deasupra lui Gurney, cercetându-l, mai mult înghiontindu-l; deşi scoase gemetele şi scâncetele slabe potrivite, nu se trezi din falsa lui inconştienţă. Doctorul pufni şi se îndepărtă târându-şi picioarele. De-a lungul anilor, tehnicienii medicali petrecuseră deja, din punctul lor de vedere, mult prea mult timp îngrijind rănile repetate ale lui Gurney Halleck.

Când luminile se stinseră în complexul de gropi ale sclavilor, la lăsarea nopţii, infirmeria căzu în amorţeală. Doctorii se lăsară în voia propriilor lor dependenţe chimice – semuta sau alte droguri din depozitele de medicamente. Făcură o verificare finală superficială a pacientului încă în comă. Gurney gemu, prefăcându-se cuprins de un somn bântuit de coşmaruri. Un doctor se aplecă pentru o clipă deasupra lui cu un ac, poate un calmant, sau mai degrabă un sedativ, apoi dădu din cap şi se îndepărtă. Poate că voia ca Gurney să transpire dacă se trezea în cursul nopţii…

Îndată ce tehnicienii plecară, Gurney deschise ochii şi-şi atinse bandajele, evaluându-şi rănile. Purta doar o salopetă de spital bej, zdrenţuită, peticită şi roasă – ca propriul lui trup.

Avea o mulţime de vânătăi şi de tăieturi prinse stângaci în copci. Îl durea capul; probabil de la craniul fisurat sau cel puţin de la un şoc puternic. Dar chiar şi când ripostase, Gurney avusese grijă să-şi protejeze membrele. Mai putea deci să se mişte… Îşi lăsă picioarele goale peste marginea patului pe podeaua rece, plină de nisip, a infirmeriei. Îl cuprinse greaţa, dar îi trecu. Când trase adânc aer în piept, simţi în coaste o durere ca o arsură de sticlă spartă. Dar

putea trăi cu asta.

Făcu prin cameră câţiva paşi nesiguri. Tehnicienii lăsaseră aprinse licurigloburi slabe, pentru cazuri de urgenţă. Peste tot în jur, pacienţii sforăiau ori scânceau în noapte, dar nimeni nu-l observă. Cicatricea de la viţa-de-cerneală de pe faţa lui pulsa, ameninţând cu un nou val de durere, dar Gurney o ignoră. *Nu acum.*

Stând în faţa dulapului sigilat, plin cu medicamente, văzu un stativ conţinând fiole cu ac în vârf pline cu *kirar,* medicamentul pe care-l folosise Rabban ca să-l facă să stea paralizat şi neajutorat în timpul violului prelungit şi al uciderii lui Bheth. Gurney zgâlţâi uşa dulapului, apoi săltă zăvorul, încercând să producă pagube cât mai mici, aşa încât doctorii să nu vadă imediat ce făcuse.

Neştiind dozajul potrivit, înşfăcă un pumn de fiole galbene. Fiecare recipient semăna cu o viespe făcută din polimer lucios. Se întoarse să plece, apoi se opri. Dacă cineva descoperea dulăpiorul spart şi fiolele lipsă, putea ghici ce avea în minte – aşa că Gurney luă mai multe alte droguri puternice, calmante şi halucinogene, pe care le aruncă în incineratorul medical, păstrând pentru el doar câteva analgezice, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ele. Harkonnenii vor presupune că cineva furase medicamente diferite, nu doar *kirar.*

Căută nişte haine, găsi o uniformă medicală pătată de sânge şi hotărî că era mai bună decât salopeta lui de spital. Tresărind de durerea de a-şi mişca trupul nevindecat, se îmbrăcă, apoi găsi câteva capsule energizante, dar niciun pic de hrană solidă. Înghiţi tabletele ovale, neştiind cât timp va avea nevoie de ele ca să-l susţină. Ghemuindu-se cât mai mult posibil, forţă uşa infirmeriei şi se strecură afară, în întuneric – o umbră printre umbre.

Gurney evită gardurile străbătute de electricitate care înconjurau complexul, un sistem proiectat mai mult pentru intimidare decât pentru securitate. Barierele erau destul de uşor de străpuns. Licurigloburi strălucitoare răspândeau fascicule puternice de lumină peste zona de aterizare plină

de gropi, dar erau reglate şi aşezate prost, lăsând insule mari de întuneric de nepătruns.

Săltând dintr-o porţiune întunecată în alta, Gurney se apropie de containerele voluminoase, pline cu obsidian, care stăteau nepăzite. Deschise o trapă de metal care scârţâi. Ezită, dar orice întârziere putea atrage şi mai mult atenţia, aşa că se aruncă înăuntru. Lăsă trapa să se închidă cât mai încet posibil.

Alunecă pe o rampă metalică aspră, care-i agăţă şi-i rupse haina furată, până când ateriză pe movilele de obsidian albastru, tratat chimic. Faţetele erau de sticlă cu margini ascuţite, dar lui Gurney nu-i păsa de câteva tăieturi şi zgârieturi în plus. Nu, după toate chinurile prin care trecuse… Avu grijă totuşi să nu sufere tăieturi adânci.

Se îngropă şi mai adânc. Fiecare aşchie de obsidian era de mărimea pumnului sau chiar mai mare, dar erau colţuroase şi de forme diferite. Multe bucăţi arătau ca nişte lespezi late, lucioase. Această ladă era aproape plină, iar echipele o vor termina dimineaţă, cu o ultimă încărcătură, înainte de a lansa transportorul. Gurney încercă să se acopere destul pentru a evita să fie văzut.

Când o trase peste cap, sticla vulcanică îl apăsă cu toată greutatea. Deja Gurney abia mai respira. Tăieturile îi ardeau pielea, dar el îşi făcu loc şi mai adânc, înghesuindu-se într-un colţ, astfel încât măcar pe două părţi să aibă în spate metal solid. Încercă să-şi pună în jur bucăţi de sprijin, care să ţină o parte din încărcătura de deasupra. Greutatea apăsătoare se va multiplica în rău, atunci când ultima cantitate de obsidian va fi turnată în container, dar va supravieţui el cumva… şi chiar dacă nu, putea să-şi accepte soarta. Moartea într-o încercare de a scăpa de Harkonneni era mai bună decât viaţa sub cizma lor!

Când reuşi să aşeze cioburi libere de obsidian peste placa lată de deasupra capului, se opri. Nu mai vedea nimic, nici măcar lucirea slabă, albăstruie, a sticlei activate. Deja respiraţia îi devenise aproape imposibilă. Mişcă braţul doar atât cât să scoată fiolele galbene de *kirar.* Inspiră

adânc, să-şi umple bine plămânii.

O doză de drog paralizant nu-l băgase într-o comă destul de adâncă, dar trei probabil că l-ar ucide. Ţinându-le cu o mână, îşi injectă două fiole în coapsă, în acelaşi timp. Pe celelalte le ţinu aproape, în caz că avea nevoie de doze suplimentare pe drum. Paralizia se răspândi rapid – şuvoi îngheţat năvălind prin ţesutul său muscular. Medicamentul îl va aduce în stare de hibernare, îi va reduce respiraţia şi nevoile trupului până la limita morţii însăşi. Dacă avea noroc, poate-l va ţine chiar în viaţă…

Deşi ducele Leto Atreides nu ştia că are un pasager clandestin în încărcătură, Gurney Halleck îi datora evadarea de pe Giedi Prime conducătorului Caladanului, duşmanul Harkonnenilor.

Dacă supravieţuia destul încât să ajungă la centrul de distribuţie de pe Hagal, Gurney spera să scape în timp ce obsidianul albastru era reîncărcat pentru tăiere, şlefuire şi transport. La nevoie, va fugi şi va găsi iarăşi un mijloc de a pleca de pe acea planetă. După ce rezistase atâţia ani pe Giedi Prime, se îndoia că vreun loc din imperiu putea fi mai rău…

Gurney invocă imaginea binefăcătorului său fără voie, ducele Casei Atreides, şi simţi un zâmbet luptând să-i apară pe faţă, înainte ca hibernarea să se coboare asupra lui.

Raiul trebuie să fie sunetul apei curgătoare.

Zicală fremenă

Liet-Kynes se întoarse la baza antarctică a contrabandiştilor la trei ani după ce Warrick şi cu el dăduseră peste ea. Acum, că-şi pierduse orice speranţă să câştige femeia pe care-o iubea, nu mai avea nimic de pierdut. În sfârşit, Liet avea intenţia să-şi ceară răsplata promisă de la Dominic Vernius. Îi va cere conducătorului contrabandiştilor să-l ia de pe Dune, să-l ducă pe altă lume, departe de aici.

Chiar înainte ca un Warrick mândru şi zâmbitor să se întoarcă de la Grota Păsărilor cu frumoasa lui mireasă, Liet dorise cu disperare să facă tot ce putea să felicite cuplul. Când santinelele de pe creasta de deasupra sietchului semnalară un vierme purtând doi călăreţi, Liet se retrase în camera lui ca să mediteze şi să se roage. Îşi iubea fratele de sânge, la fel şi pe Faroula, şi nu voia să le poarte pică sau să le dorească răul. Fremenii aveau o zicală: „Cel mai mic gând rău trebuie dat la o parte imediat, înainde să prindă rădăcină."

La intrarea izolată a sietchului Scutului Roşu, îl îmbrăţişase pe Warrick, fără să fie deranjat de praf şi de mirosul puternic de mirodenie şi de sudoare, dat de orele nenumărate petrecute pe spinarea unui vierme. Observă dulcea scânteie de fericire care plutea în jurul prietenului său.

Cât despre Faroula, şi ea arăta mulţumită; îl salută pe Liet protocolar, aşa cum se cădea pentru o femeie proaspăt căsătorită. Liet le zâmbi, dar urările lui dulci-amărui se pierdură în şuvoiul felicitărilor din partea binevoitorilor, incluzând vocea scrâşnită a lui Heinar, tatăl lui Faroula şi naibul sietchului.

Rareori profitase Liet Kynes de renumele tatălui său, dar pentru sărbătoarea nupţială obţinuse un coş de fructe proaspete de la peştera-seră din Bazinul de Ghips: portocale, curmale, smochine, ca şi un ciorchine de fructe *li*

acrişoare, originare de pe Bela Tegeuse. Pusese darul în camera goală pe care urmau s-o împartă Warrick şi Faroula, loc unde-i avea să-i aştepte până în momentul în care cei doi trebuiau să se retragă, la căderea serii.

Una peste alta, Liet-Kynes se dovedise a fi un bărbat puternic…

În lunile următoare totuşi, nu putuse pretinde că nu se petrecuse nicio schimbare. Prietenul său cel mai bun avea acum alte obligaţii. Îşi luase o soţie şi, în curând – prin harul lui Shai-Hulud –, urma să aibă o întreagă familie. Warrick nu mai putea petrece la fel de mult timp în raiduri de comando.

Chiar şi după un an întreg, suferinţa lui Liet nu se micşoră. Încă o dorea pe Faroula mai mult decât pe oricare altă femeie, şi se îndoia că se va mai căsători, acum că o pierduse. Dacă mai rămânea la sietchul Scutului Roşu, tristeţea putea să i se transforme în amărăciune – şi nu voia să fie invidios pe prietenul său!

Frieth înţelese ce simţea fiul ei.

— Liet, văd că ai avea nevoie să pleci de-aici pentru o vreme…

Tânărul încuviinţă, gândindu-se la lunga călătorie către regiunea polului sud.

— Ar fi mai bine dacă m-aş dedica… altor treburi.

Se oferi să livreze următoarea mită de mirodenie lui Rondo Tuek, o călătorie dificilă, pe care puţini alţii o făceau de bunăvoie.

— Se spune că ecourile nu sunt auzite doar de urechi, zise Frieth. Ecourile amintirilor se aud cu inima…

Zâmbind, mama lui îi puse pe umăr mâna slabă.

— Du-te unde trebuie să te duci. O să-i explic eu totul tatălui tău!

Liet îşi luă rămas-bun de la sietch, de la Warrick şi Faroula. Ceilalţi fremeni îi puteau simţi tulburarea şi neastâmpărul.

— Fiul lui Umma Kynes doreşte să plece într-un *hajj,* ziseră ei, vorbind despre călătoria lui ca şi cum ar fi fost un

pelerinaj sfânt. Şi poate chiar era un fel de căutare a unei viziuni, a păcii interioare şi a unui scop. Fără Faroula, avea nevoie să-şi găsească o altă obsesie care să-l pună în mişcare.

Trăise toată viaţa lui în umbra lui Pardot Kynes. Planetologul îl pregătise pe Liet să-i fie succesor, însă tânărul nu-şi cercetase niciodată inima ca să decidă dacă acesta era drumul pe care dorea să meargă.

Tinerii fremeni alegeau deseori profesia tatălui lor, dar asta nu era ceva bătut în cuie. Visul de a redeştepta Dune era unul puternic, care inspira – şi *pretindea* – pasiuni intense. Chiar şi fără fiul său de nouăsprezece ani, Umma Kynes îi avea pe locotenenţii săi devotaţi – Stilgar, Turok şi Ommun, ca şi pe conducătorii mai puţin importanţi. Visul lui nu avea să moară, indiferent ce hotăra Liet.

Putea fi la conducerea lor într-o zi… dar numai dacă se arunca din toată inima în vâltoarea acestei probleme. *Voi pleca şi voi încerca să înţeleg ţelul care arde în inima tatălui meu.*

Se hotărâse să se întoarcă la Dominic Vernius.

Cu abilitatea fremenă de a reconstitui paşii pe un teren accidentat sau lipsit de trăsături distinctive, Liet-Kynes scruta pustietatea antarctică. Livrase deja încărcătura de esenţă distilată de mirodenie pentru transportul clandestin către agenţii Ghildei. Dar în loc să se întoarcă la sietch, în loc să se ducă să inspecteze plantaţia de palmieri, Liet intrase adânc în zona polară, în căutarea contrabandiştilor.

În scurt timp se opri sub lumina slabă, înclinată, a soarelui, încercând să distingă pe peretele impunător al gheţarului orice neregularitate care-i putea indica labirintul de peşteri. Fu mulţumit să vadă că proscrişii făcuseră toate modificările în materie de camuflaj pe care le sugeraseră el şi cu Warrick. În spatele şirului înalt de stânci încrustate cu

gheaţă, se găsea o prăpastie adâncă, pe fundul căreia se odihneau navele de contrabandă ale lui Dominic.

Păşi către baza stâncii. Avea mâinile amorţite şi obrajii îi ardeau de frig. Pentru că nu ştia cum să intre în bază, căută o trecere, sperând că refugiaţii îl vor vedea şi-l vor lua înăuntru – dar nu ieşi nimeni.

Liet petrecu o oră încercând să se facă văzut, strigând şi fluturându-şi braţele, până când, în sfârşit, o deschizătură mică apăru lângă el, de unde ieşiră câţiva oameni cu înfăţişare aspră, îndreptând spre el laserele gata pregătite.

Cu calm, tânărul Liet-Kynes îşi înălţă semeţ bărbia.

— Văd că sunteţi la fel de vigilenţi ca întotdeauna, remarcă el sarcastic. Se pare că aveţi nevoie de ajutorul meu mai mult decât prevăzusem…

În timp ce bărbaţii continuau să-l ameninţe cu armele, Liet se încruntă şi arătă spre unul dintre ei, cu faţa ciupită de vărsat şi o sprânceană lipsă, apoi spre alt veteran bătrân având o claie de păr zbârlit, alb-cenuşiu.

— Johdam, Asuyo – nu mă recunoaşteţi? Sunt mai în vârstă şi mai înalt, cu un pic de barbă, dar nu atât de diferit faţă de cum eram…

— Toţi fremenii arată la fel, mârâi Johdam cel ciupit de vărsat.

— Atunci toţi contrabandiştii au vedere proastă. Am venit să vorbesc cu Dominic Vernius!

Acum, fie că erau nevoiţi să-l omoare pentru că ştia prea multe, fie că-l duceau înăuntru. Liet păşi în tuneluri, iar contrabandiştii etanşară intrarea în urma lui.

Când trecură pe lângă peretele cu fereastra de observaţie, privi în jos, în prăpastia care adăpostea terenul lor de aterizare. Grupuri de oameni alergau ca furnicile, încărcând provizii în nave.

— Vă pregătiţi pentru o expediţie, observă Liet.

Amândoi veteranii îi aruncară priviri îngheţate. Asuyo, cu părul lui cărunt chiar mai ciufulit ca înainte, îşi umflă pieptul ca să arate câteva medalii şi însemne de grad proaspăt cârpite, pe care le adăugase la salopetă… dar

nimeni nu părea impresionat de asta, cu excepţia lui însuşi. Johdam arăta în continuare înverşunat şi sceptic, ca şi cum ar fi pierdut deja prea multe şi se aştepta să piardă în curând şi restul.

Luară un lift mecanic, coborând către fundul crevasei, şi ieşiră în bazinul acoperit cu pietriş. Liet recunoscu silueta impunătoare a lui Dominic Vernius, cu ţeasta rasă lucindu-i în lumina palidă a polului. Conducătorul contrabandiştilor zări distraiul vizitatorului şi-l recunoscu imediat. Îşi flutură mâna lată şi se apropie cu paşi mari.

— Aşa, băiete, te-ai pierdut iar? Ţi-a fost mai greu să ne găseşti, acum că ne-am ascuns mai bine?

— A fost mai greu să-i fac pe oamenii tăi mă observe, răspunse Liet. Santinelele tale dormeau, probabil.

Dominic izbucni în râs.

— Santinelele mele sunt ocupate să încarce navele. Avem de prins un transspaţial, cu spaţiul de andocare deja rezervat şi plătit. Cu ce-ţi pot fi de folos? În momentul ăsta ne cam grăbim…

Liet trase adânc aer în piept.

— Mi-ai promis o favoare. Am venit să-mi fac cererea…

Deşi luat prin surprindere, ochii lui Dominic scânteiară.

— Foarte bine. Cei mai mulţi oameni care aşteaptă o răsplată n-au nevoie de trei ani ca să se hotărască.

— Am multe talente şi pot fi un membru valoros al echipei tale, zise Liet. Ia-mă cu tine!

Dominic tresări, apoi zâmbi. Îl bătu pe Liet pe umăr, cu o mână destul de grea ca să doboare un taur.

— Suie pe nava amiral, să stăm de vorbă…

Făcu semn înspre rampa unei fregate brăzdate de urmele numeroaselor reintrări în atmosferă.

Dominic întinsese covoraşe şi tot felul de obiecte prin cabina sa personală, ca s-o facă să arate ca un cămin. Contele renegat îl invită pe Liet să ia loc pe unul dintre scaunele cu suspensie. Ţesătura pernei era uzată şi pătată, de parcă trecuse prin decenii de folosire intensă, dar pe Liet nu-l deranja. Pe una dintre laturile biroului de scris al lui

Dominic sclipea o holofotografie a unei femei frumoase.

— Susţine-ţi cazul, băiete!

— Spuneai că ţi-ar fi de folos un fremen care să întărească securitatea la baza de pe Salusa Secundus…

Fruntea lui Dominic se încreţi.

— Un fremen ar fi un adaos binevenit.

Se întoarse către imaginea frumoasei femei, care lumina ca şi cum i-ar fi zâmbit, indiferent unde s-ar fi mutat.

— Ce crezi, Shando, dragostea mea? Ar trebui să-l lăsăm pe băiat să facă o călătorie cu noi?

Dominic privi fix către hologramă, ca şi cum ar aştepta un răspuns. Un sentiment straniu îi străbătu şira spinării. Apoi contele ixian se întoarse spre el surâzând.

— Sigur că-l lăsăm. Am făcut un târg, iar cererea ta este perfect rezonabilă… deşi cineva s-ar putea întreba dacă eşti întreg la minte.

Dominic se scărpină la tâmplă, unde-i curgea o picătură de sudoare.

— Oricine vrea să meargă pe planeta-închisoare a împăratului are, evident, nevoie de ceva mai multă fericire în viaţă…

Liet se strâmbă, dar nu dădu amănunte.

— Am motivele mele.

Dominic nu insistă.

Cu ani în urmă, tatăl său fusese profund afectat de ceea ce văzuse pe Salusa Secundus, de cicatricele rămase chiar şi după secole de la holocaust. Căutând să înţeleagă propriile sale motivaţii, să-şi decidă cursul vieţii, Liet avea nevoie să meargă şi el acolo. Poate că dacă petrecea un timp pe Salusa, printre pietrele aspre şi rănile nevindecate, reuşea să înţeleagă ce anume declanşase interesul de-o viaţă al tatălui său pentru ecologie.

Masivul contrabandist prinse mâna lui Liet într-o strângere energică.

— Foarte bine, asta a fost. Cum ziceai că te cheamă?

— Pentru cei din afară, sunt cunoscut sub numele de Weichih…

— În regulă, Weichih, dacă vrei să fii membru al echipei, va trebui să-ţi faci partea ta de muncă.

Dominic îl conduse afară din cabina căpitanului, pe rampă şi apoi în cuprinsul crevasei.

În jurul lor, contrabandiştii asudau şi gâfâiau, cu respiraţia tăiată.

— Înainte de sfârşitul zilei, vom decola spre Salusa Secundus.

Priveşte înăuntrul tău şi vei putea vedea universul.

Aforism zensunnit

Arrakis. A treia planetă din sistemul Canopus. Un loc uimitor.

Navigatorul Ghildei, D'murr, privea prin fereastra de plaz a cabinei sale – un fir de praf, în interiorul giganticului transspaţial. Departe, sub nava sa, dincolo de vălul de praf cafeniu răscolit de vânt, se afla Arrakis, singura sursă a melanjului care-i îngăduia să vadă de-a lungul căilor complicate ale universului.

Atâta plăcere îmi dăruieşte mirodenia…

O navetă micuţă ţâşni arzând prin atmosfera planetei, dinspre polul sud, se eliberă şi atinse marele vehicul pe orbită. Când naveta andocă, o cameră de supraveghere îi arătă lui D'murr un grup de pasageri debarcând în zona comună, cu atmosferă controlată, a transspaţialului.

Cu toate că mulţi alţi angajaţi ai Ghildei Spaţiale făceau parte din echipajul navei, în calitate de navigator D'murr trebuia să urmărească totul, tot timpul. Aceasta era nava lui, casa şi locul său de muncă, responsabilitatea sa…

În camera izolată, şuierul familiar al gazului portocaliu de melanj abia se auzea. Cu trupul lui puternic deformat, D'murr n-ar fi putut niciodată să păşească pe planeta-deşert, n-ar fi putut niciodată, de fapt, să părăsească siguranţa cuvei sale. Dar însuşi faptul de a se afla în apropiere de Arrakis îl liniştea într-un fel elementar… Cu creierul său de ordin superior, încercă să elaboreze o analogie matematică pentru senzaţia pe care o încerca, dar aceasta nu reuşi să i se limpezească în minte.

D'murr Pilru ar fi trebuit să facă mai mult în viaţa lui cât timp era încă uman, înainte să intre în serviciul Ghildei. Dar acum era prea târziu! Ghilda îl luase atât de repede – atât de neaşteptat – după ce trecuse examenul de admitere… Nu avusese timp să-şi ia rămas-bun cum se cuvine, să-şi pună la punct treburile umane.

Umane…

Cât de largă era definiţia pe care o cuprindea acest cuvânt? Bene Gesserit-ul petrecuse generaţii întregi luptându-se exact cu această întrebare, cu toate nuanţele, cu clasele de intelect şi de emoţii, cu realizările ridicate în slăvi şi jalnicele eşecuri. Forma fizică a lui D'murr se alterase semnificativ de când se alăturase Ghildei… dar cât de mult conta asta? Depăşiseră el şi toţi ceilalţi navigatori condiţia umană, pentru a deveni ceva cu totul diferit?

Mai sunt încă uman? Nu mai sunt uman? Ascultă propriile lui gânduri tulburi, şovăitoare.

Prin transochiul de supraveghere, D'murr privea noii pasageri, bărbaţi aspri în haine de culoare închisă, intrând în holul principal al pasagerilor. În urma lor pluteau saci de călătorie cu suspensii. Unul dintre bărbaţi, cu chipul roşcovan, mustăţi voluminoase şi capul complet ras, părea ciudat de familiar.

Încă îmi aduc aminte unele lucruri…

Dominic Vernius! Unde fusese toţi anii ăştia?

Navigatorul murmură o comandă în globul-microfon sclipitor, de la gura lui mică în formă de V. Ecranul îi arătă numele pasagerilor, dar niciunul nu-i era cunoscut. Exilatul conte Vernius călătorea sub un nume fals, în ciuda asigurărilor de confidenţialitate absolută ale Ghildei.

El şi însoţitorii săi se îndreptau spre Salusa Secundus.

O sonerie se auzi în interiorul cabinei de navigaţie. Toate navetele erau ancorate în danele lor. Echipajul Ghildei etanşă trapele de intrare şi monitoriză motoarele Holtzman; o armată de experţi pregătea transspaţialul pentru plecarea de pe orbita polară. D'murr abia dacă observă…

În schimb, se gândi la zilele senine de pe Ix, la vremea bucolică pe care o petrecuse cu părinţii şi fratele său geamăn, în Marele Palat al contelui Vernius.

Rămăşiţe nefolositoare ale minţii…

Ca navigator, făcea calcule de ordin superior şi se delecta cu matematica dimensională. Ducea transspaţiale pline cu pasageri şi mărfuri la distanţe imense.

Şi totuşi, se trezi dintr-o dată blocat, distrat, incapabil să

funcţioneze. Creierul său complicat îşi pierdu concentrarea, în mijlocul preţioaselor sale ecuaţii. De ce mintea lui, ceea ce mai rămăsese din fiinţa lui pierdută, insista să-l recunoască pe acel om? Ieşi la iveală un răspuns, ca o creatură ivindu-se din adâncurile unei mări întunecate: Dominic Vernius era o parte importantă din trecutul lui D'murr Pilru. Trecutul lui uman…

Vreau să curbez spaţiul.

În schimb, imagini de pe Ix-ul de altădată i se rostogoleau prin minte: scene de splendoare la curtea Casei Vernius, cu fratele său C'tair… Fete drăgălaşe în rochii scumpe, zâmbind; până şi tânăra şi încântătoarea fiică a contelui, Kailea… Creierul său, destul de mare pentru a cuprinde universul, era o magazie plină cu tot ceea ce fusese şi tot ceea ce urma să devină.

Încă n-am teminat să evoluez…

Chipurile fetelor ixiene se schimbară, devenind feţele încruntate ale instructorilor de la Şcoala de Navigaţie de pe Junction. Cabinele lor închise ermetic stăteau ciorchine în jurul cabinei lui, iar ochii lor micuţi îl străpungeau mânioşi pentru eşec.

Trebuie să curbez spaţiul!

Pentru D'murr, aceasta era experienţa senzorială ultimă a minţii şi a trupului său, datorată multiplelor dimensiuni care-i erau accesibile. Se dăruise Ghildei, într-un fel foarte asemănător cu cel în care preoţii şi călugăriţele din vremurile primitive se dăruiau cândva Dumnezeului lor, abţinându-se de la relaţii sexuale.

În cele din urmă, lăsă în urmă scurtul moment de întârziere provocat de amintirile umane şi se extinse, cuprinzând sistemele stelare, întinzându-se ca să ajungă până la şi dincolo de ele. În timp ce D'murr călăuzea trasspaţialul prin cutele spaţiului, galaxia deveni femeia lui… şi el făcu dragoste cu ea.

Războiul neîncetat dă naştere propriilor sale condiţii sociale, care au fost asemănătoare de-a lungul epocilor. Una dintre aceste condiţii este o stare permanentă de alertă menită să apere de atac… Alta este domnia unui autocrat.

CAMMAR PILRU, Ambasador ixian în exil:
Tratat despre căderea guvernelor nedrepte

Pentru C'tair, plăcerile vieţii cu Miral Alechem fură de scurtă durată. După holoproiecţia lui Rhombur, se despărţiseră din motive de siguranţă, găsindu-şi ascunzători diferite în care să locuiască. Sperau să-şi mărească şansele de a supravieţui şi de a-şi continua importanta muncă, măcar pentru unul dintre ei. Aranjând dinainte, se întâlneau regulat la cantina unde lucra ea, pentru priviri furişe şi cuvinte înăbuşite.

Într-una dintre ocazii, totuşi, când el ajunse la momentul fixat, o altă femeie, cu ochii goi, stătea în locul lui Miral, la oficiul de distribuire a hranei. Îşi luă farfuria de materie vegetală tăiată şi se aşeză la masa pe care-o împărţeau de obicei.

C'tair urmări coada, dar Miral nu mai apăru. Încă atent, mâncă în tăcere, cuprins de îngrijorare. La sfârşit, când îşi duse vasele goale înapoi în locul unde lucrătorii le curăţau pentru schimbul următor, îl întrebă pe unul dintre ei:

— Unde-i femeia care stătea aici acum trei zile?

— S-a dus, sosi răspunsul morocănos.

Femeia mai în vârstă, cu chipul pătrăţos, se încruntă.

— Ce te priveşte?

— N-am vrut să vă supăr…

Se înclină, făcând un pas înapoi. Un paznic tleilaxu îl cercetă, observând discuţia. Îşi miji ochii de rozător, iar C'tair se mişcă imediat, cu paşi atenţi, concentrat asupra comportării sale, în aşa fel încât să nu mai atragă atenţia.

I se întâmplase ceva lui Miral, însă nu îndrăznea să insiste. Nu putea întreba pe nimeni.

Când paznicul traversă mulţimea şi vorbi cu bătrânul

muncitor, C'tair mări pasul îndeajuns încât să se piardă în mulţimea forfotitoare, apoi se strecură într-un puţ lateral, coborî în tunelurile suboizilor şi se grăbi să dispară. Simţea blestemul iminent apăsând asupra lui…

Ceva teribil de rău se întâmplase. O capturaseră pe Miral şi acum C'tair era din nou singur – fără o rezistenţă organizată, fără cineva care să-l acopere şi să-l ajute în revolta lui privată. Lăsat fără resurse din afară, ce şanse mai avea? Se amăgise singur, în toţi aceşti ani?

Mai lucrase singur şi înainte, îşi înăbuşise sentimentele, dar acum inima lui era plină de dor pentru ea. Uneori îşi dorea să nu se fi implicat niciodată într-o relaţie cu Miral, pentru că acum îşi făcea tot timpul griji. Dar în orele cele mai liniştite, când stătea singur în pat, se simţea recunoscător pentru clipele de dragoste pe care le împărtăşiseră…

N-o mai văzu niciodată în viaţă.

Ca nişte viespi furioase protejându-şi cuibul, tleilaxu instituiră o represiune brutală, mult mai drastică decât orice decretaseră până atunci. Executară mii de muncitori pe baza unor simple bănuieli, doar ca să-şi întărească dominaţia prin teroare. Deveni limpede foarte curând că invadatorilor nu le păsa dacă exterminau întreaga populaţie ixiană. Puteau să radă toată suprafaţa planetei şi să aducă în loc oamenii lor: ghola, dansatori-faţă, pe oricine ar vrea ei…

Curând, spiritul de revoltă ixian fu din nou zdrobit. C'tair nu mai dăduse o lovitură de şase luni. Scăpase ca prin urechile acului de o capcană a sardaukarilor, doar surprinzându-i cu un pistol de mână cu ace. Temându-se că tleilaxu ar putea să ia urma amprentelor sau structurii sale genetice, trăise sub ameninţarea permanentă a arestării.

Nimic nu se îmbunătăţi.

După introducerea clandestină a mesajului proiectat al prinţului Rhombur, comunicarea cu exteriorul fusese blocată mai mult ca oricând. Nu mai erau admişi nici observatori, nici mesaje... Li se interzise accesul tuturor căpitanilor de nave independente şi tuturor lucrătorilor din transporturi. Nu avea nicio şansă de a trimite fie şi cel mai mic mesaj lui Rhombur, pe Caladan. Ix deveni abia ceva mai mult decât o cutie neagră care producea tehnologie pentru clienţii CHOAM. Sub supravegherea tleilaxu, o mare parte din muncă era de calitate inferioară şi apăruseră rezilieri de contracte, afectând veniturile din vânzări. Asta era însă doar o slabă consolare pentru C'tair...

Din nou izolat, nu putea să-şi găsească aliaţi sau să fure echipamentele de care avea nevoie. În noua lui ascunzătoare rămăseseră numai câteva componente, destule probabil cât să folosească transmiţătorul rogo încă o dată – sau poate de două ori. Avea să lanseze o ultimă cerere disperată de ajutor, către etericul său frate din cadrul Ghildei.

În lipsă de altceva, C'tair jură să facă în aşa fel încât cineva să afle totuşi ce se întâmpla aici. Miral Alechem fusese singura sa rază de prietenie, de căldură emoţională, şi ea dispăruse din viaţa lui. Se temea că i se întâmplase ce putea fi mai rău...

Trebuia să-şi transmită mesajul, trebuia să găsească un ascultător. Cu tot entuziasmul său, Rhombur nu reuşise să facă îndeajuns. Poate că D'murr, cu talentele lui de navigator al Ghildei, ar fi putut să-l găsească pe de mult pierdutul conte de Ix, Dominic Vernius...

Hainele murdare ale lui C'tair miroseau a transpiraţie şi a unsoare. Trupul lui fusese prea multă vreme lipsit de odihnă sau de o hrană decentă. Înfometat, se înghesui în spatele unui container de înmagazinare blindat, care conţinea cutii sigilate cu cronometre ixiene refuzate, mecanisme de măsurare a timpului care puteau fi programate să se adapteze oricărei planete din imperiu. Instrumentele fuseseră puse deoparte pentru recalibrare şi

adunaseră praf de ani de zile. Tleilaxu nu foloseau asemenea jucării tehnologice frivole.

Lucrând la lumina slabă a unui palmiglob, C'tair reasamblă componentele transmiţătorului său rogo. Simţea sângele îngheţându-i în vine, nu pentru că era îngrijorat că ar putea fi prins de copoii tleilaxu, ci pentru că se temea că rogo-ul nu va funcţiona. Trecuse un an de când încercase ultima oară să folosească dispozitivul de comunicare şi ajunsese la ultimul set de vergele de silicat cristalin nefolosite.

Îşi şterse din părul zbârlit o picătură de sudoare şi introduse tijele în receptacul. Transmiţătorul uzat fusese reparat de multe ori. La fiecare folosire, C'tair forţa sistemele îmbinate provizoriu – ca şi propriul său creier – până la ultima limită.

În copilărie, el şi cu fratele său geamăn împărtăşiseră o relaţie perfectă, o legătură frăţească care le îngăduia să-şi completeze unul altuia frazele, să se privească unul pe altul şi să ştie fiecare ce gândeşte celălalt. Câteodată, dorinţa de a regăsi această empatie era aproape de neîndurat.

De când D'murr devenise navigator, cei doi fraţi se îndepărtaseră din ce în ce mai mult. C'tair făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să menţină acel fir subţire, iar transmiţătorul rogo le permitea celor două minţi să găsească un teren comun. Însă, de-a lungul anilor, rogo-ul se deteriorase, iar în cele din urmă maşinăria ajunsese la limita distrugerii totale… ca şi C'tair.

Lăsă ultima tijă să alunece la locul ei, îşi încleştă fălcile cu hotărâre şi activă sursa de energie. Spera că pereţii blindaţi ai containerului de marfă vor împiedica orice scurgere pe care ar putea-o detecta scanerele tleilaxu. După ce detonase capsulele explozive cu doi ani în urmă, nu mai avea camera ecranată. În consecinţă, riscurile creşteau din ce în ce mai mult, cu fiecare zi.

Comandantul Garon şi sardaukarii lui îl căutau, ca şi alţii ca el, îngustând posibilităţile, ajungând tot mai aproape.

C'tair îşi puse receptorii pe craniu, îi unse cu o picătură

de gel ca să îmbunătăţească contactul. În minte, încercă să stabilească o legătură cu D'murr, căutând tiparele de gândire care fuseseră cândva atât de asemănătoare cu ale sale. Deşi împărtăşeau încă o origine comună, D'murr se schimbase enorm… într-un asemenea grad încât gemenii aproape că erau acum membrii unor specii diferite.

Simţi o atingere în conştiinţă, apoi o recunoaştere surprinsă, dar lentă.

— D'murr, trebuie să mă asculţi. Trebuie să auzi ce-ţi spun!

Simţi receptivitatea sub formă de imagini şi văzu în minte chipul fratelui său, cu părul negru, ochii mari, nasul cârn şi surâsul plăcut. Exact cum şi-l amintea C'tair din zilele de la Marele Palat, când aveau funcţii diplomatice şi flirtau amândoi cu Kailea Vernius…

Dar în spatele imaginii familiare, C'tair, uimit, văzu o formă stranie şi distorsionată, o umbră oribilă, înfiorătoare, a fratelui său, cu craniul mărit şi membrele atrofiate, suspendat pe vecie într-o cuvă cu gaz dens de melanj.

C'tair alungă imaginea şi se concentră asupra chipului uman al fratelui său geamăn, fie că era real sau nu.

— D'murr, s-ar putea să fie ultima dată când vorbim…

Voia să-i ceară orice fel de veşti despre imperiu. Ce mai ştia de tatăl lor, ambasadorul Pilru, în exilul lui pe Kaitain? Dacă trăia, ambasadorul încerca încă să obţină sprijin, specula C'tair, dar după atâţia ani, era o cauză pierdută, aproape patetică…

C'tair nu avea timp de trăncăneală. Avea nevoie să comunice starea presantă, disperată a poporului Ixian. Toate celelalte căi de comunicare fuseseră tăiate, dar D'murr, prin legăturile Ghildei, avea alte posibilităţi – un fir subţire de-a curmezişul întregului cosmos.

Cineva trebuie să înţeleagă cât de disperată este situaţia noastră!

Frenetic, C'tair vorbi îndelung, descriind tot ceea ce făcuseră tleilaxu, înşirând ororile pricinuite prizonierilor ixieni de către soldaţii sardaukari şi alţi fanatici.

— Trebuie să mă ajuţi, D'murr. Găseşte pe cineva care să preia cauza noastră în imperiu!

Rhombur Vernius deja cunoştea situaţia dar, deşi prinţul făcuse tot posibilul cu sprijinul secret al Atreizilor, nu fusese de ajuns.

— Găseşte-l pe Dominic Vernius – ar putea fi singura noastră şansă. Dacă-ţi mai aminteşti de mine, dacă-ţi mai aminteşti de familia şi de prietenii tăi umani… de poporul tău… *te rog, ajută-ne!* Eşti singura speranţă care ne-a mai rămas!

În faţa lui, văzând doar pe jumătate cu ochii, din cauză că mintea îi era atât de departe, întinsă peste cărările spaţiului curbat către fratele lui, C'tair zări ieşind fum din transmiţătorul rogo. Tijele de silicat cristalin începură să vibreze şi să crape.

— Te rog, D'murr!

Câteva secunde mai târziu, vergelele se sfărâmară. Din fisurile transmiţătorului trosniră scântei şi C'tair îşi smulse conectorii de la tâmple…

Îşi apăsă pumnul în gură ca să-şi oprească un strigăt de durere. Ochii i se umplură de lacrimi, stoarse de presiunea din creier. Îşi atinse nasul, apoi urechile, şi simţi sângele scurgându-i-se din rupturile din sinusuri. Suspină şi-şi muşcă cu putere încheieturile degetelor, dar agonia avu nevoie de multă vreme ca să scadă.

În sfârşit, după multe ore de durere năucitoare, se uită la cristalele înnegrite şi îşi şterse sângele de pe faţă. Ridicându-se în capul oaselor şi aşteptând ca pulsaţia din cap să-i dispară, se trezi zâmbind, în ciuda durerii şi a rogoului stricat.

Era sigur că de data asta răzbătuse… Viitorul planetei Ix depindea de ceea ce putea face D'murr cu informaţiile.

Dedesubtul unei lumi – în pietrele, în pământul şi în straturile ei sedimentare – acolo veţi găsi memoria planetei, analogia completă a existenţei sale, memoria ecologică.

PARDOT KYNES,
Un manual de pe Arrakis

În formaţie strânsă, navele imperiale blindate ale închisorii părăsiră adăpostul transspaţialului şi porniră în picaj către planeta în descompunere, ca o procesiune funerară aeriană.

Chiar şi din spaţiu, Salusa Secundus arăta ca o cangrenă, cu cruste întunecate şi un strat de nori transparent, aidoma unui văl sfâşiat. Potrivit comunicatelor oficiale de presă, noii condamnaţi trimişi pe Salusa aveau o rată a mortalităţii de şaizeci la sută în primul an standard.

După ce noul transport de prizonieri şi de provizii fusese expediat către punctele de descărcare bine păzite, echipajul Ghildei spaţiale ţinu deschise porţile hangarului destul timp ca să iasă o altă fregată uzată şi încă două nave uşoare, rapide, fără însemne. Nelăsând nicio înregistrare a trecerii lor, Dominic Vernius şi oamenii săi se strecurară spre planetă printr-o fisură a reţelei sateliţilor de supraveghere.

Liet-Kynes stătea în fregată, pe un scaun pentru pasageri, cu degetele apăsate pe plazul rece al hubloului. Avea ochii mari ca ai unui copil fremen la prima lui călătorie pe spinarea unui vierme. *Salusa Secundus!*

Chiar şi în strălucirea amiezii, cerul era de un portocaliu bolnăvicios, brăzdat de nori palizi. Fulgere globulare săltau pe cer ca şi cum titani invizibili jucau popice electrice.

Evitând balizele imperiale de detecţie, fregata lui Dominic trecu repede peste pustietăţile accidentate şi crăpate, îndreptându-se către zona ei de aterizare. Traversară întinderi de piatră vitrificată ce luceau ca nişte lacuri, dar erau de fapt mici bazine de sticlă de granit. Chiar şi după atâtea secole, numai câteva fire de iarbă maronie scoseseră cu greu capul pe câmpiile pârjolite, ca degetele

încleştate ale unor oameni îngropaţi de vii.

Între două bătăi de inimă, Liet înţelese cum de fusese tatăl său atât de profund mişcat de rănile nevindecate ale acestui loc părăsit. Scoase un sunet slab, gâtuit. Când Dominic se întoarse spre el, cu o expresie curioasă pe chip, Liet explică:

— În vremurile străvechi, poporul zensunit – fremenii – au fost sclavi aici timp de nouă generaţii…

Cu ochii aţintiţi asupra peisajului ars, adăugă abia auzit:

— Spun unii că încă le poţi vedea petele de sânge pe pământ şi că le poţi auzi strigătele purtate de vânt…

Umerii laţi ai lui Dominic se încovoiară.

— Weichih, Salusa a îndurat mai multă durere şi suferinţă decât putea duce!

Se apropiară de periferia unui oraş cândva înfloritor, care părea mai mult o cicatrice arhitectonică. Cioturi de clădiri şi coloane de marmură albă ca laptele, acum înnegrite, zăceau pe post de rămăşiţe ale splendorii stăpâne cândva aici. Departe, pe dealurile colţuroase, un zid nou înconjura în zig-zag o porţiune cu structuri relativ intacte – rămăşiţele unui oraş abandonat, supravieţuitor al holocaustului.

— Zidul acela trebuia să închidă populaţia închisorii, explică Dominic, însă după ce s-a prăbuşit şi prizonierii au scăpat, funcţionarii şi administratorii au închis la loc bariera şi s-au retras în interior, unde se simţeau protejaţi…

Pufni într-un râs zgomotos.

— O dată ce prizonierii şi-au dat seama că le era mai bine într-un loc unde erau cel puţin hrăniţi şi îmbrăcaţi, au încercat să intre înapoi. Dar…

Dădu din capul ras.

— Acum, cei mai rezistenţi au învăţat să-şi croiască viaţa aici, afară. Ceilalţi… pur şi simplu au murit. Casa Corrino a importat animale periculoase – tigri Laza, tauri salusani şi altele asemenea – pentru a ţine sub control supravieţuitorii. Criminalii condamnaţi sunt… abandonaţi aici. Nimeni nu se aşteaptă să plece.

Liet studie peisajul cu ochi de planetolog, încercând să-şi

aducă aminte ce-l învăţase tatăl lui. Simţea în aer o umezeală stătută, chiar şi în acest loc dezolant.

— Pare să existe destul potenţial, destulă umezeală. Ar putea apărea un covor vegetal, recolte, vite… Cineva ar trebui să schimbe locul ăsta.

— Blestemaţii de Corrino n-ar îngădui!

Chipul lui Dominic se întunecă.

— Le place să rămână aşa, ca o pedeapsă potrivită pentru oricine îndrăzneşte să sfideze imperiul. O dată ce prizonierii ajung aici, începe un joc crud. Împăratului îi place să vadă cine se căleşte cel mai bine, cine rezistă cel mai mult. La palatul său, membrii curţii imperiale pun pariuri pe deţinuţii cei mai renumiţi, care dintre ei va supravieţui şi care nu…

— Tatăl meu nu mi-a zis asta, spuse Liet. Şi doar a trăit acolo ani de zile, pe când era mai tânăr…

Dominic zâmbi şters, dar ochii lui rămaseră întunecaţi şi plini de îngrijorare.

— Oricine-ar fi tatăl tău, băiete, nu cred că le ştie chiar pe toate!

Exilatul istovit dirijă fregata pe deasupra dărâmăturilor de la periferiile oraşului, către un hangar dărâmat al cărui acoperiş se încovoiase, arătând a reţea de bare ruginite.

— În calitate de conte de Ix, prefer să stau în subteran. Nu trebuie să-mi fac griji pentru furtunile aurorale de-acolo, de jos.

— Tata mi-a povestit şi despre furtunile aurorale…

Fregata coborî prin gaura întunecată din hangar – şi continuă să coboare în cavernele spaţioase ale unui depozit.

— Aici a fost un antrepozit imperial, consolidat pentru stocarea pe termen lung. Dominic trecu pe luminile de aterizare ale navei, răspândind prin aer raze galbene.

Un nor de praf în cădere arăta ca o ploaie cenuşie…

Cele două nave uşoare trecură pe lângă fregată şi aterizară primele. Alţi contrabandişti ieşiră din interiorul bazei ascunse pentru a ancora aparatul. Descărcară

uneltele şi proviziile. Piloţii navelor mici se grăbiră să se aşeze lângă rampa fregatei, aşteptând apariţia lui Dominic.

Urmându-l pe conducătorul chel, Liet adulmecă, simţindu-se încă dezbrăcat fără distrai sau filtre nazale. Aerul avea un miros uscat şi ars, cu iz de solvenţi şi ozon. Liet ducea dorul căldurii aspre a pietrei naturale, ca într-un sietch confortabil; prea mulţi pereţi din jurul lui erau acoperiţi cu straturi artificiale de metal sau plastâncă, menite să ascundă încăperile din spatele lor.

Pe o rampă care înconjura zona de aterizare apăru un bărbat musculos. Coborî scara în salturi până pe sol, cu o graţie felină, deşi trupul lui arăta colţuros şi greoi. O cicatrice datorată viţei-de-cerneală, roşie ca sfecla şi înspăimântătoare, îi brăzda chipul pătrăţos, iar şuviţele de păr blond îi atârnau într-un unghi ciudat, peste ochiul stâng. Arăta ca un om care fusese făcut bucăţi şi reasamblat fără instrucţiuni.

— Gurney Halleck! răsună vocea lui Dominic în sala-hangar. Vino să-l cunoşti pe noul nostru camarad, născut şi crescut printre fremeni...

Bărbatul afişă un rânjet de lup şi se apropie cu o iuţeală uimitoare. Întinse palma lată şi încercă să strivească mâna lui Liet în strânsoare. Cită un pasaj pe care acesta îl recunoscu ca fiind din Biblia Catolică Portocalie: „Salută-i pe toţi cei pe care ţi-i doreşti ca prieteni, şi întâmpină-i cu inima, la fel ca şi cu mâna ta".

Liet îi întoarse gestul, rostind un răspuns fremen tradiţional în străvechiul grai chakobsa.

— Gurney vine la noi de pe Giedi Prime, zise Dominic. S-a urcat clandestin într-un transport menit vechiului meu prieten, ducele Leto Atreides, apoi a schimbat navele pe Hagal, călătorind prin centre comerciale şi spaţioporturi, până când a dat peste tovarăşii potriviţi...

Gurney ridică stângaci din umeri. Era transpirat, cu hainele răvăşite din cauza exerciţiilor aspre cu sabia.

— La naiba, m-am îngropat din ce în ce mai adânc, ascunzându-mă în locuri care mai de care mai mizerabile,

vreo jumătate de an, până când să-i găsesc în sfârşit pe tâlharii ăştia… în groapa cea mai adâncă!

Liet îl privi suspicios printre gene, ignorând zeflemeaua bonomă.

— Vii de pe Giedi Prime? Lumea Harkonnen?

Degetele i se îndreptară spre centură, unde îşi ţinea cristaiul în teacă.

— Am omorât o sută de diavoli Harkonnen…

Gurney detectă mişcarea, dar îşi fixă privirea în ochii tânărului fremen bărbos.

— În cazul ăsta, noi doi vom fi cei mai buni prieteni.

*

Mai târziu, când Liet luă loc alături de ceata de contrabandişti în sala de chefuri din baza subterană, ascultă discuţiile, râsetele, poveştile schimbate cu glasuri răguşite, lăudăroşeniile şi minciunile sfruntate…

Deschiseră sticle scumpe, cu vinuri rare, şi trecură de la unul la altul pahare cu lichid tare, chihlimbariu.

— Brandy imperial, băiete, spuse Gurney, întinzându-i un pahar lui Liet, care înghiţea cu greutate băutura densă.

— Rezerva privată a lui Shaddam, valorează de zece ori greutatea lui în melanj! Bărbatul cu cicatrice clipi spre el cu un aer conspirativ:

— Am pus mâna pe un transport de pe Kirana, am oprit mărfurile personale ale împăratului şi le-am înlocuit cu sticle de oţet-sconcs. Mă aştept să auzim curând despre asta…

Dominic Vernius intră în sală şi toţi contrabandiştii îl salutară. Se schimbase cu o vestă de mătase merh de culoare maro, fără mâneci, tivită cu blană neagră de balenă. În jurul lui pluteau ca nişte fantome câteva holo-imagini ale iubitei sale soţii, aşa încât s-o poată vedea indiferent în ce direcţie se întorcea.

Era cald şi confortabil în fortăreaţă, dar Liet spera să

petreacă ceva timp şi afară, să exploreze peisajul salusan, aşa cum făcuse şi tatăl lui. Mai întâi totuşi, Liet promisese să-şi folosească abilităţile fremene pentru a studia baza ascunsă, pentru a da o mână de ajutor la deghizarea şi protejarea ei faţă de ochi indiscreţi – deşi era de acord cu Dominic că puţini şi-ar bate capul să caute aici o ascunzătoare.

Nimeni nu venea *de bunăvoie* pe Salusa Secundus!

Pe peretele sălii de mese a ascunzătorii sale, Dominic ţinea o hartă veche de secole, înfăţişând felul în care arătase această lume în zilele sale de glorie, în care era capitala magnifică a unui imperiu interstelar. Liniile erau gravate în aur, palatele şi oraşele marcate cu pietre preţioase, calotele de gheaţă făcute din opal răsuflarea-tigrului, iar mările încrustate cu lemn albastru, pietrificat, de pe Elacca...

Dominic pretindea (mai degrabă din propria lui imaginaţie decât pe baza vreunei dovezi documentare) că harta aparţinuse prinţului moştenitor Raphael Corrino, legendarul om de stat şi filosof care trăise cu mii de ani în urmă. Dominic îşi exprimă uşurarea că Raphael – „singurul Corrino cumsecade dintre toţi”, din punctul lui de vedere – nu trăise destul ca să vadă ce se întâmplase cu iubita lui capitală. Toată splendoarea de basm, toate visurile, viziunile şi faptele bune, fuseseră şterse de pe faţa pământului de focul nuclear.

Gurney Halleck zdrăngăni din noul său baliset şi cântă un cântec de jale. Liet ascultă versurile, găsindu-le sensibile şi obsedante, evocând imagini ale unor oameni şi locuri de altădată.

O, pentru zilele vremurilor de mult apuse,
Atinge-mi iarăşi buzele cu dulce nectar.
Să gust şi să simt scumpe amintiri...
Zâmbetele şi săruturile plăcerii,
Ale inocenţei şi speranţei.

Dar tot ce văd sunt văluri şi lacrimi
Şi adâncurile sinistre, încâlcite,
Ale durerii, trudei şi deznădejdii.
E mai înţelept, prietene, să iei altă cale,
Către lumină, nu către beznă.

Fiecare dintre cei de faţă găsi propriile sale înţelesuri în cântecul lui Gurney, şi Liet observă lacrimi în colţul ochilor lui Dominic, în timp ce privirea lui era îndreptată spre holo-portretele lui Shando. Liet tresări văzând emoţia pură, atât de rară printre fremeni.

Privirea distantă a lui Dominic era doar în parte aţintită asupra hărţii împodobite de pe perete.

— Undeva, în dosarele imperiale, acoperit fără îndoială de praf, se află numele familiei renegate care-a folosit armele atomice interzise ca să devasteze aici un continent…

Liet se cutremură.

— Ce gândeau oamenii ăştia? De ce-ar face chiar şi un renegat un asemenea lucru îngrozitor?

— Au făcut ce trebuiau să facă, Weichih! izbucni Johdam, frecând-şi cicatricea de la sprânceană. Nu putem şti preţul disperării lor…

Dominic se cufundă şi mai adânc în scaun.

— Unii din familia Corrino – blestemaţi fie ei şi descendenţii lor! — au fost lăsaţi în viaţă. Împăratul supravieţuitor, Hassik al III-lea, a mutat capitala pe Kaitain… şi imperiul merge mai departe! Casa Corrino merge mai departe! Şi şi-au găsit o plăcere ironică în a transforma Salusa Secundus în închisoarea lor personală. Fiecare membru al acelei familii renegate a fost vânat şi adus aici pentru a suferi morţi oribile…

Asuyo, veteranul cel zburlit, încuviinţă cu gravitate.

— Se spune că fantomele lor încă mai bântuie locul ăsta, nu?

Surprins, Liet admise că exilatul conte Vernius vedea asemănări cu el însuşi la acea familie disperată, de mult

uitată. Deşi Dominic părea blajin din fire, Liet aflase despre adâncimea suferinţei pe care-o îndurase acest om: soţia asasinată, supuşii zdrobiţi în sclavia tleilaxu, fiul şi fiica siliţi să trăiască în exil pe Caladan...

— Aceşti renegaţi de demult, rosti Dominic cu o lumină stranie în ochi, n-au fost atât de meticuloşi cu omorurile cum am fost eu!

Un duce trebuie să-şi stăpânească propria sa casă, pentru că dacă nu-i conduce pe cei mai apropiaţi lui, nu poate spera să guverneze o planetă.

DUCELE PAULUS ATREIDES

La scurt timp după masa de prânz, Leto stătea pe covorul camerei de joacă, săltându-şi pe genunchi fiul de patru ani şi jumătate. Deşi crescuse cam mare pentru acel joc, Victor încă ţipa cu o bucurie nemărginită. Prin ferestrele de plaz blindat, ducele putea zări cerul albastru al Caladanului sărutând marea la orizont, cu nori albi plutind pe deasupra.

În spatele lui, Kailea privea din uşă.

— E prea mare pentru asta, Leto. Nu-l mai trata ca pe un bebeluş…

— Victor pare să aibă altă părere!

Îl săltă pe băiatul brunet şi mai sus, stârnind chicoteli şi mai intense.

Relaţia lui Leto cu Kailea se îmbunătăţise mult, în cele şase luni de când instalase fabulos de costisitorii pereţi din obsidian albastru. Acum sala de mese şi camerele private ale lui Kailea reflectau splendoarea Marelui Palat. Dar dispoziţia ei se întunecase din nou în ultimele săptămâni, pe măsură ce (îndemnată stăruitor de Chiara, fără îndoială) stăruia cu gândul la cât de mult timp petrecea ducele cu Jessica.

Leto nu mai dădea nicio atenţie plângerilor femeii; acestea treceau pe lângă el ca o ploaie de primăvară. Într-un contrast izbitor, Jessica nu-i cerea nimic. Blândeţea şi sugestiile sale ocazionale îi dădeau putere şi-l ajutau să-şi îndeplinească îndatoririle de duce plin de compasiune şi dreptate.

De dragul lui Kailea, ca şi pentru Victor, Leto nu voia să-i distrugă reputaţia pe Caladan. Oamenii îşi iubeau ducele, iar el îi lăsa să-şi păstreze iluziile privind fericirea de basm de la castel – foarte asemănător cu felul în care Paulus simulase o căsătorie plăcută cu doamna Helena. Bătrânul duce numise asta „politica dormitorului”, blestemul

conducătorilor de pe tot cuprinsul imperiului.

— Oh, de ce oare îmi bat capul să vorbesc cu tine câtuşi de puţin, Leto? exclamă Kailea, stând încă în uşa camerei de joacă. Parcă aş discuta cu un bolovan!

Leto încetă să-l mai salte pe Victor pe genunchi şi se uită cercetător la ea, privind-o sever cu ochii cenuşii. Îşi menţinu vocea într-o atentă neutralitate.

— Nu mi-am dat seama că făceai cine ştie ce efort.

Murmurând o insultă în surdină, Kailea se întoarse val-vârtej şi porni trufaşă pe coridor. Leto se prefăcu că nu-i observă plecarea.

Trăgând cu ochiul la fratele ei cel blond care ducea un baliset pe umăr, Kailea se grăbi să-l prindă din urmă. Văzând-o însă, Rhombur se mulţumi să dea din cap. Se străduia din greu să împiedice ceea ce ştia că va fi o revărsare de nemulţumiri.

— Ce mai e, Kailea?

Atinse cu o mână coardele balisetului. Thufir Hawat continuase să-l înveţe cum să cânte la instrumentul cu nouă coarde.

— Ai găsit ceva nou care să te înfurie, sau e un subiect pe care l-am mai auzit?

Tonul lui o luă prin surprindere.

— Aşa îţi saluţi sora? Mă eviţi de zile-ntregi! Ochii ei de smarald aruncau flăcări.

— Pentru că nu faci decât să te plângi. Leto n-o să se însoare cu tine… se joacă prea violent cu Victor… ăă… petrece prea mult timp cu Jessica… ar trebui să te ducă mai des pe Kaitain… nu foloseşte corect şerveţelul… M-am săturat să tot încerc să mediez între voi doi!

Dădu din cap.

— Şi, ca să pună capac la toate, se pare că te irită faptul că sunt pe deplin mulţumit cu Tessia. Încetează să mai dai vina pe toţi ceilalţi, Kailea – eşti singura responsabilă de fericirea ta!

— Am pierdut prea mult în viaţă ca să fiu fericită… Înălţă din bărbie.

Acum Rhombur arăta într-adevăr furios.

— Eşti chiar atât de egoistă încât să nu vezi că şi eu am pierdut la fel de mult ca şi tine? Doar că nu las asta să mă roadă în fiecare zi.

— Dar nu *trebuie* să pierdem tot. Poţi să faci încă multe pentru Casa Vernius...

Îi era ruşine de ineficienţa lui.

— Îmi pare bine că părinţii noştri nu sunt aici să vadă asta. Eşti un jalnic pretext pentru un prinţ, frate!

— Ei, asta sună puţin ca Tessia, deşi felul în care o spune ea nu e la fel de mânios.

Ea tăcu în momentul în care Jessica ieşi dintr-un pasaj şi se îndreptă spre camera de joacă. Kailea aruncă spre cealaltă concubină o privire tăioasă ca un pumnal, dar Jessica zâmbi cu amabilitate. După ce intră în încăpere să se alăture lui Leto şi lui Victor, închise uşa în urma ei.

Întorcând capul spre Rhombur, Kailea izbucni:

— Fiul meu, Victor, este viitorul şi speranţa unei noi Case Atreides, dar tu nu poţi înţelege un lucru atât de simplu!

Prinţul ixian îşi scutură doar capul, adânc întristat.

*

— Încerc să fiu drăguţă cu ea, dar degeaba, zise Jessica în camera de joacă. Abia îmi spune vreo vorbă, iar felul cum se uită la...

— Nu-ncepe iar!

Leto lăsă să-i scape un oftat descumpănit.

— Ştiu, Kailea face mult rău familiei mele, dar n-am inima s-o alung.

Se aşeză pe podea, în timp ce băiatul lui se juca cu maşinuţe şi ornitoptere de jucărie.

— Dacă nu era Victor...

— Chiara îi şopteşte mereu câte ceva. Rezultatele sunt evidente: Kailea e un butoi cu pulbere gata să explodeze!

Ţinând în mână un topter de jucărie, ducele Leto ridică

ochii, neajutorat, spre Jessica.

— Acum te porţi cum nu ţi-e firea, Jessica. Mă dezamăgeşti…

Chipul i se înăspri.

— Concubinele nu conduc această Casă!

Pentru că ştia că Jessica petrecuse mulţi ani urmând instruirea Bene Gesserit, Leto fu surprins să vadă culoarea pierind din obrajii ei.

— Stăpâne, eu… n-am vrut să spun asta. Îmi pare atât de rău… Cu o plecăciune, se retrase şi ieşi din încăpere.

Leto privi fără ţintă spre jucărie, apoi spre Victor. Se simţea complet pierdut.

Puţin mai târziu, invizibilă ca o umbră, Jessica o observa pe Kailea în holul castelului, şoptindu-i ceva lui Swain Goire, soldatul din garda castelului care-şi petrecea o mare parte a timpului supraveghindu-l pe Victor. Loialitatea şi devotamentul lui Goire faţă de duce fusese întotdeauna limpede, iar Jessica văzuse cât de mult îşi adora el micul protejat.

Goire părea stânjenit pentru că primea atâta atenţie de la concubina ducelui; aparent din întâmplare, Kailea îşi apăsă sânii pe mâna lui, dar el se trase deoparte. Fiind iniţiată în căile încurcate ale naturii umane de către Bene Gesserit, Jessica era surprinsă doar de faptul lui Kailea că îi luase atât de mult ca să încerce această răzbunare meschină împotriva lui Leto.

*

Două nopţi după aceea, neobservată nici măcar de Thufir Hawat, Kailea se strecură tiptil în dormitorul lui Goire.

Ne făurim viitorul prin propriile noastre credinţe, care ne controlează acţiunile. Un sistem de credinţe suficient de puternic, o convingere suficient de intensă, poate face să se întâmple orice. În acest fel ne creăm realitatea noastră convenţională, inclusiv zeii.

CUCERNICA MAICĂ RAMALLO,
Sayyadină a fremenilor

Sala de exerciţii a maeştrilor spadasini de pe noua insulă de pe Ginaz era atât de opulentă, încât n-ar fi fost nelalocul ei în nicio reşedinţă a unui conducător din Landsraad, sau chiar în palatul imperial de pe Kaitain.

Când Duncan Idaho păşi pe podeaua lucioasă, din lemn de esenţă tare, alcătuind un parchet din piese de culoare deschisă şi închisă aşezate şi lustruite de mână, se uită în jur uluit. O duzină de imagini reflectate îl priveau din oglinzile faţetate, înalte de la podea şi până în tavan, încastrate în rame de aur cu lucrătură complicată. Trecuseră şapte ani de când nu mai văzuse asemenea decoruri elegante, de pe vremea când se antrena sub supravegherea lui Thufir Hawat, în sala Atreizilor de la castelul Caladan.

Chiparoşi îndoiţi de vânt înconjurau din trei părţi magnificul complex de antrenament, iar pe cea de-a patra se întindea o plajă stâncoasă. Clădirea ostentativă arăta surprinzător, oferind un contrast izbitor cu barăcile studenţilor. Iar această sală de exerciţii, a cărei ornamentaţie l-ar fi făcut să râdă pe pletosul Mord Cour, era condusă de maestrul spadasin Whitmore Bludd, un bărbat cu început de chelie şi cu un semn din naştere pe frunte.

Duelist desăvârşit, dichisitul Bludd se considera nobil şi se înconjura de lucruri frumoase, chiar şi pe această insulă îndepărtată de pe Ginaz. Binecuvântat de familie cu o avere inepuizabilă, Bludd îşi cheltuise propriii bani pentru a face din această şcoală de scrimă cel mai „civilizat” loc din întregul arhipelag.

Maestrul spadasin era descendent direct al lui Porce Bludd, eroul care luptase cu vitejie în Jihadul Butlerian. Înainte de isprăvile războinice care-i aduseseră faima şi-l costaseră viaţa, Porce Bludd transportase copii orfani de război către planetele-sanctuar, plătind costurile uriaşe din imensa lui moştenire. Pe Ginaz, Whitmore Bludd nu-şi uita niciodată istoria familiei – şi nici nu le îngăduia altora s-o uite.

Pe când stătea împreună cu ceilalţi în sala plină de ecouri – simţind mirosurile de lămâie şi de ulei de palmier, urmărind cu privirea aşchiile de lumină de la candelabre şi oglinzi – lui Duncan i se păreau străine toate aceste podoabe. Picturi ale nobililor cu înfăţişare severă din familia Bludd se înşirau pe pereţi; un şemineu masiv, care s-ar fi potrivit într-o cabană de vânătoare a unui rege, se înălţa spre tavan; iar un arsenal bine garnisit cuprindea stelaje cu arme şi accesorii pentru scrimă. Decorul ca dintr-un palat presupunea existenţa unei armate de servitori, însă Duncan nu mai zări niciun singur suflet în afară de recruţi, instructorii asistenţi şi Whitmore Bludd însuşi.

După ce le îngădui elevilor să se uite în jur, cu gura căscată de uimire şi nesiguranţă, maestrul spadasin Bludd păşi ţanţoş în faţa lor. Purta pantaloni unduitori, de culoarea levănţicii, legaţi la genunchi, şi ciorapi gri care-i intrau în cizmele scurte, negre. La brâu era încins cu o curea lată, terminată printr-o cataramă pătrată de mărimea unei palme. Cămaşa avea guler înalt şi ţeapăn, mâneci bufante, manşete strâmte şi margini de dantelă…

— Vă voi învăţa scrimă, messieurs, spuse el. Nu absurdităţi primitive cu scuturi individuale, kindjale şi baterii… Nu, categoric nu!

Scoase o lamă subţire ca o nuia, cu o gardă în formă de clopot şi secţiune triunghiulară. O făcu să şuiere prin aer.

— Scrima este sportul… nu, *arta* mânuirii spadei cu lama neascuţită. E un dans al străfulgerărilor metalului, la fel de mult ca şi al trupului!

Înfipse spada flexibilă în teaca de la şold, apoi le ordonă

tuturor studenţilor să se schimbe în echipamentul fantezist de scrimă: costume arhaice de muschetar, presărate cu nasturi, manşete de dantelă, volănaşe şi pelerine stânjenitoare – „pentru a etala mai bine frumuseţea scrimei”, după cum le spuse Bludd.

Până acum, Duncan învăţase să nu ezite niciodată în a urma instrucţiunile. Îşi trase în picioare cizmele pintenate, din piele de viţel, înalte până la genunchi, şi se strecură într-o jachetă scurtă de catifea albastră, cu guler de dantelă şi mâneci albe voluminoase. Pe cap îşi îndesă o pălărie de fetru elegantă, cu boruri mari şi o pană în mai multe nuanţe de roz, prinsă în panglică, provenind de la un păun de pe Parella.

De o parte şi de alta a camerei, el şi cu Hiih Resser îşi făceau cu ochiul şi se strâmbau unul la celălalt, amuzaţi. Găteala părea mai potrivită pentru un bal mascat dintr-o zi de sărbătoare, decât pentru luptă.

— Veţi învăţa să luptaţi cu fineţe şi graţie, messieurs!

Whitmore Bludd păşi ţanţoş de colo până colo, enorm de încântat de toată eleganţa din jur.

— Veţi vedea măiestria dintr-un duel frumos… Veţi transforma fiecare mişcare într-o expresie artistică…

Fercheşul, dar solid construitul maestru spadasin îşi culese o scamă de pe cămaşa cu volane.

— Acum, când v-a mai rămas numai un an de instruire, se poate presupune că aveţi potenţialul de a vă ridica mai presus de atacurile animalice şi de încăierările idioate? Aici nu ne vom coborî până la barbarie…

Soarele dimineţii trecu printr-o fereastră înaltă şi îngustă, scânteind pe nasturii de cositor ai lui Duncan. Simţindu-se caraghios, se cercetă singur în oglinda de pe perete, apoi îşi regăsi locul obişnuit în formaţie.

Când elevii rămaşi se aliniară pe podeaua de exerciţii din lemn tare, maestrul spadasin Bludd le inspectă uniformele, cu multe oftaturi şi sunete dezaprobatoare. Netezi cute, în timp ce-i boscorodea pe tineri pentru nasturii încheiaţi incorect şi le critica veşmintele, cu o surprinzătoare

seriozitate.

— Scrima practicată de muschetarii terrani este cea de-a cincisprezecea disciplină de luptă pe care o veţi învăţa. Însă cunoaşterea mişcărilor nu înseamnă înţelegerea *stilului.* Astăzi veţi lupta unul împotriva celuilalt, cu toată graţia şi tot cavalerismul pe care le cere scrima. Spadele voastre nu vor fi boante şi nu veţi purta măşti protectoare! Le arătă stelajele cu spade de scrimă, amplasate între grupurile de oglinzi de pe perete, iar elevii se îndreptară spre ele ca să se înarmeze; toate lamele erau identice, lungi de nouăzeci de centimetri, flexibile şi ascuţite. Recruţii se jucară cu ele. Duncan îşi dori să fi putut folosi sabia bătrânului duce, dar arma fabulos ornamentată era făcută pentru o altfel de luptă. Nu pentru scrimă…

Bludd pufni, apoi şfichiui aerul cu spada subţire, pentru a le atrage din nou atenţia.

— Trebuie să luptaţi cu toată abilitatea voastră – dar insist să nu existe nicio rană şi nicio picătură de sânge, la niciunul dintre oponenţi. Nici măcar o zgârietură – nu, categoric nu! Şi, cu siguranţă, nicio stricăciune hainelor. Învăţaţi atacul perfect şi apărarea perfectă. Fandare, parare, ripostă… Exersaţi controlul suprem. Fiecare dintre voi este responsabil pentru colegul său!

Îşi plimbă privirea de un albastru glacial peste recruţi, iar semnul din naştere i se întunecă pe frunte.

— Oricine mă dezamăgeşte, oricine provoacă o rană sau permite să fie rănit el însuşi va fi descalificat pentru următoarea secvenţă de întreceri!

Duncan trase adânc aer în piept, de mai multe ori, încercând să se calmeze, concentrându-se pentru a face faţă provocării.

— Acesta este un test al măiestriei voastre, messieurs, spuse Bludd, măsurând cu cizmele sale negre podeaua lustruită. Este dansul delicat al luptei personale. Scopul va fi să marcaţi atingeri asupra persoanei adversarului vostru, fără a-l tăia…

Impecabilul maestru spadasin îşi ridică pălăria cu pene şi

o aşeză cu hotărâre pe cap. Arătă spre dreptunghiurile marcate pentru luptă, încrustate în minunatul parchet.

— Pregătiţi-vă de luptă!

*

Duncan învinse repede trei adversari relativ uşor de bătut, dar cel de-al patrulea, Issy Opru – un stilist rafinat de pe Al Dhanab – se dovedi o ţintă dificilă. Chiar şi aşa, Opru cel cu pielea întunecată nu avea la fel de multă dibăcie în atac precum în apărare, şi Duncan îl depăşi – e drept, cu un singur punct.

Într-un dreptunghi de luptă apropiat, un elev căzu în genunchi, sângerând dintr-o rană laterală. Instructorii asistenţi se grăbiră şi-l duseră de acolo pe o targă. Adversarul lui, un tânăr de pe Terraz, cu părul lung până la umeri, se uită furios către lama sa pătată de sânge, aşteptându-şi pedeapsa. Whitmore Bludd îi smulse spada elevului de pe Terraz şi îl plesni în spate cu asprime, ca şi cum arma ar fi fost un bici metalic.

— Amândoi sunteţi o ruşine pentru acest antrenament – el pentru că a permis să fie rănit, tu pentru că nu ai aplicat suficientă stăpânire de sine.

Fără să protesteze, terrazinul se împletici spre banca învinşilor.

După aceea, doi servitori în livrea – primii pe care îi vedea Duncan – intrară grăbiţi să cureţe sângele şi să lustruiască parchetul, pregătindu-l pentru următorul meci. Lupta continuă.

Duncan Idaho, împreună cu Resser şi încă doi finalişti transpiraţi, stăteau gâfâind în mijlocul sălii de exerciţii, aşteptând ultima repartizare pentru duel. Frustraţi şi stânjeniţi, ajunseseră să-şi deteste costumele extravagante, dar până acum niciunul dintre finalişti nu fusese zgâriat, niciuna dintre ţesăturile grele nu fusese sfâşiată.

— Idaho şi Resser aici! Eddin şi al-Kaba, dincolo! strigă maestrul spadasin Bludd, indicând dreptunghiurile de luptă de pe podea.

Ascultători, elevii luară poziţie. Resser îl privea pe Duncan drept în ochi, evaluându-l ca pe un inamic în loc de prieten. Duncan se ghemui, îndoindu-şi genunchii şi legănându-se pe picioare. Aplecându-se în faţă cu braţul uşor îndoit, întinse spada spre Resser, apoi o trase înapoi într-un salut scurt. Cu o privire încrezătoare, grummanianul roşcovan făcu la fel. De forţe relativ egale, se mai duelaseră între ei de multe ori cu echipament complet de protecţie, cu alte arme. Viteza lui Duncan compensa de obicei înălţimea şi alonja superioare ale deşiratului Resser. Acum însă trebuiau să urmeze regulile pentru scrimă ale lui Bludd, de a nu produce sau primi răni şi nici măcar de a nu deteriora îmbrăcămintea scumpă, anacronică.

Săltând pe vârful picioarelor ca să-şi păstreze mobilitatea, Duncan nu scoase niciun cuvânt. Spada flexibilă urma să vorbească pentru el. Transpiraţia îi gâdila pielea capului sub pălăria de fetru şi sub pana de păun care-i distrăgea atenţia. Îşi fixă cu privirea oponentul pistruiat.

— *En garde,* anunţă Bludd.

Ochii lui albaştri scânteiară când îşi înălţă lama.

La auzul semnalului de începere, Resser fandă înainte. Duncan pară, deviind lama adversarului său cu un sunet ca de clopot răsunător, apoi făcu o jumătate de pas spre dreapta şi execută o ripostă precisă, deviată la rândul ei cu măiestrie de grummanianul cel înalt. Spadele zăngăniră întâlnindu-se, oţel atingând alt oţel, în timp ce ei se testau unul pe celălalt.

Amândoi tinerii transpirau, gâfâiau, chipurile lor deveneau inexpresive pe măsură ce se mişcau înainte şi înapoi, în interiorul limitelor clare de lemn întunecat de pe parchet. Până acum, Resser nu făcuse nimic neaşteptat, ca de obicei. Duncan spera că ar putea folosi această caracteristică pentru a-l învinge.

Ca şi cum ar fi simţit încotro se îndreptau gândurile prietenului său, roşcovanul începu să se bată cu furia unui războinic posedat, marcând un touché împotriva lui Duncan, apoi două, atent să nu-şi rănească adversarul, dar bazându-se pe Duncan să desfăşoare o apărare perfectă.

Duncan nu mai văzuse niciodată o asemenea energie la prietenul său şi se strădui din greu să evite o serie de împunsături nestăpânite. Se retrase, aşteptând să se potolească rafala de gesturi. Sudoarea i se scurgea pe obraz.

Cu toate astea, Resser continuă să-l preseze într-un ritm frenetic, ca sub influenţa unui stimulent. Spadele lor zăngăneau asurzitor. Duncan nu reuşea să-şi mute nicio secundă atenţia ca să observe progresul celuilalt meci, dar auzi strigăte şi un ultim clinchet de arme, care-i spuseră că ceilalţi doi concurenţi terminaseră.

Maestrul spadasin Bludd acordă apoi meciului lui Duncan întreaga greutate a atenţiei sale.

Vârful lamei roşcovanului îi atinse cămaşa căptuşită apoi, după câteva secunde, îl lovi la frunte. Resser marca puncte, fără să lase zgârieturi, respectând regulile. Avea acum patru puncte, şi cu cinci câştiga meciul. *Dacă ar fi fost o luptă pe viaţă şi pe moarte, până acum aş fi fost mort.*

Ca o pasăre hoitară aşeptând un ospăţ, Bludd urmărea fiecare mişcare.

Sub atacul violent al lui Resser, muşchii lui Duncan păreau să încetinească, ţinându-l la distanţă şi împiedicându-l să-şi folosească talentele obişnuite. Se uită la spada din mâna dreaptă şi-şi căută resursele şi forţa din el însuşi, inspirându-se din tot ceea ce învăţase în şapte ani pe Ginaz. *Lupt pentru Casa Atreides. Pot învinge!*

Resser dansa cu abilitate cu spada în jurul lui, făcându-l să arate ridicol. Respiraţia lui Duncan încetini, ritmul inimii îi scăzu. *Maximizează chi-ul,* gândi el, vizualizând energia care curgea de-a lungul unor trasee precise în trupul său. *Trebuie să devin un maestru spadasin desăvârşit, ca să-mi apăr ducele – nu să dau un spectacol drăguţ ca să-i*

mulţumesc pe instructorii ăştia…

Resser încetă să marcheze când Duncan se îndepărtă dansând. *Chi*-ul din trupul său se intensifică, mărind presiunea, aşteptând momentul potrivit pentru a fi eliberată. Duncan îşi concentră energia, o canaliză…

Acum el era în atac. Îl zăpăci pe roşcovanul deşirat cu mişcări sintetizate din diferite discipline de luptă. Se roti, lovi, îşi folosi mâna liberă ca pe o armă. Amândoi se clătinară în afara limitelor zonei de scrimă, apoi înapoi în dreptunghi. Duncan atacă din nou. Un pumn dintr-o parte în capul lui Resser, dându-i jos pălăria cu pene, un picior în stomac – totul fără să curgă sânge…

Buimăcit, Resser se prăbuşi pe podea. Duncan aruncă spada din mână rivalului său şi sări pe el, punând vârful spadei la gâtul grummanianului. *Victorie!*

— Zei din infern! Ce faci?

Maestrul spadasin Bludd îl împinse pe Duncan de lângă Resser.

— Idiotule!

Îi smulse spada flexibilă din mână şi îl plesni pe Duncan de două ori peste faţă.

— Asta nu-i o încăierare de stradă, nătărăule! Astăzi facem scrimă în stilul muschetarilor. Ce, eşti animal?

Duncan îşi frecă obrazul în locul unde fusese lovit. În febra luptei, se bătuse pentru supravieţuire, ignorând restricţiile frivole impuse de instructor.

Bludd îl mai lovi pe Duncan de câteva ori, din ce în ce mai tare, ca şi cum elevul îl insultase personal. Într-un colţ, Resser vorbea încontinuu:

— E în regulă – nu sunt rănit. M-a bătut, iar eu n-am putut să mă apăr…

Umilit, Duncan dădu înapoi.

Mânia lui Bludd nu se potolea.

— S-ar putea să crezi că eşti cel mai bun elev din clasă, Idaho – dar în ochii mei eşti un eşec!

Duncan se simţea ca un copil mic bătut la fund cu cureaua de un adult, într-un colţ. Voia să riposteze, voia să-

l înfrunte pe acest bărbat cu înfăţişare ridicolă, dar nu îndrăznea.

Şi-l aminti pe irascibilul Trin Kronos folosind aceleşi argumente cu grasul maestru spadasin Rivvy Dinari. *Dacă eşti legat de nişte restricţii lipsite de sens, vei fi învins de către orice adversar dispus să încalce regulile.* Scopul său principal era să-l apere pe ducele său împotriva oricărei ameninţări posibile, nu să joace jocuri de-a scrima în costume de carnaval…

— Gândeşte-te la motivul pentru care eşti un eşec, tună Whitmore Bludd, apoi explică-mi şi mie!

Spuneţi asta soldaţilor morţi din armata înfrântă…

Duncan se gândi intens. Nu voia să fie ecoul gândirii ruşinoase a răsfăţatului Kronos, deşi avea mai mult rost decât îşi dăduse seama înainte. Regulile puteau fi interpretate diferit, în funcţie de scopul pe care-l serveau. În unele situaţii nu existau binele sau răul absolut, ci doar puncte de vedere. În orice caz, ştia ce voia să audă instructorul său:

— Sunt un eşec pentru că mintea mea este imperfectă!

Pe moment, răspunsul păru să-l surprindă pe bărbatul musculos, apoi însă pe chipul lui Bludd se schiţă treptat un zâmbet uimit.

— Destul de corect, Idaho, răspunse el. Acum treci dincolo, cu ceilalţi rataţi!

Întrebare: *Timpul?*

Răspuns: *Un giuvaer strălucitor, cu multe faţete.*

Întrebare: *Timpul?*

Răspuns: *O piatră întunecată, care nu reflectă nicio lumină vizibilă.*

Înţelepciunea fremenilor,
din Jocul Ghicitorilor

Cu balisetul atârnat pe umăr de o curea de piele, Rhombur Vernius cobora pe poteca în zigzag care ducea la poalele stâncii negre. Castelul Caladan se zărea sus, deasupra peretelui de stâncă, înălţându-se către schimbătorii nori cumulus şi către cerul azuriu. Briza puternică de după-amiază îi mângâia faţa…

În spatele său, într-unul dintre turnurile semeţe ale castelului, sora lui petrecea prea mult timp cugetând, cuprinsă de gânduri negre. Când se opri să privească în urmă, o văzu pe Kailea stând în balconul ei, undeva sus. Cu un aer de veselie forţată, îi făcu semn cu mâna, dar ea nu-i răspunse. De luni de zile, abia dacă vorbeau unul cu celălalt. De data asta, dădu din cap şi se hotărî să nu mai lase ca respingerea ei obişnuită să-l necăjească. Aşteptările surorii lui depăşeau cu mult realitatea în care trăia…

Era o zi caldă de primăvară, cu pescăruşi cenuşii plutind pe curenţii calzi ascendenţi, deasupra valurilor înspumate. Asemenea pescarilor săraci din sat, Rhombur purta o cămaşă cu mâneci scurte, în dungi albe şi albastre, pantaloni pescăreşti şi o beretă albastră îndesată peste părul blond. Câteodată, Tessia se plimba cu el pe ţărm, alteori îl lăsa să mediteze singur.

Cu stările proaste de spirit ale lui Kailea în minte, prinţul ixian coborî o scară de lemn care cobora stânca în consolă. Păşi cu grijă pe porţiunea accidentată, acoperită cu muşchi, a cărării. Era un drum nesigur, chiar şi pe vreme bună; un pas greşit şi se putea rostogoli pe stâncile de dedesubt… Tufişuri verzi, viguroase, se agăţau în crăpături pe suprafaţa abruptă de piatră, alături de plante suculente,

portocalii şi galbene. Ducele Leto, la fel ca tatăl lui înainte, prefera să lase cărarea complet naturală, cu un minimum de întreţinere. „Viaţa unui conducător n-ar trebui să fie prea uşoară”, le plăcea bărbaţilor Atreides să spună.

În loc să discute cu Tessia despre grijile lui, Rhombur hotărî să-şi aline sufletul tulburat petrecându-şi timpul pe o barcă, plutind în derivă de unul singur şi cântând la baliset. Neîncrezător în talentele sale muzicale, prefera oricum să exerseze departe de castel, unde nu-l putea auzi nicio ureche critică.

După ce se chinui pe o pantă abruptă, acoperită cu pietriş negru, către docul principal, coborî o scară abruptă de lemn până la un dig lung, unde o barcă motorizată, de culoare albă, se legăna uşor pe valuri. O emblemă ixiană, în nuanţe violet-arămii, marca prova deasupra literelor care numeau ambarcaţiunea după tatăl lui dispărut:

„Dominic”.

De fiecare dată când Rhombur vedea numele, visa că tatăl lui ar putea fi încă în viaţă, ascuns undeva în cuprinsul imperiului. Stăpânul Casei Vernius dispăruse – şi, o dată cu trecerea timpului, toate speranţele de a afla unde era se stinseseră. Dominic nu trimisese niciodată niciun mesaj, nu luase legătura cu nimeni… *Probabil că e mort.*

Rhombur lăsă balisetul de pe umăr şi îl aşeză pe dig. La una dintre scoabele de la pupa lipsea un nit, aşa că se urcă la bord şi deschise o cutie de scule din cabină, unde găsi un alt nit şi un clichet ca să-l fixeze la loc.

Îi plăcea să-şi îngrijească singur barca şi uneori petrecea ore întregi lucrând la ea, lustruind-o, vopsind-o, lăcuind-o, înlocuind fierăria, instalând noi aparate electronice şi accesorii de pescuit. Totul era atât de diferit de viaţa ocrotită pe care o dusese pe Ix…! Acum, când păşi înapoi pe dig şi făcu acea reparaţie simplă, Rhombur îşi dori să fi putut fi conducătorul care fusese tatăl lui.

Şansele ca asta să se întâmple păreau însă practic nule…

Deşi Rhombur făcuse eforturi să-i ajute pe misterioşii rebeli de pe Ix, nu mai auzise nimic despre ei de mai bine

de un an, iar unele dintre armele şi explozivele pe care le trimisese veniseră înapoi, nu fuseseră livrate, în ciuda mitelor plătite muncitorilor din transporturi. Chiar şi cei mai bine plătiţi contrabandişti nu reuşiseră totuşi să strecoare materialele în oraşul-grotă subteran.

Nimeni nu ştia ce se petrece acolo. C'tair Pilru, principala lui legătură cu luptătorii pentru libertate, tăcuse complet. Ca şi Dominic însuşi, C'tair putea fi mort, iar lupta plină de curaj putea fi strivită o dată cu el. Rhombur nu avea nici cea mai mică posibilitate să afle, niciun mijloc de a trece de stricta securitate tleilaxu.

Auzind zgomot de paşi pe dig, Rhombur fu surprins să-şi vadă sora apropiindu-se. Kailea purta o rochie bătătoare la ochi, cu argintiu şi auriu; o agrafă cu rubine îi strângea la un loc părul arămiu închis. Observă că amândouă gleznele ei erau roşii şi zgâriate, şi că poalele rochiei îi erau pline de pământ.

— Am coborât pe potecă, recunoscu ea.

Trebuie să fi alergat după el, grăbindu-se să-l prindă din urmă.

— Nu vii prea des pe-aici, pe la docuri, zise el silindu-se să zâmbească. Ţi-ar plăcea să mergi cu barca?

Când Kailea dădu din cap, buclele îi săltară pe obraji.

— Am venit să-mi cer scuze, Rhombur. Îmi pare rău c-am fost atât de răutăcioasă cu tine, ocolindu-te şi abia spunându-ţi vreun cuvânt…

— Şi uitându-te urât la mine, adăugă el.

Ochii ei de smarald aruncară flăcări, înainte să se stăpânească şi să se îmblânzească.

— Şi asta…

— Scuzele sunt acceptate!

Termină de fixat scoaba, apoi urcă din nou în cabina lui „Dominic”, să pună uneltele la loc.

Kailea rămase pe dig după ce el urcă la bord.

— Rhombur…, începu ea pe tonul plângăreţ care-i devenise mult prea familiar. Însemna că voia ceva, deşi chipul său era numai nevinovăţie.

— Tu şi Tessia sunteţi atât de apropiaţi… Aş vrea doar să am şi eu o relaţie asemănătoare cu Leto!

— Relaţiile cer să fie întreţinute, răspunse el. Ăăă… la fel ca barca asta, de pildă. Cu ceva timp şi grijă, ai putea repara lucrurile dintre voi doi…

Buzele ei se strâmbară într-o grimasă de repulsie.

— Dar nu există nimic altceva ce să poţi face *tu* în privinţa lui Leto? Nu putem continua aşa o veşnicie.

— Să fac ceva eu *în privinţa* lui? Sună ca şi cum vrei să-l foloseşti…

Sora lui nu-i dădu un răspuns direct.

— Victor ar trebui să fie moştenitorul lui legal, nu un bastard fără nume, fără titlu sau fără proprietăţi. Trebuie să fie şi altceva ce să-i poţi spune lui Leto, poţi face mai mult!

— Iaduri purpurii, Kailea! Am încercat de cincizeci de ori, în cincizeci de feluri diferite, şi am fost refuzat întotdeauna. Deja a apărut o fisură între noi… Din cauza ta, s-ar putea să-mi fi pierdut cel mai bun prieten!

Lumina soarelui pe pielea ei arăta ca o flacără îndepărtată.

— Ce mai contează simpla prietenie, când vorbim despre viitorul Casei Vernius – Marea Casă a strămoşilor noştri? Gândeşte-te la lucrurile *importante,* Rhombur!

Chipul lui deveni de piatră.

— Tu ai făcut din asta o problemă, când n-ar fi trebuit să fie. Tu singură, Kailea. Dacă nu poţi accepta limitările, de ce ai acceptat din start să devii concubina lui Leto? Voi doi păreaţi atât de fericiţi la început… De ce nu-i ceri *lui* iertare? De ce nu accepţi, pur şi simplu, realitatea? De ce nu faci *tu* un efort?

Rhombur dădu din cap şi-şi aţinti privirea la inelul cu piatră-de-foc de pe mâna dreaptă.

— N-am de gând să pun la îndoială hotărârile lui Leto. S-ar putea să nu fiu de acord cu motivele lui, dar le înţeleg. Este ducele Atreides, şi îi datorăm măcar atâta respect cât să-i urmăm dorinţele…

Expresia lui Kailea, pe care până atunci şi-o ţinuse sub

control, se schimbă într-un surâs dispreţuitor.

— Nu eşti un prinţ… Chiara zice că nu eşti nici măcar *bărbat!*

Ridică un picior şi se repezi la baliset, dar în furia ei îşi pierdu echilibrul şi aproape rată lovitura. Instrumentul alunecă de pe dig în apă, plutind în spatele bărcii…

Înjurând, Rhombur se apleacă peste margine şi recuperă balisetul, în timp ce Kailea se întoarse val-vârtej şi plecă. În timp ce ştergea instrumentul cu un prosop, o urmări urcând cărarea abruptă înapoi spre castel, pe jumătate alergând; femeia se împiedică, se ridică din nou şi-şi continuă drumul, încercând să-şi păstreze demnitatea.

Nu era de mirare că Leto o prefera pe liniştita şi inteligenta Jessica. Kailea, cândva atât de dulce şi amabilă, devenise dificilă şi crudă. Parcă n-o mai recunoştea… Oftă. *O iubesc, dar nu-mi place!*

E nevoie de o formă disperată şi solitară de curaj, pentru a pune sub semnul întrebării înţelepciunea acceptată pe care se bazează pacea socială a minţii.

PRINŢUL MOŞTENITOR RAPHAEL CORRINO,
În apărarea schimbării, faţă în faţă cu tradiţia

Clădirile guvernamentale impunătoare din Corrinth, oraşul-capitală de pe Kaitain, se înălţau în jurul lui Abulurd Harkonnen ca o fantezie indusă de droguri. Nici în cele mai nebuneşti visuri nu întrezărise atât de multe edificii îndrăzneţe, incrustaţii cu nestemate şi dale lustruite de piatră preţioasă.

Pe Giedi Prime, unde crescuse sub ochii vigilenţi ai tatălui său, Dmitri, oraşele erau aglomerate, cu aşezări murdare înălţate pentru diverse funcţii şi pentru industrie, mai degrabă decât pentru frumuseţe. Aici însă, totul era complet diferit. Zmeie colorate, cu clopoţei, erau ancorate pe clădirile înalte, zbătându-se în bătaia vântului pe cerul mereu albastru. Panglici prismatice pluteau pe cer şi aruncau curcubee pe lespezile de dedesubt. Kaitain era evident preocupată mai mult de formă, decât de substanţă…

După numai o oră, soarele orbitor de pe cerul perfect îi dădu ameţeli lui Abulurd, provocându-i dureri la ceafă. Tânjea după cerul înnorat de pe Lankiveil, după adierile umede care îţi intrau în oase şi după îmbrăţişarea caldă a lui Emmi…

Dar Abulurd avea o sarcină importantă de îndeplinit, o întâlnire stabilită la şedinţa zilnică a consiliului Landsraadului. Părea o simplă formalitate, dar era hotărât s-o facă, de dragul familiei şi al fiului său sugar – şi pentru că asta îi va schimba viaţa pentru totdeauna. Abulurd aştepta cu nerăbdare zilele ce vor veni.

Păşi de-a lungul promenadei, pe sub steagurile Caselor Mari şi Minore care fâlfâiau aliniate în bătaia vântului domol. Clădirile impunătoare păreau chiar mai masive şi mai puternice decât stâncile care mărgineau fiordurile de

pe Lankiveil.

Avusese grijă să poarte mantia sa din blana de balenă cea mai somptuoasă, împodobită cu pietre preţioase şi amulete de fildeş sculptate de mână. Abulurd venise la Corrinth ca reprezentant legal al Casei Harkonnen, ca să-şi revendice titlul de guvernator subdistrictual al fiefului Rabban-Lankiveil. Fusese întotdeauna dreptul său, dar până acum asta nu contase câtuşi de puţin pentru el.

Pentru că mergea fără escortă şi fără o suită de linguşitori, funcţionarii îl trecură cu vederea pe Abulurd, ca fiind nedemn de atenţie. Se uitau pe fereastră, stăteau pe balcoane sau forfoteau încoace şi-ncolo cu documente importante înscrise pe foi de cristal ridulian. Pentru ei, era invizibil…

Când îl condusese la spaţioportul din Lankiveil, Emmi îi dăduse instrucţiuni, punându-l să repete. Potrivit regulilor Landsraadului, Abulurd avea autoritatea de a cere o audienţă şi de a-şi prezenta documentele. Alţi nobili îi vor socoti cererea minoră, chiar meschină. Dar însemna atât de mult pentru el, şi o amânase atâta vreme…

În lunile de sarcină ale lui Emmi, din nou fericiţi, redeschiseseră reşedinţa principală şi încercaseră să readucă bucuria şi culoarea înapoi în viaţa lor. Abulurd subvenţionase industrii şi chiar populase apele cu peşte, pentru ca luntraşii să-şi poată câştiga într-un fel existenţa, până când se vor hotărî să se întoarcă balenele Bjondax.

Apoi, cu cinci luni în urmă, Emmi dăduse naştere fără zarvă unui băieţel sănătos. Îi dădură numele de Feyd-Rautha, în parte în cinstea bunicului său Onir Rautha-Rabban, burgomasterul ucis la Bifrost Eyrie. Când Abulurd ridică bebeluşul în braţe, îi văzu ochii vioi, inteligenţi, şi o curiozitate de nepotolit – de asemenea, trăsături minunate şi o voce puternică. În inima sa, acesta era singurul lui fiu…

Împreună, Emmi şi cu el o căutară pe bătrâna călugăriţă budislamică, cea care fusese responsabilă pentru sarcină. Voiau să-i mulţumească şi s-o roage să binecuvânteze copilul cel voinic, dar nu reuşiră să găsească nicio urmă a

femeii ofilite, în robă albastră ca bolta cerului şi cu broderii aurii.

Acum, pe Kaitain, Abulurd avea să facă ceva care să-i fie de folos micului său fiu mai mult decât ar putea realiza vreodată binecuvântarea unei simple călugăriţe. Dacă totul mergea bine, micul Feyd-Rautha va avea un alt fel de viitor, neatins de crimele din istoria îndelungată a Casei Harkonnen. Va creşte devenind un om bun.

Pregătit sufleteşte, Abulurd intră în Sala Oratoriului Landsraadului, trecând pe sub o arcadă de coral marmorat care se înălţa deasupra capului ca un pod peste o prăpastie de la munte. La sosirea pe lumea-capitală, stabilise o întâlnire cu un secretar imperial, pentru a adăuga numele lui pe ordinea de zi. Cu toate acestea, când Abulurd refuză să-l mituiască pe funcţionar, secretarul responsabil cu programarea nu reuşi să găsească o fereastră înainte de sfârşitul unei lungi sesiuni, abia după trei zile.

Aşa că Abulurd aşteptase. Dispreţuia corupţia birocratică şi prefera să suporte inconvenienţele decât să se plece în faţa regretabilelor standarde ale curţii lui Shaddam al IV-lea. Îi displăceau călătoriile la distanţe mari, prefera să stea acasă şi să aibă grijă de treburile lui sau să joace şah şi alte jocuri cu Emmi şi cu personalul casei, dar cerinţele statutului nobiliar îl sileau să facă multe alte lucruri pe care ajungea să le regrete.

Poate că astăzi avea să schimbe în bine toate astea…

În Sala Oratoriului, întâlnirile se ţineau de către reprezentanţii Caselor Mari şi Minore, directorii Choam şi alţi demnitari importanţi care nu aveau titluri nobiliare. Treburile imperiului continuau în fiecare zi.

Abulurd se aştepta ca apariţia sa să atragă prea puţin atenţia. Nu-şi avertizase fratele vitreg şi ştia că baronul va fi supărat când va afla, dar Abulurd îşi continuă drumul prin sala uriaşă, mândru şi încrezător – şi mai nervos decât fusese vreodată în viaţă. Vladimir va trebui să accepte pur şi simplu asta…

Baronul avea alte probleme şi obligaţii. Sănătatea i se

deteriorase grav de-a lungul anilor şi pusese pe el o asemenea greutate enormă încât acum mergea doar cu ajutorul suspensoarelor. Cum de continua baronul, în ciuda tuturor acestor lucruri, Abulurd nu ştia; înţelegea prea puţin din forţele care-l mânau pe fratele său vitreg.

Abulurd se aşeză în tăcere la balcon şi apelă programul, văzând că audienţele întârziaseră deja cu o oră faţă de reperele stabilite – ceea ce era de aşteptat, presupuse el. Aşa că avu răbdare, stând cu spatele drept pe banca de plastâncă, ascultând rezoluţii greoaie legate de afaceri şi amendamente minore la nişte legi despre care nu pretindea că l-ar interesa sau măcar că le-ar pricepe.

În ciuda luminii care strălucea prin ferestrele cu vitralii şi a încălzirii montate sub piatra rece, această sală gigantică dădea un sentiment de sterilitate. Abulurd nu voia decât să plece mai repede acasă. Când îi strigară în sfârşit numele, ieşi din starea de absenţă şi se îndreptă spre podiumul vorbitorilor. Îi tremurau genunchii, dar încercă să n-o arate.

Membrii consiliului stăteau pe băncile lor înalte, îmbrăcaţi în robe cenuşii, oficiale. Aruncând o privire peste umăr, Abulurd zări scaune goale în secţiunea unde ar fi trebuit să fie reprezentanţii oficiali ai Casei Harkonnen. Nimeni nu-şi bătuse capul să participe la această întrunire matinală, nici măcar Kato Whylls, de multă vreme ambasador de pe Giedi Prime. Nimeni nu se gândise să-l informeze pe Whylls că treburile zilei vor implica şi Casa Harkonnen.

Perfect.

Ezită când îşi aminti de ultima oară când intenţionase să se adreseze unui grup de oameni – cetăţenii lui, care reconstruiau Bifrost Eyrie – şi ororile care se abătuseră asupra lor înainte ca el să-şi poată rosti discursul. Acum, Abulurd trase adânc aer în piept şi se pregăti să se adreseze preşedintelui, un bărbat slab, cu părul lung, împletit şi ochii umbriţi. Nu-şi putea aminti cărei Case îi aparţinea preşedintele.

Înainte totuşi ca Abulurd să poată vorbi, maestrul de arme turui numele şi titlurile lui, într-o înşiruire lungă şi

monotonă. Abulurd nu ştiuse că numele său putea fi urmat de atâtea cuvinte, din moment ce era o persoană relativ lipsită de importanţă în sistemul faufrelucilor. Suna însă impresionant.

Cu toate acestea, niciunul dintre somnoroşii membri ai consiliului nu părea câtuşi de puţin interesat. Schimbau doar hârtii între ei.

— Excelenţele voastre, începu el, domnilor, am venit să fac o cerere oficială. Am completat hârtiile corespunzătoare pentru a revendica titlul care mi se cuvine, acela de guvernator al subdistrictului Rabban-Lankiveil. Am îndeplinit efectiv această funcţie timp de ani de zile, dar n-am… înaintat niciodată documentele necesare.

Când începu să-şi expună argumentele şi justificările, cu un glas înălţându-se cu pasiune, preşedintele consiliului ridică mâna.

— Aţi urmat procedurile oficiale cerute pentru o audiere şi au fost trimise înştiinţările necesare…

Frunzări printre documentele din faţa lui.

— Văd că şi împăratul şi-a primit înştiinţarea.

— Aşa este, răspunse Abulurd, ştiind că mesajul menit fratelui său vitreg fusese trimis pe o rută lentă, ocolită a unui transspaţial – o scamatorie necesară.

Preşedintele arătă o singură foaie de pergament.

— Conform cu asta, aţi fost înlăturat din poziţia dumneavoastră de pe Arrakis de către baronul Harkonnen.

— Fără să obiectez, excelenţa voastră. Iar fratele meu vitreg nu a depus nicio obiecţie la petiţia mea de astăzi…

Asta era destul de adevărat. Mesajul era încă pe drum.

— Observaţie corectă, Abulurd Harkonnen. Preşedintele privi în jos.

— Din câte văd, nici împăratul nu se opune.

Pulsul lui Abulurd se acceleră în timp ce-l urmărea pe preşedinte studiind hârtiile, toate înştiinţările legale. *Am uitat ceva?*

În sfârşit, preşedintele ridică privirea.

— Totul e în ordine. Se aprobă!

— Eu… ăăă… am şi o a doua cerere, anunţă Abulurd, oarecum neliniştit că lucrurile merseseră atât de rapid şi de uşor. Aş dori să renunţ în mod formal la numele de Harkonnen!

Acest lucru provocă un scurt chicotit printre cei prezenţi.

Abulurd îşi adună cuvintele pe care le repetase de atâtea ori împreună cu Emmi şi şi-o imagină acolo, lângă el.

— Nu pot accepta acţiunile unor membri ai familiei mele, spuse el, fără să-i numească. Am un fiu nou-născut, Feyd-Rautha, şi doresc să crească neatins, fără pecetea neagră a numelui de Harkonnen.

Preşedintele consiliului se aplecă în faţă, de parcă l-ar fi văzut cu adevărat pe Abulurd pentru prima dată.

— Înţelegeţi pe deplin ceea ce faceţi, domnule?

— O, categoric, răspunse el, surprins de tăria vocii sale.

Îi crescu inima de mândrie pentru ceea ce tocmai spusese.

— Am crescut pe Giedi Prime. Sunt al doilea fiu supravieţuitor al tatălui meu, Dmitri Harkonnen. Fratele meu vitreg, baronul, domneşte asupra tuturor domeniilor Harkonnen şi face aşa cum doreşte. Eu cer doar să păstrez Lankiveil, locul pe care îl consider casa mea.

Glasul lui se îmblânzi, ca şi cum se gândea că un argument plin de compasiune ar putea să-i mişte pe oamenii plictisiţi care-i ascultau discursul.

— Nu vreau să iau parte la politica galactică sau la guvernarea lumilor. Am avut parte de anii de pe Arrakis şi am descoperit că nu-mi place. Nu mă interesează bogăţiile, puterea sau gloria. Lucrurile astea n-au decât să rămână celor care le doresc…

Vocea i se înecă în gât.

— Nu mai vreau alt sânge pe mâinile mele, şi nicio picătură pentru fiul meu!

Preşedintele se ridică solemn şi stătu drept în roba sa gri.

— Renunţi la orice apartenenţă la Casa Harkonnen, pentru totdeauna, inclusiv la drepturile şi privilegiile care aparţin de aceasta?

Abulurd încuviinţă cu tărie, ignorând murmurele din încăpere.

— Absolut şi fără echivoc!

Aceşti oameni vor avea despre ce vorbi multe zile de-acum înainte, dar pentru el nu conta câtuşi de puţin. Până atunci va fi pe drumul spre casă, spre Emmi şi copilul lor. Nu voia nimic, doar o viaţă normală, liniştită şi fericirea personală. Restul Landsraadului putea să continue fără el.

— De acum înainte, voi lua numele onorabil al soţiei mele, cel de Rabban.

Preşedintele consiliului bătu din ciocănelul său sonic, care răsună în sală cu un bubuit definitiv.

— Consemnat ca atare. Consiliul vă aprobă cererea. Vor fi trimise imediat notificări pe Giedi Prime şi către împărat…

În timp ce Abulurd stătea năucit de norocul lui, aprodul îl strigă pe următorul reprezentant, iar el se trezi dat la o parte din drum. Părăsind repede clădirea, lăsă în urmă Sala Oratoriului. Afară, soarele îl izbi din nou în faţă şi auzi iarăşi clinchetul fântânilor şi muzica zmeielor cu clopoţei. Pasul îi devenise mai uşor şi zâmbea ca un nerod.

Alţii ar fi tremurat la decizia fundamentală pe care tocmai o luase, dar Abulurd Rabban nu simţea nicio teamă. Dobândise tot ceea ce sperase să realizeze, iar Emmi avea să fie atât de mulţumită…

Alergă să-şi împacheteze puţinele bunuri pe care le adusese cu el şi se îndreptă spre spaţioport, nerăbdător să se întoarcă pe liniştitul, izolatul Lankiveil, unde putea începe o viaţă nouă, mai bună.

Nu există nimic care să poată fi numit lege a naturii. Există doar un şir de legi legate de experienţa practică a omului cu natura. Acestea sunt legi ale activităţilor omului. Ele se schimbă atunci când se schimbă activităţile umane.

PARDOT KYNES,
Un manual de pe Arrakis

Chiar şi după şase luni pe Salusa Secundus, Liet-Kynes încă se mai minuna de peisajul sălbatic şi nestatornic, de ruinele străvechi şi de rănile ecologice adânci. Aşa cum spusese tatăl lui, era… fascinant.

Între timp, în ascunzătoarea lui subterană, Dominic Vernius studia dosare şi cerceta cu multă atenţie rapoarte furate ale activităţilor CHOAMului. El şi cu Gurney Halleck urmăreau listele de mărfuri ale Ghildei Spaţiale pentru a stabili cum ar putea să saboteze mai bine tranzacţiile comerciale, în moduri care să provoace pagube cât mai mari împăratului. Contactele lui ocazionale şi spionii care-i dădeau puţinele amănunte despre situaţia de pe Ix dispăruseră. Mai primise o dată informaţii ocazionale de la căminul său ancestral, acum pierdut, dar până la urmă chiar şi această sursă secase.

Ochii înroşiţi ai lui Dominic şi chipul încruntat arătau de cât de puţin somn avusese parte…

În ceea ce-l privea pe el însuşi, Liet ajunsese în sfârşit să vadă dincolo de intrigile oamenilor deşertului şi de rivalităţile dintre clanuri pentru controlul nisipurilor cu mirodenie. Observa maşinaţiunile politice dintre Casele Mari şi Minore, dintre magnaţii transporturilor şi familiile puternice. Imperiul era mult mai vast decât îşi imaginase…

Începu de asemenea să înţeleagă amploarea a ceea ce realizase tatăl lui pe Dune, şi simţi un respect tot mai mare pentru Pardot Kynes.

Câteodată visător, Liet îşi imagina ce ar însemna să readucă Salusa la gloria de care se bucurase cu multă vreme în urmă, atunci când era focarul imperiului. Mai existau aici atât de multe lucruri de înţeles, atât de multe

întrebări încă fără răspuns…

Cu câteva instalaţii meteorologice bine plasate, plus coloniştii căliţi, dornici să replanteze preeriile şi pădurile, Salusa Secundus putea trăi şi respira din nou. Dar Casa Corrino refuza să investească într-un asemenea proiect, indiferent ce recompensă ar fi putut culege. De fapt, se părea că efortul lor era îndreptat spre păstrarea planetei *la fel* cum fusese în toate aceste secole.

De ce-ar fi făcut asta?

Ca străin în această lume, Liet îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber cu un rucsac şi un echipament de supravieţuire în spinare, hoinărind prin peisajul devastat, evitând ruinele oraşelor de mult distruse, unde prizonierii locuiau în străvechile clădiri imperiale: muzee impunătoare, săli imense, camere splendide cu tavanul prăbuşit. În toate secolele în care Salusa fusese o lume-închisoare a Casei Corrino, nimeni nu încercase să reconstruiască nimic. Zidurile se înclinau sau se prăbuşeau; acoperişurile aveau găuri uriaşe…

Liet îşi dedicase primele săptămâni studierii bazei subterane a contrabandiştilor. Îi instrui pe veteranii oţeliţi cum să şteargă urmele prezenţei lor, cum să modifice hangarul prăbuşit astfel încât să arate ca şi cum ar fi locuit doar de câţiva refugiaţi sălbatici, atrăgând nimic mai mult decât o privire fugară. Când contrabandiştii fură ascunşi în siguranţă şi Dominic satisfăcut, tânărul fremen ieşi să exploreze mediul pe cont propriu, la fel cum făcuse şi tatăl său…

Mişcându-se cu mare grijă, ca să nu mişte din loc pietricele sau fărâme de pământ care-ar fi putut lăsa o urmă a prezenţei sale, Liet urcă pe o creastă ca să se uite în jos spre un bazin. Cu binoclul, văzu oameni umblând sub soarele arzător: soldaţi în uniforme pestriţe cu nuanţe de cafeniu, camuflaj de deşert folosit de trupele de sardaukari ai Împăratului. Din nou, jocuri de război extravagante…

Cu o săptămână în urmă, îi urmărise pe sardaukari stârpind un cuib de prizonieri baricadaţi într-o ruină izolată.

Liet hoinărise prin preajmă şi văzuse atacul cu toate forţele al imperialilor, în care folosiseră împotriva condamnaţilor aruncătoare de flăcări şi arme primitive. Bătălia unilaterală durase ore întregi, cu sardaukarii bine antrenaţi luptând corp la corp împotriva prizonierilor oţeliţi, care roiau în afara fortăreţei.

Oamenii împăratului măcelăriseră mulţi prizonieri, dar unii dintre aceştia ripostaseră extrem de bine, doborând câţiva sardaukari, confiscându-le armele şi prelungind lupta. Când mai rămăseseră numai câteva zeci dintre cei mai buni luptători, bine ascunşi şi gata să moară, sardaukarii plantară o bombă paralizantă. După ce soldaţii se retraseră în spatele baricadelor, un far pulsator cu lumină intensă, asociat cu forţa motivaţională a unui câmp Holtzman, îi făcu pe supravieţuitori să-şi piardă cunoştinţa… permiţându-le astfel sardaukarilor să năvălească înăuntru.

Liet se mirase de ce soldaţii imperiali nu puseseră paralizantul încă de la început. Mai târziu, se întrebase dacă nu cumva sardaukarii testau prizonierii, alegându-i pe cei mai buni candidaţi…

Acum, câteva zile mai târziu, unii dintre aceşti captivi supravieţuitori se distingeau clar pe fundalul bazinului pârjolit, purtând zdrenţe desperecheate, rămăşiţele uniformelor de închisoare. În jurul lor, sardaukarii formau rânduri regulate, o adevărată grilă umană. Armele şi piesele de echipament greu erau plasate în poziţii strategice în jurul perimetrului, priponite cu cuie şi lanţuri metalice.

Oamenii păreau să se antreneze, atât prizonierii cât şi sardaukarii.

Ghemuindu-se în vârful crestei, Liet se simţi vulnerabil fără distrai. Gustul uscat al setei îl zgâria pe gât, amintindu-i de deşert, de casă, dar nu avea niciun tub colector la gât, pentru o înghiţitură de apă…

Mai devreme în acea zi, împărţiseră încă o încărcătură de melanj adusă de pe Dune prin contrabandă, vânzând-o

prizonierilor evadaţi care urau familia Corrino la fel de mult ca şi Dominic. În sala comună, Gurney Halleck ridicase o ceaşcă de cafea cu mirodenie în semn de salut către conducătorul său. Ciupi un fa diez pe o coardă a balisetului, adăugă un acord minor, apoi cântă cu vocea lui sonoră şi aspră, care, chiar dacă nu era melodioasă, se dovedea măcar exuberantă:

O, ceaşcă de mirodenie
Făcută să mă poarte
Dincolo de carnea mea,
Spre o stea îndepărtată.
Melanj, îi spune lumea…
Melanj! Melanj!

Oamenii ovaţionară, iar Bork Qazon, bucătarul de campanie salusan, îi turnă o nouă ceaşcă de cafea cu mirodenie. Scien Traf cel lat în umeri, fost inginer ixian, îl bătu pe Gurney pe spate, iar Pen Barlow, cândva negustor, ţinând veşnic un trabuc între buze, râse zgomotos.

Cântecul îl făcu pe Liet să-şi dorească să păşească el însuşi pe nisipurile cu mirodenie, să savureze mirosul înţepător de scorţişoară, adiind dinspre un vierme de nisip pe care să-l călărească. Poate că – o dată întors de pe Salusa – Warrick va veni să-l însoţească înapoi la sietchul Scutului Roşu… Spera că va fi aşa. Trecuse prea mult timp de când nu-l mai văzuse pe prietenul şi fratelui său de sânge.

Warrick şi Faroula erau căsătoriţi de aproape un an şi jumătate. Poate că până acum ea purta deja copilul lui… Viaţa lui Liet ar fi fost cu totul alta dacă el i-ar fi câştigat mâna, în locul lui Warrick.

Acum totuşi, stătea ghemuit printre pietrele de pe o culme înaltă, pe o altă planetă, spionând mişcările misterioase ale trupelor imperiale. Liet ajustă oleobiectivele de înaltă definiţie ale binoclului ca să vadă totul cât mai bine posibil.

În timp ce sardaukarii făceau instrucţie în bazinul sterp, studie viteza şi precizia cu care se mişcau.

Cu siguranţă, gândi Liet, un grup disperat de fremeni bine înarmaţi ar putea fi în stare să-i înfrângă…

În cele din urmă, prizonierii supravieţuitori fură conduşi afară, pe câmpul de antrenament, în faţa noilor cazărmi ale sardaukarilor – barăci dintr-un aliaj metalic, grupate ca nişte silozuri pe platoul golaş, cu laturile lucioase reflectând lumina ceţoasă a soarelui. Soldaţii păreau să-i pună la încercare pe captivi, provocându-i să ţină pasul cu exerciţiile lor. Când unul dintre oameni se clătină, un sardaukar îl ucise cu un foc purpuriu dintr-un laser; ceilalţi nu se opriră…

Liet-Kynes întoarse privirea de la instrucţia militară către cerul gălbui, purtătorul unor semne ameninţătoare pe care fusese învăţat să le recunoască. Aerul arăta ceţos, tulburat de un portocaliu închis, mărginit de linii verzi, ca de indigestie. Pâlcuri de fulgere globulare pluteau în derivă pe cer. Amintind de nişte enormi fulgi de zăpadă, nori de electricitate statică canalizau curenţii de aer către bazin.

Din poveştile spuse de Gurney Halleck şi de ceilalţi contrabandişti, Liet cunoştea pericolele expunerii la o furtună aurorală. Însă o parte din el – partea de curiozitate pe care-o moştenise de la tatăl său – privea cu o fascinaţie aproape evlavioasă perturbaţiile electrice şi radioactive care se scurgeau tot mai aproape. Furtuna era însoţită de şuviţe de culori exotice, aer ionizat şi pâlnii în formă de con, cunoscute ca vânturi-ciocan.

Neliniştit la gândul că este atât de expus, găsi fisuri în aflorimentele din spatele lui. Peşterile deschise în panta stâncii ofereau un adăpost suficient pentru orice fremen descurcăreţ care trebuia să aştepte să treacă vremea rea, dar soldaţii de dedesubt erau neprotejaţi. Aveau îndrăzneala să creadă că ar putea supravieţui unei asemenea forţe brute, elementare?

Văzând apropierea norilor şi a descărcărilor electrice, prizonierii zdrenţăroşi începură să rupă rândurile, în timp ce

trupele în uniformă rămaseră pe loc. Comandantul lătră nişte ordine, în aparenţă spunându-le să se întoarcă la locurile lor. După câteva secunde, o rafală puternică de vânt premergător aproape că-l dădu peste cap pe bărbatul cu chipul colţuros de pe platforma plutitoare care se clătina cu putere. Comandantul cel înalt le strigă tuturor să se întoarcă în cazărmile lor de metal.

Sardaukarii mărşăluiră în cadenţă, perfect instruiţi. Unii dintre condamnaţi încercară să-i imite pe soldaţi, în timp ce alţii o luară pur şi simplu la fugă spre adăposturile întărite.

Furtuna aurorală lovi doar la câteva clipe după ce ultima dintre barăci fusese închisă etanş. Ca o fiinţă vie, se învolbură peste bazin, împrăştind fulgere multicolore. Apoi, asemenea unui pumn uriaş, vântul-ciocan lovi pământul; o altă rafală izbi una dintre barăci, strivind adăpostul cu pereţi de metal şi zdrobindu-i pe toţi cei dinăuntru.

Aerul clocotit, arzător, mătură bazinul spre culme. Deşi aceasta nu era planeta lui, Liet înţelesese încă din copilărie natura potenţial mortală a furtunilor de pretutindeni. Coborî din poziţia lui expusă, alunecând pe pietre până când reuşi să se târască printre doi bolovani înalţi, în adâncul unei crăpături a stâncii. În câteva clipe, auzi urletul demonic, trosnetul aerului, descărcările fulgerelor globulare, bufniturile vântului-ciocan… Pe fâşia îngustă de cer, vizibilă printre pietre, Liet urmări un caleidoscop de culori care fulgerau cu o strălucire ce ardea retina. Se înghesui şi mai în adânc, simţindu-se totuşi în siguranţă, atât cât era posibil.

Respirând calm, aşteptând cu răbdare să se termine furtuna, se uita fix la intensitatea frenetică a furtunii aurorale. Salusa părea să aibă multe asemănări cu Dune. Amândouă erau lumi aspre, cu ţinuturi necruţătoare, cu ceruri necruţătoare… Pe Dune, furtunile cumplite puteau să şi remodeleze peisajul, zdrobind un om de pământ sau smulgându-i carnea de pe oase.

Şi totuşi, spre deosebire de acest loc, vânturile acelea teribile aveau într-un fel un rost pentru el, legate, aşa cum

erau, de misterul şi grandoarea planetei Dune.

Liet voia să plece de pe Salusa Secundus, să se întoarcă în lumea lui de baştină, împreună cu Dominic Vernius. Avea nevoie să trăiască din nou în deşert – acolo unde era locul lui…

La momentul potrivit, Dominic Vernius luă o parte din echipa lui de contrabandişti înapoi pe fregată, însoţit fiind de cele două nave uşoare. Dominic pilota propria sa navă-amiral, conducând aparatul în dana deja repartizată în cala transspaţialului Ghildei.

Contele renegat se duse în cabina lui să se relaxeze şi să mediteze. Deşi petrecuse mulţi ani acţionând în umbrele imperiului, ca un tăun care-l sâcâia pe Shaddam al IV-lea, nu dăduse niciodată o lovitură clară şi decisivă. Da, furase un transport de monede comemorative ale împăratului şi lansase ridicolul balon-caricatură de deasupra stadionului în formă de piramidă inversată de pe Harmonthep… Da, mâzgălise mesajul clandestin, înalt de o sută de metri, pe peretele canionului de granit („Shaddam, coroana stă confortabil pe capul tău ţuguiat?”) şi desfigurase zeci de statui şi monumente…

Dar cu ce rezultat? Ix era încă pierdut şi nu avea nicio informaţie recentă despre situaţia de acolo.

La începutul exilului său autoimpus, Dominic îşi strânsese soldaţii, oameni aleşi datorită loialităţii lor în campaniile trecute. Amintindu-şi cum îi învinsese pe rebelii de pe Ecaz, cu ani în urmă, condusese o forţă restrânsă, bine înarmată şi bine instruită, într-un raid împotriva noii fortăreţe tleilaxu.

Cu ajutorul armelor şi cu avantajul surprizei, Dominic sperase să pătrundă înăuntru cu forţa şi să-i răstoarne pe invadatori. În canionul-port de intrare, el şi cu oamenii săi se repeziseră afară din nave, trăgând de-a valma cu

laserele. Întâlniseră însă o apărare surprinzătoare, chiar din partea sardaukarilor Împăratului. Blestemaţii de Corrino! De ce mai erau trupele lor amestecate în chestia asta?

Atunci, cu ani în urmă, elementul surpriză se întorsese însă împotriva lui Dominic, iar excelenţii soldaţi imperiali îi uciseseră o treime dintre oameni. El însuşi fusese rănit în spate de sfărâmăturile aruncate de explozia unui laser şi abandonat apoi ca mort; numai Johdam se chinuise să-l târâie până la una dintre nave, în care se bătuseră pentru o retragere disperată.

În fortăreaţa secretă a lui Dominic de la polul sud al Arrakisului, oamenii lui îl îngrijiseră până când se însănătoşise. Pentru că luaseră măsuri de precauţie ca să ascundă identitatea forţei răzbunătoare de atac – pentru a evita repercusiunile împotriva poporului ixian, în caz că asaltul ar eşua, sau împotriva copiilor săi de pe Caladan – tleilaxu nu aflaseră niciodată cine venise după ei.

Ca urmare a dezastrului, Dominic jurase oamenilor săi că nu va mai încerca niciodată să recaptureze planeta lui ereditară printr-o acţiune militară, care nu se putea sfârşi altfel decât prost.

Împins de necesitate, Dominic se hotărâse să se mulţumească în a folosi alte mijloace.

Sabotajele şi vandalismul fuseseră în mare măsură ineficiente, neînsemnând mai mult decât nişte punctişoare în balanţele contabile ale Casei Corrino sau nişte simple stânjeneli imperiale. Shaddam al IV-lea nici măcar nu ştia că surghiunitul conte Vernius era implicat în toate astea…

Deşi continua lupta, Dominic se simţea mai rău decât mort – era *neînsemnat.* Stătea întins pe spate, în cabina lui de pe fregată, evaluând tot ceea ce realizase… şi tot ceea ce pierduse. Cu un holo-portret în relief al lui Shando aşezat pe un piedestal din apropiere, se uita mereu la ea şi aproape că-şi putea imagina că femeia era încă acolo, împreună cu el.

Fiica lor, Kailea, trebuie să fi ajuns deja o femeie atrăgătoare. Se întrebă dacă era măritată, poate cu cineva

de la curtea lui Leto Atreides… cu siguranţă, nu cu ducele însuşi! Importanţa dată de Atreizi căsătoriilor politice era binecunoscută, iar prinţesa unei Case renegate nu avea nicio zestre. De asemenea, deşi Rhombur era destul de în vârstă ca să devină contele Casei Vernius, titlul era lipsit de orice valoare.

Cu o imensă tristeţe apăsându-i umerii, stătea cu ochii aţintiţi la holoimaginea lui Shando de pe piedestal. *Şi, în durerea lui, ea îi vorbi!*

— Dominic… Dominic Vernius… Îţi cunosc identitatea!

Surprins, se ridică, întrebându-se dacă nu se afundase cumva într-un labirint al nebuniei. Gura lui Shando se mişca mecanic. Holograma chipului ei se întoarse, dar expresia nu i se schimbă; ochii nu i se focalizau asupra lui. Cuvintele continuară:

— Folosesc această imagine pentru a comunica direct cu tine. Trebuie să-ţi transmit un mesaj de pe Ix!

Dominic tremura apropiindu-se de imagine.

— Shando?

— Nu, eu sunt navigatorul acestui transspaţial. Am ales să vorbesc prin această holoimagine, pentru că este greu să comunicăm altfel…

Şovăind să creadă ce se întâmpla, Dominic îşi alungă o spaimă superstiţioasă. Simplul fapt că vedea portretul lui Shando mişcându-se, chipul ei revenind la viaţă, îi insufla o teamă cutremurătoare, pe care n-o mai încercase de multă vreme.

— Da, oricine-ai fi… Ce doreşti de la mine?

— Fratele meu, C’tair Pilru, trimite aceste vorbe de pe Ix. Mă roagă să-ţi dau această informaţie. Nu pot face mai mult decât să te înştiinţez…

Cu buzele mişcându-i-se mai repede şi folosind o voce diferită de data asta, holo-imaginea lui Shando repetă cuvintele pe care C’tair le trimisese, într-un ultim mesaj disperat, fratelui său navigator. Cu o groază crescândă, Dominic ascultă şi află amploarea dezastrului pe care uzurpatorii tleilaxu îl provocaseră iubitei lui lumi, poporului

său…

În el clocotea mânia. Când implorase ajutorul, în timpul primelor atacuri tleilaxu, blestematul de împărat Elrood al IX-lea se eschivase, garantând în felul acesta înfrângerea Casei Vernius. Plin de amărăciune pentru pierderea lor, Dominic îşi dorise doar ca bătrânul să nu moară înainte ca el să găsească o cale de a-l ucide.

Acum însă, Dominic îşi dădea seama că planul imperial fusese mult mai cuprinzător, mult mai perfid… În esenţă, întreaga preluare tleilaxu fusese un complot imperial, cu trupele de sardaukari încă aplicându-l, la aproape douăzeci de ani de la debut. Elrood înscenase conflictul iniţial, iar fiul lui, Shaddam, perpetuase schema, oprimând supuşii Casei Vernius care mai rămăseseră.

Dintr-o dată, vocea portretului lui Shando se schimbă iar, întorcându-se la vorbele mai greoaie şi dezlânate ale navigatorului.

— Pe ruta urmată de această navă, pot să te duc pe Xuttuh, cunoscută înainte ca Ix…

— Fă-o! răspunse Dominic, cu inima îngheţată de ură. Vreau să văd ororile cu ochii mei, apoi eu… — puse o mână pe piept, ca şi cum ar fi depus un jurământ faţă de Shando – …eu, Dominic, conte al Casei Venius, voi răzbuna suferinţa poporului meu!

Când transspaţialul intră pe orbită, Dominic îi chemă pe Asuyo, pe Johdam şi pe ceilalţi.

— Întoarceţi-vă pe Arrakis! Mergeţi la bază şi continuaţi munca noastră. Eu am să iau una dintre navele uşoare!

Îşi aţinti ochii asupra piedestalului, ca şi cum ar mai fi putut să să-şi vadă soţia acolo.

— Am alte treburi…

Cei doi veterani îşi arătară surpriza şi confuzia, dar Dominic bătu cu pumnul în masă.

— Să n-aud discuţii! Am hotărât!

Îşi privi oamenii cu asprime, şi aceştia fură uimiţi să vadă o asemenea transformare a personalităţii lui.

— Dar unde mergi? întrebă Liet. Ce-ai de gând să faci?

— Mă duc pe Ix!

Puterea se foloseşte apucând-o delicat. Dacă o apuci cu prea multă forţă înseamnă să fii făcut captiv de putere, devenind astfel victima sa.

Axiomă Bene Gesserit

Baronul nu primi deloc bine veştile despre fratele său vitreg…

La spaţioportul din Harko City, oamenii încărcau fregata sa personală cu obiectele de lux, proviziile şi personalul de care era nevoie pentru o călătorie pe Arrakis. Pentru a meţine bunul mers al operaţiunilor cu mirodenie, trebuia să petreacă personal luni de zile în gaura aceea de iad deşertică, strângând şurubul pentru a împiedica scăparea de sub control a contrabandiştilor şi a blestemaţilor de fremeni. După pagubele produse de Abulurd, cu ani în urmă, baronul transformase din nou cea mai importantă planetă a imperiului, din punct de vedere economic, într-o gigantică fabrică de bani. Profiturile Casei creşteau constant.

Şi acum, chiar când totul părea să meargă bine, trebuia să se ocupe de *asta!* Abulurd, cu toată prostia lui, avea un talent incredibil de a face exact ceea ce nu trebuia, de fiecare dată!

Piter de Vries, simţind nemulţumirea superiorului său, se apropie cu paşi mărunţi, dornic să ajute – sau să pară c-o face. Ştia însă destule încât să nu se apropie prea mult. De mulţi ani, supravieţuise mai mult decât oricare dintre mentaţii dinainte ai stăpânului său, evitând cu grijă mânia baronului. În zilele când fusese mai tânăr şi mai slab, Vladimir Harkonnen se dovedise capabil să se repeadă ca o cobră şi să izbească o persoană drept în laringe, tăindu-i respiraţia. Acum însă devenise atât de moale, de corpolent, încât de Vries putea să se strecoare cu uşurinţă din calea lui.

Clocotind de mânie, baronul stătea în camera cu pereţi de piatră din fortăreaţă, care-i servea pentru ţinerea registrelor contabile. Masa ovală de plaz negru arăta

suficient de lustruită ca să patinezi pe ea. Într-un colţ, trona un glob uriaş reprezentând Arrakisul, un obiect de artă pe care l-ar fi invidiat orice familie nobilă. Dar în loc să-l etaleze la întâlnirile Landsraadului sau la evenimentele mondene ale celor cu sânge albastru, baronul îl păstra grijuliu în camera sa privată, delectându-se singur cu prezenţa lui.

— Piter, ce trebuie să fac?

Arătă spre o grămăjoară de cilindri plini cu mesaje proaspăt venite printr-un curier angajat.

— Corporaţia CHOAM cere o explicaţie, avertizându-mă în termeni câtuşi de puţin subtili că se aşteaptă să continue transporturile de blană de balenă de pe Lankiveil, în ciuda „schimbărilor în conducere”...

Pufni.

— Ca şi cum aş *micşora* cotele! Ei îmi aduc aminte că producţia de mirodenie de pe Arrakis nu e singura marfă vitală pe care-o controlează Casa Harkonnen. Au ameninţat să-mi retragă directoratul CHOAM dacă nu reuşesc să-mi îndeplinesc obligaţiile!

Cu o smucitură din încheietură, azvârli în perete un cilindru luat la întâmplare. Obiectul zdrăngăni lăsând o urmă albă pe piatră.

Baronul ridică un al doilea cilindru.

— Împăratul Shaddam vrea să ştie de ce propriul meu frate vitreg vrea să renunţe la numele de Harkonnen şi să preia guvernoratul subdistrictului pentru el însuşi...

Aruncă iarăşi cu cilindrul în perete. Acesta se lovi cu un *clinc* puternic, alături de primul semn alb. Luă un al treilea.

— Casa Moritani de pe Grumman oferă sprijin militar secret în caz că aş dori să trec la acţiune directă...

Al treilea cilindru izbi peretele.

— Casa Richese, Casa Mutelli – toţi curioşi, toţi râzând pe la spate!

Continuă să arunce cilindri de mesaje până când masa rămase goală. Unul dintre tuburile de metal se rostogoli spre Piter, iar acesta îl ridică.

— Pe acesta nu l-aţi deschis, stăpâne.

— Ei, fă-o tu pentru mine. Probabil că spune aceleaşi lucruri ca şi toate celelalte…

— Desigur! Mentatul folosi una dintre unghiile sale lungi ca să taie sigiliul capsulei şi să deschidă capacul. Scoţând o foaie de hârtie *instroy,* o examină cu atenţie, cu limba ieşindu-i dintre buze.

— Ah, e de la agentul nostru de pe Caladan!

Baronul ciuli urechile.

— Sper că sunt veşti bune?

De Vries surâse traducând cifrul.

— Chiara îşi cere scuze pentru că nu a putut să trimită alte mesaje înaintea acestuia, dar face progrese cu concubina, Kailea Vernius, întorcând-o împotriva ducelui…

— Ei, tot e ceva!

Baronul îşi frecă bărbia grasă.

— Aş fi preferat un anunţ despre asasinarea lui Leto. Asta chiar ar fi fost o veste foarte bună!

— Chiarei îi place să facă lucrurile în stilul ei, în ritmul ei propriu.

Mesajul pe *instroy* se estompă, iar de Vries îl mototoli, apoi îl aruncă deoparte, împreună cu cilindrul.

— Nu suntem siguri cât de departe va merge, stăpâne, pentru că are anumite… standarde… în chestiunile regale. Spionajul e una; crima e cu totul altceva, şi ea e singura care poate trece de securitatea lui Hawat.

— Bine, bine…

Cei doi mai vorbiseră despre asta şi înainte. Baronul se împinse în sus de pe fotoliu.

— Cel puţin aruncăm un pic de nisip în ochii ducelui.

— Poate că ar trebui să-i facem lui Abulurd mai mult de-atât?

Ajutat de sistemul suspensor din talie, bărbatul cel gras îşi aprecie greşit forţa braţelor moi şi aproape că zbură de pe picioare. Cu înţelepciune, de Vries nu spuse nimic despre asta şi absorbi date, astfel ca să poată realiza o analiză mentatică adecvată atunci când stăpânul lui i-o va

cere.

— Poate.

Baronul se înroşi la faţă.

— Fratele mai mare al lui Abulurd, Marotin, era un idiot, ştii? Vreau să spun, literalmente idiot. Un imbecil lipsit de raţiune, cu creierul degradat, care nu putea nici măcar să se îmbrace singur, deşi maică-sa îi zâmbea mereu prosteşte, ca şi cum Marotin ar fi meritat toate cheltuielile făcute ca să-l ţină în viaţă.

Chipul cu fălci masive era pătat de furia înăbuşită.

— Acum se pare că Abulurd are creierul la fel de degradat, dar într-un mod mai subtil.

Izbi cu palma deschisă suprafaţa alunecoasă de plaz negru, lăsând o amprentă care avea să fie ştearsă treptat de sistemele de auto-curăţare din mobilă.

— Nici măcar n-am ştiut că târfa aia de Emmi era gravidă… Acum are un alt fiu, un bebeluş dulce – iar Abulurd l-a jefuit pe copil de dreptul său din naştere!

Baronul dădu din cap.

— Îţi dai seama? Băiatul ăla putea fi un conducător, un alt moştenitor Harkonnen… şi neghiobul lui de tată aruncă totul la gunoi!

Cu frustrarea stăpânului său în continuă creştere, de Vries avu grijă să stea cât mai departe, la celălalt capăt al mesei ovale.

— Stăpâne, din câte pot să-mi dau seama, Abulurd a urmat exact litera legii. Potrivit regulilor Landsraadului, i se permite să ceară – şi să primească – o concesie la care puţini dintre noi s-ar fi gândit măcar. Noi s-ar putea să nu considerăm acest lucru înţelept, dar Abulurd avea tot dreptul, ca membru al Casei Harkonnen…

— *Eu* sunt Casa Harkonnen! răcni baronul. El n-are niciun drept dacă nu spun eu!

Păşi în jurul biroului. Mentatul îngheţă, temându-se că bărbatul cel corpolent ar putea să-l atace până la urmă. În loc de asta, se săltă spre uşa camerei.

— Mergem să-l vedem pe Rabban!

Trecură prin sălile pline de ecouri ale masivei reşedinţe, până la un lift exterior blindat, care-i coborî din turnurile ascuţite ale fortăreţei într-o arenă îngrădită. Glossu Rabban lucra cu garda Casei, pregătindu-se pentru lupta de gladiatori programată în acea seară – o tradiţie pe care baronul o instituise înaintea fiecăreia dintre lungile sale călătorii pe Arrakis.

În interiorul arenei, sclavi tăcuţi curăţau rândurile de scaune, lustruindu-le şi măturând gunoaiele dintre ele. Marile întreceri ale baronului atrăgeau întotdeauna mulţimi imense, iar el folosea asemenea spectacole pentru a impresiona oaspeţii din alte Case Mari. Uşile grele de duroţel de la nivelul gropii gladiatorilor rămâneau închise, ţinând în cuşti fiarele pentru luptă. Muncitori hirsuţi, pe jumătate goi, spălau cu furtunul ţarcurile goale pentru creaturile sau pentru sclavii meniţi să fie ucişi, apoi le pulverizau cu deodorante.

Transpirat, deşi nu părea să facă vreo treabă, Rabban stătea în mijlocul oamenilor din arenă. Purtând o vestă fără mâneci, din piele presărată cu ţinte, ţinea mâinile în şolduri, îşi ţuguia buzele şi privea încruntat la activitatea din jur. Alţi lucrători greblau nisipul arenei, cernând fragmente de oase şi lame sfărâmate.

Kryubi, căpitanul gărzii baronului, îşi dirija soldaţii. Hotăra unde să stea fiecare om înarmat, pentru a asigura o prezenţă militară impresionantă, potrivită pentru festivităţile pe cale să înceapă.

Susţinut de centura suspensoare, baronul alunecă pe lângă cascada de urme de paşi, trecu pe lângă o poartă din suliţe de fier şi ieşi în arena pătată. Picioarele abia îi atingeau solul, dând mersului său o graţie de balerin. Piter de Vries îl urmă cu paşi asemănători, ca de dans.

Kryubi înaintă şi salută.

— Domnule baron, vorbi el, totul e pregătit. Vom avea o competiţie spectaculoasă diseară…

— Ca întotdeauna, zise de Vries, cu un surâs ce-i strâmba buzele pătate de sapho.

— Câte animale avem? întrebă baronul.

— Doi tigri Laza, stăpâne, un deka-urs şi un taur salusan.

Cu ochii negri licărindu-i, baronul cercetă arena şi încuviinţă.

— Sunt obosit în seara asta. Nu vreau o luptă prea lungă… Daţi drumul animalelor şi tuturor celor cinci sclavi aleşi dintr-o dată. Vom face o încăierare generală!

Kryubi salută energic.

— Cum doriţi, stăpâne!

Baronul se întoarse către mentatul său.

— Sângele va curge în valuri diseară, Piter. Poate-mi va distrage atenţia de la ce mi-ar plăcea să-i fac lui Abulurd…

— Vreţi să fiţi doar distras, domnule baron? întrebă mentatul. Sau preferaţi… satisfacţie? De ce să nu vă răzbunaţi pe Abulurd?

După o clipă de ezitare, baronul răspunse:

— Răzbunarea ar fi chiar drăguţă, Piter. Rabban!

Nepotul lui se întoarse şi-i zări pe baron şi pe mentatul acestuia. Cu picioarele lui scurte, traversă arena către cei doi.

— Ţi-a zis Piter ce-a mai făcut acum neghiobul tău de tată?

Chipul lui Rabban se contorsionă.

— Da, unchiule. Câteodată nu înţeleg cum poate supravieţui un asemenea tâmpit…

— E adevărat că nu-l înţelegem pe Abulurd, spuse de Vries. Dar una dintre legile importante ale guvernării afirmă că pentru a învinge complet un duşman, *trebuie* să-l înţelegi, să-i afli slăbiciunile… Află unde poţi să-l răneşti cel mai rău!

— Tot creierul lui Abulurd e slăbiciunea lui, mormăi baronul, pe un ton mohorât. Sau poate doar inima lui slabă…

Rabban chicoti prea tare. Mentatul ridică degetul lung.

— Gândiţi-vă la asta… Copilul lui, Feyd-Rautha Rabban, este acum punctul lui cel mai vulnerabil. Abulurd a făcut un pas extraordinar ca să… — cum spune el – „să se asigure

că băiatul e crescut aşa cum se cuvine”. În aparenţă, asta înseamnă foarte mult pentru el.

Baronul îşi privi nepotul cel lat în umeri.

— N-am vrea ca frăţiorul lui Rabban să ajungă la fel ca Abulurd, nu-i aşa?

Rabban se încruntă auzind această posibilitate.

De Vries continuă, cu un glas la fel de lin ca gheaţa uleioasă.

— Şi atunci, care este lucrul cel mai groaznic pe care i-l putem face lui Abulurd în aceste împrejurări? Ce i-ar provoca cea mai mare durere şi cea mai mare disperare?

Un zâmbet îngheţat apăru pe chipul baronului.

— Genială întrebare, Piter. Şi pentru asta, vei trăi încă o zi. Două zile, de fapt – mă simt generos!

Privirea lui Rabban rămase goală; încă nu pricepuse. În sfârşit, pufni în râs.

— Ce-ar trebui să facem, unchiule?

Vocea baronului deveni greţos de dulceagă.

— Păi cum, trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să ne asigurăm că noul tău frăţior e „crescut aşa cum se cuvine”! Fireşte, cunoscând permanentele decizii proaste pe care le-a luat tatăl tău, nu-i putem îngădui, cu conştiinţa curată, lui Abulurd *Rabban* să corupă acest băiat…

Se uită cercetător la mentat.

— Prin urmare, trebuie să-l creştem noi înşine!

— Voi pregăti de îndată toate documentele, stăpâne, zise de Vries cu un zâmbet viclean.

Baronul strigă după Kryubi să-i escorteze, apoi se întoarse către nepotul său.

— Ia toţi oamenii de care ai nevoie, Rabban. Şi nu fi prea discret în legătură cu asta. Abulurd trebuie să înţeleagă foarte bine ce şi-a făcut cu mâna lui!

Nimeni nu a determinat încă puterea speciei umane… ce-ar putea săvârşi din instinct şi ce-ar putea realiza ca urmare a unei hotărâri raţionale.

Analiză mentatică obiectivă a capacităţilor umane

Dirijată de Dominic Vernius, nava uşoară se strecură pe sub reţeaua de detecţie ixiană mascată de nori. Zbură la mică înălţime pe deasupra suprafeţei virgine a lumii sale natale, sorbind priveliştea munţilor şi a cascadelor, imaginea pădurilor de pini întunecaţi de pe pantele de granit.

Ca fost stăpân al planetei Ix, Dominic cunoştea o mie de moduri de a intra. Spera că măcar unul dintre ele mai funcţiona.

Alungând lacrimile de teamă, zbură înainte, concentrat asupra destinaţiei. Imperiul cunoştea planeta Ix pentru industria şi tehnologia ei, pentru produsele minunate pe care le exporta prin distribuitorii CHOAM. Cu multă vreme în urmă, Casa Vernius alesese să lase suprafaţa neatinsă, îngropând greoaiele instalaţii de producţie sub pământ, ceea ce sporise mult securitatea şi protejase preţioasele secrete ixiene.

Dominic îşi amintea sistemele defensive pe care le proiectase şi le instalase el însuşi, ca şi pe cele plasate cu generaţii în urmă. Ameninţarea spionajului economic din partea rivalilor ca Richese fusese întotdeauna destul de mare pentru ca ixienii să ţină garda sus. Cu siguranţă, uzurpatorii tleilaxu îşi luaseră propriile precauţiuni, dar n-aveau cum să fi găsit toate şmecheriile personale ale lui Dominic. Le ascunsese prea bine.

O trupă de asalt organizată putea fi condamnată la eşec, dar contele Vernius era încrezător că de unul singur încă se putea întoarce în interiorul lumii sale. Trebuia să vadă totul cu propriii lui ochi!

Deşi fiecare dintre deschiderile ascunse spre regatul subteran însemna un punct slab în securitatea de ansamblu, Dominic înţelesese necesitatea ieşirilor de

urgenţă şi a căilor secrete cunoscute doar lui însuşi şi familiei sale. Adânc, în scoarţa oraşului Vernii – iubitul lui oraş-capitală – fuseseră construite numeroase camere ecranate, tuneluri ascunse şi trape de salvare. Copiii lui Dominic, alături de tânărul Leto Atreides, folosiseră aceste ascunzători în timpul sângeroasei invazii. Acum, Dominic avea să utilizeze şi el una dintre multele uşi lăturalnice, îndelung ascunse, pentru a se strecura *înăuntru.*

Pilotă naveta pe deasupra unei serii de puţuri de aerisire prost ascunse, din care ieşeau aburi ca din nişte gheizere. În alte părţi ale câmpiilor netede, puţurile largi şi platformele de marfă se deschideau pentru a permite accesul transporturilor de materiale, cele mai multe destinate altor planete. În acest canion adânc, împădurit, terase şi depresiuni bine păzite ofereau loc de aterizare pentru navele ocazionale. Dominic cercetă terenul în timp ce zbura pe deasupra, până când descoperi urmele subtile: arborii prăbuşiţi, petele de pe pereţii colţuroşi de stâncă…

Prima intrare mascată era blocată, tunelul fiind plin de ceea ce trebuie să fi fost metri întregi de plazbeton. A doua uşă avea instalate capcane, dar Dominic observă conexiunile explozivilor înainte să introducă parola de trecere. Nu încercă să dezactiveze dispozitivul. Plecă din nou.

Dominic era îngrozit de ceea ce putea găsi dedesubt, în oraşul său cândva minunat. Pe lângă mesajul înfiorător trimis de patriotul ixian C'tair Pilru, propriii săi informatori mituiţi îi aduseseră zvonuri despre condiţiile de pe Ix. Totuşi, trebuia să *ştie* ce făcuseră tleilaxu şi blestemaţii de Corrino îndrăgitei sale planete…

Apoi vor plăti cu toţii!

În continuare, Dominic ateriză cu naveta într-o vâlcea înconjurată de pini întunecaţi. Sperând că rămăsese în interiorul reţelei de supraveghere, ieşi din vehicul şi stătu nemişcat, adulmecând aerul rece şi limpede, izul înţepător şi iute al acelor de pin arămiu, umezeala tăioasă a apei curgătoare. În grotele de sub el, dedesubtul unui kilometru

de stâncă, aerul era cald şi greu, mirosind a chimicale şi a mulţime înghesuită. Aproape că putea auzi şi simţi sub picioare sunetele familiare, un murmur slab de activitate, o vibraţie abia perceptibilă…

Localiză chepengul acoperit de tufişuri al puţului de salvare şi manevră comenzile, după ce căută cu atenţie capcane şi explozivi. Dacă tleilaxu îl găsiseră şi pe acesta, atunci fuseseră într-adevăr meticuloşi. Dar nu găsi niciun semn. Apoi aşteptă, sperând că sistemele încă funcţionau.

În sfârşit, după ce vântul proaspăt îi făcu pielea ca de găină, se ridică un lift cu autoghidare, gata să-l ducă în reţeaua de peşteri, către o magazie personală secretă din spatele a ceea ce fusese cândva Marele Palat. Era una dintre cele câteva încăperi pe care le pregătise „pentru orice eventualitate” în vremea tinereţii. Asta se întâmplase înainte de revolta de pe Ecaz, înainte să se însoare… mult înainte de preluarea de către tleilaxu. Era un loc sigur.

Şoptind numele lui Shando, Dominic închise ochii. Cabina cobora cu o viteză înfricoşătoare, şi el spera acum ca sabotajele lui C'tair să nu fi deteriorat aceste sisteme ascunse. Trase adânc aer în piept, evocând pe ecranul de proiecţie al pleoapelor imagini din trecut. Tânjea să se întoarcă în magicul oraş subteran – dar se temea de realitatea crudă care-l aştepta.

Când cabina liftului se opri, Dominic ieşi ţinând în mână un laser compact. Avea şi un pistol cu săgeţi, într-un toc de la umăr. Magazia întunecoasă mirosea a praf şi a mucegai din cauza lipsei de activitate. Nu mai trecuse nimeni pe-aici de multă vreme…

Se mişcă prin încăpere cu grijă, îndreptându-se spre dulapul ascuns în care depozitase nişte haine de lucru fără trăsături distinctive, precum cele purtate de muncitorii de nivel mediu. Sperând că tleilaxu nu făcuseră schimbări drastice la uniformele de lucru, se îmbrăcă şi strecură laserul într-un toc special făcut, lipit de piele pe sub haine.

Deghizat şi sperând să meargă totul bine, ştiind că nu mai avea cale de întoarcere, Dominic se târî prin

coridoarele slab luminate şi ajunse la o platformă de observaţie cu pereţi de plaz. După două decenii, aruncă prima privire asupra oraşului transformat de sub pământ…

Clipi neîncrezător. Magnificul Mare Palat fusese parcă jupuit, toată marmura lucitoare dată jos, o aripă întreagă distrusă de o explozie… Uriaşa clădire arăta acum ca un depozit cu urme vagi de măreţie, un furnicar urât de instituţii birocratice. Prin panourile de plaz transparent îi zări pe dezgustătorii tleilaxu văzându-şi de treburile lor, aidoma unor gândaci.

Pe bolta cerului proiectat, observă dispozitive lunguieţe cu luminiţe ritmice patrulând pe trasee aleatoare şi urmărind orice mişcare. *Capsule de supraveghere.* Echipament militar proiectat de ixieni pentru a fi trimis în zonele de front. Acum, tleilaxu foloseau aceeaşi tehnologie pentru a spiona poporul lui, vrând să-l ţină tremurând de frică.

Dezgustat, Dominic se mută spre alte platforme de observaţie, intrând şi ieşind din mai multe grupuri de oameni. Le privea ochii chinuiţi şi chipurile supte, încercând să-şi amintească mereu că aceştia erau *poporul lui* şi nu nişte imagini dintr-un coşmar. Voia să le vorbească, să-i asigure că va face ceva, şi asta în curând. Însă nu-şi putea dezvălui identitatea. Nu ştia destule lucruri despre ceea ce se întâmplase aici de când el şi familia lui plecaseră în exil.

Aceşti ixieni loiali se bizuiseră pe Dominic Vernius, contele lor legitim, dar el îi dezamăgise. Fugise, lăsându-i pe toţi în voia soartei. Un sentiment de vină insuportabil îl copleşi; stomacul i se strânse.

Calculând la rece, Dominic scrută oraşul din cavernă, căutând cele mai bune puncte de observare, fixând cu exactitate instalaţiile industriale bine păzite. Unele fuseseră închise şi abandonate, altele înconjurate de câmpuri zumzăitoare de protecţie. Pe fundul grotei, suboizii şi locuitorii de pe Ix munceau împreună ca nişte sclavi asupriţi. La balcoanele Marelui Palat, monstruos transformat, se aprinseră lumini. Difuzoarele publice

bubuiră, cuvintele reverberând şi sincronizându-se astfel încât ecourile pulsau ca nişte unde de forţă, de sus până jos, pe tot cuprinsul grotei.

— Popor de pe Xuttuh, rosti în galach o voce cu accent, continuăm să găsim paraziţi în mijlocul nostru. Vom face ceea ce trebuie ca să nimicim acest cancer de conspiratori şi trădători. Noi, Bene Tleilax, am avut grijă cu generozitate de nevoile voastre şi v-am acordat un rol în misunea noastră sacră. De aceea, îi vom pedepsi pe cei care vă împiedică să vă îndepliniţi sarcinile sfinte. Trebuie să înţelegeţi şi să acceptaţi noul vostru loc în univers…

Jos, pe fundul grotei, Dominic putea să vadă detaşamente de soldaţi înconjurând echipele de lucru. Trupele purtau uniforma distinctivă, în gri şi negru, a sardaukarilor şi purtau arme letale imperiale. Prin urmare, Shaddam nici măcar nu mai încerca să-şi ascundă amestecul… Dominic clocotea.

La unul dintre balcoanele Marelui Palat, doi prizonieri îngroziţi, încadraţi de sardaukari, erau îmbrânciţi de nişte Maeştri tleilaxu îmbrăcaţi în robe. Difuzorul bubui din nou.

— Aceştia doi au fost capturaţi în flagrant delict de sabotaj împotriva industriilor esenţiale. În timpul interogatoriului, au dezvăluit şi identitatea altor conspiratori…

Urmă o pauză ameninţătoare.

— Vă puteţi aştepta şi la alte execuţii în cursul săptămânii!

Numai câteva glasuri izolate din mulţime îndrăzniră să scoată strigăte de protest. Sus, deasupra capetelor, gărzile de sardaukari îi împinseră pe captivii care se zbăteau spre marginea balconului.

— Moarte celor care ni se opun!

Soldaţii – soldaţi imperiali! — îi împinseră pe cei doi peste margine, iar mulţimea se împrăştie dedesubt. Victimele se prăbuşiră în gol, cu ţipete oribile care se curmară brusc.

Dominic privea ţintă, cuprins de o furie plină de oroare. Stătuse de multe ori la acel balcon ca să ţină discursuri. Li

se adresase de acolo supuşilor săi, lăudându-i pentru munca lor, promiţându-le recompense mai mari pentru productivitate. Balconul Marelui Palat ar fi trebuit să fie un loc unde oamenii să vadă bunătatea conducătorilor lor – nu o platformă de execuţie!

Dedesubt, răsunară focuri de armă şi sfârâitul laserelor. Sardaukarii deveniseră mai duri, impunând ordinea printre oamenii furioşi şi neliniştiţi.

Vocea din difuzoare hârâi anunţând o ultimă pedeapsă:

— Pentru următoarele trei săptămâni, raţiile vor fi reduse cu treizeci la sută. Productivitatea va rămâne aceeaşi, şi se vor impune noi restricţii. Dacă se oferă voluntari să identifice şi alţi conspiratori, recompensele noastre vor fi generoase!

Foşnindu-şi robele, trufaşii Maeştri tleilaxu se întoarseră şi îi urmară pe sardaukari înapoi, în structura pângărită a Palatului.

Indignat, Dominic ar fi vrut să năvălească în oraş şi să deschidă focul asupra sardaukarilor şi asupra tleilaxu. Dar, singur, un spion clandestin nu avea puterea de foc necesară ca să reuşească mai mult decât un atac simbolic – şi nu îndrăznea să-şi dezvăluie identitatea într-un gest atât de inutil!

Îl dureau fălcile de cât scrâşnise din dinţi. Apucând balustrada, îşi dădu seama că mai stătuse exact pe aceeaşi platformă de observaţie, cu multă vreme în urmă, împreună cu proaspăta lui soţie, doamna Shando. Ţinându-se de mână, admiraseră imensa cavernă şi structurile de basm din Vernii. Ea avea ochii strălucitori şi purta veşminte elegante de la curtea imperială de pe Kaitain.

Dar împăratul nu uitase niciodată insulta plecării ei din serviciul de concubină. Elrood aşteptase mulţi ani şansa de a se răzbuna, şi întregul Ix plătise pentru asta!

Pieptul lui Dominic era strâns ca într-un cleşte. Avusese totul: bogăţie, putere, o lume prosperă, o soţie perfectă, o familie frumoasă... Acum oraşul-cavernă era grav vătămat, abia mai păstrând vreo urmă a fostei sale splendori.

— Oh, uite ce-au făcut, Shando, şopti el cu voce sumbră, ca şi cum ar fi fost şi el un spectru, alături de ea. Uite ce-au făcut!

Rămase în oraşul Vernii atâta timp cât putea îndrăzni, lăsând să i se învârtă rotiţele represiunii în minte. În momentul în care se pregăti de plecare, Dominic Vernius ştia exact ce avea să facă pentru a întoarce lovitura.

Istoria nu va uita niciodată răzbunarea sa!

Forţa şi amăgirea sunt unelte ale guvernării, e adevărat. Amintiţi-vă însă că forţa îi amăgeşte pe cei care o mânuiesc – îi face să creadă că pot învinge lipsurile derivate din propria lor ignoranţă.

CONTELE FLAMBERT MUTELLI,
discurs timpuriu în Sala Oratoriului a Landsraadului

Din nou, Abulurd se bucura de nopţile paşnice de pe Lankiveil. Nu regreta că renunţase la puternicele lui conexiuni de familie. Era mulţumit.

Flăcările vii din căminele încăperilor largi încălzeau reşedinţa restaurată şi redecorată din fiordul Tula. Tolăniţi în sala comună de lângă bucătăria cea mare, el şi cu Emmi se simţeau bine, cu stomacul plin după ospăţul cu paella de biban pe care-l împărţiseră cu servitorii, pentru a sărbători faptul că erau din nou împreună. Cei mai mulţi dintre cei care făcuseră parte din personalul iniţial fuseseră găsiţi şi aduşi înapoi. În sfârşit, Abulurd privea cu plăcere viitorul…

Chiar în acea dimineaţă fuseseră văzute două balene Bjondax la gura fiordului, testând apele. Pescarii raportară că recentele capturi fuseseră cele mai bune după mai bine de un an. Vremea de obicei mohorâtă devenise tăios de rece şi acoperise stâncile cu o pătură curată de zăpadă; chiar şi sub cerul înnorat al nopţii, albul adăuga umbrelor o nuanţă de perlă.

Bebeluşul Feyd-Rautha stătea lângă Emmi, pe un covoraş ţesut de mână. Blajin din fire, băiatul chicotea şi încerca tot felul de expresii ale feţei. Agăţându-se de un deget al mamei sale, în timp ce ea îl ţinea în picioare, Feyd începu să facă primii săi paşi nesiguri, exersându-şi echilibrul. Copilul sclipitor avea deja un mic vocabular, pe care-l folosea foarte des.

Ca să sărbătorească, Abulurd se gândi să scoată câteva instrumente vechi şi să ceară nişte muzică populară, dar înainte să poată face asta, auzi de afară un zgomot metalic, huruitul unor motoare.

— Sunt bărci?

Când servitorii tăcură, putu să recunoască într-adevăr sunetul unor motoare acvatice.

Pescăriţa, care era şi bucătăreasa lor, adusese un lighean mare în camera de lângă sala comună, folosind un cuţit plat ca să despice scoici de rocă şi să arunce carnea într-un castron cu saramură. Auzind zarva de afară, se şterse pe mâini cu un şervet şi se uită peste umăr pe fereastră.

— Lumini. Bărci intrând în fiord… Mişcându-se prea iute, dacă mă întrebaţi pe mine. E întuneric afară – ar putea lovi ceva!

— Dă mai tare licurigloburile din casă, ordonă Abulurd. Trebuie să ne întâmpinăm vizitatorii…

Afară, o ghirlandă de lumini se revărsară în jurul structurii de lemn, aruncând o lucire caldă peste docuri.

Trei ambarcaţiuni maritime huruiau de-a lungul ţărmului stâncos, îndreptându-se direct spre reşedinţa principală. Emmi îl strângea puternic la piept pe micul Feyd. Chipul ei lat, de obicei calm, arăta o urmă de nelinişte, şi se uită spre soţul său căutând sprijin. Abulurd făcu un gest moale ca să-i potolească temerile, deşi simţea un nod formându-i-se în stomac.

Deschise uşile mari de lemn chiar când ambarcaţiunile blindate ancorară la docuri. Gărzi Harkonnen în uniformă debarcară pe chei, cu bocancii grei bubuind ca nişte tunuri. Abulurd făcu un pas înapoi când soldaţii mărşăluiră în sus pe scări, îndreptându-se spre el, cu armele pe umăr, însă gata să fie folosite.

Abulurd simţi că toată pacea lui era pe cale să se sfârşească.

Glossu Rabban porni pe scândurile debarcaderului; cu paşi vioi şi apăsaţi, urmă avangarda de oameni înarmaţi.

— Emmi, e… *el*…

Abulurd nu reuşea să pronunţe numele fiului său. Mai mult de patru decenii îl despărţeau pe Glossu Rabban de micul său frate, în care părinţii îşi puneau acum toate speranţele. Bebeluşul părea incredibil de vulnerabil – casa lui Abulurd nu avea nicio apărare.

Dintr-un impuls, reacţionând pripit, Abulurd trânti uşa grea şi puse zăvorul, ceea ce nu făcu decât să-i provoace pe soldaţii care se apropiau. Aceştia deschiseră focul şi spulberară baricada veche de un secol. Abulurd se repezi disperat să-şi protejeze soţia şi copilul. Lemnul îmbătrânit scoase fum şi se făcu ţăndări, căzând pe o parte cu un zgomot înspăimântător, ca securea călăului.

— Aşa-mi urezi tu bun-venit, tată?

Rabban izbucni într-un râs răguşit, trecând prin fum, peste sfărâmături.

Servitorii începură să se agite de colo până colo ca într-un vârtej. În spatele ligheanului cu saramură, pescăriţa apucă micul ei cuţit pentru scoici ca pe o armă patetică. Doi servitori ieşiră din camerele din spate cu harpoane şi cuţite de pescuit, dar Abulurd ridică mâna să-i liniştească. Soldaţii Harkonnen aveau să-i măcelărească pe toţi, la fel ca la Bifrost Eyrie, dacă nu manevra situaţia aşa cum trebuia.

— Aşa *ceri* tu să fii binevenit, fiule?

Abulurd arătă spre rămăşiţele uşii.

— Cu soldaţi înarmaţi şi vase militare sosind în mijlocul nopţii?

— Unchiul m-a învăţat cum să-mi fac intrarea…

Bărbaţii în uniforme albastre Harkonnen stăteau nemişcaţi, cu armele la vedere. Abulurd nu ştia ce să facă. Se uită la soţia lui, însă ea era aşezată lângă foc, strângând bebeluşul la piept. După privirea hăituită din ochii ei, Abulurd îşi dădu seama că îşi dorea să fi ascuns copilul undeva, în conac.

— El este noul meu frăţior, Feyd-Rautha? Un nume cam sclifosit, ridică Rabban din umeri. Dar dacă e carnea şi sângele meu… presupun că va *trebui* să-l iubesc.

Ţinând şi mai strâns copilul, Emmi clătină capul, aruncându-şi pe spate părul drept, încă negru în ciuda înaintării în vârstă. Îl privi pe Rabban în ochi, cu asprime, mânioasă din cauza a ceea ce vedea şi sfâşată de câteva fărâme de dragoste pentru fiul ei, de care nu se putea totuşi lepăda.

— Să sperăm că sângele este tot ceea ce împărtăşiţi. N-ai învăţat cruzimea în casa asta, Glossu! Nu de la mine şi nici de la tatăl tău… Noi te-am iubit întotdeauna, chiar şi după ce ne-ai adus atâta suferinţă!

Pe neaşteptate, se ridică în picioare şi făcu un pas spre el, iar Rabban roşi de o furie turbată, dându-se, fără să-şi dea seama, un pas înapoi.

— Cum ai putut ajunge aşa cum ai ajuns?

Rabban se uită urât la ea.

Emmi coborî vocea, ca şi cum îşi punea întrebarea sieşi, nu lui.

— Suntem atât de dezamăgiţi de tine. Unde-am greşit? Nu înţeleg…

Chipul ei lat, nu prea atrăgător, se îmblânzi arătând dragoste şi regret, dar se înăspri din nou când Rabban izbucni într-un râs crud, pentru a-şi ascunde stânjeneala.

— Da? Şi eu sunt la fel de dezamăgit de voi. Proprii mei părinţi, şi nici măcar nu m-aţi invitat la ceremonie când i-aţi dat nume frăţiorului meu…

Făcu un pas în faţă.

— Dă-mi puştiul, să-l ţin în braţe!

Emmi se trase înapoi, protejându-şi fiul cel bun împotriva celui rău. Rabban mimă o înfăţişare tristă, apoi păşi mai aproape. Soldaţii Harkonnen ridicară armele şi avansară.

— Lasă-ţi mama în pace! exclamă Abulurd.

Unul dintre soldaţi întinse o mână şi-l opri să se repeadă la ea. Rabban se întoarse spre tatăl său.

— Nu pot să stau degeaba şi să-mi las propriul frate să fie corupt de un molâu împiedicat ca tine, tată… Baronul Vladimir Harkonnen, fratele tău vitreg şi şeful Marii noastre Case, a completat deja documentele şi a primit aprobarea deplină a Landsraadului de a-l creşte pe Feyd-Rautha în propria sa reşedinţă de pe Giedi Prime!

Unul dintre soldaţi scoase un sul ornamentat – un pergament saarti imprimat – şi-l aruncă pe podea, la picioarele lui Abulurd. Acesta nu reuşi decât să-l privească fix.

— A înfiat băiatul în mod oficial şi legal, ca fiu adoptiv!

Surâzând la vederea expresiei îngrozite a părinţilor săi, Rabban continuă:

— În acelaşi fel în care m-a adoptat deja pe *mine.* Eu sunt moştenitorul său desemnat, na-baronul… Sunt un Harkonnen la fel de pur şi de adevărat ca şi baronul însuşi!

Întinse braţele groase. Trupele îşi ţineau armele nemişcate, dar Emmi se retrase mai aproape de foc.

— Vezi, n-ai de ce să-ţi faci griji…

Întorcând brusc capul într-o parte, Rabban făcu semn către doi dintre oamenii cei mai apropiaţi, care deschiseră focul asupra pescăriţei, în locul în care aceasta stătea ţinând încă în mână micul cuţit curbat. În timpul scurtei şederi a lui Rabban la conac, femeia cea voinică îi gătise multe mese. Dar acum, razele laser o retezară înainte să poată măcar să strige; pescăriţa scăpă cuţitul din mână şi se rostogoli în faţă, în lighean. Scoicile se vărsară, iar apa cu miros acru se împrăştie pe podeaua de lemn.

— Câţi o să mă mai obligi să omor, mamă? întrebă el pe o voce aproape plângăreaţă, încă ţinând întinse mâinile cu degete groase. Ştii c-am s-o fac. Dă-mi-l acum pe fratele meu!

Privirea lui Emmi rătăci de la Rabban la toţi servitorii înspăimântaţi ai casei, la băieţel, apoi la Abulurd, care nu avu curajul s-o privească în ochi. Putu doar să scoată un strigăt înăbuşit.

Deşi mama lui nu dădea niciun semn de capitulare, Rabban trase brutal copilul din braţele ei amorţite, iar ea nu opuse rezistenţă – de teamă că toţi ceilalţi oameni din casă puteau fi masacraţi în acelaşi fel în care soldaţii Harkonnen uciseseră lucrătorii nevinovaţi de la Bifrost Eyrie.

Incapabilă să suporte gândul că băiatul îi era luat, Emmi icni scurt, ca şi cum ancorele care îi dăduseră întotdeauna forţa şi echilibrul tocmai fuseseră retezate. Copilul începu să plângă văzând faţa lată, împietrită, a fratelui său mult mai vârstnic.

— Nu poţi face asta! strigă Abulurd, încă prea puţin

dornic să forţeze trecerea printre gărzile înarmate. Sunt guvernator planetar aici! Voi contesta asta în faţa Landsraadului!

— Nu ai niciun fel de drept legal… Nu contestăm titlul tău fără noimă de guvernator planetar, însă atunci când ai renunţat la numele de Harkonnen, ai pierdut dreptul asupra poziţiei tale, în bună rânduială…

Rabban ţinea copilul care se zbătea cu braţul întins, ca şi cum n-ar fi ştiut cum să se descurce cu un sugar. Pergamentul conţinând documentul legal zăcea pe podea, încă neatins.

— De fapt, nu eşti *nimic,* tată. Absolut nimic!

Luând băiatul, porni înapoi spre ruinele fumegânde ale uşii. Abulurd şi Emmi, amândoi nebuni de durere, strigară după el, dar gărzile se întoarseră, îndreptând armele spre ei.

— Oh, nu mai omorâţi pe nimeni, le zise Rabban. Mai degrabă aş asculta o casă întreagă de scâncete la plecare…

Soldaţii mărşăluiră pe trepte spre docuri, unde se îmbarcară pe vasele blindate. Abulurd o ţinea strâns pe Emmi, legănând-o înainte şi înapoi; se sprijineau unul pe celălalt ca doi arbori prăbuşiţi împreună. Faţa amândurora era brăzdată de lacrimi, iar ochii mari şi sticloşi. Servitorii din casă se văitau îndureraţi…

Ambarcaţiunile militare ale lui Rabban se îndepărtară peste apele negre ale fiordului Tula. Abulurd suspină, cu răsuflarea tăiată. Emmi tremura în braţele lui, iar el încercă s-o consoleze, dar se simţea complet neajutorat, incapabil şi zdrobit. Ea îşi privi mâinile deschise, bătătorite, ca şi cum se aştepta să-şi vadă copilul acolo.

În depărtare, deşi ştia că era doar închipuirea lui, Abulurd credea că poate auzi băieţelul plângând chiar şi peste huruitul bărcilor care plecau.

Să nu te afli niciodată în compania nimănui alături de care n-ai vrea să mori.

Zicală fremenă.

Când Liet-Kynes se întoarse de pe Salusa Secundus la baza contrabandiştilor de la polul sud al Dunei, îl găsi pe prietenul său Warrick aşteptându-l.

— Uită-te la tine! exclamă râzând fremenul cel înalt.

Warrick îşi lăsă gluga pe spate, alergând pe pietrişul scârţâitor de pe fundul canionului ascuns. Îl îmbrăţişă pe Liet şi-l bătu cu putere pe spate.

— Eşti ghiftuit de apă şi… *curat!* remarcă el, pufnind depreciativ. Nu văd nicio urmă de distrai pe tine. Ai spălat tot deşertul de pe tine?

— Nu mi-am scos niciodată deşertul din sânge, îşi îmbrăţişă Liet prietenul. Iar tu ai… ai crescut!

— Fericirea vieţii de bărbat căsătorit, prietene. Faroula şi cu mine avem acum un băiat, pe care îl cheamă Liet-chih, în cinstea ta!

Îşi plesni palma cu pumnul.

— Şi am continuat să lupt cu Harkonnenii în fiecare zi, în timp ce tu ai devenit răsfăţat şi moale printre aceşti străini…

Un fiu. Liet simţi un val de tristeţe pentru el însuşi, dar îi trecu, înlocuit de bucuria sinceră pentru prietenul său şi de recunoştinţa pentru onoarea pe care i-o făcuse cu numele copilului.

Contrabandiştii îşi descărcară marfa fără prea multe discuţii sau glume. Erau neliniştiţi şi supăraţi pentru că Dominic Vernius nu venise cu ei înapoi pe Arrakis. Johdam şi Asuyo strigau ordine privind depozitarea materialelor aduse de pe Salusa Secundus. Gurney Halleck rămăsese pe Salusa, ca să supravegheze operaţiunile de contrabandă de acolo.

Warrick era de cinci zile la baza antarctică, mâncând mâncarea contrabandiştilor şi învăţându-i cum să supravieţuiască în deşert.

— Nu cred că vor învăţa vreodată, Liet, şopti el pufnind. Oricât de mult ar trăi aici, tot străini vor fi…

Când intrară înapoi în tunelurile principale, Warrick îi împărtăşi noutăţile. Dusese de două ori la rând mita de mirodenie lui Rondo Tuek, încercând să afle când se va întoarce prietenul său. Păruse un timp foarte îndelungat.

— Ce te-a apucat să mergi într-un loc ca Salusa Secundus?

— Era o călătorie pe care trebuia s-o fac, răspunse Liet. Tatăl meu a crescut acolo şi vorbea atât de des despre asta! Dar m-am întors, şi am intenţia să rămân. Dune e casa mea. Salusa a fost doar… doar o diversiune interesantă!

Oprindu-se, Warrick se scărpină în părul lung; era încâlcit şi ciufulit din cauza multelor ore petrecute sub gluga distraiului. Fără îndoială că Faroula îi păstra acverigile, aşa cum trebuia să facă o soţie. Liet se întrebă cum mai arăta tânăra femeie cu înfăţişare de spiriduş.

— Aşadar, te vei întoarce la sietchul Scutului Roşu, Liet – acolo unde e locul tău? Faroula şi cu mine îţi ducem lipsa. Ne întristează faptul că simţi nevoia să stai departe de noi!

Înghiţind cu greutate, Liet recunoscu:

— A fost o prostie. Am vrut să petrec ceva timp singur, să mă gândesc la viitor. S-au schimbat atât de multe, şi am învăţat atâtea…

Se sili să zâmbească.

— Cred că acum îmi înţeleg mai bine tatăl.

Ochii albastru-în-albastru ai lui Warrick se lărgiră.

— Cine s-ar îndoi de Umma Kynes? Noi facem pur şi simplu ceea ce ne porunceşte.

— Da, dar e tatăl *meu,* iar eu voiam să-l înţeleg…

Dintr-un punct mai înalt, situat între pereţii îngheţaţi, scrutară terasele stratificate ale calotei de gheaţă impregnate cu praf.

— Când eşti gata, prietene, putem să chemăm un vierme şi să ne întoarcem la sietch.

Warrick îşi ţuguie buzele ca să-şi ascundă o expresie de

amuzament.

— *Dacă* îţi mai aminteşti cum să îmbraci distraiul…

Liet pufni şi se duse la dulapul unde-şi depozitase echipamentul de deşert.

— Poate că m-ai bătut în cursa de la Grota Păsărilor – aruncă el o privire piezişă prietenului său mai înalt – dar tot pot să chem un vierme mai mare!

Îşi luară rămas-bun de la ceilalţi contrabandişti. Deşi bărbaţii în vârstă, aspriţi de încercări, fuseseră tovarăşii lui timp de aproape un an, nu se simţea prea apropiat de ei. Erau militari, loiali comandantului lor şi obişnuiţi cu instrucţia cazonă. Vorbeau la nesfârşit despre vremurile de altădată şi despre bătăliile duse pe planete îndepărtate, despre atacuri lansate cot la cot cu contele Vernius, pentru gloria imperiului. Însă entuziasmul lor se răcise, iar acum făceau pur şi simplu tot posibilul să-l sâcâie pe Shaddam…

Liet şi Warrick traversară pustiul antarctic, evitând pământul şi pietrişul de pe teritoriul uzinei negustorului de apă. Warrick privi înapoi către terenul rece, lipsit de repere.

— Văd că i-ai învăţat câte ceva, chiar mai multe decât le-am arătat noi prima oară. Fortăreaţa lor nu mai e la fel de vizibilă ca înainte.

— Ai observat, da? răspunse Liet satisfăcut. Cu un profesor fremen bun, chiar şi *ei* pot învăţa ceea ce este evident.

Ajungând în sfârşit la marginea deşertului, plantară toboşarul şi chemară un vierme. În curând, se îndreptau spre nord, peste câmpia sălbatică în care praful, furtunile şi vremea capricioasă descurajaseră întotdeauna patrulele Harkonnen.

În timp ce bidiviul lor brăzda nisipurile, ducându-i spre zona ecuatorială, Warrick vorbea fără-ncetare. Părea mai fericit şi mai bine aprovizionat ca niciodată cu poveşti şi anecdote blajine.

Simţind încă o durere surdă în inimă, Liet îl ascultă pe prietenul său vorbind despre Faroula şi despre fiul lor, despre viaţa trăită împreună, despre o călătorie pe care-o

făcuseră la sietch Tabr şi o zi petrecută la Arakeen, despre cum voiseră să meargă cândva la proiectul serei demonstrative din Bazinul de Ghips…

Tot timpul, Liet se trezea visând cu ochii deschişi. Dacă ar fi chemat un vierme mai mare, sau dacă l-ar fi îmboldit mai tare ori s-ar fi odihnit mai puţin, ar fi putut ajunge primul. Amândoi tinerii îşi puseseră aceeaşi dorinţă la *Biyan,* albia albă a lacului secat, cu atâta vreme în urmă – să se însoare cu aceeaşi fată –, dar numai dorinţa lui Warrick fusese îndeplinită.

Fusese voinţa lui Shai-Hulud, cum ar fi spus fremenii; Liet trebuia să accepte faptul ca atare.

La căderea nopţii, aşezară tabăra, apoi se suiră pe creasta unei dune, de unde se întrecură la aruncat beţe în nisip. După aceea, privind stelele plutind în tăcere pe deasupra, se închiseră în distilcort. Cu senzaţia moale a deşertului sub el, Liet-Kynes dormi mai bine decât i se întâmplase de luni de zile…

Călătoreau repede şi neabătut. Două zile mai târziu, Liet se surprinse tânjind să revadă sietchul Scutului Roşu; s-o salute pe mama lui, Frieth, să-i povestească tatălui său ce văzuse şi ce făcuse pe Salusa Secundus.

Dar în după-amiaza aceea, Liet privi peste nisipuri către o pată cafenie de la orizont. Îşi scoase filtrele distraiului şi trase adânc aer în piept, simţind mirosul de ozon, iar pielea îl furnica din cauza electricităţii statice din aer.

Warrick se încruntă.

— E o furtună mare, Liet, şi se apropie rapid!

Ridică din umeri cu un optimism forţat.

— Poate că va fi doar un vânt *heinali.* Putem s-o înfruntăm!

Liet îşi ţinu gândurile pentru el, nedorind să dea glas unor suspiciuni neplăcute. Posibilităţile nefaste rostite cu glas tare puteau atrage răul însuşi.

Dar pe măsură ce valul furtunii se apropia, urlând tot mai tare şi înălţându-se ameninţător de sus şi de pământiu pe cer, Liet rosti ceea ce ar fi fost evident pentru oricine:

— Nu, prietene, e o furtună Coriolis.

Îndârjit, încleştă fălcile. Îşi aminti anii de experienţă dinainte, cu tatăl lui în capsula meteorologică, şi – mai recent – de furtuna aurorală de pe Salusa Secundus. Dar asta era mai rea, mult mai rea…

Warrick îi aruncă o privire şi apucă o cută de pe spatele viermelui.

— *Hulasikali Wala…* Vântul demonului din adâncul deşertului!

Liet cercetă norul care se apropia. La cele mai mari altitudini, culoarea întunecată era provocată de mici particule de praf aruncate spre înalturi, în timp ce mai aproape de sol, vântul ridica nisipul mai greu, care eroda totul. *Hulasikali Wala,* se gândi el. Era termenul fremen pentru cea mai puternică dintre toate furtunile Coriolis. *Vântul care roade carnea.*

Sub ei, viermele de nisip deveni agitat şi neliniştit, împotrivindu-se să continue drumul. În timp ce furtuna mortală se apropia, creatura avea să se scufunde către siguranţa din subteran, indiferent câte depărtătoare şi cârlige de făuritor fixau ca să-i deschidă segmentele corpului.

Liet scrută dunele înceţoşate de vânt, care se întindeau asemenea unui ocean nesfârşit în toate direcţiile. Deşertul deschis, neîntrerupt…

— Niciun munte, niciun adăpost.

Warrick nu răspunse, continuând să caute cea mai mică neregularitate pe întinderea palidă.

— Acolo!

Se ridică în picioare pe spinarea viermelui şi arătă cu degetul întins.

— Un mic afloriment… E singura noastră şansă!

Liet se uită cu coada ochiului. Vântul îi arunca deja în faţă praf iritant. Zări doar o mică pată neagră-maronie, un dâmb de piatră răsărind din nisipuri ca un bolovan rătăcit.

— N-arată prea grozav…

— E tot ce-avem, prietene! Warrick lovi cu beţele de

îmboldit pentru a întoarce viermele către mica stâncă, înainte să-i lovească furtuna Coriolis.

O rafală de pietriş cu mare viteză le biciui faţa şi le zgârie ochii. Îşi ţinură filtrele distraiului bine fixate în nări, închiseră strâns gura, apoi traseră glugile să-şi acopere faţa, dar Liet încă simţea pietrişul pătrunzându-i parcă prin porii pielii.

Vântul răguşit îi şopti la urechi, apoi se înteţi ca răsuflarea unui dragon. Câmpurile electrice din ce în ce mai intense îi făceau greaţă, dându-i o durere de cap care pulsa întruna şi care avea să scadă numai dacă reuşeau să se îngroape adânc în nisip. Dar era imposibil s-o facă aici, la loc deschis…

Când se apropie de mica formaţiune de stânci, lui Liet i se strânse inima. Acum putea s-o vadă bine – o simplă moviliţă de lavă întărită, dezvelită de vânturile corozive. Abia dacă era de mărimea unui distilcort, cu margini neregulate, cu fisuri şi crăpături. Cu siguranţă, nu îndeajuns de mare ca să-i adăpostească pe amândoi…

— Warrick, asta n-o să meargă. Trebuie să găsim altă cale!

Însoţitorul lui se întoarse către el.

— Nu există altă cale!

Viermele de nisip se ridica şi se zvârcolea, împotrivindu-se să meargă în direcţia în care voia s-o ia Warrick. Apropiindu-se de adăpostul care nu le dădea prea multe şanse, furtuna se înălţă deasupra lor ca un imens zid cafeniu proiectat pe cer. Warrick desprinse cârligele.

— Acum, Liet! Trebuie să ne încredem în ghete, în îndemânarea noastră… şi în Shai-Hulud!

Lăsând frânghiile din mână, Liet smulse cârligele de făuritor şi sări. Viermele se scufundă în nisip, săpând cu furie; Liet coborî în grabă de pe spatele aspru, aruncându-se cât mai departe de făgaşul de nisip moale.

Furtuna Coriolis se năpustea peste ei cu un zgomot sec, şuierat, răscolind solul şi urlând ca o creatură furioasă. Liet nu mai reuşea să facă diferenţa între deşert şi cer.

Luptând cu vântul, se agăţară de stâncă. O singură crăpătură era destul de mare pentru ca un om să se înghesuie înăuntru, să-şi strângă pelerina şi să spere că este adăpostit împotriva nisipului lacom şi distrugător…

Warrick se uită la scobitură, apoi se întoarse înspre furtuna care se apropia. Înălţă mult capul.

— Trebuie să intri în adăpost, prietene. E al tău!

Liet refuză.

— Imposibil! Eşti fratele meu de sânge… Ai o soţie şi un copil! Trebuie să te întorci la ei!

Warrick se încruntă la el, privindu-l acum cu ochi reci şi distanţi.

— Iar tu eşti fiul lui Umma Kynes! Viaţa ta valorează mai mult decât a mea. Adăposteşte-te, înainte ca furtuna să ne omoare pe amândoi…

— N-am să te las să-ţi sacrifici viaţa pentru mine!

— N-am să te las s-alegi!

Warrick se întoarse să se îndepărteze de stâncă, dar Liet îl apucă de braţ şi-l trase înapoi.

— Nu! Cum aleg fremenii în asemenea situaţii? Cum hotărâm cea mai bună cale de a păstra apa pentru tribul nostru? Eu spun că viaţa ta valorează mai mult pentru că ai familie. Tu zici că valorez mai mult doar pentru că tatăl meu este cine este. Nu putem rezolva asta la timp…

— Atunci Dumnezeu trebuie să aleagă, răspunse Warrick.

— În regulă, deci.

Liet scoase un băţ de joc din tocul de la şold.

— Iar tu trebuie să respecţi decizia!

Când Warrick se încruntă, Liet înghiţi cu greutate, adăugând:

— La fel şi eu…

Cei doi îşi luară beţele şi se întoarseră spre duna moale, protejând unghiul aruncării de vântul nimicitor. Fiara furtunii era tot mai aproape şi urla tot mai tare, un univers tulbure al întunericului veşnic. Warrick aruncă primul, vârful ascuţit al ţepuşei sale de os înfigându-se în suprafaţa moale. *Şapte.*

Când Liet aruncă propriul lui băţ de os, se gândi că, dacă era victorios, prietenul lui avea să moară. Iar dacă va pierde, va muri el însuşi. Dar nu vedea nicio altă cale…

Warrick se duse să îngenuncheze unde căzuseră beţele. Liet se grăbi să vadă. Prietenul lui n-ar fi trişat, căci asta ar fi însemnat anatema pentru un fremen. Dar nu avea încredere în ochii lui Warrick, umezi din cauza prafului purtat de vânt. Băţul lui de joc era înclinat, arătând semnul de *nouă* puncte.

— Ai câştigat!

Warrick se răsuci spre el.

— Trebuie să intri în adăpost, prietene. N-avem timp de pierdut, nici să ne certăm!

Liet clipi, lăsând umezeala să-i curgă din ochii iritaţi şi se cutremură. Îşi simţea genunchii moi, era disperat, gata să se prăbuşească.

— Nu poate fi aşa! Refuz să accept!

— N-ai de ales…

Warrick îl împinse spre stâncă.

— Astea sunt capriciile naturii. L-ai auzit pe tatăl tău vorbind destul de des despre asta. Mediul are riscurile lui, iar tu şi cu mine… am avut ghinion astăzi!

— Nu pot să fac asta! gemu Liet, proptindu-se în călcâie, dar Warrick îl împinse cu violenţă, lovindu-l cu spatele de stâncă.

— Du-te! Nu mă face să mor degeaba!

Tremurând, Liet se lăsă dus ca în transă către crăpătura din stâncă.

— Hai aici, cu mine. Putem împărţi adăpostul. Ne înghesuim…

— Nu e destul loc. Uită-te cu ochii tăi!

Vuietul furtunii urcă într-un crescendo. Praful şi nisipul îi bombarda ca nişte gloanţe. Cei doi strigau unul la altul, deşi stăteau la numai câţiva paşi.

— Trebuie să ai grijă de Faroula, zise Warrick. Dacă te cerţi cu mine şi mori şi tu aici, cine va veghea asupra ei? Şi asupra fiului meu?

Ştiind că era înfrânt, ştiind că nu mai era nimic de făcut, Liet îşi îmbrăţişă prietenul. Apoi Warrick îl împinse în scobitură. Liet se foi şi se zbătu, încercând să se strângă cât mai adânc, sperând că ar putea fi destul spaţiu ca şi Warrick să fie adăpostit, măcar în parte.

— Ia pelerina mea! Înveleşte-te! Poate că te protejează!

— Păstreaz-o, Liet! Chiar şi tu vei avea probleme să supravieţuieşti…

Warrick îl privi insistent. Mantia şi distraiul lui fluturau în bătaia vântului furios.

— Gândeşte-te în felul ăsta – voi fi un sacrificiu către Shai-Hulud. Poate că viaţa mea va câştiga un pic de bunătate pentru tine!

Liet se trezi strivit de pietre, abia mai putând să se mişte. Simţea mirosul de electricitate atmosferică emanat de furtuna de nisip, o vedea scoţând scântei în peretele de praf din zare. Era cea mai violentă furie pe care Dune o putea azvârli asupra lor, mult mai rea decât orice ar fi întâlnit pe Salusa Secundus sau oriunde altundeva în univers.

Liet întinse mâna; fără o vorbă, Warrick o apucă strângând-o cu putere. Liet simţea de-acum pe piele nisipul abraziv. Vântul îl sfâşia ca nişte dinţi mititei. Voia să-l tragă pe Warrick mai aproape, să-i ofere măcar un adăpost parţial în scobitură, dar prietenul său refuză; deja se hotărâse că n-are nicio şansă!

Vijelia se înteţea, cu ghearele ei care şuierau şi ţipau. Liet nu reuşea să-şi ţină ochii deschişi; încercă doar să se strângă şi mai mult în piatra dură.

Într-o imensă izbucnire a furtunii, mâna lui Warrick fu smulsă dintr-a lui. Liet încercă să se repeadă după el, să-l prindă şi să-l tragă înapoi, dar stânca îl ţinea strâns, iar vântul îl trântea la loc. Nu mai putea vedea nimic, în afară de vârtejul forţelor Coriolis. Praful îl orbea.

Strigătul lui Warrick nici nu se auzi, acoperit de vijelie.

*

După ore întregi în care îndură iadul însuşi, Liet ieşi de la adăpostul stâncii. Avea corpul acoperit cu o pulbere fină, ochii roşii abia dacă-i mai erau în stare să vadă ceva, iar hainele îi fuseseră pur şi simplu sfâşiate de pietre şi de ghearele cercetătoare ale vântului. În plus, fruntea îi ardea.

Se simţea rău şi suspina de disperare. În jurul lui, deşertul arăta curat, proaspăt, înnoit… Liet izbi stânca cu ghetele temag, vrând să distrugă tot, în furia şi durerea lui. Atunci se întoarse…

Imposibil! Vedea forma întunecată a unui om, o siluetă stând în picioare pe o dună de nisip, cu o pelerină zdrenţuită fluturând în jurul ei. În distrai se vedeau găuri, acolo unde fusese sfârtecat.

Liet încremeni, întrebându-se dacă nu-l înşelau ochii. Un miraj? Sau fantoma prietenului său se întorsese ca să-l bântuie? Nu, acesta chiar era un om, o fiinţă vie care stătea cu spatele.

Warrick…

Cu răsuflarea întretăiată, strigând, Liet se clătină pe nisipul afânat, lăsând urme adânci. Se căţără, râzând şi plângând în acelaşi timp, neputând să-şi creadă ochilor.

— Warrick!

Celălalt fremen stătea nemişcat. Nu se grăbi să-şi salute prietenul şi privea în partea cealaltă, spre nord, către casă.

Liet nu reuşea să-şi imagineze cum supravieţuise Warrick. Furtuna Coriolis distrugea totul în cale – dar omul acesta rămăsese în picioare! Liet strigă iarăşi, urcă împleticindu-se către creasta dunei. Îşi recăpătă echilibrul şi se repezi la el, apucându-l de braţ.

— Warrick! Trăieşti!

Warrick se întoarse încet cu faţa spre el.

Vântul şi nisipul îi smulseseră jumătate din carne. Chipul lui Warrick era scobit pe porţiuni; obrajii îi dispăruseră, scoţând la iveală dinţii lungi. Pleoapele erau jupuite, lăsând

ochii rotunzi şi orbi incapabili să clipească în lumina soarelui.

Dosul mâinilor lui Warrick arătau oasele dezgolite, iar tendoanele gâtului se mişcau în sus şi-n jos ca nişte scripeţi şi frânghii, în clipa când deschise maxilarul şi vorbi cu un glas monstruos, deformat:

— Am supravieţuit şi am *văzut.* Poate că ar fi fost însă mai bine dacă aş fi murit, pur şi simplu…

Dacă un om îşi poate accepta păcatul, poate trăi cu el. Dacă un om nu poate accepta păcatul personal, suferă consecinţe de nesuportat.

Meditaţii de la Bifrost Eyrie,
text budislamic

În lunile de după răpirea micului său fiu, Abulurd Harkonnen aproape că-şi ieşi din minţi. Un om distrus, se rupse din nou de lume. Toţi servitorii fură concediaţi. El şi cu soţia lui încărcară într-un singur ornitopter bunurile lor cele mai de preţ.

Apoi arseră conacul până la temelie, transformând toate amintirile în tăciuni şi fum. Pereţii, acoperişul şi grinzile de susţinere izbucniră în flăcări orbitoare. Scheletul hurui şi trosni ca un rug funerar pe cerul întunecat al Lankiveilului. Clădirea mare de lemn fusese casa lui Abulurd şi a lui Emmi timp de decenii, lăcaşul fericirii şi al amintirilor calde. Plecară însă fără să se uite înapoi, nici măcar o dată…

Emmi şi cu el zburară peste munţi până când aterizară într-unul dintre oraşele liniştite de munte, un loc numit Veritas, ceea ce însemna „adevăr”. Asemănătoare unei fortăreţe, comunitatea budislamică fusese construită sub o proeminenţă de granit care oferea adăpost, o streaşină care ieşea în afară din masa principală a muntelui. De-a lungul secolelor, călugării adânciseră scobitura, săpând un labirint de tuneluri şi de chilii personale, unde adepţii devotaţi puteau să stea şi să mediteze.

Abulurd Harkonnen avea multe lucruri de cântărit, iar călugării îl acceptară fără ezitare.

Deşi nu erau religioşi convinşi, şi nici măcar adepţi ai ritualului budislamic, Abulurd şi Emmi petrecură mult timp împreună în tăcere. Îşi aduseră mângâiere unul altuia, după toată durerea şi suferinţa. Căutară să înţeleagă de ce universul insista să-i lovească. Dar niciunul dintre ei nu reuşea să găsească răspunsul.

Abulurd credea că are o inimă bună, că era în esenţă un om bun. Încerca să facă totul cum trebuia. Şi totuşi, se

găsea într-o groapă cu demoni…

Într-o zi, stătea în camera lui cu pereţi de piatră, unde lumina era slabă şi pâlpâitoare, răspândită de candelele aprinse care degajau în aer un fum parfumat. Instalaţiile suplimentare cu apă termală, ascunse în nişele din stâncă, încălzeau aerul. Se ghemuise, îmbrăcat în haine simple, largi, fără să se roage, dar meditând adânc.

Îngenunchind lângă el, Emmi îl mângâie pe mâneca tunicii. Compusese nişte poezii, în versuri structurate după sutrele budislamice, dar cuvintele şi metaforele erau atât de tăioase şi de dureroase, încât Abulurd nu le putea citi fără să nu simtă înţepătura lacrimilor. Emmi puse deoparte pergamentul şi tocurile de caligrafiat, lăsând strofa neterminată…

Acum, amândoi stăteau cu ochii aţintiţi asupra candelelor pâlpâitoare. Undeva, în sălile din Veritas, călugării cântau, iar vibraţiile psalmodiilor lor treceau prin stâncă. Sunetele înăbuşite deveneau tonuri hipnotice, indistincte.

Abulurd se gândea la tatăl lui, un om cu părul lung, gâtul musculos şi trupul slab, care semănase mult cu el. Baronul Dmitri Harkonnen purtase mereu veşminte largi, ca să pară mai impunător decât în realitate. Fusese un om aspru, dispus să înfrunte decizii dificile pentru a spori averea familiei. Fiecare zi era pentru el un efort de a mări bogăţia Casei Harkonnen, de a îmbunătăţi poziţia familiei sale în Landsraad. Faptul că primise siridar-fieful Arrakis înălţase mult importanţa numelui de Harkonnen printre familiile nobile.

De-a lungul mileniilor care trecuseră de la bătălia Corrinului, familia Harkonnen câştigase o reputaţie bine meritată de cruzime, dar Dmitri fusese mai puţin nemilos decât cei mai mulţi dintre înaintaşii lui. A doua lui soţie, Daphne, îl îmblânzise mult. În ultimii lui ani, Dmitri devenise un alt om, râzând exuberant, arătându-şi dragostea pentru noua lui soţie şi petrecând mult timp cu fiul său mai mic, Abulurd. Avusese grijă chiar şi de Marotin, care era grav retardat – atunci când generaţiile de

Harkonneni de dinaintea lui l-ar fi ucis pe copil, sub pretextul milei.

Din nefericire, cu cât devenea Dmitri mai afectuos, cu atât mai împietrit se arăta fiul său mai vârstnic, Vladimir, ca o reacţie la schimbarea tatălui său. Mama lui Vladimir, Victoria, făcuse tot ce-i stătuse în putere să-i insufle fiului ei setea de putere.

Suntem atât de diferiţi!

Meditând în încăperea de piatră, concentrat asupra culorilor subtile, schimbătoare, ale flăcărilor candelei, Abulurd nu regreta că nu reuşise să calce pe urmele fratelui său vitreg. Nu avea nici inima, nici înclinaţia pentru isprăvile care-l desfătau pe baron.

Ascultând vibraţiile îndepărtate ale muzicii călugărilor, Abulurd cugetă la arborele său genealogic. Nu înţelesese niciodată de ce tatăl lui îi dăduse numele de Abulurd, un nume încărcat de dispreţ şi de infamie încă de pe vremea Jihadului Butlerian. Abulurd Harkonnen cel originar fusese surghiunit pentru laşitate după bătălia de la Corrin şi dizgraţiat pe veci.

Fusese victoria finală a oamenilor împotriva maşinilor gânditoare. La ultima lor poziţie, la învăluitul în legendă Pod Hrethgir, tizul de mult dispărut al lui Abulurd făcuse ceva care-i adusese condamnarea din partea tuturor părţilor victorioase. Crease ruptura iniţială dintre Harkonneni şi Atreizi, o vrajbă sângeroasă care durase timp de milenii. Dar amănuntele erau sumare, iar dovezile inexistente.

Ce ştia tatăl meu? Ce a făcut de fapt celălalt Abulurd, la bătălia Corrinului? Ce hotărâre a luat la Pod?

Poate că Dmitri n-a considerat-o o faptă ruşinoasă... Poate că Atreizii victorioşi au rescris doar istoria, au schimbat povestea după atâtea secole pentru a mânji reputaţia Casei Harkonnen... De la Marea Revoltă, miturile se adunaseră ca lipitorile pe trupul istoriei, întunecând adevărul.

Cu un frison, Abulurd inspiră adânc, adulmecând tămâia din candelă, în camera lor micuţă.

Simţind neliniştea soţului ei, Emmi îl mângâie pe ceafă. Schiţă un surâs dulce-amărui.

— O să ne trebuiască ceva timp, zise ea, dar cred că în acest loc sfânt am putea găsi un pic de pace.

Abulurd încuviinţă şi înghiţi cu greutate.

Strânse mâna lui Emmi şi o duse la buze, sărutându-i pielea ofilită de la încheieturile degetelor.

— Poate că am rămas fără bogăţie şi putere, draga mea. Poate că mi-am pierdut amândoi fiii… dar te mai am pe tine. Iar tu preţuieşti mai mult decât toate comorile din imperiu!

Închise ochii albastru-deschis.

— Mi-aş dori doar să pot face ceva să îmbunătăţesc viaţa celor de pe Lankiveil, a tuturor celor care-au suferit atât de mult, pur şi simplu din cauza a ceea ce sunt eu!

Chinuit, strânse buzele, iar în ochi îi luciră lacrimi care nu reuşeau să oprească imaginile: Glossu Rabban, scăldat în sânge de balenă şi clipind în lumina orbitoare de la capătul docurilor… Bifrost Eyrie, devastat de trupele lui Rabban… expresia neîncrezătoare de pe chipul lui Onir Rautha-Rabban chiar înainte ca soldaţii să-l arunce de pe stâncă… chiar şi biata pescăriţă – Abulurd îşi aminti mirosul cărnii arse, căderea ligheanului răsturnat, apa împrăştiată pe podeaua de lemn tare, şorţul ud leoarcă al femeii moarte când se întinsese pe jos… Copilul plângând…

Trecuse chiar atât de mult timp de când viaţa fusese plăcută şi liniştită? Câţi ani trecuseră de când ieşise la o vânătoare prietenească cu pescarii locali, când prinseseră o balenă albă?

Cu o tresărire, îşi aminti de aisbergul artificial, de rezerva enormă şi clandestină de mirodenie ascunsă în apele arctice. Un tezaur Harkonnen mai mare decât orice bogăţie pe care şi-ar putea-o imagina aceşti oameni. Acel depozit fusese pus chiar sub nasul lui Abulurd, fără îndoială la ordinul fratelui său vitreg.

Acum, în chilia de piatră, se ridică brusc în picioare şi zâmbi. Abulurd nu-şi putea stăpâni încântarea totală. Se

uită insistent la soţia lui, care nu reuşea să-i înţeleagă emoţia.

— Ştiu ce putem face, Emmi!

Bătu din palme, entuziasmat de perspectivă. Măcar descoperise o cale de a oferi compensaţii oamenilor care munceau din greu şi faţă de care propria sa familie greşise atât de mult…

La bordul unui cargou spărgător de gheaţă, care nu raportase niciun plan de călătorie şi nu transmitea niciun semnal de locaţie, Abulurd ducea într-o expediţie un grup de călugări budislamici, un echipaj de vânători de balene şi pe foştii lui servitori. Călătoreau prin apele acoperite cu gheaţă, ascultând sloiurile măcinându-se unele de celelalte, ca nişte bucăţi de mortar.

O ceaţă nocturnă, formată din cristale de gheaţă suspendate, plutea pe deasupra apei, estompând lumina proiectoarelor în timp ce vasul înainta cu greu, căutând locul unde era ancorat aisbergul artificial. Folosind aparatură de sondaj şi scanere, cercetau apele, făcând o schiţă a stâncilor plutitoare. O dată ce ştiau ce caută, devenea destul de simplu să dea de urma impostorului.

În orele dinaintea zorilor, cargoul acostă lângă sculptura de polimeri care semăna atât de mult cu gheaţa cristalină. Lucrătorii, vânătorii şi călugării uluiţi se strecurară ca nişte infractori în coridoarele care se întindeau sub apă. Înăuntru, neatinse de ani de zile, stăteau container după container cu preţiosul melanj de mirodenie, scos pe ascuns de pe Arrakis şi ascuns aici. Răscumpărarea unui împărat!

La începutul lungii sale domnii, Elrood al IX-lea instituise restricţii severe împotriva depozitelor ilegale ca acesta. Dacă ascunzătoarea ar fi fost descoperită vreodată, baronul ar fi fost pedepsit cu o amendă şi poate cu pierderea directoratului din CHOAM, dacă nu chiar cu confiscarea

cvasi-fiefului Arrakis.

Pentru câteva clipe de speranţă disperată, Abulurd se gândise să-şi şantajeze fratele vitreg, cerându-i să-i redea băieţelul, sub ameninţarea de a dezvălui existenţa stocului ilegal de mirodenie. Nemaifiind un Harkonnen, Abulurd nu avea nimic de pierdut… Dar ştia că asta n-ar merge pe termen lung. Nu, aceasta era singura cale de a aduce vreun fel de încheiere, de a salva ceva bun dintr-un coşmar!

Folosind plăci suspensoare şi un lanţ uman, echipajul secret petrecu ore întregi încărcând complet cargoul cu melanj, până la punţile superioare. Deşi în dizgraţie, Abulurd îşi păstra titlul de guvernator subdistrictual. Avea să-şi întindă antenele, căutându-şi vechile contacte. Avea să găsească negustori şi contrabandişti care să-l ajute să scape de această rezervă. Va avea nevoie de luni de zile, dar Abulurd avea intenţia s-o lichideze pentru solari lichizi, pe care să-i împartă aşa cum credea el de cuviinţă: ca să-şi ajute poporul!

Emmi şi cu el se gândiseră, dar renunţaseră foarte curând la ideea de a cheltui foarte mult pe un sistem militar defensiv pentru Lankiveil. Chiar şi cu toată mirodenia, îşi dăduseră ei seama, nu puteau spera să realizeze nimic care să se poată opune forţei combinate a Casei Harkonnen. Nu, aveau în minte o idee mai bună…

În timp ce stăteau singuri în intimitatea caldă a chiliei lor monastice, puseseră la punct un plan minuţios. Avea să fie o sarcină monumentală să repartizeze o asemenea bogăţie enormă, dar Abulurd se bucura de ajutoarele lui de încredere şi ştia că va reuşi. Banii de pe mirodenie vor fi trimişi prin oraşe şi sate, împrăştiaţi în sute de târguri de pescari şi în fortăreţele din munţi. Oamenii îşi vor reconstrui templele budislamice. Îşi vor înnoi vechile echipamente de prelucrare a blănii de balenă, îşi vor lărgi străzile şi docurile. Fiecare pescar băştinaş va primi o barcă nouă.

Banii vor fi împărţiţi în mii de părţi mici şi vor fi complet irecuperabili. Stocul de mirodenie va ridica standardul de viaţă al oamenilor săraci de pe această planetă – cetăţenii

lui – dăruindu-le nişte condiţii pe care nu-şi imaginaseră vreodată că le vor avea în decursul grelei lor vieţi.

Chiar şi când baronul avea să descopere ce făcuse fratele său vitreg, nu va mai putea să recupereze averea obţinută clandestin. Ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să adune marea cu o pipetă…

În timp ce spărgătorul de gheaţă se întorcea grăbit spre satele din fiordul stâncos, Abulurd stătea la prova, surâzând în ceaţa glacială şi tremurând de nerăbdare. Ştia ce mult bine avea să facă în urma efortului din această noapte!

Pentru prima oară după mulţi ani, Abulurd Harkonnen se simţi extrem de mândru.

Putinţa de a învăţa este un dar;
Aptitudinea de a învăţa este un talent;
Dorinţa de a învăţa este o opţiune.

REBEC DIN GINAZ

În această zi, cadeţii aveau să trăiască sau să moară pe baza a ceea ce învăţaseră.

Stând în faţa unui rastel cu tot felul de arme, legendarul Mord Cour discuta pe ton scăzut cu maestrul Jeh-Wu, instructorul pentru cursul inferior. Terenul de încercare era umed şi alunecos, din cauza unei ploi uşoare care căzuse mai devreme în acea dimineaţă. Norii încă nu se risipiseră.

În curând voi fi maestru spadasin, trup şi suflet, se gândi Duncan.

Cei care treceau – în viaţă? — de această fază vor avea încă de înfruntat o salvă intensă de examene orale din domeniul istoriei şi filosofiei disciplinelor de luptă pe care le studiaseră. Apoi, învingătorii se vor întoarce pe insula principală a administraţiei, vor vedea rămăşiţele sacre ale lui Jool-Noret, după care vor pleca acasă.

Ca maeştri spadasini…

— Un tigru pe o parte şi un dragon pe cealaltă parte, exclamă Mord Cour.

Părul lui argintiu mai crescuse cu zece centimetri de când îl văzuse Duncan ultima oară, pe insula vulcanică stearpă.

— Marii războinici găsesc mereu un mijloc de a depăşi orice obstacol. Numai un luptător cu adevărat măreţ poate supravieţui Coridorului Morţii!

Dintre cei o sută cincizeci de recruţi care fuseseră la început în clasă, rămăseseră numai cincizeci şi unu – şi fiecare eşec îl învăţase pe Duncan o lecţie. Acum, el şi Hiih Resser, cei mai buni elevi, după cum demonstraseră până în acel moment, stăteau umăr la umăr, aşa cum o făceau de ani de zile.

— Coridorul Morţii?

Resser se alesese cu vârful urechii tăiat într-un exerciţiu de luptă cu pumnalele; din moment ce se gândea că

cicatricea îl făcea să arate ca un veteran oţelit în bătălii, roşcovanul hotărâse să nu-şi facă nicio operaţie estetică pentru a repara stricăciunile.

— E doar o hiperbolă, răspunse Duncan.

— Aşa crezi?

Inspirând adânc şi cu mult calm, Duncan se concentră asupra prezenţei încurajatoare a spadei bătrânului duce, aflată în mâna lui. Modelul de funie încrustat pe mâner sclipea în soare. *O armă splendidă.* Jură să fie demn de ea, şi era fericit să poarte spada acum.

— După opt ani, e prea târziu să renunţi, zise el.

Înconjurat de un gard dublat de un câmp de forţă, traseul de instrucţie în aer liber era ascuns vederii recruţilor. Pentru a supravieţui obstacolelor şi pentru a ajunge la capătul cursei, trebuiau să reacţioneze la manechine asasine, la solido-holoiluzii, capcane şi multe altele. Acesta avea să fie ultimul lor test fizic…

— Veniţi în faţă şi alegeţi-vă armele, strigă Jeh-Wu.

Duncan îşi prinse două pumnale scurte la centură, alături de spada bătrânului duce. Cântări în mână o ghioagă grea, dar o schimbă pentru o lance lungă de luptă.

Jeh-Wu îşi aruncă pe spate codiţele negre şi făcu un pas înainte. Deşi glasul lui suna aspru, păstra totuşi un strop de compasiune.

— Unii dintre voi ar putea socoti acest test final plin de cruzime, mai rău decât orice situaţie reală de luptă care-ar putea exista. Dar luptătorii trebuie temperaţi în forja încinsă a pericolelor adevărate…

În timp ce aştepta, Duncan se gândi la Glossu Rabban, care nu arătase niciun fel de milă atunci când vâna prăzi umane pe Giedi Prime. Monştrii veritabili – cum erau Harkonnenii – puteau născoci exerciţii sadice mult mai rele decât orice şi-ar fi putut imagina Jeh-Wu… Trase adânc aer în piept, încercând să oprească valul primejdios de teamă şi se imagină pe el însuşi *supravieţuind* încercării.

— Când Ginaz trimite un maestru spadasin unei Case nobile, continuă bătrânul Mord Cour, acea familie îi

încredinţează viaţa, siguranţa, averea ei. Din moment ce voi purtaţi această responsabilitate, niciun test nu poate fi prea dificil. Unii dintre voi vor muri astăzi… Nu vă îndoiţi de asta! Obligaţia noastră este să nu dăm drumul decât celor mai buni luptători din imperiu. Nu poate exista cale de întoarcere!

Porţile se deschiseră. Asistenţii strigau numele, unul câte unul, de pe o listă, iar câţiva dintre recruţi intrară, dispărând în spatele baricadei frontale. Resser fu printre primii chemaţi.

— Succes! zise Resser.

Îi dădu lui Duncan jumătatea de strângere de mână a imperiului, apoi fu convocat. Fără să se uite înapoi, roşcovanul trecu prin poarta ameninţătoare.

Opt ani de antrenament riguros culminau cu acest moment…

Duncan aşteptă în spatele altor elevi căliţi, unii cu fruntea deja umedă de o sudoare nervoasă, alţii bravând zgomotoşi. Un nou grup de recruţi trecu pe poartă. Tânărului i se strânse stomacul de nerăbdare.

— Duncan Idaho! tună în sfârşit unul dintre asistenţi.

Prin deschizătură, Duncan îl putea zări pe elevul dinaintea lui ferindu-se de arme care veneau spre el din toate direcţiile. Tânărul se răsuci, eschivă, se clătină, apoi dispăru din vedere printre obstacole şi manechine.

— Hai, hai, că e uşor, mormăi asistentul îndesat. Avem deja câţiva supravieţuitori astăzi!

Duncan rosti în gând o rugăciune şi alergă spre necunoscut. Poarta se trânti în urma lui, cu un zăngănit ameninţător.

Concentrat asupra a ceea ce făcea, lăsându-şi mintea să intre într-un fel de stare de transă a reacţiilor instantanee, auzi un amestec de voci inundându-i conştiinţa: Paulus Atreides spunându-i că poate realiza orice îşi pune în cap; ducele Leto sfătuindu-l să meargă pe calea idealurilor înalte şi a moralei, să nu uite niciodată compasiunea; Thufir Hawat avertizându-l să urmărească toate punctele aflate pe

un perimetru emisferic complet în jurul trupului…

De fiecare parte a coridorului se zăreau două manechine, monştri de metal cu ochi-senzori sclipitori care-i urmăreau fiecare mişcare. Duncan începu să treacă pe lângă ele, apoi se opri, fandă, se aruncă cu capul înainte şi făcu o tumbă.

Urmăreşte toate punctele. Răsucindu-se, Duncan balansă lancea înapoi; o auzi cum loveşte o muchie de metal, respingând una dintre armele automatului – o suliţă azvârlită spre el. *Perimetrul perfect.* Cu prudenţă, dansă înainte pe vârful picioarelor, păstrându-şi echilibrul, gata să se arunce în orice direcţie.

Îşi aminti vorbele instructorilor şcolii: ciufulitul Mord Cour, Jeh-Wu cel cu chip de iguană, foarte grasul Rivvy Dinari, pomposul Whitmore Bludd şi chiar severul Jamo Reed, gardianul insulei-închisoare.

Instructorul său de tai-chi fusese o tânără atrăgătoare, cu corpul atât de flexibil, încât părea alcătuit în întregime din tendoane. Vocea ei blândă avea o nuanţă tăioasă:

„Prevedeţi imprevizibilul!” Vorbe simple, dar profunde…

Maşinile de luptă conţineau mecanisme declanşate de ochi-senzori care-i urmăreau mişcările iuţi şi precaute. Dar, în conformitate cu restricţiile Jihadului Butlerian, manechinele nu puteau gândi ca el. Duncan înfipse capătul gros al lăncii într-un automat, apoi se întoarse fulgerător şi făcu acelaşi lucru şi cu celălalt. Zbură pe lângă ele cu o manevră de gimnastică, abia reuşind să evite pumnalele ascuţite aruncate în direcţia lui.

În timp ce se strecura mai departe, studie poteca de lemn de sub tălpile lui, căutând plăci cu senzori de presiune. Scândurile podelei erau împroşcate cu sânge; pe o margine a traseului văzu o parte dintr-un cadavru ciopârţit. Nu se opri să vadă cine fusese…

Mai departe, orbi nişte automate, aruncând cuţite care le sparseră ochii sticloşi. Pe unele le răsturnă cu izbituri puternice. Patru erau doar holoproiecţii, pe care le detectă observând diferenţele subtile de lumină şi reflexii, un truc pe care-l învăţase de la Thufir Hawat.

Unul dintre instructorii de pe insule fusese doar un băieţandru cu faţă de bebeluş şi instincte de ucigaş... un luptător ninja care preda metode secrete de asasinat şi sabotaj, abilitatea supremă de a te pierde în umbrele cele mai palide şi de a lovi în tăcere absolută. „Uneori, cea mai dramatică declaraţie poate fi făcută cu o atingere nevăzută”, spusese tânărul ninja.

Sintetizând opt ani de antrenamente, Duncan stabili paralele între diferitele discipline, asemănări de metode – şi diferenţe! Unele tehnici erau clar folositoare pentru ceea ce înfrunta el în acest moment, iar mintea i se învârtea rapid să le pună în ordine, alegând procedeele potrivite pentru fiecare provocare.

Trecând în fugă pe lângă ultimul dintre manechinele mortale, inima lui bătea mai să-i spargă pieptul. Duncan coborî în patru labe panta către ţărmul accidentat, urmând indicatoarele de traseu, aflate încă între limitele gardului ecranat. Suspensoare roşii luminoase îl dirijară deasupra unui bazin de spumă albăstruie, clocotind de gheizere şi izvoare vulcanice fierbinţi, dar valurile mării de culoarea acvamarinului clipoceau peste marginea gropii stâncoase, scăzând temperatura abia cu puţin sub limita temperaturii de fierbere.

Duncan plonjă şi se cufundă până la tuburile subacvatice de lavă clocotind în apa minerală. Deja disperat după aer, înotă prin apa fierbinte în care automate cu înfăţişare fioroasă intrau să-l atace.

Duncan luptă ca un animal sălbatic – până când îşi dădu seama că misiunea lui era *să treacă prin* acest Coridor al Morţii, nu să-şi înfrângă toţi adversarii. Pară lovituri, împinse manechinele şi se eliberă, ţâşnind pe traseu, către înălţimile acoperite de junglă şi către faza următoare...

Pe deasupra unei prăpăstii adânci era întins un pod îngust de frânghii, o provocare dificilă în materie de echilibru, iar Duncan ştia că lucrurile vor deveni curând şi mai rele. La mijlocul distanţei, apărură fiare sălbatice solido-holografice, gata de atac. Flutură lancea şi le alungă

cu mâinile aproape ţepene.

Însă nu se prăbuşi. *Duşmanul cel mai mare al unui elev este propria lui minte.* Gâfâind, îşi focaliză gândurile. *Încercarea constă în controlul fricii. Nu trebuie să uit că aceştia nu sunt adversari reali, oricât de solide par loviturile lor.*

Trebuia să-şi folosească toate abilităţile pe care le învăţase, să îmbine diverse tehnici – şi să supravieţuiască, exact ca într-o bătălie adevărată. Şcoala Ginaz te putea învăţa metodele, dar nu existau două situaţii de luptă identice. *Cele mai bune arme ale unui războinic sunt agilitatea fizică şi mentală, alături de adaptabilitate.*

Concentrându-se asupra drumului direct peste prăpastie, făcu un pas după altul, folosindu-şi lancea ca să dea la o parte inamicii iluzorii. Ajunse la capătul opus al punţii de frânghie transpirat şi epuizat, gata să se prăbuşească.

Dar merse mai departe. Până la capăt.

Printr-un defileu scurt, stâncos – locul perfect pentru o ambuscadă – alergă de-a lungul unei cărări podite, bătând pe ea un ritm constant cu picioarele goale. Zări gropi şi chepenguri. Auzind explozia unui foc de armă, se rostogoli şi făcu o tumbă, apoi sări din nou în picioare. O suliţă se repezi spre el, dar Duncan îşi folosi lancea ca pe o pârghie şi sări peste un obstacol, răsucindu-şi trupul asemenea unui vârtej.

Când ajunse iarăşi cu picioarele pe pământ, o sclipire bruscă se repezi spre faţa lui. Cu viteza fulgerului, mătură aerul cu lancea în faţa ochilor şi simţi în vergeaua de lemn două izbituri bruşte, dure. Două automate mici, zburătoare, se înfipseseră în lance ca nişte vârfuri de săgeţi cu voinţă proprie…

Văzu din nou sânge pe scânduri şi încă un trup măcelărit, întins pe jos. Deşi n-ar fi trebuit să se gândească la camarazii căzuţi, regreta pierderea fie şi a unui singur elev talentat care făcuse faţă la atâta antrenament… doar ca să fie doborât aici, în ultima încercare. *Atât de aproape…*

Din când în când dădea cu ochii de observatorii de pe

Ginaz, ţinând pasul cu el dincolo de gardul ecranat care trosnea – alţi maeştri spadasini, dintre care pe mulţi şi-i amintea. Duncan nu îndrăznea să se întrebe cum se descurcaseră colegii lui. Nu ştia nici dacă Resser mai era sau nu în viaţă…

Până acum folosise pumnalele şi lancea, dar nu şi spada bătrânului duce, care-i rămăsese prinsă cuminte la şold. Era o prezenţă liniştitoare, ca şi cum Paulus Atreides l-ar fi însoţit în spirit, şoptindu-i sfaturi pe drum.

„Orice tânăr cu asemenea curaj trebuie să intre în serviciul meu!” spusese cândva bătrânul duce.

Cu automatele înfrânte în spate, blocat pe ambele părţi de gardul ecranat, Duncan înfruntă obstacolul final – un imens cazan îngropat în pământ, plin cu ulei arzând… De fapt, o cuvă de lăţimea cărării, mărginită pe amândouă laturile de gardul ecranat. Capătul Coridorului Morţii…

Tuşi din cauza fumului înţepător; îşi acoperi gura şi nasul cu pânza cămăşii, dar tot nu reuşea să vadă. Clipind ca să lase să-i curgă lacrimile din ochii iritaţi, cercetă cazanul îngropat, care arăta întocmai ca gura unui demon flămând. O bordură îngustă, alunecoasă din cauza petelor de ulei, înconjura cuva, învăluită în vapori groşi, toxici.

Ultimul obstacol… Duncan va trebui să treacă de el într-un fel.

În urma lui, o poartă înaltă de metal se închise de-a curmezişul potecii, împiedicându-l să se întoarcă pe drumul pe care venise. Era acoperită cu fibre shiga ţepoase, imposibil de urcat.

Oricum nu aveam intenţia să mă întorc.

„Nu-ţi contrazice instinctele, băiete”, îl sfătuise Paulus Atreides. Bazându-se pe un sentiment lăuntric, bătrânul duce îl primise în casa lui pe micul refugiat, în ciuda faptului că ştia că Duncan venise de pe o lume Harkonnen.

Duncan se întrebă dac-ar fi putut cumva să sară peste cazan, dar nu reuşea să vadă marginea opusă prin flăcările pâlpâitoare şi prin aerul îmbâcsit de fum. Şi dacă recipientul nu era perfect rotund, ci deformat, ca să prindă

în capcană un elev care se baza pe presupuneri? Trucuri în interiorul altor trucuri…

Era cuva doar o holoproiecţie? Simţea însă căldura şi tuşea din cauza fumului. Aruncă lancea, auzind-o cum zăngăne la contactul cu marginea de metal.

Percepând în spate un clinchet puternic şi huruitul unor plăci de metal, se întoarse şi văzu poarta uriaşă alunecând înspre el. Dacă nu se mişca, bariera avea să-l împingă obligatoriu în cazan.

Trăgând spada bătrânului duce, o făcu să şuiere prin aer. Arma părea complet inutilă. *Gândeşte!*

Să prevezi imprevizibilul…

Cercetă gardul ecranat din dreapta, sclipirea câmpului de forţă. Şi îşi aminti şedinţele de antrenament cu scuturi de pe Caladan, avute împreună cu Thufir Hawat. *Lama care se mişcă lent pătrunde prin scutul individual, dar trebuie să se mişte exact cu viteza corectă, nici prea repede şi nici prea încet.*

Flutură în aer spada ducelui, pentru a-şi exersa mâna. Putea oare să facă o breşă în scutul scânteietor şi să se rostogolească afară? Dacă lama înceată penetra scutul, energia barierei putea fi mişcată, schimbată, deplasată… Vârful ascuţit al spadei putea distorsiona câmpul, putea perfora o deschidere. Dar cât timp va rămâne compromis scutul dacă era străpuns de o spadă?

În spatele lui, poarta ghimpată se apropia ameninţătoare, împingându-l inexorabil către cazanul arzând. Nu mai avea să se ducă…

Duncan vizualiză felul în care va îndeplini ceea ce avea în minte. Opţiunile erau limitate. Păşi către bariera pulsatilă şi se opri în punctul în care putea simţi mirosul de ozon şi furnicăturile energiei pe piele. Încercă să-şi aducă aminte una dintre rugăciunile pe care i le recita mama lui, înainte ca Rabban s-o ucidă. Dar nu reuşea să reînvie decât fragmente fără sens…

Apucând spada grea a bătrânului duce, Duncan se aplecă spre gardul ecranat şi îl împunse ca şi cum ar fi fost un

perete de apă, apoi trase lama în sus, simţind pulsaţiile câmpului. Totul îi amintea de despicarea unui peşte.

Apoi se aruncă înainte, urmând vârful spadei, lăsându-se să cadă prin câmpul care opunea rezistenţă – şi se prăbuşi, cuprins de ameţeală, pe o suprafaţă aspră de lavă neagră. Se rostogoli şi ateriză în picioare, ţinând încă spada în mână, gata să lupte cu maeştrii spadasini dacă-l provocau pentru că încălcase regulile. Se găsea dintr-o dată în afara pericolului reprezentat de cazan şi de poarta mişcătoare.

— Excelent! Avem încă un supravieţuitor!

Jamo Reed, instructorul cu părul creţ, eliberat din slujba de pe insula-închisoare, se grăbi să-l îmbrăţişeze pe Duncan într-o strânsoare de urs.

Maeştrii spadasini Mord Cour şi Jeh-Wu nu erau prea mult în urmă, având pe faţă o expresie neobişnuită de încântare. Duncan nu-i văzuse niciodată arătând atât de mulţumiţi.

— Era singura cale de ieşire? întrebă el, încercând să-şi recapete respiraţia în timp ce-l privea pe maestrul spadasin Cour.

Bătrânul izbucni într-un râs zgomotos.

— Ai găsit una dintre cele douăzeci şi două de căi, Idaho.

O altă voce interveni:

— Vrei să te întorci şi să cauţi celelalte posibilităţi?

Era Resser, rânjind de la urechea tăiată până la cealaltă. Duncan lăsă spada bătrânului duce să-i alunece în teacă şi-şi bătu prietenul pe spate.

Cum să-l definim pe Kwisatz Haderach? Masculul care este peste tot în acelaşi timp, singurul om care poate deveni cu adevărat cel mai mare dintre noi toţi, amestecând ascendenţa masculină şi pe cea feminină cu o putere inseparabilă.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

Dedesubtul palatului imperial, într-o reţea de canale şi bazine centrale legate între ele, înotau două femei în costume negre de scafandru. Cea mai tânără dintre cele două se mişca încet, rămânând în urmă ca s-o ajute pe cea mai în vârstă, ori de câte ori aceasta şovăia. Costumele impermeabile, alunecoase ca uleiul şi calde ca un pântece, ofereau flexibilitate şi în acelaşi timp decenţă, acoperind pieptul, abdomenul şi partea de sus a picioarelor.

În ciuda faptului că unele femei Bene Gesserit purtau haine obişnuite, sau chiar toalete elegante pentru ocazii speciale, cum ar fi baluri imperiale şi evenimente de gală, erau sfătuite să-şi ţină trupurile acoperite în fiecare zi. Asta le ajuta să cultive sentimentul mistic menit să le separe pe surori de restul lumii.

— Nu mai pot... să fac... ce făceam... cândva, gâfâi Cucernica Maică Lobia, în timp ce Anirul o ajuta să intre în cea mai mare dintre cele şapte piscine centrale, o oază aburindă, parfumată cu săruri şi ierburi. Cu nu prea multă vreme în urmă, dreptvorbitoarea Lobia era în stare să o întreacă pe Anirul la înot destul de uşor, dar acum, la peste o sută şaptezeci de ani, sănătatea ei era în declin. Din tavanul de piatră boltit picurau aburi calzi condensaţi, ca o ploaie tropicală.

— Te descurci bine, Cucernică Maică.

Anirul o ţinu pe bătrână de braţ şi o ajută să urce pe o scară de piatră.

— Să nu minţi niciodată o dreptvorbitoare, răspunse Lobia cu un zâmbet plin de riduri. Ochii ei îngălbeniţi dansau vioi, dar abia îşi trăgea răsuflarea.

— Mai ales pe dreptvorbitoarea împăratului!

— Fără doar şi poate, soţia împăratului merită un pic de îngăduinţă, nu-i aşa?

Bătrâna chicoti.

Anirul o ajută să se aşeze într-un scaun-curgător şi îi dădu un prosop din ţesătură karthan pluşată. Lobia se întinse cu prosopul peste ea şi apăsă pe un buton ca să pornească masajul cutanat al scaunului. Oftă, când câmpurile electrice începură să-i pulseze prin muşchi şi terminaţii nervoase.

— S-au făcut pregătiri pentru înlocuirea mea, zise Lobia pe un ton somnoros, abia acoperind murmurul scaunului. Am văzut numele candidatelor. Ar fi minunat să mă întorc la Şcoala Maicilor, deşi mă îndoiesc că o voi mai vedea vreodată. Pe Kaitain, clima este atât de perfectă, dar mi-e dor de frigul şi umezeala de pe Wallach IX. Ciudat, nu crezi?

Anirul se aşeză pe marginea spătarului scaunului ei, privind urmele vârstei pe chipul dreptvorbitoarei, şi ascultă murmurul mereu prezent al vieţilor adunate în ea însăşi. În calitatea ei secretă de Maică Kwisatz, Anirul trăia cu prezenţa limpede şi stridentă a Celorlalte Memorii în minte. Toate vieţile înşirate pe calea lungă a moştenirii ei îi vorbeau, spunându-i lucruri pe care cele mai multe Bene Gesserit nu le ştiau. Lobia, cu toţi anii ei, nu ştia atât de multe despre *vârstă* ca Anirul.

Sunt mai înţeleaptă decât anii mei. Nu era vorba de orgoliu; era mai mult o senzaţie de greutate a istoriei şi a evenimentelor, pe care-o purta cu ea.

— Ce-o să facă Împăratul fără tine prin preajmă, Cucernică Maică? Se bazează pe tine ca să afle cine minte şi cine spune adevărul. Nu eşti o dreptvorbitoare obişnuită, după toate etaloanele istoriei.

Lângă ea, alinată de ciclul de masaj, Lobia adormise…

Relaxându-se, Anirul cântări straturile de secrete din Comunitate, compartimentarea strictă a informaţiei. Dreptvorbitoarea aţipită lângă ea era una dintre cele mai puternice femei din imperiu, dar nici măcar Lobia nu cunoştea adevărata natură a îndatoririlor lui Anirul – de

fapt, ştia foarte puţin despre programul Kwisatz Haderach.

Pe partea cealaltă a încăperilor piscinei subterane, Anirul îl urmări pe soţul ei, Shaddam, ieşind dintr-o sală de saună, şiroind de transpiraţie şi înfăşurat într-un prosop de karthan. Înainte ca uşa să se închidă, îi zări însoţitoarele – două concubine goale, din haremul imperial. Femeile începuseră să arate toate la fel pentru ea, cu toată puterea de observaţie a Bene Gesserit.

Shaddam nu avea prea mult apetit sexual pentru Anirul, deşi ea cunoştea cu siguranţă tehnici care să-l satisfacă. Potrivit ordinului Maicii Superioare, îi dăruise de curând o a patra fiică, Josifa. El devenise din ce în ce mai furios cu fiecare fetiţă, iar acum se îndrepta către concubine, ignorând-o. Dându-şi seama că Shaddam trăia în umbra apăsătoare a lungii domnii a lui Elrood, Anirul se întreba dacă nu cumva soţul ei îşi pierdea timpul cu atât de multe concubine pentru că încerca să concureze cu fantoma tatălui său. Ţinea oare scorul succeselor?

Păşind ţanţoş dinspre saună către unul dintre bazinele cu apă rece, împăratul îi întoarse spatele soţiei sale şi se scufundă cu o mică pleoscăitură. Ieşind la suprafaţă, lovi apa cu eficacitate, îndreptându-se spre aleile de apă. Îi plăcea să înoate în perimetrul palatului de cel puţin zece ori pe zi.

Împărăteasa şi-ar fi dorit ca Shaddam să acorde la fel de multă atenţie guvernării imperiului, pe cât acorda propriilor lui distracţii. Câteodată, Anirul îl testa în moduri subtile şi descoperea că el ştia mult mai puţin decât ea despre alianţele dintre familii şi despre manevrele din jurul lui… O lacună gravă în cunoştinţele lui! Shaddam mărise efectivul trupelor de sardaukari, deşi nu destul, şi fără niciun plan de ansamblu. Îi plăcea să se pretindă soldat şi chiar să poarte uniformă – dar nu avea nici înclinaţii, nici viziune militară, nici talentul de a-şi mişca soldaţii de jucărie de-a lungul şi de-a latul universului, într-o manieră productivă.

Auzind un ţipăt ascuţit, Anirul văzu o umbră neagră, micuţă, pe traversele de piatră de deasupra canalelor. Cu o

fluturare de aripi, un liliac distrans coborî spre ea în picaj, purtând încă un mesaj de pe Wallach IX. Mărunta creatură fusese transportată şi eliberată pe Kaitain, unde îşi găsise ţinta, pe ea. Bătrâna Lobia nu se trezi, şi Anirul ştia că Shaddam nu se va întoarce pentru cel puţin jumătate de oră. Era singură.

Ascultând mesajul, Anirul îl încetini în minte; nici măcar dreptvorbitoarea Lobia nu ştia codul. Tonul acut se transformă într-o serie de clicuri şi pocnete pe care ea le traduse şi le sortă.

Era un raport de la Maica Superioară Harishka, dându-i ultimele informaţii despre punctul culminant al planurilor genetice atent derulate de nouăzeci de generaţii. Sora Jessica, fiica secretă a lui Gaius Helen Mohiam şi a baronului Vladimir Harkonnen, nu avusese succes în misiunea ei sacră de purta în pântece o fiică Atreides. Refuza ea să facă asta, amânând intenţionat? Mohiam spusese că tânăra era vioaie, loială, dar câteodată încăpăţânată.

Anirul se aşteptase ca următoarea fiică din linia genetică să fi fost concepută până acum – penultimul copil, care va fi mama armei lor secrete. Trecuse deja ceva timp de când Jessica se culcase cu ducele Leto Atreides – dar încă nu rămăsese însărcinată. Era un lucru voit din partea ei? Atrăgătoarea tânără fusese testată ca fiind fertilă şi era o seducătoare expertă; iar ducele Leto Atreides zămislise deja un băiat…

De ce-i lua atât de mult timp?

Nu erau veşti bune. Dacă multaşteptata fiică Harkonnen-Atreides nu se năştea curând, Maica Superioară o va convoca pe Jessica pe Wallach IX şi va afla motivul.

Anirul se gândi să lase liliacul în libertate, dar apoi se hotărî să nu rişte. Cu o strângere de degete, frânse gâtul fragil al creaturii şi-i aruncă trupul înaripat într-un dispozitiv de reciclare a materiei, din spatele sălii piscinei.

Lăsând-o pe Lobia să doarmă în scaunul de masaj, Anirul se grăbi să urce înapoi în palat.

Cioplești răni în carnea mea şi scrii pe ele cu sare!

Lamentaţie fremenă

În ciuda faptului că Liet-Kynes nu avea în fremkit alte medicamente în afară de o simplă trusă de prim-ajutor, Warrick supravieţui.

Orbit de durere şi de vinovăţie, Liet îl legă strâns pe bărbatul aproape mort pe spinarea unui vierme. În timpul lungii călătorii de întoarcere la sietch, Liet îi dădu din propria lui apă şi făcu tot ce-i stătea în putinţă ca să repare distraiul distrus al lui Warrick.

La sietchul Scutului Roşu se auziră multe tânguieli şi plânsete. Faroula, care avea un talent considerabil în folosirea ierburilor tămăduitoare, nu se mişcă nicio clipă de la căpătâiul soţului ei. Îl îngriji oră după oră, în timp ce el zăcea într-o amorţeală oarbă, agăţându-se de ultimele firicele de viaţă.

Deşi avea faţa bandajată, pielea lui Warrick nu putea creşte la loc. Liet auzise că vrăjitorii geneticii Bene Tleilax puteau crea ochi noi, membre şi carne nouă, dar fremenii n-ar accepta niciodată un asemenea miracol al vindecării, nici măcar pentru unul dintre ei. Deja, bătrânii sietchului şi copiii speriaţi făceau semne superstiţioase lângă perdelele camerei lui Warrick, ca pentru a alunga un demon hidos.

Heinar, bătrânul naib cu un singur ochi, veni să-şi vadă ginerele desfigurat. Îngenunchiată lângă patul bărbatului ei, Faroula arăta copleşită de durere; chipul său de spiriduş, cândva atât de iute când era vorba să se lumineze cu un zâmbet sau să sară cu o replică mucalită, arăta acum obosit; ochii ei vii şi curioşi erau neajutoraţi. Deşi Warrick nu murise încă, purta un şal nezhoni galben – culoarea doliului.

Mândru şi îndurerat, naibul convocă un consiliu al bătrânilor sietchului, la care Liet-Kynes le povesti bărbaţilor severi exact ce se întâmplase, depunându-şi mărturia astfel încât fremenii să poată înţelege şi onora imensul sacrificiu pe care-l făcuse Warrick. Tânărul ar fi trebuit socotit un

erou. Ar fi trebuit scrise poeme şi cântate imnuri în cinstea lui. Însă Warrick făcuse o greşeală teribilă…

Nu murise atunci când trebuia!

Posomorâţi, Heinar şi consiliul făcură pregătiri pentru funeraliile fremene. Era doar o problemă de timp, spuneau ei. Era imposibil ca omul mutilat să supravieţuiască…

Cu toate astea, el supravieţui.

Acoperite cu alifii, rănile lui Warrick încetară să sângereze. Faroula îl hrănea, deseori avându-l ca spectator pe Liet, care-şi dorea cu disperare să facă ceva, să dea o mână de ajutor. Dar nici măcar fiul lui Umma Kynes nu putea produce miracolul de care avea nevoie prietenul său. Fiul lui Warrick, Liet-chih, prea mic ca să înţeleagă ce se întâmplă, rămăsese în grija bunicilor îndoliaţi.

Deşi Warrick arăta ca o carcasă pe jumătate descompusă, în jurul lui nu stăruia niciun miros de infecţie, nu exista nicio supuraţie gălbuie şi nicio gangrenă. În cel mai curios mod, se vindeca, rămânând cu porţiuni de os dezgolite. Ochii ficşi, fără pleoape, nu se puteau închide pentru un somn liniştit, deşi noaptea orbirii îl însoţea tot timpul.

Stând alături de Faroula în veghea ei, Liet şoptea la urechea prietenului său, spunându-i poveşti despre Salusa Secundus, depănând amintiri despre vremurile când cei amândoi atacaseră trupele Harkonnen sau când serviseră drept momeală pentru a ucide cercetaşii inamici care otrăviseră rezervorul de la Tabăra Bilar.

Cu toate astea, Warrick zăcea nemişcat, zi după zi, oră după oră.

Faroula plecă fruntea şi spuse cu un glas care abia reuşea să-i iasă pe buze:

— Ce-am făcut ca să-l supărăm pe Shai-Hulud? De ce suntem pedepsiţi astfel?

În timpul tăcerii grele care se lăsă când Liet încercă să găsească un răspuns, Warrick se mişcă pe pat. Faroula tresări şi făcu jumătate de pas înapoi. Apoi, soţul ei se ridică în capul oaselor. Ochii fără pleoape licăriră ca şi cum

s-ar fi concentrat asupra peretelui opus.

Şi vorbi, mişcându-şi tendoanele care-i ţineau laolaltă maxilarele. Dinţii şi limba zbârcită tremurară, formând cuvinte răguşite:

— Am avut o viziune. Acum înţeleg ce trebuie să fac!

Zile întregi, Warrick îşi târî picioarele, încet dar hotărât, pe coridoarele sietchului. Orbit de nisip, îşi căuta drumul pe pipăite, văzând cu ochii mistici, lăuntrici. Rămânând în umbră, arăta ca o parodie de cadavru. Vorbea cu o voce joasă, seacă, dar cuvintele lui aveau ceva fascinant.

Oamenii voiau să fugă, dar nu reuşeau să se smulgă de lângă el, atunci când intona:

— Când am fost înghiţit de furtună, în clipa în care-ar fi trebuit să întâlnesc moartea, un glas mi-a şoptit din vântul încărcat de nisip. Era Shai-Hulud însuşi, spunându-mi de ce trebuie să îndur aceste chinuri…

Faroula, purtând încă galben, încerca să-şi tragă bărbatul înapoi în camerele lor. Deşi fremenii evitau să-i vorbească, erau atraşi să-l asculte. Dacă vreodată un om putea primi o viziune sfântă, de ce să nu fie Warrick, după tot ceea ce îndurase în miezul furtunii? Era doar o coincidenţă că rămăsese în viaţă acolo unde nimeni altcineva nu supravieţuise vreodată? Sau se dovedise că Shai-Hulud avea planuri pentru el, un firicel într-o tapiserie cosmică? Dacă văzuseră vreodată un om atins de degetul arzător al lui Dumnezeu, Warrick era acela!

Cu ochii aţintiţi înainte, păşi forţat în încăperea în care Heinar stătea pe o rogojină, alături de Consiliul Bătrânilor. Fremenii amuţiră, nesiguri cum să reacţioneze. Warrick rămase în picioare lângă intrare.

— Trebuie să înecaţi un făuritor, rosti el. Chemaţi-o pe Sayyadina şi puneţi-o să asiste la ceremonia Apei Vieţii. Trebuie s-o transform… aşa încât să-mi pot începe munca.

Se întoarse şi ieşi cu mersul lui târşâit, lăsându-i pe Heinar şi pe însoţitorii lui îngroziţi şi nedumeriţi.

Niciodată nu se întâmplase ca un bărbat să ia Apa Vieţii şi să supravieţuiască. Era o substanţă pentru Cucernice Maici, un amestec magic, otrăvitor, fatal pentru oricine nu era pregătit.

Fără să se abată din drum, Warrick intră într-o sală comună unde nişte adolescenţi tescuiau mirodenie brută în albii; femei nemăritate separau distilat de mirodenie pentru producţia de materiale plastice şi combustibil. Zbârnăitul şi plesnetul unui război de ţesut mecanic răsuna în pereţi cu un ritm hipnotic. Alţi fremeni lucrau cu meticulozitate la distraie, reparând şi verificând mecanismele complicate.

Cuptoarele solare coceau un terci sănătos pe care membrii sietchului îl mâncau la masa uşoară de la jumătatea zilei; ospeţe mai mari aveau loc după apusul soarelui, când amurgul răcorea deşertul. Un bătrân cu voce nazală cânta o lamentaţie tristă, povestind despre secolele de rătăciri fără ţintă pe care le înduraseră zensuniţii înainte să ajungă în sfârşit pe planeta deşertică. Liet-Kynes stătea apatic alături de doi luptători de gherilă ai lui Stilgar, bând cafea cu mirodenie.

Toată activitatea încremeni când Warrick sosi şi începu să vorbească.

— Am văzut Dune înverzită, un paradis. Nici măcar Umma Kynes nu cunoaşte măreţia pe care mi-a dezvăluit-o Shai-Hulud.

Vocea lui suna ca un vânt rece printr-o grotă deschisă.

— Am auzit Glasul din Altă Lume. Am avut o viziune a lui *Lisan al-Gaib,* pe care l-am aşteptat. Am văzut calea, aşa cum a fost făgăduită de legendă, aşa cum e făgăduită de Sayyadina!

Fremenii murmurară auzindu-i îndrăzneala. Cunoşteau profeţia, ştiau că un asemenea om fusese prevestit. Cucernicele Maici îi învăţaseră asta de secole, iar legenda trecuse de la un trib la altul, din generaţie în generaţie. Fremenii aşteptaseră atât de mult, încât unii deveniseră

sceptici, însă alţii erau convinşi – şi temători.

— Trebuie să beau Apa Vieţii. Am văzut calea…

Liet îşi conduse prietenul afară din sala comună, înapoi la locuinţa lui, unde Faroula stătea de vorbă cu tatăl ei. Ridicând ochii spre soţul său, când acesta intră, lăsă să i se vadă chipul tras şi resemnat, ochii înroşiţi de săptămânile de lacrimi. Pe un covor de lângă ea, băieţelul începu să plângă.

Văzându-i pe Warrick şi pe Liet împreună, bătrânul naib se întoarse către fiica lui.

— Aşa trebuie să fie, Faroula, grăi Heinar. Bătrânii au hotărât. E un sacrificiu teribil, dar dacă… dacă el este *alesul,* dacă este cu adevărat *Lisan al-Gaib,* trebuie să facem cum spune el. Îi vom da Apa Vieţii!

Liet şi Faroula încercară să-l convingă pe Warrick să renunţe la obsesia lui, dar bărbatul plin de cicatrice persistă în credinţa lui. Îi ţintuia cu ochii lipsiţi de pleoape, dar nu-i putea privi în ochi.

— Aceasta este pentru mine *mashad* şi *mihna.* Încercarea spirituală şi încercarea religioasă…

— De unde ştii că nu sunt doar sunete ciudate, pe care le-ai auzit în bătaia vântului? insistă Liet. Warrick, de unde ştii că nu eşti înşelat?

— Pentru că *ştiu!*

Şi văzându-i chipul transfigurat de convingere, nu avură de ales decât să-l creadă. Bătrâna Cucernică Maică Ramallo sosi de la un sietch îndepărtat pentru a oficia ceremonia, pentru a o pregăti. Bărbaţii fremeni luară micul lor vierme captiv, lung de numai zece metri, şi îl înecară în apă luată dintr-un qanat. Când viermele muri şi îşi secretă fierea otrăvitoare, fremenii adunară lichidul într-un burduf şi îl pregătiră pentru ceremonie.

În mijlocul agitaţiei, planetologul Kynes se întoarse de la

plantaţiile sale, dar era atât de concentrat asupra propriilor preocupări, încât nu percepu semnificaţia evenimentului, ci doar faptul că era important. Formulă scuze stângace către fiul lui, arătându-şi părerea de rău pentru ceea ce se întâmplase cu Warrick… dar Liet putea vedea că evaluările şi calculele la scară planetară continuau pe fundalul minţii sale. Proiectul de terraformare nu putea avea niciun moment de răgaz, nici măcar pentru şansa ca Warrick să fie de multprevestitul mesia care avea să unească fremenii într-o forţă războinică.

Populaţia sietchului Scutului Roşu se adună în uriaşa sală de întâlniri. Sus, deasupra capetelor, pe platforma deschisă de pe care Heinar se adresa tribului său, Warrick păşi în faţă. Bărbatul desfigurat era însoţit de naib şi de puternica Sayyadina care îi slujise pe aceşti oameni de câteva generaţii. Bătrâna Ramallo arăta la fel de oţelită şi de dură precum o şopârlă de deşert, care-şi păstrează ce-i aparţine chiar şi împotriva unui şoim ieşit la vânătoare.

Sayyadina chemă acvarii şi intonă cuvintele rituale; fremenii le repetară, dar cu o nelinişte mai mare decât de obicei. Unii chiar credeau că Warrick era tot ceea ce pretindea el că este; alţii nu puteau decât să spere. Murmurele umplură încăperea. În împrejurări normale, participarea la orgia tau era un eveniment fericit, sărbătorit numai în momente de mare însemnătate: după o victorie asupra Harkonnenilor, după descoperirea unui mare depozit de mirodenie sau când supravieţuiau unui mare dezastru.

De data asta totuşi, fremenii ştiau ce este în joc.

Se uitară la chipul mutilat al lui Warrick aşa cum stătea, impasibil şi hotărât. Priviră cu speranţă şi teamă, întrebându-se dacă el le va schimba viaţa… sau va eşua îngrozitor, aşa cum se întâmplase şi cu alţi bărbaţi în generaţiile trecute.

În mulţime, Liet stătea lângă Faroula şi copilul ei, observând totul din primele rânduri. Femeia avea buzele strânse într-o crispare tensionată; ochii şi-i ţinea închişi, sub presiunea unei aşteptări plină de spaimă. Liet simţea teama

radiind din ea şi ar fi vrut s-o liniştească. Se temea că otrava îi va ucide bărbatul… sau mai degrabă că ar putea supravieţui ca să-şi continue viaţa dureroasă?

Sayyadina Ramallo îşi termină binecuvântarea şi îi înmână burduful lui Warrick.

— Fie ca Shai-Hulud să judece acum dacă viziunea ta este adevărată – dacă eşti *Lisan al-Gaib,* cel pe care l-am căutat de atâta vreme…

— L-am văzut pe *Lisan al-Gaib,* spuse Warrick, apoi coborî vocea astfel încât numai bătrâna îl putea auzi: N-am zis că sunt eu!

Oasele şi tendoanele expuse ale mâinilor lui Warrick se mişcară apucând tubul flexibil şi aplecându-l spre buze. Ramallo apăsă burduful, făcând să ţâşnească în gura lui Warrick un jet de otravă.

El înghiţi convulsiv, apoi înghiţi iar.

Mulţimea de fremeni tăcu, o masă zumzăitoare de oameni care încercau să înţeleagă. Liet credea că le poate auzi inimile bătând la unison. Percepu şoapta fiecărei respiraţii reţinute, simţi sângele pulsând în propriile lui urechi. Aşteptă şi privi.

— Şoimul şi şoarecele sunt una, rosti Warrick, privind viitorul. În câteva clipe, Apa Vieţii începu să-şi facă efectul.

*

Toată suferinţa lui Warrick de până acum, tot chinul pe care-l îndurase în furtună şi după aceea fuseseră doar un preludiu la moartea oribilă care-l aştepta. Otrava îi invadă celulele trupului, aruncându-le în flăcări.

Fremenii credeau că viziunea spirituală a bărbatului desfigurat îl amăgise. El urlă şi se zvârcoli.

— Nu ştiu ce-au creat! Născut din apă, moare în nisip!

Sayyadina Ramallo făcu un pas înapoi, ca o pasăre răpitoare care vede prada întorcându-se împotriva ei. *Ce înseamnă asta?*

— Cred că-l pot controla… dar se înşală!

Femeia îşi alese cuvintele cu grijă, interpretându-le prin filtrul străvechi, pe jumătate uitat, al Panopliei Propheticus.

— Spune că poate vedea acolo unde alţii nu pot. A văzut calea.

— *Lisan al-Gaib!* El va fi tot ce-am visat…

Warrick vomă cu atâta violenţă încât coastele i se frânseră ca nişte surcele. Sângele îi năvăli pe gură.

— Dar nimic din ce ne-am aşteptat!

Sayyadina ridică mâinile ca nişte gheare.

— El l-a văzut pe *Lisan al-Gaib.* Soseşte, şi va fi tot ce-am visat!

Warrick strigă până când nu mai avu glas să rostească niciun cuvânt. Se smuci, izbi şi se zbătu până când nu-şi mai controlă muşchii, până când creierul îi fu distrus complet. Sătenii din Tabăra Bilar consumaseră Apă a Vieţii puternic diluată şi tot muriseră în chinuri groaznice. Pentru Warrick, chiar şi o asemenea moarte dementă ar fi fost o adevărată îndurare.

— Şoimul şi şoarecele sunt una!

Incapabili să-l ajute, fremenii puteau doar să se uite, copleşiţi de o groază teribilă. Convulsiile agoniei lui Warrick durară multe ore… dar Ramallo avu nevoie de mult mai mult timp pentru a interpreta viziunile tulburătoare pe care le avusese bărbatul.

Piatra este grea şi nisipul apăsător; dar mânia unui neghiob este mai grea decât amândouă.

DUCELE LETO ATREIDES

Când Dominic Vernius, încrâncenat şi întors pe dos, se întoarse la baza polară de pe Arrakis, oamenii lui alergară să-l întâmpine. Văzându-i expresia de pe chip, îşi dădură seama totuşi că şeful lor nu avea chef de veşti de bun-venit.

Sub creştetul chel şi sprâncenele stufoase, avea ochii torturaţi, cufundaţi adânc în orbitele umbrite; pielea cândva bronzată îmbătrânise prematur, ca şi cum toată culoarea şi tot spiritul i se topiseră, lăsându-i doar o voinţă de fier. Ultimul firicel de speranţă fusese retezat, iar acum răzbunarea îi ardea în privire.

Înfăşurat într-o haină grea de sintblană, deschisă în faţă, care lăsa să i se vadă părul alb şi încâlcit de pe piept, veteranul Asuyo aştepta în picioare pe platforma de aterizare, cu chipul plin de îngrijorare.

— Ce-i, Dom? Ce s-a întâmplat?

Dominic Vernius rămase cu ochii aţintiţi la pereţii impunători ai crevasei care se înălţa în jurul lui ca o fortăreaţă.

— Am văzut lucruri la care niciun ixian n-ar trebui să fie martor. Iubita mea lume e la fel de moartă ca şi soţia mea!

Parcă ameţit, păşi dinspre nava goală către furnicarul de pasaje pe care oamenii lui le săpaseră în pereţii îngheţaţi. Şi alţi contrabandişti îl salutară, îi cerură veşti… dar el continuă să meargă, fără să răspundă. Încurcaţi, oamenii începură să şuşotească.

Fără ţintă, Dominic hoinări dintr-un pasaj în altul. Lăsă cu degetul o dâră de-a lungul pereţilor consolidaţi cu polimeri, imaginându-şi peşterile de pe Ix. Oprindu-se din mers, trase adânc aer în piept şi-şi lăsă ochii să se plece, pe jumătate închişi. Prin forţa pură a voinţei, încercă să recheme gloria Casei Vernius în spatele pleoapelor – minunile oraşului subteran Vernius, Marele Palat, clădirile stalactite inversate

cu arhitectură cristalină…

În ciuda secolelor de competiţie aprigă cu Richese, ixienii fuseseră maeştrii incontestabili ai tehnologiei şi ai inovaţiilor. Dar în numai câţiva ani, tleilaxu distruseseră aceste realizări, închiseseră accesul spre Ix şi chiar alungaseră Banca Ghildei, determinând oamenii de afaceri să facă tranzacţii prin sedii alese de ei, din afara planetei…

În tinereţe, în timpul revoltei de pe Ecaz, Dominic Vernius dăduse totul pentru împăratul său. Luptase, asudase şi sângerase pentru a apăra onoarea numelui de Corrino. Cu atâta vreme în urmă, parcă în altă viaţă…

Pe atunci, separatiştii de pe Ecaz păruseră nişte visători induşi în eroare, gherile violente, dar naive, care trebuiau silite să se supună, ca nu cumva să stabilească un precedent nefast pentru alte lumi instabile din imperiul galactic.

Dominic pierduse mulţi oameni în aceste lupte. Îşi îngropase camarazi. Văzuse moartea chinuitoare a soldaţilor care-i urmau ordinele în bătălie. Îşi aminti cum alerga pe câmpul ars, rămas în urma unei păduri incendiate, alături de fratele lui Johdam, un bărbat curajos şi cu gândire rapidă. Răcnind, cu armele îndreptate înainte, trăseseră în cuibul luptătorilor din rezistenţă. Fratele lui Johdam se prăbuşise la pământ. Dominic crezuse că s-a împiedicat de vreo rădăcină carbonizată, dar când se aplecase să-l ajute pe celălalt să se ridice, îi găsise doar gâtul arzând mocnit, retezat de o explozie a artileriei fotonice…

Dominic câşigase bătălia în ziua aceea, cu preţul a aproape o treime din oamenii săi. Trupele lui reuşiseră să-i nimicească pe rebelii de pe Ecaz, iar pentru asta, el primise decoraţii. Soldaţii căzuţi primiseră morminte comune, pe o planetă departe de casă…

*

Casa Corrino nu merita asemenea sacrificii.

Directoratul CHOAM al Casei Vernius fusese extins datorită faptelor sale măreţe. La sărbătorirea victoriei, alături de un foarte tânăr arhiduce Ecaz aşezat din nou pe Tronul de Mahon, fusese un oaspete onorat pe Kaitain. Alături de Elrood, Dominic cutreierase prin săli ticsite de cristal, metale preţioase şi lemn lustruit. Se aşezase la mese de ospăţ care păreau să se întindă pe kilometri întregi, în timp ce mulţimile de afară îi scandau numele. Stătuse mândru la picioarele Tronului Leului de Aur, în timp ce Împăratul îi înmânase Medalia de Onoare, ca şi alte medalii pentru locotenenţii săi.

După aceste bătălii, Dominic apăruse ca un erou faimos, câştigându-şi loialitatea nemuritoare a oamenilor săi – aşa cum îi arătau de ani de zile, chiar şi aici, în locul ăsta mizer. Nu, Casa Corrino nu merita nimic din toate astea.

La ce te gândeşti, Dominic? Vocea părea să-i şoptească în cap, un ton muzical, catifelat, care i se părea ciudat de familiar… acum, aproape uitat.

Shando… Dar nu era posibil. *La ce te gândeşti, Dominic?*

— Ce-am văzut pe Ix mi-a alungat ultimele rămăşiţe ale fricii. A distrus orice constrângere, rosti el cu voce şoptită, aşa încât să nu-l audă nimeni… nimeni în afara prezenţei eterice a fermecătoarei lui doamne. M-am hotărât să fac ceva, dragostea mea – ceva ce ar fi trebuit să fac acum douăzeci de ani!

*

În ziua antarctică lungă de luni de zile, Dominic nu însemna trecerea orelor sau a săptămânilor pe cronometrul său. La scurt timp după întoarcerea de pe Ix, cu planuri conturate ca nişte sculpturi de piatră, ieşi singur din bază. Îmbrăcat în haine de muncitor, ceru o audienţă la negustorul de apă, Rondo Tuek.

Contrabandiştii plăteau generos în fiecare lună pentru

tăcerea lui Tuek, iar baronul industrial aranja legături secrete cu Ghilda pentru transportul în alte lumi. Dominic nu fusese interesat niciodată în obţinerea unui profit şi fura solari din vistierie doar pentru a sabota numele de Corrino, aşa că nu regretase niciodată faptul că plătea mite. Cheltuia ceea ce era necesar pentru ca să facă ceea ce avea nevoie.

Niciunul dintre străinii de la fabrica de producere a apei nu-l recunoscu, deşi unii îi aruncară priviri dezaprobatoare când intră în complex şi insistă să-l vadă pe negustorul de apă.

Tuek îl recunoscu, dar nu reuşi să-şi ascundă şocul de pe chip.

— Sunt ani de zile de când nu ţi-ai mai arătat faţa pe-aici…

— Am nevoie de ajutorul tău, răspunse Dominic. Vreau să mai cumpăr nişte servicii.

Rondo Tuek zâmbi, cu ochii depărtaţi sclipind. Îşi scărpină smocul gros de păr de pe partea stângă a capului.

— Mereu încântat să vând.

Arătă către un coridor.

— Pe aici, te rog!

La o cotitură, Dominic văzu apropiindu-se un bărbat. Purta o parka albă şi grea, deschisă în faţă, şi ducea un teanc de dosare-plex pe care le răsfoia din mers. Ţinea capul plecat.

— Lingar Bewt, îl atenţionă Tuek pe un ton surprins. Ai grijă sau o să dea peste tine!

Deşi Dominic încercă să-l evite, bărbatul nu era atent şi se ciocni oricum de Dominic. Bewt se aplecă să ridice un dosar-plex pe care-l scăpase. Chipul lui, prietenos şi rotund, era foarte bronzat. Arăta moale în jurul bărbiei şi pântecelui – categoric, nu avea stofă de militar.

În timp ce bărbatul cel preocupat îşi continuă grăbit drumul, Tuek spuse:

— Bewt se ocupă de toată contabilitatea şi de transport. Nu ştiu ce m-aş face fără el.

În interiorul biroului personal al lui Tuek, pe care-l ţinea încuiat, Dominic abia observă comorile, draperiile de pe perete, obiectele de artă.

— Am nevoie de o navă de transport. Fără însemne, un cargou greu. Trebuie să ajung cu el la bordul unui transspaţial fără nicio referire la numele meu.

Tuek îşi împreună mâinile mari şi clipi de mai multe ori. Un uşor tic nervos al gâtului îi făcea capul să se smucească dintr-o parte în alta.

— Atunci, ai dat o lovitură mare? Câtă mirodenie ai scos?

Bărbatul îndesat se aplecă în faţă.

— Pot să te-ajut s-o vinzi. Am legăturile mele…

Dominic îi reteză vorbele.

— Nu e vorba de mirodenie. Şi n-ai din ce să iei un procent. E o… problemă personală!

Dezamăgit, Tuek se aşeză la loc, cu umerii căzuţi.

— În regulă, deci. Pentru un preţ – pe care-l putem negocia – o să găsesc un cargou mare. Îţi vom furniza tot ceea ce ceri. Lasă-mă să iau legătura cu Ghilda şi să aranjez călătoria la bordul următorului transspaţial. Care e destinaţia finală?

Dominic se uită în altă parte.

— Kaitain, desigur… bârlogul Casei Corrino!

Apoi clipi şi îşi îndreptă spatele, ţeapăn.

— Dar, pe de altă parte, asta nu te priveşte, Tuek.

— Nu, încuviinţă negustorul de apă, dând din cap. Nu mă priveşte…

O umbră de tulburare îi traversă chipul şi îşi zăpăci oaspetele amestecând hârtii şi ocupându-se de mărunţişurile inutile împrăştiate prin birou.

— Întoarce-te într-o săptămână, Dominic, şi-o să-ţi dau tot echipamentul de care ai nevoie. Stabilim acum un preţ?

Dominic se întoarse cu spatele, fără măcar să se uite la el.

— Cere-mi cât crezi că e corect…

Apoi păşi către uşă, nerăbdător să ajungă înapoi la baza lui.

După ce Dominic îşi convocă oamenii în cea mai mare încăpere din bază, vorbi cu o voce sumbră, cadaverică, descriind ororile la care fusese martor pe Ix.

— Cu multă vreme în urmă, când v-am adus aici, v-am luat de la casele şi de la vieţile voastre, iar voi aţi acceptat să mă urmaţi. Ne-am aliat împotriva Casei Corrino…

— Fără niciun regret, Dom, îl întrerupse Asuyo.

Dominic nu rosti nicio recunoaştere, dar continuă cu voce monotonă:

— Am vrut să devenim lupi, dar în schimb am fost doar nişte ţânţari…

Îşi lăsă mâinile mari pe masă şi inspiră încet, îndelung.

— *Asta este pe cale să se schimbe!*

Fără nicio explicaţie, contele renegat ieşi din sală. Ştia unde trebuia să meargă şi ce trebuia să facă. Aceşti oameni îl puteau urma sau nu. Era alegerea lor, pentru că aceasta era bătălia lui. A nimănui altcuiva… Trecuse de mult timpul ca să încheie conturile cu Casa Corrino.

Pătrunse adânc în fortăreaţa rece, de-a lungul coridoarelor acoperite cu pietriş şi praf. Venea puţină lume aici; de fapt, erau ani buni de când mai pusese el însuşi piciorul în magaziile blindate.

Nu face asta, Dominic. Glasul şoptit îi înţepă din nou ceafa. Un fior coborî de-a lungul spinării. Conştiinţa lui care încerca să-l facă să se răzgândească semăna atât de mult cu Shando… *Nu face asta!*

Dar vremea când mai avea de ales în această privinţă trecuse de mult. Miile de ani ai domniei Corrino de după Jihadul Butlerian lăsaseră o cicatrice adâncă în cursul glorios al istoriei. Casa imperială nu merita asta. La cumpăna vechiului imperiu, cealaltă familie renegată – oricum s-ar fi numit, oricare ar fi fost motivele ei – nu terminase treaba. Deşi Salusa Secundus era distrusă,

ceilalţi renegaţi nu făcuseră îndeajuns.

Dominic va duce răzbunarea cu un pas mai departe!

La uşile sigilate ale depozitului celui mai adânc, introduse codul potrivit înainte să-şi pună palma pe placa scanerului. Nimeni altcineva nu avea acces la această cameră de tezaur.

Când uşile alunecară în lături, văzu arsenalul interzis, armele atomice care fuseseră ultima resursă a Casei Vernius, ţinute în rezervă de milenii. Marea Convenţie interzicea categoric folosirea unor asemenea dispozitive, dar lui Dominic nu-i mai păsa. Nu avea nimic de pierdut.

Absolut nimic!

După invazia tleilaxu, Dominic şi oamenii lui recuperaseră stocul secret de pe un satelit din sistemul ixian şi-l aduseseră aici. Acum, îşi roti privirea peste toată grămada. Închise ermetic în containere lucioase de metal stăteau focoasele, omorâtoare de planete, arde-piatră, dispozitive care puteau incendia atmosfera unei lumi sau puteau transforma Kaitain într-o stea micuţă, cu viaţă foarte scurtă.

Avea timp… Mai întâi, Dominic îşi va vizita copiii pe Caladan ca să-i vadă pentru ultima oară, să-şi ia rămas-bun. Până acum nu voise să rişte să atragă atenţia asupra lor sau să-i incrimineze… Lui Rhombur şi lui Kailea li se acordase amnistia, în timp ce el era un fugar hăituit.

Dar o va face doar de data asta, cu cea mai mare discreţie. Era nimerit să facă asta după toţi aceşti ani. Apoi va da lovitura finală şi va deveni, la urma urmei, învingătorul. Întregul neam corupt al Casei Corrino se va stinge.

Dar vocea lui Shando din conştiinţa lui era încărcată de tristeţe şi regret. În ciuda a tot ce li se întâmplase, ea nu încuviinţa. *Ai fost mereu un bărbat încăpăţânat, Dominic Vernius…*

Înnoirea şi cutezanţa creează eroi. Adeziunea stupidă la reguli depăşite creează numai politicieni.

VICONTELE HUNDRO MORITANI

În seara de după încercarea Coridorului Morţii, maeştrii spadasini erau adunaţi într-un cort mare pentru ospeţe cu cei patruzeci şi trei de membri supravieţuitori ai clasei iniţiale de o sută cincizeci. Aceşti elevi erau trataţi acum ca nişte colegi, răsplătiţi în sfârşit cu respectul şi camaraderia bărbaţilor de arme.

Dar cu un asemenea preţ…

Berea de mirodenie, aromată şi rece, se servea în halbe înalte. Aperitive de pe alte planete erau risipite pe masă în farfurii de porţelan. Bătrânii instructori, plini de mândrie, ţineau discursuri de felicitare, umblând printre recruţii necizelaţi pe care-i modelaseră vreme de opt ani. Duncan Idaho se gândi că petrecerea elevilor purta un iz de isterie. Unii dintre tineri stăteau ca şocaţi, abia mişcându-se, în timp ce alţii beau şi mâncau cu o lipsă de reţinere totală.

În mai puţin de o săptămână, se vor aduna în clădirea administraţiei de pe insula principală, unde mai aveau încă de înfruntat o rundă finală de examene orale, o verificare formală a cunoştinţelor intelectuale pe care le primiseră de la maeştrii spadasini. Dar, după cursa asasină cu obstacole, a răspunde la câteva întrebări părea de-a dreptul prozaic.

Eliberaţi de tensiunea înăbuşită de atâta vreme, Duncan şi Resser băură prea mult. De-a lungul anilor de instruire severă, mâncaseră foarte puţin, ca să se fortifice, şi pierduseră orice rezistenţă la alcool. Berea de mirodenie îi lovi puternic.

Duncan se trezi devenind din ce în ce mai sentimental, amintindu-şi luptele, suferinţa şi pe toţi colegii căzuţi. *Ce irosire…*

Resser se clătina, copleşit de sărbătorirea triumfului său. Ştia că tatăl său adoptiv se aşteptase tot timpul să eşueze. După ce se despărţise de ceilalţi studenţi grummanieni şi refuzase să renunţe la instruire, bătăliile psihologice pe

care le câştigase roşcovanul fuseseră la fel de multe ca şi cele fizice.

Mult după ce lunile galbene coborâseră spre orizont, lăsând un făgaş de stele sclipitoare, petrecerea se sparse. Elevii – plini de vânătăi şi cicatrice şi beţi – plecară pe rând, lăsând în urmă zaiafetul pentru a înfrunta lupta cu mahmureala iminentă. În cortul principal, farfuriile şi paharele erau sparte; nu mai rămăsese nimic de mâncat sau de băut.

Hiih Resser porni desculţ, alături de Duncan, prin întunericul insulei. Se plimbară de la cortul cel mare către grupul de barăci de locuit, mai departe pe plaja lată şi albă, lăsând urme de paşi inegale pe solul accidentat.

Duncan puse o mână pe umărul prietenului său, cu un gest frăţesc, dar şi ca să-şi păstreze echilibrul. Nu înţelegea cum reuşea enormul maestru spadasin Rivvy Dinari să meargă cu asemenea graţie.

— Aşa deci, după ce se termină totul, vii cu mine să-l vezi pe ducele Leto? Îşi alcătui Duncan vorbele cu multă grijă. Ţine minte, Casa Atreides va primi cu braţele deschise doi maeştri spadasini, dacă Moritani nu te vor…

— Casa Moritani nu mă vrea, nu după ce Trin Kronos şi ceilalţi au părăsit şcoala, răspunse Resser.

Duncan nu observă nicio lacrimă în ochii prietenului său.

— Ciudat, continuă Duncan. Ar fi putut sărbători cu noi în seara asta, dar au ales altceva…

Cei doi coborâră panta către plajă. Barăcile în care locuiau păreau foarte departe şi înceţoşate.

— Dar tot trebuie să mă întorc acolo, să dau ochii cu familia mea, să le arăt ce-am realizat…

— Din ceea ce ştiu despre vicontele Moritani, asta sună cam periculos. Chiar sinucigaş.

— Cu toate astea, trebuie s-o fac!

În umbră, se întoarse cu faţa spre Duncan şi dispoziţia mohorâtă i se risipi.

— După aceea, voi veni să-l întâlnesc pe ducele Atreides.

El şi Duncan scrutară bezna, împiedicându-se în timp ce

încercau să-şi adapteze privirile la întuneric.

— Unde-s barăcile alea?

Auziră voci undeva, în faţă, şi zăngănit de arme. În mintea înceţoşată a lui Duncan se declanşară semnale de alarmă, dar prea încet ca să reacţioneze.

— A, acolo, sunt Resser şi Idaho!

O lumină orbitoare îi împunse ochii ca nişte ace strălucitoare de gheaţă, făcându-l să ridice mâna ca să se ferească.

— Puneţi mâna pe ei!

Dezorientaţi şi surprinşi, Duncan şi Resser se ciocniră unul de altul, întorcându-se ca să riposteze. Un grup de luptători necunoscuţi, îmbrăcaţi în negru, se năpusti asupra lor ca dintr-o ambuscadă, cu arme, bastoane şi ciomege. Neînarmat, Duncan apelă la abilităţile învăţate pe Ginaz, apărându-se cot la cot cu prietenul lui. La început se întrebă dacă nu cumva era un soi de test suplimentar, o ultimă surpriză pe care-o pregătiseră maeştrii spadasini după ce adormiseră vigilenţa elevilor cu petrecerea.

Apoi văzu o lamă, o simţi crestându-i o rană superficială în umăr – şi nu se mai reţinu. Resser strigă, nu de durere ci de furie. Duncan se roti, lovind în toate părţile cu pumnii şi picioarele. Auzi un braţ trosnind, simţi una dintre unghiile sale de la picior despicând un gât musculos…

Dar gloata de adversari îl izbea pe Duncan peste cap şi umeri cu bastoane paralizante; un atacator îl lovi în ceafă cu un ciomag de modă veche. Cu un mormăit, Resser se rostogoli pe pământul moale şi patru oameni se îngrămădiră peste el.

Beat şi înnebunitor de lent, Duncan încercă să-şi împingă înapoi atacatorii ca să-şi ajute camaradul, dar ei îl loviră la tâmple cu bastoanele paralizante, cufundându-i mintea în beznă…

*

Când îi reveni cunoştinţa, luptându-se cu un gust acru în gură, Duncan văzu o barcă pe pernă de aer acostată în apropiere, pe ţărmul întunecat. În depărtare, fără lumini de poziţie, carcasa neagră a unui vas mult mai mare plutea pe valuri. Cei care-l prinseseră îl aruncaseră fără prea multă ceremonie în barcă. Silueta inertă a lui Hiih Resser se rostogoli lângă el.

— Nu încerca să scapi de legăturile alea de fibre shiga, dacă nu vrei să rămâi fără mâini, mormăi o voce groasă în urechea lui.

Simţi fibra muşcându-i din piele.

Duncan strânse din dinţi, încercând să mestece căluşul din gură. Pe plajă, zări băltoace de sânge, arme frânte şi abandonate în faţa mareei crescânde. Atacatorii cărau trupurile înfăşurate a unsprezece oameni, vizibil morţi, către barca îngustă. Aşadar, el şi cu Resser luptaseră bine, ca nişte adevăraţi maeştri spadasini. Dar poate că nu erau singurii prizonieri…

Oamenii-umbre îl împinseră pe Duncan pe o punte mai joasă, aglomerată şi urât mirositoare, unde se izbi de alţi captivi legaţi – unii dintre colegii săi de clasă. În întuneric, văzu în ochii lor teamă şi mânie; mulţi erau zgâriaţi şi loviţi, cu rănile cele mai grave bandajate cu cârpe.

Cu un geamăt slab, Resser se trezi lângă el. După sclipirea din ochii lui, Duncan îşi dădu seama că roşcovanul evaluase şi el situaţia. Gândind la unison, se rostogoliră împreună către fundul bărcii, spate în spate. Cu degetele amorţite, umblară cu grijă unul la legăturile celuilalt, încercând să se elibereze. Unul dintre oamenii în negru bolborosi o înjurătură şi-i despărţi cu o lovitură de picior.

În partea din faţă a bărcii, agresorii vorbeau pe ton scăzut, cu accent puternic. *Accent grummanian.* Resser continuă să se lupte cu legăturile, aşa că unul dintre bărbaţi îl izbi din nou. Motorul porni torcând liniştit, iar mica ambarcaţiune ridică ancora, îndreptându-se către larg.

Mai departe pe mare, vasul profilându-se ameninţător îi aştepta…

Cât de uşor durerea devine mânie, iar răzbunarea câştigă argumente!

ÎMPĂRATUL PADIŞAH HASSIK AL III-LEA,
Lamentaţie pentru Salusa Secundus

Într-o cameră boltită din reşedinţa de la Arrakeen, Hasimir Fenring studia un joc dificil de inteligenţă: o holoreprezentare a unor forme geometrice – vergele, conuri şi sfere – care se potriveau între ele şi se echilibrau perfect… dar numai când toate potenţialele electrice erau egal distribuite.

În tinereţe, jucase jocuri similare la curtea imperială de pe Kaitain; de obicei, Fenring câştiga. În aceşti ani, învăţase multe despre politică şi despre puteri aflate în conflict – de fapt, mai mult decât învăţase vreodată Shaddam. Iar prinţul moştenitor îşi dăduse seama de asta.

— Hasimir, eşti mai valoros pentru mine departe de curtea imperială, îi spusese Shaddam când îi ceruse să plece. Vreau să mergi pe Arrakis şi să-i supraveghezi pe Harkonnenii ăştia în care nu poţi avea încredere, ca să te asiguri că veniturile mele din mirodenie sunt neatinse – măcar până când blestemaţii de tleilaxu îşi termină cercetările asupra amalului…

Lumina galbenă, orbitoare, a soarelui se strecura prin ferestrele cupolei, distorsionată de scuturile casei care împrăştiau căldura zilei şi protejau în acelaşi timp clădirea de posibilele atacuri ale gloatei. Fenring nu putea suporta pur şi simplu temperaturile ridicate de pe Arrakis.

De optsprezece ani, Fenring îşi edificase baza puterii sale în Arrakeen. La reşedinţă, trăia înconjurat de tot confortul şi toate plăcerile pe care le putea smulge din această gaură plină de nisip. Se simţea destul de mulţumit cu poziţia lui.

Puse una dintre vergelele lucitoare din joc deasupra unui tetraedru, aproape lăsând-o din mână, apoi potrivi piesa exact în locul corect.

Willowbrook, şeful cu bărbie îngustă al trupelor lui de pază, alese acest moment pentru a păşi înăuntru şi a-şi

drege glasul, spulberând concentrarea lui Fenring.

— Negustorul de apă Rondo Tuek a cerut o audienţă la domnia-voastră, stăpâne conte!

Dezgustat, contele închise consola pâlpâitoare de joc, înainte ca piesele separate să cadă pe masă.

— Ce-ar putea *el* să vrea, hmmm?

— „Probleme personale”, aşa le-a numit. Dar a accentuat că e important!

Fenring bătu darabana cu degetele pe masă, acolo unde jocul de inteligenţă sclipise cu câteva clipe în urmă. Negustorul de apă nu ceruse niciodată o audienţă privată. *De ce-ar veni Tuek aici tocmai acum? Trebuie să vrea ceva…*

Sau ştie ceva…

În mod obişnuit, negustorul cu înfăţişare ciudată participa la banchete şi solemnităţi publice. Cunoscând unde se afla adevăratul sediu al puterii pe Arrakis, furniza casei lui Fenring cantităţi extravagante de apă, mai mult decât primeau stăpânii Harkonneni la Carthag.

— Ah, mi-a stârnit curiozitatea. Trimite-l înăuntru şi ai grijă să nu fim deranjaţi timp de cincisprezece minute…

Contele îşi ţuguie buzele.

— Hmm, după asta, o să mă hotărăsc eu dacă să-l dai afară sau nu.

Câteva clipe mai târziu, Tuek cel cu umeri noduroşi intră în încăperea boltită. Avea un mers rostogolit şi-şi balansa întruna braţele. Îşi trecu o mână prin părul ruginiu care începea să încărunţească, făcându-l să stea la locul lui, lipit de transpiraţie, apoi se înclină. Bărbatul arăta congestionat din cauză că urcase atât de multe trepte; Fenring surâse, încuviinţând decizia lui Willowbrook de a-l pune să suie scările în loc să-i ofere liftul privat care l-ar fi adus direct la acest nivel.

Fenring rămase la masă, dar nu-i făcu vizitatorului semn să se aşeze; negustorul de apă rămase în picioare, în roba lui argintie protocolară, purtând în jurul gâtului un colier bătător la ochi făcut din zale de platină roase de praf – fără

îndoială fusese erodat de o furtună de nisip, într-o încercare grosolană de artă arrakiană.

— Ai ceva pentru mine? întrebă Fenring, cu nările fremătând. Sau doreşti ceva *de la* mine, hmm-ah?

— Îţi pot furniza un nume, conte Fenring, zise Tuek fără să adopte un ton mieros. Cât despre ce doresc în schimb…, continuă el ridicând din umeri, mă aştept că mă vei plăti aşa cum crezi de cuviinţă.

— Atâta vreme cât aşteptările noastre sunt corespunzătoare. Care este acest nume… şi de ce-ar trebui să-mi pese?

Tuek se aplecă în faţă ca un arbore pe cale să se prăbuşească.

— E un nume pe care nu l-ai mai auzit de ani de zile. Bănuiesc că îl vei considera interesant. Cunosc voinţa împăratului…

Fenring aşteptă, dar fără să se arate prea răbdător. În sfârşit, Tuek continuă:

— Omul respectiv s-a dat la fund pe Arrakis, chiar dacă face tot posibilul să submineze activităţile voastre de aici. Doreşte să se răzbune pe întreaga Casă imperială, deşi disputa lui iniţială a fost cu Elrood al IX-lea!

— O, toată lumea a avut o dispută cu Elrood, zise Fenring. Era un vultur bătrân şi detestabil. Cine e acest om?

— Dominic Vernius, răspunse Tuek.

Fenring îşi îndreptă spatele, cu ochii prea mari lărgindu-se şi mai mult.

— Contele de Ix? Credeam c-a murit…

— Vânătorii voştri de recompense şi sardaukarii nu l-au prins niciodată. Se ascunde aici pe Arrakis, împreună cu alţi câţiva contrabandişti. Fac mici afaceri cu ei din când în când…

Fenring pufni furios.

— Şi nu m-ai informat imediat? De câtă vreme ştiai?

— Stăpâne Fenring, răspunse Tuek, pe un ton excesiv de rezonabil, hârtiile de vendetă împotriva Casei renegate au fost semnate de Elrood, şi el e mort de mulţi ani. Din câte

pot spune, Dominic nu părea să facă niciun rău. Pierduse deja totul… şi alte probleme îmi solicitau mie atenţia între timp!

Negustorul de apă inspiră adânc.

— Acum, totuşi, lucrurile s-au schimbat. Simt că e de datoria mea să te informez, pentru că ştiu că te bucuri de atenţia împăratului.

— Şi ce anume s-a schimbat, hmmm?

În cotloanele minţii lui Fenring, rotiţele se învârteau. Casa Vernius dispăruse cu multă vreme în urmă. Doamna Shando fusese ucisă de vânătorii sardaukari. Exilaţi pe Caladan, copiii familiei Vernius nu erau socotiţi o ameninţare.

Dar un conte Dominic Vernius mânios şi răzbunător putea provoca mari pagube, în special atât de aproape de preţioasele lui nisipuri cu mirodenie. Fenring trebuia să cântărească asta…

— Contele Vernius a cerut un transportor greu. Părea… extrem de tulburat, şi s-ar putea să plănuiască o lovitură de vreun fel oarecare. În opinia mea, asta s-ar putea să însemne un complot pentru asasinarea împăratului. Atunci am ştiut că trebuie să vin la tine!

Fenring ridică sprâncenele, încreţindu-şi fruntea.

— Pentru că te-ai gândit că îţi voi plăti o recompensă mai mare decât suma la care se ridică mitele lui Dominic?

Tuek întinse mâinile şi răspunse cu un zâmbet dezaprobator, dar nu negă acuzaţia. Fenring îl respectă pentru asta. Măcar acum motivele fiecăruia erau clare.

Îşi plimbă un deget peste buze, cumpănind încă.

— Foarte bine, Tuek. Spune-mi unde să găsesc ascunzătoarea contelui renegat. Detalii explicite, te rog. Şi înainte să pleci, treci pe la trezorierul meu. Fă o listă cu tot ceea ce vrei să ceri, orice dorinţă sau răsplată îţi poţi imagina – iar după aceea voi alege. Îţi acord orice cred eu că merită informaţia ta.

Tuek nu se eschivă, ci doar se înclină.

— Mulţumesc, conte Fenring. Încântat să fiu de folos!

După ce furniză amănuntele pe care le ştia despre baza antarctică a contrabandiştilor, Tuek se retrase cu spatele spre uşă chiar când Willowbrook se întoarse, exact la sfârşitul celor cincisprezece minute.

— Willowbrook, du-l pe prietenul meu la camera tezaurului. Ştie ce să facă, hmmm? În restul după-amiezii, lasă-mă în pace. Am multe la care să mă gândesc şi care îmi vor ocupa tot timpul.

După ce bărbaţii plecară şi uşa camerei se închise, Fenring începu să măsoare camera cu pasul, murmurând pentru sine, când zâmbind, când încruntându-se. În cele din urmă, se întoarse la jocul de inteligenţă. Avea să-i fie de folos puţină relaxare, ca să-şi poată concentra din nou gândurile.

Lui Fenring îi plăceau comploturile în interiorul altor comploturi, rotiţele învârtindu-se ascunse în alte rotiţe. Dominic Vernius era un adversar inteligent şi plin de resurse. Evitase de ani de zile să fie detectat de imperiali, iar Fenring se gândi că ar fi extrem de satisfăcător să-l lase pe contele renegat să joace un rol în propria sa distrugere.

Contele Fenring urma să-şi ţină ochii deschişi, întinzându-şi pânza de păianjen, dar plănuia să-l lase pe Vernius să facă prima mişcare. Va aştepta până când renegatul va avea totul pregătit pentru propriile sale planuri, şi abia *apoi* Fenring va ataca…

Va fi încântat să-i dea nobilului proscris destulă frânghie cât să se spânzure singur!

Raiul în dreapta, iadul în stânga şi îngerul morţii în urma mea.

Ghicitoare fremenă

Ţinându-se de cuvânt, negustorul de apă obţinu un cargou fără însemne pentru Dominic Vernius. Distratul Lingar Bewt îl pilotă de la Carthag până la uzina de exploatare a gheţii şi, cu un surâs timid, îi predă cartela de control a navei. Dominic, însoţit de locotenentul său, Johdam, pilotă aparatul ponosit către câmpul secret de aterizare din prăpastie. Fostul conte de Ix rămase tăcut în cea mai mare parte a drumului.

Cargoul greu era vechi şi scotea sunete ciudate, ca nişte gemete, în timp ce zbura la mică înălţime prin atmosferă. Cu o înjurătură, Johdam plesni panourile de control.

— Limax blestemat! Probabil că n-o să funcţioneze mai mult de-un an, Dom. E o rablă!

Dominic îl privi distant.

— O să fie destul de bun, Johdam…

Cu ani în urmă, se nimerise să fie prezent când faţa lui Johdam fusese arsă de o flacără de recul. Apoi veteranul îi salvase viaţa lui Dominic în timpul primului raid eşuat de pe Ix, trăgându-l din calea tirului sardaukarilor. Loialitatea lui Johdam nu se clintise niciodată, dar acum venise vremea ca Dominic să-l elibereze, să-i dea înapoi viaţa.

Când pielea lui Johdam se înroşi de mânie, ţesutul ars al cicatricei rămase palid ca de ceară.

— Ai auzit cât de mulţi solari ne-a cerut Tuek pentru epava asta? Dacă aveam echipament ca ăsta pe Ecaz, rebelii ne-ar fi putut bate cu pietre!

Încălcaseră împreună legea imperială timp de ani de zile – dar acum Dominic trebuia să facă restul singur. Se simţea ciudat de mulţumit de hotărârea lui şi continuă cu o voce egală şi calmă:

— Rondo Tuek ştie că n-o să-i mai plătim mitele obişnuite. Vrea să scoată cât profit mai poate…

— Dar te înşeală, Dom!

— Ascultă-mă…

Se aplecă spre locotenentul care stătea pe scaun, lângă el. Cargoul greu vibră pregătindu-se de aterizare.

— Nu contează! Nimic nu mai contează… Trebuie doar să am destul… ca să fac ceea ce trebuie să fac!

Când nava se opri pe fundul crevasei, sudoarea sclipea pe chipul însemnat al lui Johdam. Locotenentul coborî rampa cu gesturi scurte şi bruşte. Dominic putea să vadă clar nesiguranţa şi neputinţa de pe faţa bărbatului. Ştia că Johdam nu era furios doar pentru ceea ce făcuse negustorul de apă, ci şi pentru ceea ce plănuia să facă Dominic Vernius…

Dominic râvnea să elibereze Ix şi poporul său, să facă ceva pozitiv pentru a compensa toate nedreptăţile comise de invadatorii tleilaxu şi de aliaţii lor sardaukari. Însă nu putea realiza asta. Nu acum!

Avea în puterea lui doar capacitatea de a distruge…

Fostul ambasador ixian, Cammar Pilru, făcuse cereri repetate către Landsraad, dar până acum bărbatul devenise doar o glumă sâcâitoare. Chiar şi eforturile lui Rhombur – probabil cu sprijinul secret al Atreizilor – nu duseseră nicăieri. Problema trebuia să fie rezolvată prin distrugerea răului de la rădăcină…

Dominic Vernius, fostul conte de Ix, va trimite un mesaj pe care întregul imperiu nu-l va uita niciodată.

*

După ce luă hotărârea, Dominic îşi duse oamenii în adâncul fortăreţei şi deschise depozitul. Cu ochii aţintiţi la armele atomice adunate acolo, contrabandiştii încremeniră; cu toţii se temuseră de această zi. Serviseră alături de contele renegat destulă vreme şi nu mai aveau nevoie de explicaţii detaliate. Bărbaţii rămaseră pe coridorul îngheţat, rezemaţi de pereţii căptuşiţi cu polimeri.

— Mă voi duce întâi pe Caladan, apoi pe Kaitain, de unul

singur, anunţă Dominic. Am scris un mesaj pentru copiii mei şi vreau să-i mai văd o dată. A trecut prea mult timp şi trebuie să fac asta!

Se uită pe rând la fiecare dintre contrabandişti.

— Voi sunteţi liberi să faceţi ce vreţi… Vă sugerez să vă lichidaţi stocurile şi să abandonaţi baza asta. Mergeţi la Gurney Halleck pe Salusa, sau întoarceţi-vă pur şi simplu la familiile voastre. Schimbaţi-vă numele, ştergeţi orice urmă a ceea ce am făcut aici. Dacă reuşesc, nu va mai exista niciun motiv pentru ca ceata noastră să existe!

— Şi tot Landsraadul va porni la vânătoare după noi, bombăni Johdam.

Asuyo încercă să-l facă pe Dominic să se răzgândească, folosind un ton cazon, de ofiţer aducând argumente comandantului său – dar acesta nu-l ascultă. Contele Vernius nu mai avea nimic de pierdut, doar o teribilă răzbunare de câştigat. Poate că dacă ştergea de pe faţa pământului ultimul Corrino, umbra lui şi cea a lui Shando se vor putea odihni în pace…

— Încărcaţi armele la bordul cargoului, zise el. O să-l pilotez chiar eu. Un transspaţial al Ghildei soseşte în două zile…

Îi privi pe toţi cu chipul inexpresiv, lipsit de emoţii.

Unii dintre oamenii săi arătau copleşiţi. Din ochi le izvorau lacrimi, dar ştiau prea bine că nu trebuie să-l contrazică pe omul care-i comandase în nenumărate bătălii, omul care condusese cândva toate industriile de pe Ix.

Fără zeflemele şi discuţii amicale, contrabandiştii luară ancore suspensoare şi începură să scoată armele atomice, câte o încărcătură o dată. Nu se pripiră, îngroziţi de finalitatea sarcinii lor.

Fără să mănânce sau să bea, Dominic urmări toată ziua mersul lucrurilor. Focoasele închise în metal erau transportate pe platforme şi dirijate prin tuneluri către terenul de aterizare din prăpastie.

Visa cu ochii deschişi că se întâlneşte cu Rhombur şi că vorbeşte cu el despre guvernare; voia să asculte aspiraţiile

lui Kailea. Va fi atât de bine să-i vadă din nou pe amândoi! Încercă să-şi imagineze cum arătau acum copiii lui, chipurile lor, cât de înalţi erau… Aveau familii, avea el oare nepoţi? Chiar trecuseră mai mult de douăzeci de ani de când îşi văzuse ultima oară fiul şi fiica, de la căderea planetei Ix?

Vor exista unele riscuri, dar Dominic trebuia să şi le asume. Copiii ar fi vrut ca el s-o facă! Îşi va lua toate precauţiunile… Ştia cât de greu îi va fi din punct de vedere emoţional, şi îşi promise sieşi că va fi puternic. Dacă Rhombur ar afla ce pune la cale – oare ar trebui să-i spună totuşi fiului său? — prinţul va dori să i se alăture şi să lupte în numele ixienilor. Care va fi reacţia lui Kailea? Va încerca să-şi convingă fratele să nu meargă? Probabil…

Dominic decise că ar fi mai bine să nu le dezvăluie copiilor planurile sale, pentru că asta n-ar crea decât probleme. Era mai bine să-şi viziteze fiul şi fiica fără să le spună nimic în plus.

S-ar fi putut să mai existe încă un copil, pe care Dominic îşi dorea să-l poată găsi. Iubita lui, Shando, dăduse naştere unui fiu în afara căsătoriei, înainte de a se mărita cu Dominic. Băiatul, născut în secret pe când era concubină la palatul imperial, fusese al lui Elrood Corrino, dar fusese luat de lângă ea la scurtă vreme după naştere. În situaţia ei, Shando nu putuse să-şi păstreze copilul şi, în ciuda cererilor sale insistente de a i se spune ceva, nu aflase niciodată ce se întâmplase cu el. Pur şi simplu, dispăruse…

Incapabili să suporte priveliştea pregătirilor, Asuyo şi Johdam munceau ca să transfere proviziile şi rezervele din tezaur în mâinile oamenilor lui Dominic. Bătrânul Asuyo îşi făcuse un punct de onoare din a-şi scoate medaliile şi însemnele de rang, aruncându-le pe jos. Toţi vor trebui să plece din bază în acelaşi timp şi să se împrăştie prin

colţurile cele mai îndepărtate ale imperiului…

Mormăind ca pentru sine, Johdam inventarie stocul de mirodenie pe care-l adunaseră şi, împreună cu ceilalţi doi, conduse o expediţie către uzina negustorului de apă. Acolo, intenţionau să schimbe marfa rămasă în credit lichid, pe care să-l folosească pentru a-şi cumpăra călătorii, identităţi noi şi locuinţe.

În ultimele sale ore, Dominic îşi luă din cameră tot ce avea, împărţind comorile fără prea mare semnificaţie şi păstrând doar cele câteva lucruri pe care voia să le ducă pe Caladan. Holo-portretele lui Shando şi suvenirurile de la copii însemnau mai mult pentru el decât orice bogăţie. Avea să le dea înapoi lui Rhombur şi Kailea, ca să aibă o amintire de la părinţii lor.

Adulmecând fragilitatea rece din interiorul a ceea ce fusese atâţia ani casa lui, Dominic observă unele amănunte pe care nu le văzuse niciodată de la construirea fortăreţei. Cercetă crăpăturile din perete, umflăturile neregulate de pe podea şi tavan… dar simţi înăuntru doar eşec şi un gol imens. Nu cunoştea decât o singură cale de a umple acest vid – cu sânge! Îi va face pe cei din familia Corrino să plătească!

Apoi, copiii lui şi oamenii de pe Ix vor fi mândri de el.

Când totul, cu excepţia a trei focoase plutitoare şi două arde-piatră, fusese mutat la bordul cargoului, Dominic ieşi la lumina palidă a soarelui, un snop de raze decupat în fisura adâncă. Plănuise fiecare pas al atacului său asupra capitalei imperiale. Va fi o surpriză totală – Shaddam nu va avea timp nici măcar să se ascundă sub Tronul Leului de Aur. Dominic nu va ţine discursuri grandioase, nu-şi va sărbători triumful. Nimeni nu va şti de sosirea lui… Până la sfârşit.

Elrood al IX-lea era deja mort, iar noul Împărat Padişah avea doar o soţie Bene Gesserit şi patru fetiţe. Nu va fi prea greu să extermine întreaga seminţie Corrino. Dominic Vernius îşi va sacrifica viaţa pentru a distruge Casa imperială care domnea de milenii, încă de la bătălia de la

Corrin – şi va socoti preţul mic!

Trase adânc aer în pieptul lat. Întoarse capul, uitându-se în sus, de-a lungul pereţilor verticali ai prăpastiei, şi văzu aterizând naveta lui Johdam, care se întorcea din misiunea lui de la uzina de apă a lui Tuek. Nu-şi dădu seama câtă vreme rămăsese ca o statuie, în timp ce oamenii lui se agitau în jurul lui, făcând inventarul stocului de arme atomice.

Un glas îl smulse din starea de transă în care se afla. Johdam se repezi către el, roşu la faţă, cu gluga parkăi dată pe spate.

— Am fost trădaţi, Dom! M-am dus la uzina negustorului de apă – şi e părăsită! Toţi străinii au plecat. Fabrica e închisă. Şi-au făcut bagajele şi-au plecat în grabă.

Gâfâind, Asuyo adăugă:

— Nu vor să fie prin preajmă, domnule, pentru că *o să se întâmple ceva!!!*

Întreaga lui comportare se schimbase; chiar şi fără medalii, Asuyo arăta din nou ca un ofiţer al armatei, gata de lupte sângeroase.

Unii dintre contrabandişti scoaseră strigăte de furie. Chipul lui Dominic deveni împietrit şi plin de îndârjire. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. După toţi anii de cooperare şi ajutor, în Rondo Tuek tot nu se putea avea încredere!

— Adunaţi ce se mai poate. Mergeţi la Arsunt, la Carthag sau la Arrakeen, dar plecaţi înainte de sfârşitul zilei. Schimbaţi-vă identitatea!

Dominic arătă spre vechiul cargou.

— Vreau să iau ultimele focoase şi să decolez. Tot mai intenţionez să-mi continuu misiunea. Mă aşteaptă copiii…

*

Cu mai puţin de o oră după aceea, în timpul ultimelor pregătiri pentru evacuare şi plecare, sosiră navele militare – o întreagă escadrilă de sardaukari în toptere de atac,

zburând la mică înălţime. Aruncară bombe de şoc, care sparseră pereţii îngheţaţi. Raze late de laser transformară stâncile în aburi şi praf, eliberând gheaţa din rocă şi rostogolind bolovani în craterele topite.

Aparatele sardaukarilor îşi înclinară aripile pentru a plonja în prăpastie ca nişte peşti de pradă. Lansară şi mai multe bombe, distrugând patru nave de transport aşezate pe pietrişul moale.

Hotărât, Asuyo alergă către cel mai apropiat topter şi sări înăuntru. Porni motoarele cu reacţie, ca şi cum ar fi fost deja sigur că va primi încă o medalie pentru vitejie. Când ţâşni în sus, turelele cu arme ale topterului se luminară. Asuyo se aplecă deasupra sistemului de comunicaţii ca să blesteme trădarea lui Tuek şi pe sardaukari. Înainte să poată trage un singur foc, două nave imperiale îl aruncară în aer, într-un bulgăre de foc şi de fum unsuros.

Transportoarele de trupe aterizară pe teren plat şi oamenii înarmaţi se revărsară din ele ca nişte insecte cuprinse de nebunie, purtând arme de mână şi cuţite.

Cu multă acurateţe, forţele sardaukarilor transformară motoarele cargoului greu al lui Dominic în zgură. Armele atomice ale familiei – despre care sardaukarii bănuiau că se află la bord – erau acum blocate. Contele exilat nu mai putea decola, nu mai putea ajunge pe Kaitain. Şi, văzând roiul trupelor imperiale, Dominic ştiu că el şi ceata lui de contrabandişti nu vor scăpa nciodată.

Răcnind iarăşi ca un adevărat comandant militar, Johdam conduse ultimul lui atac. Oamenii o luară la fugă, cu o totală nepăsare faţă de moarte, trăgând cu armele lor mult inferioare în soldaţii sardaukari care se apropiau. Folosind cuţite sau mâinile goale, luptătorii împăratului ucideau toţi contrabandiştii pe care-i întâlneau în cale. Pentru ei, o asemenea activitate era doar puţin mai mult decât un antrenament, şi păreau s-o facă din pură distracţie.

Johdam se retrase împreună cu cei câţiva supravieţuitori înapoi în tuneluri, unde se puteau baricada şi apăra. Într-o străfulgerare înfricoşătoare de deja-vu din rebeliunea de pe

Ecaz, Dominic urmări cum explozia laserului unui sardaukar îi reteză capul lui Johdam, exact aşa cum se întâmplase şi cu fratele lui…

Dominic mai avea doar o şansă. Nu va fi victoria pe care o prevăzuse, iar Rhombur şi Kailea nu vor afla niciodată despre ea… dar având în vedere alternativa eşecului total, alese o altă măsură disperată. El şi oamenii lui aveau oricum să moară… Pentru onoare, voia să stea alături de trupele sale, să lupte până la moarte lângă fiecare dintre ei – în ceea ce ar fi fost până la urmă un gest inutil. Ştiau şi ei, o ştia şi el… Sardaukarii erau reprezentanţii împăratului – dându-i ocazia lui Dominic Vernius să dea o lovitură mortală, simbolică. Pentru Ix, pentru copii, pentru el însuşi…

Pe măsură ce focul concentrat începu să dărâme pereţii crevasei, în grămezi de nămol şi pietre, Dominic intră mai adânc în bază. Unii dintre oamenii lui îl urmară, încrezători că îi va conduce la adăpost. Tăcut şi posomorât, nu încercă să-i liniştească.

Sardaukarii intrară în bază, avansând pe culoare în formaţie de atac, secerând pe oricine întâlneau în cale. N-aveau nevoie de prizonieri pentru interogatoriu…

Dominic se retrase în coridoarele interioare, către depozite. Era un coridor fără ieşire. Oamenii înspăimântaţi din spatele lui înţelegeau acum ce voia să facă.

— O să-i ţinem pe loc cât mai mult posibil, Dom, promise unul dintre ei.

El şi cu un partener luară poziţie de ambele părţi ale culoarului, cu armele nu prea grozave scoase şi pregătite.

— Vă vom da suficient timp…

Dominic se opri doar o clipă.

— Mulţumesc. N-o să vă dezamăgesc!

— Nu ne-aţi dezamăgit niciodată, domnule. Cunoşteam cu toţii riscurile când v-am urmat!

Dominic ajunse la uşa deschisă a magaziei blindate exact în clipa chiar când o explozie puternică răsună în urma lui. Pereţii se prăbuşiră, trecând prin stratul de polimer şi

blocându-i – pe el şi pe însoţitorii săi – acolo jos. Dar oricum nu avusese intenţia să plece…

Sardaukarii aveau să-şi taie drum prin barieră în câteva minute. Simţiseră mirosul sângelui lui Dominic Vernius şi nu aveau să se oprească până când nu vor pune mâna pe el.

Îşi îngădui un surâs melancolic. Oamenilor lui Shaddam li se pregătea o surpriză… Dominic folosi zăvorul cu amprentă pentru a încuia uşile depozitului, chiar în momentul în care văzu baricada prăbuşită începând să lucească din cauza căldurii interioare. Pereţii masivi înăbuşeau sunetele din spatele lui.

Apărat de uşa grea, Dominic se întoarse să se uite la ce mai rămăsese din rezervele lui atomice. Alese unul dintre dispozitivele arde-piatră, o armă mai mică, a cărei rază de acţiune putea fi reglată să distrugă o planetă întreagă sau doar să facă prăpăd într-o zonă anume.

Sardaukarii începură să izbească în uşa groasă, în timp ce el scoase arma arde-piatră din cutia ei şi cercetă comenzile. Nu se gândise niciodată că va avea nevoie să înţeleagă aceste arme. Erau menite să fie instrumente ale judecăţii de apoi, care nu trebuiau folosite – a căror simplă existenţă ar fi trebuit să fie o piedică suficientă împotriva agresiunilor deschise. Conform Marii Convenţii, orice folosire a armelor atomice ar mobiliza forţele militare combinate ale Landsraadului ca să distrugă familia criminală.

Oamenii de afară, de pe coridor, erau deja morţi. Dominic nu mai avea nimic de pierdut.

Scăzu consumul de combustibil al dispozitivului arde-piatră şi potrivi mecanismul de activare pentru a vaporiza numai vecinătatea bazei. Nu era nevoie să nimicească toţi nevinovaţii de pe Arrakis…

Acesta era genul de lucruri pe care doar un Corrino l-ar face!

Se simţea ca un căpitan de vas din alte vremuri, scufundându-se împreună cu corabia lui. Dominic nutrea un singur regret: că nu avusese ocazia până la urmă să-şi ia

rămas-bun de la Rhombur şi de la Kailea, să le spună cât de mult îi iubea. Vor trebui să meargă mai departe fără el…

Printr-o perdea de lacrimi, crezu că vede iarăşi o imagine licăritoare a lui Shando – stafia ei… sau doar dorinţele lui nostalgice. Femeia îşi mişcă buzele, dar el nu înţelese dacă-l dojenea pentru nesocotinţă sau doar îi ura bun-venit alături de ea.

Sardaukarii îşi tăiară drum de-a dreptul prin peretele îngheţat, ocolind uşa masivă. Când intrară în depozit, satisfăcuţi şi triumfători, Dominic nu trase în ei. Se uită doar în jos, la timpul scurt rămas pe declanşatorul armei arde-piatră.

Sardaukarii văzură şi ei…

Apoi totul deveni alb incandescent.

Dacă Dumnezeu vrea să pieri, îţi va îndruma paşii către locul sfârşitului tău.

Incantaţie a Shariatului

Dintre toate tentativele clandestine pe care le făcuse C'tair Pilru timp de douăzeci de ani ca luptător de gherilă pe Ix, nu îndrăznise niciodată să se deghizeze într-un Maestru tleilaxu. Până acum…

Disperat şi singur, nu reuşea să se mai gândească la nimic altceva. Miral Alechem dispăruse… Ceilalţi rebeli erau morţi, iar el pierduse toate legăturile cu sprijinitorii săi din afară, cu contrabandiştii, cu funcţionarii de la transporturi dispuşi să accepte mită. Continuau să dispară tinere femei, iar tleilaxu acţionau fără nici cea mai mică teamă de pedeapsă.

Îi ura pe toţi!

Cu un calcul rece, C'tair aşteptă într-un coridor pustiu, sus, la nivelurile de birouri, şi-l ucise pe cel mai înalt Maestru în robă pe care-l putu găsi. Prefera să nu recurgă la crimă pentru a-şi atinge scopurile, dar nici nu se dădea înapoi. Unele acţiuni erau necesare…

În comparaţie cu sângele de pe mâinile mârşavilor tleilaxu, inima şi conştiinţa lui rămăseseră curate.

Fură hainele şi cartelele de identitate ale piticului şi se pregăti să descopere secretul pavilionului de cercetări al Bene Tleilax. De ce era Ix atât de important încât împăratul să-şi trimită aici sardaukarii să-i susţină pe invadatori? Unde fuseseră duse toate femeile captive? Trebuia să fie mai mult decât simpla politică, mai mult decât revanşa meschină a tatălui lui Shaddam împotriva contelui Vernius…

Răspunsul trebuie să se afle în laboratorul de înaltă securitate.

Miral bănuise de mult existenţa unui proiect biologic ilegal, unul care funcţiona cu ajutor secret imperial – poate chiar ceva care încălca restricţiile Jihadului Butlerian. Ce alt motiv ar avea Corrinii să fie dispuşi să rişte atât de mult,

pentru atât de mult timp? Ce alt motiv ar fi avut să investească masiv aici, în timp ce profiturile generale ixiene se micşorau?

Hotărât să descopere răspunsul, C'tair îmbrăcă roba Maestrului tleilaxu ucis, aranjând cutele şi strângând eşarfa maro în aşa fel încât să ascundă pata întunecată de sânge uscat. Apoi scăpă de cadavru, aruncându-l în puţurile redeschise către miezul topit al planetei. Acolo unde trebuia să ajungă gunoiul!

Într-o magazie secretă, se dădu cu chimicale pe faţă şi pe mâini pentru a decolora ce mai rămăsese din culoarea pielii lui, deja palidă, şi se unse cu substanţe care zbârceau chipul, pentru a căpăta înfăţişarea cenuşie şi ofilită de stăpân tleilaxu. Purta papuci cu talpă subţire pentru a fi cât mai scund şi se aplecă puţin. Nu era un bărbat masiv, şi era ajutat de faptul că tleilaxu nu erau cei mai buni observatori. C'tair trebuia să fie mult mai precaut cu sardaukarii.

Verifică înregistrările, memorând parolele şi comenzile de resetare pe care le adunase de ani de zile. Cartelele de identitate şi dispozitivele de bruiaj ar fi trebuit să fie de ajuns ca să-l treacă de orice control. *Chiar şi acolo!*

Luându-şi o atitudine de aroganţă pentru a completa mascarada, ieşi din încăperea ascunsă, către grota uriaşă. Păşi în faţa unei mulţimi şi urcă într-un transportor ancorat. După ce trecu cartela prin fanta scanerului, formă destinaţia: pavilionul secret de cercetare.

Balonul privat se închise în jurul lui şi se detaşă de restul sistemului de transport. Vehiculul pluti la înălţime pe deasupra traseelor încrucişate ale capsulelor de supraveghere. Niciunul dintre transochi nu se întoarse spre el. Balonul de transport îi recunoscuse dreptul de a călători spre complexul laboratorului. Nu se declanşă nicio alarmă. Nimeni nu-i dădu nicio atenţie…

Dedesubt, muncitorii umblau de colo până colo cu treburile lor, păziţi de un număr tot mai mare de sardaukari. Aceştia nu-şi bătură capul să ridice ochii spre aparatele care alunecau dintr-o parte în alta pe cerul grotei

închise.

Pas cu pas, C’tair trecu prin porţi păzite şi câmpuri de securitate şi, în cele din urmă, intră în aglomerarea industrială zumzăind ca un stup. Ferestrele erau acoperite, culoarele luceau într-o lumină cu nuanţă portocalie. Aerul înăbuşitor era cald şi umed, cu un iz putred de carne în descompunere şi de reziduuri umane greţoase…

Crispat în deghizarea lui, C’tair îşi văzu de drum, încercând să ascundă faptul că era pierdut şi nesigur asupra destinaţiei lui. Nu ştia unde-ar putea găsi ceea ce căuta, dar nu îndrăznea să ezite sau să pară încurcat. Nu voia ca cineva să-l bage în seamă.

Tleilaxu în robe mergeau din cameră în cameră, absorbiţi de munca lor. Îşi trăgeau glugi peste capete şi urechi, aşa că şi C’tair făcu la fel, bucuros de camuflajul suplimentar. Luă un teanc de rapoarte pe cristal ridulian, scrise într-un cod ciudat, pe care nu-l cunoştea, şi pretinse că le studiază.

Lăsă coridoarele în urmă la întâmplare, schimbând direcţia ori de câte ori auzea pe cineva apropiindu-se. Câţiva bărbaţi mărunţei trecură pe lângă el, vorbind între ei pe un ton aprins, în limba lor particulară tleilaxu, gesticulând din mâinile cu degete lungi. Nu-i dădură nicio atenţie lui C’tair…

Descoperi laboratoarele biologice – un ansamblu destinat cercetării, cu mese acoperite cu plazcrom şi scanere chirurgicale vizibile prin uşile deschise şi care păreau protejate de dispozitive speciale de investigaţie, prin care nu dorea să încerce să treacă. Cu toate acestea, nimic nu-i oferi răspunsurile de care avea nevoie. Respirând cu greutate şi transpirând de încordare, urmă culoarele principale care duceau către inima pavilionului de cercetare.

În sfârşit, C’tair găsi un nivel superior, o galerie de observare cu ferestre deschise. Coridorul din spatele lui era gol. Aerul mirosea a chimicale şi a dezinfectante, un mediu purificat, steril…

Şi un miros slab, dar distinct, amintind de *scorţişoară!*

Se uită prin fereastra lată din galeria centrală către complexul de laboratoare. În încăperea largă, destul de mare pentru a putea fi hangar pentru nave spaţiale, se aflau mese şi containere de mărimea unui sicriu – şir după şir de „specimene”. Privi cuprins de oroare la ţevi şi la sonde, la toate trupurile… Toate erau trupuri de *femei!*

Chiar ştiind cât de abjecţi erau tleilaxu, niciodată până acum nu-şi imaginase o asemenea realitate de coşmar. Şocul făcu să i se usuce lacrimile, care se transformară parcă în acid înţepător. Gura i se deschidea şi se închidea, dar nu reuşea să articuleze niciun cuvânt. Îi venea să vomite.

În complexul gigantic de dedesubt văzu în sfârşit ce anume le făceau criminalii tleilaxu femeilor de pe Ix. *Iar una dintre ele, abia mai putând fi recunoscută, era Miral Alechem!!!*

Clătinându-se de repulsie, se smulse de lângă fereastră. Trebuia să evadeze! Simpla greutate a ceea ce văzuse ameninţa să-l strivească. Era imposibil, imposibil, imposibil! Stomacul îi era strâns ca într-un cleşte, ameninţând să-l facă să se ghemuiască de durere – şi totuşi nu îndrăznea să arate nicio slăbiciune.

Pe neaşteptate, un paznic şi doi cercetători tleilaxu apărură de după colţ şi veniră spre el. Unul dintre cercetători spuse ceva într-o limbă guturală, de nerecunoscut. C’tair nu răspunse. Se îndepărtă clătinându-se…

Alarmat, paznicul strigă după el. C’tair se împletici de-a lungul unui coridor lateral. Auzi un ţipăt, şi instinctul de supravieţuire îi înlătură greaţa paralizantă. După ce pătrunsese atât de departe, trebuia să scape de aici. Niciun alt om din afară nu bănuia ceea ce văzuse el acum, cu ochii lui.

Adevărul era mult mai rău decât orice şi-ar fi putut imagina…

Tulburat şi disperat, C’tair îşi croi drum înapoi spre nivelele inferioare, îndreptându-se către reţelele exterioare

de securitate. În spatele lui, paznicii alergau către galeria de observaţie pe care tocmai o lăsase în urmă, dar tleilaxu nu declanşaseră încă alarma generală. Poate că nu voiau să întrerupă rutina zilnică… sau poate că pur şi simplu nu le vedea să creadă că unul dintre neghiobii sclavi ixieni reuşise să se infiltreze prin sistemul lor cel mai strict de securitate!

Aripa complexului de cercetări pe care-o distrusese cu capsule explozive, în urmă cu trei ani, fusese reconstruită în întregime, dar şinele vagonetelor autoghidate pentru aprovizionare fuseseră mutate la altă poartă. Alergă într-acolo, sperând să treacă de paza mai slabă.

Chemând un balon de transport, sări înăuntru, folosind cartela de identitate furată şi îmbrâncindu-l pe unul dintre paznicii care încercau să-l ia la întrebări. Apoi C'tair se îndepărtă în zbor de instalaţia de securitate, către cel mai apropiat complex de lucru, unde-şi putea lepăda deghizarea şi se putea pierde iarăşi printre ceilalţi muncitori.

Nu peste multă vreme, auzi o alarmă stridentă înălţându-se în urma lui, dar în acest moment scăpase din clădire şi din mâinile poliţiei secrete tleilaxu. Era singurul care avea un indiciu despre ceea ce făceau invadatorii în realitate, despre motivul pentru care veniseră pe Ix…

Cu toate acestea, informaţia nu-l liniştea. Acum simţea o disperare mai adâncă decât tot ceea ce trăise de când îşi începuse lupta.

Trădarea şi gândirea rapidă vor înfrânge fără doar şi poate regulile stricte.

De ce trebuie să ne temem să prindem ocaziile care se ivesc?

VICONTELE HUNDRO MORITANI,
Răspuns la somaţia Curţii Landsraadului.

Pe puntea care se legăna, a vasului fără însemne, un uriaş cu ochi demenţi se uita în jos la prizonierii săi.

— Ia uită-te la viitorii maeştri spadasini!

Râse destul de tare încât ei să-i poată mirosi respiraţia puturoasă.

— Molâi şi laşi, răsfăţaţi cu reguli… La ce sunteţi buni împotriva câtorva bastoane paralizante şi a unui detaşament de soldaţi pe jumătate instruiţi?

Duncan stătea pe punte lângă Hiih Resser şi alţi patru elevi de pe Ginaz, îngrijindu-şi tăieturile şi vânătăile, ca să nu mai vorbim de mahmureala care le făcea capul să plesnească. Fuseseră eliberaţi de legăturile de fibre shiga, dar un grup de soldaţi Moritani, în uniforme galbene, aşteptau lângă ei purtând tot felul de arme. Deasupra capetelor, cerul cenuşiu, înnorat, aducea întuneric cu o oră mai devreme decât ar fi trebuit.

Puntea vasului întunecat era lată şi curată, ca o podea de antrenament, dar alunecoasă din cauza umezelii de la burniţă şi de la spuma valurilor care treceau peste balustradă. Recruţii maeştrilor spadasini îşi păstrau echilibrul de parcă ar fi fost un alt exerciţiu, în timp ce grummanienii care-i capturaseră se ţineau de parâmele de sprijin şi de balustrade; unii dintre ei păreau să aibă un pic de rău de mare. Pe de altă parte, Duncan trăise doisprezece ani pe Caladan şi se simţea perfect confortabil într-o ambarcaţiune. Echipamentul de prisos fusese aruncat în marea agitată. Nu văzu nimic prin preajmă care să poată sluji drept armă prizonierilor.

Vasul rău-prevestitor se îndepărta pe canalele arhipelagului. Duncan se întrebă cum de până şi

grummanienii îndrăzniseră să facă aşa ceva… Dar Casa Moritani îşi bătuse deja joc de regulile kanlyului şi lansase atacuri nejustificat de violente pe Ecaz. După ce şcoala Ginaz îi eliminase în mod ruşinos pe elevii de pe Grumman, nu încape îndoială că furia lor fusese zgândărită. Fiind singurul care rămăsese pe loc, Hiih Resser avea să înfrunte un tratament mai rău decât oricare dintre colegii săi. Privind chipul învineţit şi umflat al roşcovanului, Duncan văzu că Resser înţelegea şi el acest lucru.

În picioare în faţa lor, uriaşul avea o barbă neagră împletită în codiţe, de la o ureche la alta, şi păr negru căzându-i pe umerii laţi. De urechi îi atârnau pietre-de-foc în formă de picătură. În barbă îşi împletite nişte firicele verzi ca nişte rămurele; capetele erau mici tăciuni aprinşi, cu ardere lentă, astfel că în jurul feţei i se încolăcea un fum cenuşiu, urât mirositor. La brâu avea îndesate două pistoale maula lucitoare. Se prezentase doar cu numele de Grieu.

— La ce v-a folosit toată instrucţia asta snoabă? Vă îmbătaţi, deveniţi prea mulţumiţi de voi înşivă, şi gata, nu mai sunteţi supraoameni. Îmi pare bine că fiul meu s-a retras devreme, fără să mai piardă timpul!

Un alt tânăr slab şi musculos, în tunică galbenă Moritani, ieşi din cabine. Când acesta îşi luă locul lângă bărbatul cu barbă neagră, Duncan – cu o strângere de inimă – îl recunoscu pe Trin Kronos.

— Ne-am întors să vă ajutăm să sărbătoriţi încheierea cursurilor şi să vă arătăm că nu toată lumea are nevoie de opt ani ca să devină expert în lupte!

Cu barba fumegând, Grieu spuse:

— Aşa, să vedem cât de bine luptaţi. Oamenii mei au nevoie de puţin exerciţiu… Bărbaţii şi femeile în uniforme Moritani se mişcau cu o graţie animalică. Aveau spade, pumnale, suliţe, arbalete şi chiar pistoale. Unii purtau costume de arte marţiale, alţii veşmintele mai fanteziste ale muschetarilor terrani sau ale piraţilor fanfaroni, ca într-o parodie a insulelor pentru antrenament de pe Ginaz. Ca o altă glumă, le aruncară prizonierilor două săbii de lemn

boante; Resser prinse una, iar Klaen, un student cu înclinaţii pentru muzică de pe Chusuk, o prinse pe cealaltă. Jucăriile erau ridicol de nepotrivite împotriva pistoalelor maula, a celor cu ace sau împotriva săgeţilor.

La un semnal al hirsutului Grieu, Trin Kronos păşi în faţa elevilor bătuţi de pe Ginaz şi-şi plimbă privirea dispreţuitoare asupra lor. Se opri în faţa lui Resser, apoi în faţa lui Duncan şi se îndreptă în final spre următorul elev – Iss Opru, un băştinaş cu pielea întunecată, de pe Al Dhanab.

— Ăsta mai întâi! Pentru încălzire!

Grieu mormăi în semn de aprobare. Kronos îl îmbrânci pe Opru afară din rând, către centrul punţii. Ceilalţi luptători stăteau încordaţi, aşteptând.

— Daţi-mi o spadă, zise Kronos, fără să se uite peste umăr.

Ochii lui rămaseră fixaţi în cei ai lui Opru. Duncan văzu că elevul se ghemuise automat într-o postură perfectă de luptă, gata să reacţioneze. În mod clar, grummanienii simţeau că au toate avantajele.

O dată ce luă în mână lama lungă, Trin Kronos îl provocă pe captivul cu pielea de culoare închisă, fluturându-i prin faţă vârful ascuţit, şfichiuindu-i cu gesturi experte creştetul capului şi tăindu-i astfel şuviţe de păr.

— Ce-ai să faci în privinţa asta, târâie-sabie? Eu am o armă, iar tu n-ai!

Opru nu se clinti.

— Eu *sunt* o armă…

În timp ce Kronos continua să înainteze şi să-l ia peste picior, Opru se lăsă brusc pe sub sabie şi izbi încheietura mâinii adversarului său cu muchia palmei; tânărul sarcastic ţipă şi scăpă arma. Cu o mişcare fluidă, Opru apucă mânerul înainte ca spada să atingă scândurile punţii, se rostogoli într-o parte şi sări în picioare.

— Bravo, exclamă uriaşul, în timp ce Kronos urla şi îşi freca încheietura. Băiete, mai ai mult de învăţat!

Grieu îl împinse pe tânăr.

— Stai deoparte, să n-o păţeşti şi mai rău!

Opru strânse spada câştigată şi îndoi genunchii, gata de luptă. Duncan se încordă, cu Resser alături, aşteptând să vadă cum va continua acest joc. Ceilalţi prizonieri se răsuciră, pregătiţi de atac.

Opru se roti în mijlocul punţii, cu lama ridicată, mişcând vârful, în poziţie de atac. Stătea pe vârfuri, rotind privirile în toate părţile, atent la uriaşul cu barbă neagră.

— Nu-i drăguţ?

Grieu se învârti în jurul lui ca să vadă mai bine. Fumul înţepător emanat de firele aprinse din barbă i se încolăcea în jurul feţei.

— Priveşte la silueta lui perfectă, exact ca la carte… Voi, repetenţilor, trebuia să fi rămas la şcoală, atunci poate că aţi fi arătat bine şi voi!

Cu mâna teafără, Trin Kronos smulse unul dintre pistoalele maula de la centura tatălui său.

— De ce preferi forma şi nu substanţa?

Ochi cu pistolul.

— Eu prefer să *înving!* Şi trase…

În clipa aceea, ca într-un şoc, captivii înţeleseră că vor fi cu toţii executaţi. Fără ezitare, înainte ca trupul lui Iss Opru să atingă puntea udă, recruţii maeştrilor spadasini se lansară într-o ofensivă generală cu o dăruire bruscă, violentă. Doi dintre trufaşii grummanieni se prăbuşiră cu gâtul frânt înainte ca măcar să-şi dea seama că prizonierii începuseră să atace.

Resser se roti către dreapta şi un proiectil rătăcit lovi puntea, ricoşând în valurile umflate. Duncan se aruncă în direcţia opusă, atunci când soldaţii Moritani traseră cu toate armele.

Gloata luptătorilor grummanieni strânse rândurile în spatele uriaşului Grieu, apoi se răspândi în evantai în jurul captivilor rămaşi. Câte unii ieşiră din mulţime ca să-i atace pe elevi şi apoi se retraseră sub o ploaie de lovituri defensive şi izbituri cu piciorul.

Uriaşul fluieră cu o admiraţie batjocoritoare.

— Ei, *ăsta-i* stil!

Klaen, elevul de pe Chusuk, se repezi înainte cu un strigăt care-ţi îngheţa sângele în vine, către cel mai apropiat dintre cei doi oameni cu arbalete. Înălţă sabia de lemn ca să prindă două săgeţi şi apoi o flutură în lături, scoţând ochii unui duşman care nu se dădu la o parte destul de repede; grummanianul orbit căzu pe punte, urlând. În spatele lui Klaen, un al doilea elev – Hiddi Aran de pe Balut – îl acoperi, folosindu-l pe tânărul de pe Chusuk ca scut, într-o repetiţie a unui exerciţiu pe care-l învăţaseră cu un an înainte. De data asta, Klaen ştia că va fi sacrificat…

Ambii oameni cu arbaleta trăgeau săgeţile una după alta. Şapte dintre ele înţepară umerii, pieptul, abdomenul şi gâtul lui Klaen. Dar impulsul îl duse mai departe şi, când se prăbuşi, Hiddi Aran sări peste camaradul său aflat în cădere şi se aruncă peste cel mai apropiat arcaş. Cu o viteză capabilă să frângă oase, smulse arbaleta din mâinile atacatorului său. Mai rămăsese o singură săgeată în arc, şi Aran se răsuci cu o mişcare fluidă, trăgând în al doilea arcaş, exact în scobitura gâtului.

Lăsă din mână arbaleta acum goală şi o apucă pe cea de a doua din mâinile arcaşului muribund, înainte ca acesta să lovească puntea – doar ca să se trezească cu o explozie de foc în faţă, când masivul şi bărbosul Grieu scoase cel de-al doilea pistol şi-i trimise un proiectil drept în frunte elevului de pe Balut.

Focurile de armă erupseră peste tot în jurul lor, iar Grieu răcni cu o voce ca o avalanşă:

— Nu vă împuşcaţi unii pe alţii, idioţilor!

Comanda sosi prea târziu: unul dintre grummanieni căzu cu un proiectil înfipt în piept…

Înainte ca Hiddi Aran să înceteze să se mişte, Duncan plonjă de-a curmezişul punţii alunecoase către corpul împănat cu săgeţi al elevului de pe Chusuk, smulse una dintre săgeţile de arbaletă din pieptul cadavrului şi fandă către cel mai apropiat dintre Moritani. Inamicul întinse spre el o sabie lungă, dar într-o fracţiune de secundă, Duncan

trecuse de garda lui, ridicându-se să înfigă săgeata deja însângerată sub bărbia duşmanului şi mai departe, prin cerul gurii, direct în creier. Simţind mişcare, îl apucă pe omul cuprins de convulsii de piept şi-l învârti, astfel încât spatele lui absorbi impactul a trei focuri trase asupra lui Duncan.

Doar cu sabia lui de lemn greoaie, Hiih Resser scoase un ţipăt de intimidare şi lovi cu arma. Folosindu-şi muşchii oţeliţi, puternici, îl plesni pe cel mai apropiat grummanian atât de tare încât îi auzi ţeasta trosnind, chiar dacă arma de lemn se crăpă în aşchii lungi, tăioase. În timp ce grummanianul se lăsă în jos, Resser se răsuci şi îndesă capătul despicat al jucăriei în ochiul unui alt atacator, prin osul subţire până în creier.

Elevul care mai rămăsese – Won Sedir, nepotul regelui de pe Niushe – dădu o lovitură precisă cu piciorul, trimiţând în aer un pistol maula fumegând. Adversarul său trăsese de mai multe ori, dar îşi ratase ţinta în mişcare. Wod Sedir continuă cu călcâiul sub falca grummanianului, zdrobindu-i gâtul, apoi apucă pistolul în cădere şi se întoarse către ceilalţi inamici – dar pistolul ţăcăni în gol. În câteva secunde, deveni o pernuţă plină de ace ţâşnite din pistoalele adversarilor.

— Iată dovada, spuse Grieu Kronos, că pistolarul îl bate întotdeauna pe spadasin!

În mai puţin de treizeci de secunde, Duncan şi Resser se treziră spate în spate, la marginea vasului. Singurii rămaşi…

Asasinii Moritani îi înconjurară pe supravieţuitori, agitând un întreg arsenal de arme. Ezitară, privind spre conducătorul lor pentru instrucţiuni.

— Cât de bine ştii să înoţi, Resser? întrebă Duncan, uitându-se peste umăr la valurile agitate ale apei negre.

— Mai bine decât mă pot scufunda, răspunse roşcovanul. Văzu oamenii scoţându-şi pistoalele cu proiectile, cântări posibilitatea de a fi în stare să smulgă unul de la un inamic şi de a-l trage pe acesta peste bord. Respinse însă ideea ca

fiind imposibilă.

De la o distanţă sigură, grummanienii ochiră. Cu o mişcare bruscă de braţ, Duncan îl împinse pe Resser spre balustradă şi se aruncă după el. Amândoi se rostogoliră peste bord în marea învolburată, departe de orice pământ vizibil, chiar când pistoalele se declanşară. Ace şi proiectile maula izbiră marginea ambarcaţiunii, aruncând în aer un nor de aşchii. În apă, acele argintii şuierară şi împunseră ca un roi de viespi, dar amândoi tinerii plonjaseră deja în adânc, departe de ochii inamicilor.

Atacatorii înarmaţi se repeziră spre marginea spartă a vasului şi căutară cu privirea în marea agitată, însă nu găsiră nimic. Curenţii submarini trebuie să fi fost teribili…

— Ăştia doi sunt pierduţi, zise Trin Kronos încruntându-se furios şi masându-şi încheietura.

— Da, răspunse uriaşul bărbos Grieu. Va trebui să aruncăm cadavrele celorlalţi undeva unde să fie găsite!

Orice tehnologie este suspectă şi trebuie considerată potenţial periculoasă.

JIHADUL BUTLERIAN,
Îndreptar pentru nepoţii noştri

Când îngrozitoarele veşti ajunseră la baza contrabandiştilor de pe Salusa Secundus, Gurney Halleck îşi petrecea ziua singur, în afara ruinelor oraşului-închisoare. Lucrând la o baladă despre această planetă dezolantă, stătea zdrăngănind la baliset pe rămăşiţele unui zid antic. Cărămizile din jurul lui se topiseră în curbe sticloase din cauza unui străvechi val de foc atomic.

Se uită spre o ridicătură, imaginându-şi structura imperială opulentă care s-ar fi putut afla în acel loc, cu multă vreme în urmă. Glasul lui aspru, dar puternic, pluti dincolo de pâlcul de tufişuri şi de pământul uscat, însoţit de acompaniamentul balisetului. Se opri să treacă într-o gamă minoră, din cauza stării pe care-o împărtăşea… apoi încercă din nou.

Norii bolnăvicioşi şi aerul ceţos îi creară dispoziţia potrivită. Pentru muzica lui melancolică, oricât ar părea de ciudat, îi era recunoscător vremii, deşi ceilalţi oameni din fortăreaţa subterană bombăneau din cauza furtunilor capricioase.

Gaura asta de iad era fără dar şi poate mai bună decât gropile sclavilor de pe Giedi Prime.

Bătând din aripi pe cerul vâscos, un ornitopter cenuşiu se apropie dinspre sud – un aparat fără însemne, care aparţinea contrabandiştilor. Gurney privi atent cu coada ochiului aparatul care ateriză pe un câmp de sare, dincolo de vechile ruine.

Se concentră asupra imaginilor pe care voia să le evoce în balada lui: pompa şi ceremoniile curţii imperiale, oamenii exotici care călătoriseră până aici de pe planete îndepărtate, eleganţa veşmintelor şi a manierelor lor… Toate, dispărute acum! Concentrându-şi gândurile spre interior, îşi frecă cicatricea de pe maxilar provenită de la

viţa-de-cerneală. Ecouri ale vremurilor apuse începură să dea viaţă peisajului veşnic mohorât al Salusei, cu glorioasele lor culori.

Auzi strigăte îndepărtate şi văzu un om urcând în goană panta către el. Era Bork Qazon, bucătarul taberei, care fugea dând din mâini şi strigând. Pete de mâncare îi acopereau partea din faţă a şorţului.

— Gurney… Dominic a murit!

Năucit, Gurney încercă să-şi arunce balisetul pe umăr şi căzu la pământ. Se ridică imediat, clătinându-se pe picioare, în timp ce Qazon îi povesti veştile tragice aduse de un topter – cum că Dominic Vernius şi toţi camarazii lor muriseră pe Arrakis, într-un accident atomic, în aparenţă pe când erau atacaţi de sardaukari.

Lui Gurney nu-i venea să creadă.

— Sardaukarii… foloseau arme atomice?

O dată ce ştirea avea să ajungă înapoi pe Kaitain, curierii imperiali vor răspândi noutăţile aşa cum voia Shaddam să-şi amintească lumea de ele. Împăratul va scrie propria lui istorie deformată, înfăţişându-l în mod fals pe Dominic ca pe un criminal odios aflat în libertate timp de decenii…

Bucătarul dădu din cap, cu ochii roşii şi colţurile gurii lăsate în jos.

— Bănuiala mea e că Dom a făcut-o el însuşi. Plănuise să folosească stocul familiei într-un atac sinucigaş pe Kaitain…

— Asta-i o nebunie!

— Era disperat.

— Arme atomice – împotriva sardaukarilor împăratului?

Gurney dădu din cap, apoi îşi dădu seama că are de luat hotărâri importante.

— Am sentimentul că nu s-a terminat, Qazon… Trebuie să golim baza asta, repede. Trebuie să ne împrăştiem. Acum vor fi pe urmele noastre, căutând să se răzbune!

*

Vestea morţii conducătorului îi lovi puternic pe oamenii lui Dominic. Aşa cum lumea asta nu-şi mai putea recăpăta niciodată gloria trecută, nici rămăşiţele bandei de contrabandişti nu reuşea s-o facă. Nu aveau cum să continue fără Dominic. Contele renegat fusese forţa lor motrice…

La căderea întunericului, se aşezară în jurul unei mese strategice, discutând încotro vor merge mai departe. Câţiva sugerară ca Gurney Halleck să devină noul lor conducător, acum că Dominic, Johdam şi Asuyo erau cu toţii morţi.

— Nu e sigur să rămânem aici, zise Qazon. Nu ştim ce-au aflat imperialii despre operaţiunile noastre. Dacă au luat prizonieri şi i-au interogat?

— Trebuie să ne stabilim o nouă bază ca să ne continuăm treaba, spuse un alt om.

— Care treabă? întrebă unul dintre cei mai vârstnici veterani. Ne-am adunat la un loc pentru că ne-a chemat Dom. Am trăit laolaltă pentru el… Iar *el* nu mai e!

În timp ce contrabandiştii discutau, gândurile lui Gurney se îndreptau către copiii conducătorului lor căzut, care trăiau ca oaspeţi ai Casei Atreides. Când zâmbi, cicatricea viţei-de-cerneală i se încreţi într-o pâlpâire de durere reziduală. Şi-o scoase din minte, în schimb se gândi la ironia soartei: ducele Atreides îl salvase de asemenea, fără să ştie, din groapa de sclavi Harkonnen, comandând un transport de obsidian albastru exact la momentul potrivit…

Se hotărî.

— Eu nu voi însoţi pe niciunul dintre voi la o nouă bază. Nu, eu plec pe Caladan. Am intenţia să-mi ofer serviciile ducelui Leto Atreides. Acolo sunt Rhombur şi Kailea Vernius…

— Eşti nebun, Halleck, exclamă Scien Traf, cel cu umerii înclinaţi, mestecând o aşchie de lemn răşinos. Dom a insistat să stăm departe de copiii lui, ca să nu-i punem în pericol!

— Pericolul a murit o dată cu el, răspunse Gurney. Au trecut douăzeci de ani de când familia a plecat în exil…

Îi privi pe ceilalţi printre gene.

— În funcţie de cât de repede se mişcă împăratul, poate că reuşesc să ajung la cei doi copii înainte să audă versiunea alterată a evenimentelor. Moştenitorii lui Dominic trebuie să ştie ce s-a întâmplat cu adevărat cu tatăl lor, nu gunoiul pe care-l vor relata curierii oficiali!

— Nu sunt copii, preciză Bork Qazon. Rhombur are acum în jur de treizeci şi cinci de ani.

— Da, fu de acord Pen Barlow.

Trase adânc în piept fumul trabucului său şi expiră fumul negru.

— Îmi aduc aminte când ajungeau la genunchiul unui caniscaun, ştrengari mititei care alergau în jurul Marelui Palat…

Gurney se ridică în picioare şi-şi puse balisetul pe umăr.

— O să merg pe Caladan şi o să explic totul.

Dădu din cap către toţi cei de faţă.

— Unii dintre voi o să vreţi fără îndoială să vă continuaţi meseria. Luaţi ce a mai rămas din echipament, aveţi binecuvântarea mea. Eu… eu nu mai vreau să fiu contrabandist.

*

La sosirea pe spaţioportul municipal din Cala, Gurney Halleck avea un singur bagaj cu câteva schimburi de haine, o bocceluţă cu solari în monede – partea sa din profiturile provenite din contrabandă – şi iubitul lui baliset. Aducea de asemenea veşti şi amintiri despre Dominic Vernius – destul, spera el, ca să-şi câştige intrarea la castelul ducal.

În timpul călătoriei prin transspaţiu, băuse prea mult şi jucase pe punţile-cazinouri ale transspaţialului, răsfăţat de asistenţii Wayku. Cunoscuse o femeie atrăgătoare de pe Poritrin, care credea că melodiile şi buna dispoziţie a lui Gurney compensau cu vârf şi îndesat chipul său brăzdat de cicatrice. Rămase cu el câteva zile, până când

transspaţialul intră pe orbită în jurul Caladanului. La sfârşit, o sărutase de rămas-bun şi se urcase în navetă.

Pe răcorosul şi umedul Caladan îşi cheltui repede banii ca să devină prezentabil. Fără pământ sau familie, nu avusese niciodată vreun motiv să-i economisească. „Banii au fost inventaţi pentru a fi cheltuiţi”, spusese el întotdeauna. Ar fi fost un concept cu totul străin pentru părinţii lui…

După ce trecu printr-o serie de filtre de securitate, Gurney ajunse în sfârşit în sala de recepţii a castelului, privind cum se apropiau de el un bărbat voinic şi o tânără foarte frumoasă, cu părul arămiu închis. Putea recunoaşte urme ale lui Dominic în trăsăturile lor.

— Sunteţi Rhombur şi Kailea Vernius?

— Noi suntem… Bărbatul avea părul blond, zburlit, şi chipul lat.

— Gărzile au spus că l-ai cunoscut pe tatăl nostru? întrebă Kailea. Unde a stat în toţi aceşti ani? De ce nu ne-a trimis niciodată niciun mesaj?

Gurney strânse în mână balisetul, ca şi cum acesta i-ar fi dat putere.

— A fost ucis pe Arrakis, într-un atac al sardaukarilor. Dominic conducea acolo o bază a contrabandiştilor şi o alta pe Salusa Secundus…

Se foi, zăngăni din greşeală o singură coardă, apoi atinse nervos o alta.

Rhombur se prăbuşi într-un fotoliu, cât pe ce să se aşeze alături, apoi îşi recăpătă echilibrul. Privind fix înainte, clipind continuu, întinse mâna, bâjbâind în căutarea mâinii lui Kailea. Ea îl strânse cu putere.

Stânjenit, Gurney continuă:

— Am lucrat pentru tatăl vostru şi… şi acum n-am unde altundeva să mă duc. M-am gândit că ar trebui să vin la voi şi să vă explic unde-a fost în ultimele două decenii, ce-a făcut… şi de ce-a trebuit să stea deoparte. S-a gândit doar să vă protejeze pe voi!

Lacrimile curgeau pe obrajii copiilor Vernius. După asasinarea mamei lor, cu ani în urmă, veştile se înscriau

într-un tipar mult prea familiar. Rhombur deschise gura să spună ceva, dar nu ieşi din ea niciun cuvânt, şi o închise la loc.

— Pot să mă măsor la mânuirea spadei cu orice om din garda Casei Atreides, zise Gurney. Aveţi duşmani puternici în imperiu, dar eu n-am să-i las să se atingă de voi. Asta ar fi vrut Dominic…

— Te rog, fii mai exact!

Un alt bărbat ieşi pe o uşă laterală din dreapta lui Gurney, înalt şi subţire, cu părul negru şi ochii cenuşii.

Purta o tunică militară, cu un şoim roşu pe rever.

— Vrem să auzim întreaga poveste, oricât de dureroasă ar fi.

— Gurney Halleck, acesta este ducele Leto Atreides, rosti Rhombur cu greutate, după ce-şi şterse lacrimile din ochi. Şi el l-a cunoscut pe tatăl meu…

Leto primi o strângere de mână ezitantă din partea vizitatorului cu cicatrice şi înfăţişare aspră.

— Îmi pare rău că aduc asemenea veşti îngrozitoare, spuse Gurney. Privi spre Rhombur şi Kailea.

— De curând, Dominic s-a infiltrat din nou pe Ix, după primirea unor informaţii tulburătoare. Şi ce-a văzut acolo… l-a şocat atât de tare, încât la întoarcere era un om distrus.

— Erau multe căi de a intra, zise Rhombur. Puncte de acces de urgenţă, pe care le cunoştea doar familia Vernius. Mi le amintesc şi eu…

Se întoarse spre Gurney.

— Dar ce încerca să facă?

— Din câte pot să-mi dau seama, făcea pregătiri să atace Kaitain cu armele atomice ale familiei Vernius. Dar sardaukarii împăratului au aflat despre plan şi au atacat primii baza, prin surprindere. Dominic a declanşat un arde-piatră şi i-a distrus pe toţi…

— Tatăl nostru a fost în viaţă în tot timpul ăsta! exclamă Rhombur, apoi se uită la Leto.

Privirea lui căută intrările boltite, ca şi cum ar fi sperat s-o vadă pe Tessia.

— A fost în viaţă, dar nu ne-a spus niciodată. Aş fi vrut să pot lupta alături de el, măcar o dată. Ar fi trebuit să fiu acolo!

— Prinţe Rhombur… dacă pot să vă spun aşa, zise Gurney, toţi cei care *au fost* acolo sunt acum morţi!

*

Acelaşi transport cu care venise Gurney adusese şi un curier diplomatic oficial de la arhiducele Armand Ecaz. Femeia avea părul castaniu tuns scurt şi purta uniforma respectată, străveche, împodobită cu găitane şi zeci de buzunare.

Îl descoperi pe Leto în sala de banchete, unde stătea de vorbă cu unii dintre membrii personalului casei, care lustruiau peretele costisitor de obsidian albastru, dându-i un luciu cald. Mulţumită lui Gurney Halleck, Leto ştia acum că obsidianul albastru nu venea de pe Hagal, ci din gropile de sclavi ale Harkonnenilor. Chiar şi aşa, Gurney îl rugase să nu le dea jos.

Leto se întoarse şi o salută pe femeia curier, însă ea, cu o serie de mişcări energice, calculate, îşi prezentă documentele de identificare, îi predă un cilindru de mesaje sigilat, apoi aşteptă până când ducele completă o chitanţă cu amprentă. Vorbi foarte puţin.

Temându-se de alte veşti proaste – când adusese vreodată un curier altceva? — atât Thufir Hawat, cât şi Rhombur sosiră alături de Leto pe uşi diferite. La privirile lor întrebătoare, Leto le arătă cilindrul nedeschis.

Ducele Leto scoase unul dintre scaunele grele de la masa de ospeţe, târându-i picioarele pe podeaua de piatră. Muncitorii continuau să lustruiască peretele de obsidian. Cu un oftat, Leto se lăsă pe scaun şi deschise cilindrul. Ochii lui cenuşii parcurseră textul, în timp ce prinţul şi mentatul aşteptau în tăcere.

Terminând, Leto ridică ochii spre portretul bătrânului

duce, atârnat pe un perete, cu faţa la capul împăiat al taurului salusan care-l ucisese în Plaza de Toros.

— Ei, la asta merită să ne gândim…

Nu explică nimic altceva, de parcă ar fi vrut mai degrabă să ceară un sfat de la de mult dispărutul Paulus.

Rhombur se foi.

— Ce-i, Leto?

Ochii lui erau încă roşii de jur împrejur.

Lăsând cilindrul pe masă, ducele îl prinse înainte să se rostogolească pe jos.

— Casa Ecaz a sugerat în mod oficial o alianţă matrimonială cu Atreizii. Arhiducele Armand îmi oferă mâna celei de-a doua fiice, Ilesa.

Ciocăni cilindrul cu degetul care purta inelul cu sigiliu ducal. Fiica cea mai mare a arhiducelui fusese ucisă de grummanienii lui Moritani…

— A inclus de asemenea o listă cu averea Casei Ecaz şi o sugestie cu privire la zestre.

— Dar nicio imagine a fetei, remarcă Rhombur.

— Am văzut-o deja! Ilesa e destul de frumoasă…

Vorbi pe un ton absent, ca şi cum asemenea amănunte nu i-ar fi afectat niciodată decizia.

Doi dintre servitorii casei se opriră din lustruit, surprinşi să audă veştile, apoi se întoarseră la treabă, cu energie sporită.

Sprânceana lui Hawat se încreţi.

— Fără îndoială că arhiducele este preocupat şi de reluarea ostilităţilor. O alianţă cu Atreizii ar fi făcut Ecaz mult mai puţin vulnerabilă la agresiunea din partea lui Moritani. Vicontele s-ar gândi pe viitor de două ori, înainte de a trimite trupe grummaniene…

Rhombur dădu din cap.

— Ăăă… ţi-am zis eu că aranjamentul simplu al împăratului nu va rezolva niciodată problema dintre cele două Case!

Leto rămase cu ochii aţintiţi în depărtare, căzut pe gânduri.

— Nimeni nu te-a contrazis vreodată, Rhombur… În acest moment, totuşi, cred că grummanienii sunt mai supăraţi pe Şcoala Ginaz. Ultima oară am auzit că Academia l-a provocat în mod public pe vicontele Moritani în Landsraad, numindu-l laş şi câine turbat.

Hawat căpătă un aer grav.

— Domnule duce, n-ar trebui să ne distanţăm de asta? Disputa continuă de ani de zile – cine ştie ce vor face data viitoare?

— Suntem prea implicaţi, Thufir, nu doar datorită prieteniei noastre cu Ecaz, dar acum şi din cauza Ginazului. Nu mai pot rămâne neutru. Examinând înregistrările atrocităţilor grummaniene, mi-am adăugat vocea unui vot de blam în Landsraad!

Îşi permise un surâs.

— În plus, mă gândeam şi la Duncan în acel moment…

— Trebuie să studiem cu multă atenţie oferta de căsătorie, adăugă mentatul.

— Surorii mele n-o să-i placă asta, bombăni Rhombur.

Leto oftă.

— Lui Kailea nu i-a mai plăcut nimic din ce-am făcut de ani de zile… Eu sunt ducele. Trebuie să mă gândesc la ce este mai bine pentru Casa Atreides!

Leto îl invită pe Gurney Halleck să cineze cu ei în seara aceea.

Timp de mai multe ore în cursul după-amiezii, aprigul contrabandist refugiat provocase şi se bătuse cu câţiva dintre cei mai buni luptători Atreizi – şi-i învinsese pe mulţi dintre ei…

Acum, în ceasurile mai liniştite, Gurney se dovedi un maestru al povestirilor, spunând ascultătorilor avizi istorii după istorii despre isprăvile lui Dominic Vernius. La masa lungă din sala banchetelor, era aşezat între capul de taur

salusan agăţat pe perete şi pictura cu bătrânul duce îmbrăcat în matador.

Cu glas sumbru, contrabandistul cu chipul brăzdat vorbi despre ura sa adâncă, viscerală, pentru Harkonneni. Povesti din nou despre transportul de obsidian albastru, din care o parte împodobea sala de banchete, transport care-i îngăduise să scape din gropile sclavilor.

Mai târziu, într-o altă demonstraţie a talentului de spadasin, Gurney folosi una dintre spadele vechi ale bătrânului duce, împotriva unui adversar imaginar. Avea prea puţină fineţe, dar o energie considerabilă şi o acurateţe remarcabilă.

Încuviinţând pentru sine, Leto se uită spre Thufir Hawat, care-şi strânse buzele aprobator.

— Gurney Halleck, zise Leto, dacă vrei să rămâi aici, în garda Casei Atreides, voi fi onorat să te am alături!

— După o verificare completă a antecedentelor, desigur, adăugă Hawat.

— Maestrul nostru de arme, Duncan Idaho, e plecat la şcoală pe Ginaz, dar îl aşteptăm să se întoarcă foarte curând. Îl poţi ajuta la unele dintre îndatoririle lui…

— Se antrenează să devină maestru spadasin? N-aş vrea să mă amestec în treburile lui, rânji Gurney, şi cicatricea de la viţa-de-cerneală i se încreţi pe maxilar.

Întinse mâna vânjoasă către Leto.

— De dragul memoriei lui Dominic, mi-ar plăcea totuşi să servesc aici, alături de copiii Vernius!

Rhombur şi Leto îi strânseră amândoi mâna, urându-i bun-venit lui Gurney Halleck în Casa Atreides.

Centrele de putere încearcă inevitabil să înhame orice nouă descoperire propriilor lor dorinţe. Dar cunoaşterea nu poate avea dorinţe permanente – nici în trecut, nici în viitor.

DMITRI HARKONNEN,
Lecţii pentru fiii mei

Baronul Vladimir Harkonnen îşi făcuse o carieră de-o viaţă din căutarea de noi experienţe. Se bălăcise în plăceri hedoniste – mâncăruri copioase, droguri exotice, sex deviant – descoperind lucruri pe care nu le mai făcuse niciodată înainte.

Dar un *bebeluş* în fortăreaţa Harkonnen… cum se va descurca cu aşa ceva?

Alte Case din Landsraad adorau copiii. Cu o generaţie în urmă, contele Ilban Richese se căsătorise cu o fată din familia imperială şi făcuse unsprezece odrasle. Unsprezece! Baronul auzise cântece insipide şi poveşti siropoase care cultivau o falsă impresie despre bucuria râsului de copil. Îi venise greu să înţeleagă, dar din simţul datoriei pentru Casa lui, pentru viitorul tuturor afacerilor Harkonnen, jurase să facă tot ce-i stătea în putinţă. Voia să fie un model pentru tânărul Feyd-Rautha!

Abia trecut de vârsta de un an, băiatul devenise prea încrezător în abilitatea lui de a merge, împleticindu-se prin camere, alergând cu multă vreme înainte să-şi capete complet echilibrul, destul de perseverent ca să nu abandoneze nici măcar când se izbea de ceva. Feyd cel cu ochi strălucitori avea o curiozitate insaţiabilă şi se băga în toate magaziile şi în toate dulapurile. Ridica de pe jos orice obiect care putea fi mişcat şi de obicei îl îndesa în gură. Băieţelul se speria uşor şi plângea fără încetare.

Câteodată baronul se răstea la el, încercând să obţină un alt fel de răspuns decât gânguritul unor vorbe fără sens. Era inutil.

Într-o zi, după micul dejun, scoase copilul pe balconul înalt al unui turn al fortăreţei Harkonnen. Micul Feyd se uită peste aglomeratul oraş industrial şi văzu soarele roşcat de

dimineaţă printr-un văl de fum. Dincolo de marginile oraşului Harko City, satele miniere şi agricole produceau materii prime pentru a menţine Giedi Prime în funcţiune. Dar gloata rămânea nesupusă, iar baronul trebuia să exercite un control strict, dând exemple şi aplicând disciplina necesară pentru a-i ţine la locul lor.

În timp ce baronul îşi lăsa gândurile să rătăcească, atenţia i se abătu de la băieţel. Surprinzător de iute, Feyd se cocoţă cu mersul lui împiedicat, pe vârful picioarelor, pe marginea balconului, unde se aplecă printre gratiile balustradei. Baronul, tresărind indignat, se repezi spre el legănându-se. Uşor, dar stângaci din cauza centurii suspensoare, prinse copilul chiar înainte ca Feyd să se aplece prea mult deasupra hăului foarte adânc.

Mârâi obscenităţi către copil, ţinându-l la nivelul ochilor.

— Cum poţi să faci o asemenea tâmpenie, ţânc idiot? Nu înţelegi consecinţele? Dacă te rostogoleşti jos, n-o să mai fii decât o pată pe străzile de dedesubt!

Tot acel sânge Harkonnen cultivat cu atâta grijă...

Feyd-Rautha se uită la el cu ochii mari, apoi scoase un sunet strident.

Baronul îl înghionti pe băiat înapoi în cameră. Ca măsură de siguranţă, scoase unul dintre globurile suspensoare de la propria lui centură şi îl prinse la spatele copilului. Deşi acum mergea cu ceva mai multă dificultate, simţind tensiunea muşchilor săi degeneraţi şi greutatea mâinilor şi picioarelor, măcar Feyd era sub control. Ţopăind la vreo jumătate de metru în aer, băiatul părea să găsească acest lucru amuzant.

— Vino-ncoace, Feyd, zise baronul. Vreau să-ţi arăt animalele. O să-ţi placă!

Feyd alunecă agăţat de el, în timp ce unchiul lui tropăi greoi, gâfâind şi respirând şuierat, pe coridoare şi scări care coborau, până ajunseră la nivelul arenei. Băieţelul chicotea şi râdea în timp ce plutea pe lângă el. Baronul îl împingea între umeri la fiecare câteva minute ca să-l facă să se deplaseze în continuare. Mânuţele şi picioruşele durdulii ale

lui Feyd fluturau ca şi cum ar fi înotat prin aer.
La nivelurile cuştilor care înconjurau arena gladiatorilor, baronul Harkonnen trase copilul prin tunelurile joase cu tavane înclinate, făcute din chirpici tencuit, o construcţie primitivă stil beţe-şi-noroi care dădea locului aerul unei vizuine de animal. Un miros greu, umed, de sălbăticiune, umplea tunelurile închise. În încăperile închise cu grilaje se găsea fân putred şi bălegar de la creaturile crescute şi dresate să lupte împotriva victimelor alese de baron. Răgetele şi mârâielile animalelor torturate se răsfrângeau din pereţi. Ghearele scrâşneau pe podelele de piatră. Fiarele înfuriate se izbeau de bare.
Baronul zâmbi. Era bine să ţii animalele de pradă sub tensiune…
Era o plăcere să priveşti fiarele; cu colţii, coarnele şi ghearele lor, puteau sfâşia un om, transformându-l în nişte zdrenţe sângerânde. Totuşi, cele mai interesante lupte aveau loc între adversari umani, soldaţi profesionişti împotriva sclavilor disperaţi cărora li se promisese libertatea, deşi niciunul n-o primise vreodată. Orice sclav care lupta destul de bine ca să învingă un ucigaş Harkonnen antrenat merita să fie păstrat ca să lupte iarăşi şi iarăşi.
Continuându-şi drumul prin tunelurile slab luminate, baronul privi chipul fascinat al micului Feyd. Văzu în copil un viitor plin de posibilităţi, un alt moştenitor al Casei Harkonnen care să-l întreacă pe neghiobul lui de frate, Rabban. Acesta, deşi puternic şi depravat, nu avea mintea întortocheată pe care ar fi dorit-o baronul.
Îndesatul lui nepot mai era totuşi folositor. De fapt, Rabban îndeplinise multe sarcini brutale pe care până şi baronul le găsea dezgustătoare. De prea multe ori totuşi, se purta de parcă ar fi fost doar puţin mai mult decât un… creier blindat, cu muşchi în loc de minte!
Ciudata pereche se opri lângă o cuşcă în care un tigru Laza, cu pupilele de felină îngustate până la dimensiunea unor crăpături, umbla de colo până colo, aţâţat de mirosul

de carne fragedă şi sânge cald. Aceste animale flămânde fuseseră favoritele luptelor de gladiatori de secole. Tigrul era o masă de muşchi, fiecare fibră palpitând plină de energie ucigaşă. Îngrijitorii îl hrăneau numai atât cât să-i menţină forţele… ţinând tigrul gata să se ospăteze din carnea sfâşiată a victimelor proaspete.

Dintr-o dată, fiara se izbi de barele cuştii, cu buzele întunecate răsfrânte şi ghearele lungi scoase. După numai o clipă, tigrul maltratat se aruncă din nou asupra barierei, scoţând printre gratii o labă cu gheare ca nişte săbii.

Tresărind, baronul se dădu în spate şi-l trase pe Feyd după el. Copilul, săltând purtat de globul său suspensor, continuă să alunece spre spate până când se izbi de perete, ceea ce-l sperie chiar mai mult decât prădătorul urlător. Începu să plângă cu atâta energie, încât chipul lui se înroşi de efort.

Baronul apucă umerii băiatului.

— Hai, hai, zise el cu un ton răstit, dar liniştitor. Taci acum… Totul e în ordine. Dar Feyd continuă să ţipe, înfuriindu-şi unchiul.

— Taci, am zis! N-ai niciun motiv să plângi!

Copilul avea altă părere şi-şi continuă plânsul asurzitor. Tigrul urlă şi se aruncă asupra barelor, biciuind aerul.

— Linişte, îţi ordon!

Baronul nu ştia ce să facă. Nu fusese niciodată învăţat cum să se descurce cu copiii mici.

— Oh, încetează!

Dar Feyd plângea şi mai tare…

În mod ciudat, îi veniră în minte cele două fete pe care le procrease cu vrăjitoarea Bene Gesserit Mohiam. În timpul dezastruoasei sale confruntări cu vrăjitoarele de pe Wallach IX, cu şapte ani în urmă, ceruse să i se restituie copiii, dar acum îşi dădu seama ce binecuvântare era faptul că de-a lungul timpului Cucernicele Maici crescuseră ele însele aceste… creaturi imature.

— Piter! strigă el din adâncul plămânilor, apoi păşi spre un panou de comunicaţii de pe perete.

Bătu în el cu pumnul lui umflat.

— Piter de Vries! Unde-i mentatul meu?

Strigă până când vocea subţire şi nazală a mentatului răspunse prin difuzor:

— Vin, domnule baron!

Feyd continua să ţipe. Când baronul îl apucă din nou, descoperi că băiatul îşi murdărise şi-şi udase scutecele.

— Piter!

Câteva clipe mai târziu, mentatul sosi în fugă în tuneluri. Trebuie să fi fost pe-aproape, urmărindu-l din umbră pe baron, aşa cum făcea întotdeauna.

— Da, domnule baron?

În timp ce copilul plângea fără să se oprească să respire, baronul îl împinse în braţele lui de Vries.

— Ai grijă de el. Fă-l să înceteze din plâns!

Luat complet prin surprindere, mentatul clipi din ochii de sălbăticiune către micuţul Harkonnen.

— Dar, domnule baron, eu…

— Fă ce-ţi poruncesc! Eşti mentatul meu. Trebuie să ştii tot ce-ţi cer eu să ştii! Baronul îşi încleştă maxilarul inferior şi alungă un surâs de amuzament văzând disconfortul lui de Vries.

Mentatul îl ţinu pe urât-mirositorul Feyd-Rautha la distanţă, apucându-l pe copilul care se zbătea de parcă ar fi fost vreun specimen ciudat. Expresia de pe chipul bărbatului cel slab merita toate neplăcerile prin care tocmai trecuse.

— Nu mă dezamăgi, Piter…

Baronul se îndepărtă, cu mersul puţin mai greoi din cauza lipsei unui glob suspensor.

În urma lui, în tunelurile animalelor, Piter de Vries ţinea copilul care urla, fără să aibă nici cea mai mică idee ce-ar trebui să facă…

Trufaşul nu face decât să construiască ziduri de cetate în spatele cărora încearcă să-şi ascundă îndoielile şi temerile.

Axiomă Bene Gesserit

În apartamentul ei privat din castelul Caladan, departe de privirea lui Leto, Kailea jelea moartea tatălui său. Stând la o fereastră îngustă a unui turnuleţ, îşi lăsă degetele pe pervazul de piatră rece şi privi marea cenuşie, învolburată.

Dominic Vernius fusese o enigmă pentru ea, un conducător curajos şi inteligent care se ascunsese vreme de douăzeci de ani. Fugise el de rebeliune, îşi lăsase soţia să fie ucisă de asasini, abandonase moştenirea copiilor săi? Sau lucrase în toţi aceşti ani în spatele scenei încercând zadarnic să redea puterea Casei Vernius? Şi acum era mort. Tatăl ei! Un om atât de vibrant, de puternic… Era atât de greu de crezut. Cu o senzaţie de gol în suflet, Kailea îşi dădu seama că nu se va putea întoarce niciodată pe Ix, nu-şi va recăpăta niciodată ceea ce era de drept al ei.

Şi peste toate astea, Leto se gândea la însurătoarea cu o altă fată din Casa Ecaz, o soră mai tânără a celei care fusese răpită şi ucisă de grummanieni. Leto nu voia să răspundă la nicio întrebare pe care i-o punea Kailea despre asta. Era o „chestiune de stat”, aşa îi spusese noaptea trecută, pe un ton arogant – nu o problemă care să poată fi discutată cu o simplă concubină…

Am fost iubita lui mai mult de şase ani. Sunt mama fiului său – singura care merită să-i fie soţie!

Inima îi devenise un loc gol, o cavitate în interiorul ei – neagră, chinuitoare, care nu-i lăsa decât disperare şi visuri sfărâmate. Nu se va termina niciodată? După ce fiica mai mare a arhiducelui Ecaz fusese ucisă, Kailea sperase că Leto s-ar putea întoarce la ea. Dar el nutrea încă visuri de alianţă matrimonială care să mărească puterea politică, militară şi economică a Casei Atreides.

Departe, la poalele castelului, stâncile negre erau ude din pricina ceţii fine aruncate cu putere de talazuri. Păsările de mare se înălţau în zbor, prinzând insectele din aer şi

plonjând apoi în urmărirea peştilor aflaţi imediat sub spuma valurilor. Pete verzi de alge şi de iarbă de mare atârnau în crăpăturile pietrei; stâncile sparte de pe ţărm făceau apa să spumege ca un cazan în clocot.

Viaţa mea e blestemată, se gândi Kailea. *Tot ce-mi aparţine mi-a fost luat!*

Se întoarse când matroana Chiara intră în apartament, fără să bată la uşă. Kailea auzi zornăitul ceştilor şi al vaselor de pe tava ornamentată, simţi mirosul cafelei aromate cu mirodenie pe care i-o pregătise bătrâna. Doamna de onoare încă se mişca repede, cu o agilitate plină de forţă care contrazicea înfăţişarea ei ofilită. Chiara lăsă tava din mână, încercând să înăbuşe zgomotul, apoi ridică ibricul şi turnă în două ceşti lichidul aburind, maro închis. Adăugă zahăr în ceaşca ei şi frişcă în cea a lui Kailea.

Cu inima încă grea, prinţesa ixiană acceptă ceaşca oferită de femeie şi luă o înghiţitură mică, încercând să nu arate prea multă plăcere. Chiara bău cu poftă şi se aşeză într-unul dintre scaune, ca şi cum ar fi fost egala primei concubine a ducelui.

Nările lui Kailea fremătară.

— Îţi iei prea multe libertăţi, Chiara!

Doamna de onoare privi peste marginea ceştii către tânăra care ar fi trebuit să fie prima alegere în materie de căsătorie pentru orice Casă Mare.

— Preferi o însoţitoare, doamnă Kailea, sau o servitoare mecanică? Am fost întotdeauna prietena şi confidenta ta. Poate că duci lipsa manechinelor automotoare pe care le aveai cândva la dispoziţie pe Ix?

— Nu face presupuneri despre dorinţele mele, zise Kailea cu voce mohorâtă. Plâng pentru un mare om ucis de trădarea imperială…

Ochii Chiarei sclipiră când atacă.

— Exact, şi mama ta a fost omorâtă tot de ei. Nu poţi conta pe fratele tău să facă altceva decât să vorbească – el n-o să recâştige niciodată moştenirea voastră… Tu, în

schimb, Kailea – respectabila femeie îndreptă spre ea un deget cu încheieturi noduroase – *tu* eşti ceea ce a mai rămas din Casa Vernius, inima şi sufletul marii tale familii!

— Nu crezi că ştiu şi eu asta?

Kailea se întoarse din nou să se uite pe fereastra castelului. N-o putea privi în ochi pe bătrână, nu putea privi în ochi pe nimeni, nici măcar propriile ei spaime.

Dacă Leto se însoară cu fiica aceea a arhiducelui… Furioasă, scutură din cap. Ar fi fost mai rău decât s-o aibă pe târfa aia de Jessica în castel!

Marea Caladanului se întindea dincolo de orizont, iar cerul era acoperit de nori care nu prevesteau decât iarna posomorâtă. Se gândi la poziţia ei precară alături de Leto. O luase sub aripa lui ocrotitoare când era doar o fetiţă, o protejase după ce lumea ei fusese distrusă… dar vremurile acelea trecuseră. Cumva, afecţiunea, chiar dragostea care înflorise între ei se veştejiseră şi muriseră.

— Fireşte, te temi că ducele va accepta propunerea şi se va căsători cu Ilesa Ecaz, adăugă Chiara cu un glas dulce, plin de compasiune, dar tăios ca un cuţit lung, subţire.

Ştia exact cum să zgândărească punctul cel mai dureros…

Deşi absorbit de Jessica, Leto mai venea totuşi în patul lui Kailea, dar nu prea des, ci mai mult din obligaţie. Iar ea i se supunea, tot ca şi când ar fi fost din simţul datoriei. Onoarea lui de Atreides nu i-ar fi îngăduit niciodată să o alunge definitiv, indiferent cum s-ar fi schimbat sentimentele dintre ei. În schimb, Leto alesese o pedeapsă mai subtilă, păstrând-o alături, dar împiedicând-o să dobândească gloria pe care-ar fi trebuit s-o aibă…

Cât de mult îşi dorea să călătorească pe Kaitain! Kailea tânjea să poarte veşminte elegante, bijuterii complicate şi scumpe; voia să fie servită de zeci de slujitoare – nu doar de o însoţitoare care masca o limbă ascuţită cu ajutorul unui glas dulce ca mierea… Privind cu coada ochiului la Chiara, atenţia îi fu atrasă de o reflectare ceţoasă a trăsăturilor bătrânei, de părul atent coafat care-i accentua

înfăţişarea nobilă.

Peretele lucitor, de obsidian albastru, al lui Kailea – cumpărat de Leto cu un preţ pipărat de la negustorii de pietre de pe Hagal – fusese un adaos minunat la frumuseţea castelului Caladan. Leto îl numea „suprafaţa ei de contemplare”, unde Kailea putea să vadă umbre neclare ale lumii din jurul ei şi să se gândească la ceea ce sugerau. Obsidianul albastru era atât de rar, încât puţine Case din Landsraad puteau etala chiar şi un singur ornament – iar Leto procurase acest perete întreg pentru ea, ca şi pietrele din sala de banchete…

Dar Kailea se încruntă. Chiara spusese că Leto intenţionase doar să-i cumpere mulţumirea, s-o facă să accepte situaţia şi să-i mai potolească plângerile.

Iar acum Gurney Halleck le spusese că substanţa cea rară venea de fapt de pe Giedi Prime. Ah, ce ironie! Ştia cât de tare trebuia să înţepe ştirea asta inima necredincioasă a lui Leto…

Chiara urmărea schimbările de pe faţa doamnei sale, cunoştea gândurile deseori spuse cu glas tare care trebuiau să-i treacă prin minte… şi văzu momentul de care avea nevoie.

— Înainte ca Leto să se poată însura cu fiica asta a arhiducelui Ecaz, trebuie să te gândeşti la propriile tale chestiuni dinastice, doamnă…

Stătea lângă peretele de obsidian albastru, iar imaginea ei reflectată era deformată, o siluetă strâmbă care părea prinsă în luciul înceţoşat al sticlei vulcanice.

— Uită de tatăl şi de fratele tău – şi chiar de tine însăţi… Ai un fiu cu ducele Leto Atreides. Fratele tău şi cu Tessia n-au copii, aşa că Victor este adevăratul moştenitor al Casei Vernius… şi, potenţial, şi al Casei Atreides. Dacă i s-ar întâmpla ceva ducelui înainte să-şi poată lua o soţie şi să aibă un alt fiu, Victor ar deveni de fapt Casa Atreides. Şi, din moment ce băiatul are doar şase ani, ai fi regentă pentru mulţi ani, doamnă. Ar fi perfect de înţeles!

— Ce vrei să spui cu „dacă i s-ar întâmpla ceva” lui Leto?

Inima i se strânse. Ştia exact ce sugera bătrâna…

Cu sfială, Chiara îşi termină cafeaua, turnându-şi o a doua ceaşcă fără să ceară permisiunea.

— Ducele Paulus a fost ucis într-un accident la o luptă de tauri. Erai şi tu acolo, nu-i aşa?

Kailea îşi aduse aminte de imaginea înfricoşătoare a bătrânului duce luptând cu un taur salusan în Plaza de Toros. Tragicul eveniment îl pusese pe Leto pe tronul ducal înainte de vreme. Pe atunci, ea era doar o adolescentă…

Sugera oare Chiara că nu fusese un accident? Kailea auzise zvonuri, repede înăbuşite – dar le socotise doar vorbe invidioase. Bătrâna dădu înapoi, ocolind problema.

— Nu e o idee care să fie luată în serios, ştiu, draga mea. Am lansat-o doar de dragul discuţiei…

Cu toate acestea, Kailea nu-şi putea scoate din cap gândurile insinuante. Nu-şi putea imagina nicio altă cale pentru ca un copil din spiţa ei să conducă o Casă Mare din Landsraad. Altfel, Casa Vernius va dispărea. Închise ochii, strângându-i cu putere.

— Dacă Leto acceptă să se căsătorească până la urmă cu Ilesa Ecaz, tu nu vei mai avea nimic.

Chiara luă tava şi schiţă gestul de a ieşi. Plantase sămânţa şi-şi făcuse treaba…

— Ducele tău petrece deja cea mai mare parte a timpului cu târfa aia Bene Gesserit. E limpede, tu nu însemni nimic pentru el. Mă îndoiesc că-şi aminteşte vreuna din promisiunile pe care ţi le-a făcut în momentele de pasiune.

Clipind surprinsă către bătrână, Kailea se întrebă cum de era posibil să ştie Chiara ce secrete de alcov îi şoptise Leto la ureche. Dar gândul la ducele Atreides mângâind-o pe tânăra Jessica cea cu părul de bronz, cu gura generoasă şi chipul neted, oval, îi transformă iritarea provocată de impertinenţa Chiarei în ură împotriva lui Leto însuşi.

— Trebuie să-ţi pui o întrebare dificilă, doamnă. Faţă de cine eşti cu adevărat loială? Faţă de ducele Leto sau faţă de familia *ta?* Din moment ce nu a găsit de cuviinţă să-ţi dea numele lui, vei rămâne întotdeauna o Vernius!

Bătrâna luă tava, lăsând-o pe Kailea cu ceaşca ei călduţă de cafea. Chiara plecă fără să-şi ia rămas-bun, fără să întrebe măcar dacă doamna ei mai are nevoie de ceva. Kailea rămase în camera ei, cu ochii pe fleacurile şi nimicurile care-i aminteau de pierderile teribile pe care le suferise: nobila ei Casă şi eleganţa Marelui Palat, şansele de a ajunge la curtea imperială... Cu o strângere de inimă, văzu unul dintre desenele pe care i le făcuse energicului său tată, aducându-şi aminte de râsul lui Dominic, de felul în care bărbatul cel voinic şi chel o instruise în problemele de afaceri. Apoi, cu o senzaţie de pierdere la fel de acută, se gândi la fiul ei, Victor, şi la toate lucrurile pe care nu le va avea niciodată...

Pentru Kailea, partea cea mai grea era să ia oribila decizie. O dată ce se hotăra totuşi, restul erau doar... detalii.

Individul este cheia, elementul activ final al tuturor proceselor biologice.

PARDOT KYNES

Liet-Kynes tânjise ani de zile, şi din tot sufletul, după frumoasa Faroula cea cu părul negru. Dar când se trezi în sfârşit în faţa perspectivei de a se însura cu ea, simţi doar pustiu şi un sentiment de obligaţie. Ca totul să fie pe deplin cum se cuvine, aşteptă trei luni după moartea lui Warrick, deşi amândoi ştiau, şi el şi Faroula, că logodna lor era o încheiere inevitabilă.

Făcuse un jurământ pe patul de moarte al prietenului său…

Potrivit obiceiului fremen, bărbaţii luau soţiile şi copiii celor pe care-i învingeau în lupta cu cuţitul sau în înfruntări cu o singură mână. Faroula nu era totuşi o *ghanima,* o pradă de război. Liet vorbise cu naibul Heinar, susţinându-şi dragostea şi devotamentul, înşirând promisiunile solemne pe care i le făcuse lui Warrick că o să aibă grijă de soţia lui ca de cea mai scumpă dintre femei… şi că va accepta responsabilitatea pentru micul ei fiu, ca şi cum ar fi fost al lui.

Bătrânul Heinar îl privise atent cu singurul lui ochi. Naibul ştia ceea ce aflase toată lumea, cunoştea sacrificiul pe care îl făcuse Warrick în timpul furtunii Coriolis. În ceea ce-i privea pe bătrânii din sietchul Scutului Roşu, Warrick pierise în deşert. Viziunile pe care pretinsese că le primise de la Dumnezeu fuseseră evident false, pentru că eşuase în încercare. Aşa că Heinar îşi dădu permisiunea, iar Liet-Kynes se pregăti de căsătoria cu fiica naibului.

Stând în camera lui, în spatele perdelei de fibre de mirodenie vopsite, Liet cugetă la nunta lui iminentă. Superstiţiile fremene nu-i îngăduiau s-o vadă pe Faroula timp de două zile înainte de ceremonia oficială. Atât bărbatul cât şi femeia trebuiau să treacă prin ritualurile de purificare *mendi.* Acest timp era petrecut cu înfrumuseţarea şi cu scrierea de declaraţii de devotament,

de promisiuni şi de poeme de dragoste care vor fi mai târziu împărtăşite cu celălalt.

Acum totuşi, Liet se lăsa copleşit de gânduri pline de ruşine, întrebându-se dacă nu cumva el provocase această tragedie. Era de vină dorinţa ferventă căreia îi dăduse glas când văzuseră întinderea albă Biyan? Acolo, el şi cu Warrick îşi doriseră amândoi să se însoare cu tânăra femeie. Liet încercase să-şi accepte înfrângerea cu eleganţă la Grota Păsărilor, înăbuşind vocea egoistă din adâncul minţii sale care nu-l lăsase niciodată să uite cât de mult o dorea încă.

Au provocat dorinţele mele secrete această tragedie?

Acum Faroula avea să devină soţia lui… dar era o unire născută din tristeţe.

— Ah, iartă-mă, Warrick, prietene!

Continuă să stea în tăcere, aşteptând să treacă timpul, până când sosi ora ca ceremonia din sietch să înceapă. Nu aştepta cu nerăbdare, nu în aceste împrejurări…

Cu un foşnet de ţesătură grea, perdeaua de la intrare se dădu deoparte şi intră mama lui Liet. Frieth îi zâmbi cu simpatie şi înţelegere. Avea în mână o ploscă astupată, bogat brodată, cusută din piei şi etanşată cu răşină de mirodenie, pentru a fi rezistentă la apă.

Liet se scutură de gândurile chinuitoare.

— N-am mai văzut niciodată asta…

— Se spune că atunci când o femeie simte că pe copilul ei îl aşteaptă un destin special, când simte că din partea lui vor veni lucruri mari, le instruieşte pe moaşe să distileze şi să păstreze lichidul amniotic de la naştere. O mamă i-l poate da fiului ei în ziua căsătoriei…

Îi întinse plosca.

— Păstreaz-o bine, Liet! Acesta e ultimul amestec dintre esenţa mea şi a ta, din vremea când împărtăşeam un singur trup. Acum îţi vei împărtăşi viaţa cu altcineva. Două inimi, când se unesc, pot avea o putere mai mare decât a doi oameni!

Tremurând de emoţie, el acceptă plosca moale.

— Este cel mai mare dar pe care ţi-l pot da, zise Frieth, în

această zi importantă… dar dificilă.

Uitându-se la ea, Liet îi întâlni ochii întunecaţi, care-l priveau atent. Emoţiile pe care le citea pe chipul lui erau de ajuns ca să o uimească.

— Nu, mamă – mi-ai dat viaţă, şi asta e o binecuvântare mult mai mare.

Când cuplul de logodnici se înfăţişă în faţa membrilor sietchului, mama lui Liet şi femeile mai tinere aşteptau în locurile indicate, iar cele mai în vârstă ieşiră în faţă ca să vorbească pentru tânăr. Băieţelul Liet-chih, fiul lui Warrick, aştepta în tăcere lângă mama lui.

Pardot Kynes, luându-şi o pauză de la munca sa de terraformare, zâmbea ca niciodată până acum. Era surprins de cât de mândru se simţea văzându-şi fiul căsătorindu-se.

Kynes îşi aminti propria lui căsătorie, noaptea, afară printre dune. Fusese cu atât de multă vreme în urmă, la scurtă vreme după sosirea lui pe Arrakis, şi petrecuse o mare parte a timpului într-o stare de confuzie. Fete fremene nelogodite dansaseră pe nisip ca nişte dervişi, cântând. Sayyadina pronunţase cuvintele ceremoniei.

Mariajul lui cu Frieth ieşise destul de bine. Avea un fiu minunat, pe care îl pregătise ca să-i ducă munca mai departe într-o zi. Kynes îi zâmbi lui Liet – al cărui nume, îşi aminti el dintr-o dată, venea de la asasinul Uliet, pe care Heinar şi bătrânii îl trimiseseră să-l ucidă, pe vremea când fremenii îl considerau un intrus, un străin cu visuri şi metode înfricoşătoare.

Dar acel asasin văzuse grandoarea viziunii planetologului şi se lăsase să cadă în propriul său cristai. Fremenii vedeau semne în orice, şi de atunci încoace, lui Pardot Kynes i se puseseră la dispoziţie resursele a zece milioane de fremeni la simpla lui cerere. Remodelarea Dunei – plantaţiile şi ameliorarea deşertului – înaintaseră într-un ritm

remarcabil…

În timp ce cuplul stătea în faţa adunării, cu Liet privindu-şi mireasa cu nerăbdare, Pardot se simţi tulburat de atenţia fixă a fiului său, de cât de deschisă era inima deja rănită a tânărului. Îşi iubea fiul în alt fel, ca pe o prelungire a lui însuşi. Pardot Kynes dorea ca Liet să preia mantia de planetolog atunci când va veni timpul ca el s-o dea mai departe.

Spre deosebire de tatăl lui, Liet părea prea vulnerabil la emoţii. Pardot îşi iubea destul de mult soţia, în timp ce ea îşi îndeplinea rolul tradiţional de însoţitoare fremenă, dar munca lui era mai importantă decât relaţia conjugală. El fusese captivat de visuri şi de idei; avea o pasiune pentru transformarea acestei planete într-un Eden luxuriant. Dar nu fusese niciodată acaparat de o singură persoană.

Naibul Heinar săvârşi el însuşi ceremonia, pentru că bătrâna Sayyadina fusese incapabilă să călătorească peste nisipuri. Ascultând tânărul cuplu schimbând jurămintele, simţi un văl ciudat aşternându-se peste această nuntă… o îngrijorare apăsătoare pentru hotărârea nestrămutată a fiului său.

Liet: „Mulţumeşte-mă cu ochii tăi, şi eu te voi mulţumi în inima ta.”

Răspunsul lui Faroula: „Mulţumeşte-mă cu picioarele tale, şi eu te voi mulţumi în mâinile tale.”

„Mulţumeşte-mă în somnul tău, iar eu te voi mulţumi când eşti trează.”

Şi ea încheie rugăciunea vorbită: „Mulţumeşte-mă cu dorinţa ta, şi eu te voi mulţumi în nevoia ta.”

Cu mâinile lui vânjoase, Heinar apucă mâinile miresei şi mirelui, ţinându-le laolaltă şi ridicându-le deasupra capului, astfel încât tot sietchul să poată vedea.

— Sunteţi acum uniţi întru apă!

Se înălţară urale potolite, care crescură în intensitate până deveniră călduroase, fericite şi din inimă. Atât Liet cât şi Faroula arătau uşuraţi…

*

Mai târziu, după festivitate, Pardot veni să-l vadă pe fiul lui într-un coridor. Stângaci, îl prinse pe Liet de umeri într-un soi de îmbrăţişare.

— Sunt atât de fericit pentru tine, fiule… Se strădui să găsească vorbele potrivite.

— Trebuie să fii în al nouălea cer. Ai dorit-o pe fata asta de multă vreme, nu-i aşa? Zâmbi, dar ochii lui Liet se aprinseră de mânie, ca şi cum vârstnicul Kynes tocmai îi dăduse o lovitură sub centură.

— De ce mă chinuieşti, tată? N-ai făcut deja destul?

Nedumerit, Pardot făcu un pas înapoi şi dădu drumul umerilor fiului său.

— Ce vrei să spui? Eu te felicit cu ocazia nunţii tale. Nu e ea femeia cu care ai vrut întotdeauna să fii? Credeam…

— *Nu aşa!* Cum pot să fiu fericit cu umbra asta atârnând deasupra noastră? Poate că va dispărea în câţiva ani, dar în clipa asta durerea e prea mare.

— Liet, fiule…

Expresia de pe chipul lui Pardot trebuie să-i fi spus lui Liet tot ce avea nevoie să ştie.

— Nu înţelegi o iotă, nu-i aşa, tată? Marele *Umma* Kynes! Râse cu amărăciune.

— Cu toate plantaţiile, dunele, staţiile tale meteorologice şi hărţile climatice. Eşti atât de orb… Te compătimesc!

În mintea planetologului, gândurile se depănau încercând să aşeze cuvintele furioase într-o schemă pe care s-o înţeleagă, ca piesele dintr-un mozaic.

— Warrick… prietenul tău… Apoi se opri.

— A murit dintr-un accident, nu-i aşa, în furtună?

— Tată, nu vezi nimic! Liet îşi plecă fruntea.

— Sunt mândru de visurile tale pentru Dune. Dar tu vezi toată lumea noastră ca pe un experiment, un teren de testare unde te joci cu teoriile, de unde culegi *date…* Nu vezi că astea nu sunt experimente? Ei nu sunt subiecte de

testare – sunt *oameni.* Ei sunt *fremeni.* Te-au primit printre ei, ţi-au dat o viaţă, ţi-au dat un fiu… *Eu sunt fremen!*

— Păi, şi eu sunt!

Tonul lui Pardot era plin de indignare.

Cu o voce răguşită, atât de joasă încât nimeni altcineva nu-l putea auzi, Liet spuse:

— Nu faci decât să-i foloseşti!

Pardot, uluit, nu-i răspunse.

Glasul lui Liet se înălţă, atât în tonalitate cât şi în intensitate. Ştia că fremenii vor auzi porţiuni din această controversă şi vor fi tulburaţi de neînţelegerile dintre profetul lor şi moştenitorul lui.

— Mi-ai vorbit toată viaţa, tată… Cu toate astea, când îmi aduc aminte de discuţiile noastre, nu te aud decât recitând rapoarte de la staţiunile botanice şi discutând despre noile faze ale vieţii vegetale adaptate. Ai spus vreodată ceva despre mama? Mi-ai vorbit vreodată ca un *tată* şi nu ca un… coleg?

Liet se bătu în piept.

— Simt visul tău. Văd minunile pe care le-ai adus în unghere ascunse de deşert. Înţeleg potenţialul care zace sub nisipul Dunei. Însă chiar dacă împlineşti tot ce-ţi doreşti… te vei osteni să bagi de seamă? Încearcă să pui un chip uman pe planurile tale şi vezi cine va culege beneficiile eforturilor tale. Uită-te la faţa unui copil! Uită-te în ochii unei bătrâne! *Trăieşte*-ţi viaţa, tată!

Neajutorat, Pardot se lăsă pe o bancă de lângă peretele curbat de piatră.

— Eu… am vrut numai binele, zise el, cu glasul gâtuit.

Ochii îi erau plini de lacrimi de ruşine şi de tulburare când îşi privi fiul.

— Eşti cu adevărat succesorul meu. Uneori m-am întrebat dacă vei învăţa vreodată destul despre planetologie… dar acum văd că m-am înşelat. Înţelegi mai multe decât aş putea şti eu vreodată!

Liet se aşeză pe bancă lângă tatăl său. Ezitând, planetologul întinse mâna şi o puse pe umărul fiului său, cu

mai mult înţeles de data asta. La rândul lui, Liet ridică mâna să o atingă pe a lui şi se uită cu o uimire de fremen la *lacrimile* care curgeau pe obrajii tatălui său.

— Eşti cu adevărat succesorul meu ca planetolog imperial, zise Pardot. Îmi înţelegi visul – dar cu tine, el va fi încă şi mai măreţ, pentru că tu ai o inimă, pe lângă viziune!

O bună guvernare este în mare măsură invizibilă. Când totul merge lin, nimeni nu observă munca ducelui. De aceea trebuie să dăm oamenilor ceva de aplaudat, ceva despre care să vorbească, ceva de care să-şi aducă aminte.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Kailea îşi descoperi şansa în timpul unei interminabile cine de familie din marea sală de banchete a castelului Caladan. Arătând fericit, Leto cel cu părul negru stătea pe scaunul ducal, în capul mesei lungi, în timp ce servitorii casei aduceau supiere cu ciorbă de peşte condimentată, apreciată de obicei de clasele inferioare de pescari şi săteni.

Leto mânca cu poftă, savurând felul nesofisticat. Poate că îi aducea aminte de copilărie, de vremea când alerga liber pe la docuri, sărind la bordul bărcilor de pescuit şi chiulind de la cursurile de guvernare a unei Mari Case. Din punctul de vedere al lui Kailea, bătrânul duce Paulus îngăduise unicului său moştenitor să petreacă prea mult timp cu oamenii de rând şi preocupările lor meschine, dar nu suficient cât să înveţe nuanţele politice. Pentru ea, era limpede că ducele Leto nu înţelesese cum să-şi administreze Casa şi cum să trateze cu forţele disparate ale Ghildei, CHOAMului, Împăratului şi Landsraadului.

Alături de tatăl lui, Victor stătea pe un scaun cu perne groase, ridicat în aşa fel încât să poată mânca la acelaşi nivel. Băiatul brunet îşi sorbea ciorba, imitându-şi tatăl, în timp ce Leto făcea tot ce-i stătea în putinţă să-şi întreacă băieţelul de şase ani la zgomotul făcut. Cu educaţia ei elegantă, pe Kailea o nemulţumea în mod deosebit felul în care fiul ei încerca să copieze obiceiurile neşlefuite ale tatălui său. Într-o zi, când băiatul avea să devină adevăratul moştenitor Atreides şi Kailea va fi regentă, ea îl va instrui aşa cum de cuvine, pentru ca el să aprecieze obligaţiile moştenirii sale. Victor va avea ce e mai bun atât din partea Casei Atreides, cât şi din aceea a Casei Vernius.

În jurul mesei, ceilalţi rupeau bucăţi de pâine şi beau

bere amară de Caladan, deşi Kailea ştia că în pivniţă erau o mulţime de vinuri bune. Râsul şi discuţiile neconvenţionale pluteau în jurul mesei, dar ea nu participa, în schimb ciugulea din mâncare. Cu câteva scaune mai departe, Gurney Halleck îşi adusese balisetul cel nou şi voia să-i distreze pe meseni în timpul desertului. Din cauză că omul acesta fusese apropiat de tatăl lor, atunci când nici Kailea, nici fratele ei nu ştiuseră unde se află acesta, se simţea mulţumită să-l aibă aici... în ciuda faptului că Gurney nu fusese deosebit de prietenos cu ea.

Stând vizavi de ea, Rhombur părea perfect mulţumit cu concubina lui Tessia şi cu încercarea de a-l depăşi pe Leto la cantitatea de ciorbă de peşte pe care-o putea consuma. Pe scaunul lui, Thufir Hawat era adâncit în meditaţie, cercetând oamenii din jurul mesei şi neglijându-şi mâncarea. Privirea mentatului trecu de la un chip la altul, iar Kailea încercă să evite contactul vizual.

La jumătatea distanţei până în capul mesei, stătea Jessica, vrând parcă să demonstreze că amândouă femeile erau egale în casa ducelui. Ce obrăznicie din partea ei! Lui Kailea îi venea s-o strângă de gât. Atrăgătoarea soră Bene Gesserit mânca făcând gesturi măsurate; era atât de sigură de poziţia ei, încât nu arăta niciun fel de sfială. Kailea o văzu pe Jessica oprindu-se şi studiind chipul lui Leto, ca şi cum ar fi fost în stare să citească fiecare nuanţă a expresiei lui, la fel de uşor ca pe nişte cuvinte imprimate pe o rolă de fibră shiga.

În seara asta, Leto îi chemase pe toţi să mănânce împreună, deşi lui Kailea nu-i venea în minte nicio ocazie specială, vreo aniversare sau sărbătoare pe care-ar fi putut s-o celebreze. Bănuia că ducele pusese la cale cine ştie ce schemă nebunească şi nerecomandabilă, una pe care avea să insiste s-o ducă până la capăt, indiferent ce sfaturi i-ar fi dat ea sau oricine altcineva.

Licurigloburile pluteau deasupra mesei ca nişte ornamente, înconjurând braţele articulate ale detectorului de otrăvuri care se mişca sus, pe deasupra mâncărurilor, ca

o insectă ameninţătoare. Adulmecătorul era un dispozitiv necesar, având în vedere politica sucită a vendetelor din Landsraad…

Leto îşi termină castronul mare de ciorbă şi se şterse la gură folosind un şervet de in brodat. Cu un oftat satisfăcut, se lăsă pe spate, în scaunul ducal sculptat de mână. Victor făcu acelaşi lucru, pe pernele înalte ale scaunului său; abia dacă mâncase o treime din ciorba aflată în castronaşul lui… Hotărât deja ce melodie să cânte după cină, Gurney Halleck se uită către balisetul lui cu nouă coarde, sprijinit de perete.

Kailea urmări ochii cenuşii ai lui Leto, felul în care privirea lui se plimba de la un capăt al sălii de banchet la celălalt, de la portretul lui Paulus Atreides la capul de taur împăiat, cu vârfurile coarnelor încă pătate de sânge. Nu ştia la ce se gândeşte ducele, dar când se uită peste masă, mica vrăjitoare Jessica o privi la rându-i cu ochii ei verzi, de parcă înţelegea ce era pe cale să facă Leto. Kailea întoarse capul, încruntându-se… Când Leto se ridică în picioare, Kailea oftă adânc. Avea să înceapă unul dintre discursurile lui ducale interminabile, încercând să-i însufleţească în legătură cu toate lucrurile bune din viaţa lor. Dar dacă viaţa era atât de bună, de ce fuseseră ucişi amândoi părinţii ei? De ce rămâneau în exil ea şi cu fratele ei, moştenitorii unei Case Mari, în loc să se bucure de ceea ce ar fi trebuit să fie al lor?

Doi servitori se grăbiră să ia de pe masă vasele de supă şi pâinea rămasă, dar Leto le făcu semn să iasă, ca să poată vorbi fără să fie întrerupt.

— Săptămâna viitoare este cea de-a douăzecea comemorare a luptei de tauri în care tatăl meu a fost ucis…

Ridică ochii spre portretul în costum de matador.

— În consecinţă, m-am gândit la marile spectacole pe care ducele Paulus le dădea pentru supuşii săi. Aceştia îl iubeau pe tatăl meu pentru asta, şi cred că este timpul ca *eu* să creez un spectacol corespunzător, aşa cum se aşteaptă de la un duce de Caladan…

Numaidecât, Hawat ridică garda.

— Ce ai de gând, domnule duce?

— Nimic atât de primejdios ca o luptă de tauri, Thufir! Leto zâmbi spre Victor, apoi spre Rhombur.

— Dar vreau să fac ceva despre care oamenii să vorbească multă vreme de-acum încolo. Voi pleca în curând la Consiliul Landsraadului, pe Kaitain, pentru a începe o nouă misiune diplomatică legată de conflictul Moritani-Ecaz – în special acum, când s-ar putea să încheiem o alianţă mult mai strânsă cu Ecaz…

Se opri pentru o clipă, stânjenit.

— Ca rămas-bun, vreau să iau cel mai mare iaht aerian într-o procesiune magnifică peste câmpiile planetei. Poporul meu se va putea uita în sus ca să vadă steagurile şi dirijabilul colorat – şi îi va ura succes ducelui său în misiunea pe care şi-a asumat-o! Vom trece pe deasupra flotilelor de pescuit, apoi, în interior, peste fermele de orez pundi…

Victor bătu din palme, iar Gurney încuviinţă din cap.

— Ho-ho!… Va fi o privelişte minunată!

Sprijinindu-şi coatele pe masă, Rhombur îşi aşeză în palme bărbia pătrată.

— Ăăă… Leto, în curând nu trebuie să se întoarcă Duncan Idaho, de pe Ginaz? Vei fi plecat la sosirea lui? Sau putem combina venirea lui acasă cu această sărbătoare?

Gândindu-se la ceea ce auzise , Leto dădu din cap.

— De ceva vreme nu mai ştiu nimic despre asta. Nu-l aşteptăm decât peste vreo două luni…

Gurney bătu cu pumnul în masă.

— Zei din iad! Dacă vine la noi ca maestru spadasin din Ginaz, după opt ani lungi de antrenament, omul merită o primire specială, nu crezi?

Leto izbucni în râs.

— Într-adevăr, Gurney! Avem destul timp pentru asta când mă întorc. Cu tine, Thufir şi Duncan apărându-mă, nu trebuie să mă mai tem de nicio zgârietură din partea duşmanilor!

— Sunt şi alte feluri în care poate lovi un duşman,

stăpâne! spuse Jessica, ascunzând un avertisment în glas.

Kailea deveni ţeapănă, dar Leto nici nu observă. În schimb, se uită la vrăjitoare.

— Sunt pe deplin conştient de asta…

În mintea lui Kailea se învârteau deja rotiţele. La sfârşitul mesei, se scuză şi se duse să-i spună Chiarei ce plănuia să facă Leto.

În noaptea aceea, Leto dormi pe un pat de campanie într-un hangar de la spaţioportul municipal Cala, loc unde personalul său se dusese să facă pregătiri pentru evenimentul de gală, trimiţând anunţuri şi adunând provizii. În câteva zile, iahtul aerian perfecţionat avea să plece în măreaţa şi colorata lui procesiune.

Rămasă singură în apartamentul ei, Kailea îl chemă pe Swain Goire şi îi făcu avansuri, aşa cum procedase de multe ori în trecut. Făcu dragoste cu căpitanul gărzii cu o pasiune sălbatică, surprinzându-l şi epuizându-l. Semăna atât de mult cu Leto, dar era un om atât de diferit! După aceea, când el adormi alături de ea, îi fură dintr-un buzunar ascuns al centurii late de piele, căzute pe jos, o cheie micuţă, blocată cu un cod. Fiind rareori folosită, avea să treacă un timp înainte ca Goire să observe cheia lipsă…

În dimineaţa următoare, puse micul obiect în palma uscată a Chiarei şi strânse degetele bătrânei deasupra lui.

— Asta o să-ţi deschidă uşa de la arsenalul Atreides. Mişcă-te cu grijă!

Ochii de corb ai Chiarei se aprinseră; îşi îndesă repede cheia în cutele secrete ale veşmintelor ei cu multe straturi.

— Mă voi ocupa eu de rest, doamnă…

Războiul, ca principal dezastru ecologic al oricărei epoci, reflectă doar starea mai amplă a problemelor umane în care organismul întreg numit „umanitate” îşi află existenţa.

PARDOT KYNES,
Reflecţii asupra dezastrului de pe Salusa Secundus

Pe insula administraţiei de pe Ginaz, cei mai mari cinci maeştri spadasini în viaţă se întâlniră şi îi evaluară pe elevii rămaşi în faza examenelor orale a programului de studiu, sâcâindu-i cu istorie, filosofie, tactică militară, haiku, muzică şi multe altele – totul potrivit cu cerinţele şi tradiţiile exigente ale şcolii.

Era însă o ocazie sumbră, tragică…

Întregul arhipelag-şcoală era cuprins de tumult, indignat şi îndurerat pentru cei şase elevi măcelăriţi. Împăunându-se cu barbaria lor, grummanienii aruncaseră patru dintre cadavre în spuma valurilor, în apropiere de centrul principal de antrenament, de unde şi fuseseră aruncaţi pe ţărm. Ceilalţi doi – Duncan Idaho şi Hiih Resser – erau în continuare dispăruţi, probabil pierduţi pe mare…

La ultimul etaj al turnului central, maeştrii spadasini stăteau pe latura dreaptă a unei mese semicirculare, cu spadele de ceremonie îndreptate cu vârful în afară, ca razele unui soare. Fiecare elev aflat în faţa mesei vedea vârfurile ameninţătoare, în timp ce răspundea la întrebările riguroase.

Toţi trecură… Acum, Karsty Toper şi administraţia şcolii trebuiau să aranjeze călătoria de întoarcere a elevilor victorioşi, fiecare acasă la el, unde urmau să aplice ceea ce învăţaseră. Unii plecaseră deja spre cel mai apropiat spaţioport.

Iar maeştrii spadasini rămăseseră să se ocupe de urmări…

Grasul Rivvy Dinari stătea în mijloc, scoţând din teacă spada ducelui Paulus Atreides şi un pumnal incrustat cu pietre preţioase, amintire de la familia Moritani – ambele găsite printre bunurile lui Idaho şi ale lui Resser. Lângă el,

Mord Cour îşi lăsă în jos capul cu plete cărunte.

— Avem multă experienţă în a trimite amintirile elevilor căzuţi, dar niciodată n-a fost ca acum…

Vânjosul maestru Jamo Reed, deşi înăsprit de supravegherea de atâţia ani a insulei-închisoare, nu se putea opri din plâns. Scutură din cap.

— Dacă elevii de pe Ginaz mor, ar trebui să fie în timpul antrenamentului dificil – nu pentru că sunt asasinaţi!

Ginaz înaintase proteste oficiale, invocând insulte şi sancţiuni adaptate cultural, dintre care niciuna nu însemna nimic pentru vicontele Hundro Moritani. El nu oferise niciodată compensaţii satisfăcătoare pentru atacurile brutale de pe Ecaz. Landsraadul şi Împăratul ţineau acum audieri în legătură cu cele mai bune mijloace de a reacţiona, iar conducătorii multor Case Mari se îndreptau spre Kaitain pentru a vorbi cu Consiliul. Nu obţinuseră însă nimic mai mult decât sancţiuni, amenzi şi plesnituri peste mână, chiar şi pentru un „câine turbat” ca vicontele. Grummanienii credeau că pot să iasă basma curată din orice!

— Mă simt… violat, zise Jeh-Wu, cu codiţele căzute în dezordine. Nimeni n-a îndrăznit vreodată să facă un asemenea lucru unui maestru spadasin!

Spilcuitul Whitmore Bludd se ridică în picioare, jucându-se cu volanele cămăşii şi cu manşetele grele de la încheieturi.

— Propun să rebotezăm şase dintre insulele noastre după elevii ucişi. Istoria îşi va aminti crima mişelească, iar noi îi vom onora pe cei şase…

— Onoare?

Rivvy Dinari izbi masa cu palma lui uriaşă, făcând lamele spadelor să zornăie.

— Cum poţi folosi acest cuvânt într-un asemenea context? Noaptea trecută am petrecut trei ore în cripta lui Jool-Noret, rugându-mă şi întrebând ce să fac în această situaţie…

— Şi ţi-a răspuns?

Încruntat, Jeh-Wu se ridică în picioare şi se duse să se uite pe fereastră, la spaţioportul plat şi la recifurile înspumate.

— Chiar şi în timpul vieţii, Jool-Noret n-a învăţat nimic pe nimeni. S-a înecat într-un val de maree, iar discipolii lui au încercat să-l întreacă. Dacă Noret nu şi-a ajutat niciodată nici pe cei mai apropiaţi adepţi, cu siguranţă n-o să ne ajute nici pe noi!

Bludd pufni, arătând ofensat.

— Marele om i-a învăţat pe alţii prin exemplu… O tehnică perfect validă, pentru cei capabili să înveţe.

— Şi era un om de onoare, exact ca un samurai din vechime, completă Dinari. După zeci de mii de ani, am devenit mai puţin civilizaţi. Am uitat…

Meditând încruntat, Mord Cour îl privi atent pe obezul maestru spadasin.

— Uiţi istoria, Dinari… S-ar putea ca samuraii să fi fost oameni de onoare, dar când britanicii au ajuns în Japonia cu arme de foc, samuraii au dispărut… într-o generaţie!

Jamo Reed ridică privirea, cu chipul său uscăţiv devastat sub chica albă de păr creţ.

— Vă rog, nu trebuie să ne certăm între noi, altfel înseamnă că grummanienii ne-au învins!

Jeh-Wu pufni.

— Ei deja…

Îl întrerupse un zgomot la uşă. Se întoarse cu spatele la fereastră, iar ceilalţi patru maeştri spadasini se ridicară şocaţi în picioare.

Murdari şi în dezordine, Duncan Idaho şi Hiih Resser îşi croiră drum în încăpere, în ciuda obiecţiilor a trei angajaţi ai şcolii îmbrăcaţi în uniformă. Îmbrâncindu-i deoparte pe coridor, cei doi tineri păşiră în cameră, loviţi şi şchiopătând, dar cu flăcări în ochi.

— Am sosit prea târziu? întrebă Resser cu un zâmbet forţat.

Jamo Reed alergă în jurul mesei ca să-l îmbrăţişeze pe Duncan, apoi pe Resser.

— Băieţi, sunteţi în viaţă!

Chiar şi Jeh-Wu avea un surâs uşurat şi uimit pe chipul lui de iguană.

— Un maestru spadasin n-are nevoie să declare ceea ce este evident! zise el, dar lui Jamo Reed nu-i păsa.

Privirea lui Duncan se aprinse la vederea spadei bătrânului duce, aşezată pe masa semicirculară. Făcu un pas în faţă şi coborî privirea spre sângele care i se scurgea dintr-o tăietură de pe gamba stângă, udându-i cracul pantalonilor prost croiţi.

— Resser şi cu mine n-am prea învăţat în ultimele câteva zile… Dar am pus în aplicare instrucţia primită de la voi!

Resser se clătină puţin, având probleme cu statul în picioare; Duncan îl sprijini. După ce dădură pe gât cănile cu apă oferite de Mord Cour, explicară cum săriseră peste bord în marea agitată, cum înotaseră şi se ajutaseră unul pe celălalt ca să se îndepărteze de vasul mare şi întunecat. Solicitându-şi capacităţile până la ultima limită, agăţându-se de fiecare fărâmă din cunoştinţele pe care le căpătaseră în timpul celor opt ani de instrucţie riguroasă, rămăseseră la suprafaţa apei ore întregi. Se străduiseră din răsputeri să se orienteze după stele, până când, în cele din urmă, mareele şi curenţii îi purtară către una dintre numeroasele insule – din fericire, una civilizată. Acolo căpătaseră un minimum de prim-ajutor şi haine uscate, precum şi transport imediat.

Deşi buna lui dispoziţie fusese afectată de încercările prin care trecuse, Resser reuşi totuşi să-şi înalţe bărbia.

— Am dori să cerem în mod oficial amânarea examinării finale, domnilor!

— Amânare? exclamă Jamo Reed, din nou cu lacrimi în ochi. Sugerez o scutire… Cu siguranţă, aceştia doi s-au dovedit la înălţimea exigenţelor noastre, nu?

Indignat, Whitmore Bludd se trase de dantele.

— Formulele trebuie respectate…

Bătrânul Mord Cour îl privi sceptic.

— Nu ne-au arătat grummanienii chiar acum ce prostie

este să urmezi orbeşte formulele?

Ceilalţi patru maeştri se întoarseră spre Rivvy Dinari aşteptând aprecierea lui.

În cele din urmă, uriaşul maestru spadasin îşi ridică pe picioare enormul trup şi îi măsură din ochi pe elevii murdari. Arătă către spada bătrânului duce şi către pumnalul de ceremonie Moritani.

— Idaho… Resser… luaţi-vă armele!

Cu un zăngănit de oţel, maeştrii spadasini îşi recuperară armele aşezate pe masa semicirculară. Imediat după aceea, cu inimile bătându-le nebuneşte, Duncan apucă spada bătrânului duce, iar Resser – pumnalul. Cei cinci maeştri spadasini formară un cerc, incluzându-i şi pe cei doi elevi; îşi întinseră cu toţii armele spre centru, punându-le una peste cealaltă.

— Aşezaţi vârfurile armelor voastre deasupra celorlalte, ceru Mord Cour.

— Acum sunteţi adevăraţi maeştri spadasini, anunţă Dinari cu glasul lui paradoxal de subţire. Uriaşul vârî sabia în teacă; îşi desfăcu din părul ţepos, de culoarea mahonului, basmaua roşie şi o legă pe capul lui Duncan. Jamo Reed scoase o altă basma şi o înfăşură pe părul roşcovan al lui Resser.

După opt ani, valul de triumf şi de uşurare îl duse pe Duncan în pragul prăbuşirii, dar prin simpla forţă a voinţei îşi îndreptă genunchii şi rămase în picioare. El şi cu Resser îşi strânseră mâna, felicitându-se, cu toate că sărbătoarea le era umbrită de tragedie. Duncan nu mai putea de nerăbdare să se întoarcă pe Caladan…

Nu te-am dezamăgit, duce Leto!

În clipa aceea, un sunet sfâşie aerul deasupra capetelor celor prezenţi, o succesiune de banguri sonice provenind de la aparate de zbor coborând cu repeziciune prin atmosferă. De pe stâncile care înconjurau insula centrală, izbucniră pe neaşteptate sirene. Mult mai aproape, o explozie răsună lângă zidurile clădirilor administrative…

Maeştrii spadasini seniori se repeziră către un balcon

care domina complexul. Dincolo de canalele cu apă liniştită, două insule apropiate luminau cuprinse de flăcări şi fum.

— Dirijabile blindate! exclamă Jamo Reed.

Duncan văzu siluetele negre ca nişte păsări de pradă năpustindu-se în picaj abrupt din spatele stâlpilor de foc şi aruncând valuri de explozivi.

Jeh-Wu mârâi, clătinându-şi părul negru:

— Cine îndrăzneşte să ne atace?

Pentru Duncan, răspunsul părea evident.

— Casa Moritani încă n-a terminat cu noi!

— E o palmă peste faţa tuturor celor care poartă război civilizat, zise Rivvy Dinari. N-au declarat kanly, n-au urmat formele cuvenite…

— După tot ce ne-au făcut nouă şi Ecazului, ce-i mai pasă vicontelui Moritani de forme? replică Resser dezgustat. Nu înţelegeţi cum funcţionează mintea lui?

Alte bombe explodară.

— Unde-i artileria noastră antiaeriană?

Vocea lui Whitmore Bludd suna mai degrabă neliniştită decât indignată.

— Unde ne sunt topterele?

— Nimeni n-a atacat vreodată planeta Ginaz, răspunse Jamo Reed. Suntem neutri din punct de vedere politic. Şcoala noastră serveşte toate Casele…

Duncan îşi putea da seama cât de orbiţi erau aceşti maeştri de ego-ul lor, de regulile, de formalităţile şi structurile lor. Orgoliu! Nu se gândiseră niciodată la propriile lor vulnerabilităţi – în ciuda a ceea ce-i învăţau pe elevi!

Cu o cascadă de înjurături colorate, Dinari îşi lipi binoclul de cutele de grăsime de pe faţă. Umblă la reglajele oleobiectivelor şi, ignorând aparatul blindat care se apropia, scrută ţărmul accidentat al insulei administrative.

— Pe malul acela, sunt peste tot comandouri inamice, acostând pe partea opusă spaţioportului. Şi se apropie cu artilerie de umăr…

— Trebuie să fi venit cu submarinul, spuse Jeh-Wu. Ăsta-i

nu-i un atac improvizat – îl plănuiesc de ceva vreme!

— Aşteptau un pretext, adăugă Reed, cu o cută adâncă tăindu-i fruntea bronzată. Aparatele zburătoare de asalt se apropiară – mici discuri negre licărind din cauza scuturilor defensive.

Pentru Duncan, maeştrii spadasini păreau atât de neajutoraţi, aproape patetici, când erau puşi în faţa cu această situaţie neaşteptată. Exerciţiile lor ipotetice erau mult diferite de realitate… Dureros de diferite! Apucă spada bătrânului duce.

— Aparatele acelea sunt dirijabile fără echipaj, făcute doar să arunce bombe şi materiale incendiare, spuse Duncan pe un ton de evaluare rece, în timp ce o ploaie de bombe cădeau din discurile urlătoare. De-a lungul ţărmului, clădirile izbucniră în flăcări una după alta…

Urlând, mândrii maeştri spadasini fugiră din balcon, cu Resser şi Duncan printre ei.

— Trebuie să ajungem la posturile noastre, să facem tot ce putem să dirijăm apărarea!

Vocea subţire a lui Dinari devenise tăioasă, căpătând un ton de comandă.

— Restul noilor absolvenţi sunt la spaţioport, sublinie Resser. Îşi pot lua echipamentul şi pot contraataca…

Derutaţi, dar luptându-se să-şi revină, în special în faţa funcţionarilor şi administratorilor încă şi mai îngroziţi, Jamo Reed, Mord Cour şi Jeh-Wu o luară la fugă pe coridorul principal, în timp ce Rivvy Dinari demonstră cât de repede îşi putea mişca volumul imens, săltând în jos pe o scară doar apucând balustradele şi sărind de la un palier la altul. Whitmore Bludd alerga în urma lui…

După ce schimbară priviri iuţi, Duncan şi Resser îi urmară pe cei doi maeştri spadasini care coborâseră pe scări. O explozie apropiată zgudui clădirea administraţiei, iar tinerii se poticniră. Cu toate acestea, îşi continuară drumul. Afară continua atacul de mari proporţii.

Noii maeştri spadasini năvăliră în holul central printr-o uşă de la parter, alăturându-se lui Dinari şi Bludd. Prin

ferestrele de plaz armat, Duncan putea să vadă clădirile de afară care ardeau.

— Trebuie să ajungem la centrul vostru de comandă, le spuse el celor mai în vârstă. Avem nevoie de echipament de luptă. Există toptere de atac la spaţioport?

Resser strângea în mână pumnalul de ceremonie Moritani.

— Am să lupt chiar aici, dacă îndrăznesc să trimită pe cineva să ne înfrunte.

Bludd arăta agitat; îşi abandonase haina colorată, undeva pe scări.

— Nu gândiţi pe termen scurt! Care e scopul lor? Desigur, vor umbla după criptă!

Exasperat, arătă spre un sicriu negru, ornamentat, aşezat pe un postament care domina holul.

— Rămăşiţele lui Jool-Noret, obiectul cel mai sacru de pe tot Ginaz-ul… Te poţi gândi la o insultă mai mare pentru noi?

Roşu la faţă, se întoarse către uriaşul său coleg.

— Ar fi ca şi cum ne-ar lovi în inimă!

Perplecşi, Duncan şi Resser se uitară unul la altul. Fuseseră sufocaţi cu poveşti despre legendarul luptător – dar în faţa acestui atac sângeros, a bombelor care explodau, a civililor care strigau şi alergau după adăpost pe străzile insulei, nici unuia dintre ei nu-i păsa prea mult de vechea relicvă.

Dinari se grăbi să traverseze holul ca un cuirasat mişcându-se cu toată viteza.

— La criptă! strigă el. Bludd şi ceilalţi încercară să ţină pasul cu el.

Faimoasa criptă era înconjurată de plaz armat transparent şi de un câmp Holtzman licăritor. Lăsând deoparte toată aroganţa, cei doi maeştri spadasini urcară treptele în fugă şi-şi apăsară palmele pe un panou de control. Scutul se stinse, iar barierele de plaz se ridicară.

— O să ducem sarcofagul! strigă Bludd către Duncan şi Resser. Trebuie să-l ţinem în siguranţă… Este însuşi sufletul

şcolii Ginaz!

Uitându-se permanent în jur, după atacatori în uniformă Moritani, Duncan cântări în mână spada bătrânului duce.

— Luaţi mumia, dacă trebuie, dar mişcaţi-vă repede!

Resser stătea lângă el.

— Apoi trebuie să ieşim de-aici şi să găsim nişte navete, ca să putem lupta…

Duncan spera că alte sisteme de apărare se regrupau deja, ca să pornească la atac împotriva invadatorilor.

În timp ce maeştrii spadasini seniori, amândoi bărbaţi puternici, ridicară sicriul sculptat şi-l transportară către siguranţa îndoielnică din exterior, Duncan şi Resser deschideau drumul. Afară, discurile negre îşi continuau fără discriminare ploaia de bombe.

Un topter înarmat, având însemnele şcolii, ateriză în piaţeta din faţa clădirii administrative; îşi strânse aripile, în vreme ce motoarele sale continuau să huruie. Şase maeştri spadasini cu puşti laser agăţate pe umeri săriră din aparat, purtând salopete şi basmale roşii.

— Am luat corpul lui Noret, strigă Bludd mândru, făcând semne spre topter ca să ceară ajutor. Veniţi repede!

Soldaţi în uniforme galbene Moritani alergau de-a curmezişul pieţei. Duncan strigă un avertisment, iar maeştrii spadasini traseră cu laserele în atacatori. Soldaţii grummanieni răspunseră cu armele lor; loviră doi maeştri spadasini, inclusiv pe Jamo Reed. La explozia unei bombe aeriene, bătrânul Mord Cour se prăbuşi, rănit la braţe şi în piept de schijele zburătoare. Duncan îl ajută pe instructorul cu părul zburlit să se ridice şi să se adăpostească în topter.

Chiar când îl urca pe Cour în aparat, un atacator îi lovi în fugă picioarele lui Duncan, dezechilibrându-l. Tânărul maestru spadasin căzu pe caldarâm, se rostogoli şi ţâşni din nou în picioare. Înainte să-şi poată înălţa spada, o grummaniană într-un *gi* galben de arte marţiale plonjă pe sub garda lui, crestându-l cu pumnalele-gheare de la degete. Spada dovedindu-i-se inutilă la o distanţă atât de mică, Duncan apucă părul lung al atacatoarei şi smuci

suficient de tare încât să-i audă gâtul trosnind. Ucigaşa se prelinse pe sol, moale şi cuprinsă de spasme.

Alţi grummanieni se concentrară asupra topterului înarmat. Resser răcni:

— Dă-i drumul! Ia blestematul ăla de sicriu cu tine!

El şi cu Duncan se întoarseră să înfrunte un alt oponent…

Un bărbat cu barbă fandă folosind o suliţă electrică ce scotea scântei, dar Duncan se ghemui şi se răsuci într-o parte. Gândurile lui se accelerară, căutând reacţia potrivită învăţată în opt ani de antrenament. Furia ameninţa să-l copleşească, înălţându-se în valuri roşii pe măsură ce-şi amintea de elevii captivi, măcelăriţi pe vasul întunecat. Retina îi ardea, plină cu imagini intense de bombe, flăcări şi nevinovaţi ucişi.

Îşi aminti însă de avertismentul lui Dinari: *O dată cu furia, vine şi eroarea!* Într-o clipă, alese o reacţie rece, aproape instinctivă. Prin pura forţă a voinţei, Duncan Idaho izbi cu degete de oţel cutia toracică a omului care se întindea spre el, rupându-i pielea şi străpungându-i inima.

Apoi însă, un tânăr precaut ieşi din încăierare, zvelt şi musculos, cu încheietura dreaptă rănită fixată într-o manşetă rigidă, căptuşită. *Trin Kronos…* În mâna sănătoasă, tânărul nobil morocănos ţinea strâns o katana ascuţită.

— Credeam că voi doi hrăniţi peştii, ca şi ceilalţi patru, pe care i-am dat ca exemplu…

Ridică ochii către micile bombardiere plutitoare; o altă explozie puternică dărâmă o clădire joasă.

— Luptă cu *mine,* Kronos, zise Resser, trăgând din teacă pumnalul de ceremonie Moritani. Sau eşti prea laş fără tatăl tău şi un detaşament de soldaţi cu armament greu alături?

Trin Kronos îşi privi katana, se gândi, apoi o aruncă deoparte.

— E o armă prea bună pentru un trădător! Ar trebui s-o arunc după ce o s-o mânjesc cu sângele tău…

Scoase în schimb un cuţit de duel.

— Un pumnal e mai uşor de înlocuit…

Obrajii lui Resser se aprinseră, iar Duncan făcu un pas înapoi să-i privească pe cei doi înfruntându-se.

— Nu m-aş fi lepădat niciodată de Casa Moritani, zise Resser, dacă mi-ar fi dat ceva în care să cred.

— Crede în oţelul rece al lamei mele, răspunse Kronos, cu un rânjet crud. Îl vei simţi cât se poate de real, atunci când îţi va scoate inima din piept!

Cu molozul sfărâmat sub picioare, cei doi descriseră prudenţi cercuri, privindu-se continuu în ochi. Resser îşi ţinea pumnalul ridicat, păstrând o postură defensivă fermă, în timp ce Kronos împungea şi reteza aerul, agresiv dar ineficient.

Resser atacă, se retrase, apoi îşi balansă piciorul într-o lovitură dură, care-ar fi trebuit să-l pună la pământ pe Kronos, dar luptătorul grummanian se aplecă pe spate ca un şarpe, ferindu-se de piciorul roşcovanului. Resser se răsuci complet şi-şi recăpătă echilibrul, respingând o izbitură rapidă de cuţit.

Zona din jurul celor doi combatanţi era pustie. Pe străzile din apropiere, alţi grummanieni continuau să atace, iar de la ferestrele înalte porneau salve de proiectile. La topter, maeştrii spadasini se chinuiau cu relicva lor, încercând să ridice sarcofagul în aparat, în timp ce se băteau cu atacatorii.

Kronos fentă, flutură vârful cuţitului său de duel pe la ochii lui Resser, apoi încercă să-l înjunghie în gât. Resser se aruncă într-o parte, la limita distanţei la care ajungea mâna grummanianului, dar piciorul îi alunecă pe o aşchie de piatră ruptă; glezna i se suci şi se poticni.

Kronos se aruncă asupra lui ca un leu, împungând continuu aerul şi coborând apoi cuţitul, dar Resser pară în lateral cu pumnalul lui, înlăturând cu un zăngănit lama celuilalt. Apoi împinse pumnalul în sus, înfigându-i vârful în bicepsul adversarului şi făcând o tăietură roşie în jos, peste cot, până la antebraţ.

Cu un ţipăt copilăresc, Kronos se retrase clătinându-se şi privind la râul stacojiu care cobora spre încheietura lui

sănătoasă.

— Bastard trădător!

Resser sări în picioare şi se concentră din nou asupra poziţiei sale, gata de luptă.

— Sunt orfan, nu bastard…

Buzele lui schiţară un surâs scurt, şters.

Cu braţul plin de sânge şi mâna care ţinea cuţitul slăbită, Kronos îşi putea da seama că pierduse lupta. Chipul îi împietri. Apucând pumnalul de lamă, coborî mânerul acestuia către manşeta groasă. Se deschise de-a lungul unei tăieturi gata pregătite, şi un pistol cu săgeţi fixat cu arc îi sări în mână. Kronos rânji, îndreptând arma în faţă, pregătindu-se să tragă o încărcătură întreagă de săgeţi argintii în pieptul lui Resser.

— Tot mai insişti să-ţi urmezi regulile absurde, nu-i aşa?

— *Eu* nu, exclamă Duncan Idaho din spate, aruncând cu putere spada bătrânului duce. Vârful se înfipse între omoplaţii lui Trin Kronos şi-i ieşi prin piept, alunecând cu toată lungimea prin inimă. Kronos tuşi cu sânge şi se cutremură, uluit de obiectul ascuţit care-i ţâşnise din stern.

În timp ce Kronos se prăbuşi mort, Duncan scoase lama însângerată. Apoi se uită fix la victima lui şi la spadă.

— Grummanienii nu sunt singurii care pot încălca regulile…

Chipul lui Resser devenise cenuşiu, acceptând inevitabilitatea morţii de îndată ce văzuse pistolul ascuns în manşeta lui Kronos.

— Duncan… l-ai înjunghiat pe la spate!

— Am salvat viaţa prietenului meu! replică Duncan. Având aceleaşi opţiuni, aş face aceeaşi alegere de fiecare dată…

Dinari şi Bludd terminară de legat relicva sacră la bordul topterului. Raze laser umplură aerul când apărătorii Ginazului traseră cu precizie mortală. Cei doi tineri rămaseră pe loc epuizaţi, dar maeştrii spadasini îi traseră la bordul topterului.

Cu o izbucnire puternică a motoarelor, ornitopterul

înarmat se înălţă în aer. Aripile atinseră anvergura maximă, transportând pasagerii şi cadavrul lui Jool-Noret departe de clădirile principale. Când Duncan se înghesui pe puntea de metal, Rivvy Dinari se aplecă şi-i puse braţul gros în jurul umerilor.

— Voi, băieţi, a trebuit să arătaţi foarte devreme ce puteţi.

— Despre ce-a fost vorba în atacul ăsta? Mândrie rănită? întrebă Duncan, atât de furios încât îi venea să scuipe. Stupid motiv de a începe un război…

— Rareori există motive bune de a începe războaie, răspunse Mord Cour, plecând capul.

Whitmore Bludd ciocăni în plazul transparent.

— Uitaţi-vă pe fereastră!

Un roi de toptere de luptă de pe Ginaz trăgeau cu laserele în aparatele de zbor inamice şi secerau soldaţii de la sol.

— La comenzi, sunt noii noştri maeştri spadasini – colegii voştri de la spaţioport! zise Cour.

După o lovitură directă, unul dintre aparatele fără pilot explodă şi căzu la sol ca un bolovan. În interiorul înghesuit al topterului, maeştrii spadasini ridicară pumnii ameninţător.

Aparatul zburător izbi pământul într-o minge de foc; un al doilea se prăbuşi în ocean. După aceea razele laser doborâră şi mai multe. Topterul lui Duncan coborî către un detaşament de comando grummanian care alerga înapoi către apă şi-l aruncă în aer, lăsând trupurile împrăştiate pe sol. Pilotul descrise un cerc pentru o a doua trecere.

— Grummanienii se aşteptau la prăzi uşoare, spuse Whitmore Bludd.

— Şi să mă ia naiba dacă nu le-am oferit aşa ceva, bombăni Jeh-Wu.

Duncan privi masacrul şi încercă să nu compare distrugerile şi vărsarea de sânge dezlănţuite cu toată fineţea pe care o învăţase în opt ani la şcoala Ginaz.

Fii atent la seminţele pe care le semeni şi la recoltele pe care le culegi. Nu-l blestema pe Dumnezeu pentru pedeapsa pe care o aduci singur asupra capului tău.

Biblia Catolică Portocalie

Apelând la conformismul indignat care ar fi făcut-o mândră până şi pe doamna Helena, Kailea îl convinse pe Leto să nu-şi ia fiul în marea procesiune ducală.

— Nu vreau ca Victor să fie expus nici unui pericol. Acel iaht nu e sigur pentru un băieţel de şase ani…

Thufir Hawat se dovedi un aliat neaşteptat, fiind de acord cu îngrijorarea lui Kailea, până când Leto se înduplecă în sfârşit. Exact aşa cum sperase ea…

După capitularea ducelui, Kailea îl ajută pe Rhombur să salveze situaţia.

— Eşti unchiul lui Victor. De ce nu mergeţi voi doi… la pescuit? Luaţi o barcă de-a lungul coastei – numai să vină cu voi destule gărzi. Cu siguranţă, căpitanul Goire va fi încântat să vă însoţească!

Rhombur se lumină la faţă.

— Poate că mergem să adunăm din nou nestemate de coral…

— Nu cu fiul meu, i-o reteză tăios Kailea.

— Ăăă… bine. Atunci o să-l duc la fermele de pepeni paradan plutitori şi poate prin nişte golfuleţe unde să ne putem uita la peşti.

*

Swain Goire se întâlni cu Rhombur jos la docuri, unde curăţară cala micii dar bine echipatei bărci cu motor *Dominic.* Pregătindu-se pentru o lipsă de câteva zile, luară aşternuturi şi mâncare. În spatele castelului, la spaţioportul de la periferia oraşului Cala, echipajul ducelui muncea să pregătească enormul iaht aerian. Nerăbdător să plece, Leto era complet absorbit de ultimele pregătiri.

În timp ce continua munca la barcă, Victor deveni iritabil şi nu prea entuziast. La început Rhombur se gândi că băiatul s-ar putea să-şi amintească întâlnirea cu elecranul; în schimb, îl văzu pe Victor uitându-se din ce în ce mai des în sus, către platoul de pe care tatăl lui era pe cale să se îmbarce pentru călătorie. Steagurile Atreides fluturau în bătaia vântului, împodobite cu panglici reflectorizante, verzi şi negre.

— Vreau să fiu cu tata, zise Victor. E distractiv la pescuit, dar să mergi cu dirijabilul e mai bine!

Rhombur se aplecă peste marginea bărcii.

— Aşa zic şi eu, Victor. Aş vrea să fie vreo cale să mergem şi noi cu el...

Ducele Leto avea intenţia să piloteze el însuşi aeronava, însoţit de escorta cuvenită, formată din cinci soldaţi loiali. Cu greutatea limitată pe care-o putea duce aparatul mai uşor decât aerul, nu era înţelept să ia pasageri de agrement.

Swain Goire lăsă jos o ladă cu provizii, în afara cabinei de pe punte, apoi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi îi zâmbi băiatului. Căpitanul era mai devotat lui Victor decât oricărei alte legi sau oricărui alt stăpân, Rhombur ştia asta. Pe faţa chipeşă a lui Goire se citea adoraţia pentru fiul lui Leto.

— Ăăă... căpitane, aş vrea să-ţi cer părerea!

Rhombur se uită la Victor, apoi din nou la căpitanul de gardă.

— Ţi s-a încredinţat siguranţa copilului, şi nimeni nu poate spune că te-ai fi sustras vreodată de la datorie sau că n-ai fi acordat întreaga atenţie însărcinării tale.

Goire se înroşi stânjenit. Rhombur continuă:

— Crezi în temerile surorii mele, potrivit cărora Victor chiar ar putea fi în pericol dacă-l însoţeşte pe Leto la bordul iahtului?

Râzând, Goire făcu un gest de respingere.

— Sigur că nu, stăpâne prinţ. Dacă era vreun pericol, Thufir nu l-ar fi lăsat niciodată pe duce să meargă – şi nici eu! Hawat m-a însărcinat să controlez personal siguranţa

iahtului înainte de plecare, în timp ce el şi oamenii lui cutreieră traseul de zbor, căutând cea mai mică urmă de ambuscadă. E pe deplin sigur, vă asigur. Mi-aş pune viaţa pentru asta!

— Exact ce mă gândeam şi eu... Rhombur îşi frecă palmele şi zâmbi.

— Atunci, există vreun motiv anume pentru care Kailea insistă să ne ducem la pescuit, în loc să mergem cu Leto?

Strângând din buze, Goire se gândi la întrebare. Evită privirea lui Rhombur.

— Doamna Kailea este uneori... exagerată în ceea ce priveşte grija pentru băiat. Cred că-şi imaginează ameninţări acolo unde nu sunt!

Micul Victor se uita de la un bărbat la altul, fără să înţeleagă nuanţele discuţiei.

— Ai vorbit cu o francheţe adevărată, căpitane. Nu-mi pot imagina de ce n-ai fost avansat...

Apoi Rhombur îşi coborî vocea până la nivelul unei şoapte.

— Ăăă... de ce să nu facem în aşa fel încât Victor să-l însoţească pe tatăl lui în secret? N-ar trebui să piardă magnifica procesiune... La urma urmei, e fiul ducelui. Trebuie să ia parte la evenimentele importante.

— Sunt de aceeaşi părere... dar mai e şi problema greutăţii. Iahtul aerian are o capacitate limitată de a transporta pasageri.

— Păi, dacă într-adevăr nu e nicio primejdie, de ce să nu lăsăm acasă doi membri ai gărzii de onoare, pentru ca dragul meu nepot – Rhombur îl strânse pe Victor de umăr – şi cu mine să ne alăturăm ducelui? Mai rămân trei soldaţi, iar eu pot foarte bine să lupt pentru a-l proteja pe duce, dacă se ajunge la asta.

Deşi stânjenit, Goire nu reuşea să dea glas nici unui motiv pentru care s-ar opune acestei sugestii, în special nu după ce zări bucuria de pe chipul lui Victor. Băieţelul îi topi ultima fărâmă de rezistenţă.

— Comandantului Hawat nu i-ar plăcea nicio schimbare

de plan, şi nici lui Kailea.

— Adevărat, dar tu răspunzi de securitatea dirijabilului, corect? Rhombur îi înlătură îngrijorarea.

— În plus, Victor nu poate deveni un bun conducător dacă e pus la adăpost de orice zgârietură sau vânătaie. Trebuie să iasă în lume şi să înveţe la şcoala vieţii – indiferent ce-ar spune sora mea…

Goire se apleca în faţa băieţelului încântat, tratându-l ca pe un mic bărbat.

— Victor, spune-mi adevărul. Vrei să mergi la pescuit, sau…

— Vreau să merg cu iahtul! Vreau să fiu cu tata şi să văd lumea! Avea o privire cât se poate de hotărâtă.

Goire se ridică. Pentru o clipă, se uită în ochii lui Victor, vrând să facă tot ce-i stătea în putere ca să-l facă pe băiat fericit.

— Ăsta-i răspunsul de care aveam nevoie. Atunci, e hotărât. Întoarse capul spre spaţioport, unde aştepta dirijabilul.

— Mă duc să fac pregătirile!

*

Temându-se că felul ei de a se purta ar putea-o da de gol, Kailea se izolă într-unul dintre turnurile castelului Caladan, prefăcându-se bolnavă. Îşi luase deja rămas-bun în mod oficial de la Leto, prea absorbit de pregătiri, apoi se grăbise să plece înainte ca el s-o privească în ochi… nu că i-ar fi dat oricum prea multă atenţie!

Mulţimea ovaţiona urmărind procesiunea ducală, care se pregătea să decoleze spre cerul albastru al Caladanului. Şoimul Atreizilor era desenat cu roşu aprins pe partea umflată a iahtului aerian, care avea să fie urmat de dirijabile mai mici, dar proiectate asemănător, toate ornamentate foarte colorat. Iahtul desfăşură pânze, pentru a prinde vântul, şi trăgea de funiile care-l ţineau priponit ca

o albină-mamut extrem de umflată. Flamurile Atreides fluturau în adierea uşoară.

Balonul dirijabilului era un spaţiu gol, despărţituri etanşe cu gaz mai uşor decât aerul, însă micul compartiment de pasageri de pe pântec fusese umplut cu provizii. Pânzele de ghidare fâlfâiau ca nişte aripi de fluture, de-o parte şi de alta a nacelei. Thufir Hawat verificase el însuşi ruta propusă, puricând drumurile şi trimiţând soldaţi şi inspectori ca să se asigure că niciun asasin nu se ascunsese de-a lungul traseului.

Muşcându-şi buza, Kailea privea de la fereastra înaltă, orientată spre interiorul uscatului, de unde putea zări aeronava colorată. Deşi abia auzea fanfara cântând în cinstea plecării lui Leto, vedea siluetele stând pe un podium şi făcând semn cu mâna, înainte de a se urca la bordul iahtului aerian.

Stomacul i se strânse.

Se mustră singură pentru că nu făcuse rost de un binoclu… dar asta ar fi putut trezi suspiciuni. O îngrijorare prostească; servitorii casei ar fi crezut pur şi simplu că dorea să-l privească pe „iubitul” ei Leto, plecând în procesiunea lui istorică. Oamenii de pe Caladan nu ştiau nimic despre partea întunecată a relaţiei lor; în naivitatea lor, îşi imaginau numai poveşti romantice…

Cu un junghi în inimă şi un sentiment de inevitabilitate, Kailea urmări echipele de lucru dezlegând ancorele. Ridicat de gazul uşor, ajutat de suspensoare, iahtul porni să plutească graţios în curenţii de aer. Aparatul lent avea sisteme de propulsie care puteau fi folosite în caz de urgenţă, dar Leto prefera să lase aeronava uriaşă să fie purtată de vânt, ori de câte ori era posibil. Aparatele mai mici de escortă porniră şi ele.

Deşi singură, Kailea Vernius încercă să-şi calmeze expresia de pe faţă, toate emoţiile din minte, nevrând să-şi aducă aminte de vremurile bune pe care le petrecuse cu nobilul ei iubit. Aşteptase destul, şi ştia, în adâncul sufletului, că nu se va întâmpla niciodată aşa cum voia ea.

Rhombur, în ciuda micilor lui afaceri cu câţiva rebeli, nu realizase *nimic* pe Ix. Şi nici tatăl lor, în toţi anii de presupusă luptă clandestină împotriva Casei Corrino! Dominic era mort, iar Rhombur era mulţumit să fie prietenul anonim al lui Leto, vrăjit de urâţica lui femeie Bene Gesserit. Nu avea niciun fel de ambiţii…

Iar Kailea nu putea accepta aşa ceva!

Strânse pervazul de piatră al ferestrei, privind procesiunea splendidă a aeronavelor care pluteau pe deasupra oraşului Cala şi mai departe, spre câmpii. Oamenii de rând vor sta băgaţi până la genunchi în câmpurile lor mlăştinoase şi se vor uita în sus ca să privească trecerea ducelui. Buzele lui Kailea desenară o linie fermă, dreaptă. Cultivatorii aceia de orez pundi vor căpăta o privelişte mult mai spectaculoasă decât se aşteptau…

Chiara îi explicase detaliile planului abia după ce fusese deja pornit. Cum fusese cândva amanta unui expert în muniţii, Chiara întinsese ea însăşi o capcană, folosind explozivi în lanţ furaţi din arsenalul Atreizilor. Nu va exista nicio şansă de supravieţuire, nicio speranţă de salvare!

Simţind o groază neputincioasă, Kailea închise ochii. Roţile fuseseră puse în mişcare, şi nimic din ce-ar fi putut face nu putea împiedica acum dezastrul. *Nimic.* În curând, fiul ei va fi noul duce, iar ea va fi regenta mamă. *Ah, Victor, fac asta pentru tine.* Auzind zgomot de paşi, fu surprinsă s-o vadă pe Jessica apărând la uşa camerei sale, întoarsă deja de la lansarea aeronavei ducale. Kailea o privi pe rivala ei, cu un chip de piatră. De ce n-a putut şi ea să meargă cu Leto? Asta ar fi rezolvat şi mai multe dintre problemele ei…

— Ce vrei? întrebă Kailea.

Jessica arăta subţire şi delicată – şi totuşi, Kailea ştia că nicio femeie cu instruire Bene Gesserit nu putea fi vreodată neajutorată. Vrăjitoarea ar fi putut probabil s-o ucidă pe Kailea într-o clipă cu metodele ei stranii. Îşi promise că va scăpa de această seducătoare îndată ce greutatea şi

responsabilităţile Casei Atreides vor cădea pe umerii ei.

Voi fi regentă pentru fiul meu!

— Acum că ducele a plecat şi ne-a lăsat singure, e timpul să stăm de vorbă… Jessica urmări reacţia lui Kailea.

— Noi două am evitat asta prea multă vreme.

Kailea se simţea de parcă fiecare nerv de pe chipul şi din degetele ei, fiecare tresărire şi fiecare gest îi erau disecate de cercetarea atentă a acestei impertinente. Se spunea că o Bene Gesserit putea citi gândurile, deşi vrăjitoarele însele negau acest lucru. Kailea se înfioră, iar Jessica mai făcu un pas în interiorul camerei.

— Mă aflu aici pentru că doresc intimitate, spuse Kailea. Ducele meu a plecat şi eu vreau să fiu singură!

Jessica se încruntă. Ochii ei verzi priveau concentraţi, ca şi cum ar fi detectat deja că ceva nu era în regulă. Kailea întoarse capul, simţindu-se ca dezbrăcată. Cum putea fetişcana asta s-o dea în vileag atât de uşor?

— M-am gândit că ar fi mai bine dacă n-am lăsa atât de multe lucruri nespuse între noi, continuă Jessica. Leto s-ar putea hotărî curând să se însoare. Şi nu va fi cu niciuna dintre noi…

Dar Kailea nu voia să audă nimic despre asta. *Vrea să facă pace cu mine? Să-mi ceară permisiunea să-l iubească pe Leto?* Gândul îi aduse o umbră de surâs pe buze.

Înainte ca răspunsul lui Kailea să sosească, se auziră din nou paşi, zgomotul unor picioare încălţate cu bocanci. Swain Goire dădu buzna în încăpere. Arăta neliniştit, cu uniforma de gală în neorânduială. Se opri pentru o clipă când o văzu pe Jessica acolo, ca şi cum ar fi fost ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o întâlnească alături de Kailea.

— Da, căpitane, ce este? se răsti Kailea.

El bâjbâi în căutarea cuvintelor, îşi atinse centura lată fără să-şi dea seama, apoi se întinse către buzunăraşul uniformei în care ţinea de obicei cheia codată de la arsenal.

— Eu… am rătăcit ceva, mă tem.

— Căpitane Goire, de ce nu eşti cu fiul meu?

Kailea îşi descărca furia asupra lui, sperând să distragă atenţia lui Jessica.

— Tu şi cu prinţul Rhombur trebuia să plecaţi la pescuit acum câteva ore!

Chipeşul soldat îi evită privirea, în timp ce Jessica se uita la amândoi, înregistrând fiecare mişcare. Inima lui Kailea îngheţă. *Bănuieşte ceva? Şi dacă e aşa, ce va face în legătură cu asta?*

— Eu… se pare că am pierdut o piesă importantă de echipament, doamnă, se bâlbâi el, arătând teribil de încurcat. N-am reuşit deloc s-o găsesc şi acum sunt din ce în ce mai îngrijorat. Vreau s-o caut în toate locurile posibile!

Kailea păşi mai aproape de el, roşie în obraji.

— N-ai răspuns la întrebarea mea, căpitane… Voi trei ar fi trebuit să fiţi plecaţi la pescuit. Ai amânat excursia fiului meu ca să poată fi de faţă la plecarea tatălui său?

Îşi duse un deget la buzele crispate.

— Da, îmi dau seama că lui Victor i-ar fi făcut plăcere să vadă aeronavele. Dar acum du-l! Nu vreau să piardă excursia la pescuit cu unchiul lui. Era foarte încântat să meargă…

— Fratele tău a cerut o mică schimbare de plan, doamnă, zise Goire, incomodat de prezenţa lui Jessica şi de faptul că fusese prins pe picior greşit. Vom programa o altă excursie de pescuit săptămâna viitoare, dar Victor a vrut atât de mult să meargă cu ducele Leto… O asemenea procesiune e foarte rară. Nu ne-a lăsat inima să-l refuzăm!

Kailea se răsuci înspăimântată.

— Ce vrei să spui? Unde-i Victor? Unde-i Rhombur?

— Păi, sunt la bordul iahtului, doamnă. Îl voi informa pe Thufir Hawat…

Kailea alergă la fereastră, dar uriaşa aeronavă şi însoţitoarele ei ieşiseră deja din câmpul vizual. Izbi cu pumnul în plazul transparent al ferestrei şi lăsă să-i scape un vaiet puternic, pătrunzător, de disperare.

Oricare dintre noi visează la viitor, deşi nu toţi vom fi acolo să-l vedem.

TIO HOLTZMAN,
Speculaţii despre timp şi spaţiu

La bordul iahtului aerian, Leto se relaxă în scaunul de comandă. Aparatul se înălţă mult deasupra oraşului şi pluti pe deasupra zonelor agricole din jur – atât de paşnice, de prietenoase, de liniştite… Mişcă puţin cârma, dar lăsă vântul să-şi facă toanele. În linişte completă şi cu o graţie desăvârşită, pluteau pe deasupra pământului luxuriant, în fruntea procesiunii de dirijabile. Leto privi în jos, către râurile late, către pădurile dese şi mlaştinile unde sclipeau bălţi stătute…

Victor se uita cu ochii mari pe hublouri, arătând priveliştile şi punând o mie de întrebări. Rhombur răspundea, dar lăsa răspunsul în seama lui Leto când numele vreunei forme de relief sau al unui sat cu casele adunate în ciorchine îi depăşea cunoştinţele.

— Mă bucur că eşti aici, Victor…

Leto ciufuli cu blândeţe părul băieţelului.

Trei soldaţi erau postaţi la bord, unul în cabina principală şi ceilalţi la ieşirile de la prova şi pupa. Purtau uniformele negre ale gărzii de onoare a Atreizilor, cu epoleţii împodobiţi cu un şoim roşu. Din moment ce îl înlocuise pe unul dintre ei, Rhombur purta aceeaşi uniformă; chiar şi Victor, care de asemenea înlocuise un soldat, din cauza limitelor de greutate ale iahtului aerian, purta epoleţi pe replica jachetei negre a ducelui. Pe haina băiatului, epoleţii erau prea mari, dar el insista să-i poarte.

Rhombur începu să cânte melodii populare, versuri pe care le auzise de la localnici. În ultimele luni, el şi cu Gurney Halleck cântaseră la baliset duete, melodii solo şi balade. În acest moment, Rhombur se delecta pur şi simplu, cântând cu vocea lui răguşită, fără niciun acompaniament.

Auzind un cântec marinăresc familiar, unul dintre soldaţi i

se alătură. Omul crescuse la o fermă de orez pundi, înainte să intre în trupele Atreides, şi îşi amintea încă melodiile învăţate de la părinţi. Victor încercă şi el să cânte, adăugând uneori cuvinte din refren, nu întotdeauna corecte, atunci când credea că şi le aminteşte.

Deşi mare, iahtul dirijat cu pânze era uşor de mânuit, o aeronavă construită pentru călătorii de plăcere. Poate cândva o s-o ia cu el şi pe Jessica… sau chiar pe Kailea.

Da, Kailea. Victor ar trebui să-şi vadă mama şi tatăl petrecând mai mult timp împreună, indiferent de neînţelegerile lor politice sau dinastice. Leto încă simţea ceva pentru ea, deşi – mai nou – femeia îl respingea de fiecare dată. Amintindu-şi cât de cruzi fuseseră propriii lui părinţi unul cu celălalt, nu voia să-i lase o asemenea moştenire lui Victor.

La început fusese doar neglijenţă, înrăutăţită de încăpăţânarea lui atunci când Kailea începuse să aibă pretenţii nerezonabile în legătură cu căsătoria – dar îşi dădu seama că ar fi trebuit măcar s-o facă concubina lui legitimă şi să-i dea fiului lor numele de Atreides. Leto nu se hotărâse încă dacă să accepte oferta oficială a arhiducelui Ecaz de a se căsători cu Ilesa, dar într-o zi va găsi cu siguranţă o partidă acceptabilă din punct de vedere politic, printre candidatele din Landsraad.

Totuşi, îl iubea pe Victor prea mult ca să-i refuze statutul de prim născut. Dacă îl desemna pe băiat ca moştenitorul lui oficial, poate că sentimentele lui Kailea faţă de el aveau să devină mai calde…

Plictisit în cele din urmă de cântat şi de ritmul greoi al iahtului, Victor întinse gâtul în sus, ca să vadă pânzele care vălureau afară. Leto îi dădu voie să mânuiască pentru câteva clipe comenzile, întorcând cârma. Băiatul fu extrem de emoţionat să vadă vârful dirijabilului smucindu-se ca răspuns la comanda lui.

Rhombur izbucni în râs.

— O să fii un pilot grozav într-o zi, băiete – dar nu-l lăsa pe tatăl tău să te-nveţe. Eu ştiu mai multe despre pilotaj

decât el!

Victor se uită de la unchiul la tatăl lui, iar Leto râse văzându-l cum cântăreşte comentariul cu atâta seriozitate.

— Victor, întreabă-l pe unchiul tău cum a dat foc la barca noastră odată, după care a intrat într-un recif…

— Tu *mi-ai zis* să intru în recif, replică Rhombur.

— Mi-e foame, zise Victor, ceea ce nu-l surprinse deloc pe Leto. Băiatul avea un apetit sănătos şi creştea pe zi ce trece.

— Du-te să te uiţi în dulapurile din spatele punţii, spuse Rhombur. Acolo ţinem gustările!

Nerăbdător să exploreze, Victor alergă spre partea din spate a punţii.

Iahtul trecu pe deasupra lanurilor de orez pundi – câmpuri verzi îmbibate cu apă, separate de canale nămoloase. Dedesubtul lor pluteau barje cu saci plini cu cereala băştinaşă. Cerul era senin, vântul calm… Leto nu-şi putea imagina o zi mai bună pentru zbor.

Victor se sui pe o bordură ca să ajungă la dulapurile cele mai de sus, cotrobăind printre rafturi. Cercetă imaginile convenţionale de pe etichete; nu putea citi toate cuvintele în galach, dar recunoştea literele şi înţelegea scopul unor lucruri. Găsi carne uscată şi ulu – plăcinte ambalate, cu fructe de pădure, un desert special pentru seară. Înfulecă un pachet de ulu, ceea ce-i astâmpără foamea pe moment, dar continuă să scotocească.

Plin de curiozitate copilărească, Victor se duse către nişte buzunare de stocare construite în peretele de jos al gondolei, strâns lipite de balonul dirijabilului ce forma corpul principal al iahtului. Recunoscând simbolul roşu, îşi dădu seama că acestea erau proviziile de urgenţă, echipamentul de prim-ajutor şi medicamentele. Mai văzuse asemenea lucruri şi înainte, privind cum chirurgii Casei bandajau tăieturi şi zgârieturi.

Deschizând buzunarul de prim-ajutor, scoase proviziile medicale şi studie sulurile de tifon şi cutiile cu pastile. O placă slăbită de pe peretele din fund arăta destul de ciudat,

aşa că o scoase şi găsi dedesubt un alt compartiment, şi mai adânc. Înăuntrul acestuia, Victor găsi ceva cu luminiţe clipitoare, un cadran luminos, mecanisme de transfer cu rezistenţe conectate la grupuri de containere roşii de stocare a energiei, toate legate laolaltă.

Fascinat, se uită multă vreme la ele.

— Unchiule Rhombur! Vino să vezi ce-am găsit!

Zâmbind îngăduitor, Rhombur traversă puntea, gata să facă tot ce putea ca să-i explice copilului ceea ce găsise, indiferent ce-ar fi fost.

— Acolo, în spatele truselor pentru doctor! Victor arătă cu degeţelul.

— Vezi, e strălucitor şi drăguţ…

Rhombur stătea în spatele băiatului, aplecat ca să se uite. Mândru, cu un aer de proprietar, Victor întinse mâna mai adânc.

— Uite cum clipesc luminiţele. Îl scot ca să vezi mai bine.

Băiatul apucă dispozitivul, iar lui Rhombur i se tăie brusc respiraţia.

— Nu, Victor! E o…

Fiul ducelui Leto lovi conexiunile rezistenţelor şi activă declanşatorul de siguranţă. Explozivii detonară.

Cunoaşterea e nemiloasă.

Biblia Catolică Portocalie

Când flăcările erupseră la capătul dinspre pupa al cabinei iahtului, unda de şoc îl izbi pe Leto ca un meteor.

O masă de carne arsă şi sfărâmată se ciocni de fereastra de observaţie din faţă, chiar lângă el, apoi căzu pe podea. Prea mare pentru un copil, prea mică pentru un bărbat – un bărbat întreg – lăsă o pată de fluide corporale înnegrite.

Valul arzător mugea în jurul lui, iar aerul trosnea încins de flăcări. Spatele dirijabilului ardea, înghiţit de focul portocaliu.

Ţipând zadarnic, îngrozit şi confuz, Leto se luptă cu comenzile cârmei, în timp ce iahtul rănit sălta şi se cabra. Cu coada ochiului, nu se putea împiedica să se uite la forma frântă de lângă el.

Palpita. Cine era? Nu voia să ştie…

O paradă de imagini oribile îi asaltă retina, una câte una, ţinând doar o fracţiune de secundă. În spatele lui, auzi un vaiet strident care se schimbă brusc, apoi se stinse, în timp ce o siluetă tremurată a unui bărbat era aspirată printr-o gaură larg deschisă de explozie în podeaua cabinei. Întregul trup al bărbatului era în flăcări. Trebuia să fie Rhombur sau unul dintre cei trei soldaţi. Victor fusese în centrul exploziei… *Dus pentru totdeauna.*

Iahtul avariat începu să coboare, pierzându-şi forţa ascensională pe măsură ce gazul inflamabil era consumat în corpul dirijabilului. Ţesătura se sfâşie, iar focul alb-gălbui se înălţă şi mai mult. Fumul invadă cabina.

Leto îşi simţea carnea fierbinte, şi ştia că uniforma lui neagră avea să ia foc în curând. Lângă el, rămăşiţele trupului neidentificat scoteau un ţipăt ascuţit de durere… Părea să nu aibă *numărul* corect de membre, iar chipul îi devenise o masă însângerată de carne contorsionată, de nerecunoscut…

Iahtul se prăbuşea.

Dedesubt, lanurile de orez pundi se întindeau printre

râuri sinuoase, eleşteie ca nişte nestemate şi sate liniştite. Oamenii se adunaseră, fluturând steguleţe ca să-i salute trecerea. Dar acum, văzând mingea de foc deasupra capului, ca un ciocan al lui Dumnezeu, se repeziră la adăpost, pe când iahtul murea în aer. Aparatele mai mici de escortă se agitau în jurul aeronavei arzânde, însă nu puteau face nimic decât să se ţină după ea.

Leto îşi smulse mintea din paralizie – *Rhombur! Victor!* — când văzu dintr-o dată că dirijabilul plonja către unul dintre satele de fermieri. Avea să se prăbuşească în mijlocul oamenilor adunaţi acolo!

Ca un animal, se luptă cu cârma să schimbe unghiul de coborâre, dar flăcările consumaseră sistemul hidraulic şi înghiţiseră carcasa balonului. Cei mai mulţi dintre săteni se împrăştiaseră ca o turmă cuprinsă de panică; alţii încremeniseră neputincioşi, dându-şi seama că nu vor putea niciodată să scape la timp.

Ştiind în adâncul sufletului că Victor trebuia să fi murit, Leto se simţi ispitit să se lase să dispară în flăcările strălucitoare şi în explozie. Putea să închidă ochii şi să se întindă pe spate, îngăduind gravitaţiei şi căldurii să-l zdrobească şi să-l incinereze. Ce simplu ar fi fost să renunţe…

Dar când văzu toţi acei oameni, acolo jos – unii dintre ei copii, ca Victor – Leto îşi alungă disperarea, se aplecă în faţă şi se strădui să mişte comenzile. Trebuia să fie vreun mijloc să schimbe cursul şi să evite satul.

— Nu, nu, nu… gemu el din adâncul gâtului.

Leto nu simţi nicio teamă fizică, doar durerea care-i străpungea inima ca un cuţit. Nu putea îndura să se gândească la tot ce pierduse, nu putea irosi nicio clipă din cele pe care i le puteau da reflexele şi priceperea. Lupta pentru viaţa oamenilor care credeau în el şi se bizuiau pe el.

În sfârşit, una dintre cârme se răsuci, iar vârful iahtului se ridică în sus cu numai o fracţiune de grad. Deschizând un panou de urgenţă de dedesubtul comenzilor, Leto îşi zări

mâinile roşii şi pline de băşici. Peste tot în jur, flăcările deveneau tot mai fierbinţi. Întinse totuşi mâna înăuntru şi smuci cu toată puterea manetele roşii şi curbate, sperând că măcar cablurile şi comenzile de urgenţă rămăseseră active.

În timp ce vâlvătaia din spatele aeronavei creştea, clemele metalice se deschiseră cu un pocnet. Balonul zdrenţuit al dirijabilului se desprinse, deconectat de la cabină. Pânzele de ghidaj se frânseră şi zburară luate de vânt – unele carbonizate, altele în flăcări, ca nişte zmeie aprinse, fără corzi.

Cabina se prăbuşi, iar rămăşiţele balonului – eliberate brusc de greutatea pasagerilor şi a cabinei cu pereţi groşi – se înălţară ca o cometă arzând pe cer. În mod corespunzător, cabina autonomă căzu într-un unghi mai abrupt. Întinse aripi de planor, care se fixară la locul lor, frânând coborârea. Mecanismele suspensoare avariate făceau eforturi să funcţioneze…

Leto împinse cu putere manetele comenzilor. Aerul fierbinte părea să-i topească plămânii la fiecare respiraţie. Arborii încâlciţi care mărgineau insulele netede din mlaştinile cu orez se ridicară parcă spre el. Ghimpii lor păreau degete ţepene cu vârfuri ascuţite, o pădure de gheare. Îi scăpă un urlet fără cuvinte…

Nici măcar sfârşitul bătrânului duce în arena de tauri nu va fi amintit ca fiind mai spectaculos decât acest fulger final al gloriei!

În ultima clipă posibilă, Leto adăugă doar un pic de energie şi de forţă ascensională, atât cât mai putea stoarce din suspensoarele şi motoarele avariate. Trecu peste satul aglomerat, pârlind acoperişurile şubrede şi se prăbuşi în mlaştinile cu orez de dincolo.

Cabina izbi solul saturat de apă, ca un străvechi obuz de artilerie. Noroiul, apa şi copacii zdrobiţi se pulverizară în aer. Pereţii se îndoiră şi se rupseră.

Impactul îl aruncă pe Leto din scaun în peretele din faţă, apoi din nou pe podea. Apa maronie curse în cabină prin

rupturi până când, cu un geamăt şi un scârţâit, epava încetă să se mai mişte.

Leto alunecă în întunericul paşnic…

Cele mai mari şi mai importante probleme ale vieţii nu pot fi rezolvate. Pot fi doar depăşite.

SORA JESSICA,
notă din jurnalul privat

Sub o ploaie tropicală uşoară, supravieţuitorii dintre maeştrii spadasini păşeau pe pavajul ciupit de explozii al ceea ce fusese înainte piaţa centrală istorică a şcolii Ginaz.

Duncan Idaho, deja călit în bătălie, stătea în mijlocul lor; îşi aruncase tunica sfâşiată. Lângă el, Hiih Resser îşi păstrase cămaşa, chiar dacă era scăldată de sânge – în cea mai mare parte, nu al lui. Amândoi erau acum maeştri spadasini cu drepturi depline, dar nu aveau nici cea mai mică dorinţă de a-şi sărbători triumful.

Duncan nu voia decât să se ducă acasă, pe Caladan.

Deşi trecuse mai mult de o zi de la atacul mişelesc al grummanienilor, echipajele de pompieri şi de salvare încă mai munceau printre dărâmături, folosind câini cu blana lucioasă şi nevăstuici dresate pentru a adulmeca orice urmă de viaţă. Erau însă puţini supravieţuitori îngropaţi.

Fântâna cândva încântătoare din piaţa centrală fusese demolată de şrapnele. Resturi fumegânde erau împrăştiate peste tot în jur. Mirosul de moarte şi de foc persista în aer, fără să poată fi împrăştiat de briza mării.

Soldaţii Moritani intenţionaseră doar o lovitură prin surprindere, menită să provoace cât mai multe pagube; nu făcuseră nicio pregătire – de altfel, nici n-aveau curajul! — ca să ducă o bătălie prelungită. La scurtă vreme după ce luptătorii Ginazului se regrupaseră pentru apărare, scoţându-şi armele, grummanienii îşi lăsaseră în urmă soldaţii căzuţi, abandonaseră aeronava avariată şi fugiseră înapoi la fregatele care-i aşteptau. Fără îndoială, vicontele Moritani începuse deja să-şi justifice acţiunile odioase – şi să sărbătorească în particular atacul ticălos, indiferent cât sânge îi costase pe oamenii lui.

— Studiem şi îi învăţăm pe alţii arta luptei, dar Ginaz nu e o lume militară, zise Whitmore Bludd; hainele lui elegante

arătau cum nu se poate mai rău, ude leoarcă şi pline de pete de funingine.

— Ne străduim să rămânem independenţi de chestiunile politice…

— Ne-am bazat pe presupuneri şi am fost prinşi descoperiţi, remarcă Jeh-Wu, întorcând măcar o dată sarcasmul lui permanent împotriva lui însuşi. Puteam ucide toţi noii elevi cu o asemenea aroganţă oarbă. Şi numai noi suntem de vină!

Obosit până-n măduva oaselor, Duncan se uită la bărbaţii care fuseseră cândva atât de mândri, şi văzu cât de înfrânţi arătau.

— Ginaz n-ar fi trebuit să fie niciodată o ţintă a unei agresiuni!

Rivvy Dinari se aplecă să culeagă o fâşie de metal stâlcit, cândva parte a unui ceas sculptat, ornamental.

— Am presupus…

— Aţi *presupus,* i-o reteză Duncan, iar ei nu găsiră niciun răspuns.

*

Duncan şi prietenul său roşcovan luară trupul lui Trin Kronos şi-l aruncară în valurile care se spărgeau de mal în apropiere de centrul principal de antrenament – acelaşi loc unde răpitorii aruncaseră cadavrele celor patru victime ale lor. Gestul părea corect, răspunsul potrivit din punct de vedere simbolic, dar cei doi nu găsiră nicio satisfacţie în asta.

Acum, luptătorii adunaţi în clădirea avariată a administraţiei dădeau din cap exasperaţi. Duncan jură să nu uite niciodată aroganţa maeştrilor spadasini, care dusese la atâtea necazuri. Chiar şi anticii înţelegeau pericolul orgoliului, al mândriei conducând la cădere; oamenii nu învăţaseră chiar nimic în atâtea mii de ani?

Aidoma însoţitorilor lui, Duncan purta acum o uniformă

kaki de maestru spadasin şi o basma roşie în jurul frunţii. În jurul braţului stâng aveau banderole negre, în cinstea celor peste o sută de maeştri spadasini care muriseră în atacul Moritani…

— Ne bizuiam pe legea imperială ca să ne protejeze, spuse Mord Cour, rănit şi cu glasul slăbit, parcă micşorat. Părea foarte diferit de omul care-i învăţase drama poeziei epice şi îi făcea pe elevi să plângă recitând istorii legendare. Acum avea ambele mâini bandajate.

— Dar grummanienilor nu le-a păsat! Şi-au bătut joc de tradiţiile noastre cele mai sacre, au scuipat pe însăşi temelia imperiului…

— Nu toată lumea joacă după reguli, remarcă Duncan, incapabil să-şi înăbuşe amărăciunea. Trin Kronos ne-a spus-o cu gura lui. Doar că nu l-am ascultat!

Chipul umflat al lui Rivvy Dinari se înroşi.

— Casa Moritani va primi o palmă peste mână, zise Jeh-Wu cu buzele strânse. Se vor alege cu o amendă, poate cu un embargo – şi vor continua să râdă de noi…

— Cum o să mai respecte cineva acum bravura Ginazului? mormăi Bludd. Şcoala e dezonorată. Daunele provocate reputaţiei noastre sunt imense!

Mord Cour îşi aţinti ochii către cerul înnegurat; părul lung, cenuşiu, îi atârna ca un linţoliu în jurul capului.

— Trebuie să refacem şcoala. Exact ca discipolii lui Jool-Noret, după ce maestrul lor s-a înecat…

Duncan îl măsură cu privirile pe căruntul maestru spadasin; îşi aminti viaţa tumultuoasă după ce satul lui fusese ras de pe faţa pământului, cum dusese o viaţă sălbatică în munţii de pe Hagal, apoi se întorsese ca să se alăture – şi să le ia viaţa – bandiţilor care-i omorâseră vecinii şi familia. Dacă cineva putea îndeplini o asemenea renaştere dramatică, Cour era acela!

— Nu vom mai fi niciodată atât de neajutoraţi, promise Rivvy Dinari, cu vocea plină de emoţie. Premierul nostru a promis să posteze aici două unităţi de luptă complet echipate, şi vom căpăta şi o escadrilă de minisubmarine

care să patruleze apele. Suntem maeştri spadasini, corecţi în curajul nostru – iar acest duşman ne-a prins complet nepregătiţi… Am fost făcuţi de ruşine!

Cu o mişcare graţioasă, lovi cu piciorul o bucată de metal răsucită, care căzu în stradă, zăngănind.

— Onoarea dispare. Unde-o s-ajungă imperiul?

Copleşit de propriile lui gânduri, Duncan ocoli o pată de sânge împroşcată pe caldarâmul care lucea sub ploaia caldă. Resser se aplecă să se uite la ea, de parc-ar fi putut obţine vreo informaţie din băltoaca ruginie, vreun indiciu care să-i spună dacă victima fusese inamic, aliat sau un simplu trecător.

— O mulţime de întrebări trebuie puse, continuă Bludd cu glasul tăios din pricina suspiciunilor. Trebuie să săpăm destul de adânc ca să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat…

Îşi umflă pieptul.

— Şi o s-o facem. Mai întâi sunt soldat, şi abia apoi educator!

Colegii lui mormăiră încuviinţând.

Văzând ceva sclipind într-o grămadă de moloz, Duncan păşi peste rămăşiţe ca să ia acel obiect. Scoase o brăţară de argint şi o şterse pe mânecă. De banda metalică atârnau mici mănunchiuri de amulete… mici săbii, transspaţiale ale Ghildei, ornitoptere. Revenind lângă ceilalţi, Duncan i-o întinse lui Dinari.

— Să sperăm că n-a fost a unui copil, zise uriaşul.

Duncan văzuse deja patru copii morţi scoşi din dărâmături, fiii şi fiicele angajaţilor şcolii. Jertfele finale ale agresiunii se vor ridica la câteva mii. Putea fi totul urmărit înapoi până la simpla insultă de a-i elimina pe elevii grummanieni, care fusese un act justificat ca răspuns la atacul criminal al Case Moritani împotriva civililor nevinovaţi de pe Ecaz… care fusese provocat de asasinarea unui ambasador la un banchet de pe Arrakis… care, la rândul ei, era urmarea unei suspiciuni de sabotaj al unei recolte?

Dar elevii grummanieni aleseseră singuri dacă să stea

sau să plece! Totul era atât de lipsit de sens… Trin Kronos îşi pierduse viaţa pentru asta, şi prea mulţi alţii pe lângă el. Când se va sfârşi oare?

Resser tot mai avea intenţia de a se întoarce pe Grumman, deşi să facă asta părea o adevărată sinucidere. Avea proprii săi demoni de înfruntat acolo, dar Duncan spera că le va supravieţui şi că va ajunge până la urmă la ducele Leto. La urma urmei, Resser era acum maestru spadasin!

Câţiva dintre ceilalţi maeştri sugeraseră cu jumătate de inimă că ar putea să-şi ofere serviciile ca mercenari pentru Ecaz. Alţii insistară să-şi recapete întâi onoarea. Era nevoie de luptători înzestraţi pe Ginaz, pentru a reconstitui corpul profesoral decimat. Renumita academie se va reface în ani de zile din acest dezastru…

Dar, deşi Duncan avea un sentiment profund de pierdere şi de mânie pentru ceea ce se întâmplase aici, loialitatea lui se îndrepta în primul rând către ducele Leto Atreides. De opt ani, Duncan fusese forjat în foc, la fel ca oţelul stratificat al unei spade. Iar această spadă era jurată Casei Atreides!

Se va întoarce pe Caladan.

De ce să cauţi un sens acolo unde nu e niciunul? Ai urma un drum despre care ştii că nu duce nicăieri?

Întrebare la şcoala mentaţilor

Coşmarurile erau rele, dar trezirea era infinit mai rea.

Când lui Leto îi reveni cunoştinţa pe patul de spital, infirmierul de noapte îl salută, spunându-i că avea noroc că supravieţuise. Leto nu se simţea atât de norocos. Văzându-i expresia deprimată, infirmierul cu ochelari groşi îi spuse:

— Avem nişte veşti bune... Prinţul Rhombur a supravieţuit!

Leto inspiră adânc, agitat. Îşi simţea plămânii de parcă ar fi înghiţit sticlă pisată. Avea un gust de sânge în salivă.

— Şi Victor?

Abia putea să scoată un cuvânt.

Infirmierul clătină din cap.

— Îmi pare rău...

După o pauză sumbră, bărbatul adăugă:

— Aveţi nevoie de multă odihnă. Nu vreau să vă necăjesc cu amănunte despre bombă. O să fie destul timp pentru asta, mai târziu... Thufir Hawat face cercetări!

Băgă mâna într-un buzunar al salopetei.

— Daţi-mi voie să vă dau o capsulă cu somnifer...

Leto dădu din cap cu vehemenţă şi întinse o mână ca să se apere.

— O să adorm singur.

Victor e mort!

Nu pe deplin mulţumit, dar cedând în faţa pacientului cu sânge albastru, infirmierul îi ceru să nu se dea jos din pat. Un transmiţător cu comandă vocală plutea în aer deasupra patului. Leto nu trebuia decât să vorbească spre el.

Victor e mort... Fiul meu! Leto o ştiuse deja... dar acum trebuia să înfrunte groaznica realitate. *Şi tocmai o bombă. Cine-ar fi putut face aşa ceva?*

În ciuda ordinelor medicale, încăpăţânatul duce îl urmări pe infirmierul de noapte intrând într-o încăpere de pe partea cealaltă a coridorului, pentru a avea grijă de un alt

pacient. Rhombur? Din pat, Leto nu putea vedea decât marginea unei uşi deschise.

Neluând în seamă durerea, Leto se sili să se ridice pe pat în capul oaselor. Mişcându-se ca un manechin ixian stricat, se înălţă dintre cearşafurile apretate care miroseau a transpiraţie, păli, dar îşi balansă picioarele peste marginea patului. Picioarele goale îi atinseră podeaua.

Unde era Rhombur? Orice altceva putea să mai aştepte. Trebuia să-şi vadă prietenul. *Cineva l-a ucis pe fiul meu!* Leto simţi un val de mânie şi o durere ascuţită în creştetul capului.

Vederea i se focaliză pe o mică gaură din perete, şi se concentră asupra micii ţinte din faţa lui, făcând un pas, apoi al doilea… Avea coastele bandajate, iar plămânii îi ardeau. Alifia de sintpiele îl făcea să-şi simtă faţa înţepenită, ca de piatră moale. Nu se uitase în oglindă să vadă amploarea stricăciunilor. Nu-şi făcea griji în legătură cu cicatricele, nu-i păsa câtuşi de puţin. Nimic nu putea vindeca rana adâncă, ireparabilă din sufletul lui. Victor era mort. *Fiul meu, fiul meu…*

Incredibil, Rhombur supravieţuise, dar unde era? O bombă în iahtul aerian!

Leto mai făcu un pas, apoi încă unul, îndepărtându-se de aparatura de diagnosticare de lângă pat. Luminile erau slabe, în noaptea mohorâtă. Ieşi clătinându-se din cameră.

Poticnindu-se la uşa camerei de vizavi, se agăţă de tocul uşii ca să-şi păstreze echilibrul, apoi clipi înainte să păşească cu greu spre lumina mai puternică dinăuntru, unde licurigloburile erau mai albe, mai reci. Încăperea mare era împărţită de o perdea neagră care se mişca uşor în umbră. Îl asaltau mirosuri înţepătoare de la chimicale şi de la sistemele de purificare a aerului rece.

Dezorientat, nu se gândea la consecinţe sau la implicaţii. Singurul lucru sigur pe care-l ştia, care suna ca un dangăt de clopot în mintea lui, era acela că Victor se *dusese.* Ucis de flăcări sau aspirat de suflul exploziei. Fusese un complot de asasinat al Harkonnenilor împotriva Casei Atreides? Un

atac răzbunător al tleilaxu împotriva lui Rhombur? Cineva care încerca să-l elimine pe moştenitorul lui Leto?

Era greu pentru duce să cerceteze asemenea probleme prin ceaţa medicamentelor împotriva durerii, prin năuceala suferinţei. Abia era în stare să-şi menţină energia mentală necesară de a rezista de la o clipă la alta. Simţea disperarea ca pe o pătură udă care-l sufoca; în ciuda hotărârii sale, Leto era extrem de tentat să se lase să alunece în puţul adânc şi consolator al capitulării.

Trebuie să-l văd pe Rhombur!

Dădu perdeaua la o parte şi trecu dincolo. În lumina scăzută, o capsulă de menţinere a vieţii, în formă de sicriu, era conectată la o mulţime de tuburi şi ţevi. Leto îşi canaliză eforturile şi făcu paşi trudnici, blestemând durerea care-i făcea mişcările nesigure. Un burduf acţionat mecanic pompa aer în camera etanşă.

Rhombur zăcea înăuntru.

— Duce Leto!

Surprins, observă femeia care stătea în picioare lângă capsulă, înfăşurată într-o robă Bene Gesserit şi înconjurându-se de culori închise ca nişte umbre. Chipul obosit al lui Tessia, stors de viaţă, îşi pierduse umorul tăios şi drăgălăşenia liniştită.

Se întrebă de câtă vreme stătea de veghe aici concubina lui Rhombur. Jessica îi vorbise despre tehnicile Bene Gesserit care le permiteau surorilor să rămână treze timp de mai multe zile. Leto îşi dădu seama că nici măcar nu ştia cât timp trecuse de când fusese scos din epava strivită a cabinei iahtului. După privirea istovită a lui Tessia, se îndoia că se odihnise vreo clipă de la dezastru.

— Am… am venit să-l văd pe Rhombur, spuse el.

Tessia făcu o jumătate de pas în spate şi arătă spre capsulă. Nu-l ajută pe Leto, aşa că el ajunse până la urmă de unul singur la marginea de plazcrom a recipientului. Se sprijini de ramele de metal rece, lustruit.

Respirând cu greutate, Leto aplecă fruntea, dar rămase cu ochii închişi până când îi trecu ameţeala şi durerea mai

slăbi… şi până când îşi adună curajul să privească ce se întâmplase cu prietenul său.

Deschise ochii. Şi se dădu înapoi cu oroare…

Tot ceea ce mai rămăsese din Rhombur Vernius era un cap zdrobit, cea mai mare parte din coloana vertebrală şi din piept. Restul – membrele, pielea, unele organe – fuseseră smulse de forţa exploziei sau transformate în cenuşă de flăcările devoratoare. Din fericire, rămăsese în comă. Aceasta era masa sfâşiată de carne pe care o văzuse pe puntea iahtului.

Leto încercă să se gândească la o rugăciune potrivită din Biblia Catolică Portocalie. Mama lui ar fi ştiut exact ce să spună – deşi îi displăcuse întotdeauna prezenţa copiilor Vernius. Doamna Helena ar fi pretins că aceasta era o pedeapsă dreaptă de la Dumnezeu, pentru că Leto îndrăznise să-i primească pe refugiaţii dintr-o Casă nelegiuită.

Sistemele de menţinere a vieţii şi sursele de energie îl ţineau pe Rhombur în viaţă, întemniţând sufletul lui chinuit în interiorul acestei rămăşiţe de trup care se agăţa încă de existenţă.

— De ce? se întrebă Leto. De ce s-a întâmplat asta? Cine ne-a făcut aşa ceva – lui, lui Victor, mie?

Ridică ochii şi văzu expresia de piatră a lui Tessia. Probabil că folosea tot antrenamentul ei Bene Gesserit doar pentru a-şi stăpâni propria suferinţă.

Deşi fusese o concubină adusă prin aranjamente, Rhombur o iubise sincer. Cei doi îşi lăsaseră relaţia să înflorească până la capăt – spre deosebire de relaţia lui Leto cu Kailea şi spre deosebire de părinţii lui, a căror căsnicie nu dăduse naştere niciodată unei afecţiuni adevărate.

— Thufir Hawat şi Gurney Halleck stau de zile-ntregi la locul prăbuşirii, zise Tessia. Cercetează epava ca să determine cine e vinovat. Ştii de bombă?

Leto încuviinţă.

— Thufir va găsi răspunsul. Îl găseşte întotdeauna.

Cuvintele îi ieşeau din gură cu greutate. Se sili să pună întrebarea de care se temea cel mai mult.

— Şi trupul lui Victor…?

Tessia întoarse privirea.

— Fiul tău a fost… găsit. Căpitanul gărzii, Swain Goire, a conservat imediat cât mai mult posibil… deşi nu-mi închipui la ce-ar putea servi. Goire… îl iubea şi el pe băiat!

— Ştiu, răspunse Leto.

Coborî ochii spre strania formă colorată în roşu şi roz, din capsula de menţinere a vieţii, nereuşind să-şi recunoască prietenul. Obiectul semăna atât de mult cu un sicriu, încât Leto aproape că putea să-şi imagineze cum se scot firele, se sigilează capacul şi este îngropat. *Poate că asta ar fi cel mai bine…*

— Există ceva ce putem face pentru el – sau e doar un exerciţiu inutil?

Vedea muşchii pulsând pe obrazul femeii, iar ochii ei se înăspriră, arzând cu un foc rece. Vocea ei scăzu până la o şoaptă întretăiată:

— Nu pot renunţa să sper…

— Stăpâne duce!

Vocea alarmată a infirmierului de noapte avea un ton mustrător când intră în încăpere.

— Nu trebuia să vă sculaţi, domnule. Trebuie să vă recăpătaţi puterile. Sunteţi foarte grav rănit şi nu vă pot lăsa…

Leto ridică o mână.

— Nu-mi vorbi mie de răni cumplite când stau aici, lângă capsula de menţinere a vieţii, în care se află prietenul meu!

Chipul sfrijit al infirmierului se înroşi. Încuviinţă făcând un gest smucit cu capul pe un gât lung şi subţire, ca a unei păsări de baltă. Atinse însă mâneca lui Leto cu mâna lui plăpândă, scorojită.

— Vă rog, stăpâne… Nu mă aflu aici ca să compar răni. Scopul meu este să am grijă ca ducele Casei Atreides să se vindece cât mai repede posibil. Aceasta este şi datoria dumneavoastră!

Tessia atinse capsula şi-l privi în ochi pe Leto.

— Da, Leto. Încă ai responsabilităţi. Rhombur nu te-ar fi lăsat niciodată să laşi totul baltă din cauza stării sale!

Leto se lăsă condus afară din cameră, păşind cu atenţie în timp de infirmierul de noapte îl ducea înapoi în pat. Din punct de vedere raţional, ştia că trebuie să-şi recapete forţele, fie şi numai pentru a fi în stare să înţeleagă dezastrul.

Fiul meu, fiul meu! Cine-a făcut asta?

*

Încuiată în apartamentul ei, Kailea plânse ore întregi. Refuzând să vorbească indiferent cu cine, nu ieşi să-i vadă nici pe duce, nici pe fratele ei sau pe oricine altcineva. Dar, pe drept cuvânt, nu se putea confrunta cu ea însăşi, cu vina sa monstruoasă, cu ruşinea de neşters…

Era doar o chestiune de timp până când Thufir Hawat – cu investigaţiile sale neînduplecate – îi va descoperi vinovăţia. Până acum, nimeni nu formulase nicio bănuială împotriva ei, dar în curând vor începe bârfele şoptite prin sălile reci de piatră ale castelului Caladan. Oamenii se vor întreba de ce-l evită pe ducele Leto…

Şi astfel, după ce învăţă programul de tratament – şi socoti când ar fi cel mai puţin probabil ca Leto să observe vina ucigaşă din ochii ei – Kailea trase zăvorul de la apartament şi păşi nesigură către încăperile infirmeriei. În amurg, lumina care se zărea prin ferestrele încastrate în piatră dăduse norilor de pe cer o culoare arămie, la fel ca a părului său. Însă Kailea nu vedea frumuseţea apusului, ci doar umbrele dintre ziduri.

Tehnicienii medicali şi doctorul se agitau de colo până colo, făcându-i loc, ieşind din cameră ca s-o lase singură cu ducele. Simpatia de pe chipul lor îi sfâşia inima.

— A suferit o nouă cădere, doamnă Kailea, spuse doctorul. A trebuit să-i administrăm mai multe

medicamente pentru dureri şi acum s-ar putea să fie prea somnoros ca să poată vorbi…

Kailea se îndreptă, cu o aroganţă forţată. Ochii umflaţi şi roşii i se uscaseră în timp ce încerca să-şi adune puterile.

— Cu toate acestea, aş vrea să-l văd. Voi sta alături de Leto Atreides atât cât voi putea, convinsă că ştie că sunt acolo!

Doctorul, curtenitor, găsi altceva de făcut în afara camerei.

Simţindu-şi picioarele ca de plumb, făcând câte un pas ezitant, Kailea se apropie de marginea patului. Încăperea mirosea a răni şi a durere, a medicamente şi a disperare. Coborî privirea către chipul învineţit şi ars al lui Leto şi încercă să-şi aducă aminte de mânia ei împotriva lui. Se gândi iarăşi la lucrurile groaznice pe care i le spusese Chiara, la miile de căi prin care Leto Atreides îi trădase toate speranţele, distrugându-i visele…

Totuşi, îşi amintea cu multă intensitate prima oară când făcuseră într-adevăr dragoste, practic dintr-un accident, după ce ducele băuse prea multă bere de Caladan, cu Goire şi cu alţi soldaţi din gardă. Râzând, Leto vărsase o halbă pe el, apoi ieşise şovăitor pe hol. Acolo o întâlnise pe Kailea, care nu putea să doarmă şi colinda prin castel. Observându-i starea, îl dojenise cu blândeţe şi îl condusese în apartamentul lui.

Avusese intenţia să-l ajute să se urce în pat şi apoi să plece. Nimic mai mult, deşi avusese de multe ori fantezii despre asta. Atracţia lui pentru ea fusese atât de limpede, de atâta vreme…

După ce trecuseră prin atâtea împreună, cum fusese posibil să se convingă singură să-l urască?

Uitându-se acum la el, aşa cum zăcea rănit şi nemişcat, îşi aminti cât de mult îi plăcea să se joace cu fiul lui. Ea refuzase să vadă cât de mult îşi adora băiatul, pentru că nu voise să creadă.

Victor! Închise strâns ochii şi-şi apăsă mâinile pe faţă. Lacrimile i se scurseră în palme.

Leto se mişcă şi se trezi pe jumătate, aţintindu-şi asupra ei ochii ameţiţi, tiviţi cu roşu. Îi luă un moment lung, dar o recunoscu în sfârşit. Chipul lui părea eliberat de ziduri şi de asprimea de conducător, arătând doar emoţie pură.

— Kailea? rosti el cu un glas răguşit şi epuizat.

Neîndrăznind să răspundă, îşi muşcă buza de sus. Ce-ar fi putut să spună? El o cunoştea prea bine… va *şti!*

— Kailea…

Vocea îi era plină de o durere nespusă.

— O, Kailea, l-au ucis pe Victor! Cineva l-a ucis pe minunatul nostru băiat! Kailea… cine-ar fi putut face aşa ceva? De ce?

Se luptă să-şi ţină deschişi ochii cenuşii, împotrivindu-se ceţei medicamentelor din corpul lui. Kailea îşi muşcă pumnul, până când sângele îi ţâşni din încheieturi.

Incapabilă să-l mai privească în faţă, se întoarse şi fugi din cameră.

Cuprins de mânie, Swain Goire urcă scările lungi către apartamentul izolat din turn. Doi soldaţi din garda Atreides stăteau la intrarea încăperilor particulare ale lui Kailea.

— La o parte! ordonă Goire.

Dar soldaţii refuzară să se mişte.

— Doamna Kailea ne-a dat ordine, zise ofiţerul cu rang de levenbrech din stânga, privind în altă parte, temându-se să i se opună comandantului său. Doreşte să fie singură în durerea ei. N-a mâncat nimic şi n-a acceptat niciun vizitator. A…

— De la cine primeşti tu ordine, levenbrech? De la o concubină, sau de la comandantul trupelor stăpânului nostru, ducele?

— De la dumneavoastră, domnule, răspunse soldatul din dreapta, uitându-se la camaradul lui. Dar ne puneţi într-o situaţie stânjenitoare…

— Sunteţi liberi, amândoi, lătră Goire. Plecaţi acum! Eu răspund pentru asta!

Apoi, adăugă cu o voce mai slabă, ca pentru sine.

— Da, eu răspund pentru asta…

Deschise uşa cu zgomot, intră şi o trânti în urma lui.

Kailea purta o cămaşă de noapte veche, decolorată. Părul ei arămiu atârna în dezordine, iar ochii îi erau roşii şi umflaţi. Stătea în genunchi pe podeaua de piatră, renunţând la scaune, ignorând curentul rece şi umed care intra pe fereastra deschisă. Şemineul era cenuşiu şi întunecat, în bezna aproape palpabilă a încăperii.

Pe obraji avea întipărite nişte zgârieturi roşii, paralele, ca şi cum încercase să-şi scoată ochii din orbite, dar îşi pierduse curajul. Cu o privire spectrală, se uită la el purtând pe chip o speranţă patetică, de parc-ar fi văzut pe cineva în stare să-i acorde simpatie.

Kailea se ridică de pe podea, arătând doar cu puţin mai bine decât propria ei stafie.

— Fiul meu e mort, fratele meu e atât de schilodit încât nici nu mai poate fi recunoscut…

Faţa ei arăta ca un craniu.

— Swain, *fiul meu a murit!*

Făcu un pas spre el şi întinse mâinile, aşteptând parcă puţină consolare. Buzele ei expresive se strâmbară într-o parodie de zâmbet rugător, dar el rămase rigid.

— Cheia mea de la arsenal a fost furată, zise el. Luată din centura de la uniformă, la scurtă vreme după ce Leto şi-a anunţat planurile pentru procesiunea ducală…

Kailea se opri la nu mai mult de un metru de iubitul ei.

— Cum poţi să te gândeşti la asemenea lucruri când…

— Thufir Hawat va afla ce s-a-ntâmplat! răcni Goire. Ştiu acum cine-a luat cheia şi ştiu ce înseamnă acest furt. Acţiunile tale te condamnă, Kailea!

Se cutremură, gata să-i scoată femeii inima din piept cu mâinile goale.

— Propriul tău fiu… Cum ai putut să faci asta?

— Victor a murit, hohoti ea. Cum crezi că aş fi plănuit aşa

ceva?

— Ai vrut să-l ucizi doar pe duce, nu-i aşa? Am văzut cum ai intrat în panică atunci când ai aflat că Rhombur şi Victor s-au dus cu el pe iaht. Cea mai mare parte a celor din casă bănuiesc deja că eşti amestecată…

Bărbatul avea ochii în flăcări şi muşchii încordaţi, dar rămase nemişcat ca o statuie.

— Şi m-ai făcut răspunzător şi pe mine! Securitatea iahtului era datoria mea, dar mi-am dat seama prea târziu de importanţa cheii dispărute. Continuam să mă conving singur că doar am rătăcit-o, refuzam să iau în considerare alte posibilităţi… Ar fi trebuit să dau alarma.

Îşi plecă fruntea şi continuă să vorbească cu privirea în podea.

— Ar fi trebuit să-i mărturisesc ducelui relaţia noastră cu multă vreme înainte de asta… iar acum mi-ai mânjit mâinile cu sânge. La fel, şi pe-ale tale…

Nările îi fremătară uitându-se la ea cu repulsie, şi văzu roşu în faţa ochilor. Camera se învârtea în jurul lui.

— Mi-am trădat ducele de multe ori, dar ăsta e lucrul cel mai rău dintre toate. Aş fi putut împiedica moartea lui Victor dacă… ah, bietul, dragul meu copil!

Mâinile ca nişte gheare ale lui Kailea se întinseră în faţă şi apucară mânerul pumnalului de duel de la brâul lui Goire. Îl smulse din teacă şi-l ridică în dreptul umerilor, cu ochii scânteietori.

— Dacă eşti atât de nefericit în vinovăţia ta, Swain, atunci cazi în propriul tău pumnal, ca un bun războinic, ca un soldat loial al Atreizilor! Ia-l! Înfige-ţi lama în inimă, ca să nu mai simţi durerea…

Nelăsându-se impresionat, el se uită la pumnalul care i se întindea, dar refuză să se mişte. În loc de asta, după o clipă nesfârşită, apăsătoare, se întoarse cu spatele… ca şi când o provoca pe Kailea să-i înfigă pumnalul în spate.

— Onoarea cere dreptate, doamnă… Dreptate adevărată – nu o ieşire uşoară. Voi sta în faţa ducelui meu pentru ceea ce am făcut!

Se uită peste umăr, în timp ce păşea spre uşă.

— Fă-ţi griji pentru propria ta vinovăţie…

Kailea ţinea încă în mână pumnalul, când Goire plecă. După ce închise uşa, o auzi plângând, implorându-l să se întoarcă. Dar căpitanul îşi astupă urechile la strigătele ei şi se îndepărtă hotărât de turn.

*

Când Kailea ceru să-şi vadă doamna de onoare, Chiara se grăbi să intre în încăpere, îngrozită dar neîndrăznind să zăbovească. Vântul şuiera prin fereastra deschisă a turnului, adăugat lângă sunetul valurilor spărgându-se de stâncile aflate dedesubt. Kailea privea în depărtare, iar briza îi făcea cămaşa palidă să fluture în jurul ei ca un giulgiu.

— M-ai… chemat, doamnă?

Bătrâna părea că pluteşte lângă uşă, lăsându-şi umerii să atârne în semn de supunere umilă. Îşi dorea să se fi gândit să aducă o tavă cu cafea de mirodenie sau cu dulciurile preferate ale lui Kailea, o ofrandă a păcii menită să potolească flăcările animalice din sufletul acestei femei înnebunite.

— N-ar trebui să discutăm planul tău nesăbuit, Chiara?

Vocea lui Kailea suna spart şi înfricoşător de rece. Se întoarse, iar pe chipul ei se citea moartea.

Instinctele doamnei de onoare îi spuneau să o ia la fugă din castel, să dispară în Cala şi să ia un transportor către Giedi Prime. Se putea arunca la picioarele baronului Harkonnen şi se putea lăuda cu câte chinuri îi provocase ducelui, deşi cu un succes doar parţial.

Dar Kailea o ţinea paralizată, ca un şarpe hipnotizându-şi prada.

— Îmi… îmi pare teribil de rău, doamnă!

Chiara făcu o plecăciune, apoi începu să se tânguiască.

— Plâng pentru sângele nevinovat vărsat. Nimeni n-ar fi

putut să prevadă că Victor şi Rhombur se vor alătura procesiunii. Ei n-ar fi trebuit niciodată să…

— Taci! Nu vreau să aud nicio scuză! Ştiu tot ce s-a întâmplat, tot ce-a mers prost!

Ca şi cum ar fi închis un chepeng de oţel, Chiara îşi înghiţi vorbele. Se simţea extrem de speriată, dându-şi seama cât de singure erau în această cameră. Dacă măcar soldaţii ar fi rămas la posturile lor, aşa cum ordonase, dacă măcar s-ar fi gândit să se înarmeze înainte să vină aici…

Atât de multe lucruri rămăseseră neprevăzute!

— Când mă gândesc la anii care-au trecut, Chiara, îmi aduc aminte atât de multe comentarii pe care le-ai făcut, toate acele sugestii perfide… Acum înţelesul lor devine tot mai limpede, iar povara dovezilor e o adevărată avalanşă împotriva ta.

— Ce… ce vrei să spui, doamnă? N-am făcut altceva decât să te servesc de când…

Kailea i-o reteză.

— Ai fost trimisă aici să semeni discordia, nu-i aşa? Ai încercat să mă întorci împotriva lui Leto, chiar din ziua în care ne-am cunoscut. Pentru cine lucrezi? Pentru Harkonneni? Pentru Casa Richese? Pentru tleilaxu?

Ochii cufundaţi în orbite şi obrajii zgâriaţi îi dominau chipul pustiit şi lipsit de emoţii.

— Nu contează, rezultatul e acelaşi. Leto a supravieţuit… iar fiul meu e mort!

Făcu un pas către bătrână, iar Chiara îşi folosi glasul cel mai implorator ca pe un scut.

— Durerea te face să gândeşti şi să spui lucruri teribile, draga mea. Toate astea au fost o greşeală îngrozitoare!

Kailea se apropie şi mai mult.

— Fii recunoscătoare pentru un lucru, Chiara… Mulţi ani te-am considerat prietena mea. Victor a murit repede şi fără să sufere, fără să bănuiască nimic. Pentru asta, îţi acord şi ţie o moarte îndurătoare!

Scoase pumnalul de duel pe care îl luase de la Swain Goire. Chiara se trase înapoi, ridicând degetele într-un gest

de apărare.

— Nu, doamnă!

Dar Kailea nu ezită. Se aruncă înainte, împlântând lama adânc în pieptul lui Chiara. Îl scoase şi lovi din nou, ca să fie sigură că străpunsese inima femeii trădătoare. Apoi lăsă cuţitul să cadă pe podea cu un zăngănit, în timp ce Chiara se prăbuşi pe dalele de piatră, ca un maldăr de cârpe.

Sângele împroşcă peretele de obsidian albastru de o frumuseţe stranie, iar Kailea se îndreptă, privindu-şi în el propria reflexie neclară. Se uită îndelung, şi nu-i plăcu ceea ce vedea.

Cu paşi apăsaţi, Kailea se duse către fereastra deschisă. Frigul muşcător îi amorţea trupul, şi totuşi îşi simţea pielea complet udă, ca de sânge. Ţinând mâinile pe marginea de piatră a pervazului, se uită în zare, la cerul înnorat, spre orizontul îndepărtat, mângâiat de marea Caladanului. Dedesubt, spuma nesfârşită a valurilor rodea baza stâncii înalte…

În mintea ei se lumină amintirea minunatului oraş-stalactită din scoarţa planetei Ix. Trecuse atât de mult de când dansase în sălile cu oglinzi ale Marelui Palat, etalându-şi cele mai frumose rochii de mătase merh… Stătuse cu fratele ei şi cu gemenii Pilru privind grota imensă unde se construiau transspaţiale.

Ca pe o rugăciune, Kailea Vernius îşi readuse în minte tot ceea ce citise şi toate imaginile pe care le văzuse la curtea imperială de pe Kaitain, palatul impresionant, grădinile etajate, zmeiele cu clopoţei… Îşi dorise să-şi petreacă viaţa în strălucirea orbitoare care-ar fi trebuit să-i însoţească poziţia – prinţesa unei Case Mari din Landsraad! Dar în întreaga ei viaţă, Kailea nu atinsese niciodată înălţimile sau minunăţiile după care tânjise.

În cele din urmă, lăsând în urmă doar amintirile urâte, se urcă pe pervaz şi-şi întinse aripile ca să zboare…

Oamenii nu trebuie să se supună niciodată animalelor.

Învăţătură Bene Gesserit

Deşi – măcar cu numele – Abulurd deţinea din punct de vedere formal titlul de guvernator subdistrictual de Lankiveil, Glossu Rabban controla planeta şi economia ei.

Îl amuza să-l lase pe tatăl lui să păstreze titlul, atâta vreme cât acest lucru nu schimba faptul cine deţinea cu adevărat puterea.

Oricum, ce-ar fi putut face bătrânul nătărău, zăvorât într-o mănăstire de pe coasta muntelui?

Rabban dispreţuia cerul posomorât al planetei, temperaturile scăzute şi oamenii primitivi, cu *peştii* lor puturoşi. Ura această lume, pentru că baronul îl silise să petreacă aici câţiva ani după misiunea lui ratată de pe Wallach IX. Dar mai ales, ura acest loc pentru că tatăl lui îl iubea atât de mult…

Asigurat în ceea ce priveşte Lankiveilul, Rabban se hotărî în sfârşit să inspecteze rezerva îndepărtată de mirodenie pe care o ascunseseră cu decenii înainte. Îi plăcea să verifice stocurile din când în când, ca să fie sigur că sunt la adăpost. Toate înregistrările fuseseră şterse, toţi martorii eliminaţi… Nu exista nicio dovadă că baronul ascunsese atât de mult melanj, la începutul stăpânirii sale pe Arrakis.

Rabban organiză o expediţie, coborând de pe orbită şi aterizând pe continentul nordic, loc unde petrecuse doi ani de zile în oraşele-porturi industriale şi la fabricile de prelucrare a blănii de balenă. Acum, cu zece dintre soldaţii săi, naviga pe mările pline de sloiuri de gheaţă, într-un vas rechiziţionat de la una dintre pescării. Scanerele şi tehnicienii lui ştiau unde să caute aisbergul artificial. Rabban îi lăsă să-şi facă treaba, în timp ce el se înghesui în cabină şi dădu pe gât prea mult brandy. Avea să urce pe punte la apariţia ţintei, dar nu-l interesa câtuşi de puţin să miroasă ceaţa sărată sau să stea să-i îngheţe vârfurile degetelor, înainte de a fi absolut necesar.

Aisbergul sintetic arăta perfect, văzut cu ochiul liber,

exact ca orice alt bloc plutitor arctic. Când vasul ancoră, Rabban îşi făcu loc în faţa trupei sale. Păşi la bordul aisbergului făcut din polimeri, puse în funcţiune uşa ascunsă şi intră în tunelurile albăstrii…

Doar ca să descopere că enormul depozit era complet gol!

Când Rabban scoase un muget adânc, sunetul reverberă în tunelurile reci.

— Cine-a făcut asta?

La scurtă vreme după aceea, vasul gonea spre sud, huruind, lăsând în urmă falsul aisberg. Rabban stătea la prova, atât de aprins de furie încât umezeala şi frigul nu-l mai deranjau. Ambarcaţiunea navigă de-a lungul fiordurilor stâncoase, unde soldaţii Harkonnen năvăliră în micile sate pescăreşti. Aşezările arătau mult mai bine decât şi le amintea Rabban: casele noi, echipamentul lucitor şi în stare de funcţionare. Bărcile de pescuit şi sculele, ca şi magaziile, erau moderne şi bine îngrijite, pline de obiecte importate din afara planetei…

Soldaţii nu pierdură prea multă vreme cu prinderea sătenilor şi cu torturarea lor pe rând, până să scoată la iveală acelaşi răspuns – iarăşi şi iarăşi. Rabban îl bănuise chiar înainte să audă numele rostit printre buze însângerate şi dinţi sfărâmaţi.

Abulurd!

Ar fi trebuit să ştie…

*

O răbufnire îngheţată de iarnă dădu peste oraşul de pe coasta muntelui, Veritas. Călugării budislamici foloseau apa dulce a izvoarelor de pe munte pentru a îmbunătăţi structura şi frumuseţea remarcabilei lor mănăstiri.

Inima rănită a lui Abulurd se vindecase atât cât avea să fie posibil vreodată. Purtând o robă călduroasă şi mănuşi groase, ţinea în mâini un furtun prin care pulveriza o ceaţă sclipitoare pe marginea intrării în peşteră.

Respiraţia îi ieşea pe gură ca un nor de aburi şi-şi simţea

pielea obrajilor atât de rece, de parcă era gata să crape. Zâmbea însă, în timp ce stropea locul cu pulverizatorul, adăugând gheaţă pe prelata prismatică de la intrare. Baricada se mărea încet, ca un parapet, în jurul intrării grotei de sub streaşina de granit. Albă ca laptele, bariera translucidă se extindea în jos – cupolă sclipitoare ce reflecta lumina soarelui şi bloca vânturile bătând în jurul piscurilor. În afara grotei şi sus pe stânci, răsunau clopoţei şi giruete, acumulând energie şi generând muzică, în acelaşi timp.

Abulurd opri şuvoiul de apă şi trase înapoi pulverizatorul, pentru ca nişte călugări să se grăbească să potrivească cioburi de sticlă colorată în lichidul pe cale să îngheţe, cu scopul de a crea un caleidoscop de nuanţe strălucitoare. Se dădură după aceea cu un pas înapoi, iar Abulurd împroşcă din nou locul cu apă, acoperind aşchiile de sticlă. Pe măsură ce perdeaua îngheţată creştea, giuvaierurile încastrate adăugau curcubee oraşului de sub streaşină.

După ce bariera de gheaţă se extinse cu încă jumătate de metru, stareţul din Veritas sună dintr-un gong, anunţând o pauză. Abulurd opri apa şi se aşeză, epuizat dar mândru de ceea ce realizase.

Îşi scoase mănuşile groase şi-şi scutură haina vătuită, ca să dea jos crusta de gheaţă. Apoi se descheie, lăsând să iasă din interiorul costumului aburul cald al transpiraţiei şi intră într-un adăpost mobil pentru servit masa, cu ferestre de plaz transparent.

O dată cu cei câţiva călugări sosiţi să aducă de mâncare muncitorilor, Emmi veni şi ea, purtând un bol de piatră cu supă fierbinte. Abulurd şterse cu mâna banca de lângă el, iar soţia lui se aşeză să mănânce alături de el. Supa era delicioasă…

Dintr-o dată, prin ferestrele adăpostului văzu perdeaua de gheaţă sfărâmându-se spre interior, lovită de o rază laser. Sfărâmăturile căzură pe podeaua grotei, apoi alunecară în jos, pe panta muntelui. După o a doua salvă de lovituri de laser, un aparat Harkonnen de atac îşi făcu

apariţia, plutind în faţa streşinii de granit, cu armele încă fumegând după ce-şi făcuse loc, aşa încât să poată manevra pe sub acoperişul de piatră.

Călugării alergau în toate părţile, ţipând. Unul dintre ei scăpă furtunul şi apa proaspătă se revărsă pe podeaua rece de piatră.

Lui Abulurd i se făcu greaţă, copleşit de un sentiment oribil de deja-vu. El şi cu Emmi veniseră la Veritas ca să ducă o viaţă liniştită, în secret. Nu voiau să aibă niciun fel de contact cu lumea exterioară, şi în special cu Harkonnenii. Mai ales cu fiul lor cel mare…

Naveta de atac zgârie podeaua de piatră la aterizare. Uşa se deschise şuierând, iar Glossu Rabban ieşi primul, încadrat de soldaţi înarmaţi până-n dinţi – deşi niciunul dintre călugării de la Veritas n-ar fi recurs vreodată la violenţă, nici măcar pentru ca să-l apere pe vreunul dintre ei! Rabban avea în mână biciul de viţă-de-cerneală.

— Unde-i tatăl meu? întrebă conducându-şi oamenii spre adăpostul pentru masă. Vocea lui suna ca două pietre sfărâmându-se una de alta. Intruşii sfâşiară uşa subţire de plaz, lăsând să intre vântul rece.

Abulurd se ridică în picioare, iar Emmi îl prinse de braţ cu un gest atât de brusc, încât răsturnă bolul de supă fierbinte. Acesta se rostogoli pe podeaua lustruită şi se sparse. În aerul rece, aburii se înălţară din supa vărsată, îngheţând aproape imediat.

— Sunt aici, fiule! răspunse Abulurd, gata de orice. Nu-i nevoie să mai distrugi şi altceva…

Gura i se uscase de frică şi în gât avea un nod. Călugării dădură înapoi, iar Abulurd fu bucuros că ceilalţi nu încercau să vorbească, pentru că Glossu Rabban – demonicul său fiu! — nu se sfia câtuşi de puţin să deschidă focul asupra unor oameni nevinovaţi.

Bărbatul cel îndesat se răsuci ca şi cum talia i-ar fi fost pusă pe rulmenţi. Sprâncenele groase i se încruntară, formând o streaşină ce-i umbrea faţa. Înaintă cu pumnii încleştaţi.

— Rezerva de mirodenie – ce-ai făcut cu ea? Am torturat oamenii din satul tău de pescari…

Ochii îi jucau de plăcere.

— Toţi au pomenit numele tău. După aceea, am mai torturat câţiva, doar ca să fim siguri…

Abulurd făcu un pas înainte, lăsând o oarecare distanţă între el însuşi şi Emmi şi ceilalţi călugări. Părul blond-cenuşiu îi atârna moale peste urechi, plin de transpiraţie de la munca pe care-o făcuse mai devreme.

— Am folosit stocul ca să-i ajut oamenii de pe Lankiveil. După tot răul pe care l-ai provocat, le datorai asta!

Voise să se pregătească pentru o asemenea eventualitate, să pună la cale un sistem eficient de apărare pasivă, care să-i protejeze de furia Harkonnenilor. Sperase că Rabban nu avea să observe dispariţia mirodeniei înainte să apuce să-i prevină pe călugări. Dar nu trecuse destul de repede la treabă…

Emmi se repezi spre ei, roşie la faţă, cu părul negru şi drept lăsat pe spate.

— Încetează! Lasă-ţi tatăl în pace!

Rabban nici măcar nu întoarse capul, nu-şi luă ochii de la Abulurd. În schimb, îşi întinse unul dintre braţele musculoase şi-şi lovi mama în plină faţă. Ea se clătină, apucându-se de nas, în timp ce sângele începu să-i curgă printre degete şi pe obraz.

— Cum *îndrăzneşti* s-o loveşti pe mama ta?

— Lovesc pe cine-mi place! Se pare că nu înţelegi cine e la putere aici. Nu ştii cât de patetic de slab eşti…

— Mi-e ruşine de ce-ai devenit! Abulurd scuipă pe podea, dezgustat.

Rabban nu fu deloc impresionat.

— Ce-ai făcut cu stocul nostru de mirodenie? Unde l-ai dus?

Ochii lui Abulurd scoteau flăcări.

— Măcar o dată, banii Casei Harkonnen au făcut ceva bun. N-o să-i capeţi înapoi niciodată!

Mişcându-se cu viteza unei vipere, Rabban apucă mâna

cu degete lungi a lui Abulurd şi o trase spre el.

— N-am de gând să pierd timpul cu tine, zise el cu vocea gravă şi ameninţătoare. Cu o mişcare sălbatică, răsuci arătătorul lui Abulurd, frângându-l ca pe un băţ uscat. Apoi îi rupse degetul mare.

Abulurd se chirci de durere. Emmi se clătina pe picioare şi se văita. Sângele îi şiroia pe buze şi pe bărbie.

— Ce-ai făcut cu mirodenia?

Rapid, cu eficienţă, Rabban mai rupse două degete de la cealaltă mână a tatălui său, doar ca să păstreze proporţia.

Abulurd îşi privi fiul cu fermitate, fără să ţină seama de durerea care-i săgeta mâinile frânte.

— Am împărţit toţi banii prin zeci de intermediari… Am cheltuit creditele aici, pe Lankiveil… Am construit clădiri noi, am cumpărat unelte noi, am importat alimente şi provizii medicale de la negustori din afara planetei… Am dus unii dintre oameni către alte lumi, în locuri mai bune…

Lui Rabban nu-i venea să creadă.

— Ai cheltuit *tot?*

Fusese destul melanj acolo ca să finanţeze câteva războaie pe scară mare. Râsul lui Abulurd era doar un sunet slab, uşor isteric.

— O sută de solari aici, o mie dincolo…

Din Rabban păreau să izbucnească aburi încinşi, dezumflându-l – pentru că înţelesese că tatăl său era fără îndoială în stare să fi făcut exact ceea ce pretindea. Dacă era aşa, comoara de mirodenie a Harkonnenilor era cu adevărat pierdută!

Rabban n-o va putea recupera niciodată. Ooo, putea să stoarcă unele compensaţii pe ici, pe colo, de la săteni, dar n-ar fi reuşit niciodată să recâştige tot ceea ce se irosise…

Valurile de furie ameninţau să provoace spargerea unui vas de sânge în creierul lui Rabban.

— O să te omor pentru asta!

Vocea lui avea răceala certitudinii absolute.

Abulurd rămase cu ochii aţintiţi asupra chipului lat, inundat de ură, al fiului său – un om absolut străin! În ciuda

a tot ceea ce făcuse Rabban, după tot răul şi tot viciul pe care le arătase, Abulurd încă şi-l mai amintea ca pe un băiat neastâmpărat, încă îşi mai aducea aminte de vremea când Emmi îl ţinuse în braţe, ca pe orice bebeluş.

— N-o să mă omori!

Glasul lui Abulurd era mai puternic decât îşi imaginase că ar putea fi.

— Indiferent cât de mârşav ai fi sau de câte lucruri josnice te-a învăţat baronul, nu poţi comite un act atât de atroce… Sunt tatăl tău! Iar tu eşti o fiinţă umană – nu o bestie!

Aceste vorbe declanşară ultima avalanşă de emoţii necontrolate. Cu ambele mâini, Rabban îl apucă pe tatăl lui de gât. Emmi ţipă şi se aruncă spre fiul ei dezaxat, dar nu avu mai mult efect decât o frunză suflată de vânt. Cleştii puternici ai lui Rabban strânseră, şi *strânseră…*

Ochii lui Abulurd ieşiră din orbite. Îşi întinse mâinile rupte ca să riposteze.

Buzele groase ale lui Rabban se curbară într-un zâmbet. Zdrobi laringele lui Abulurd şi îi frânse gâtul. Încruntându-se dezgustat, desfăcu strânsoarea şi lăsă cadavrul tatălui său să se rostogolească pe podeaua de piatră, în timp ce călugării şi propria lui mamă gemeau şi ţipau.

— De acum înainte să mi se spună *Bestia!*

Mulţumit de noul nume pe care şi-l alesese, Rabban le făcu semn oamenilor săi să-l însoţească. Apoi se întoarse la navetă…

A împiedica moartea nu e acelaşi lucru cu „a trăi”

Zicală Bene Gesserit

Chiar şi cea mai mohorâtă încăpere din castelul Caladan era o îmbunătăţire faţă de infirmerie, iar Leto fusese mutat în splendid mobilatul apartament Paulus. Schimbarea locului, în ciuda amintirilor dureroase, era menită să-l ajute să se refacă.

Dar fiecare zi părea la fel, cenuşie, nesfârşită şi deznădăjduită…

— Au sosit mii de mesaje, domnule duce, anunţă cu o vioiciune forţată Jessica, deşi o durea inima pentru el. Folosi doar un pic Glasul manipulator. Îi arătă cartonaşele, scrisorile şi cuburile de mesaje de pe o masă alăturată. Buchete de flori parfumate împodobeau camera, luptând împotriva mirosurilor antiseptice ale medicamentelor. Nişte copii făcuseră desene pentru ducele lor.

— Poporul tău plânge alături de tine…

Leto nu răspunse. Privea ţintă în faţă, cu ochii cenuşii lipsiţi de strălucire. Un strat de sintpiele albă îi fusese fixat pe frunte, o a doua aplicare pentru a repara ţesutul cicatrizat. Pe un umăr şi pe ambele picioare avea ataşate amplificatoare de regenerare rapidă, iar dintr-un braţ îi atârna o perfuzie intravenoasă. Nu dădea atenţie nici uneia dintre ele.

Trupul ars şi sfârtecat al lui Rhombur rămânea conectat la capsula de menţinere a vieţii de la spital. Prinţul se agăţa încă de viaţă, deşi poate că i-ar fi fost mai bine la morgă. O asemenea supravieţuire era mai rea decât moartea!

Măcar Victor şi-a găsit pacea… Şi Kailea la fel! Simţea doar milă pentru ea, dezgustat de ceea ce fusese împinsă să facă.

Leto întoarse puţin capul spre Jessica. Pe chipul lui se putea citi o tristeţe copleşitoare.

— Medicii au făcut aşa cum am ordonat? Eşti sigură?

La ordinele stricte ale lui Leto, cadavrul recuperat al fiului său fusese pus în suspensie criogenică, la morgă. Era o

întrebare pe care-o punea în fiecare zi; părea să uite mereu răspunsul.

— Da, domnule duce… s-a făcut!

Jessica ridică unul dintre pachetele de la susţinători, încercând să-i abată mintea de la durerea insuportabilă.

— Ăsta e de pe continentul răsăritean, de la o văduvă care scrie că soţul ei a fost angajat civil în slujba ta. Uite-te mai bine la holofotografie – ţine în mână o plachetă pe care i-ai dat-o, în onoarea vieţii petrecute de soţul ei în serviciul Casei Atreides. Acum, fiii ei sunt dornici să lucreze pentru tine…

Jessica îi mângâie umărul, apoi atinse senzorul ca să închidă holofotografia.

— Toată lumea vrea să te faci bine!

Afară, pe potecile şi aleile abrupte care duceau la castelul Caladan, cetăţenii veniseră să pună lumânări şi flori de-a lungul întregului drum. Munţi de flori erau îngrămădiţi sub ferestre, pentru ca parfumul ameţitor şi dulce să se înalţe o dată cu briza mării. Oamenii cântau în locuri de unde îi putea auzi; unii se acompaniau la harpă sau la baliset.

Jessica dorea ca Leto să poată ieşi înaintea mulţimii care-i dorea binele. Voia ca el să stea pe scaunul său ducal, înalt, din curte, şi să asculte jalbele oamenilor, plângerile lor, urările lor… Putea purta veşmintele slujbei sale, arătând mai mare decât un om obişnuit, aşa cum îl învăţase bătrânul duce. Leto avea nevoie să fie distras îndeajuns de mult de la gândurile lui, încât să-şi continue viaţa. Şi poate că impulsul existenţei de zi cu zi chiar va începe să-i vindece inima sfărâmată. Munca de a fi duce…

Poporul lui avea nevoie de el!

Auzind un ţipăt strident, afară, pe fereastră, Jessica văzu un şoim de mare cu o funie atârnată de piciorul cu gheare ascuţite şi care-şi întindea aripile cu urme de roşu pe ele. Dedesubt, stătea un adolescent care ţinea funia, uitându-se plin de speranţă în sus, la fereastra micuţă a castelului. Jessica îl mai văzuse pe Leto vorbind din când în când cu

tânărul, unul dintre sătenii cu care ducele se purta prieteneşte. Şoimul de mare zbură din nou pe lângă camera lui Leto, uitându-se înăuntru, ca şi cum pasărea putea servi drept ochi tuturor oamenilor îngrijoraţi adunaţi jos.

Chipul ducelui se cufundă într-o melancolie adâncă, iar Jessica se uită la el cu dragoste. *Nu te pot feri de lume, Leto!* Fusese întotdeauna uimită de tăria lui de caracter; acum era îngrijorată pentru fragilitatea spiritului său. Deşi încăpăţânat şi hotărât, ducele Leto Atreides îşi pierduse dorinţa de a trăi. Omul acesta – pe care-l admira atât de mult – era de fapt mort, în ciuda trupului care se vindeca…

Nu putea îndura să-l lase să renunţe şi să moară – nu numai din cauza ordinului din partea Bene Gesserit de a concepe cu el o fiică, dar şi pentru că dorea să-l vadă iarăşi pe Leto sănătos şi fericit. În tăcere, îşi promise să facă pentru el tot ce-i stătea în putinţă. Murmură o rugăciune Bene Gesserit: „Mare Maică, veghează asupra celor care sunt vrednici…"

În zilele care urmară, stătu lângă Leto şi vorbi cu el încontinuu. El reacţiona la atenţia liniştită, fără pretenţii, a lui Jessica şi încet, treptat, începu să se simtă mai bine.

Pe faţa îngustă şi frumoasă a ducelui reveni culoarea. Vocea sa deveni mai puternică, şi începu să poarte cu ea discuţii mai lungi.

Cu toate acestea, inima lui rămânea moartă. Ştia despre trădarea lui Kailea, despre uciderea doamnei sale de onoare şi despre cum se aruncase de la o fereastră înaltă femeia pe care-o iubise cândva. Dar nu reuşea să simtă niciun pic de mânie împotriva ei, nicio obsesie de răzbunare… doar o tristeţe dezgustată. Scânteia vieţii şi pasiunii îi pierise din ochi.

Dar Jessica nu avea să se dea bătută, şi nu avea să-l lase nici pe el!

Aşeză pe balconul din afara ferestrei o tăviţă pentru a hrăni păsările, iar Leto începu să privească deseori pitulicile, vrăbiile de stâncă şi cintezoii. Dădu chiar şi nume unor păsări care veneau la el încontinuu; pentru un om fără instrucţie Bene Gesserit, priceperea ducelui de a distinge între creaturi asemănătoare era impresionantă.

Într-o dimineaţă, la aproape o lună de la explozia iahtului aerian, îi spuse lui Jessica:

— Vreau să-l văd pe Victor!

Vocea lui suna neobişnuit, scăzută, dar încărcată de emoţie.

— Acum pot să fac faţă. Du-mă la el, te rog…

Privirile lor se întâlniră. În cenuşiul ca de fum al ochilor lui, Jessica nu văzu nimic care să-l poată face să se răzgândească.

Jessica îi atinse mâna.

— E… mult mai rău… decât Rhombur. Nu trebuie să faci asta, Leto!

— Ba da, Jessica… ba da, trebuie!

*

Jos, în criptă, Jessica se gândi că trupul strivit al băiatului arăta aproape împăcat, aşa cum era păstrat în recipientul lui criogenic. Poate din cauză că Victor, spre deosebire de Rhombur, se afla în siguranţă, într-o lume în care durerea nu-l mai putea atinge?

Leto deschise sigiliile capacului şi avu un frison când întinse mâna prin ceaţa îngheţată. Îşi puse mâna puternică pe pieptul înfăşurat al băiatului. Orice i-ar fi spus fiului său mort, o făcu în intimitate, pentru că nu se auzi niciun cuvânt. Buzele abia i se mişcau.

Jessica vedea durerea lui Leto. Nu-şi mai putea petrece timpul împreună cu Victor; nu va mai avea niciodată şansa de a fi tatăl pe care îl merita copilul…

Tânăra puse o mână pe umărul lui Leto, încercând să-l

consoleze. Inima i se zbătea cu putere, şi se luptă să se calmeze, folosind tehnicile Bene Gesserit. Totuşi, nu avu succes; auzea un murmur şi o agitaţie adâncă în psihicul ei, în cotloanele cele mai îndepărtate ale minţii. Ce era? Nu puteau fi ecourile Celorlalte Memorii, pentru că încă nu era Cucernică Maică. Dar simţea că surorile de demult erau tulburate de ceva atât de grav, încât depăşea graniţele obişnuite. *Ce se întâmplă aici?*

— Nu poate fi nicio îndoială acum, spuse Leto, ca în transă. Casa Atreides e blestemată… A fost aşa încă din zilele lui Agamemnon!

Trăgându-l pe Leto, fără tragere de inimă, din încăperea morgii, Jessica simţea nevoia să-l liniştească, să-i spună că se înşală. Voia să-i aducă aminte ducelui cât de multe realizase familia lui, cât de respectat era în imperiu…

Dar cuvintele nu voiau să iasă. Îi cunoscuse pe Rhombur, pe Victor şi pe Kailea… Nu putea contrazice temerile lui Leto.

Suntem întotdeauna oameni şi purtăm întreaga povară a faptului de a fi oameni.

DUCELE LETO ATREIDES

Vântul arunca picăturile de ploaie pe ferestrele camerei lui Leto, la fel cum gândurile îi răpăiau în minte. O ploaie torenţială biciuia zidurile de piatră, iar vântul şuiera pe lângă rama prost izolată a ferestrei. Furtuna se potrivea cu dispoziţia lui. Singur în apartament, Leto stătea tremurând într-un fotoliu înalt, care părea să-l copleşească. În spatele pleoapelor închise, îşi imagină chipul lui Victor, părul şi sprâncenele negre ale băiatului, curiozitatea nesăţioasă şi râsul lui generos. Apoi îşi aminti jacheta ducală şi epoleţii prea mari pe care-i purta în momentul morţii sale…

Ochii lui Leto se adaptară la întuneric – şi îşi imagină siluete de umbră prin cameră. *De ce nu mi-am putut ajuta copilul?*

Plecă fruntea şi vorbi cu voce tare, discutând cu fantomele:

— Dacă exista cel mai mic lucru pe care-l puteam face pentru Victor, aş fi vândut toate proprietăţile Atreizilor…

Durerea ameninţa să-l copleşească.

Se auziră zgomote, o bătaie atât de zgomotoasă şi de puternică în uşă, încât îşi dădu seama că trebuia să fie Thufir Hawat. Lipsit de energie, Leto se mişca încet, cu dureri în tot trupul. Avea ochii roşii şi iritaţi; la orice altă oră, ar fi putut aduna destulă politeţe ca să-şi întâmpine cum trebuie maestrul asasin… dar nu acum, nu atât de târziu în noapte.

Hawat deschise uşa.

— Domnule duce, spuse el, traversând camera şi întinzându-i un cilindru argintiu de mesaje. Acest document tocmai a sosit la spaţioport!

— Alte condoleanţe? Credeam că le-am auzit pe toate, de la toate Casele din Landsraad.

Leto nu-şi putea concentra privirea.

— Nu îndrăznesc să sper că ar putea fi veşti *bune…*

— Nu, domnule duce.

Chipul asprit al lui Hawat păru să se prăbuşească în el însuşi.

— E de la Bene Tleilax…

Puse cilindrul în mâinile tremurătoare ale lui Leto.

Încruntându-se, Leto rupse sigiliul, apoi privi mesajul scurt, vicios în simplitatea lui, teribil prin promisiunile pe care le conţinea. Auzise de asemenea posibilităţi, practici sinistre care provocau un fior de repulsie oricărui om moral. *Numai dacă ar fi putut fi adevărat…* Evitase până să se şi gândească la tleilaxu – dar acum abjecţii pitici îi făcuseră oferta în mod direct.

Hawat aşteptă, gata să-şi slujească ducele, abia ascunzându-şi groaza.

— Thufir… s-au oferit să crească un ghola al lui Victor, recreându-l din celulele moarte, astfel încât… încât să poată trăi din nou!

Nici măcar mentatul nu-şi putu ascunde uluirea.

— Stăpâne! Nu trebuie să te gândeşti…

— Tleilaxu o pot face, Thufir. Aş putea să-l capăt înapoi pe fiul meu!

— Cu ce preţ? Au spus măcar ce vor în schimb? E un semn rău în povestea asta, ia seama la vorbele mele. Oamenii ăştia dezgustători au distrus Ix… Au ameninţat să te ucidă în timpul procesului prin renunţare la privilegii… N-au făcut niciun secret din ura lor pentru Casa Atreides!

Leto privea ţintă spre cilindrul de mesaje.

— Ei încă mai cred că *eu* am tras asupra navelor lor în transspaţial. Acum, mulţumită Bene Gesseritului, cunoaştem adevăratul făptaş. Le putem spune despre Harkonneni şi despre nava lor de atac invizibilă…

Mentatul înţepeni.

— Stăpâne, Bene Gesserit au refuzat să ne dea dovezi. Tleilaxu nu te vor crede niciodată fără probe…

Vocea lui Leto sună mică şi disperată.

— Dar Victor n-are nicio altă şansă. Când e vorba de fiul meu, voi negocia cu oricine, voi plăti orice preţ!

Tânjea să audă din nou vocea băiatului, să-i vadă zâmbetul, să simtă atingerea mâinii lui micuţe în mâna lui.

— Trebuie să-ţi aduc aminte că, deşi un ghola ar putea fi o copie exactă din toate punctele de vedere, noul copil nu va avea nimic din amintirile lui Victor, nimic din personalitatea lui?

— Chiar şi aşa, n-ar fi asta mai bine decât să am doar amintiri şi un cadavru? Iar de data asta, îl voi declara legitim şi-l voi face moştenitorul meu de drept.

Gândul îl umplea de o durere nemăsurată. Ar creşte normal un ghola Victor sau ar fi atins de cunoaşterea a ceea ce este? Şi dacă Bene Tleilax – atât de pricepuţi în a crea mentaţi strâmbi – făceau ceva structurii genetice a băiatului? Un complot ascuns menit să-l lovească pe ducele Atreides prin intermediul persoanei pe care-o iubea cel mai mult?

Dar Leto ar fi riscat orice osândă… pentru Victor. Era neputincios în faţa acestei decizii. N-avea de ales!

Vocea lui Hawat sună severă şi încordată:

— Stăpâne, ca mentat – şi ca prieten – te sfătuiesc să nu te pripeşti în această privinţă. E o capcană! Ştii că tleilaxu vor să te prindă în plasa lor otrăvitoare…

Tresărind din cauza ultimelor accese de durere, Leto păşi mai aproape de maestrul asasin. Hawat dădu înapoi, văzând furia oarbă din ochii înroşiţi ai ducelui. Părea să nu fi auzit niciuna dintre obiecţii.

— Thufir, nu pot încredinţa misiunea asta nimănui altcuiva…

Trase adânc aer în piept; disperarea îi curgea prin vene ca o flacără.

— Contactează-i pe tleilaxu. Informează-i că doresc… Abia putea să pronunţe cuvintele.

— …doresc să aflu condiţiile!

Surâsul abia schiţat îl făcu pe Thufir să se-nfioare.

— Gândeşte-te, Thufir! Îmi voi avea fiul înapoi!

Bătrânul războinic îşi puse mâna puternică pe umărul lui Leto.

— Odihneşte-te, domnule duce, şi gândeşte-te la implicaţiile a ceea ce sugerezi. Nu putem îndrăzni să ne lăsăm astfel pe mâinile Bene Tleilax. Imaginează-ţi preţul… Ce vor cere în schimb? Vă sfătuiesc să nu faceţi asta. O asemenea idee este imposibilă!

Refuzând să se lase influenţat, Leto strigă la el:

— Eu sunt ducele Case Atreides! Eu singur stabilesc ce e posibil aici!

Chinul vieţii sale distruse îi făcea mintea să se clatine, înceţoşându-i capacitatea de concentrare. Avea cercuri negre sub ochi.

— Vorbim despre fiul meu – fiul meu mort! — şi îţi ordon să faci cum zic eu. Întocmeşte cererea către tleilaxu!

Ziua întoarcerii lui Duncan Idaho ar fi trebuit să fie un prilej de mare sărbătoare, dar tragedia iahtului aruncase un văl de suferinţă asupra întregului Caladan.

La spaţioportul municipal din Cala, Duncan, mult schimbat, debarcă şi inspiră adânc aerul sărat. Privi în jur, cu ochi scânteietori şi o expresie nerăbdătoare. Ca şef al unei gărzi de onoare Atreides, îl văzu pe Thufir Hawat în uniformă neagră, împodobită cu medalii militare – un costum diplomatic de gală. Atâta formalism! Servitori în uniforme roşii se îndreptară către rampa navetei, însoţind pasagerii către posturile de control.

Stând la marginea rampei, Hawat îl recunoscu cu greu pe noul venit. Buclele negre, tinereşti, ale lui Duncan deveniseră groase şi aspre, iar pielea cândva netedă a feţei era acum bronzată şi arsă de soare. Mult mai musculos decât înainte, se mişca cu o graţie atletică, vădind precauţie amestecată cu încredere. Purta cu mândrie o uniformă kaki ginaziană şi basma roşie; spada bătrânului duce îi atârna cu eleganţă pe şold, puţin mai uzată dar proaspăt lustruită şi ascuţită.

— Thufir Hawat, nu te-ai schimbat deloc, bătrâne mentat! Duncan se grăbi să strângă mâna războinicului.

— Tu, pe de altă parte, te-ai schimbat mult, tinere Idaho… Sau ar trebui să-ţi spun *maestre spadasin* Idaho? Îmi aduc aminte de ştrengarul de pe stradă care s-a lăsat la mila ducelui Paulus. Cred că eşti puţin mai înalt…

— Şi mai înţelept, te rog!

Mentatul se înclină.

— Mă tem că evenimentele de aici ne-au silit să amânăm ceremonia de bun-venit pentru tine. Dă-i voie unuia dintre oamenii mei să te însoţească la castel. Leto va fi bucuros să-ţi vadă chipul chiar acum. Sergent Vitt, vrei să-l conduci, te rog, pe Duncan la duce?

Hawat trecu pe lângă maestrul spadasin şi urcă rampa, gata să plece către transspaţialul de pe orbită. Văzând perplexitatea de pe chipul tânărului, Hawat îşi dădu seama că Duncan încă nu ştia nimic despre tragedie. Nici nu-l cunoscuse vreodată pe fiul lui Leto, deşi fără îndoială aflase despre băiat din corespondenţă.

Oprindu-se din drum, mentatul adăugă pe ton mohorât:

— Sergentul Vitt îţi va explica totul…

Sergentul, un bărbat solid cu barbişon castaniu, dădu ceremonios din cap.

— Mă tem că aceasta va fi cea mai tristă poveste pe care am spus-o vreodată!

Fără alte explicaţii, Hawat urcă în navetă, ducând cu sine un pachet de documente din partea ducelui pentru Maeştrii tleilaxu.

Plimbându-şi limba prin gură, mentatul simţi un loc dureros acolo unde îi fusese implantat un injector minuscul; dispozitivul avea să emită o mică dar puternică doză de antiseptice, antitoxine şi antibiotice, la fiecare îmbucătură de mâncare pe care o va lua. I se ordonase să se întâlnească faţă în faţă cu tleilaxu, şi nici măcar un maestru asasin nu-şi putea imagina ce soi de boli şi otrăvuri puteau încerca aceştia să folosească asupra lui.

Hawat era hotărât să nu-i lase să profite de situaţie, în

ciuda instrucţiunilor stricte ale lui Leto. Se opunea vehement acţiunilor disperate şi lipsite de înţelepciune ale ducelui, dar era constrâns de onoare să facă tot ce-i stătea în putinţă.

În spatele unui câmp de forţă restrictiv din închisoarea castelului Caladan, Swain Goire privea fix în întuneric, gândindu-se la alte vremuri şi la alte locuri. Purtând doar o uniformă subţire de deţinut, tremura în aerul umed.

Când începuse viaţa lui să meargă atât de teribil de rău? Se străduise din răsputeri să devină mai bun… îi jurase loialitate ducelui… şi îl iubise atât de mult pe Victor!

Aşezat pe patul de campanie, cântări în mână hipoinjectorul, plimbându-şi degetul pe suprafaţa rece de plaz a mânerului. Contrabandistul cu chipul brăzdat, Gurney Halleck, i-l strecurase oferindu-i dezonoratului căpitan al gărzii o cale uşoară de scăpare. În orice clipă, Goire îşi putea injecta otravă în sânge. Numai de-ar avea curajul… sau laşitatea!

Cu ochii minţii, văzu anii topindu-i-se ca retezaţi de o rază laser. Goire îşi aminti cum crescuse în sărăcie, pe malul golfului Cala, îmbarcându-se pe bărci de pescuit ca să câştige bani pentru mama lui şi pentru cele două surori – căci nici măcar nu-şi cunoscuse vreodată tatăl! La vârsta de treisprezece ani, Goire căpătase o slujbă de ajutor de bucătar la castelul Caladan, curăţând sobe şi cămări, ştergând podele, îndepărtând grăsimea de pe pereţii cuptoarelor… Bucătarul-şef fusese sever, dar cu inimă bună, şi îl ajutase pe tânăr.

Când Goire împlinise şaisprezece ani, la scurtă vreme după moartea bătrânului duce, începuse antrenamentul în garda Casei şi urcase în grad până când devenise unul dintre oamenii cei mai de încredere ai ducelui Leto. Ca vârstă, îi despărţeau doar câteva luni… şi, pe căi diferite,

ajunseseră să iubească aceeaşi femeie: Kailea Vernius. Iar Kailea îi distrusese pe amândoi, înainte să se arunce spre propria ei moarte!

În timpul interogatoriului amănunţit al lui Hawat, Goire nu căutase nicio scuză. Mărturisise totul, căutase chiar şi alte crime care să-i adâncească propria vină. Se acoperise singur de vinovăţie, sperând să supravieţuiască părţii celei mai rele a suferinţei… sau măcar să moară din cauza asta! Din cauza prostiei sale, o lăsase pe Kailea să aibă acces la cheia lui de la arsenal, permiţându-i lui Chiara să obţină explozivii. Nu complotase niciodată să-l ucidă pe duce, pentru că îl iubise şi încă îl mai iubea…

Apoi Gurney Halleck îi adusese otrava, spunându-i fără niciun strop de simpatie:

— Ia singura cale deschisă pentru tine, cea a onoarei! Lăsase hipoinjectorul în celula lui Goire, apoi plecase.

Goire îşi plimbă un deget de-a lungul acului mortal. Putea să-şi înţepe degetul şi să sfârşească cu viaţa lui ruinată. Trase adânc aer în piept, apoi închise ochii. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi le simţea gustul sărat.

— Swain, aşteaptă! Licuribenzile se luminară de-a lungul celulei. Deschizând ochii, văzu acul ascuţit. Mâinile îi tremurau. Încet, se întoarse în direcţia vocii…

Câmpul restrictiv se stinse, iar ducele Leto Atreides intră, cu Halleck în spatele său, arătând neliniştit. Goire îngheţă, ţinând injectorul în faţa lui. Simpla vedere a ducelui – încă bandajat, abia refăcut după cele mai grave răni – era de îndeajuns ca să-l lovească de moarte. Goire stătea neputincios, gata să accepte orice pedeapsă ar fi hotărât Leto.

Ducele făcu lucrul cel mai teribil pe care şi-l putea imagina: îi luă injectorul!

— Swain Goire, eşti cel mai demn de milă dintre oameni, zise Leto cu glas scăzut, ca şi cum trupul îi fusese golit de suflet. L-ai iubit pe fiul meu, ai jurat să-l aperi, şi totuşi ai contribuit la moartea lui… Ai iubit-o pe Kailea, şi totuşi m-ai trădat cu propria mea concubină, chiar dacă pretindeai că

mă iubeşti… Acum Kailea e moartă, iar tu nu poţi spera să-mi recâştigi vreodată încrederea.

— Nici nu merit!

Goire se uită în ochii cenuşii ai lui Leto, simţind deja tortura iadului celui mai adânc.

— Gurney vrea să te trimit la moarte – dar n-am să îngădui asta, continuă Leto, fiecare cuvânt al lui fiind ca o lovitură fizică. Swain Goire, te condamn să *trăieşti…* să trăieşti cu ceea ce ai făcut!

Buimăcit, bărbatul nu scoase nicio vorbă, timp de o clipă nesfârşită. Din ochi îi izbucniră lacrimi.

— Nu, domnule duce! Te rog, nu!

Gurney Halleck se încruntă ameninţător la Goire, în timp ce Leto vorbi mai departe.

— Swain, nu cred că vei mai trăda vreodată Casa Atreides – dar viaţa ta la castelul Caladan s-a terminat. Te voi trimite în exil. O să pleci fără nimic, ducând cu tine doar crimele tale!

Halleck nu se mai putu stăpâni şi izbucni:

— Dar, Sire… Nu-l poţi lăsa pe trădătorul ăsta în viaţă, după tot ce-a făcut! Asta-i *justiţie?*

Leto îl privi aspru, cu răceală.

— Gurney, asta-i justiţie în cel mai pur sens al cuvântului… Şi, într-o zi, poporul meu îşi va da seama că nu exista o pedeapsă mai potrivită…

Copleşit, Goire se prăbuşi cu spatele lipit de zidul rece. Inspiră prelung, înăbuşindu-şi un geamăt:

— Într-o zi, stăpâne, vă vor spune „Leto cel Drept”!

Nicio persoană nu poate să ştie tot ceea ce e în inima alteia. Suntem cu toţii dansatori-faţă în sufletele noastre.

Îndreptar secret tleilaxu

Sub soarele Thalim, Bene Tleilax îşi închideau lumile pentru străini, dar permiteau unor reprezentanţi atent aleşi să aterizeze în zone precise, puse sub carantină. Îndată după plecarea lui Thufir Hawat, tleilaxu aveau să dezinfecteze fiecare suprafaţă pe care acesta o atinsese.

Oraşul principal de pe Bandalong se afla la cincizeci de kilometri de complexul spaţioportului, dincolo de o câmpie pe care nu se vedeau drumuri sau căi ferate. În timp ce naveta cobora pe cerul roşcat al zilei, Hawat studie întinderea uriaşă şi socoti că Bandalong adăpostea milioane de oameni. Dar mentatul, un străin, nu putea merge acolo. Se va ocupa de treburile lor într-una dintre clădirile acceptate, aflate chiar la spaţioport. Apoi se va întoarce pe Caladan.

Hawat era unul dintre cei doisprezece pasageri de la bordul navetei care se îndrepta spre sol. Jumătate dintre ei erau tleilaxu; ceilalţi păreau să fie oameni de afaceri veniţi să cumpere produse biologice, cum ar fi ochi noi, organe sănătoase, mentaţi strâmbi sau chiar un ghola, aşa cum i se ordonase lui Hawat să facă.

Când păşi pe platformă, un bărbat cu pielea cenuşie se grăbi să-l întâmpine.

— Thufir Hawat, mentat pentru Atreizi?

Piticul zâmbi arătându-şi dinţii albi, ascuţiţi şi sclipitori.

— Eu sunt Wykk. Vino pe-aici!

Fără să-i strângă mâna sau să aştepte un răspuns, Wykk îl conduse pe Hawat pe o pasarelă în spirală, până la un curs de apă subteran, unde se urcară la bordul unei bărci automate. Stând pe punte, se apucară de balustrade în timp ce aparatul accelera pe apa noroioasă, lăsând în urmă un siaj considerabil.

După debarcare, Hawat păşi repede în urma ghidului său, de-a lungul unui hol ponosit, aflat într-unul dintre

perimetrele spaţioportului. Trei bărbaţi tleilaxu stăteau de vorbă; alţii se grăbeau să traverseze holul. Nu văzu pe nicăieri nicio femeie.

O robomaşină curier – de fabricaţie ixiană? — zăngăni pe podeaua uzată şi zgâriată şi se opri în faţa lui Wykk. Bărbatul tleilaxu luă un cilindru metalic dintr-o tavă şi i-o înmână mentatului.

— Aceasta este cheia camerei tale. Trebuie să rămâi în hotel.

Hawat observă pe cilindru hieroglife pe care nu le recunoştea şi un număr în galach imperial.

— Într-o oră te vei întâlni aici cu Maestrul…

Wykk indică una dintre uşi, dincolo de care se putea vedea un şir de mese.

— Dacă nu soseşti la întâlnire, vom trimite vânători să te găsească!

Hawat stătu drept şi protocolar, strălucitor cu însemnele sale militare Atreides.

— Voi fi punctual.

Camera repartizată lui cuprindea un pat desfundat, cearşafuri pătate şi excremente de insecte pe pervazul ferestrelor. Cu un aparat de mână, Thufir scană camera în căutarea dispozitivelor de urmărire, dar nu găsi niciunul – ceea ce însemna probabil că erau prea subtile ca să fie detectate de scanerul lui, sau doar de o construcţie exotică.

Se prezentă la întâlnire cu zece minute mai devreme şi găsi restaurantul chiar şi mai murdar decât camera: feţe de masă pătate, scaune soioase, pahare cu dâre unsuroase. Zgomotul conversaţiei umplea aerul, într-o limbă pe care n-o înţelegea. Fiecare aspect al acestui loc fusese proiectat să-i facă pe vizitatori să nu se simtă bine-veniţi, să-i încurajeze să plece cât mai curând posibil.

Exact asta intenţiona să facă Hawat…

Wykk ieşi din spatele unei tejghele şi-l conduse la masa de lângă o fereastră largă de plaz. Un alt bărbat mărunţel stătea deja acolo, mâncând cu lingura dintr-o supă plină de cocoloaşe. Purtând o jachetă roşie, cu pantaloni largi negri

şi sandale, omuleţul ridică privirea fără să se chinuiască să-şi şteargă mâncarea care-i picura de pe bărbie.

— Maestre Zaaf, rosti Wykk arătând un scaun pe partea cealaltă a mesei, acesta este Thufir Hawat, un reprezentant din partea Atreizilor. În legătură cu propunerea noastră…

Hawat mătură firimiturile de pe scaun, înainte de a se aşeza la masa prea mică pentru un om de mărimea lui. Nu-şi permise să exprime însă niciun fel de repulsie.

— Special pentru oaspeţii noştri din afara planetei, am preparat o delicioasă supă-cremă de limorc, spuse Zaaf.

Un sclav ospătar, mut, sosi cu o supieră şi turnă cu polonicul într-un castron. Un alt sclav trânti pe farfurii, în faţa ambilor meseni, nişte felii însângerate. Niciunul nu-şi bătu capul să identifice originea cărnii.

Întotdeauna atent la securitate, Hawat se uită în jur şi nu văzu niciun adulmecător de otrăvuri. Propria lui apărare trebuia să fie probabil suficientă.

— Nu prea mi-e foame, având în vedere mesajul dificil pe care-l aduc din partea ducelui meu…

Cu mânuţele lui puternice, Maestrul Zaaf se apucă să lucreze la o felie de friptură, îndesând-o în gură. Făcea zgomote grosolane în timp ce mânca, de parcă ar fi vrut să-l jignească pe Hawat.

Zaaf se şterse cu mâneca pe bărbie. Cu ochii negri sclipitori, se uită în sus, la mentatul mult mai înalt decât el.

— Se obişnuieşte să împărtăşeşti mâncarea în timpul unor asemenea negocieri… Schimbă propria lui farfurie şi bolul de supă cu cele ale lui Hawat şi începu din nou.

— Mănâncă, mănâncă!

Hawat folosi un cuţit ca să taie o bucăţică de carne. Mâncă doar atât cât îi cerea politeţea, şi simţi injectorul implantat în gură făcându-şi treaba la fiecare îmbucătură. Înghiţi cu greutate.

— Schimbul farfuriilor este o tradiţie veche, explică Zaaf, modul nostru de a controla dacă nu s-a pus otravă. În acest caz tu – ca oaspete – ar fi trebuit să insişti asupra acestui lucru, nu eu!

— Voi ţine minte asta, răspunse Hawat, apoi se grăbi să continue cu instrucţiunile pe care le avea. Am primit de curând o ofertă din partea tleilaxu, de a creşte un ghola al fiului ducelui meu, care a fost ucis într-un accident groaznic…

Hawat scoase din buzunarul jachetei un document împăturit şi-l puse pe masă, unde se pătă cu grăsime şi sânge.

— Ducele Atreides mi-a cerut să întreb care sunt termenii voştri în această problemă!

Zaaf se uită la document doar cu coada ochiului, apoi îl puse deoparte ca să se concentreze asupra fripturii. Termină atât de mult din mâncare cât voia să mănânce, apoi o ajută să alunece pe gât cu un lichid de culoare închisă, aflat într-o ceaşcă. Luând documentul Atreides, se ridică în picioare.

— Acum, că ne-am convins de interesul vostru, vom stabili ceea ce credem că va fi un preţ acceptabil. Rămâi în cameră, Thufir Hawat, şi aşteaptă răspunsul nostru!

Se aplecă spre mentatul încă aşezat, şi Hawat văzu ura cea mai pură faţă de Atreizi clocotindu-i în spatele pupilelor.

— Serviciile noastre nu sunt ieftine…

Noi, ca oameni, avem tendinţa să cerem lucruri irelevante de la universul nostru, punând întrebări fără noimă. Prea des, punem asemenea întrebări după ce căpătăm experienţă în interiorul unui cadru de referinţă care este puţin sau deloc legat de contextul în care este pusă întrebarea.

Observaţie zensunnită

Într-una dintre rarele după-amieze de relaxare, în timp ce stătea la soare în curtea interioară a proprietăţii sale richesiene, mintea doctorului Wellington Yueh rămânea preocupată de gânduri referitoare la tipare nervoase şi diagrame de circuite. Deasupra capului său, satelitul-laborator artificial Korona aluneca pe o orbită joasă – adevărată bijuterie luminoasă, care traversa cerul de două ori pe zi.

După trecerea a opt ani de zile, Yueh aproape că uitase de experienţa neplăcută a diagnosticării baronului Vladimir Harkonnen. Doctorul Suk realizase atât de multe între timp, iar propriile sale cercetări erau mult mai interesante decât o simplă boală…

Investind plata extravagantă a baronului în instalaţii de laborator amplasate în jurul noului său domeniu de pe Richese, Yueh făcuse progrese mari în proiectarea ciborgilor. Îndată ce rezolvase problema conexiunii dintre biologic – nerv şi electronic – receptor, paşii următori se succedaseră rapid. Noi tehnici, noi tehnologii şi – spre încântarea richesienilor – noi oportunităţi comerciale.

Deja premierul Ein Calimar începuse să facă profituri frumuşele din eforturile lui Yueh în materie de ciborgi, vânzând discret proiectele pentru membre bionice: braţe, picioare, urechi, chiar şi ochi cu senzori optici. Era exact impulsul de care avea nevoie economia richesiană, aflată în plină cădere.

Premierul recunoscător îi acordase doctorului o vilă impunătoare şi o suprafaţă vastă pe fermecătoarea peninsulă Manha, împreună cu un efectiv complet de

servitori. Soţia lui Yueh, Wanna, era încântată de casă, în special de bibliotecă şi de piscinele de meditaţie, în timp ce doctorul însuşi petrecea majoritatea timpului în laboratoarele de cercetare.

După ce luă o înghiţitură dintr-un ceai dulce de flori, mustăciosul doctor urmări un ornitopter colorat în alb şi auriu, care ateriză pe o pajişte largă de la marginea apei. Un bărbat într-un costum alb, elegant, ieşi din el şi urcă panta uşoară, mişcându-se în ritm vioi, în ciuda vârstei sale avansate. Lumina soarelui i se răsfrângea în reverele aurii.

Yueh se ridică din şezlong şi se înclină.

— Cărui fapt îi datorez cinstea acestei vizite, domnule premier Calimar?

Trupul trecut de prima tinereţe al lui Yueh arăta zvelt şi musculos, iar părul lui lung şi negru era legat cu un inel de argint, într-o coadă de cal.

Calimar luă loc la o masă alăturată, aşezată la umbră. Ascultând cântecul înregistrat al păsărilor, răsunând din difuzoarele ascunse în tufişuri, alungă cu un gest al mâinii un servitor care sosea cu o tavă cu băuturi.

— Doctore Yueh, aş dori să te gândeşti la problema Atreides şi la grav rănitul Rhombur Vernius!

Yueh îşi mângâie mustăţile lungi.

— Este un caz nefericit… Foarte trist, din ceea ce îmi spune soţia mea. Concubina prinţului Rhombur este de asemenea o Bene Gesserit, ca şi Wanna mea, iar mesajul ei suna destul de disperat.

— Da, şi poate că l-ai putea ajuta…

Ochii lui Calimar sclipiră pe sub ochelari.

— Sunt sigur că va aduce un preţ de-a dreptul exorbitant!

Yueh detesta cererea, simţindu-se fără vlagă aici, pe moşia lui, dar amintindu-şi cât de mult îşi dorea încă să facă cercetări, cât de multe mai avea de făcut. Nu voia să-şi mute echipamentele, în special nu pe Caladanul plin de apă. Dar începuse să se plictisească în acest parc comercial la scara unei planete, cu prea puţine provocări în afară de

perfecţionarea muncii sale originare, începute cu mulţi ani în urmă.
Se gândi la rănile lui Rhombur.
— N-am făcut niciodată o înlocuire atât de completă asupra unui trup uman. Îşi plimbă un deget subţire peste buzele vineţii.
— Va fi o sarcină formidabilă, cerând o mare parte din timpul meu. Poate chiar o detaşare permanentă pe Caladan…
— Da, iar ducele Atreides va plăti pentru tot.
În spatele ochelarilor subţiri, ochii lui Calimar continuau să scânteieze.
— Nu putem lăsa să ne scape o ocazie ca asta!

*

Sala principală a castelului Caladan părea prea mare, ca şi străvechiul tron ducal pe care Paulus Atreides petrecuse atâţia ani îngrijindu-se de poporul lui. Leto părea incapabil să umple spaţiile vaste din jurul sau din inima lui. Totuşi, se aventurase afară din cameră. Acest lucru, măcar, era un progres.
— Duncan Idaho a adus în atenţia mea o chestiune extrem de tulburătoare, Tessia…
Leto se uită la femeia subţire din faţa lui, cu părul castaniu, ca de şoricel, tuns scurt, băieţeşte.
— Ai aranjat să vină aici un doctor Suk? Un specialist în ciborgi?
Îmbrăcată într-o robă de catiflacără, Tessia se răsuci pe călcâie şi încuviinţă. Nu-şi lua ochii de la el, arătând o tărie de oţel care atingea limitele sfidării.
— Mi-ai spus să găsesc orice mijloc de a-l ajuta, dacă pot. Aşa am făcut. Asta e singura şansă a lui Rhombur!
Se înroşi la faţă.
— O să i-o refuzi?
Îmbrăcat în uniformă Atreides neagră cu roşu, noul

maestru spadasin stătea deoparte, încruntat.

— Ai vorbit în numele ducelui şi ai făcut promisiuni fără să discuţi cu el? Eşti doar o concubină…

— Ducele mi-a dat permisiunea să fac orice demersuri sunt necesare. Tessia se întoarse spre Leto.

— Ar fi mai bine să-l lăsăm pe Rhombur aşa cum e? Sau să cerem ca tleilaxu să crească organe noi pentru el? Prinţul ar prefera să moară, dacă asta ar fi singura alternativă. Munca doctorului Yueh la ciborgi ne oferă însă o altă şansă…

În timp ce Duncan continua să se uite urât, Leto se surprinse încuviinţând. Îl trecu un fior la gândul că atât de mult din trupul prietenului său va fi înlocuit cu organe sintetice.

— Când e anunţată sosirea acestui doctor Suk?

— Peste o lună. Rhombur poate rezista atât cu sistemul de susţinere a vieţii, iar doctorul Yueh are nevoie de timp ca să construiască nişte componente care să se potrivească cu… pierderile lui Rhombur.

Leto inspiră adânc. Aşa cum îl învăţase tatăl lui de atâtea ori, un conducător trebuia să păstreze întotdeauna controlul – sau să dea impresia că o face. Tessia acţionase cu ambiţie, vorbise în numele lui, iar Duncan Idaho avea dreptate să fie supărat. Dar nu existase niciodată vreo o îndoială că Leto va cheltui fiecare bănuţ din cuferele Casei Atreides ca să-l ajute pe Rhombur.

Tessia îşi îndreptă spatele, iar dragostea aprigă din ochii ei era adevărată. Duncan îi avertiză totuşi:

— Există complicaţii politice de care trebuie să-ţi aminteşti, Sire. Vernius şi Richese au fost rivali de multe generaţii. S-ar putea pune la cale un complot…

— Mama mea era din Casa Richese, sublinie Leto, aşa că şi eu sunt, pe linie maternă. Contele Ilban, care e doar o marionetă pe Richese, nu va îndrăzni să atace Casa mea!

Duncan încreţi fruntea, gânditor.

— Ciborgii sunt forme de viaţă compozite, cu interfeţe maşină-corp.

Tessia rămase ca de piatră.

— Câtă vreme niciunul dintre organe nu simulează funcţiile *minţii* umane, nu avem de ce să ne temem.

— Întotdeauna există ceva de care să te temi, zise Duncan, gândindu-se la ambuscada şi măcelul neaşteptate de pe Ginaz.

Aspru şi neînduplecat, vorbea acum ca Thufir Hawat, care nu se întorsese încă de la negocierile cu tleilaxu.

— Fanaticii nu examinează raţional dovezile!

Leto nu-şi revenise complet după rănirea sa. Dădu drumul unui oftat obosit şi ridică o mână ca să-l facă pe tânăr să tacă, înainte de a aduce un alt argument.

— Ajunge, Duncan, Tessia… Sigur că vom plăti. Dacă e vreo şansă ca să-l salvăm pe Rhombur, trebuie s-o facem!

*

Într-o după-amiază înnorată, Leto stătea în biroul lui, încercând să se concentreze asupra afacerilor Caladanului. De ani de zile, chiar şi când relaţia lor se înrăutăţise, Kailea muncise mai mult decât îşi dăduse vreodată seama Leto. Oftă şi se întoarse la cifre.

Thufir Hawat păşi înăuntru, proaspăt sosit de la aeroport. Adânc tulburat, mentatul puse pe birou un cilindru sigilat pentru mesaje şi făcu un pas înapoi, parcă dezgustat.

— De la tleilaxu, Sire. Aceştia sunt termenii lor…

Ducele Leto ridică cilindrul şi se uită gânditor la Hawat, încercând să descifreze un indiciu, o reacţie. Cuprins brusc de teamă, scoase capacul. O foaie de hârtie cafenie căzu din el, flexibilă de parcă ar fi fost făcută din piele umană. Examină repede cuvintele; pulsul i se acceleră.

— *„Către Atreizi: După atacul vostru neprovocat asupra navelor noastre de transport şi după ce aţi scăpat pe căi necinstite de adevărata justiţie, Bene Tleilax a aşteptat de mult o ocazie ca aceasta.”*

Avea palmele umede şi lipicioase când continuă. Leto ştia

că Hawat nu era de acord cu ideea lui de a da mârşavilor tleilaxu informaţii despre nava invizibilă de atac a Harkonnenilor. Dacă aflau prea mulţi despre această tehnologie periculoasă, putea să cadă în mâini nepotrivite. Deocamdată, epava părea să fie în siguranţă la Bene Gesserit, care nu avea aspiraţii militare proprii.

Un lucru era totuşi sigur: tleilaxu nu-l vor crede niciodată fără dovezi.

— *„Îţi putem înapoia fiul, dar trebuie să plăteşti un preţ. Nu în solari, mirodenie sau alte obiecte de preţ. În schimb, cerem să ni-l predaţi nouă pe prinţul Rhombur Vernius – ultimul din spiţa Vernius şi singura persoană care continuă să ameninţe posesiunea noastră asupra planetei Xuttuh.”* Nu…, şopti Leto.

Hawat îl privea ţintă, ca o statuie neînduplecată. Ducele continuă să citească:

— *„Vă dăm garanţia şi asigurările noastre că Rhombur nu va fi vătămat din punct de vedere fizic, dar trebuie să faci o alegere. Numai în acest fel îţi poţi avea fiul înapoi.”*

Hawat fierbea de mânie când Leto termină de citit.

— Trebuia să ne aşteptăm la asta. *Eu* trebuia s-o prevăd!

Leto întinse pergamentul în faţa lui şi vorbi abia auzit:

— Lasă-mă să mă gândesc la asta.

— Să te gândeşti?

Hawat se uită la el surprins.

— Domnule duce, nu e posibil să nutreşti…

Văzând privirea feroce a lai Leto, mentatul tăcu. Cu o plecăciune scurtă, ieşi din birou.

Leto rămase cu privirea aţintită la condiţii, până când ochii începură să-l usture. De generaţii, Casa Atreides simbolizase onoarea, calea dreptăţii şi a integrităţii. Avea un sentiment de adâncă obligaţie faţă de prinţul exilat.

Dar pentru Victor… *Victor.*

N-ar fi mai bine pentru Rhombur dacă ar fi mort, oricum? Fără proteze ciborg inumane? Gândindu-se la asta, Leto simţi în suflet o tăcere întunecată. Îl va judeca aspru istoria dacă-l va vinde pe Rhombur duşmanilor săi de moarte? Va

deveni cunoscut ca Leto Trădătorul în loc de Leto cel Drept? Era o ghicitoare imposibilă…

Singurătatea acută a conducătorului îl învălui.

În adâncul sufletului, în esenţa lui cea mai profundă, acolo unde numai el putea privi şi găsi adevărul absolut, ducele Leto Atreides şovăia.

Care dintre ei este mai important: prietenul meu cel mai apropiat sau fiul meu?

Eul este doar un strop de conştiinţă înotând pe oceanul lucrurilor întunecate. Suntem o enigmă faţă de noi înşine.

Îndreptarul mentaţilor

În apartamentul ei, Jessica stătea întinsă lângă ducele Leto, pe un pat lat, încercând să-i aline coşmarurile. Câteva cicatrice de pe piept şi de pe picioare cereau nişte bandaje cu sintpiele în plus, care să le repare complet. Trupul lui Leto se vindecase în cea mai mare parte, deşi tragedia îl contaminase, ca şi hotărârea teribilă pe care trebuia s-o ia.

Prietenul sau fiul său?

Jessica era sigură că vederea unui ghola al lui Victor i-ar fi mărit mai degrabă durerea, dar nu fusese în stare să i-o spună. Căuta cuvintele potrivite, momentul potrivit…

— Duncan e supărat pe mine, spuse Leto, îndepărtându-se de ea ca s-o poată privi în ochii verzi şi limpezi. La fel şi Thufir, şi probabil şi Gurney… Toţi îmi contestă decizia.

— Sunt sfătuitorii tăi, stăpâne, răspunse ea, rostind cu atenţie cuvintele. Asta li se cere, să te sfătuiască.

— În această problemă, a trebuit să le spun să-şi ţină părerile pentru ei. Trebuie să iau singur hotărârea asta, Jessica – dar ce să fac?

Chipul ducelui se întunecă de mânie, iar ochii i se înceţoşară.

— N-am altă alegere, şi numai tleilaxu pot s-o facă. Mi-e… mi-e prea dor de băiatul meu!

Ochii lui îi implorau înţelegerea, sprijinul.

— Cum pot să aleg – cum pot să spun nu? Tleilaxu îl vor aduce înapoi pe Victor!

— Cu preţul pierderii lui Rhombur… şi poate cu preţul sufletului tău, răspunse ea. Să-ţi sacrifici prietenul pentru o speranţă falsă – mă tem că asta va însemna prăbuşirea ta. Te rog, nu face asta, Leto!

— Rhombur ar fi trebuit să moară în explozie…

— Poate că da. Dar asta a stat în mâinile lui Dumnezeu, nu într-ale tale. El încă trăieşte. În ciuda a orice, are încă voinţa de a trăi.

Leto dădu din cap.

— Rhombur nu-şi va reveni niciodată din rănile sale. *Niciodată!*

— Protezele ciborg ale doctorului Yueh îi vor da o şansă.

El se uită furios la ea, intrând brusc în defensivă.

— Şi dacă adaosurile robotice n-or să meargă? Dacă Rhombur nu le *vrea?* Poate că i-ar fi mai bine mort…

— Dacă îl predai, tleilaxu nu-i vor îngădui niciodată să moară pur şi simplu. Se opri, apoi sugeră pe un ton blând:

— Poate că ar trebui să mergi să-l vezi din nou. Priveşte-ţi prietenul şi ascultă ce-ţi spune inima. Uită-te la Tessia, uită-te în ochii ei. Apoi vorbeşte cu Thufir şi cu Duncan…

— Nu trebuie să le dau lor explicaţii, sau oricui altcuiva! Sunt ducele Leto Atreides!

— Da, eşti. Şi eşti de asemenea om…

Jessica se lupta să-şi stăpânească emoţiile. Îşi netezi părul.

— Leto, ştiu că faci totul doar din dragoste, dar uneori dragostea poate îndruma pe cineva în direcţia greşită. Dragostea ne poate face orbi în faţa adevărului. Eşti pe cărarea greşită, ducele meu, şi o ştii în adâncul inimii tale!

*

Thufir Hawat, îngrijorat ca de obicei, îl însoţi pe duce la infirmerie, unde capsula de menţinere a vieţii a lui Rhombur era plină de orificii pentru tuburi intravenoase, catetere şi scanere. Bâzâitul şi murmurul maşinăriilor umpleau încăperea unde se amestecau mirosuri de chimicale.

Hawat coborî vocea.

— Asta nu poate duce decât la ruina ta, domnule duce. Acceptarea ofertei tleilaxu va fi o trădare, un mod dezonorant de a acţiona.

Leto încrucişă mâinile la piept.

— Ai slujit Casa Atreides timp de trei generaţii, Thufir

Hawat, şi îndrăzneşti să pui la îndoială onoarea mea?

Mentatul insistă.

— Asistenţii medicali încearcă să stabilească un mijloc de comunicare cu creierul lui Rhombur, în timp ce rămâne în capsula de menţinere a vieţii. În curând va putea să vorbească din nou şi să-ţi spună cu vorbele lui…

— Hotărârea îmi aparţine, Thufir.

Ochii lui Leto păreau mai întunecaţi ca de obicei, ca nişte nori de furtună.

— Ai să faci ce-ţi cer, sau trebuie să obţin un mentat mai ascultător?

— Cum ordoni, domnule duce, se înclină Hawat. Totuşi, ar fi mai bine să-l laşi pe Rhombur să moară acum, decât să permiţi să cadă în mâinile mârşavilor tleilaxu!

Conform aranjamentelor mai vechi, echipa lui Yueh era programată să sosească în curând, pentru a începe procesul complex de reconstruire a lui Rhombur, bucată cu bucată, instalând interfeţe adecvate maşină-trup. Într-un amestec de inginerie şi tehnologie medicală, doctorul Suk va ţese maşinile în ţesut şi ţesutul în maşină. Nou şi vechi, dur şi moale, refacerea capacităţilor pierdute… Dacă Leto le dădea voie să înceapă, doctorul Yueh şi echipa lui se vor juca de-a Dumnezeu.

Joaca de-a Dumnezeu.

Şi Bene Tleilax făceau asta. Folosind alte tehnici, puteau aduce înapoi ceea ce fusese pierdut, ceea ce murise. Aveau nevoie doar de câteva celule păstrate cu grijă…

Inspirând adânc, Leto păşi către capsulă, unde se uită la oroarea bandajată, rămăşiţele arse ale vechiului său prieten. Întinse mâna către sticla curbată care-l arăta pe bărbatul de nerecunoscut dinăuntru. Degetele atinseră suprafaţa alunecoasă, tremurând cu un amestec de teamă şi fascinaţie. Lacrimile i se prelingeau pe obraz.

Un ciborg. Îl va urî Rhombur pe Leto pentru asta, sau îi va mulţumi? Măcar va fi încă în viaţă… Într-un fel.

Trupul lui Rhombur era atât de deformat şi de sfârtecat, încât nici nu mai părea uman. Fuseseră adaptate suporturi

pentru masa de carne şi oase; fragmentele înguste de ţesut sfâşiat zăceau expuse în jurul marginilor tubulaturii. Câte o parte a feţei şi a creierului fuseseră zdrobite, şi mai rămăsese un singur ochi injectat… nefocalizat. Sprânceana era blondă, singura sugestie că acesta era cu adevărat prinţul Vernius.

Nu-i iubi niciodată pe morţi mai mult decât pe vii.

Leto puse o mână pe bariera de plaz transparent; văzu cioturile degetelor lui Rhombur şi un amestec topit de carne şi metal, acolo unde fusese cândva inelul lui cu piatră-de-foc.

— N-am să te las, prietene, promise Leto în şoaptă. Poţi conta pe mine că voi face ceea ce trebuie!

*

În barăcile gărzii Casei Atreides, doi bărbaţi stăteau la o masă grosolană de lemn, trecând de la unul la altul o sticlă de vin de orez pundi. Deşi străini la început, Gurney Halleck şi Duncan Idaho stăteau deja de vorbă ca nişte prieteni de-o viaţă. Aveau multe în comun, în special o ură intensă împotriva Harkonnenilor… şi o iubire nemăsurată pentru ducele Leto.

— Sunt foarte îngrijorat pentru el. Chestia asta cu ghola…

Duncan dădu din cap.

— N-am încredere în ghola.

— Nici eu, băiete…

— Creatura o să fie doar o imagine palidă a celor mai triste momente pe care le-a trăit Leto vreodată, fără amintiri ale vieţii sale trecute.

Gurney aplecă paharul sorbind îndelung, gânditor, apoi ridică balisetul de lângă masă şi începu să zdrăngăne.

— Iar preţul… să-l sacrifice pe Rhombur! Dar Leto n-o să mă asculte pe mine…

— Leto nu e acelaşi om pe care l-am cunoscut înainte.

Gurney se opri din zdrăngănit.

— Şi cine-ar fi… după atâta suferinţă?

*

Maestrul tleilaxu Zaaf sosi pe Caladan, însoţit de două gărzi de corp şi de arme ascunse. Arogant şi încrezător, păşi spre Thufir Hawat în sala principală a castelului Caladan şi se uită în sus la mentatul mult mai înalt.

— Am venit după corpul băiatului, ca să-l putem pregăti pentru cuvele noastre axlotl.

Zaaf privi printre gene, total încredinţat că Leto se va înclina în faţa cererilor lor.

— Am făcut şi aranjamentele pentru a transporta capsula de menţinere a vieţii în care se află Rhombur Vernius până la instalaţiile medicale şi experimentale de pe Tleilax…

Observându-i curbura vicleană a buzelor, Hawat îşi dădu seama că aceşti diavoli ar comite atrocităţi asupra trupului sfârtecat al lui Rhombur. Ar face experimente, ar creşte clone din celulele vii, apoi poate că ar tortura şi clonele. Până la urmă, această decizie groaznică s-ar întoarce să-l bântuie pe Leto. Pentru prietenul său, moartea ar fi preferabilă unor asemenea lucruri.

Reprezentantul tleilaxu răsuci cuţitul şi mai adânc în rană.

— Oamenii mei pot face multe cu genele familiilor Atreides şi Vernius. Aşteptăm cu nerăbdare şi mai multe… opţiuni!

— L-am sfătuit pe duce să respingă această tranzacţie…

Hawat ştia că trebuie să înfrunte mânia lui Leto, dar bătrânul Paulus spusese de multe ori: „Orice om – chiar şi ducele însuşi – trebuie să pună bunăstarea Casei Atreides deasupra celei a lui însuşi.”

Hawat avea să-i ofere demisia lui din serviciu dacă era necesar.

În acel moment, Leto intră în încăpere, arătând mult mai

încrezător decât îl văzuse mentatul de multă vreme. Gurney Halleck şi Jessica îl urmau. Cu o tărie inexplicabilă pe faţă, ducele se uită la Hawat, apoi se înclină uşor către ambasadorul tleilaxu, în salutul diplomatic protocolar.

— Duce Atreides, rosti Zaaf, este posibil ca acest aranjament de afaceri să clădească un pod peste prăpastia dintre Casa voastră şi poporul meu…

Leto îl privi de sus pe omuleţ.

— Din nefericire, acest pod nu va fi construit niciodată!

Hawat se pregăti când ducele înaintă, apropiindu-se de Zaaf. Gurney Halleck arăta şi el gata să ucidă, schimbând priviri neliniştite cu Hawat şi Jessica. Când gărzile tleilaxu se încordară, războinicul mentat se pregăti pentru o luptă scurtă şi sângeroasă în încăperea mare, plină de ecouri.

Încruntându-se, reprezentantul tleilaxu întrebă:

— Respingi înţelegerea noastră?

— N-am făcut nicio înţelegere, ca s-o rup acum. Am hotărât că preţul vostru e prea mare, pentru Rhombur, pentru Victor şi pentru propriul meu suflet. Călătoria ta aici a fost zadarnică…

Vocea ducelui rămase puternică şi fermă.

— Nu va exista niciun ghola făcut din primul meu născut, şi nici nu-l veţi avea pe prietenul meu, Rhombur Vernius!

Uluiţi, Thufir, Gurney şi Jessica priveau fără să se clintească. Chipul lui Leto păstra o duritate impenetrabilă, şi o hotărâre nouă.

— Înţeleg dorinţa voastră neîncetată, meschină, de răzbunare împotriva mea, chiar dacă procesul prin renunţare la privilegii m-a dezvinovăţit de toate acuzaţiile. Am jurat că n-am atacat eu navele voastre în interiorul transspaţialului, iar cuvântul unui Atreides valorează mai mult decât toate legile imperiului. Refuzul vostru de a crede îmi arată propria voastră neghiobie…

Bărbatul tleilaxu arăta jignit, dar Leto continuă cu un glas tăios, rece, care-l opri pe Zaaf înainte să poată scoate o vorbă.

— Am aflat explicaţia pentru atac. Ştiu cine a făcut-o şi

cum… Dar din moment ce nu am nicio dovadă palpabilă, nu voi realiza nimic informându-vă şi pe voi. Bene Tleilax oricum nu este interesat de adevăr – numai de preţul pe care îl poate stoarce de la mine. *Iar eu nu-l voi plăti!*

La un fluierat al lui Hawat, garda mereu în alertă a Casei Atreides intră în grabă şi îi luă în custodie pe însoţitorii tleilaxu, în timp ce Gurney şi Hawat înaintară, încadrându-l pe Maestrul Zaaf, care încerca să îngaime ceva.

— Mă tem că nu avem nevoie de serviciile tleilaxu. Nici azi, nici altă dată, adăugă Leto, apoi se întoarse, dându-l afară fără niciun pic de politeţe. Du-te acasă!

Lui Hawat îi făcu o imensă plăcere să-l escorteze afară din castel pe omuleţul indignat.

Individul este şocat de descoperirea copleşitoare a propriei sale mortalităţi. Specia însă este diferită. Ea nu trebuie să moară.

PARDOT KYNES,
Un manual de pe Arrakis

Dintre toate proiectele ecologice demonstrative pe care le iniţiase Pardot Kynes, sera adăpostită în peştera de la Bazinul de Ghips era favorita lui. Alături de locotenentul lui, Ommun, şi de cincisprezece discipoli fremeni harnici, Kynes porni o expediţie ca să viziteze locul.

Deşi nu era în programul lui regulat de plantări sau de inspecţii, Pardot voia pur şi simplu să vadă peştera cu apă curgătoare, cu păsări colibri, umezeală picurând din piatra tavanului, fructe proaspete şi flori strălucitoare. Toate acestea reprezentau viziunea lui despre viitorul Dunei.

Grupul de fremeni luă un vierme către est, traversând linia de şaizeci de grade care înconjura zona locuită de nord. În lungii ani petrecuţi aici, Kynes nu învăţase niciodată să devină călăreţ al nisipurilor, aşa că Ommun instalase un palanchin pentru el. Planetologul călărea ca o femeie bătrână, dar fără să se simtă stânjenit: nu avea nimic de demonstrat...

Cândva, cu multă vreme în urmă, pe când Liet avea doar un an, Pardot îşi luase soţia, pe Frieth, şi pe copilul lor la Bazinul de Ghips. Femeie care îşi arăta rareori surprinderea sau admiraţia totală, Frieth rămăsese mută de uimire când văzuse pentru prima dată peştera-seră, frunzişul gros, florile şi păsările. Chiar înainte de asta totuşi, pe drumul care urca pe coasta accidentată a muntelui către peştera ascunsă, fuseseră atacaţi de o patrulă Harkonnen. Frieth, gândind rapid şi folosindu-şi antrenamentul fremen, salvase viaţa soţului şi fiului ei.

Kynes îţi întrerupse procesiunea greoaie a gândurilor şi se scărpină în barbă, întrebându-se dacă-i mulţumise vreodată pentru asta...

Din ziua nunţii fiului său cu Faroula, când Liet îl mustrase

pentru neatenţie şi pentru răceala neintenţionată, Kynes se gândise mult, evaluând ceea ce realizase în viaţă: anii trăiţi pe Salusa Secundus şi Bela Tegeuse, surprinzătoarea chemare la curtea lui Elrood de pe Kaitain, cele două decenii petrecute aici ca planetolog imperial… Îşi petrecuse cariera căutând explicaţii, văzând tapiseria încâlcită a mediului. Înţelegea ingredientele, puterea apei, a soarelui şi a vremii asupra organismelor din sol, plancton, licheni, insecte… şi cum era totul conectat la societatea umană. Kynes înţelegea cum se potrivesc piesele, măcar în termeni generali, şi era printre cei mai buni planetologi din imperiu. Fusese numit „cititorul de lumi”, ales pentru această misiune de cea mai mare importanţă de către împăratul însuşi.

Şi totuşi, cum se putea considera el un observator *detaşat?* Cum putea să stea separat de reţeaua complexă de interacţiuni care guverna fiecare planetă, fiecare societate? El însuşi era o piesă din marea schemă, nu un experimentator imparţial. Nu exista „afară”, în raport cu universul. Savanţii ştiuseră de mii de ani că un observator afectează rezultatul unui experiment… iar Pardot Kynes însuşi afectase cu siguranţă schimbările de pe Dune.

Cum putuse să uite asta?

După ce Ommun îl ajută să coboare de pe vierme la o distanţă de Bazinul de Ghips care putea fi străbătută pe jos, îl conduseră cu toţii către coasta neagră-verzuie care înconjura peştera. Kynes imita mişcările lor de mers neregulat până când începură să-l doară picioarele. Nu avea să fie niciodată un adevărat fremen, spre deosebire de fiul lui. Liet căpătase toate cunoştinţele de planetologie pe care i le dăduse tatăl lui, dar tânărul înţelegea de asemenea societatea fremenă. Liet adunase ce era mai bun din ambele lumi. Pardot îşi dorea doar ca ei doi să se înţeleagă mai bine.

Făcând paşi mari, Ommun deschidea drumul care urca creasta accidentată. Kynes nu reuşise niciodată să vadă cu adevărat poteca printre pietre, dar încerca să-şi pună

ghetele în aceleaşi crăpături, pe aceleaşi pietre netede, ca şi locotenentul său.

— Repede, Umma Kynes! Ommun îi întinse mâna.

— Nu trebuie să zăbovim aici, la vedere.

Ziua era fierbinte, soarele pârjolea coasta muntelui – iar el îşi aduse aminte cum alerga după adăpost fugind de patrula Harkonnen, împreună cu Frieth, cu multă vreme în urmă. Câţi ani trecuseră?

Kynes urcă pe o margine lată şi apoi coti după o stâncă maronie, până când văzu intrarea etanşă, camuflată, care împiedica pierderea de umezeală din peşteră. Trecură prin ea.

Kynes, Ommun şi cei cincisprezece fremeni stăteau înăuntru, tropăind cu ghetele *temag* şi scuturându-şi praful adunat în zilele de călătorie prin deşert. Fără să se gândească, Kynes îşi scoase filtrele nazale din nări; ceilalţi fremeni făcură la fel, inhalând aerul straniu, plin de umezeală şi de plante. Îşi lăsă ochii să se închidă pe jumătate, mirosi savoarea florilor înflorite, a fructelor şi îngrăşămintelor, a frunzelor verzi şi groase şi a polenului răspândit de plante.

Patru dintre ajutoarele sale fremene nu mai fuseseră niciodată acolo şi se repeziră înainte, ca nişte pelerini ajunşi la un altar îndelung căutat. Ommun se uită în jur, inspirând adânc, mândru de a fi făcut parte de la început din acest proiect sacru. Avea grijă de Kynes ca o mamă bătrână, asigurându-se că planetologul avea tot ce-i trebuia.

— Aceşti muncitori vor înlocui echipa aflată deja aici, spuse Ommun. Acum avem schimburi mai mici, pentru că locul acesta a supravieţuit – aşa cum ai spus că se va întâmpla. Bazinul de Ghips e un ecosistem de sine stătător. Acum trebuie să muncim mai puţin ca înainte ca să-l păstrăm în bună stare.

Kynes zâmbi plin de mândrie.

— Aşa şi trebuie să fie. Într-o zi, întreaga Dune va fi aşa, autoîntreţinută şi capabilă de autoregenerare…

Izbucni în râs.

— Atunci, ce-o să mai faceţi voi fremenii ca să nu vă plictisiţi?

Nările lui Ommun fremătară, bătătorite de filtrele nazale permanente.

— Asta nu e încă lumea noastră, Umma Kynes. Nu până când nu vom scăpa de ticăloşii de Harkonneni!

Kynes clipi şi încuviinţă. Se gândise prea puţin la aspectul politic al procesului. Îl văzuse doar ca pe o problemă ecologică, nu ca pe una umană. Încă un aspect care-i scăpase. Fiul său avea dreptate. Marele Pardot Kynes avea ochelari de cal, văzând departe în viitor de-a lungul unor anumite cărări… dar pierzând din vedere, de-a lungul drumului, toate riscurile şi problemele colaterale.

Făcuse totuşi o importantă muncă ecologică. Fusese primul motor, pornind ceea ce spera că va fi o avalanşă de schimbări la scară planetară.

— Mi-ar plăcea să văd întreaga planetă prinsă într-o reţea de plante, zise el.

Ommun scoase un sunet nearticulat de aprobare; orice spunea profetul Kynes era important şi merita să fie ţinut minte. Intrară mai adânc în caverna umedă, ca să vadă grădinile.

Fremenii îşi cunoşteau îndatoririle şi aveau să continue plantările, chiar dacă acestea aveau să ia secole. Datorită calităţilor geriatrice ale dietei lor bazate pe cantităţi mari de melanj, unii dintre cei mai tineri ar putea chiar să ajungă să vadă marele plan dând roade; Kynes era mulţumit doar să vadă primele semne ale schimbării.

Proiectul Bazinului de Ghips era o metaforă pentru întreaga Dune. Planul lui era acum atât de ferm implantat în psihicul fremenilor, încât urma să continue chiar şi fără îndrumarea lui. Aceşti oameni căliţi fuseseră contaminaţi de visul lui, şi visul nu va muri! De acum înainte, Kynes va fi doar puţin mai mult decât o figură emblematică, profetul transformării ecologice. Zâmbi în sinea lui. Poate că din acest moment va putea să-şi facă timp să vadă oamenii din jurul lui, s-o cunoască mai bine pe femeia care-i era soţie

de douăzeci de ani şi să petreacă mai mult timp îndrumându-şi fiul.

Adânc în interiorul peşterii, examină arborii pitici, încărcaţi cu lămâi de diferite soiuri şi cu portocalele dulci şi rotunde, cunoscute sub numele de portygule. Ommun păşea alături de el, cercetând sistemele de irigaţii, îngrăşămintele, progresul plantaţiilor…

Kynes îşi aduse aminte cum îi arătase lui Frieth portygulele, atunci când o adusese prima oară aici, şi plăcerea din privirea ei în clipa în care gustase pulpa portocalie, dulce ca mierea. Fusese una dintre experienţele cele mai încântătoare din întreaga sa viaţă. Acum, Kynes se uită la fruct şi se gândi că va trebui să ia câteva special pentru ea.

Când i-am dus ultima oară un dar? Nu reuşea să-şi amintească.

Ommun se duse până la pereţii de calcar, atingându-i cu degetele. Roca cretoasă era moale şi umedă, neobişnuită cu atâta umezeală. Cu ochii lui pătrunzători, urmări nişte dungi neliniştitoare de-a lungul peretelui şi tavanului, linii de fractură ce n-ar fi trebuit să fie acolo.

— Umma Kynes, spuse el. Crăpăturile astea mă îngrijorează. Integritatea acestei peşteri e… suspectă, cred eu!

Chiar în timp ce se uitau, una dintre crăpături se mări vizibil, descriind un zigzag întâi spre stânga, apoi spre dreapta, ca un fulger negru, subţire.

— Ai dreptate. Apa face probabil roca să se dilate şi să se reaşeze de peste… câţi ani au trecut?

Planetologul înălţă sprâncenele. Ommun calculă.

— Douăzeci, Umma Kynes.

Cu un pocnet şi un sunet de materie sfărâmată, o crăpătură se întinse peste tavan… şi apoi altele, într-o reacţie în lanţ. Lucrătorii fremeni ridicară speriaţi privirea, apoi aruncară o căutătură înspre Kynes, ca şi cum marele om ar fi putut evita dezastrul în vreun fel oarecare.

— Cred că ar trebui să ieşim cu toţii din peşteră. Acum!

Ommun îl luă de braţ pe planetolog.

— Trebuie să evacuăm locul, până când suntem siguri că nu e niciun pericol.

Un alt bubuit puternic se auzi în adâncul muntelui, un scrâşnet de piatră, ca şi cum lespezile sparte se mişcau şi încercau să găsească un nou echilibru stabil. Ommun îl smuci pe planetolog, iar ceilalţi fremeni alergară spre ieşire.

Dar Kynes ezită, trăgându-şi mâna din strânsoarea locotenentului. Îşi promisese să-i ducă lui Frieth câteva dintre portygulele coapte, să-i arate că o iubea şi o aprecia cu adevărat… în ciuda lipsei lui de atenţie de atâţia ani.

Se grăbi la pomişor şi culese câteva dintre fructele portocalii. Ommun se repezi să-l tragă afară. Kynes îşi băgă portygulele în sân, foarte bucuros că îşi amintise să facă acest lucru important.

*

Stilgar îi aduse vestea lui Liet-Kynes.

În camerele ei din sietch, Faroula stătea la o masă cu micul ei fiu Liet-chih, făcând o listă cu borcănelele cu ierburi pe care le adunase de-a lungul anilor, sigilând recipientele cu răşină şi verificând eficacitatea substanţelor. Pe o bancă aflată lângă soţie şi fiul lui adoptiv, Liet-Kynes citea un document furat care dădea detalii despre amplasarea rezervelor militare şi de mirodenie ale Harkonnenilor.

Stilgar dădu la o parte perdeaua care asigura intimitatea şi aşteptă, nemişcat ca o statuie. Privea fix la peretele opus, fără măcar să clipească din ochii albastru închis.

Imediat, Liet simţi că e ceva în neregulă. Luptase alături de acest om, jefuiseră împreună depozite Harkonnen, omorâseră duşmani. Când luptătorul fremen nu scoase nicio vorbă, Liet se ridică în picioare.

— Ce e, Stil? Ce s-a-ntâmplat?

— Veşti groaznice, răspunse în sfârşit bărbatul, şi vorbele cădeau grele pe pământ, ca plumbul rece. Tatăl tău, Umma Kynes, a fost ucis într-o prăbuşire a unei peşteri, la Bazinul de Ghips! El, cu Ommun, şi cea mai mare parte a echipei de lucru au fost prinşi înăuntru când s-a prăbuşit tavanul. A căzut muntele peste ei!

Faroula suspină. Liet descoperi că rămăsese fără cuvinte.

— Dar nu se poate, zise el în sfârşit. Mai avea atâtea de făcut. Avea…

Tânăra scăpă unul dintre borcănaşe, care se sparse, împrăştiind pe podeaua uzată pulbere de frunze verzi, cu miros înţepător.

— Umma Kynes a murit printre plantele care erau visul lui, spuse ea.

— Un sfârşit potrivit, continuă Stilgar.

De câtva timp, Liet rămăsese fără grai. În capul lui se învolburau gânduri, amintiri şi dorinţe, în timp ce îi asculta pe Faroula şi pe Stilgar, şi înţelese că strădaniile lui Pardot Kynes trebuie să continue.

Umma îşi instruise bine discipolii. Liet-Kynes însuşi avea să-i ducă mai departe viziunea. Din ceea ce tocmai spusese Faroula, putea deja să vadă cum povestea morţii tragice a profetului, a martiriului său, va trece de la un fremen la altul. Şi va creşte de fiecare dată când va fi spusă…

Un sfârşit potrivit, într-adevăr.

Îşi aminti ceva ce-i spusese tatăl lui: „Simbolismul unei credinţe poate supravieţui mult mai mult decât credinţa însăşi.”

Stilgar adăugă:

— N-am putut să colectăm apa morţilor pentru tribul nostru. Prea mult pământ şi tone de pietre acopereau trupurile… A trebuit să-i lăsăm în mormântul lor.

— Aşa cum trebuie să fie, spuse Faroula. Bazinul de Ghips va fi un sanctuar. Umma Kynes a murit alături de locotenentul şi de discipolii săi, dându-şi apa trupului planetei pe care o iubea.

Stilgar plecă ochii şi îl privi pe Liet.

— Nu vom lăsa viziunea lui Umma să moară o dată cu el. *Tu* trebuie să-i continui munca, Liet. Fremenii îl vor asculta pe fiul lui Umma. Vor urma ordinele tale!

Năucit, Liet-Kynes încuviinţă, întrebându-se dacă mamei lui îi fusese deja dată vestea. Încercând să fie tare, îşi îndreptă umerii, în timp ce implicaţiile mult mai profunde ale situaţiei îi preocupau mintea. Nu numai că va continua să fie emisarul fremenilor în proiectul de terraformare… dar acum avea o responsabilitate chiar şi mai mare, cu bătaie mai lungă. Tatăl său completase documentele potrivite cu multă vreme în urmă, iar Shaddam al IV-lea le aprobase fără comentarii.

— Eu sunt acum planetolog imperial, anunţă el. Aveţi jurământul meu, transformarea Dunei va continua!

Omul pus în faţa unei decizii de viaţă şi de moarte trebuie să-şi asume acest lucru, sau va rămâne prins în oscilaţie ca un pendul.

Din „În casa tatălui meu”
de prinţesa Irulan

Statuia străbunicului dinspre tată al lui Leto, ducele Miklos Atreides, se înălţa în curtea spitalului din Cala City, pătată de timp, de muşchi şi de excremente de păsări. Când Leto trecu pe lângă figura senină a unui străbun pe care nu-l cunoscuse niciodată, dădu din cap cu respectul obişnuit, apoi urcă în grabă un şir de trepte de marbeton.

Deşi şchiopăta uşor, Leto îşi revenise considerabil din rănile sale fizice. Era din nou capabil să înfrunte fiecare zi fără bezna sufocantă a disperării. În momentul în care ajunse la etajul cel mai de sus al clădirii medicale, abia dacă respira puţin mai greu.

Rhombur era *treaz.*

Medicul personal al ducelui, care continua să-l trateze pe Rhombur până la sosirea iminentă a echipei lui Yueh, îl salută.

— Am început să comunicăm cu prinţul, stăpâne duce.

Asistenţi medicali în halate albe stăteau în jurul capsulei de menţinere a vieţii şi al sistemului complicat de tuburi, pungi de perfuzii şi pompe de purificare a sângelui. Maşinăriile murmurau şi bâzâiau la fel cum făceau de luni de zile. Dar acum era altfel.

Oprindu-l pe Leto înainte să se repeadă, doctorul spuse:

— A existat, aşa cum ştii, o traumă severă în partea dreaptă a capului prinţului, dar creierul uman este un instrument remarcabil. Cerebelul lui Rhombur a mutat deja funcţiile de control în alte zone. Informaţia curge pe căile neurale. Cred că asta va face mult mai uşoară munca echipei de construire a ciborgilor.

Tessia se aplecă deasupra capsulei în formă de sicriu şi se uită înăuntru.

— Te iubesc, Rhombur – nu trebuie să te îndoieşti

niciodată de asta! Ca răspuns, cuvinte murmurate, sintetizate, zumzăiră dintr-un difuzor.

— Şi… eu… te… iubesc… Te… voi… iubi… mereu.

Cuvintele erau desluşite şi precise, inconfundabile – dar cu o pauză între ele, ca şi cum Rhombur încă nu se obişnuise cu procesul vorbirii.

Ducele privea încremenit. *Cum am putut măcar să mă gândesc să te predau mârşavilor tleilaxu?*

Capsula lucioasă era deschisă, dezvăluind masa cicatrizată de piele şi oase, din care ieşeau tuburi, fire şi conexiuni. Doctorul explică:

— La început am putut să vorbim cu el doar folosind un cod ixian… pulsuri şi pocnete. Dar acum, am reuşit să legăm sintetizatorul de voce la centrul vorbirii.

Singurul ochi al prinţului era deschis, arătând viaţă şi luciditate. Timp de câteva clipe lungi, Leto privi chipul aproape de nerecunoscut al lui Rhombur şi nu reuşi să se gândească la nimic din ceea ce ar putea spune.

Ce gândeşte? De câtă vreme ştie ce s-a întâmplat cu el?

Cuvintele sintetizate ieşiră din difuzorul de lângă capsulă.

— Leto… prietene… Cum… sunt… straturile… de… nestemate… de coral… anul… ăsta? Ai… făcut… scufundări… în… ultima… vreme?

Aproape beat de uşurare, Leto chicoti:

— Mai bune ca niciodată, prinţe – o să ieşim din nou împreună… în curând.

Dintr-o dată, lacrimile îi înţepară ochii.

— Îmi pare rău, Rhombur… tu nu meriţi altceva decât adevărul!

Trupul lui Rhombur nu se mişcă, iar Leto văzu doar câteva tresăriri musculare spasmodice pe sub piele. Vocea artificială din difuzor nu transmitea nicio emoţie, nicio inflexiune.

— Când… voi… fi… ciborg… putem… face… un… costum… special. O… să… mergem… iar… la… scufundări. Aşteaptă… şi… vezi.

Cumva, prinţul exilat acceptase schimbările dramatice

ale corpului său, chiar şi perspectiva protezelor ciborg. Inima lui bună şi optimismul contagios îl ajutaseră pe Leto în vremurile cele mai negre de după moartea bătrânului duce. Acum, era rândul lui Leto să fie alături de Rhombur.

— Remarcabil, zise doctorul.

Ochiul lui Rhombur rămase aţintit asupra lui Leto.

— Vreau… o… bere… Harkonnen!

Leto izbucni în râs. În stânga lui, Tessia îl apucă de braţ. Cumplit de rănitul prinţ trecea încă prin oceane de durere, fizică şi mentală.

Rhombur părea să simtă tristeţea lui Leto, iar vorbirea lui se îmbunătăţi puţin.

— Nu… fi… trist… pentru mine. Fii… fericit. Aştept… cu nerăbdare… componentele mele… de cyborg.

Leto se aplecă mai aproape de el.

— Eu… *sunt* ixian… Nu sunt… străin… de maşini!

Totul părea atât de ireal pentru Leto, atât de imposibil. Şi totuşi, se întâmpla. De-a lungul secolelor, încercările de a crea ciborgi eşuau întotdeauna când corpul respingea organele sintetice. Psihologii pretindeau că mintea umană refuza să accepte o intruziune atât de drastică a dispozitivelor mecanice. Teama adânc înrădăcinată venea de pe vremea ororilor induse de maşinile din zilele pre-Butleriene. Se presupunea că acest doctor Suk, Yueh, cu programul său susţinut de cercetare de pe Richese, rezolvase asemenea probleme. Numai timpul avea s-o spună…

Dar chiar dacă aceste componente vor funcţiona aşa cum fusese promis, Rhombur se va mişca doar puţin mai bine decât manechinele ixiene vechi şi ţepene. Adaptarea nu va fi uşoară, iar controlul delicat nu va fi posibil niciodată. Pusă faţă în faţă cu rănile şi invaliditatea lui, îl va abandona Tessia şi se va întoarce la Comunitatea ei?

În tinereţe, Leto ascultase cu o atenţie fascinată cum Paulus şi soldaţii săi veterani povesteau despre oameni grav răniţi, săvârşind fapte incredibile de vitejie. Triumful spiritului uman împotriva unor obstacole insurmontabile…

Leto nu mai văzuse niciodată aşa ceva cu ochii lui.

Rhombur Vernius era omul cel mai curajos pe care-l cunoscuse Leto vreodată!

Două săptămâni mai târziu, doctorul Wellington Yueh sosi de pe Richese, însoţit de echipa sa de perfecţionare a componentelor ciborg, formată din douăzeci şi patru de bărbaţi şi femei, şi de două navete pline de echipament medical şi provizii.

Ducele Leto Atreides îi supraveghe personal pe oamenii lui care ajutau la debarcarea grupului. Tipicar în legătură cu amănuntele, Yueh cel subţire ca o vergea abia găsi timp să se prezinte, înainte să înceapă să se agite grăbit pe spaţioport, ocupându-se de lăzile cu instrumente şi componente prostetice ce urmau a fi fixate în ceea ce se mai putea salva din carnea şi oasele lui Rhombur.

Camioanele transportară personalul şi încărcătura către centrul medical, unde Yueh insistă să vadă imediat pacientul. Când intrară în spital, doctorul Suk îl privi atent pe Leto.

— Îl voi face din nou om întreg, domnule, deşi îi va lua ceva timp până să se obişnuiască cu noul său trup…

— Rhombur va face tot ce-i cereţi!

În încăpere, Tessia încă nu plecase de lângă Rhombur. Yueh se mişcă lin pe lângă capsula de menţinere a vieţii, studie conexiunile, înregistrările de diagnostic… Apoi se uită la prinţul rănit, care-l privea cu bizarul său ochi unic, înconjurat de carnea groaznic de sfârtecată.

— Pregăteşte-te, Rhombur Vernius, spuse Yueh, mângâindu-şi mustăţile lungi. Am intenţia să încep prima procedură chirurgicală chiar mâine.

Vocea sintetică a lui Rhombur pluti prin încăpere, mai curgătoare acum, după ce exersase folosirea ei.

— Sunt nerăbdător… să-ţi strâng… mâna.

Dragostea e o forţă străveche, una care şi-a avut rostul la vremea ei, dar nu mai este esenţială pentru supravieţuirea speciei.

Axiomă Bene Gesserit

Privind în jos de pe faleză, Leto văzu garda Casei aliniată pe plaja unde le ordonase să ia poziţii. Nu le oferise niciun motiv. Preocupaţi în legătură cu starea mentală a ducelui, Gurney, Thufir şi Duncan îl urmăriseră ca nişte şoimi Atreides, dar Leto ştia cum să-i evite.

Soarele auriu străbătea cerul albastru şi senin, sus, deasupra lui, şi totuşi peste el stăruia o umbră. Ducele purta o tunică albă cu mâneci scurte şi pantaloni de stambă albaştri – haine confortabile, fără însemne ale funcţiei sale. Trase adânc aer în piept şi privi în gol. Poate că reuşea să fie doar *om,* măcar pentru scurt timp.

Jessica alerga în urma lui, purtând o salopetă albastră cu croială simplă.

— La ce te gândeşti, stăpâne?

Chipul ei arăta o îngrijorare profundă, ca şi cum s-ar fi temut ca el să nu sară spre moarte, aşa cum făcuse Kailea. Poate că Hawat o trimisese până aici să vadă ce face… Văzând oamenii grupaţi pe plajă, Leto scoase un zâmbet şters. Fără îndoială că ar încerca să-l prindă în braţe dacă se rostogolea de pe faleză.

— Distrag atenţia oamenilor, aşa că ar trebui să plec.

Se uită la chipul ei oval. Cu antrenamentul său Bene Gesserit, Jessica nu putea fi uşor păcălită – iar el ştia prea bine că nu e cazul să încerce.

— Am avut parte de destule vorbe, sfaturi şi presiuni… Simt nevoia să evadez undeva unde pot avea puţină linişte.

Ea îi atinse braţul.

— Dacă nu le dau ceva de făcut, zise el, vor insista să trimită o suită de soldaţi să mă însoţească.

Dedesubt, Duncan Idaho începu să instruiască trupele în tehnici învăţate la Şcoala Ginaz. Leto se întoarse cu spatele la privelişte.

— Acum cred că pot să plec…

— Da? Unde mergem? întrebă Jessica încrezătoare. Leto se încruntă, dar femeia i-o reteză înainte să apuce să protesteze împotriva prezenţei ei.

— Stăpâne, n-am să-ţi dau voie să mergi singur. Ai prefera un detaşament complet de gărzi, sau doar pe mine?

Leto medită la cuvintele ei şi, cu un oftat, arătă spre hangarele pentru toptere – un şir de clădiri cu acoperiş verde, de la marginea terenurilor de aterizare din apropiere.

— Presupun că tu eşti mai puţin supărătoare decât o armată întreagă…

Jessica îl urmă în timp ce traversă iarba uscată. Suferinţa radia încă din el, val după val. Faptul că se gândise măcar la preţul respingător cerut în schimb de tleilaxu, pentru un ghola al lui Victor, îi arătase tinerei cât de aproape ajunsese de limita nebuniei. Dar până la urmă, Leto luase decizia corectă…

Ea spera că acesta era primul pas spre vindecare.

În clădirea hangarului se aflau câteva ornitoptere, unele cu capacul de la motor deschis; mecanicii stăteau pe platforme suspensoare, lucrând la ele. Leto se îndreptă hotărât către un topter cu carcasa verde-smarald, având gravaţi şoimi Atreides pe părţile de dedesubt ale aripilor. Construit mai aproape de pământ, avea o cabină cu două scaune aşezate unul în faţă, celălalt spate în spate cu primul, în loc de aşezarea standard cu două scaune alăturate, ambele cu faţa spre carlingă.

Un om în salopetă cenuşie stătea cu capul băgat în compartimentul motorului, dar ieşi când se apropie ducele.

— Numai câteva reglaje finale, stăpâne.

Avea buza de sus rasă, şi o barbă cu smocuri argintii îi înconjura faţa, dându-i o înfăţişare ca de maimuţă.

— Mulţumesc, Keno.

Absent, Leto mângâie peretele vehiculului lucios.

— Topterul de curse al tatălui meu, îi spuse el lui Jessica. Îl numea *Şoimul verde.* Mă antrenam cu ajutorul lui, ieşeam

cu tata şi făceam loopinguri, picaje şi rostogoliri.

Îşi îngădui un surâs amar.

— Thufir înnebunea când îi vedea pe duce şi pe singurul lui moştenitor asumându-şi asemenea riscuri. Cred că tatăl meu o făcea doar ca să-l sâcâie…

Jessica cercetă neobişnuitul aparat. Aripile erau înguste şi ridicate în sus, iar vârful era despicat în două secţiuni aerodinamice. Mecanicul termină reglarea şi închise capacul motorului.

— Totul e gata de plecare, domnule.

După ce o ajută pe Jessica să se urce pe scaunul îndreptat către spate, ducele se aşeză în faţă. O centură de siguranţă se închise în poala ei, o alta în a lui. Turbinele porniră şuierând, iar Leto rulă aparatul afară din hangar, pe pista lată de culoare gălbuie. Keno le făcu semn cu mâna. Vântul cald răsfiră părul lui Jessica până când se închise capacul de plexplaz al cabinei.

Leto puse mâna pe comenzi, lucrând preocupat, concentrându-se cu gesturi experte să pregătească topterul, ignorând-o pe Jessica. Aripile verzi se scurtară pentru decolarea verticală. Turbinele huruiră, iar aparatul decolă drept în sus.

*

Întinzând aripile aparatului, Leto se înclină brusc spre stânga, apoi coborî deasupra plajei, unde soldaţii aşteptau în formaţie. Cu feţe surprinse, ridicară privirile când ducele zbură pe deasupra, înclinând aripile.

— Ne vor vedea zburând spre nord de-a lungul coastei, strigă Leto spre spate, către Jessica, dar după ce ieşim din raza lor vizuală, o luăm spre vest. N-or să… n-or să poată să ne urmărească!

— O să fim singuri…

Jessica spera că dispoziţia ducelui se va îmbunătăţi o dată cu această excursie în sălbăticie, căci ea va sta oricum

alături de el.

— Eu mă simt mereu singur, răspunse Leto.

Ornitopterul se întoarse, traversă câmpiile cu orez pundi şi cu clădirile micuţe ale fermelor. Aripile se întinseră la lungimea maximă pentru zbor planat, apoi începură să bată precum acelea ale unei păsări uriaşe. Dedesubtul lor se zăreau livezi pe malul unui râu îngust, Syubi, şi un munte mic cu acelaşi nume – punctul cel mai înalt al câmpiei.

Zburară spre vest toată după-amiaza, fără să vadă vreun alt aparat zburător. Peisajul se schimbă, devenind tot mai accidentat şi muntos. După apariţia unui sat lângă un lac alpin, Leto studie instrumentele şi schimbă direcţia. În curând, munţii lăsară loc unor platouri şi canioane abrupte. Dintr-o dată, Leto strânse aripile şi coti mult la dreapta, coborând în defileul adânc al unui râu.

— Canionul Agamemnon, zise Leto. Vezi terasele? Arătă într-o parte.

— Au fost construite de caladanienii primitivi din antichitate, ai căror descendenţi încă mai trăiesc aici. Sunt rareori văzuţi de străini…

Observând cu atenţie, Jessica zări un om cu pielea brună şi cu chipul îngust şi întunecat, înainte să dispară din vedere, ghemuit în crăpătura unei stânci.

Leto cârmi, îndepărtându-se de peretele stâncii, şi continuă să coboare către un râu lat cu ape învolburate şi albe. În lumina palidă a zilei, zburară la mică înălţime pe deasupra curentului grăbit, strecurându-se prin trecătoarea îngustă şi şerpuită.

— E minunat! exclamă Jessica.

Într-o ramificaţie a canionului, râul se îngusta, lăsând pe maluri plaje cu nisip moale. Cu aripile complet pliate, ornitopterul se aşeză pe un banc de nisip, clătinându-se uşor.

— Obişnuiam să vin aici la pescuit, cu tatăl meu…

Leto deschise o trapă pe o latură a topterului şi scoase un autocort spaţios, care se înălţă singur şi înfipse ţăruşi stabilizatori în nisip. Aşezară o saltea pneumatică şi un sac

de dormit dublu şi duseră înăuntru bagajele şi pachetele cu mâncare.

O vreme stătură împreună pe malul râului şi vorbiră, în timp ce umbrele după-amiezei târzii se aşterneau peste defileu, iar temperatura scădea. Se îmbrăţişară strâns şi Jessica îşi rezemă părul de bronz de gâtul lui. Peşti mari săreau înotând în susul apei, împotriva curentului.

Leto păstra o tăcere sumbră, făcând-o să se tragă înapoi şi să se uite în ochii lui cenuşii ca fumul. Simţindu-i muşchii mâinii încordându-se, se apropie din nou, sărutându-l îndelung.

Contrar instrucţiei sale explicite din Comunitate, contrar tuturor prelegerilor pe care i le ţinuse Mohiam, Jessica se surprinse încălcând una dintre regulile fundamentale ale Bene Gesserit. În ciuda intenţiilor ei, în ciuda loialităţii faţă de Comunitate, Jessica îşi îngăduise totuşi să se îndrăgostească de acest bărbat.

Se ţineau în braţe şi, pentru multă vreme, Leto privi în gol în direcţia râului.

— Încă mai am coşmaruri, spuse el. Îi văd pe Victor, pe Rhombur… flăcările… Îşi apăsă mâinile pe faţă.

— Credeam că aş putea scăpa de fantome venind până aici. Se uită la ea cu ochii goi.

— N-ar fi trebuit să te las să vii cu mine!

Rafale de vânt începură să bată de-a lungul canionului, plesnind pânza cortului, şi nori groşi se târau pe deasupra lor.

— Mai bine să intrăm înainte să înceapă furtuna.

Se repezi să închidă trapa topterului şi, chiar când se întoarse, porni o ploaie grea. Abia reuşi să nu fie udat până la piele.

Împărţiră în cort un pachet cald de mâncare şi, mai târziu, când Leto încă tulburat se întinse pe spate pe salteaua dublă, Jessica se apropie şi începu să-l sărute pe gât… Afară, furtuna se înteţi, cerând parcă şi mai mult atenţia lor. Cortul fâlfâia şi huruia, dar Jessica simţea doar căldură şi siguranţă.

În timp ce făceau dragoste în acea noapte furtunoasă, Leto se agăţă de ea ca un om care se îneacă şi se agaţă de un colac de salvare, sperând să găsească un refugiu în mijlocul unui uragan. Jessica răspunse disperării lui, speriată de o asemenea intensitate, abia în stare să facă faţă revărsării de dragoste. El însuşi era ca o furtună, o stihie necontrolată…

Comunitatea n-o învăţase niciodată despre aşa ceva.

Sfâşiată de emoţii, dar hotărâtă, Jessica îi dădu în sfârşit lui Leto darul cel mai preţios pe care-l mai avea de oferit. Manevrându-şi chimia corpului după metodele Bene Gesserit, viziонă sperma lui şi ovulul ei unindu-se… şi concepu un copil.

Deşi i se dăduseră instrucţiuni explicite din partea Comunităţii de a nu da naştere decât unei fiice, Jessica amânase şi cumpănise, petrecând o lună după alta gândindu-se la această hotărâre de cea mai mare importanţă. După care ajunse să-şi dea seama că nu mai putea îndura să vadă chinul lui Leto. Trebuia să facă un singur lucru pentru el…

Ducele Leto Atreides va avea încă un fiu!

Cum voi rămâne în amintirea copiilor mei? Aceasta este adevărata măsură a unui om.

ABULURD HARKONNEN

În raza vizuală a fortăreţei cu ziduri rectangulare a baronului, hidropterul industrial se înălţă pe cerul posomorât.

În cala mare a hidropterului, chiar deasupra chepengului larg deschis, Glossu Rabban atârna cu mâinile şi picioarele întinse. Încheieturile mâinilor şi gleznele erau prinse în cătuşe, dar nimic altceva nu-l împiedica să cadă în hăul întunecat al oraşului Harko City. Uniforma lui albastră era sfâşiată, faţa plină de vânătăi şi de sânge de la încăierarea cu gărzile căpitanului Kryubi, când aceştia îl făcuseră prizonier, urmând ordinele baronului. Fusese nevoie de şase sau şapte dintre soldaţii cei mai solizi ca să controleze „Bestia”, şi nu fuseseră blânzi. Acum ferecat în lanţuri, brutalul bărbat se zvârcolea dintr-o parte în alta, căutând ceva să muşte, ceva pe care să-l scuipe…

Ţinându-se de o balustradă, în timp ce vântul şuiera prin chepengul căscat, baronul Harkonnen privea imperturbabil către nepotul lui. Ochii negri ca de păianjen ai baronului cel obez arătau aidoma unor găuri adânci.

— Ţi-am dat eu voie să-mi ucizi fratele, Rabban?

— Era doar fratele tău vitreg, unchiule. Era un neghiob! Mă gândeam că ne va fi mai bine fără…

— Nu încerca să *gândeşti,* Glossu. Nu eşti bun la asta. Răspunde la întrebare… Ţi-am dat eu permisiunea de a ucide un membru al familiei Harkonnen?

Când răspunsul nu veni destul de repede, baronul mişcă o manetă de pe un panou de control. Cătuşa de la glezna stângă a lui Rabban se deschise, lăsând piciorul să atârne în gol. Rabban se zbătu şi urlă, incapabil să facă ceva. Baronul socotea această tehnică o metodă primitivă, dar eficace, de a spori frica.

— Nu, unchiule, n-am avut permisiunea ta!

— Nu, *ce?*

— Nu, unchiule… adică nu, stăpâne!

Bărbatul îndesat se strâmbă de durere, străduindu-se să-şi găsească vorbele potrivite, încercând să înţeleagă ce voia unchiul lui.

Baronul vorbi într-un dispozitiv de comunicaţii către pilotul hidropterului.

— Du-ne deasupra fortăreţei şi rămâi la cincizeci de metri deasupra terasei. Cred că grădina de cactuşi de acolo ar avea nevoie de nişte îngrăşământ…

Ridicând ochii cu o expresie jalnică, Rabban declară:

— L-am omorât pe tatăl meu pentru că era un molâu. Toată viaţa, acţiunile lui au adus dezonoare Casei Harkonnen.

— Abulurd nu era puternic, vrei să spui… nu ca tine şi ca mine?

— Nu, stăpâne baron. Nu se ridica la standardele noastre.

— Aşa că acum ai hotărât să-ţi spui Bestia. E corect?

— Da, nu… adică da, stăpâne.

Prin chepengul deschis, baronul Harkonnen putea să vadă turlele fortăreţei. Direct sub ei se întindea o terasă-grădină unde îi plăcea să stea uneori să ia mese somptuoase, în intimitate, în mijlocul plantelor spinoase de deşert.

— Dacă te uiţi dedesubt, Rabban – da, cred că acum ai o privelişte destul de bună – ai să vezi o anumită modificare pe care am făcut-o în grădină azi, mai devreme.

În timp ce vorbea, vârfurile metalice ale unor lănci militare ieşiră din pământ pe lângă tulpinile de saguaro ghimpat şi de chocatilla.

— Vezi ce-am plantat pentru tine?

Bălăbănindu-se în cele trei cătuşe rămase, Rabban se răsuci să se uite. Chipul i se umplu de groază.

— Observă aranjamentul în formă de ţintă al vârfurilor. Dacă te las să cazi cum trebuie, vei fi străpuns exact în centru. Dacă greşesc puţin, tot mai putem câştiga puncte pentru lovitură, pentru că fiecare lance are pe ea un scor.

Îşi şterse buza de sus.

— Hm, poate că putem chiar să introducem aruncarea sclavilor ca eveniment pentru gloata noastră din arene. Un concept destul de captivant, nu crezi?

— Stăpâne, te rog, nu face asta. Ai nevoie de mine!

Baronul îl privi cu ochi inexpresivi.

— Pentru ce? Îl am pe frăţiorul tău, Feyd-Rautha. Poate că îl fac pe *el* moştenitorul meu desemnat. Cu siguranţă, nu va comite la fel de multe greşeli ca tine, până când va ajunga la vârsta ta.

— Unchiule, te rog!

— Trebuie să înveţi să fii mai atent la ceea ce spun, de fiecare dată, *Bestie.* Eu nu vorbesc niciodată degeaba!

Rabban se agită şi lanţurile zornăiră. Aerul rece, plin de fum, năvălea în hidropter în timp ce el încerca disperat să se gândească la ce să spună.

— Vrei să ştii dacă e un joc bun? Da, ăă, stăpâne, e foarte ingenios.

— Deci sunt deştept pentru că l-am născocit? Mult mai deştept decât tine, corect?

— Infinit mai deştept...

— Atunci să nu mai încerci niciodată să mi te împotriveşti. S-a înţeles? Voi fi mereu cu zece paşi înaintea ta, pregătit cu surprize pe care nu ţi le-ai putea imagina niciodată.

— Înţeleg, stăpâne...

Savurând teroarea abjectă pe care o vedea pe chipul nepotului său, baronul zise:

— Foarte bine. O să te eliberez acum.

— Aşteaptă, unchiule!

Baronul atinse un buton de pe panoul de comandă şi ambele cătuşe de la braţe se deschiseră, aşa încât Rabban căzu în gol cu capul în jos, susţinut doar de cătuşa de la glezna dreaptă.

— Hopa! Crezi că am apăsat pe butonul greşit?

Rabban ţipă.

— Nu! Îmi dai mie o lecţie!

— Şi ai învăţat lecţia asta?

— Da, unchiule! Lasă-mă să vin înapoi! Am să fac mereu ce-mi spui!

În staţia de comunicaţii, baronul rosti:

— Du-ne la lacul meu personal.

Hidropterul pluti pe deasupra proprietăţii până când ajunse chiar deasupra apelor murdare ale unui eleşteu făcut de mâna omului. Urmând ordinele anterioare, pilotul coborî la zece metri deasupra apei.

Văzând ce-l aştepta, Rabban încercă să se tragă singur în sus ţinându-se de ultima cătuşă.

— Asta nu-i necesar, unchiule! Am învăţat…

Restul cuvintelor lui Rabban se pierdură acoperite de zăngănitul lanţului, când ultima cătuşă se desfăcu. Dând din mâini şi din picioare şi strigând, bărbatul bondoc se prăbuşi în apă.

— Nu cred că am avut vreodată ocazia să întreb, strigă baronul prin deschizătură când Rabban se scufundă. Ştii să înoţi?

Oamenii lui Kryubi era postaţi în jurul lacului cu echipament de salvare, pentru orice eventualitate. La urma urmei, baronul nu putea risca viaţa singurului său moştenitor instruit. Deşi n-ar fi recunoscut niciodată faţă de Rabban, era de fapt mulţumit de dispariţia milostivului Abulurd. Era nevoie de curaj să faci ceea ce făcuse el propriului său tată – curaj şi cruzime… Calităţi tipice Harkonnenilor!

Dar eu sunt şi mai crud, gândi baronul în timp ce hidropterul plutea înapoi către terenul de aterizare. *Tocmai i-am demonstrat asta, ca să-l împiedic să încerce să mă asasineze. „Bestia” Rabban trebuie să se repeadă numai asupra celor slabi. Şi numai când spun eu!*

Totuşi, baronul avea încă de înfruntat o provocare şi mai mare: trupul său continua să decadă cu fiecare zi. Luase suplimente energetice importate, care îl ajutaseră să ţină sub control slăbiciunea şi obezitatea – dar devenea necesar să ia tot mai multe pilule ca să obţină acelaşi rezultat, cu efecte secundare necunoscute.

Baronul oftă. Era atât de greu să se îngrijească singur, când nu avea în preajmă niciun doctor bun. Câţi omorâse până acum pentru incompetenţă? Pierduse socoteala…

Unii spun că anticiparea unui lucru e mai bună decât lucrul în sine. În opinia mea, ăsta e un nonsens absolut. Orice nătâng îşi poate imagina o răsplată. Eu doresc palpabilul.

HASIMIR FENRING,
Scrisori de pe Arrakis.

Mesajul confidenţial ajunse la reşedinţa din Arrakeen pe o cale întortocheată, de la un curier la altul, de la un transspaţial la altul – ca şi cum Maestrul Cercetător Hidar Fen Ajidica voise să întârzie sosirea veştilor la Hasimir Fenring.

Foarte ciudat, din moment ce tleilaxu deja întârziaseră cu douăzeci de ani. Nerăbdător să citească mesajul din cilindru, plănuind deja o serie de pedepse dacă Ajidica îndrăznea să vină cu alte scuze, Fenring se grăbi spre biroul lui privat, sub cupola de la ultimul nivel al clădirii.

Ce minciuni plângăreţe va mai spune acum piticul acela?

În spatele sclipirii ferestrelor ecranate care atenuau razele nemiloase ale soarelui, Fenring trecu prin procesul plictisitor al decodificării mesajului, fredonând tot timpul în sinea sa. Cilindrul trimis prin curier fusese cifrat genetic doar pentru atingerea lui – o tehnică atât de sofisticată, încât se întrebă dacă nu cumva tleilaxu făceau paradă în faţa lui cu abilităţile lor. Omuleţii nu erau incompetenţi… doar enervanţi. Se aştepta ca scrisoarea să fie plină de noi cereri de materiale de laborator şi de noi promisiuni.

*

Chiar şi decodificat, cuvintele n-aveau niciun sens – şi Fenring îşi dădu seama că erau mascate de o a doua codificare. Simţi o scânteie de nerăbdare, apoi petrecu încă zece minute pieptănând din nou mesajul.

Când adevăratul text ieşi în sfârşit la iveală, Fenring îl privi atent cu ochii lui prea mari. Clipi de două ori, apoi citi

din nou notiţa lui Ajidica. Uluitor!

Şeful gărzii sale, Willowbrook, apăru la uşă, curios în legătură cu importanta corespondenţă. Era la curent cu comploturile frecvente ale contelui şi cu treburile lui secrete pentru Shaddam al IV-lea, dar ştia că nu trebuie să pună prea multe întrebări

— Doriţi să vă comand un prânz uşor, stăpâne Fenring?

— Pleacă, se răsti Fenring fără să se uite peste umăr, sau te repartizez la cartierul general al Harkonnenilor din Carthag!

Willowbrook dispăru imediat.

Fenring se rezemă, cu mesajul în mâini, memorând instantaneu fiecare cuvânt, apoi distruse hârtia rezistentă. Va fi extrem de încântat să-i relateze împăratului noutăţile. *În sfârşit!* Buzele subţiri i se înălţară într-un zâmbet.

Acest plan fusese pus în mişcare încă dinainte de moartea tatălui lui Shaddam. Acum, după ce trecuseră decenii, acea muncă ajunsese, iată, să dea roade…

„Conte Fenring, suntem încântaţi să raportăm că ultima secvenţă de experimente pare să se ridice la înălţimea aşteptărilor. Suntem încredinţaţi că proiectul Amal a reuşit, iar următoarea serie de teste riguroase o vor dovedi. Ne aşteptăm să trecem la producţia de masă în câteva luni.

În curând, împăratul va avea propria sa sursă ieftină şi inepuizabilă de melanj – un nou monopol care îi va aduce la picioare marile puteri din imperiu. Toate operaţiunile de recoltare a mirodeniei de pe Arrakis vor deveni irelevante.”

Încercând să-şi înăbuşe surâsul satisfăcut, Fenring păşi către fereastră şi privi afară, la străzile prăfuite ale Arrakeenului, la ariditatea şi căldura imposibile. În masa de oameni, recunoscu soldaţii Harkonnen în uniforme albastre, negustorii de apă îmbrăcaţi în culori vii şi culegători murdari de mirodenie, predicatori trufaşi şi cerşetori zdrenţăroşi, o economie bazată pe o singură marfă… *Mirodenia.*

În curând, nimic din toate astea nu va mai conta pentru cineva. Arrakisul şi melanjul natural vor deveni doar o

curiozitate istorică învechită. Nu-i va mai păsa nimănui de planeta asta pustie... iar el va putea merge mai departe, către alte lucruri, mai importante.

Fenring inspiră prelung, adânc. Ar fi grozav să plece de pe bolovanul ăsta!

Deşi moartea o va anula, viaţa în această lume e un lucru splendid.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Un om n-ar trebui să ia parte la funeraliile propriului său copil…

Stând drept la prova ambarcaţiunii funerare a Atreizilor, ducele Leto purta o uniformă albă protocolară, de pe care fuseseră scoase toate însemnele, pentru a simboliza moartea singurului său fiu. Alături de el, Jessica se îmbrăcase într-o robă neagră Bene Gesserit, care nu-i putea ascunde frumuseţea.

În spatele lor, un cortegiu de bărci urma vasul funerar, toate împodobite cu flori colorate şi panglici, pentru a comemora viaţa unui băiat ale cărui zile fuseseră curmate tragic de repede. Soldaţii Atreides erau aliniaţi pe punţile bărcilor de escortă, ţinând în mâini scuturi metalice de ceremonie care aruncau fulgere, atunci când soarele apărea printre norii fugărindu-se pe cer.

Cu tristeţe, Leto se uită pe lângă şoimul aurit de la prova, umbrindu-şi ochii ca să poată privi peste apele Caladanului. Victor iubise oceanul… În depărtare, acolo unde marea se estompa la orizontul curbat, Leto văzu licărind pe cer fulgere şi scântei luminoase, poate o adunare de elecrane venite să întâmpine sufletul băiatului către un loc nou, sub valuri…

De-a lungul generaţiilor de Atreizi, viaţa însăşi fusese venerată ca binecuvântare supremă. Atreizii luau în considerare ceea ce făcea un om cât timp era *în viaţă* – evenimentele pe care le trăia cu limpezime şi de care se bucura cu toate simţurile. Împlinirile unei persoane aveau o semnificaţie mult mai mare decât orice altă viaţă fantomatică de după moarte. Palpabilul era mult mai important decât impalpabilul.

Ah, cât de dor mi-e de tine, fiule.

În puţinii ani pe care-i petrecuse cu Victor, încercase să-i insufle tărie, aşa cum făcuse şi tatăl lui pentru el. Fiecare

om trebuie să se poată bizui pe el însuşi, să-şi ajute camarazii, dar să nu se sprijine prea mult pe ei...

Am nevoie astăzi de toată tăria mea.

Un om n-ar trebui să participe la funeraliile propriului său copil. Ordinea naturală fusese dislocată. Deşi Kailea nu fusese soţia lui, iar Victor nu fusese moştenitorul ducal oficial, Leto nu reuşea să accepte că unui om i se poate întâmpla un lucru mai groaznic. De ce fusese el cel care supravieţuise, cel care trebuia să îndure faptul de a şti, de a simţi teribila pierdere?

Cortegiul de ambarcaţiuni se îndrepta către straturile de nestemate de coral de departe, din larg, locul unde Leto şi Rhombur se duseseră să facă scufundări cu ani în urmă şi unde Leto şi-ar fi dus propriul fiu, într-o zi. Dar lui Victor nu i se lăsase destul timp; Leto nu va putea niciodată să-şi îndeplinească toate promisiunile pe care i le făcuse băiatului, atât cu vorbe cât şi în inima lui...

Vasul funerar era înalt, având câteva punţi suprapuse – un monument plutitor impunător. La nivelul cel mai de sus, în nişte felinare uriaşe făcute din cochilii kabuzu, înalte de cincisprezece metri, ardea ulei de balenă. Acolo, trupul lui Victor zăcea într-un sicriu de aur, înconjurat de lucrurile sale preferate – un taur salusan de jucărie, împăiat, o lance *vara* cu vârful de cauciuc, filmocărţi, jocuri, scoici de mare pe care le adunase de pe ţărm... Reprezentanţii multor Case Mari trimiseseră de asemenea daruri împachetate. Jucăriile şi amintirile aproape că înghiţiseră trupul micuţ, conservat, al copilului.

Flori strălucitoare, flamuri colorate în verde şi negru şi panglici lungi decorau punţile poleite. Picturi donate de artişti îl înfăţişau pe ducele Leto plin de mândrie, ţinându-şi fiul nou-născut deasupra capului, apoi mai târziu, învăţându-l pe băiat cum să lupte cu taurii... pescuind la unul dintre docuri... apărându-l de atacul elecranului. Alte imagini îl arătau pe Victor în braţele mamei lui, făcând lecţii sau alergând cu sfoara unui zmeu şuierător în mână. Iar după aceea, dureros, câteva panouri goale, lăsate aşa

pentru a reprezenta ceea ce Victor nu făcuse în viaţă şi nu va mai apuca să facă niciodată.

Ajungând la recife, marinarii aruncară ancore pentru a menţine vasul pe loc. Celelalte ambarcaţiuni luară poziţiile stabilite, înconjurând vasul funerar; Duncan Idaho pilotă o mică barcă cu motor în jurul provei şi ancoră alături.

Soldaţii Atreides începură să facă să răsune scuturile de ceremonie, într-un crescendo purtat peste valuri. Ducele Atreides şi Jessica stăteau unul lângă altul, cu capetele plecate. Vântul proaspăt le bătea în faţă, înţepând ochii lui Leto şi unduind roba neagră a lui Jessica.

După o clipă lungă, ducele se îndreptă şi trase în piept aerul de mare, ca să-şi reţină un val de lacrimi. Ridică ochii spre puntea cea mai înaltă, unde zăcea fiul lui. O rază strălucitoare de soare se răsfrânse pe sicriul de aur.

Încet, Leto ridică mâinile către cer.

Dangătul scuturilor încetă şi asupra adunării se lăsă tăcerea. Valurile se loveau de bărci, iar undeva, în văzduh, ţipă o pasăre de mare singuratică. Motorul bărcii lui Duncan torcea liniştit.

Ducele ţinea într-o mână un emiţător, pe care îl activă. Felinarele aprinse se răsturnară către Victor şi turnară uleiul aprins peste sicriu. În câteva clipe, nivelul de sus al vasului de lemn era în flăcări.

Duncan o ajută pe Jessica să se urce în barcă, apoi Leto li se alătură. Se desprinseră de vasul funerar şi se îndepărtară, în timp ce focul devenea tot mai strălucitor şi mai fierbinte.

— S-a împlinit, rosti Leto, neluându-şi ochii de la flăcări, în timp ce Duncan manevra barca la locul ei, în cercul de ambarcaţiuni mai mari.

În timp ce ducele privea, rugul funerar al fiului său înghiţi tot vasul, într-o revărsare de lumină galben-portocalie. Leto murmură către Jessica:

— Nu m-aş mai putea gândi niciodată cu afecţiune la Kailea. Acum numai tu îmi dăruieşti puterea de care am nevoie ca să supravieţuiesc…

Trimisese deja regretele sale arhiducelui Ecaz, refuzând politicos oferta de căsătorie cu fiica lui, Ilesa, cel puţin pentru moment, iar arhiducele îşi retrăsese şi el discret oferta.

Adânc mişcată de cuvintele lui Leto, Jessica îşi promise că nu-l va presa niciodată să-şi ia angajamente pe care nu le dorea. Era de ajuns că se bucura de încrederea ducelui pe care-l iubea. *Iar tu eşti singurul meu bărbat,* se gândi în sinea ei.

Nu îndrăznea să anunţe Comunitatea despre băieţelul pe care îl purta în pântece, nu înainte de a fi prea târziu pentru ca ele să se amestece. Mohiam îi dăduse instrucţiuni precise, fără să-i explice măreţele planuri pentru fiica pe care i se ordonase lui Jessica s-o nască.

Dar Leto voia atât de mult un alt fiu... După înmormântare, îi va spune că e însărcinată – şi-atât. Merita să ştie măcar asta, ca să poată spera că va fi vorba de un băiat.

În timp ce se îndepărtau de flăcările înălţându-se din vasul funerar, ducele Leto simţi hotărârea întărindu-i inima. Deşi credea în Jessica, se bizuia pe ea şi o iubea profund, avea prea multe cicatrice lăsate de tragedii şi ştia că trebuie să păstreze întotdeauna o distanţă plină de demnitate.

Tatăl lui îl învăţase acest lucru, că un duce Atreides trăia într-o lume diferită de a femeilor lui. În calitate de conducător al unei Case Mari, obligaţia principală a lui Leto era faţă de poporul lui, şi nu-şi putea îngădui să se apropie prea mult de cineva.

Sunt o insulă, gândi el.